

ซ้องกั๋ง

ฉบับ

สี่ผเค็จเข้าพร: ยาบรพพหาคีรสุริยวงศ์

ห้องกึ่ง

สมเด็จพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์

อมตวรรณกรรมอันยิ่งใหญ่สท้านโลก
ดีเด่นเหนือกว่า 'สามก๊ก' เปรียบพร้อมไปด้วยความ
สนุกตรงใจที่ลาลึกในด้านกลศึกทางการเมือง และ
กลมายาสาปโถย ตลอดจนอุปเท่ห์เล่ห์เหลี่ยมในด้าน
ของการ ชงค-ชงเคน ของผู้รอบัญญาทเผด็จรอน
ดุเดือดเร้าใจยิ่งนัก

ศิลา

บรรณการ

ผลิตหนังสือขึ้นเย็บเพื่อประชาชน
ตึกเลขที่ ๗๘ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร ๑๐๑

สงวนลิขสิทธิ์

ภาคจบบริบูรณ์

• ชุด ๒ เล่มจบ ราคาชุดละ ๑๕๐ บาท

ขอเสนอวรรณกรรมจีนอันยิ่งใหญ่สั่นไหวทั่วโลก ที่
ควรค่าแก่การอ่าน เพื่อเสริมสร้างในทางปัญญาและเบ็น
ศรัทธาแก่ผู้รักการอ่าน

๑. พงศาวดารจีน ไคเก็ก เล่มเดียวจบ ๖๐ บาท
๒. " เสียด๊กก๊ก ๓ เล่มจบ ชุดละ ๒๐๐ บาท
๓. " ไตอึ้งเผ่า กำลังจัดพิมพ์

ขณะนั้นเมื่อเป็นลมพายุพัดเอาธงหย่อของเตียวโก้ว
ทำขึ้นใหม่หักเป็นสองท่อน พนองหงป่วงเห็นก็ตกใจ
โงยหยงซันเสด็จพบกับเตียวโก้วว่า พะยกกองทัพไปครั้ง
นั้นเห็นเบงอ้อจรรยหนัก ท่านจงรออยู่สักหลายวันแล้วจึงค่อย
ยกไป

เตียวโก้วว่า ชิงลมพายุพัดนั้นเกิดมาสำหรับฟ้าและ
ดิน เทศกาลเป็นฤดูฝนจะว่าอ้อจรรยอย่างไร น่องอย่า
หัดทานพลเลยพะจะไปให้ได้ แล้วเตียวโก้วก็ยกกองทัพลงเรือ
ข้ามฟาก รับรอนแรมไปตามระยะทาง ช้องกึ่งกับพวก
เหล่านั้น กลับมายังที่ชุมนุม ก็มีความวิตกกังเตียวโก้ว เป็นยง
นัก จึงใช้ให้ไตจงตามไปฟังข่าวคราว

ฝ่ายเตียวโก้วคุมไพร่พลห้าพันยกตรงไปถึงหน้าตำบล
จันเถาณ ก็ตั้งค่ายมั่นลงไว้ ครนรุ่งขึ้นเช้าก็ชวนพวกพ้อง
ขึ้นมาออกจากค่ายไปเที่ยวดูตำบลจันเถาณตามชนนอก

ฝ่ายพวกแซ่จันพนองหาคนกับครทงสองแฉ่งว่า พวก
โจรเขาเนียชัวเปาะ ยกกองทัพมาตั้งค่ายอยู่หน้าตำบลจันคฺย
น่องทสี่ จึงพูดว่า ข้าพเจ้า จะไปต่อสู้ กับพวกโจร แต่ ผู้เดียว
ก่อน ถ้าเหลือกำลังท่านจงค่อยยกออกไปพร้อมกัน --
จันคฺยก็แต่งตั้งตัวสวมใส่เกราะถ่ออาวุธขึ้นมา คุมทหารแปด
ร้อยออกจากตำบลจันเถาณไป เห็นเตียวโก้วกับพวกพ้องไพร่
พลเที่ยวเดินอยู่ ก็ร้องทว่า พวกโจรเขาเนียชัวเปาะ
บังอาจนักหนา พวกมันเบงกบฏแย่งชิงเอาสมบัติ เราคิดจะ

ยกไปทำลายที่อยู่เสียจนตัวส่งเข้าไปเมืองหลวง บัดนี้
 เทพยาคาดใจชักนำให้มาเอง ถ้าแม่แก่กลัวตายก็มาให้เรา
 มัดเสียแต่โดยดัด

เตียวโกไต่ฟังก็โกรธไม่ตอบประการใด ถ้ามพวกพ้องว่าผู้ใดจะ
 อาสาต่อสู้จับตัวจนคยได้บ้าง ลิมของรับอาสาขึ้นมาเขาต่อสู้กับจนคยได้
 ยสิบเพลง จนคยดีฝีมือลิมของไม่ได้กีฬาทหารหนักกลับไปตำบลจันเถา
 เตียวโกกลับมาคย ครนรังชนเขาเตียวโกคมไพร่พลหาพ่นอกจากคยตรง
 ไปถึงปากทางหน้าตำบลจันเถา กตงเป็นกระบวนท่าตายพวกแซ่จันออก
 ต่อสู้

ฝ่ายจนคยคมไพร่พลหนักกลับไปแจ้งความให้ครทงสอง และพนอง
 ฟังว่า พวกโจรมมอเข้มแข็งนัก เวลาพรุ่งนี้จงยกออกสู้รบให้พร้อมกัน
 ครทงสองกับพนองสคนกเห็นชอบเตรียมทหารไว้ ครนรังชนเขาเจตนาย
 กคมทหารออกไป ขอบนเกียงนบไซวเตยมเป็นครนนเตนหนา พนอยหาคน
 อยสองข้างชายขวาขมาถ้ออวธครบมอ เกวียนสำหรับขงคนกให้ตามมา
 ขางหลัง ขอบนเกียงถ้อเกาทณขมาเจิวแมงกไซจอบเบี คุมทหารตรงมา
 ถึงหน้าตำบลกตงเป็นกระบวนรบคยรบ

จันโถ้วพชายใหญ่ขบมาชนหน้ารองตวาดว่า พวกโจรกบฏเห็น
 เกวียนสำหรับขงคนหรือไม่ ถ้าหาพ่นพวกเจ้าตายก็ไม่ไซมมอเข้มแข็ง จะ
 จับเป็นไหดแล้วจะได้เอาตัวขงไว้ในเกวียนคยเข้าไปส่ง ณ เมืองหลวง แม้น
 ว่าเกรงกลัวอดสามภกตเสียแต่โดยดัด

เตียวโกไต่ฟังก็โกรธขบมาถ้อทวนเขาต่อสู้กับจันโถ้ว พวกพ้องไพร่
 พลของเตียวโกก็เขามาฆ่าพ่นชนาบไป พวกแซ่จันเจตนายกับไพร่พล

พลางถอยหลังเขามาน ลมของอเอียนเจยกกรกไล่ไป เห็นทางลับสนัก
จงถอยกลับอีกมาพอเวลาจวนเย็นทพทางสองฝ่ายก็ไม่แพ้ชนะกัน แต่ไพร่พล
นนตองลมตายทางสองข้าง

เตียวโกคุมพวกพองไพร่พลกลับมากลางความวิตกว่า ยกมาสู่
รบครงหนังกเขาชยชนะไม่ได้ แลวเสียไพร่พลนักรหา เป็นทงนักรเพราะ
เตียวโกจวนจะสิ้นอายุ พนองทงหลายเห็นเตียวโกไม่สบายจวนกนออน
จอนจาทานจะมาททกรอนไปทำไม เมื่อครงของกงยกทัพไปสู้รบกลางทกแพ
กลางทชนะเอาชยตไม่ได้ ครงนทานยกมากองไม่แพ้ชนะกัน เป็นแต่เสียไพร่พล
บางเล็กน้อยจะวิตกทำไม คิดอ่านต่อสูตไปตกว่า เตียวโกได้พงพนองว่า
ก็ไมพุดจาประการใดแต่ใจนคคครนครามอยมโตขาด

ฝ่ายพวกแซงนหาคนกับครทงสอง คมไพร่พลกลับไปถึงทอยแคว
ก็ปรึกษากันว่า พวกโจรเขาเนียชวเปาะเข้มแข็งนัก ถ้าจะออกสู้รบด้วย
กำลังและฝีมือเห็นจะเอาชยชนะไม่ได้ จำจะคิดบายล่อดวงให้พวกโจรยก
เข้ามาในเขตแดนของเราในเวลากลางคณก็คงจะจับตัวได้ ปรึกษาพร้อมกัน
แลวกถระเตรยมการให้หลวงจันทงสองที่เคยไซมากระขับตงความลับ หลวง
จันทงสองก็คานบลาไปถึงหนาคายเตียวโกคคเขาคานบ ไพร่พลกเขาไปแจ้ง
กับเตียวโกว่า มหลวงจันทงสองรบมาคานบอยทประต เตียวโกจึงให้เชิญ
หลวงจันทงเข้ามาในค่ายแลวกถามว่า มธุระตงใดหรือ

หลวงจันทงสองคคเขาคานบแจ้งความว่า ชาวพเจาทงสองบวชเป็น
หลวงจันอยู่ ณ วัดบ้านจันเถาด พวกแซงนพนองหากนไปรบกวนเอางน
ทอง แลวเขาแยงชิงเอาตงของตาง ๆ ไป จะขัดแข็งประการใดกมได้ พอ
รู้ว่าทานยกกองทัพมากมความมยนต์ ด้วยเหตุการณในตำบลจันเถาดน

ข้าพเจ้ารอยทงสน จะขอนำท่านเข้าไปที่บ้านจันเถาฉิม ชาวพวกแซจั้นเคยแก่
แดนสักคร่งหนง

เตยวโกไต่พงกยนต์ เชิญหลวงจันทงสองขนงเกาฮจต ไต่และ
สรามาเลงตามธรรมเนียม มิได้คิดเคลือบแคลงสงสัย ลิมของจันทงว่า
ท่านจะเชอพงคาลหลวงจันหนมิควร จึงตรกตรองดูให้มากก่อน เตยวโกว่า
หลวงจันทงสองนเป็นผบวชเรียนจะมาพดลขอหลวงทำไม ด้วยพวกเราทเขา
เนยชวเปาะนนตยขอศจวรมได้คตเบยคเบยนราษฎร ประการหนงหลวงจัน
กับเรากไมมขอชคเคองสงโต พนองทงปวงอยาเคลือบแคลงสงสัยเลย เวล
ความนตวพะจะคุมไพรพลเขาตปลนบ้านจันเถาฉิม ลิมของวาพจงอยทคายเถด
ข้าพเจ้าจะรบอาดาเขาไปตปลนตาบจันเถาฉิมให้จงได้ เตยวโกว่าภาพไม
ไปเองไพรพลทไทนจะเขมหนง

ลิมของห้ามปรามเท่าไรก็ไม่ฟังเป็นอันจันใจนัก จึงถามเตยวโกว่า
พะจะใหญ่ ไต่ไปด้วยเตยวโกกจตเขาเลาตง อูเฮยนเจยก อวนเซยวย อวผิง
อวนเซยวเหงา เฮยตุน อวนเซยวชิต โตวเซยน เปะตั้น ของบาน ลิบนาย
กับไพรพลสองพันหารอย นอกหนนไหลลิมของคุมไปคอยอยุทตนทาง จด
การเสวจแลวเวลาเยนจวนค่า เตยวโกก็คุมพวกพ้องไพรพลออกจากค่าย
ให้หลวงจันทงสองนำตงไปยังวัดโกลบ้านจันเถาฉิม ลิมของก็คุมไพรพลไป
คอยอยุตามสง

ฝ่ายหลวงจันทงสองนำเตยวโกกับพวกพ้องไพรพลไปถึงวัดฮวยฮวช
จึงบอกกับเตยวโกว่า เชิญท่านพักอยทหนกอน คอยให้ตงคจจจะนาเขา
ไปในบ้านพวกแซจั้น เตยวโกไต่พงกลงจากมาตงเขาไปในวัด เห็น
รวงโรยเหมือนวัดโบราณไมมผคน ก็ถามหลวงจันทงว่าทวดนทำไมจึงห้าม

หลวงจันอยู่ไม่ หลวงจันทั้งสองนุกตอบายบอกว่า เพราะพวกแซจันหาคน
มารบกวนแย่งชิงเอาทรัพย์สินของ จันหลวงจันทั้งสองอยู่ไม่ได้ชวนกันไปเสีย
จน ยิงแต่เขาพเจ้ากบศษยสหาคนกตองอาศัยใน โบสถ์ เตียวโก่ถาม

หลวงจันว่า หม้บ้านพวกแซจันนอยู่ตรงไหน หลวงจันทั้งสองตอบว่า ใน
ตำบลจันเถาจันหม้บ้านอยู่ตแห่ง แต่ข้างทิศเหนือพวกแซจันพ้องหาคน
ตั้งของส้มไพรพลอยทนน ถ้าได้หม้บ้านพวกแซจันแล้วออกสามหม้นนก็จะ
แตกยับไปเอง เตียวโก่ว่าจะยกไปยามไหนดี หลวงจันตอบว่า บदनเพงจะ
ตยามสองคอยให้ตยามสามจึงยกไป

ในขณะนั้นโดยนพวกตำบลจันเถา ตหม้ยามถกตองตามกนมได้
สืบสน พอลวงเซายามตามหลวงจันทั้งสองบอกกับเตียวโก่ว่า เชิญท่านคุม
ไพร่พลเข้าไปเกิดคงสมความคิดเตียวโก่ได้ฟังกยนต์ ให้หลวงจันทั้งสองนำหน้า
ออกจากวัดชวบฮั้วชี่ ล่วงเข้าไปในตำบลจันเถาประมาณทางหาดลงบ้า
แห่งหนึ่งมตนมไม่มตกรมไม่ใครจะเห็นทาง

ฝ่ายหลวงจันทั้งสอง ครนลอลวงเตียวโก่กับพวกพ้องไพร่พลเข้า
มาถึงทสญญาแลวกหลกเดี่ยวหนีไป ไพร่พลของเตียวโก่เดินตามหลวงจัน
มาถึงบาทมดไม่เห็นหลวงจันก็ไม่อาจลวงทางต่อไป ด้วยหนทางนนสืบสน
มาก จึงกลับมาแจ้งความกับเตียวโก่ว่าจะไปทางไหน บ้านชองก็ไม่เห็นมี
หลวงจันทั้งสองกหนีไปเสียแล้ว เตียวโก่ได้ฟังกตกใจ อุเฮยนเจยกจึงส่ง
ให้พวกพ้องไพร่พลถอยกลับมาทางเก่าโดยเร็ว

ฝ่ายพวกแซจันหาคนกบครทั้งสอง ตระเตรียมไพร่พลข่มไว้พร้อม
ครนเห็นเตียวโก่กับพวกพ้องยกลวงเซามาในเขตแดน ก็จัดประทศสญญาชน
-- ไพร่พลทข่มอยู่นนโดยนกตรกนออกล้อมกองทัพเตียวโก่ไว้ เตียวโก่

กับพวกพองเห็นตงนกกตกใจรู้ว่าถูกอุบายพวกแซ่จั้น แลวงกรบพากันหนี
 ออกมาตามทาง ไพร่พลของพวกแซ่จั้นก็เอาเกาทัณฑ์ตระดมยิงมาตั้งห้าพัน
 ไพร่พลของเตียวโก่ล้มตายเป็นอันมาก เกาทัณฑ์ลูกหนึ่งลูกหนวดเดียวก็
 ตกมาลง อวนเซียววย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต เล่าตง แป๊ะตั้น ห่านาย
 เห็นตงนกกไม่คิดแกชวตผาพนขนายเข้าไป ช่วยเอาเตียวโก่ขึ้นมาตักออก
 มาจากตำบลจั้นเถาฉโต ลิมของกับพวกพองเขาช่วยพยุงเตียวโก่กลับไ้
 ค่าย บางกเขาสู้รบกับพวกแซ่จั้นจนเวลาจวนสว่าง ไพร่พลของเตียวโก่
 หนีออกจากตำบลจั้นเถาฉโตบางตายเสียมาก พวกแซ่จั้นได้ชัยชนะก็คุม
 ทหารกลับ ลิมของ ออเยนเจยกกับพองทงปวงชวนกันมาดเตียวโก่เห็น
 เกาทัณฑ์ปักอยู่ทหนวดมาก ด้วยลูกเกาทัณฑ์อาบยาพิษมยหอนยง ก็ช่วย
 กันชักลูกเกาทัณฑ์ออกยาพิษนั้นได้ถาเวบชน เตียวโก่เจ็บปวดยงนกรอง
 ด้วยเสียงอนตงลมลงสลบไป พนองทงหลายกตกใจพยงเตียวโก่ชนบนเกวียน
 ใจให้เล่าตง อวนเซียววย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต โตวเซียน ชองบาน
 หกนายกับไพร่พลพทกษรรักษาเตียวโก่กลับไ้ตำบลเขาเนยชวเปาะก่อน แลวง
 จงปรึกษากันว่า เตียวโก่ผู้เป็นใหญ่ยกกองทัพมาตรงน ก็เผอญองยหอหก
 บชกเหตุร้ายจึงได้เป็นอนตรายชน พวกเราจะยกกองทัพกลับไ้ก็ไม่ควร จะ
 ตองคอยพงคุดของกงสงประการโตจึงคอยทำตาม

ฝ่ายพวกแซ่จั้นหาคนกับครุทงสอง คุมไพร่พลกลับไ้ถึงกลางทาง
 จึงปรึกษากันว่าพองใจเขาเนยชวเปาะถูกอุบายไพร่พลล้มตายมาก เตียวโก่
 นายใหญ่ถกเกาทัณฑ์หนักกลับไ้ค้ายงไม่ทนได้ตงตัว ถ้าเราตหกค้าย
 ขาเต็มเอากัดจงจับตวนายใจรเหล่านนได้ ปรึกษาเห็นพวมกันแล้ว พอง

แขนงกับครทงสองกคุมไฟรพลออกจากต่าบลจันเถาฉ ฉอศบไฟตรงมายัง ค่ายเตยวโก

ฝ่ายลิมของกับพวกเหล่านนงเบนนทกช้อยู่ในค้าย ไฟรพลเข้าไเบ แจงว่า พวกต่าบลจันเถาฉคุมไฟรพลแยกมาเบนนหลายทางเกอบจะถงค้าย ศบแลฉ ลิมของกับพวกพองไต้พงกชวณกนขนมมาออกศดู เหนพวงจันเถาฉ ขกมาเบนนอนมาก

ขณะนน พวกแขนง คุมไฟรพล มาถง กตรงเข้าหกกพงค้ายไต้ฉาพนน ลิมของกับไฟรพลกไมศรบต่านทานทงค้ายเสยหนีไป พวกแขนงกรกไต้ศต ตามฉาพนนไฟรพลลิมของลิมต่ายลงออกหลายรอยคน ลิมของกับพวกพอง ลีบสามคน ลูปลางหนปลางไปไต้ประมาณทางทกสิบล พวกแขนงเหนว ห่างโกลออกไปแลฉจะไต้ตามกไมทนจชวณกนมายงต่าบลจันเถาฉ ลิมของ กับพวกพองไฟรพลหนพหนีไปไต้เหนพวกแขนงกลับไปแลฉกตรวจศดูไฟรของศดู ลมต่ายลงออกหกรอยเศษ กชวณกนหน กลับไปถงต่าบลเขาเนยชวเปาะพรอม กับเตยวโก ของกกับพวกพองรู กเศษใจนกกออกมารบ้เตยวโกไปยงทชมนม ชวณกนปฏิบศรคษาหาหมอชยามาแกไข

เตยวโกนนถกลกเกาทศนชยาพษศลบบไปหลายศวงแลฉกกลับพนชน ไ้หมนชมไปอยางเศษไมพศจา ของกกับปฏิบศรคษาอยุมไต้ห่างโกล เฉ ฉแตรองไ้ร่าไรไปต่าง ๆ พนองทงหลายกชอยพรอมกน เวลาศนวนนนศก ศตามยามเศษ พษยาก่าเรบเตยวโกระศาระศาย ของกกับพนองทงปวง เหนศศกใจชวณกนเขาประศบประศอง เตยวโกลิมตาดเหนของกจงลฉฉว่า ศศพนไมรอดแลฉนองอชยาเศษใจเศษเลย ถ้าพวกพองคนไ้หนจบศดศมทยงพมา แกศศนไต้ ต่าบลเขาเนยชวเปาะนมอบไ้ศนุนนเบนนเจ้าของวากลฉวแทนศดู

พดไป สงเทานนแลวพษยากาเรบมากชนเตยวโกกชาติใจตาย ชองกง
 และพนองทงหลายพากนร้องไห้เศร้าโศกเป็นอนันมาก โงยหยง กงซุนสิน
 ชนแลทงสองออบวอนชองกงวา ทานอยาเศร้าโศกนกกเลย เกิดมาแลวกตอง
 ตายเป็นธรรมดา เชิญทำการฝังศพเสียเถิดจะได้คตอ่านกันต่อไป

ชองกงไดพงกคอยคตายความโศก สั่งให้จัดหีบมาใส่ศพเตยวโก
 ไปฝังไวตรงหน้าทชมนม ทำการกงเตกและทำบุญตามอย่างธรรมเนียม
 ไตองผีเป็นเจ้าของตำบลแลว ชองกงกับพนองทงปวงกนึ่งขาวไวทุกขให้
 เตยวโกทงสน จากนั้นชองกงไม่สบายมิได้เอาใจใส่ว่ากล่าวการงานเฝ้าแต่
 ร้องไห้ว่าไปตลอดเวลา

ลิมชองกับโงยหยง กงซุนสินและพนองทงปวงกปรักษากัน จะยก
 ชองกงขึ้นเป็นทไตองเจ้าของตำบลเขาเนยชวเปาะ ครนเห็นพรอมกันแลว
 รุงชนเขากจตการจตบเทียบไวพรอม ลิมชองกับพนองทงปวงกเชิญชองกง
 มานั่งบนโต๊ะใหญ่ชนสูงทชมนมพรอมกันจงพดชนวา ข้าพเจ้าจะพดให้ท่าน
 พง เมืองหลวงนใหม่กษตรยวนหนงกไมควร ธรรมเนียมบานเรือน
 กตองมเจ้าของวากล่าวทุกเวลาจจะเรยบรอย บदनเตยวโกผีเป็นไตอง
 กตบสูญเสียแลว การงานในตำบลเขาเนยชวเปาะกมาก ตองใหม่ไตอง
 เจ้าของตำบลวากล่าวจจะได ตวทานกเป็นคนสตัยสจรวตชอเสยงกปรากฏ
 ไปทงแผ่นดิน ไพรบ้านพลเมืองกชวณกันสรรเสริญความได้คตเบยดเบยน
 ผู้ใด มีแต่จะชวยคนยากให้พนทุกข วนนกกเป็นวนตแลว ขอเชิญทานชน
 เป็นไตองเจ้าของตำบลวากล่าวการงาน พวกพนองทงหลายยอมอยู่ใน
 บงคบบนุชาทานทงสน

ของกิ่งจางวา เมื่อเตยวโกจะดับสูญสงไววา ถาผ ไตจับตวชอบนเกยง
 ทรของพรกแซจนทยงเตยวโกได จะยกโผนนนเปนเจาของตาบลดเขา
 เนยชวเปาะ ถอยคาวอนนพนองทงปวงไดยนดวยกนทกคน ครนจะชดชนก
 ไมควร บदनยงไมไดแกแคนชอบนเกยงจะมาจากลาวแทนทอยางไรได
 โงวหยงชนแสงพดว เตยวโกสงไวจรง อยงธรรมเนยมตาบลดบานเรอน
 ไมมเจาของวากลาวจนวนหนงกไมควรถาทานไมยอมเปนไตองแลว พนอง
 ทงหลายผู้ไดยจะอาจวากลาวแทนทได เชญทานเปนเจาของตาบลดลาว
 ภารงานเกิด ภายหลงจกตฮานสืบไป ของกิ่งวาทานชนแสงพดจกตอง
 ชาวพเจากจะยอมวากลาวแทนทก่อน ถาสืบไปเบื้องหน้า ผู้ไตจับตวชอบนเกยง
 แกแคนไดยจะยกโผนนนเปนไตองเจาของตาบลด

ลชยยนอยตรงนนไตพงจางวา ทำไมจิงพดเชนนน ตวทานอยาววา
 แตเปนเจาของตาบลดเขาเนยชวเปาะนเลย ถงจะเป็นกษตริยครอบครอง
 สมบัตในเมองหลวงกได ของกิ่งไตพงกโกรธวาทาไมเจาจิงมาพดตงน ถา
 ทหลงพดอกกจะตองตลดน ลชยตอบวาชวพเจาจะเชญให้ทานเปนเจาแผนคน
 กงจะมาตลดนดวยหรือ โงวหยงชนแสงพดกบของกิ่งวา ลชยเปนคนมทะเล
 ไมวรกอะไร พนองทงปวงไมเหมือนลชยตอก จงจัดการงานของเราตอไปเกิด
 ษยาโกรธเลย

ของกิ่งไตพงโงวหยงวากจตฐปเตยนชน ลมของกบโงวหยงชนแสง
 แกเชญของกิ่งมานงเกาอชนตทไตอง ถดลงมาชนตองชางชายคอ โงวหยง
 อกนแสง ชางชวาคอกงชนสนชนแสง ถดมาอกคอคกลมของนงอยชางชาย
 อกเตยนเจยกอยชางชวา บรรดาพนองทงปวงควนบชองกิ่งแลวกนงเปนชน
 ใด ๆ กนลงมา

ของกงจงพูดว่า วัฒนชาติเจ้าชนแทนทดเดียวโกไต้องเป็นเจ้าของ
ตำบลเขาเนยชวเปาะ ก็เพราะพนองทงปวงเหนดเบนนาหงใจเดียวกัน

ปรารถนาจะช่วยกันบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข จะต้องจัดการเสียใหม่ให้เป็นก
กาย ซึ่งจึ่งเทศทชมนมเปลี่ยนชื่อเสียใหม่เรียกว่า 'ตงตง' แปลว่าทชมนม
ศตยชอ ขางหนางางหลงและชายชวานนไต่ตงคายประจำอยทงศทศ หลง
เขาเนยชวเปาะนนไต่ตงคายเล็กไวสองคาย หน้าเขาไต่ตงคานไวสามแห่ง
ถดเขาลงไปไต่ตงคายอยู่ในนาแห่งหนึ่ง ทตบลกมชวทอ กบตำบลอะชยทอ
เชิงเลนนนไต่ตงคายเล็ก ๆ ไต่ตงสองตำบลหวังจะได้บองกันชาศกศตร ใน
ตำบลตงตงทชมนมใหญ่ นน คตตวชองกงไต้องเจ้าของตำบลเบนทหง
โงวหยงชนแสทสอง กงชนตันทสาม ชวยหยงทศ ฉนเหมงททา ลอชว
ททก กวยเสงทเจต รวมเป็นพวกอยู่ในตำบลตงตง

ค้ายางชายนนไต่ ลิมชอง เล่าตง ชอจัน เอียหยง เจียฉิว
โตวเซียน ชองบาน รวมเจตนายพวกหนึ่ง

ค้ายางชวานนไต่เอียนเจยก จุตง ไต่จิง มกทอง ลิชย ชวผ่ง
มกชน รวมเจตนายพวกหนึ่ง

ค้ายางหนานนไต่ ลีเอง ชอหลง หลวงจันลุตชม บูตง เอียจ
เบหลม ชอน รวมเจตนายพวกหนึ่ง

คายหลงชานนไต่ ชาจัน ชิงลิม ชิงชน ชนทอ ผ่งก เต็งฮย ลียง
พวกหนึ่ง

คายในน่านนไต่ ลจัน อวนเซียววีย อวนเหงา อวนเซียวชิต
เตยทวย เตยตุน ทองฮุย ทองเมง แปดนายพวกหนึ่งทกแห่งด้วยกันเป็นตว
นายศตบสามคน

๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔
 ทตตานตนนจค ไหลยเหง ฮวนสนอยุรรักษา ตานทตองนนเกยเตยน
 ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘
 เกยไปอยุรรักษา ตานทตามนหนงของ ลกนอยุรรักษาคาย ทตาบดกมชวทว
 ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒
 ไทเฮยสนุน แตเตยนชว ชงเมง ชงเหลยง สนายอยุรรักษาคายเล็กทหลงเขา
 ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖
 สตงคายไทเฮงเฮยไฮว นางไฮวซาเหนย เขาเจงอยุรรักษา ไทจูบ ตนต
 ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐
 เกยชุนอยุรรักษาคายทเซงเลน

๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐
 จดการรักษาคายและคานทางเสจรแฉง กิจคการในตวบลตงตง
 ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐
 ทางชายนน ไทเซยวเหยยงเบนมรบหนงสอ ปวยชวณใหวามายผู้โตทำมค
 ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐
 แดะชอบ ไทกมโตเกยนเบนมกงานตตราสำหรับประทบหนงสอไปมา* ไท
 ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐
 เจยเกงวากลวบุญชเงนทองและเลมยงอาหาร ชางชวานนไทเลงจุนจคแฉง
 ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐
 การบับ ไทเมงคงเบนมกงานตอเรอรบเล็ก-ใหญ่ ไทไฮวเกยนเบนมกงาน
 ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐
 เสคทมวก ไทตอจงอองกบลดหุนเบนมกงานปลุกสร้างบ้านเรือนและ
 ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐
 กานแพง ไททงหลงเบนมกงานชางเหลกสำหรับจะโตสร้างอาวอต่าง ๆ จูบ
 ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐
 นนไทเบนมกงานมายสรว ชองเซงนนเบนมกงานจคทาเครองโตะ - -
 ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐
 ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐
 ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐
 ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐
 ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐
 ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐
 ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐
 ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐
 ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐
 ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐
 ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐
 ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐
 ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐
 ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐
 ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐
 ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐
 ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐
 ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐
 ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐
 ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐
 ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐
 ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐
 ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐
 ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐
 ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐
 ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐
 ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐
 ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐
 ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐
 ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐
 ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐
 ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐
 ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐
 ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐
 ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐
 ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐
 ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐
 ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐
 ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐
 ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐
 ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐
 ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐
 ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐
 ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐
 ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐
 ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐
 ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐
 ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐
 ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐
 ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐
 ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐
 ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐
 ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐
 ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐
 ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐
 ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐
 ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐
 ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐
 ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐
 ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐
 ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐
 ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐
 ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐
 ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐
 ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐
 ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐
 ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐
 ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐
 ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐
 ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐
 ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐
 ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐
 ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐
 ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐
 ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐
 ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐
 ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐
 ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐
 ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐
 ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐
 ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐
 ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐
 ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐
 ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐
 ครนรุงชุนชองกงจงปรักษาพนองทงปวงวา ชงเวาจะยกกองทัพไป
 ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐
 ปราบปรามบ้านจนเถาฉุ แก่แค้นแทนเตยวโก่ในขณะนั้ไม่ควรวดวยเตยวโก่

เพงคบุลยุดง คอยให้พนรยววนเสยงคองจคอยยกกองทัพไป ซองกงกจต
การันมนตหลวงจันมาสดกตงเตกทำบุญให้เตยวโกผู้ตายอยู่ทุกเวลา

ยังมีหลวงจันรูปหนึ่ง เป็นเจ้าวดเลงหวย อยู่ในบักเกยตาบลไตเมงฮู
เดินทางเตยวมาถงเขาเนยชวเปาะซองกงกนมนตหลวงจันเจ้าวดเมองบักเกย
ไปสดกตงเตก แลวดถามว่าชยภมตเมองบักเกยนนหากนยากหรือง่าย
คนทมตบญญาและผมอเขมแซงมบางหรือประการใด หลวงจันเจ้าวดบอก
ว่าท่านไมได้ชาวเลาดอบางหรือ ทเมองบักเกยมีชายผู้หนึ่งเรียกวา เงกชหลน
แปลวาราชตหหยก

ซองกงไตพงกวาลกชนไต จงพตกับหลวงจันว่า เตมผู้คนเลาดอ
ว่าทในเมองบักเกยมีชายผู้หนึ่งชื่อ ไลวจุนหงเงยเตรชชูชอหนึ่ง เรียกวา
ไลวจุนหง หรือเรียกวาเงกชหลนชยทชอมาก บู้และบิดาเป็นชาวเมองบักเกย
ไลวจุนหงนนผมอเขมแซงนัถ ถ้าได้ไลวจุนหงมาอยู่ดวยทเขาเนยชวเปาะก
จะมความสุขสืบไป

โงวหยงชินแสไตพงกหวเราะแลวดว่า ทำไมท่านจึงมาพตดงน ถ้า
ชยากจะได้ไลวจุนหงมาอยู่ดวยนนไมสุยยากนัถ ซองกงพตว่าไลวจุนหงคนน
สตบญญาตผมอกเขมแซงมทรพยสนบรบริณ จตเป็นคณอย่างเอกอยู่ในเมอง
บักเกย ทำประการใดจึงจะได้ไลวจุนหงมาเป็นพวกพ้อง โงวหยงชินแสว่า
ท่านชย่าวตกเลย ชาวเจ้าจะคคอบายลอดวงไลวจุนหงมาอยู่ดวยกันให้จง
ได้ โงวหยงกักระชิบบอกอบายให้ซองกงพง แลวดจงพตว่า ถ้าชาวเจ้าไป
ถิงพตจาสองสามคากคองไตตัวไลวจุนหงมา เปรียบเหมือนชองอยู่ในทิมหยิบ
ไต โดยง่ายแต่จะตองจตเอาพวกพ้องทมตบญญาไปด้วยสกคนหนึ่ง

ดิश्यจึงพูดขึ้นมาว่า ข้าพเจ้าจะไปเป็นเพื่อนท่านชั้นแสดสักครึ่ง ชื่องกง
 ว่าถ้าแม่นจะไปตีปล้นฆ่าฟันผู้คนเขาไฟเผาบ้านเรือนก็ต้องให้เจ้าไป ด้วยใจ
 คอของเจ้าผิดกว่าเขาทั้งปวงไปทีไหนได้ ดิश्यว่าทกครึ่งทกทมแต่เตยนั้นว่า
 ข้าพเจ้ารูปร่างไม่ดหน้าตาเหมือนกบกับคาง บदनยังกลบพุดลอลวงต่าง ๆ
 ไม่ให้ข้าพเจ้าไป ชื่องกงว่าจะพุดลอลวงทำไม เมืองบกเกยนมขุนนาง
 และทหารมากถ้าเห็นเจ้าคงจำได้จะจับเอาตัวไปทำโทษชีวิตของเจ้ามตายเสีย
 เปล่าหรือ ดิश्यว่าขอนั้นไม่เป็นไร ถ้าข้าพเจ้าไม่ไปผู้นอกไม่ถูกใจท่านชั้นแสด
 โงวหยงจึงพุดกับดิश्यว่า ถ้านองเชอพงถอยค้ำสามข้อแล้วจึงจะไปด้วย
 กันได้ ดิश्यว่าทำไมกับการสามข้อ ถึงสกลบขอกยอมเชอพงทงสน โงวหยง
 ชั้นแสดว่าขอหนงห้ามไม่ให้เสพสรวกลับมาจึงคอยกัน ข้อสองเดินไปตามทาง
 ไม่ให้วาททบทกับผู้ใด ถ้าไซ้จึงคอยทำ ข้อสามไม่ให้พุดจา ถาเชอพง
 การสามข้อได้จึงจะให้ไปด้วย ดิश्यว่าขอทห้ามไม่ให้เสพสรวนั้นได้ แต่ขอท
 ไม่ให้พุดจาเหมือนกลับแกล้งฆ่าให้ตาย โงวหยงชั้นแสดว่าถ้าเจ้าพุดชนกคง
 เกิดความ ดิश्यว่าถากระนนปากต้องควบช้แปะไว้จึงจะพุดไม่ได้ บรรดา
 พนองทงปวงกชวณกนทวเราะทุกคน แล้วจิด ไต่และสุรามาเลยงกัน ณ
 ตงตงทชุนนุ เสจรแล้วหลวงจนเจ้าวดกกลาไป

ครนรุ่งชนเช้าโงวหยงชั้นแสดจิดเงินทองสิ่งของใส่ห้อมผ้า ให้ดิश्य
 แต่งตัวเป็นคษยลาชชองกงกับพนองทงปวงออกจากเขาเนยชวเปาะ เดินทาง
 ไปหลายวันจนถึงบกเกย ก็เข้าพักอยู่ทโรงเตยมนอกเมือง ดิश्यนนเชอถอย
 คำของโงวหยงแกล้งทำเป็นไม้ ไม่ได้พุดจามาหลายวันเหลือทจะอดได้ เวลา
 เยนวนนนดิश्यจิดอาหารกินอยู่ทหลังโรง ทบตเอาเชยวยเจ้าชองโรงเตยม
 จนโลहितไหลเจียนตาย เชยวยเจ้าชองโรงก็มาพ้องกับโงวหยงชั้นแสด

โงวหยงแจ้งความกตักใจ จึงอ่อนวอนเซียวยเจ้าของโรงแล้วเอา
 เงินทำขวัญให้หลายตาลง โงวหยงโกรธลชุยยงนักเรียกเข้าไปในห้องว่า
 เจ้าจะมาหาความตายใหม่ อดด้วยหรือ ห้ามปรามเท่าไรก็ไม่เชื่อฟัง เวลา
 วันนั้นจะเข้าไปเมืองปักเกียจะพาเอาชีวิตเราไปตายเสียด้วยดอกระมัง

ลชุยว่า ขวพเจ้าเหลือทนจึงได้ทูปตเอาเซียวย ตงแต่นั้นไม่ทำต่อไป
 โงวหยงชินแล้วจะสัญญาใจใหม่ ถ้าเข้าไปในเมืองเห็นเวาสนัศระแล้ว
 จงเชื่อฟังอย่าได้ทำวุ่นวาย ลชุยกับคำ โงวหยงจึงแต่งตัวนุ่งห่มเหมือน
 กับชนแฉหมอดู ลชุยเป็นศิษย์หาบสิ่งของกับธงเทียนหนังสือปักอยู่ ใจ
 ความว่า "หมอดูคนนแมนยานัก ผู้ใดจะหาครากาเงินตาลงหนง"
 เดินตามโงวหยงชินแสดตรงเข้าไปประตูเมืองข้างทิศเหนือ

ในขณะบ้านเมืองไม่เป็นสุขโจรผู้ร้ายชุกชุม เนยตงซมูรึกษาเมือง
 จึงจัดเอาขุนนางนายทหารทเข้มแข็งมาตั้งรักษาตรวจตราอยู่แถวประตูกำแพง
 เมืองทุกแห่งทุกตำบลเป็นกวดขัน ฝ่ายโงวหยงชินแสดกับลชุยไปถึงประตู
 เมืองเห็นนายทหารผู้หนึ่งกบทหารเลวนั่งรักษาประตูอยู่ประมาณห้าสิบคน - -

โงวหยงตรงเข้าไปยกมือชนคานับ พวกทหารเห็นก็สำคัญว่าเป็นหมอดู
 จึงถามว่า "ชีวิตใจ" โงวหยงชินแสดแกล้งบอกว่าข้าพเจ้านั้นเคยขอหยง
 ศิษย์ของข้าพเจ้านั้นแสดเป็นหมอดู เทยวไปตามหัวเมืองต่าง ๆ ครอง
 ข้าพเจ้าเทยวมารวมเมืองปักเกียอยากจะได้ใครเข้าไปดูไซ้พวกในเมือง พุดแล้ว
 ก็หยบเอาตำราออกให้ดู พวกทหารก็ไม่จากรากลาวส่งใด เห็นลชุยหน้าตา
 รูปร่างสูงใหญ่ก็ชวนกันพุดว่าศิษย์คนหน้าตาเหมือนนักบวชใจ

เศรษฐีให้มาเชิญเข้าไปในบ้าน โงวหยงทำเป็นถามว่าท่านเศรษฐีที่ไหน
 คนใช้บอกว่าจะขอใ้โงวหยงเวยเศรษฐี โงวหยงได้ฟังก็เรียกคนเดินตามคนใช้
 เข้าไปในบ้าน ใ้โงวหยงนั่งอยู่ท่เกาอ ตัวโงวหยงก็เข้าไปค้ำัน โงวจุนหง
 จึงตอรับแ่ถามว่า ท่านหมอดอยู่บ้านเมืองไหน แ่ได้ชื่อไว้

โงวหยงขึ้นแ่แ่กล้งบอกว่ ขาพเจาแ่เตยชอหยง แ่ผู้คนมัก
 เรียกว่เตยนเคา เป็นชาวเมืองชวตง เดิมขาพเจาเจาเรียนตาราหมอด
 วิชาเป็นตายหรือจะมว่ศาสนาแ่ทรพยสัน จะยากจนกขอมว่ทงสัน แ่ตองเอา
 เงินตาลงหนงมาจึงจะดีให้

โงวจุนหงได้ฟังก็ไม่สงสัย เชิญหมอดเข้ามาข้างในจุดเทียนตาม
 สมควร ทียบเอาเงินตาลงหนงมาส่งให้แ่แล้วพูดว่ ท่านจึงดูขาพเจาจะร้าย
 ดีประการใดบ้าง โงวหยงรับเงินวางไว้ทบนโต๊ะแล้วถามว่ ท่านบ่เตือน
 วันคั้นเวลาใดจึงบอกให้ทราบ โงวจุนหงว่มีใ้จะถามถึงบุญวาสนาแ่
 ทรพยสันนั้นห้ามใ้ใ้ อยากจะใ้ใครรู้เคราะห์แ่ร้ายสืบไป ภายหน้าจะใ้
 บ่องกนรักษาตัวใ้ไป บ่คนอายุขาพเจาใ้สามสืบสองบ่ ก็บอกเตือน
 วันคนแ่เวลาโดยละเอียดยใ้โงวหยงฟัง

โงวหยงหมอดจับพู่กันทียบกระดาศมาทำเป็นจุดไว้ แ่แล้วคลตารา
 ออกคคตออยู่ครู่หนง ก็ทว่เป็นตกใจสหน้าสลดลงพูดว่ ไม่ใ้การ โงวจุนหง
 ไม่รู้อบายก็ตกใจ จึงถามหมอดว่เคราะห์ของขาพเจาจะร้ายประการใด
 โงวหยงบอกว่ขาพเจาไม่อาจบอกตามจริงกลัวว่ท่านเศรษฐีจะโกรธ — — —
 โงวจุนหงจึงว่ทำไม่ท่านมาพูดตงนน ขาพเจาเปรียบเหมือนคนไม่รู้จักทาง
 จึงหาท่านมาแนะนำด้วยอยากจะใ้ใครรู้ ท่านอย่าเกรงใจจึงบอกไปตามจริง

เกิด โงวหยงเห็นไตทกแกลงบอกว่า เควาะห์ท่านรายนักละดจะตก แล้ว
จะตายด้วยอาวูตต่าง ๆ คนในบ้านกช่วยท่านไม่ได้.

โลวจนหงไตพังกทวเราะแล้ววาท่านตมิตไปตอกระมั่ง ข้าพเจ้าน
กเกิดทเมองบกเกยมมทรพยสนเบนถงเศรษฐู บุดะบตักโมมโทษสงไร
เกยวของ พนองชายหญงทจะททำให้เกดความกโมม ตวข้าพเจ้าจะทการ
สงไรกเบนยตอรวม กยอຍตรายจะมมาแต่ไหน เควาะห์ของข้าพเจ้าจะราย
นงคยงนนเจยวทรอ.

โงวหยงไตพังกทวเป็นโกรธ หยบเงินตวลงนนสงให้โลวจนหงทาท
จะเตนออกมมา แกลงพุดวการงานทกวนนยากนถ เหมือนกบคนรายเอา
ความชวมาให้ท่าน จะลาไปก่อนแล้ว โลวจนหงมไตสงสัยพุดวาท่าน
คย่าโกรธเลย ข้าพเจ้าเลาคความให้พังกอกใช้จะไม่เชื่อเมื่อไร โงวหยงว
ข้าพเจ้าทายตามจริงชวาท่านในขณะนกาลสงชน แต่เควาะห์รายนักละมพน
ไม่วอยนคงจะไตเห็น โลวจนหงจงถามว ถากระนจะหลกเลยงเศย
ไตหรือไม.

โงวหยงกหยบเอาตวามาคลออกคอยครทงททำเป็นพยกหนากบ
ตวามแล้วพุดว ถากะหลกเลยงตงไปชางทคตระงนออกเฉยงไตไทถงพนด
จงจะพนเควาะห์ แต่จะมความวตคบางเลกนอย โลวจนหงวถาข้าพเจ้า
ไปพนภยอนตราย คงจะตอเบแทนบุญคุณท่าน โงวหยงวถารวดเควาะห์น
มคไตคองยสบท ข้าพเจ้าบอให้ท่านเชยงไวทผาผนงตค นานไปกายหน้า
คงวเหต พุดแล้วโงวหยงบอให้โลวจนหงเชยงเป็นใจความว “คคกบฏ”
โลวจนหงกเชยงเป็นคไตคองตามคัทมอตุบอวไวทผาผาผนงวทายเควาะห์
มไตสงสัย โงวหยงกเกบตวากบสงของจะลาไป โลวจนหงจงพุดว

เวลาจวนเย็น เชิญทานคางอชยทพานชาพเจ้าศกคนหนงเถด ใจหยงว่า
 ชอบใจท่านนักหนา ดวยชาพเจ้าเป็นคนหากิน ถาชาทบวยการจะตองลา
 ทานเที่ยวหาเลี้ยงชีวิต พดแลวดานบลาเตนมมาเรยกดชยผุ้เบนคชย ชวน
 กนออกจากบ้าน ตรงไปยงโรงเตยมนอกเมืองบักเกย คิดเงินใหเชยววย
 เจ้าของโรงเสร็จแลว ก็เก็บตังของไปในเวลากลางคณพนมบ้านเรือน
 ไมมีผู้คน ใจหยงซนแสบอกกับดชยวการทคตไว้นคงสาเรจ เรา
 รีบไปเขาเนยชวเปาะจตุการไวคอรบไลวจนหนงเถด พดแลวใจหยงกับ
 ดชยกรบเตนทาง ไปถงเขาเนยชวเปาะแจงความ ใหของกกับพนองทงปวง
 พงทกประการ ของกมความยนตจตโตะและศรามาเลี้ยงกันเสร็จแลว ใจ
 หยงซนแสบกระชบตังความลบกับพนองเหลานนทกแยกย้าย ไปทำตามอูบาย
 ของใจหยงซนแสบทุกประการ

ฝ่ายไลวจนหนงตงแต่หมอดกกลับไปแล้วไมมีความสบายเลย— เวลา
 วนหนงไลวจนหนงนงอชยโตะเตมูเดยว แหงหนานาชนตพาแลวดคตวกไปถง
 เคราะททหมอดทาย ใหงวยงหลงไหลเหมือนกบถกเวทมนต์ พดเอง
 เอยเองหลงเชอทงสน ใจของไลวจนหนงวตทหนกชนทกท ก็ใหคนไปเรยก
 ดโตวกวนผู้สำเร็จราชการในบ้านมา.

ดโตวกวนคนนแซดชอกเป็นชาวตงเกยเมืองหลวง เตมมาหาพนอง
 ทเมืองบักเกยไมพบดกบวยลง ครนเตนมถงหน้าบ้านไลวจนหนงเครษสู
 ไรคกำเรบมากกดมตงเจยนตาย ไลวจนหนงออกมาเห็นใหพยงดกไปรักษาจน
 หาย ไลวจนหนงเหนวาดกเบนคนเขาใจหนงสอและคตตงของโตจงมอบการ
 บานการเรือนไหลกจากลาวบุญชงนทองชอชวยเขาออก ใหสทชชาตอชกกับ
 ดกทงสน ดกนนมพวกพองสำหรับไซสอยอชยประมาณหาตบเคษ คน

เหล่านนพากันเรียกลูกวาลโตวก้อน และตักกับนางเกศภรรยาโลวจุหนงน
รักใคร่เป็นชู้กันมาช้านาน แต่โลวจุหนงหารู้ไม ครั้นลูกแจ่งว่าโลวจุหนง
เศรษฐีเป็นนายให้หากชวนพวกพ้องเหล่านนมาค้ำบ โลวจุหนงจึงถามว่า
เขียนเชิงอกคนหนึ่งไปข้างไหนไม่เห็นมา

พดยังไม่ทันขาดคำก็เห็นเขียนเชิงเดินมา เขียนเชิงรูปร่างสูงใหญ่
ชายโตยสับสับ เต็มบิตามารดาตายแต่ยงเล็ก โลวจุหนงเอามาเลี้ยงไว้
เติบโตใหญ่ผิวนอกขาวเหมือนสำลี โลวจุหนงเศรษฐีจึงให้ช่างสักเป็นดอกไม้
ไว้ทวงตจ เขียนเชิงสดับญญาตเฉลยวณฉลาดภาษาต่าง ๆ ก็พูดเป็น ผมอ
เขมแข็งชานชานาญเพลงฮาวุธทุกสิ่ง มดุกเกาทณฑทเหล็กสำหรับมออยู่
ตามลูก ถ้าขว้างออกไปแล้วมได้ผดแมนยานก ถ้าชาวเมืองจะทำกาารสิ่งใด
ก็ต้องให้เขียนเชิงขว้างสัตว์ต่าง ๆ มาให้ทุกแห่ง คนทั้งหลายจึงเรียกว่า
'ลงจจ' เขียนเชิงนี้เป็นชาวเมืองบักเกย โลวจุหนงรักใคร่สนิทมาก เขียนเชิง
มาถึงก็เข้าไปค้ำบ โลวจุหนงเศรษฐีแลวก็ย่นอยู่ข้างขวา ลกย่นอยู่ข้างซ้าย

โลวจุหนงเห็นคนทั้งสองกับพวกพ้องเหล่านนมาพร้อมจึงพูดว่า ครัง
นเรหาหมอมาคทาตายว่าเคราะห์ร้ายนก็จะถึงแก่วตในร่อยวัน ถ้าหลกเลียง
ไปข้างทิศตะวันออกเฉียงใต้ให้โตพนลจจะพนภย และข้างทิศตะวันออก
เฉียงใต้เมืองไทอนจวนนมศาลเจ้าเทยนนชเชยต มแทนทองอยู่ทเขวตงก
ไทชวแห่งหนงศกตศทอนก ชาวบ้านชาวเมืองพากันไปค้ำบมโตชาติ เรา
คิดจะหลกเลียงภยไปทางนจะจะได้เลยไปค้ำบเจ้าตวย ประการหนงจะจัด
หาสิ่งของต่าง ๆ ไปชอชาย ลกจจจกเกวยนไว้สกดับเดิมเอาสนคามาเมือง
ชวตงลงบรทกให้พร้อม ลกตองไปด้วยกับเรา ให้เขียนเชิงอยู่รักษา

บ้านเรือนบุญเงินทองสิ่งของกับลูกกัญแจตลก ลูกจูงมอมให้เขียนเซ่งรักษา
ตั้งแต่วนนไปโหดทอชาตอຍกับเขียนเซ่งจนกว่าเราจะกลับมา

ลูกได้ฟังจึงว่า ท่านพูดดังนั้นไม่ถก เชื่อฟังอะไรกับหมอดมาพูด
ลอลวงจะเอาแต่เงินท่าเดียว ข้าพเจ้าไม่เห็นเลยว่าภยอันตรายจะมมาถึงท่าน
เชิญท่านอยู่บ้านให้เป็นสุขเถิด โฉวจนหงพูดว่า เพราะหว่ารายเช่นนประจำ
ติดตอแน่นอน ต้องคิดอ่านผอนปรน เจ้าอย่าทอทานเราเลย

เขียนเซ่งจึงพูดชนว่า ท่านเป็นใหญ่เปรียบเหมือนบิดามารดา
จึงเชื่อฟังข้าพเจ้าพูดเถิด ซึ่งจะไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้เมืองไทอนจิว
นน ต้องเดินไปทางเนยชวเปาะ ด้วยตาบลเขาเนยชวเปาะนน ซองกกกับ
พวกพองไปตั้งซองสมกันเป็นโจร เทยวตปลนอยู่เนอง ๆ กองทัพหลวงยก
ไปปราบปรามหลายครั้ง ก็สพวกซองกกไม่ได้ ทหารดมตายเสียนักหนา
ท่านอย่าเพ่งทำใจรอนเร็วเลย คอยให้ส่งเบงเบรียบรอยจึงคอยไป จะมา
เชื่อฟังหมอดนนไม่ได้หรือพวกโจรเขาเนยชวเปาะปลอมเป็นหมอดมาลอลวง
ให้ท่านไปตอกกระมัง น่าเสียดายนักหนาเวลอนนข้าพเจ้าไม่ได้อยู่บ้าน
ถ้อยแล้วคงจะได้หัวเราะกัน

โฉวจนหงว่า เจ้าเอาอะไรมาพูด ผู้ใดจะมาลอลวงเรา พวกโจร
เขาเนยชวเปาะนน เปรียบเหมือนหนญาฟาง จะไปจับตัวมาให้สน ตัวเรา
ได้ฝึกหัดเพลงอาวุธต่าง ๆ จนฝีมือเข้มแข็งจะไปกล้วอะไรกับพวกโจร

ขณะนั้นนางเกสกรรยาของโฉวจนหงก็เดินออกมาห้ามตามว่า
ข้าพเจ้าได้ยินท่านบ่นมาหลายวันแล้วว่าจะไปเทยวให้พนักย แต่โบราณ
ยอมว่าไว้ ถาออกจากบ้านไปจนลหนง ก็อยู่บ้านไม่ได้ จะเชื่อฟังหมอด
ทำไม จึงอยู่ทบ้านจัดแจงชอชายตามสบาย ท่านอย่าไปเลย โฉวจนหง

โตฟังจึงว่า ตัวเจ้าเป็นหญิงไม่รู้จักตั้งโต เราตรรกตรองการไว้แน่นอนแล้ว
 กขามาห้ามปรามให้มากความไปเลย เอียนเซ่งเห็นว่า โฉวจนหญิงเป็นนาย
 ไม่เชอฟัง จึงพูดว่า พระเดชพระคุณของท่านโตขับเลี้ยงข้าพเจ้าและส่งสอน
 เพลงอาวุธต่าง ๆ ให้จนฝีมือเข้มแข็ง บัดนี้ท่านมธุระจะไปเที่ยว ข้าพเจ้า
 จะขอไปด้วย ขอร้องว่าพบปะพวกโจรจะออกมาแย่งชิง ข้าพเจ้าคนเดียว
 ก็สู้รบไต่ถึงหกสิบคน ท่านจงให้ลูกอัยรักษาบานเรือนตามเดิมเถิด --
 โฉวจนหญิงจึงว่า ชิงไปครองนเอาสินค้าไปทไหนดัวเราจะได้ออขาย จึงให้
 ลูกไปด้วยจะได้เอาสิ่งของเที่ยวขายตามหัวเมือง ลูกบอกกว่า ข้าพเจ้า
 ก็กลัวจะมาหลายวันเดืนยังชดอยู่เห็นจะไปทางไกลไม่ได้

โฉวจนหญิงได้ฟังก็โกรธ จึงพูดว่า เราอดสำหเลียงมาถึงพันวัน
 มธุระการงานจะใช้สักเวลาเดียวก็ไม่ได้ พดจาบดพลวเสย ถาหนผู้โตชด
 ไม่ไปก็คงเห็นดกน ลูกโตฟังก็ตกใจไม่รูทจะคดประการใด แลดูตางนางเกส
 ภรรยาของโฉวจนหญิงอยู่ นางเกสจึงเตนกลับไปข้างใน เอียนเซ่งก็ไม่อาจ
 จะทตทาน ตางคนค่านบลาโฉวจนหญิงกลับมาทอยู่ ลูกใจไม่สบาย ครนจะ
 ไม่ไปก็ไม่ได้ จึงมวจดทวเกวยนบรททุกสิ่งของตาง ๆ ไว้พร้อม รุ่งชนวนท

โฉวจนหญิงส่งให้ลูกคมเกวยนส่งของและสินค้าออกจากเมืองบกกเกยกอน
 แล้วโฉวจนหญิงแต่งตวงนงหมต ส่งนางเกสภรรยาว่า เจ้าอดสำหรักษาบาน
 เราไปสามเดือนจะกลับมา นางเกสว่า ท่านไปตามทางจงระวังตัวให้
 บ้าจะตยตามหนงสอมาให้ทราบบ้าง

ขณะนั้นเอียนเซ่งอยู่ด้วย เห็นโฉวจนหญิงส่งบตรภรรยากรองให้
 คุณเข้าทามม โฉวจนหญิงจึงส่งเอียนเซ่งว่า เจ้าจงอยู่รักษาบานเรือนการงาน
 ทนใจให้เรียบร้อย เราไปไม่ช้าพนกกำหนดเคราะห์จึงจะกลับมา โฉวจนหญิง

กตธาวุธสำหรับมอออกจากบ้านตรงไปนอกเมืองบกเกย พบลูกหยดเกวียน
 คอยอยู่ โลวจนหงสังลกกับบ่าวไพร่โศคมเกวียนเดินล่วงหน้าไปก่อน ถ้า
 เวลาจนเย็นเห็นมีโรงเตยมน จะเข้าไปอาศัย จัดอาหารไว้คอยทำเราเถิด
 ลกกับคนเหล่านั้นก็มเกวียนเดินทางล่วงหน้าไป โลวจนหงกับบ่าวเจ็ดแปด
 คนเดินตามเกวียนไป เห็นบ้านและภเขาต้นไม้ต่าง ๆ โลวจนหงก็ย่นด
 จงคิดว่าถ้าแมนเราอยู่บ้านที่ไหนจะได้เห็นตงน

ฝ่ายลกมเกวียนเดินทางไป เห็นมีโรงเตยมนก็เข้าอาศัยจัดอาหาร
 ไว้คอยทำ พอโลวจนหงมาถึงเขาพักอาศัย รุ่งขึ้นเขาลกมเกวียนเดินไป
 หน้า โลวจนหงกับบ่าวไพร่ตามไปต่อภายหลัง แต่เดินทางไปหลายวันจน
 ถึงโรงเตยมนช่วยยกเขาพักอาศัย.

ช่วยยกเขาของโรงเตยมนพูดกับโลวจนหงว่า ข้าพเจ้าจะแจ้งให้
 ท่านทราบ ตั้งแต่โรงนี้ไป ทางประมาณยสิบลงหน้าเขาเนยชวปะระ
 ชองกงไตของเจ้าของตำบลนั้นใจคอดมได้ทำร้ายแก่ผู้ใดแต่พวกพ้องทั้งหลาย
 ทศุร้ายกมมาก ถ้าท่านเดินไปทางนั้นแล้ว อย่าให้ออของ

โลวจนหงจึงว่า ไม่กลัวดอก พูดแล้วก็เรียกคนใช้มาไซหีบหีบ
 แพรขาวมาตดเป็นธง เขียนหนังสือไว้ใจความว่า “โลวจนหงนำวเมือง
 บกเกย จัดเอาทองคำ และแพร เพชร พลอย มาจนถึงตำบล
 บ้านเมืองกเรยบรอยด เกวียนทมาควยนนจะให้กลับไปแต่เกวียน

เปล่าอย่างไร เราจะจัดหาของคตตำบลนบรทุกเกวียนกลับไป”
 เขียนหนังสือแล้วให้สกกับปลายเขาไม่บกไวทหน้าเกวียน ลกกับพวกพ้อง
 เห็นหนังสือทงกตกใจ

เชี่ยวชาญเจ้าของโรงเตียมถามโลวจุหนหงว่า ท่านเป็นพี่น้องของ
 ของกงเจ้าของตำบลเขาเนยชวเปาะหรือ จังกลาเขียนหนังสือว่ากล่าวตงน
 โลวจุหนหงตอบว่า เราเป็นเศรษฐีอยู่ที่เมืองบักเกย จะเป็นพี่น้องอะไรกับ
 พวกโจร เราปรารถนาจะมาจับตัวชองกงนายโจรให้จงได้ เชี่ยวชาญจึงว่า
 ท่านเมตตาพูดแต่เบา ๆ เกิด จะพลอยถูกข้าพเจ้าด้วย ถึงท่านจะมาสักหมั้น
 หนังสือทำอันตรายพวกเขาเนยชวเปาะไม่ได้ โลวจุหนหงว่า อย่าล่อลวงเรา
 เลย เจ้านเห็นจะเป็นพวกเดียวกัน เชี่ยวชาญเจ้าของได้ฟังก็ไม่โต้ตอบสิ่งใด
 บรรดาพวกทศมเกวียนมากับลักจิงคกเขาลงค่านับโลวจุหนหงแล้วว่า ท่าน
 ผู้เป็นนายได้เมตตาเกิด ถ้าทำตงนพวกข้าพเจ้าคงตาย

โลวจุหนหงได้ฟังก็โกรธร้องตวาดว่า มาพูดอะไรเช่นนั้น พวกโจร
 เขาเนยชวเปาะเปรียบเหมือนนกเล็ก จะมาสู้กับพญานกอย่างไรได้ ตัวเรา
 นเต็มกมลหัดเพลงอาวุธจนฝีมือเข้มแข็ง ยังไม่เคยทดลองเลย ครองมาพบ
 เขากัดแล้ว จะได้ฆ่าพวกโจรเสียให้สิ้น จับแต่ตัวนายโจรมัดใส่เกวียน
 คุมเข้าไปส่ง ณ เมืองหลวง ความชอบก็คงมีมาก ถ้าผู้ใดไม่อาจไปกลัว
 พวกโจรเราก็จะฆ่าเสีย พูดแล้วก็ให้เอาธงปักบนเกวียน ชวนกันออกจาก
 โรงเตียมเดินทางไป ลุกกับพวกพ้องเหล่านั้นมีความเกรงกลัวพวกโจรยิ่งนัก
 ครั้นจะไม่ไปก็ไม่ได้ เดินร้องไห้ไปทุกคน โลวจุหนหงถอกระบี่เดินไปข้างหลัง
 รีบให้บ่าวไพร่เหล่านั้นขับเกวียนเดินทางไปใกล้จะถึงเขาเนยชวเปาะ — —
 พวกบ่าวไพร่เหล่านั้นเห็นทางไม่เรียบร้อยก็ไม่อาจจะเดินต่อไป โลวจุหนหง
 ก็เร่งบ่าวไพร่ให้เดิน ไปจนเวลากลางวันถึงป่าแห่งหนึ่งมีต้นไม้ใหญ่เป็นทาง
 จำเพาะเดิน

ฝ่ายพวกของกองทัพหยงชุนแค้นเคืองใจให้แยกย้ายกันมาคอยทำ
 โลวจุหนงอยู่นั่น ครั้นเห็นโลวจุหนงกับบ่าวไพร่คุมเกวียนลวงเข้ามาใกล้เข้า
 สัญญาชน ไพร่พลทหารทยอยโดยนเสียงกตรกนออกมายืนอยู่ตามทาง ลึก
 กับพวกที่คุมเกวียนเห็นใจออกมายืนอยู่เป็นอันมากกตกใจ โลวจุหนงจึงสั่ง
 ให้เทียบเกวียนไว้ริมทาง บ่าวไพร่เหล่านั้นก็แอบอยู่ใต้เกวียน พวกนั้น
 ร้องให้ โลวจุหนงร้องตวาดว่า พวกเจ้าอย่าตกใจเลย ถ้าเราเข้าต่อสู้
 พวกใจ ๗ เสียทั้งช่วยกันจับมัดไว้เถิด

พดยังไม่ทันขาดคำ เห็นใจรอกออกมาอีกพวกหนึ่ง ประมาณสี่ห้า
 ทยอย โดยนเสียงประทัดสัญญาจุดชนอก ลชยคุมไพร่พลตรงมาใกล้จะถึง
 กรองถามว่า ท่านเศรษฐีจาศษยไบทหาวตาราได้หรือเปล่า โลวจุหนง
 เห็นจากใจ จึงร้องตวาดว่า เราตั้งใจมาจับใจพวกเจ้า ถ้าเกรงกลัวจะไป
 บอกของกงมาตามภักดีเสียแต่โดยดี จะได้รอดชีวิตแน่นอนจะพากันตาย
 ทงสน

ลชยได้ฟังก็หวาดระแวงว่า เต็มใจหยงชุนแต่ปลอมเป็นหมอด
 ไปหักทลายท่านไว้ ก็ถกต้องตามวาทสนา เผอิญให้มาจนถึงตำบลนี้ ชาวเจ้า
 ขอเชิญท่านไปนั่งเกาฮอดจวนก่อนเถิด

โลวจุหนงได้ฟังก็โกรธ ตรงเข้าต่อสู้กับลชย ๗ ก็ทำสู้ไม่ได้ ถอย
 หางออกมาแล้วหันเข้าป่าไป โลวจุหนงไล่ตามไปไม่เห็นลชยก็จะกลับ
 หดวงจวนลชยคุมไพร่พลไปซุ่มอยู่ เห็นดังนั้นก็ตรงออกมา ร้องถามว่า
 ท่านเศรษฐีจะไปข้างไหน ทางที่จะไปลำบากนัก เชิญท่านหยุดพักอยู่ที่นี่
 ก่อนเถิด

โลวจุหนงเห็นหลวงจันรูปร่างสูงใหญ่กรองตวาดว่า หลวงจันรูปรึ
 มาแต่ไหน หลวงจันลูตขมว่า ข้าพเจ้าขอตขม โงวหยงชินแสใช้ให้
 ข้าพเจ้ามาตอนรบท่าน โลวจุหนงได้ฟังก็โกรธตรงเขาตอสูกับหลวงจัน
 ตขม ๆ กรบรองบองบดไว้ บูดงออกมารองบอกวาทานเศรษฐีไปกับ
 ข้าพเจ้าเถด โทษเคราะห์ร้ายของท่านนคกงสุญหาย โลวจุหนงได้ฟัง
 ก็ตรงเขาตอสูกับบูตง ๆ บองบดลาถอยออกมาแล้วหนีไป โลวจุหนงเห็น
 ตงนคกหวเราะพดวาทาเราจะไล่ตามไปทำไม พวกโจรเหล่านสาคญวามมมอ
 เขมแขง ตอสูยงไมทนเห็นอยกพากันหนีไปสน

พดไมทนชาดคำ เล่าตงแอบอຍชายป่า เดินตรงมารองบอกว
 ทานเศรษฐี ทานอย่าพดจากตอ วิสัยเหล็ก ได้เตวเสากกงแดง วิสัย
 คนเทวเรอนไมยตักไม้ โงวหยงชินแสตแนอนแล้ว จึงคตอบาย
 ไม้ตอนรบ วาสนาของท่านจาเพาะเป็นตงนถงดาตดิไปกไมพน

โลวจุหนงได้ฟังก็โกรธยงนค กรองตวาดว่า นคอผุใดหรือ เล่าตง
 ว่า ข้าพเจ้าขอเล่าตง โลวจุหนงวาตแล้ว อยาวงหน กตรงเขาตอสูกับ
 เล่าตง พอมกทองมาช่วยเล่าตงตอสู ได้ตองเพลง โลวจุหนงมได้เกรงกลัว
 ก็ตจะตอสูกับพวกโจรให้เต็มมมอ พอโดยนเสยงประทดตญญาจตชน เล่าตง
 มมทองกชวณกนวงหนีไป โลวจุหนงไมอาจไล่ตามหนกถบมารยงเกวียน

ฝ่ายไพร่พลของชองกง ครนเห็นโลวจุหนงได้ตตตามลชยกกับพวก
 หนีไป ก็ตรกนเขาจับตอกกับบ่าวไพร่ของโลวจุหนงมตไว้ แล้วชบเกวียน
 รีบตรงเข้าป่าไป

ฝ่ายโลวจุหนงกลับมมาถึงชายป่า ไมเห็นเกวียนกับบ่าวไพร่กคต
 ตสย ครนเหลยวไปตเห็นพวกโจรชบเกวียนหนี จับบ่าวไพร่เหล่านนมต
 ไปทงสน โลวจุหนงก็โกรธยงนค ได้ตตตามไปโดยเร็ว

ฝ่ายจตุตถ ลุงเหงมาชุมนุมอยู่ในป่า เห็นโลวจุนหังไล่ตามพวกนั้นไป
 ก็ออกมาสกัดขวางทางร้องถามว่า ท่านเศรษฐีจะไปข้างไหน โลวจุนหัง
 เห็นพวกโจรออกมากันไวก็ดำวว่า พวกโจรเหล่านี้บังอาจนัก จับเอาคนและ
 เกวียนของเราไป จตุตถได้ฟังก็หวเราะตอบว่า ท่านเศรษฐีช่างไม่รู้จักการ
 บางเลย ข้าพเจ้าได้ยิน โงวหยงซันแสทหายไว้ วัลย์ดาวพวกเดียวกันมันแต่
 ดอยมานั่นแล้ว เชิญท่านไปนั่งเกาอเป็นพวกเดียวกันมันดีหรือ โลวจุนหัง
 ได้ฟังก็โกรธ ตรงเข้าเอากระบพนจตุตถ ลุงเหง ๆ กตอสูบางเล็กน้อย
 แล้ววิ่งหนีไป

โลวจุนหังจึงคิดว่า จำเราจะไล่ตามไปจับพวกโจรสักคนหนึ่งคง
 ได้เกวียนกับม้าไพร่กลับคืนมา คิดแล้วไล่ตามจตุตถกับลุงเหงไปถึงชายเขา
 ก็ไม่แลเห็นพวกโจรสองคนได้ยินเสียงมาดอและกลองอยู่บนเขา โลวจุนหัง
 ก็หยุดดู เห็นพวกโจรห้อมล้อมกันเดินมา ซองกกงน้อยอยู่กลาง สองข้างชาย
 ขวาโงวหยงกับกงซันซันแสและพวกพ้องไพร่พลเป็นอันมาก มีธงเหลือง
 นำหน้าเขียนอักษรสีแดง โจคความว่า "ช่วยบำรุงแผ่นดิน" โลวจุนหัง
 เห็นซองกกงกับพวกมาใกล้จะถึงจึงหยุดอยู่ที่เนินเขา จึงร้องดาของกงกบ
 โงวหยงซันแสและพวกพ้องไพร่พลทงปวง

โงวหยงซันแสก็ห้ามปรามโลวจุนหัง แล้วพูดว่า ท่านเศรษฐี
 อย่าโกรธแค่นั้นเลย ซองกกงแจ้งวาขอเสียดท่านปรากฎ จึงไซ้ให้ข้าพเจ้าไป
 เชิญมา ปรารภนาจะได้จะช่วยกันบำรุงแผ่นดินสืบไป โลวจุนหังได้ฟังก็ยง
 โกรธมากซน จึงว่า พวกโจรเหล่านี้บังอาจนักไปล่อลวงเรามาจนถึงตน

ฮวยหยงย่นอยข้างหลังซองกงได้ฟังก็โกรธ ร้องตวาดว่าท่านเศรษฐี
 อย่าฮวดอ้างวาผมอเข้มแข็ง ข้าพเจ้ายิงเกาทัณฑ์ให้ผมมขบาง ว่าแล้วก็

จำแก้ที่หมายจะยิงหมวกจะให้โลวจนหงตั้งใจ ลกเกาที่ตักถกหมวก
 ที่โลวจนหงพลตกลดมา โลวจนหงตั้งใจกลัวหน่นากดบวงหน บนเขานน
 ฤตมาลอและกลองอออง ฉนเหมงกบลมของคมไพร่พลไปช่มอยู่ ครน
 ไคทนเสยงมาลอตญญาากคมไพร่พลตรงมาทศตะวันออก อเฮยนเจยกกับ
 ทัตเหลงคมไพร่พลมาทางทิศตะวันตก โลวจนหงวงหนมาเห็นพวกโจรยก
 มาทางสองทางกไม่วทจะหนีไปข้างไหน

ขณะนั้นเวลาจวนค่ำ โลวจนหงเห็นตเห็นอยหัวอ่อนลง หนเดียว
 ไปถึงบ้านเขมรมม่นา ทางจะเดินต่อไปก็ไมมี เห็นพวกโจรยกติดตามมา
 จึงหยุดย่นอยทชายบา แลวดคิดว่า เราไม่เชอพงพวกพองห้ามจึงเกิดเหตุชน
 ฆงเพียงนไม่วทจะคิดอ่านประการใดกยนวนตกอยู่

ฝ่ายลจนเอาเรือมาช่มอยู่ในบ้านเขม ตามอบาย โงวทยงชินแสตั้ง
 ครนเห็นโลวจนหงหนมาถงมม่นา กถอเรือออกจากบ้านเขม แลวดตรงมา
 ไกลจะถงผงกรอถถามว่า ท่านนมาแต่ข้างไหน ไมกลัวเกรงบ้างเลยหรือ
 เขตแดนของพวกเขาเนยชวเปาะทงสน เวลาคามตแลวทำไมจึงมาอยทหน
 โลวจนหงโตพงกไมสงสย จึงว่า เราหลงทางมา เทยวหาทพกกไม
 ทานจงสงเคราะห์ดวยเถิด ลจนว่า แถวเหล่านเดินลตไปหนอยหนงกถง
 หนบ้านพอจะอาศัยได้ ตงแต่นไปทางสามลบลสบสนมาก ถาไปเรือตัก
 ตามลกกถง ไกลกว่าทางบก ถายอมใหงนชาพเจ้าตักสบตาดลจจจะเอาเรือ
 รับท่านไปตง โลวจนหงวว ถารับเราไปตงทหมู่บ้านนได้ ท่านจะเอา
 ึงนเท่าไรกไมชดชอง ตามแต่ใจเถิด ลจนเจ้าของเรือกแจวเรือแวะเรารบ
 โลวจนหงลจเรือไปประมาณทางไตศล เห็นเรือแจวออกจากบ้านเขมมาถก
 ตามล้า คนอยู่ในเรือล้าละสองคน ร้องเพลงใจความว่า "คนทสมอ

พวกพองเหล่านี้ให้ไพร่พลจัด โคมและเครื่องแหมาคอยรับ โไลจุนหงทำตาม
 ทาง พอเห็นไพร่พลหาม โไลจุนหงเดินไป ชองกิงกับพวกพองกกลง
 จากม้า โไลจุนหงเห็นตงนกกกลงจากแถว ชองกิงคุกเขาคานบ้อยข้างหน้า
 บรรดาพองกตกเขาคานบข้างหลังเป็นลำดับไป โไลจุนหงคุกเขาคานบอยู่
 กับแผ่นดินแล้วพูดว่า ท่านจับข้าพเจ้ามาขอให้ฆ่าเสียโดยเร็วเถิด

ชองกิงได้ฟังกทวเราะแล้วพูดว่า เชิญท่านเศรษฐีไปพุดจากัน
 ทบ้านเถิด โไลจุนหงกชนแถว ชองกิงกับพวกพองชนมาหอมลอม
 โไลจุนหงไปถึงตงตงทชมนม เชิญโไลจุนหงนั่งทสมควร แล้วชองกิงกเขา
 ไปคานบแจ้งความว่า ข้าพเจ้าโดยนขอท่านเศรษฐีปรากฏมาชานานจน
 ได้พบท่านบรรดาพองชงได้ผลตผลงกระทำแก่ท่านน ข้าพเจ้าขอภัยเสียเถิด

โงวหยงขึ้นเส้กเข้าไปคานบ โไลจุนหงแล้วพูดว่า ชองกิงผู้เป็น
 ใหญ่ไซ้ให้ข้าพเจ้าแปลงเป็นหมอไปล่อลวงท่านมา ปรารภนาจะได้เป็น
 พวกเดียวกันช่วยนำรังแผ่นดินต่อไป โไลจุนหงทวเราะแล้วพูดว่า เมื่อ
 ข้าพเจ้าอยู่บ้านโทษถึงตายกไม้ม จนนตกมาอยู่ทน เมอจะฆ่าพนประการใด
 กเขาไปทำเถิด อยามาพุดจาเกลยกลลอมเราเลย

ชองกิงว่า ข้าพเจ้าตั้งใจไปเชิญท่านมาน ปรารภนาจะให้เป็น
 เจ้าของตำบล โไลจุนหงว่า ถึงตวข้าพเจ้าจะตวยกไมเสียตายชวต ทจะให้
 ยอมเป็นพวกพองนนไม่ได้ โงวหยงขึ้นเส้กว่า เวลาอนจกคอยพุดกน แล้วก
 ส่งโหงตโตะและสรวมาเลย โไลจุนหงไม่วทจะคิดประการใด ต้องจำใจ
 กนโตะเสพสรวบางเลกนอย ชองกิงกส่งโหงตโหงทอยู่ให้โไลจุนหงนอน
 ครนรงชนเขา ชองกิงจตหาโตะและสรวไว้พร้อมแล้วจงเชิญโไลจุนหงออก
 มานงทใหญ่ ชองกิงกรนสรวได้ถวย คานบ โไลจุนหงแล้วพูดว่า ท่านอย่า

โกรธพวกข้าพเจ้าเลย ซึ่งตำบลเขาเนยชวเปาะน ท่านเห็นว่าเล็กน้อยไม่
ควรจะสำนึกอาศย ก็เห็นแก่ความสตัยขอของข้าพเจ้าเกิด ยอมยกทไตของ
เจ้าของตำบลให้ท่านว่ากล่าวสืบไป

โลวจนหงจงว่า ท่านพูดตงนนไม่ถูก ซึ่งตวข้าพเจ้านเกิดทเมือง
หลวง ทวพยสนกบบริบรณ ถึงจะเป็นตายประการใดก็ตองกลับไป ตงแตวน
นไปท่านอย่าพดถงความสตัยขอเลย ข้าพเจ้ายกจะนงเสพสรากันได้ ถ้า
แม่นจะให้ยอมอยดวยกจะตายเสียตกว่า โงวหยงชนแสวว่า ถ้าท่านเครษฐ
ไม่ยอมกเบนทจไนใจ ดวยกพองทงหลายเห็นวากกว่าจะเชิญมาได้เป็นทตลามาก
นก็ จงเทยวเลนนอยทนอกสกกสทาเวลากอนแล้วจงจะไปตง โลวจนหงจงว่า
ซึ่งท่านทงปวงจะให้เทยวเลนนกอนก็ได้ แต่ข้าพเจ้าวตถถงทบานบตรกรรยา
จะไม่รู้เหตุการณ โงวหยงตอบว่า การชอนนงายนก็ ให้ลกกกับบาวไพร์คม
เกวยนกกลับไปบ้านกอน โลวจนหงจงถามว่า ตงของในเกวยนอยถวนหรือ
เป็นอนตรายบาง ลกกว่าตงของในเกวยนกบริบรณมิได้เป็นอนตรายตงใด
ของกจงเจงเงินเทรยญใหญ่ให้ลกกตงเทรยญ บาวไพร์เหล่านนคนละตบ
ตาดง ลกกกับคนเหล่านนกมความยนตคานบริบเงินจะลาไป โลวจนหงไม่
รทจะทำอยางไรได้ ก็ตงลกกวการงานตงใดเจากยอนรอยทงสน ไปถงบ้าน
แล้วจงเล่าให้กรรยาเราพงอยวไหวตกลเลย ถ้าไม่ตายกคงจะกลับไปบ้าน
ลกกจงพดว่า ท่านผู้เป็นใหญ่ในตำบลนรกใครอยากจะไดไว้ ท่านจงอยลกก
เตอนเกิดไม่เป็นไรตอก พดแล้วลกกลาไป โงวหยงชนแสกชนมาตรงไปยัง
ตำบลกมชวทวงนงคอยลกกอยทน

ฝ่ายลกกกับบาวเหล่านน คมเกวยนออกจกเขาเนยชวเปาะไปถง
ตำบลกมชวทว โงวหยงเห็นกเรยกลกมาทไตตนไม่พดว่า พวกเรายกให้

นายเจานงเกาอทสองเป็นโตอองรองชองกง เมื่อนายเจายังไม่ได้มานนโต
 เขียนคำโคลงไวทผ่านงบ้านสคา เป็นอักษรยสบบแปดตัว ใจความตั้นหน่งสอ
 ว่า โฉวจนทงคคกบฏแต่ไม่มมู ไครตวดยเป็นค้ำอรรถ บคณนายเจากเขาเป็น
 พวกพองแฉวงงบอกไทร ครนจะฆ่าพวกเจากกลวขอเสยงจะเสย จงปลอย
 ไทกลับไปพองว่า นายเจาเขาเป็นพวกเขาเนยชวเปาะคคกบฏไม่กลับมาแล้ว
 ลกกับ บ่าวไพร่ เหลานน โตพง กคกเขา คำนับลา คมเกวียน ตรงไป ยังเมือง
 บกเกย โฉวหยงชนแฉกกลับมาขงทชมนมจต โตะและสุราเลยง โฉวจนทง
 เป็นอนต

โฉวจนทงจึงพูดว่า ขอบใจท่านทงปวงนั้ ไม่ฆ่าข้าพเจาเสียให
 อยดงน วันเดยวเหมอนอยบหน่งจะขอลาท่านกลับมาบ้านก่อน ชองกงว่า
 พวกข้าพเจามความรักไครทานเป็นอนนมาก นาน ๆ จึงจะไดมาพบกันจะรบ
 เร่งนนไม่ควร อยให้หลายวันสัทหนอยเกิดแล้วค้อยไป

โฉวจนทงโตพงไม่ไรทจะพดแก่ไซอย่างไร พอเวลายื่นคำตางคนก
 ไปอนน รุ่งชนเขาชองกงจต โตะและสุรามาคำนับโฉวจนทงแล้วกชกชว
 พดจาให้เพลิตเพลนถงการเดินตาง ๆ แต่เวยนมลตเปลยนกันจต โตะและสุรา
 มาคำนับโฉวจนทงอยคนละวัน ยังไม่ทันครบตวคนกลวงมาจนเดอนเดย
 โฉวจนทงนนไม่สบายใจบอกกับชองกงว่า ข้าพเจาจะขอลาท่านทงปวงไป
 ในเวลายนนี้ ชองกงว่าถาทานจะไปให้ไคก็เป็นทจนใจนั้ ก็พดแล้วกเชย
 โฉวจนทงไปขงตงตงทชมนมนงสนทนานกนอย บรรดาพวกพองชองชองกง
 ทยงไม่ได้จต โตะมานนกชวณกันมาคำนับโฉวจนทง แล้วพดจาหน่วงเหนยว
 ให้โฉวจนทงอยอกหลายวัน แต่มลตเปลยนอยเชนนจนลวงเขาสองเดอน

โฉวจนทงจึงบอกกับชองกงอกว่า ข้าพเจาคดถงบานจะขอลาท่าน
 กลับไป ชองกงทวเวาะแล้วพุดว่า ท่านจะไปนงายตอก พรุ่งนข้าพเจา

กับพวกพ้องจะไปส่งตตามลกรมชวทว โฉวจนหงกมความยินดี รุ่งชนเขา
 ของกกกจต โตและสรามาเดี่ยว โฉวจนหง แลวเอาเสอกางเกงและอวอ
 สำหรับมอมาคนให้ โฉวจนหง และเอาเงินทองให้ยกเป็นอันมาก โฉวจนหง
 รับไว้แต่พอไปชอกนตามทาง แลวกลลาของกกออกจาทาบลเขาเนยชวเปาะ
 ของกกกับพวกพ้องตามไปส่งถึงตตามลกรมชวทว ชามส่ง โฉวจนหงแลวกลลบ
 มา โฉวจนหงก็ออกจากเขตแดนเขาเนยชวเปาะรีบเดินทางไป

ผายตลกกับพวกเหล่านมมาถงเมืองบกเกย ลกรมความยินดีนถ ด้วย
 รักใคร่ยกกับนางเกสกรรยา โฉวจนหงชานาน ครนมหตเกิดชนกสมกับความ
 คด ครนลฎไปถงบ้านโฉวจนหงจงเสาคความกับนางเกสวา โฉวจนหงสาม
 เจ้าพวกโจรเขาเนยชวเปาะยกให้เป็นนายทสองนงเกอรองของกกโตของลง
 มา เต็มโฉวจนหงเขียนคำโคลงไวทผาเป็นคำอรรถใจความนนวนจะคดกบฏ
 ตงแต่นไป โฉวจนหงไม่มาแลว นางเกสกรรยาโฉวจนหงโตพงกยนตชวณ
 ลฎไปคุดคำโคลงทผา ลฎกขแจงให้นางเกสเข้าใจแลว คัดอ่านถันไปพ้องตอ
 ผู้รักษามืองบกเกยว่า โฉวจนหงเขียนคำโคลงไวทผาว่าจะคดกบฏ บदन
 ไปเขาเป็นพวกโจรทตตามลเขาเนยชวเปาะแลว ผู้รักษามืองกรมการแจง
 ความกมาต คำโคลง เห็นเป็น ลายมือโฉวจนหง เขียนเอง ทตนทงตอตตววา
 โฉวจนหงชวณคอคคตกบฏก โกรชยงนถ ลฎกับนางเกสจงเอาเงินทองให้กับ
 ผู้รักษามืองและกรมการเป็นอันมากให้คอยจับตจ โฉวจนหงมาททำโทษเสยให้
 ตาย ผู้รักษามืองกรมการโตเงินทองก็คอยจับชวจะจับ โฉวจนหงอยู่ทก
 เวลา ลฎกับนางเกสกลบมาบ้านเกบรวบรวมส่งของแตละมญชทงปวงไว
 แลวรับไลเฮยนเซงเสยไม่ให้อยู่ทบ้านเทยวส่งตามบรรดาญาติชงโฉวจนหง
 ทอยู่ในเมืองว่า ถาผู้ ใดให้เฮยนเซงสำนักอาตยคงจะโตจวาทถัน ลฎกับ
 นางเกสคอยกนเป็นสามภรรยาถันตอไป

ฝ่ายเอียนเซ่ง ครนภรรยา ของโลวจนทง กับลูกไล่เสีย จะไปดำเนินกท
 ไหนักไม่ได้ ครนจะเที่ยวไปหากนทอนกคงคิดถึงบุญคุณ โลวจนทงผู้เป็นนาย
 จะคอยให้พบกันก่อน ครนจะคิดติดตามไปก็ยากจนไม่มีเงินจะชอกน แล้ว
 คิดเห็นว่า โลวจนทงทไหนักจะยอมเป็นพวกโจรคงจะได้กลับมา เอียนเซ่งก็
 เทียวขอทานอาหารเลี้ยงชีวิตอยู่นอกเมือง

ฝ่ายโลวจนทง ออกจากเขตแดน เขาเนี้ยชวเปาะ แดวก วนมา เมือง
 บกเกยเดินทางตรงไปจะเข้าเมือง เอียนเซ่งเห็นโลวจนทงมาแต่ไกลวิ่งไป
 คกเขาคานบแฉวร้องไห้ โลวจนทงถามเอียนเซ่งว่าทำไมเจ้าจงนงหมดงน
 เล่า เอียนเซ่งว่าทนพดไม่ได้ โลวจนทงก็ชวนเอียนเซ่งไปหลบแฉวถามว่า
 เหตุผลอย่างไร เอียนเซ่งก็เล่าความว่า เมื่อกานออกจากบ้านไปได้ครึ่งเดือน
 ลกกกลับมาบอกภรรยาทานว่าทวทานเขาเป็นพวกโจร ไดนงเกาฮทสองเป็น
 นายรองชองกงไม่กลับมาบ้านแล้ว ภรรยาทานกับลูกรักใคร่ร่วมใจกันไป
 พองตอผู้รักษาเมืองแฉวเก็บรวบรวมทรัพย์สินของโลจเขาเสีย จึงมาเทียว
 ขอทานเลี้ยงชีวิตอยู่ตามแฉวนอกเมืองด้วยคิดถึงบุญคุณทาน ประการหนึ่ง
 เห็นว่าทานทไหนักจะยอมเป็นพวกโจร ข้าพเจ้าจึงตั้งใจคอยทานให้พบทาน
 เชิญกลับไปเขาเนี้ยชวเปาะ ปรัชการางานเสียก่อน แม้นจะเข้าไป ในเมืองก็
 คงเกิดความ

โลวจนทงได้ฟังก็โกรธจึงตอบว่า ภรรยาของเราจะทำเช่นนั้นไม่
 มี เจ้าเอาอะไรมาพูดล่อฉวง เอียนเซ่งว่ามีใช้ทานมีตาและหูอยู่ข้างหลังจะ
 ได้รู้เห็นเหตุการณ์ต่างๆ ทวทานนชอบแต่ผูกตเพลงอาวธ มีใดคิดถึง
 ภรรยาละเสียเสียไม่แฉวพาน ภรรยาของท่านนรักใคร่ได้เสียกับลูกมาชว
 นาน บัดนี้โดยยกนเป็นสามภรรยาแล้ว ถ้ากลับไปคงคิดฉวงฉลาญเอา
 ชีวิตทานเป็นแน่ โลวจนทงโกรธตาเอียนเซ่งว่า เราอยู่ที่เมืองบกเกยมาดงทว

ชวคนชาวบ้านชาวเมืองยอมร้อยทงสน ลกนนมสตบญญาและฝมือประการ
 ไต จึงจะคดการสงน เราไมเห็นดวยหรือเจาทาความผิดเองดอกระมงจึง
 ถูกขบไ้มาเสย พดแลวก็เดินไป

เอียนเซงไตพงกรองไทกลงเกลอกออยู่กับแผ่นดิน เห็นโลวจนทงจะ
 เดินเขาเมองเอียนเซงเขาชดเขาชยเสอไว โลวจนทงไมพงเอาเทาทบเอียนเซง
 ลมลง แลวก็ตรงเข้าไปในเมองถึงบาน บ่าวไพร่เหล่านนเห็นโลวจนทง
 กลับมากตกใจ ลกวงไปคกเขาลงค่านับ โลวจนทงจึงถามลกว่า เอียนเซง
 รักษาบานจากลาวกรงานดตอกหรือ ลกแกลงบอกวา ตามชยาถามลงเลย
 พุดไมรูสน ทานเห็นดเห็นอยมาเชญพกเสยก่อนเกิด

พอพดตงนนางเกสกกทาเบรรองไหเดินออกมา โลวจนทงถาม
 ภรรยาว่าเจรรองไหทาไมหรือเอียนเซงทาอยางไรกเลาไหเราพง นางเกส
 ภาทานชยาพงถามเหตุการณมากนยกยากทจะเลา ทานเห็นดเห็นอยทวอสน
 มาเชญพก ทาอาหาร รับประทาน เสยก่อน แลวซาพเจา จะแจงความไหทราบ
 โลวจนทงไตพงกคดสงสยจึงถามว่า เอียนเซงมาหรือเปลา ลกมีไตบอก
 ประการไตเอาเสอกางเกงมาผลัดไห โลวจนทง นางเกสกกทาทจะไปจคอาหาร
 จึงไหบ่าวไปบอกกับผู้รักษามेองว่า โลวจนทงกลับมาแลว ผู้รักษามेองแจง
 ความกจคไหชนนาง และกรมการคมหทาทสามร้อยตรงมาลอมบานบกรกเขา
 ไป โลวจนทงไตยนเสยอชองกขยบจะยขนน พอพวกททาทหมอเซมเซม
 ถอฮาวุอตรงมาลอมจับตัว โลวจนทงไตกคุมตัวมา

ขณะนน เนยตงช ผู้รักษามेองบกกเกย ออกวาราชการ พรอมดวยชน
 นาง พอททารคมตัวโลวจนทงไปถถึง ลกกับนางเกสกกตามไปชยทนนดวย
 เนยตงชถาม โลวจนทงวาเจากเบนเทอกเถาเหลาเศรชฐุมงมทรพยสนตงบาน
 เรือนอยู่ในเมองบกกเกยชานาน เหตุไตจึงไปเขาตามภกคกับพวก ไจรเขาเนย

ชวเปาะ กลับมาเป็นไส้ศึกคิดเอาเมืองบักเกยหรือ บदनจับตวมาได้จะว่า
ประการใด

โลวจนทงว่า เต็มใจของพวกโจรปลอมเป็นหมอตมาทนายข้าพเจ้า
ว่าเคราะห์ร้ายลอลองไปยังเขาเนยชวเปาะหน่วงเหนี่ยวไว้สองเดือนเศษ จะ
ให้เขาเป็นพวกพ้องแต่ข้าพเจ้าไม่ยอมแล้วพวกโจรปล่อยให้กลับมา ท
ข้าพเจ้าจะคิดกับภูนนทามได้เป็นความจริงตงน

เนยตงชไตพงกรองตวตว่า เจ้าไทการตงนจะพนตหรือ เพราะ
เจ้าไปเข้าเป็นพวกโจรปรึกษาคิดอ่านการกบฏจึงได้อยู่ช่า ภรรยาของเจ้ากับ
ลูกมาพ้องจะว่าไม่จริงอย่างไร

ขณะนั้นลกจิงพดกับโลวจนทงว่า ท่านผู้เป็นนาย ไหน ๆ ก็ถูกจับ
ตวมาจนถึงทนมแล้วจงรบเสียดกว่า ชงทานเชยนคาคอกลงไวทผาเป็นคาวรต
ขุนนางและกรมการผู้ ไหญ่บ้านเขาไปตกรชตวาทานคตกบฏ

ขณะนั้นนางเกสจิงพดกับโลวจนทงตอหนามรักษาเมืองและกรมการ
ทงปองว่า มิใช่จะแกตงทานเมื่อไร เพราะกลัวความผิดททานท้าวจะพลอย
มาถึงข้าพเจ้าตววจงไตคตการ ไบราณท่านยอมว่า คตกบฏแต่ผู้เคยว
ตองมาพนสนทงเกาโคตร ลกจิงว่า ท่านรบเป็นสตยเสียดกว่าจะไม่ตอง
ทนทกช นางเกสจิงพดว่า การทกทงนไม่จริงจะเขาเป็นจริงกไม่ไต่ บदन
ตวทานกตตเขามาแล้วจะทนมไม่และทวายไต่หรือจงบเสยไต่ยตเถิด

โลวจนทงไตพงก ไกรชยงนักจิงว่าแกตงไส้คความเขาเปล่า ๆ การอื่น
นี้ไม่จริง บรรดาขุนนางและกรมการเหล่านนี้ ไตรบเงินสินบนของลกทกคน
เตยชงมกชุนนางผู้ชาระความเห็น โลวจนทงไม่รบักเขาไปแจงแกมรักษาเมือง
ว่า พวกโจรใจแข็งไม่เชยนตทไทนจะรบ เนยตงชวาทานพตจาลกตตอง จง
รองส่งผู้คมเหล่านนี้ว่าให้ผูกโลวจนทงเขาเชยนเอาความจริงให้ไต่ พวกผู้คม

เหล่านนไทรบเงินต้นบนของลูก ครนผู้รักษาเมืองส่งเขาช่วยกันผูกมัด
 โลวจุนหงเขาเชยตจนเนื้อแตกโลหิตไหลสลับไปตามครึ่ง โลวจุนหงเจ็บ
 ปวดทนไม่ได้กตอกรบ เตยขงมกจกดถอยคำไวแล้วส่งให้จาคาหนกรอยขงเขา
 ไปทคุกใหญ่ ผู้คุมจัดการแล้วกุมตัว โลวจุนหง ตรงไปส่งให้ผู้สำเร็จราชการ
 ฝ่ายคุก

ฝ่ายเจียดคบสองคนพี่น้องแซ่ชว ชื่อชกเป็นชาวเมืองบักเกย เรียก
 ววตบถวน คนหนึ่งชื่อชวเคงเรียกว่าแจกก็ช่วยผสมอเซมแซง ชวชกกับชวเคง
 นงอยทหน้าคุกพอมผู้คุมเอาตัว โลวจุนหงมาส่ง ชวชกจับไวแล้วบอกชวเคง
 ผู้นองว่า เจ้าจกคุมตัว โลวจุนหงเข้าไปขังไว้ในคุกก่อน พักลับไปบ้านสัก
 ครู่หนึ่งจกจะกลับมา ชวชกก็ออกจากคุกไป

ฝ่ายเขียนเซ่งห้ามปราม โลวจุนหงไม่ฟังแล้วก็ตามมาฟังข่าว ครนรู้
 ว่า โลวจุนหงต้องโทษแต่อาหารก็ไม่มผู้ใดส่ง เขียนเซ่งเที่ยวขอรทานได้
 อาหารกับสังของเลกนอยกตรงมายังคุก พอชวชกเดินมากคกเขาลงคานับ
 แล้วแจ้งว่า ขอรทานได้ส่งเคราะห์เมตตาด้วยเถิด โลวจุนหงผู้เป็นนาย
 ขาพเจ้าถกแกล้งใส่ความ บदनมาต้องโทษอาหารก็ไม่มผู้ใดส่ง ขาพเจ้า
 ยากจนจึ่งเที่ยวขอรทานได้อาหารจะขอเอาไปให้ โลวจุนหงรับประทาน ชวชก
 ได้ฟังจวงวารงานดังไต่เรากยอมรืออยู่ เจ้าจกเอาไปส่งเถิดไม่เป็นไรดอก
 เขียนเซ่งคานับแล้วไปทคุกส่งอาหารให้ โลวจุนหง

ฝ่ายลกกกลับไปถึงบ้าน ปรีักษากับนางเกิดแล้วเอาทองคำหนักห้าสิบ
 ตำลึงใส่ห่อผ้าออกจากบ้านตรงมาที่โรงขายนางขา ใช้เจ้าของโรงไปคอยดู
 ถ้าเห็นชวชกเดินกลับมาบ้านให้เชิญมาทนกอน เจ้าของโรงก็ไปคอยอยู่ตาม
 ทาง พอชวชกเดินถึงสะพานเจ้าของโรงกคานับแล้วแจ้งความว่า ยังมีชาย

ผู้หนึ่งใช้ให้มาเชิญท่านไปที่โรงข้าพเจ้าสักครู่หนึ่ง ชั่วสัปดาห์หนึ่งตาม
เจ้าของโรงไปถึงลูกออกมาตอกรบแล้วเชิญชั่วสัปดาห์เข้าไปข้างใน

ชั่วสัปดาห์จึงถามว่า ไตจกอนให้เชิญเรามาเมื่อระดังใดหรือ ลูกว่า
ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามจริงเรื่องความนันทนภยอภย จึงช่วยคิดอุบายทำ
ให้โลจุนหงตายเสียในเวลาความน ข้าพเจ้าจะให้ทองคำหนักห้าบาทลง
เป็นค่าสนับน บรรดาขนนางและกรรมกรเหล่านั้นนตกพนักงานข้าพเจ้าจะเอา
เงินทองไปจัดแจงเอง

ชั่วสัปดาห์ได้ฟังกหวเราะแล้วพูดว่า ท่านไม่เห็นหนังสือตอหน้าโรง
ข้าหรือความให้เขากบผู้ใด ท่านเก็บรบทพยสมบตแล้วเอาภรรยาไปเสีย
ด้วย บदनเอาทองคำมาให้เราห้าบาทลงจะให้ลงผลาญชวตมือนเสีย ถ้า
ภายหลังพล่งพลาดประการ ไตตัวเรามาเป็นโทษด้วยหรือ

ลูกจึงว่า ท่านเห็นเด็กน้อยข้าพเจ้าจะเต็มให้ห้าบาทลงชั่วสัปดาห์
ได้ฟังกแก่งพูดว่า ชวคน ๆ นมมทรพยสนเป็นเศรษฐีอยู่ในเมืองบักเกย
ชอเสยงปรากฎ ถ้าเราคิดฆ่าเสียไตทองแตรอยตาลงก็จะเอาไปทำไม แม้น
ว่าให้หารอยตาลงจึงจะทำ ลูกว่าข้าพเจ้าไตทองคำมาเท่านั้นเอง ท่านจงรับ
ไวจกอนเถิด เวลาที่ท่านจัดแจงแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะเอาไปให้ท่านจงครบห้า
ร้อยตาลง ชั่วสัปดาห์ทองคำใส่ห้อมฝายนชนพูดว่า รุ่งชนเข้าจึงไปหามศพ
โลจุนหงทคกเถิด ลูกได้ฟังกยन्दคานบลาชั่วสัปดาห์กลับไปบ้าน

ฝ่ายชองกกรน โลจุนหงไปแล้วกมความวิตกกนั้น จึงให้ชาจกกับ
ไตจกติดตามมาฟังข่าว ชาจกกับไตจกค่านับลาออกจากเขาเนยชวเปะตรง
ไปถึงเมืองบักเกยแจ้งความว่า โลจุนหงต้องโทษ ลูกเอาทองไปบนบานจะ
ให้โลจุนหงตายเสียในคุก ชาจกกับไตจกรู้ความแล้วกตรงไปถึงประตูบ้าน

ชวฮก ร้องบอกว่าข้าพเจ้ามาหาท่านเจียดคืบ ชวฮกได้ฟังก็ออกมาดู เห็น
 ชาจีนมรปรางลักษณะดี แต่ยังไม่รู้จักว่าผู้ใด ชาจีนคุกเข่าคำนับ ชวฮก
 ก็ตอบรับตามธรรมเนียมถามว่า ท่านแซ่ใด ขอไรมาหาข้าพเจ้าด้วยอะไร
 ชาจีนตอบว่าทนายงพดไม่ได้ ชวฮกก็เชิญเข้าไปข้างใน ชาจีนให้โต๊ะจงอยู่
 ข้างนอก ชวฮกจัดให้ชาจีนนั่งพอสมควร

ชาจีนจึงพูดว่า ท่านอย่าตกใจ ข้าพเจ้าชาวเมืองซงจิวอยู่บ้าน
 ฮวยไฮ่กัน แซ่ชว ขอจนทเวยกว่าเซียวชวณฮองเป็นเทือกเถาพระเจ้าชาซง
 ครนอยมาต้องโทษจึงได้ไปตามภักตออยู่ที่เขาเนี่ยชวเปาะ บदन - - -
 ของกงไซโหม่าฟังข่าวโลวจุหนง แข็งความว่าต้องโทษอยู่ในคุกด้วยมีผู้
 รวมคิดกันแกล้งใส่ความเอา ชีวิตของโลวจุหนงครึ่งนจะเป็นตายก็เพราะ
 ท่าน ข้าพเจ้าเจาเจงได้มาแจ้งความให้ทราบ แม้นท่านช่วยอุปถัมภ์อย่าให้
 โลวจุหนงถึงแก่ชวตเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะได้ตอบแทนสนองคุณท่านให้
 สมควร ถ้าโลวจุหนงตายในขณะที่คงจะมีแขกกองทัพมาแก่แดนตเมืองเขา
 ไปได้ก็จะพากันตายเสียสิ้น ตัวท่านเป็นคนซื่อตรงไม่มั่งของมาคำนับ มีแต่
 ทองคำหนักพันตำลึงติดตามปรารภน่าจะให้ท่านช่วย ชวฮกได้ฟังก็ตกใจไม่รู้
 ทจะโต้ตอบอย่างไรนั่งตะลึงอยู่

ชาจีนจึงย่นชวนพูดว่า ข้าพเจ้าชายชาติทหารจะทำการสังได้แก่น
 นอนท่านอย่ากลัวเลย ชวฮกว่าเชิญท่านกลับไปเถิดการงานสั่งได้ข้าพเจ้า
 จะจัดแจงเองอย่ามีความวิตก ชาจีนว่าสืบไปข้างหน้าจะแทนคุณท่านอีก ก็
 เอาทองคำที่โต๊ะจงเข้าไปให้ชวฮกแล้วชวณกั้นออกจากบ้านไป

ฝ่ายชวฮกแจ้งเหตุการณทชาจีนบอก ก็ตรงมาถึงคุกเล่าความให้
 ชวเค่งผู้นองฟังแต่ตนจนปลាយทุกประการ ชวเค่งว่าถึงตจข้าพเจ้าก็ไม่ชอบ

จะให้ช่วยคนมืดอย่างไรได้ โบราณท่านย่อมว่า จะฆ่าคนก็ฆ่าให้ตาย ถ้า
 จะช่วยก็ช่วยให้ตลอด บัดนี้เราได้ออกคำสั่งแล้วช่วยกันเดินเห็นใช้
 สดขย เนยตงซมูรุษษาเมืองกับเตยซงมกก็เห็นแต่จะได้เงินทองขอให้เนรเทศ
 โฉวจนหงไปเมืองไกล ๆ เสีย เมื่อพวกเขาเนยซัวเปาะจะช่วยให้หรือไม่ได้
 ช่างเป็นไร อย่าให้โฉวจนหงตายในเงอมมือเรา

ชวฮกจงพูดว่า นองคตอานตงนเหมอนใจให้ เจ้าไปจัดแจงให้
 โฉวจนหงอยู่ตามสบาย ปรีกษากันแล้ว ชวฮกกับชวเค็งก็เอาทองคำไปเดิน
 เห็นไม่ไหวใครเร็วแล้วกลับมาก ครอบงนเขาตกไปคอยท่าอยู่ทคกไม่
 เห็นศพโฉวจนหงเหมอนชวฮกพูด ลุกไปหาชวฮกทบานเตอนงว่า ท่านทำไม
 จงไม่จัดแจงตามคำสั่งสัญญาไว้ ชวฮกแกล่งพูดว่า เวลาคนนจะลงมือ
 เอาชวตเสียแล้ว พอเนยตงซมูรุษษาเมืองให้คนโซมาห้ามว่า อย่าทำให้ตาย
 จงได้งตไว้ ท่านจงไปเดินเห็นต่อท่านผู้ใหญ่อกเถด ลุกได้พงกกลับไปจัด
 ให้คนโซไปเดินเห็นทมูรุษษาเมือง ๆ ใตรบทองของลุกไวทพูดว่า กวูตงน
 สดแต่เจียดคบ ถ้าลงมือหากคตตาย ผทไปเดินเห็นจงกลับไปคตอานกับ
 ลุกว่าจะตองไปหาเจียดคบอก

ฝ่ายชวฮกกับชวเค็ง ก็ไปเตอนเตยซงมก ๆ นนรบทองคำไว้จัดแจง
 ปรีกษาโทษ ของโฉวจนหง เร็วแล้ว ก็ไปแจ้งความให้มูรุษษาเมือง พังว่า
 ชาวเขาพเควระหัดความของโฉวจนหงมมมาพองกจริง แต่การสงโตยงไม่
 เกิดชน ถึงโฉวจนหงไปอยู่ทเขาเนยซัวเปาะได้ถามกยงไม่ไดคความ เขา
 โฉวจนหงมาเขยนเสียสสบทแล้วเนรเทศไปให้ไกลถึงสามพันล ท่านจะเห็น
 ประการใด เนยตงซวาทานปรีกษาดงนถูกเหมอนใจเราคิดไว้ พูดแล้วสง

ช่วยยกให้เขาตัวโลวจนหงออกมาจากคอกถอดคาวาวสักหน้าเสีย แล้วเขย่น
สลับทเอาค่าเล็กมาได้ มอบให้ตั้งเที่ยว สืบาคมตัวไปเนรเทศ

ซ่งตั้งเที่ยวสืบาคองคนเดิมเป็นชนนางเล็กน้อยอยู่เมืองไคยงฮี้ ผู้
ศึกษาเมืองให้คุมลิมของ เนรเทศไปเมืองซงจว ครวงน กทารายลิมของไม่ ได้
ถือโทษวยโกรธทำโทษตั้งเที่ยว สืบาเนรเทศมาเมืองปักเกีย เนยตงชเห็นว่า
ตั้งเที่ยว สืบารักการงาน ก็เอาไวโซตงไหเป็นผู้คุม ตั้งเที่ยว สืบารับหนังสือ
ปรึกษาแล้วลาผู้รักษาเมือง คุมตัวโลวจนหงมาฝากไวหะวางก่อน ต่างคน
ก็กลับไปบ้านจัดสิ่งของต่าง ๆ จะเอาไปใช้สอยตามทาง

ฝ่ายลูกแจ่งว่า โลวจนหงไม่ตายเป็นแต่เนรเทศไปเมืองไกลก็ตกใจ
กลัวยงนัก จึงให้คนใช้มาเชิญตั้งเที่ยว สืบาผู้คุมทั้งสองไปที่โรงชายตรา
แล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะแจ้งความแก่ท่านแต่ตามจริง โลวจนหงเป็นคน
พยามาทกกับข้าพเจ้า จะเอาเงินให้ท่านใช้สอยบ้าง ท่านอย่าต้องคุมไปให้
ไกลเลยคิดอ่านฆ่าเสียแต่ที่ไกล ๆ เอาสิ่งของมาให้ข้าพเจ้าดูเป็นสำคัญ จะ
ให้ทองคำหนักห้าลึงบตาตลงสนของคนที่ท่านทั้งสองถือ พุดแล้วกส่งเงินเหรียญ
ใหญ่ให้ผู้คุมทั้งสอง ตั้งเที่ยว สืบารับเงินลาลกกกลับมาบ้าน จัดสิ่งของใส่
หอบผ้าเสร็จแล้ว ก็ออกจากบ้านมารับ โลวจนหงหะวางออกเดินทางในเวลา
กลางคืน ตั้งเที่ยว สืบาพาดตาโลวจนหงว่า เขาอย่าถอดทางซงจะเดินไป
ซวงมุงเตาถึงหกพันลึง เงินทองจะชอกนจากไม่มสกกเบยขอแปะจะให้เราทำ
อย่างไร

โลวจนหงว่า ข้าพเจ้านถกแก่ลึงได้ความรับเอาทรัพย์สงของทง
ปวงเสียสิ้นจึงไม่มีเงินใช้สอย ตั้งเที่ยวว่าตัวเจ้าเป็นเศรษฐีตระหนกทรัพย์แต่
เล่นมกไม่ไห้กระเด็น บदनพาและคนเบ็ดของทดแทนอย่าพาดพาโลคนอื่น

เลยคงจะได้เห็นกัน โฉวจนหงได้ฟังก็โกรธแต่ไม่พูดจะตอบประการใดก็สู้อดใจนั่งอยู่ ตั้งเที่ยว สิปาคมตัวโฉวจนหงออกทางประตูตั้งหมิงฝ่ายทิศตะวันออก ตั้งเที่ยวทวยบห้อมมาส่งของฝากไว้กับคนที่ใต้โฉวจนหง แล้วเร่งให้เดินไปประมาณทางใต้ห้าสิบลี้ เวลาเย็นค่ำจึงเข้าพุกสำนักที่โรงเตียมแก่งใช้โฉวจนหงต่าง ๆ ครนรุ่งเช้าจึงออกจากโรงเตียมไป

ฝ่ายเขียนเชิงแจ้งว่า โฉวจนหงต้องเนรเทศไปเมืองไกล สิบรู้เหตุการณ์ความผู้คุมทั้งสองจะคิดร้ายโฉวจนหง เขียนเชิงก็อดสำทเล็ดลอดติดตามไปคอยดู ถ้าเห็นผู้คุมเข้าพุกที่ไหน เขียนเชิงก็เที่ยวหาศาลเจ้าหรือศาลาอาศัยอยู่ที่ไกลพอได้ยินเสียงและเห็นกัน ครนรุ่งเช้าตั้งเที่ยว สิปาคมโฉวจนหงออกจากโรงเตียม เขียนเชิงก็คอย ๆ เดินตามหลังไป

ฝ่ายโฉวจนหงตั้งแต่ตกเขย่นยงบ้วยอยู่ เดินทางเวลาหนึ่งกเจบเท้าไปไม่มีใครจะได้ ผู้คุมทั้งสองเอากระบองทุบตีโฉวจนหงเร่งให้เดิน โฉวจนหงก็อดสำทเดิน พน ตำบล นั้น ไป ประมาณ ทางใต้ สิบลี้ ถึง บ้านใหญ่ แห่ง หนึ่ง โฉวจนหงบอกกับผู้คุมว่า ข้าพเจ้าเดินไปไม่ได้แล้ว ท่านจงเอ็นดูให้หยุดพักสักครู่หนึ่งเถิด ตั้งเที่ยว สิปากพาโฉวจนหงเข้าไปหยุดพักในบ้านไม้ใหญ่ คิดจะฆ่าโฉวจนหงเสียให้ตาย

ขณะนั้นเวลาเช้ายังไม่มมีคนเดินไปมา สิปาจึงแก่งพูดว่า เราสองคนนตนแต่เขามดยงวงอยู่จะนอนในบ้านสักตนหนึ่งก็กลัวเจ้าจะหนีไป -- โฉวจนหงว่า ถึงมบกกบนใดกหนทานไมพ่น สิปาจึงว่าถ้ากระนั้นตองผูกมัดไว้ใหม่มคง พุดแล้วกเขาช่วยกันผูกมัดโฉวจนหงไว้กับต้นไม้ใหญ่ แล้วตั้งเที่ยวกเดินไปคอยดผู้คนอยู่ทตนทาง สิปาจับกระบองสองมอดตรงเข้ามาบอกโฉวจนหงว่า ท่านอย่าโกรธเราสองคนนเลย เพราะด้วยล็กุสงมาให้

ฆ่าตามเสยตามทาง แม่นไปถึงซวงมงเตาก็คงตายเหมือนกัน จะต้องไปให้
ลำบากทำไมตายเสยหนตกว่าถาว่าหนตายไปเมืองผแลวอย่าโทษว่าเราทำ

โลวจนหงไต้ฟงกรองไห้ไม่วรจะทำประการใด ด้วยถกมัดไว้มนคง
กษัตริษะลงยอมตายเฮียนเซงตามมาแอบตนไมยนดออยู่ พอสป่าเงอกระบอง
ชนจะตโลวจนหง เฮียนเซงกเฮาลูกเกวทณทชวางมาถกคอดป่าดมลง
ชาติใจตาย ตงเทยวไต้ยนเสยงดงกวงมาต เห็นตปานอนควาอยทตน
กระบองทตอกกระเตนไปอยู่ไกล ตงเทยวเขาไปพยงตปาน เห็นลกเกวทณท
มอบกอยทตอกหงวา ตปานถกลกเกวทณท เหลยวไปตชางทศตะวันออก
เฉยงเหอนเหมมชายผนงยนแอบตนไมอยู่ เฮียนเซงกชวางเกวทณทมอมา
อก ถกคอดตงเทยวทะเลตลอดมาชางหลังดมลงชาติใจตาย เฮียนเซงกตรง
เขามาเฮากระปตตเชอกทมต โลวจนหงกบชอคาออกแลวรองไห้

ขณะนั้นโลวจนหงไมได้ตตเหมอนสลบไป ครนไต้ยนเสยงรองไห้
กถมตามาต เห็นเฮียนเซงรองไห้เราไรอยจงพตว่า ถาไมตกใจถงเพยงน
เจาถบเราถงไมได้เห็นหนากน เฮียนเซงวา ชาพเจาแจงควาว่า ผคมทง
สองพาทวทานมาทางนจิงไต้ตตตามมาแอบตเห็นผคมจะทาวรายทาน ชาพเจา
กชวางลกเกวทณทถกผคมทงสองคนตาย

โลวจนหงไต้ฟงกแลไปเห็นผคมตาย จงพตว่า เจามาชวยชวตเรา
ไวชามผคมทงสองตาย โทษกมากชนอก เราจะหนีไปสำนักอาศยทไหนด
เฮียนเซงวา เตมชองกิงแกลจทรมานทานไห้เขาเบนพวกพอง ครวงถาไม
ไปเขาเนยชวเปาะทอนกอาศยไมได้ โลวจนหงวา เทาเราเจาเบนกเตนไป
ไมได้จะทำอยางไร เฮียนเซงวา ชาพเจาจะแบกทานไป แลวถกชกลก
เกวทณททศพผคมเกบไว กระบเหนบตตควแนนทนา อุมโลวจนหงชนบาเตน

ตรงไปข้างทิศตะวันออกประมาณทางใต้สิบลงโรงเตยเมแห่งหนึ่ง เอียนเซ่ง
กับ โฉวจุนหงก็เข้าอาศัยขออาหารรับประทาน

ฝ่ายคนทเดินทางเหิมผคมสองคนลลกลกเกาทัณฑ์ตาย ก็ชวนกันไป
บอกผู้รักษาตำบลไต้เมงฮู่ซึ่งชนกบเมืองบักเกย ผู้รักษาตำบลไต้เมงฮู่แจ้ง
ความกใช้โทกรมการมาชนดตรรวว่าเป็นผคมของเนยตงฮู ขอตั้งเทยวสถา
คมโฉวจุนหงคนโทษเนรเทศมา กส่งกรมการทหารตั้งปวงสบหาตัวผู้ร้ายและ
คนโทษให้จงได้ กรมการและทหารก็เข้าไปปรึกษากันว่า ซึ่งผคมทั้งสอง
ตายมบาดแผลเป็นรอยยงด้วยเกาทัณฑ์มอเห็นมอขยแต่เอียนเซ่งคนเดียว ก็
แยกย้ายไปเทยวสถาทุกบ้านทุกตำบล บอกผู้ประณผู้ร้ายกับคนโทษให้นาย
บ้านนายอำเภอตรวจกัน ชาวอนนกลองลือตือ ๆ ไป

ฝ่ายโฉวจุนหงกับเอียนเซ่งพักอยู่ที่โรงเตยเม ช่วยยเจ้าของโรง
เห็นโฉวจุนหงกับเอียนเซ่งรูปร่างเหมือนกบหนั่งตอประกาศ ก็มีความสงสัย
จึงไปแจ้งความกับนายอำเภอว่า มีชายสองคนรูปร่างนนเหมือนกบทุกลาว
หา มต้นล้านกอยู่ที่โรงชาพเจ้า นายอำเภอได้ฟังก็ไปแจ้งความกับกรมการ
และทหารตั้งปวงพากันมายังโรงเตยเม

ฝ่ายเอียนเซ่งเวदानนไม่มีตั้งใดจะกินกับอาหาร ก็เอาเกาทัณฑ์มอ
ไปเทยวขวางสัตว์ในป่า พอช่วยยนากรมการและทหารไปถึง เข้าลอม
โรงเตยเมไว้ เห็นโฉวจุนหงผู้เดียวกเข้าจับ โฉวจุนหงมัดบรทุกเกวียนคุมตัว
ออกจากโรงเตยเมไป

ฝ่ายเอียนเซ่งเทยวขวางสัตว์มาได้พอกันแล้ว จะกลับมาโรงเตยเม
โดยนเสยงผู้คนขอองกแอบตนไม้ เห็นพวกทหารถือเครื่องศัสตราวุธจับตัว
โฉวจุนหงมัดไว้ในเกวียนพันโรงเตยเมไปแล้ว เอียนเซ่งจะเข้าช่วยกไม่ได้

ด้วยทหารมากไม่รื้ที่จะทำประการใด ก็ร้องไห้ตักถึงโลวจุหนงยงนัก จึง
 คิดว่ากรวงนสำคัญ ถ้าไม่ไปแจ้งความกับชองกงทเขาเนยชวเปาะให้ทราบ
 โลวจุหนงคงถึงแก่ชวตเป็นอันตรายแน่

คิดแล้วก็อดสำหเตนทางไปถึงเนนแห่งหนง เห็นมตน์ไม่ใหญ่ก็เขา
 หยคนอนจนสว่างตน์ชน มีความวิตกด้วยทางจะไปเขาเนยชวเปาะนั้นไกล
 นกเงนทองก็ไมม่ พอได้ยนเดียงนกรวงอยู่บนตน์ไม่ เขียนเซงแห่งหน้า
 ชนตน์กนนงมองดูเขียนเซง ๆ หยบเขาถูกเกาทณชมาถอไวแล้วอชชฐานว่า
 ชาวเจามถูกเกาทณชอยู่สงเดยว ถาชวตชอง โลวจุหนงมมคณยงไม่ถงท
 ตาย ชาวเจาชววงถูกเกาทณชไปขอใหนักพลัดตกลงมา แมนว่ากรวง
 โลวจุหนงจะถงแก่ชวต ชววงถูกเกาทณชไปอย่าใหนักนก ครนอชชฐาน
 แล้ว - - ก็ชววงถูกเกาทณชไปถูกหางนก ๆ ก็พาถูกเกาทณชบนชามเนน
 เขียนเซงเห็นตงนกรบเดินทางตามนกลงไป

ฝ่ายชาจีนกับไตจงออกจากบ้านชวชกณ เมืองบักเกยตรงไปถงเขา
 เนยชวเปาะแล้วความไห้ชองกงพงตามชง ได้พตกับชวชกและไตมอบทองคำให้
 ชวชกไว้ทกประการ ชองกงแจ้งตงนกรมความวิตก จึงไห้เขียนชงกับเจยสว
 รีบไปพงข่าวโลวจุหนงอก เขียนชงกับเจยสวออกจากเขาเนยชวเปาะตรงมา
 เมืองบักเกย

ฝ่ายเขียนเซงรบเดินทางตามนกลงไปพกหนง เห็นเขียนชงเจยสวเดิน
 ทางสงนมา สำคณว่าคณคาชายมออรสำหรับมอกบสงชองตวย เขียนเซง
 จึงคคความทงสงนเดินทางมาท ไหนสู้มมอเราไต จาจะแยงชงเขาหอผาเสย
 จะได้ไปชอกนตามท่าง

คิดแฉกเอาลูกเกาทัณฑ์เหน็บไว้ พอเอียงหยงกับเจยสัวเดินมามี
 ได้ระวงตว เอียนเซงกตรงเขามาเอามือทาบคนเดินหลังคอเจยสัวดมลง แฉก
 จะไปทาบเอียงหยงอก เอียงหยงเหลียวมาเห็นกเอากระบองสนตถกตนขา
 เอียนเซงดมลง เจยสัวลุกขนตวตรงเขามาเอาเท้าเหยียบเอียนเซงไว้ชกกระบ
 ออกจะพน

เอียนเซงรองวา ท่านผู้มมอดองจะซวราชาพระเจ้าเสยงไม่วตก แต่เป็น
 ทกชอยู่ไม่มมผู้ ไต่บอกชาวควาว เจยสัวได้พงกชะงก จุดเอียนเซงชนถามว่า
 เจ้าเป็นคนบอกชาวเหตการณสงโตหรือ

เอียนเซงวา ท่านจะถามลอลองจับตัวคอกกระบมึง เอียงหยงได้พงก
 สงสัยตรงเขาจับมอดเอียนเซงถามว่า เจ้าเป็นพวกของโลวจนหงชอเอียนเซง
 ไม่ใช่หรือ เอียนเซงวาท่านทั้งสองเปรียบเหมือนเชือกทจออกมาผูกมัดเขา
 ชวต ชาวเจ้าบอดกับท่านแฉกวงจะจับตัวไปก็จะยอมตาย ชง โลวจนหง
 นนเป็นนาย ชาวเจ้าชอเอียนเซงทเรยกวา ลงจอ เอียงหยง เจยสัวได้พงจง
 วานเป็นบุญนุกหนาเกอบจะฆ่าเสยงแฉก เราเป็นพวกตาบดเขาเนยชวเปาะ
 ชอเอียงหยง คนนนชอเจยสัว ชองกงไซให้ไปพงชาว โลวจนหงทเมืองบักเกย
 กอน โงวหยงชินแฉกบไตจจะตามมากายหลัง

เอียนเซงได้พงกจิตใจ เลาคความเรอง โลวจนหงให้แจ้งทุกประการ
 เอียงหยงวาถากระนน เจากับเรากลับ ไปเชวเนยชวเปาะ บอกให้ ชองกงทรวบ
 กอนจะได้คคการต่อไป เจยสัวจงไปเมืองบักเกยแต่ผู้เดียวสบไตความแฉก
 จงรีบกลับมาโดยเร็ว เจยสัวจกตั้งชองและชาวชเห็นบตตวถอหอดผาดา
 เอียงหยงกับเอียนเซงเดินตรงไปเมืองบักเกย เอียงหยงกพาเอียนเซงกลับไป
 เขาเนยชวเปาะในเวลากลางคน

ครนถงเฮยหยงพาเฮยเนเซงไปคานบชองกง แลวกแจงความของ
 ไลวจนหงไทพงตงแตตจนปลายทุกประการ ชองกงไตแจงกตกใจ จึง
 ประชุมพนองทงปวงมาพร้อมกันปรึกษาการที่จะช่วยไลวจนหง กักลัดจะไม่
 ทน ด้วยเฮยเนเซงฆ่าผคตตายทงสองคนแลวจับเฮาไลวจนหงไปไตอกกักลัด
 จะฆ่าเสียก่อน เจยตวนนให้ไปฟังข่าวคราวถึงรู้ว่าจะฆ่าไลวจนหงทไหนจะ
 คิดแก้ไขได้ จ่าจะให้โงวหยงกับไตจงไปฟังต ถ้าเห็นว่าการจวนตัวจะได้คิด
 อุบายให้หนีซาซาไว ครนปรึกษาเห็นพร้อมแลวชองกงจึงส่งโงวหยงขึ้นแเส
 กับไตจงรีบไปเมืองบักเกย ฟังข่าวคราวไลวจนหงให้จงได้ โงวหยงกับ
 ไตจงรีบค้าส่งคานบลวออกจากเขาเนยซัวเปาะไปโดยรีบร้อน

ฝ่ายขุนนางกรมการและทหารทงปวง จับตัวไลวจนหงไตกเฮามาส่ง
 เนยตงชมูรक्षाเมือง เนยตงชมความโกรธไลวจนหงยงนั กส่งกรมการ
 กับชวฮักชวเคงผู้เป็นเจยตคบสำหรับฆ่าคนว่า เวลาพรงนี้ให้เฮาไลวจนหงไป
 ฆ่าเสียทกลางตลาด จะได้เป็นตัวอย่าง อย่าให้ไพร่พลชาวเมือง ทาดงนสืบไป
 เจยตคบทงสองกเฮาตัวไลวจนหงชงคักไว้ ถึงกำหนดจึงจะคุมตัวไปฆ่าเสีย

ฝ่ายเจยตวรีบเดินทางมาถึงเมืองบักเกยเวลาค่ำประตเมืองบดเข้าไม่
 ไตกฮาศยอยทโรงเตยมนอกเมือง ครนวงชนเขาเจยตวเข้าไปในเมืองไดยน
 คนทงปวงพดกนมแต่เวทมาไลวจนหงทงสน เจยตวไดยนตงนนมความ
 สงสัยคนไปตงตลาดถามชาวบ้านว่า ชาวเขาไดยนชาวเลาลอดด้วยเหตุการณ
 ลังใด

ผู้เฒ่าชาวบ้านคนหนึ่งขอไม่ปรากฏบอกเจยตวว่า ท่านยังไม่รู้เหตุ
 ทเมืองบักเกยนมเศรษฐีคนหนึ่งขอไลวจนหงนมมทรพยตนมมาก พวกโจร
 เขาเนยซัวเปาะมาลอดลวงจับเฮาตัวไป ครนกลับมาได้มีผู้แกลึงใส่ความจึง

ต้องโทษเนรเทศในตำบลชวมงเตา แล้วสามัคมทั้งสองตายถูกจับตัวมาแต่
เวลาคนนั้น พอกกลางวันก็จะฆ่าเสียทุกกลางตลาดเชยู่ท่านไปตเกิด

เจยส์วได้ฟังกตกใจรีบเดินไปถึงกลางตลาด เห็นมีโรงเตย่มกตรง
ชนบนเหลาสูงนงอยทโตะ เจ้าของถามเจยส์วว่า ท่านมว่าจะกินโตะเสพสุรา
เลียงพวกพองดวยหรือมแต่ท่านผู้เดียว เจยส์วว่าจตหาขามใหญ่ใส่สุรากับ
สังของมาเกิดจะถามทำไม เจ้าของโรงเตย่มได้ฟังกลงมาจตหาสุรากับสังของ
ชนไปให้ เจยส์วนั่งกินโตะเสพสุราอยู่

ฝ่ายพวกชาวตลาดเห็นจวนเวลากลางวัน ก็ชวนกันปิดประตูโรงเสย
ทงสน เจยส์วอยู่บนเหลาเห็นชาวตลาดปิดประตูก็รู้ว่าจวนเวลาจะฆ่า
โถวจนทงแล้ว จึงแข็งใจนั่งกินโตะเป็นปกติ เจ้าของโรงเตย่มบอกกับ
เจยส์วว่าท่านกินโตะเสพสุราพอหรือยัง บदनกาลงจะฆ่าคน บรรดาพวกท
กินอยข้างกลางกคตเงินโทหลบหลกไปสันแล้ว ยังเหลือแต่ท่านคนเดียวจงคิต
เงินให้เสยเกิดจะได้ปิดประตูโรง

เจยส์วว่าเราหากลัวไม่ เจ้าจงลงไปเสยให้พัน เราจะเสพสุราย่า
มาจวนวายรบกวอนชอบทจะเจ็บตัวหรือ เจ้าของโรงเตย่มได้ฟังกตกใจกลัว
ไม่อาจวากล่าวสังใดกลงมาจากเหลา

ฝ่ายชนนางกรรมการ และชวอก ชวเคง สำหรับชาวคนกับผู้คมเป็นอัน
มากกจตการไวพร้อม พอได้เวลากพาตัวโถวจนทงมาจะฆ่าทกลางตลาด
ทหารถือเครื่องศสตราวุธมาล่อและกลองเสยงอฮอง เจยส์วเสพสุราอยู่บน
เหลาได้ยมนกไปตทหน้าตางเห็นทหารและผู้คมถืออาวุธคมตัวโถวจนทงเดินมา
ถึงทางแยกทจะฆ่าตรงกบหน้าโรงเตย่ม ทหารและผู้คมทงปวงกหยุดอย
พวกทถือเครื่องศสตราวุธหอมล้อมโถวจนทงไว้ ชวอกเจยตคบสำหรับชาวคน

ถือกระบี่เดินตรงเข้าไปให้โลวจุนหงคุกเข่าลงแล้ว ชวเค่งเขายัดคานใส่คอ
โลวจุนหงไว้

แล้วสองนายก็พูดว่า ท่านเศรษฐี มิใช่ข้าพเจ้าสองคนพบนอน
ไม่ช่วยท่านเมื่อไร เหลือสติปัญญาแล้ว ท่านจงตั้งใจให้ข้าพเจ้าจตเครื่อง
เช่นไว้คอยท่า ท่านตายแล้วเชิญไปกินเครื่องเช่นเถิด

พูดยังไม่ทันขาดคำ มรรองชนวนได้เวลาแล้ว พวกผู้คุมก็ถอดค้ำ
ทศโลวจุนหงออกเอาเข้าผูกไว้กับหลัก ชวชกชกกระบอบออกจากผกย่นอยู่
รมนน ชงมกและผูกากบกฮานคำปรึกษาโทษ บรรดาคนเหล่านี้รองชน
พร้อมกันว่า ชอบแล้ว ชวชกก็จตแจ่งจะลงมือ

เจยสวียนดอຍบนเหล่าเห็นดงนน ถชกกระบอบออกมาถือทงสองมือ
รองตวาดลงมาด้วยเสียงอันดงว่า พวกเขาเนยชวเปาะทผมอเซมแข่งมาอยู่
ทมตวยกนทงสน ชวชกกบชวเค่งได้พงกชวยกนเขาดตเชอกทมต โลวจุนหง
ออกแล้วชวณกนวงหน เจยสวโตดลงมาจากเหล่าตรงเข้าไล่ฆ่าพนขนนาง
กรมการกับทหารและผู้คุมแตกต่นว่นวายเหยียบกนตมตายเป็นหลายคน บ้าง
ก็หนีกระจัดกระจายไป เจยสวเข้าจับมือ โลวจุนหงพาหนีไปทางทิศใต้
โลวจุนหงตกใจตวสนว้างไปไม่มีใครจะทันเจยสว

ฝ่ายพวกขนนางบ้างก็ไปแจ้งความให้เนยตงชฟงทุกประการ — — —
เนยตงชมรึกษาเมืองจงตงขนนางนายทหาร ให้คุมไพร่พลแยกกันไปปิดประตู
เมืองไล่จับตัวให้จงได้ ขนนางนายทหารก็ไปสกัดอยู่ที่ประตูเมืองทุกแห่ง

ฝ่ายเจยสว จมมอ โลวจุนหง วนเวียน อยู่ในเมือง ด้วยไม่รู้จัก ทาร
โลวจุนหงนั้นตกใจกลัวตวสนต ไม่รู้ว่าจะหนีไปทางไหน พอทหารไล่ตาม
ไปทัน ก็ตรุกนเขาดอมจับเจยสวกับ โลวจุนหงได้ คุมตัวมาส่งให้ผู้รึกษาเมือง

เจียงเสวเห็นเนยตงชกตาตวยคาหยาบชา แลวพดว้า ชองกงพเว
 เจ้าของตำบล เขาเนยชวเปาะ จะยกกองทัพ มาตเมืองบักเกย จับผู้รักษาเมือง
 กับญาติพี่น้องเขาเลย โหดนทงตามชว โคตร บรรดาชนนางและกรมการ ได้ฟัง
 ตงนนักพากันตกใจกลัวตะลึงอยู่ เนยตงชผู้รักษาเมืองได้พวงกนงตรกตรอง
 ไม่ได้ตอบประการใด สั่งให้เอาคามาได้ โฉวจนหงกับเจียงเสวมอบให้ชวชก
 กับชวเค่งจำชงคกไว้ ชวชกกับชวเค่งกคุมตัว โฉวจนหงกับเจียงเสวไปจำไว้
 ณ คก จัดให้โฉวจนหงกับเจียงเสวหลบนอนอยู่ด้วยกันตามสบาย ถึงเวลา
 เขาเย็นกจัดโต๊ะและสุรามาดูแลง โฉวจนหงกับเจียงเสวทุกเวลามีได้ขาด

ฝ่ายโจวหยงชินแสบไตจง ออกจากเขาเนยชวเปาะเดินทางมาถึง
 เมืองบักเกย ได้ยินชาวเมืองเล่าลอกันว่า ผู้รักษาเมืองให้คุมตัวโฉวจนหง
 ไปฆ่าที่กลางตลาด มีพวกโจรเขาเนยชวเปาะมาแก้เอาโฉวจนหงพากันหนี
 ไป พวกทหารตามทันจับโจรผู้หนึ่งกับโฉวจนหงมาได้จำชงคกไว้ ก็คงตาย
 ในเร็ว ๆ นี้ โจวหยงแงความกเขยหนงสือหลายฉบับเอาไปเทยวทงไว้
 แถวในเมืองและนอกเมือง ปรารภนาจะไม่ให้ทำอันตรายกับคนทงสองได้
 โจวหยงชินแสบไตจงก็ออกจากเมืองบักเกยรีบกลับไปเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายเนยตงชผู้รักษาเมือง ครนรุ่งชนเขาก ไทหาเซงไทชวชนนางท
 ปรีक्षा มาให้ไปตรวจตรา ผู้คน ทเหยยบกน บวยเจบ ลมตาย ดวยเรื่องความ
 โฉวจนหงนมนมากน้อยเท่าใด เซงไทชวไปตรวจจตได้ความว่า ตายประมาณ
 แปดสิบคน ทเจบบวยนนทหลายร้อย เนยตงชกจ่ายเงนทองให้ไปจัดเงง
 ผงศพผตตายทเจบบวยนนทหาหมอรักษาพยาบาล บรรดาคนในเมืองและ
 นอกเมืองเกบได้หนงสือทพวกตำบลเขาเนยชวเปาะทง ถนามาส่งกับผู้รักษา
 เมืองเป็นหลายฉบับ เนยตงชรบมาอ่านมความว่า “พวกของชองกงตงอยู่

ทเขาเนยชวเปาะ สดยช้อสจรรตวยกนทงสน เขยพหนังสือมาทง
 ให้ศรภษาเมองและกรมการทงปวง ชงรภษาเมองบกกเกยตำบล
 ไตเมงสรทวกน ค้วยโลวจนทงเบนคนสดยช้อ เราจิงไปเขย
 โลวจนทงมาปรารณนจะไดช่วยกันทำราชการบำรุงแผ่นดินเทศไฉน
 จิงคบคักกันแก่งได้ความทำโทษโลวจนทง เวาให้เจยสัวมาพงขาว
 ไม่วาเหตุอย่างไรจิงจบตัวเจยสัวจากไว้วกนทงสองคน แม้ว
 เหนแถกน อย่าให้ช้วคคนทงสองเบนอนตราย จงส่งตวลกชงเบน
 ษ้องนางเกส้ออกมา เราทว่าถล่าวการอนต่อไปไม ถ้าทำให้คน
 ทงสองเบนอนตรายแล้ว เราจะยกพวกมาปราบปรวมเมองบกกเกยนกก
 แคนทกแทนให้จิงไค ถ้าทานศทช้อสดยและราษฎรช่าวเมองบกกเกย
 รความในหนังสือแล้ว อย่าไคตกใจจิงจุดสำหทาคินไปเกิด” เนยตงช
 แงจความแถวกหาเฮงไทชิ่งมาปรภษาว่าการเรองนจะคคอ่านอย่างไรไค

เฮงไทชิ่งนนเบนคนฉลาดพุดจาอ่อนหวานกพุดคคดอยตามว่า ชง
 พวกกใจร เขาเนยชวเปาะนน กองทพทลวง ยก ไป ปราบปรวม เบน หลายควง
 กไมไคชยชนะ ทหารเมองเรากเบาบางทไเหนจะต่านทานไค ขาพเจาคคตเห็น
 ว่า ชงคนทงสองนนไห่งตรอไว้วกน ตอจมีหนังสือบอกเข้าไปกราบทูล
 พระเจาชองฮยจกบช้วไทชิ่งชุนนางผู้ ไหญุทราบเสยกอน แล้วจคนายทหาร
 คุมไฟรพุดออกไปตงคายมนอยนอกเมอง จะไคบองกันพวกกใจร ทานจะเห็น
 ปรภการไค

เนยตงชว่า ทานพุดนชอบแล้ว จิงให้หาช้วชก ช้วเค่งมาส่งว่า
 คนทงสองนนสาคณูนกจะจาชงไว ไเหนนหน้ากกลวจะตาย ครนละเลยไว
 กกลวจะหน เจาจิงอตุส่าหระวงรภษาอย่าให้คนทงสองลำบาก ช้วชก

ชวเค่งได้ฟังก็ความยินดีคานบลากลับไปคุก จิตแจ่งให้โดวจุหนังกบเจยสว
มความสขยงกว่าแต่ก่อน เนยตงชให้หาบุนตตขนนางนายทหารตำแหน่งท
โตวกัว ทเรียกว่าตวตอ กบสเส่งนายทหารทเรียกว่าเพยขอองมาเลาความ
ซงพวกเขาเนยชวเบาะทงหนงตอจากล่าวกบเฮงไทชว ชแจ่งการงานให้

นายทหารทงสองฟังทกประการ

บุนตต ลเส่งจึงพูดว่า พวกโจรจะกลาทงถนฐานเจยวหรือ ท่าน
ชยามความวิตกเจย ตวชาพาเจากรบเบยหวตเงินเดือนอยเป็นนตย คิดจะ
สนองพระเดชพระคุณทกเวลา จะขอคุมทหารไปตงค้ายอยนอกเมือง ถ้า
พวกโจรตงทตายกคทงถนมาจะฆ่าเสียให้สน เนยตงชได้ฟังกดีใจจึง ให้เอา
แพรวตวนบักตวยใหม่ทงชอย่างตมารางวดให้นายทหารทงสอง บุนตต ลเส่ง
รบของแลวกลาธุรักษาเมืองกลับไปบ้าน

ครนรุ่งชนเขา ลเส่งนายทหารใหญ่ให้หาบรรดานายทหารรองมา
ปรัักษา พอชกเถยวเตนมมา ชกเถยวณนรูปร่างลักษณะตมมอเซมเซง เป็น
ทหารของลเส่ง ๆ เหนกเรียกชกเถยวเข้ามาแลวบอกวว่า โจรพวกชองกง
จะยกกองทัพมาตเมืองบักเกยในเร็ว ๆ น เจาจึงจัดหาทโตวกัวล่าวยกออก
ไปตงค้ายมนไวนอกเมืองคชยบองกันพวกโจรก่อนแลวเราจะยกตามออกไป

ชกเถยวรบคาสงคานบมาจตทหารพร้อมตวยเครื่องศตตราวุธ เสรว
แลวก็คุมทหารออกจากเมืองบักเกย ไปตงค้ายมนอยทตามลปวยไฮวเกาะ
ชายเขาโกวชัว ทางเมืองระยะทางสามสิบล ครนรุ่งชนเขาแลวจึงจัดทหาร
และเครื่อง ศตตราวุธ และเสบยงอาหารพร้อม ยกกองทัพออกจากเมือง ไปตง
ค้ายอยตามลชวยชวชายเนน ทางจากกาแพงเมืองทางยสิบล แลวเกณฑ

ทหารให้ชุดหลุมไว้ตามทางทั้งสามด้าน มีทหารถืออาวุธข่มอยู่คอยพวกโจร
ทยกมาจะได้สู้รบ

ฝ่ายโจวหยงชินแส กับ ไตจง รีบเดิน ทางไป ถึงเขาเนียชัวเปาะก็แล้ว
ความซึ่งเจียดกับโลวจุนหงถูกทหารจับไปได้ออกและเรื่องทงหนงสอไห้ของกิง
กับพนองเหล่านนพังกประการ ของกิงแจ้งความก็ กรอขยงนกงตงตง
สัญญาชน บรรดาพนองทงปวงกมาพร้อมกันยงตงตงทชมนม นงเป็นลำดับ
กันตามตำแหน่ง

ของกิงจึงพูดกับ โจวหยงชินแสว่า เดิมท่านคิดอธิบายไปล่อลวง
โลวจุนหงมาเหมือนกับแก่งไห้เป็น โทษ ยิ่งซ้ำเจียดพนองของเราอีกคน
หนงกพลอยไปตองโทษด้วย จะคิดอธิบายอย่างไรดี จึงจะช่วยคนทงสองได้
โจวหยงชินแสว่า ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะยกไปปราบปรามไห้เรียบร้อย
ไห้จงได้ รุ่งชนพรุ่งนเป็นวันดี เชิญท่านจัดแบ่งพวกพองไพรพลไว้รักษา
ตำบลนอกจากนน ไทยกไปตเมืองบกเกยด้วยกันทงสน

ขณะนั้นตชยจึงพูดชนว่า ขวานของข้าพเจ้าสองเล่มนไม่ได้ฆ่าผู้คน
มาชานานแล้ว ครนโดยนว่าจะไปตหkBานเมือง ขวานสองเล่มนมีความยนต์
ยงนก็ พงให้ข้าพเจ้าคมไพรพลสกกหารอยจะไดยกไปตเอาเมืองบกเกย แก
เอาโลวจุนหงกับเจียดออกมา

ของกิงว่า นองมกลางวองไว้กจริง แต่เมืองนจะเปรียบเหมือนท
อนไม่ได้ เนยตงชเป็นบุตรเชยของชวไห้ชชุนนางผู้ใหญ่ไพรพลมมาก
นายทหารอกตองคนตมอชเมตงนก็ ตานทงนไดตงหมนคนชอบนตดกับ
ตเตง ถ้าจะสู้รบโดยกาดงเห็นไม่ได้ ตชยกอนวอนจะชอยกไปเป็นทพทหน้า

โง่หยงชินแฉ่งพูดว่า ถ้าเจ้าอย่าจะเป็นเชียนฮองทัพหน้าแล้ว
 จงตรึงตรองให้จงดอยาไห้เสียทซากก ดชยกรบตามความยหนดนถ พอเวธา
 จวนเยน ของกงสงปวยชวนมหนงสอไปลงตามบรรดาพนองทรทษาดาน
 เขตแดนไทรทงกน จุดไฟรพดเครื่องคสตราวอเดบียงอาหารตามหมู่ของตัว
 ไวไฟรอมถงกำหนดวันตจะยกกองทัพไป

ขณะนั้นเพงจะเซาฤดแลง มาลากอวนพมกาลงไฟรพดกเซมแซง
 ดวยหยดรบมาชานาน ครนแจงในหนงสอประกาศกมความยหนดจุดเครื่อง
 คสตราวอต่าง ๆ ไวไฟรอม ไหลชยเป็นนายทหารทัพหน้า คมไฟรพดหารอย
 ทพทสอองเกยเตยน เกยโม ชงเมง ชงเหลียง คมไฟรพดพนหนง ทพทสาม
 นนทหารหญิง นางไฮ้วชาเหนย นางชงยเหนย นางโกวตัวชอคมไฟรพด
 พนหนง ทพทสอเอง ชงชน คมไฟรพดพนหนง ของกงกับโง่หยงชินแฉ
 เป็นแม่ทัพใหญ่มทหารสำหรับองกนสนาย คือ ลอฮวง กวยเสง ชงลป
 องชน ทหารหนาคอฉนเหมง เปะสน ฮนทอ เมงก ทหารหลงคอ ลมชอง
 เบหลน เตงฮย ทหารชางชายนนคอชอเฮยนเจยก ฮาวเมง เฮยมนสน ทหาร
 ชางชวานนคอ ฮวยหยง ตนตต เฮยชน เขาเลงจนชางทำบนไปด้วย ให้
 ไตจงกับพวกพองหลายคนรับส่งเสบียงอาหารแล้วคอยสับข้าวครว ให้
 กงชนตฉน เล่าตง จตง มกทง อัยรักษาดำบล ค่ายในน่านนไหลจนกับ
 พวกพองคมไฟรพดรักษารเวยบรอยแลว พอลงวันฤกษตถยกกองทัพออก
 จากเขาเนยชวเปาะเดินทางเป็นลำดับกันตรงไปเมืองบักเกย

ฝ่ายชกเถยวตงคายมน้อยตำบลดปวยไฮ้วเกาะ ตรึงตรองจะสู้รบกับ
 พวกโจร พอมาไซตบชาวรรชการมาแจงว่า ของกงยกกองทัพมาเป็น
 อนมากเกือบจะถงเขตแดนอยแลว ชกเถยวแจงความกตระเตรยมทหารไว้

พร้อม มาไขกรบไปยิงค่ายตามลห้วยซิว แจงความกับดั่งตามซงพวก
 โจรยกมา ดั่งแจ้งเตงตวลออาวอชนมาคมทหารออกจากค่ายมาหาชกเถียว
 ปรึกษาการที่จะสู้รบกับพวกโจร ครนรุ่งชนเขาดั่งกับชกเถียวจัดทหาร
 หมนหาพนยกออกจากค่ายไปตั้งชบวนคอยสู้รบ ตวลดั่งกับชกเถียวถอ
 อาวอชนมไปยืนอยู่หน้าทหาร

ฝ่ายลชชคมไพร่พลทหารฮยเบินทพหนายกมาก่อน เห็นทหารเมือง
 บกเกยออกตั้งชบวนคอยจะสู้รบกับไพร่พลตรงมา ดั่งกับชกเถียวจำได้
 ว่าลชชพวกโจรเขาเนยซวเปาะกชบมาตรงเขาไปทั้งสองนาย

ลชชชบมาชนทหารตวลดว่า นายทหารเมืองบกเกยจำเราไม่ได้
 หรือ คอตวลชชทเรียกว่า เฮกชวณฮ้อง ผมอเซมแซง อยู่ทเขาเนยซวเปาะ
 ดั่งแจ้งว่า เราได้ชนชาวเลาดอทกเวลลาว ทเขาเนยซวเปาะมผ ผมอเซมแซง
 นัก ทารุจกกว่าผู้ ไตไม้ บดินไตเห็นแลวดคอรปร่างหน้าตาอย่างนดอกหรือ
 ยิงจะมาตวลดอองผมอกกับผมอชนด้วย ชกเถียวนายทหารจึงไปจับเอาตวลมาฆ่า
 เสีย ชกเถียวได้พงกทวเราะแลวดสงเหงเตงให้คมทหารมารอยหนงเขาบกร
 รุกฆ่าพ่นพวกโจร ลชชกับไพร่พลตานทานทหารมาไม่หยุดกแตกหนกระจัด
 กระจาย ชกเถียวคุมทหารไล่ตามไปพันตำบลยูเถถง

ขณะนั้นเกยเตยช เกยไป ชงเมง ชงเหลียง กองทพทสองมาถึง
 เขาชวยลชชสู้รบ ชกเถียวเห็นพวกโจรยกหนุนมาช่วยกตกใจไม่อาจบกรุก
 เขาไปชกมากดบมาทชบวนบอกแกดแจ้งว่า ข้าพเจ้าไล่ตามไปถึงชายบ้ำ
 พอกองทพหนุนพวกโจรยกเขาชวยกันเห็นเหลอกาดงแจ้งได้กลับมา ดั่งแจ้งว่า
 กลัวอะไรกับโจรเขนน

พดแลวกคมทหารหน้าออกจากขบวนรบตามลยกลงไป พอเห็น
 ไฟพลยกมาอกหนงสอทงบอกวณายทหารหญิง นางโฮ้วซาเหนยอย
 กลาง นางโก้วตัวชอกบนางชงยเหนยอยสองข้างชายขวา ลีเสงสงไท
 ชกเถยวชบทหารเข้าไปสูรบนางโฮ้วซาเหนยเหนตงนบกขบมาเขวระหวางเขา
 ลีเสงแบ่งทหารเป็นหลายกองยกตามไป พอกองทัพตัวเอง ขาจีน ชงชน
 สามนายคมไฟพลยกมาถึง ลีเสงเห็นพวกโจรยกมาหลายกองกนกครน
 คร้ามคมทหารกลบมายังตามลยกลง เกยเตยน เกยไป ชงเม่ง ชงเหลยง
 กคมไฟพลกลบมา นายทหารหญิงทงสามทหนไปชวงนกันชกมากลบคม
 ไฟพลบุกกรรมาทางข้างหลัง ลีเสงกับนายทหารทแยกย้ายออกตาทานเห็น
 พวกโจรรุกกระชนเขามากลถอย ลชยทพหนาทชกมากอนคอยสกดอย พอ
 ลีเสงถอยกลบกเขาไลซาพน พวกพองไฟพลเหล่านนไลตามมาทนกประตง
 กนเขาลอมลเสงกับพวกทหารไวไลซาพนเป็นตะลมบอน ลีเสงกับชงเถยว
 เหลอกาลงทจะตาทานกพนผาออกจากทลอมทนไปได พวกชองกงกไมตต
 ตามชวงนกันรวบรวมไฟพล ตงคายมนอยูข้างทศเหนอ คอยทากองทัพชองกง
 อยู

ฝ่ายลีเสงกับชกเถยวคมทหารทนไปถึงคาย ตรวจตทหารลุมตาย
 ลงเป็นอนันมาก จงไซไททหาร รมเข้าไปในเมือง แจงความกับ เนยตงชตามชง
 ไตสูรบกับพวกโจรททุกประการ เนยตงชดูรักษาเมืองมีความวิตกนั ให้หา
 บุนตตนายทหารใหญ่มาในเวลากลางคน ส่งไทคมทหารทไคจากลวดยกออก
 ไปชวยลีเสง บุนตตรบคาสงจตทหารพรอมแลวกยกออกจากเมืองบักเกย
 ตรงไปคายทตามลชวยชว ลีเสง ชกเถยวออกมาตอนรบ เชญบุนตตเข้าไป
 ในคายปรักษาการทจะยกไปสูรบพวกโจร รุงชนเขากตระเตรียมทหาร

พร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุธยกออกจากค่ายตรงไปตำบลยู่เถง ทิศของกิ่ง
 ยกดตรงมาเกือบจะถึง บนตตก ไท่ทหารตั้งขบวนรบเตรียมชนและเกาทัณฑ์
 ไหยนเรียงรายอยู่ริมขบวนคอยสู้รบต้านทาน พอกองทัพของกิ่งยกมาถึง

ฉุนเหมงก็ขมมาชนหน้าร้องด้วยเสียงอันดังว่า พวกชนนางกิ่งฉุน
 เหล่านั้ไม่รู้อะไร เราจะยกกองทัพมาตีเอาบ้านเมืองเสียหลายครั้งหลายหน
 แต่มความวิตกกังวลาษฎรทั้งปวง จะพากันตกใจกลัวไม่เป็นอันทำมาหากิน
 จึงได้ตั้งไว้ แม้นว่ามีความเกรงกลัวจึงตั้งโลวจุหนึง เจียสวกกับลูกชู้ของ
 นางเกสออกมาให้เราก้จะถอยกองทัพกลับไป ถ้าไม่ยอมยกคงจะได้เห็นกัน
 บนตตกได้ฟังก็โกรธร้องถามนายทหารว่าผู้ใดจะอาสาจับโจรฉุนได้บ้าง

ชกเถียวได้ฟังก็ขมมาชนหน้าร้องด้วยเสียงอันดังว่า เดิมเจ้า
 กเป็นชนนางอยู่ในเมืองหลวงเหตได้จึงได้มาเป็นพวกโจร ถ้าจับตัวได้จะจับ
 พนเสียดกรอยทอน ฉุนเหมงได้ฟังก็โกรธถอกระบองสนขบมาตรงมา
 ชกเถียวก็ชกมาเข้าสู้รบกับฉุนเหมงโดยสู้รบเพลิงไม่แพ้ชนะกัน ชนทอพวก
 ของกิ่ง ชมาถอเกาทัณฑ์ ยนอยุ่หนา เห็นฉุนเหมง สู้รบกับชกเถียว นายทหาร
 ชนทอถอยเกาทัณฑ์มาถกแขนชายชกเถียวเจ็บบวดยขงนกกชกมาหนกคบเข้า
 ค่าย ของกิ่งถงให้พวกพองไฟรพลบกรกฆ่าพันชนาบไป ทหารก็แตกหนี
 เลยไปถึงค่ายตำบลปวยไฮ้วเกาะ พอเวลาจวนเย็นจึงเข้าพักอยุ่ที่ค่าย ตรวจดู
 ทหารตายสามส่วนยังเหลืออยู่สองส่วนนกมีความวิตกนัก ของกิ่งกับพวกพอง
 ไฟพลรูกได้มาถึงตำบลฮวยฮิวเข้าแยงขงเอาค่ายได้

โจวหยงชินเสด็จพดว่า กองทัพเมืองบักเกียคงจะเกรงกลัว ถ้าไม่
 ยกตามไปฆ่าเต็มเอาในขณะนทงไว้อากจะมกถาลงชน ภายหลังจะคิดทำยาก

ช้องกงได้พังกมความยินดี พอเวลาค้างจืดแจงพวกพ้องไพร่พลทนมอเซม
แข่งยกออกจากค่ายตามล้วยชิวแยกกันไปตำบลปวยไฮ้วเกาะทางสดาน

ฝ่ายขุนต้อยในค่าย ทหารมาใช้เข้าไปแจ้งความกองทัพยกติดตาม
มาทางทิศตะวันออกจุดไฟสว่างเกือบจะถึงค่ายอยู่แล้ว ขุนต้อยออกมาททหาร
ออกไปข้างทิศตะวันออก พอล้วยหยง เอียนซุน ต้นตอคุมไพร่พลมาถึง
ก็ตมอลอไหวงอฮองซุน ขุนต้อยเห็นดังนั้นก็ตกใจ คุมทหารกลบมายังตำบล
ปวยไฮ้วเกาะทางทิศตะวันตก พอกองทัพเอียนเจยก ฮาวเผง เอียนซุน
รุกไล่กระชนเข้ามาบุกไฟสว่างทั่วไปทั้งป่า ฉุนเหม็ง ฮันทอ เผงกคุมไพร่พล
มาถึงทิศเหนือก็รุกกระชนเข้าไป เลงจกยงบินชนาบมาทกองทัพขุนต้อย
ราวกับพาดนจะทำลาย ฉิมชอง เบ่หลิน เต็งฮุยคุมไพร่พลมาถึงทิศใต้กลบ
กองทัพขุนต้อยไว้ทางสดานพันชนาบเข้าไป ทหารขุนต้อยพากันตกใจมิได้คิด
สู้รบ ขุนต้อยหนีออกจากอู่ต้อหาสู้รบบุกบ้นออกมาได้หนีไปทางใหญ่ พบเล้ง
คุมไพร่พลหนักลบบมากเขวสทบกกัน พวกช้องกงไล่ติดตามฆ่าฟันไป เล้ง
สู้รบต้านทานถอยหนีไปจนเวลาสว่างถึงกำแพงเมืองบักเกย เนยตงซุรรักษา
เมืองแจ้งความตกใจกลัวยงนกรเณททหารจะยกออกไปช่วย พอ --
กองทัพทหันมาเข้าเมืองได้ ก็ปิดประตูเมืองให้ทหารรักษาหน้าทแข่งเท่นไว
ม่นคง ช้องกงกับพวกพ้องไพร่พลกตงคายน้อยทประตูตงหมงทิศตะวันออก
คิดการจะตทกกำแพงเมืองเข้าไปให้ได้

ฝ่ายเนยตงซุรรักษาเมืองบักเกย จึงประชุมบรรดาขุนนาง มาพร้อม
ปรึกษาวางจะคคอด่านแก้ไขประการใด เล้งความตงนกองทัพโจรยกมาประชิด
เมืองเป็นการจวนตอแล้วถาเข้าไปก็จะเสยท ทานจงมหนงตอบอกเข้าไปเมือง

หลวงให้ชาวไทชอนำชนกรบาทลชอกกองทัพมาช่วยโดยเร็วแล้วมหนังสือไป
ถึงหัวเมืองที่ไกล ๆ ให้ยกมาช่วยจึงจะไม่เป็นอันตราย

เนยตงขได้พังกเห็นชอบด้วยจึงเขียนหนังสือมอบให้เฮงเตงนายทหาร
รองถือเข้าไปเมืองหลวงและหัวเมืองไกลเคียงทั้งปวง เฮงเตงรับหนังสือ
ค่านับลา มาจัดทหารมา หลายนคนเบ็ดประตุ ทอดสะพานข้ามคู ออก จากเมือง
บักเกยไปตั้งเกยเมืองหลวง เนยตงขส่งให้เฮงไทชวเกณฑ์ราษฎรชาวบ้าน
แถวในเมือง ชนเขาเครื่องศัสตราวุธแยกกันเพิ่มเติมชนรักษาหน้าทเชิงเทน
ประตูกำแพงเมืองไวมนคง

ฝ่ายชองกตงคายประตดเมืองอยู่ทประตตงหมง แยกพวกฟ้อง
ไพร่พลออกไปตั้งค่ายอยู่ทประตไซหมง ทศตะวันตกประตบักหมง ทศเหนือ
ทงตามตาน เบ็ดวางไวแต่ประตนาหมงทศใต้ชองกตให้พวกฟ้องไพร่พลเข้า
ตทกกำแพงเมือง ลลเสง บุนตคคมทหารออกสู้รบหลายครงกยงไม่แพ้ชนะกัน

ฝ่ายเฮงเตง ผู้ถือหนังสือ กบทหารมาตามนาย รมไปถึงบักเกยเมือง
หลวงก็ตรงไปบ้านชาวไทชอค่านับแล้วส่งหนังสือให้ ชาวไทชอรับมาฉกฉน
ออกอ่านแจ้งความกตักใจ จึงถามเฮงเตงว่าเหตุผลอย่างไรจึงได้รบพุ่งฆ่าฟัน
กันชน เฮงเตงก็เล่าความเต็มของโลวจุหนงให้ฟังตงแต่ตนจนปลาย แล้วว่า
บคนชองกตยกกองทัพมาได้สู้รบกันทตามลชวชว และตำบลปวยไฮ้วเกาะ
จนยกเขาล้อมเมืองไว้ ชาวไทชอแจ้งความแล้วจึงพดกับเฮงเตงว่า เจ้าเห็นต
เห็นอยมรจพทอยู่ทโรงกวนกอน เราจะปรกษากบชนนางทงปวงดแล้วจ
จะจัดการ เฮงเตงตอบว่าเมืองบักเกยตามดไตเมงฮุนนเปรยขเหมอนฟองเบ็ด

ตั้งอยู่บนศาลาตาเดียวทวงทลงบรรดาหัวเมืองเล็กน้อยมพากนยบเขนไปสนหรือ
ขอท่านได้จัดใ้กองทัพยกไปช่วยโดยเร็วเถิด

ชว้ไท้ชื่อได้ฟังจึงให้ขุนนางที่สำหรับใช้ไปเชิญคุมิตไซ้ขุนนางผู้ใหญ่
มาปรึกษาว่า การนสาตญนุกจักชาไม้ได้ คุมิตไซ้ก็ไปพาไท้ด้วยกับขุนนาง
ทงปวงมาค่านับ ชว้ไท้ชื่อจึงเล่าเรื่องความเมองบักเกยตำบลไ้เม้งอยู่ให้ฟัง
ตงแต่ตนจนปลาย แลวดพดว่าบรรดาขุนนางนายทหารจะมอบายประการใด
บ้าง ขุนนางทงปวงไ้ฟังก็แลตตากันไม้ไ้ตอบประการใด

ยังมีนายทหารมหนงแซงวณชอจนหน้าตา จมูกโตง ผมหยิก หนวด
แดง รัปร่างตงใหญ่ผมอเซมแซงชานชานาญเกาทณทมมอ เป็นขุนนาง
ตาแหน่งท ไ้ตวเบอออกมาค่านับชว้ไท้ชื่อแลวดพดว่า เดิมเมอซาพเจายงอยมาม
ไ้ตรงอกชอบพอ กับชายผทง เป็นเทอกเกอ เหลากวณอแต่ตรงแผนคณ ส้ามก
ชอแสง หนาแดง หนวดยาว รัปร่างคตยคตงกบกวณอถองาวใหญ่เป็นอาว
สำหรับมอ คนทงปวงเรยกวาควตอมอเซมแซงนคต ไ้ตงทมมคณ เลาวเรณ
ตารบพรชยสงครามชานชานาญ เป็นขุนนางตาแหน่งชุนกนอย ณ เมืองพตง
ถาทานไปเชิญกวณแสงมาตงไท้เป็นนายทหารใหญ่ ไ้ยกไปปราบปรามพวก
โจรตำบลเขาเนนชว้เปาะคงเรยบร้อยราบคอบ ชว้ไท้ชื่อไ้ฟังก็ใจจงทำ
หนงสอมอบให้ชวณจน รับทงสอค่านับลามาจตจางบ่าวไพร่ออกจากตงเกย
ไปในเวลากลางคณถึงเมืองพตงก็ตรงไปบ้านกวณแสง

ชวณนกวณแสงนงพดออยู่กับเซยชอบน คนไซ้เขาไปจางวาชว
ตงเกยถอหนงสอมาถงทวน กวณแสงไ้ฟังก็ชวณเซยชอบนออกมาตอรบ
เชิญชวณจนเขาไปชางในค่านบกันตามธรรมเนียมแลวดพดว่า ทวนกับเรา
ไม้ไ้พบกันชานาน บคณทานมาหามอระสงไ้หรือ

ยกตรงไปตำบลเขาเนียงชวเปาะก่อน ถึงพวกโจรจะยกมาช่วยก็ไม่ทัน เมื่อ
 ปรากฏตำบลเขาเนียงชวเปาะราบคาบแล้วจึงจะจับพวกโจรเสียให้สิ้น ชวไท้ขอ
 ได้ฟังก็เห็นชอบ จึงพูดกับชวนจวนว่า อดบายคนก็เหมือนกับใจเราคิดไว้
 พดแล้วก็ ไท้หาคมิดไซ้ ชวนนางฝ่ายทหาร มาส่งให้เกณฑ์ทหารเมืองชวตั้งกับ
 เมืองฮ้อบกรวมกันเป็นทหารหมื่นห้าพันตั้งให้เซี่ยชอเป็นเป็นเซี่ยนฮอง ตั้ง
 ให้กวนเส็งเป็นแม่ทัพใหญ่ ให้ชวนจวนเป็นทัพหน้า ให้กวนเส็งไท้ฮวย
 เป็นกองลาดเลียงตั้งเสบียงอาหาร จัดการแล้วกวนเส็งแม่ทัพกับเซี่ยชอ
 ชวนจวนก็มาบรรดาจัดมาเตรียมทหารพร้อมสรรพไปด้วยเครื่องศาสตราวุธ
 ครั้นได้ฤกษ์ก็ยกออกจากตั้งแยกตรงไปตำบลเขาเนียงชวเปาะ

ฝ่ายชองกง คมพวกพ้อง ไพรพล เขาตลก กางแพ เมืองบักเกีย เป็น
 หลายครั้งก็ไม่แตก จึงคิดว่าเรายกมาชานานสู้รบกันยังเอาชัยชนะไม่ได้ ใน
 เวลาคนนอนหลับชองกงหยิบเอาตำราพิชัยสงครามออกมาดู

โงวหยงขึ้นแจ้จ้งพูดกับชองกงว่า พวกเราตั้งล้อมเมืองมาชานาน
 ในเมืองก็ไม่ยกออกมาสู้รบ เดิมทหารมาออกจากเมืองไปนอนเห็นจะเป็น
 เนียงตั้งชวให้ไปแจ้งความกับชวไท้ชอชอกองทัพยกมาช่วย แต่แม่ทัพนั้นคงจะ
 อดบายจึงไม่มาเมืองบักเกียคงจะยกตรงไปตำบลเขาเนียงชวเปาะดอกระมัง
 จาจะต้องเตรียมกันให้พร้อม ถ้าเราจะได้ยกไปโดยเร็ว ชองกงได้ฟัง
 ก็เห็นชอบด้วย

ฝ่ายไท้จ้งเป็นผู้สืบข่าวครั้นแจ้งความจากกองทัพเมืองหลวงยกตรงมา
 ก็ออกจาก เขาเนียงชวเปาะ รีบไปแจ้งค่าย แจ้จ้งกับชองกง และ โงวหยงขึ้นแจ้จ้งว่า
 ชวไท้ชอชวนนางผู้ ใหญ่ตั้ง ไท้กวนเส็งชวนนางนายทหารเมืองพุดตั้งเป็นแม่ทัพยก
 ตรงไปเขาเนียงชวเปาะ ข้าพเจ้าจึงรีบมาแจ้งความให้ทราบ โงวหยงขึ้นแจ้จ้ง

ว่าถาดงนนรชชาไม่ได้ เวลาควนนจะต้องแบ่งกองทัพให้ยกไปก่อนบ้าง
จัดเอาพวกพ่อง ไพร่พล ให้ชุมนุมอยู่ที่ตำบลบวญไฮวเกาะ ทั้งสองข้าง ชายขวา
มั่นในเมืองปักเกียแจงความติดตามมาจะได้ออกสู้รบต้านทานไว้

ซอองกงไคฟงกเห็นชอบ จึงส่งฮวยหยงกับลิมของให้คุมไพร่พลคนละ
ทหารร้อยแยกกันไปชุมนุมที่ตำบลบวญไฮวเกาะ ให้ผู้เขียนเจียกกับ
เลงจันจัดเอาปืนสองฮวยเผ่าคุมไพร่พลไปชุมนุมที่ริมเมือง ถ้าเห็นกองทัพ
เมืองปักเกียตามมากให้ยิงปืนขนานไป ลิมของ ฮวยหยง เลงจัน ก็คุม
ไพร่พลคนละทหารร้อยแยกกันไปทำตามคำสั่ง ซอองกงจึงให้เตรียมกองทัพ
ไว้พร้อมพอดึกประมาณยามเศษก็ยกกองทัพออกจากค่ายกลับไป

ฝ่ายทหารรักษากำแพงเมือง ครนรังชนเวลาสายเห็นกองทัพ
ซอองกงยกกลับไปสิ้นแล้ว ก็มาแจ้งกับนายตงซุผู้รักษาเมืองทุกประการ
นายตงซุให้หาดแสงกับบุตรตนายทหารทั้งสองมาปรึกษาว่า กองทัพพวก
โจรกลับไปแล้วจะคิดอ่านประการใดดี บุตรตตอบว่าข้าพเจ้าตรกรวด
ซงกองทัพตงเกียเห็นจะยกตรงไปตีเขาเนยซวเปาะดอกกระมัง พวกโจร
เหล่านี้จึงได้กลับไปโดยเร็ว ถ้าเรายกกองทัพติดตามไปฆ่าเต็มเขาก็คงจับตัว
ซอองกงได้

พดยงไม่ทันขาดคำ มาไซตบราชการมาแจ้งว่า กองทัพเมืองหลวง
ยกไปติดตามเขาเนยซวเปาะแล้ว นายตงซุแจ้งความก่ดงดแสง บุตรต ให้
คุมทหารแยกเป็นสองกอง ยกตามไปทางทิศตะวันตกและทิศตะวันออก
ประตงกันเขาซาเต็มเขา ดแสง บุตรต รับคำสั่งมาจัดทหารยกออกจากเมือง
ไปทั้งสองทิศ

เมืองพตงเป็นแม่ทัพใหญ่ยกมา ถ้าเราสองคนคุมไพร่พลไปตีปล้นค่ายจับตัว
 กวนเส่งได้คงจะมีความสุขมาก เตยสนวว เราได้วากถ้าวไพร่พล
 ชำนาญทางนาเลกนอยแทนจงช่วยกันระวังรักษาหนาทไวตกว่า แม่นยกไป
 เที่ยทวงทพของทงปวงจะทงวาระเขาจะเดินได้ เตยทวยว่าเพราะคิดตงน
 ไม่ใช่หรือ มาอยู่ชำนานยังไม่มีความสุขอะไรสักตงหนง ถ้าเขาไม่เห็น
 ดวยกแลวไป เวลาควนนเราจะไปเอง

เตยสนววถ้าวห้ามปรามกไม่ฟัง เตยทวยจัดไพร่พลกับเรือรบ
 ทาศบลาเครื่องศตตราวอครบมอกน พอเวลากกลางคนตอนทงายแจม
 เตยทวยคุมไพร่พลลงเรือเลกนอยออกจากค่าย ไปช่มอยู่ทกอกแวมชายบ้ำ
 ใกล้กับค่ายกวนเส่งคอยได้เวลาจึงจะยกไปตีปล้น

ฝ่ายทหารสำหรับตรวจตราในเวลากลางคน ครนเห็นมเรือช่มอยู่
 กวบกกลับมาควนแจมควนตงวามเรือเลกประมาณทาศบลาจอตช่ม
 อยู่ในอกแวมชายบ้ำ ไม่แจงว่าเหตุผลประการใด กวนเส่งได้พังกทงวาระ
 แลวกระชบตงควนลบกบทหารให้ตระเตรียมกันไวพรอม

ฝ่ายเตยทวยครนเวลาตงสามยามก็คุมไพร่พลชนจากเรือตรงไป
 ยงค่ายกวนเส่ง เห็นในค่ายแจบตงตงศตทญวาทลบกสน เตยทวยไปมองท
 ประตู่ เห็นแตกกวนเส่งนงตงหนงสออยท ตะแตมเตยทวยก็ควนยนต จึงคุม
 ไร่พลตรงเข้าค่ายจะจับตัวกวนเส่งแม่ทัพให้ได้

ฝ่ายพวกทหารของกวนเส่งเห็นเตยทวยคุมไพร่พลลวงเข้าไปกต
 ของตญญาชน ทหารทช่มอยู่ประตงกนออกมาทงตวนตรกนเขาตอมไว
 แลวบุกกรทษาพนจับตัวเตยทวยกับไพร่พล ตมตเขาไปตงกวนเส่ง ๆ เห็น
 เตยทวยก็ทวว่า นับประสาอะไรกับพวกโจรเชนนคตจะมาทรวายเราด้วยหรือ

ความแฉก ให้จาง ไว ในเกวียนคอยท่าจับตัวของกงภักพวกพ้องเหล่านั้นได้ จึงจะส่งเขาไปในเมืองหลวงพร้อมกัน ทหารกมเตี้ยห้อยกับไฟพลไปขง ไว ตามคาแม่ทัพส่ง

ฝ่ายเตยสูนแจ้งความว่า เตยหวยพชายกับไฟพลถูกกวนเสงแม่ทัพ จับไว้ทางสนกตกใจรีบไปหาฉวนเซียวสามคนพี่น้อง เล่าความให้ฟังว่า เตยหวยลอบไปปล้นค่ายกวนเสง พวกทหารของกวนเสงจับไว้ได้ทางสน

ฉวนเซียวชิตได้ฟังก็โกรธเตยสูนขงนัก จึงพูดว่า พวกเราไม่ได้ลำบากไว้ ถ้าถูกรักขรอนส่งใดก็ต้องช่วยเหลือนั่น ตัวเจ้าเป็นน้องร่วมบิดา มารดา กับเตยหวย เหตุใดจึงไม่ไปเป็นเพื่อน ปลดปล่อยไปแต่ผู้เดียว บัดนี้ เตยหวยสู้จับได้เจ้าไม่ช่วยก็แล้วไป เราตามคนพี่น้องจะช่วยเหลือ เตยสูน ตอบว่ากรรไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเห็นว่าชองกงผู้เป็นใหญ่ไม่ได้ส่งจึงไม่อาจ ไป ฉวนเซียวชิตว่า ถ้าคอยใหม่คำสั่งเตยหวยพชายเจ้าคงขบเขน เตยสูน ว่ากล่าวห้ามสามคนพี่น้องไม่เชื่อฟังแล้วกตองยอมทำตาม ฉวนเซียวชิต ฉวนเซียวเหงา ฉวนเซียวชิตจุดไฟพลในเวลากลางคืนเสร็จแล้ว ก็ยก แยกย้ายกันลงเรือประมาณร้อยลำออกจากค่ายตรงไป

ฝ่ายทหารสอดแนมเห็นพวกโจรคุมไฟพลลงเรือเล็กมา ก็ไปแจ้ง ความกับกวนเสงแม่ทัพทุกประการ แล้วกระซิบบอกทหารไปจัดการไว้พร้อม ตามเคย

ฝ่ายฉวนเซียวชิต ฉวนเซียวเหงา ฉวนเซียวชิตกับเตยสูน คุม ไฟพลไปถึงชายป่า ชวนกันขมฝงจะเข้าตาค่ายกวนเสง ฉวนเซียวชิตสามคน พี่น้องนันทนา เตยสูนอยู่หลังกับไฟพลถือเครื่องศัสตราวุธพร้อมกัน

บุกรุกเข้าไปในค่ายไม่มีทหารสักคนหนึ่งเห็นไฟสว่างอยู่ อวนเขียวช่วย
 ตามคนพี่น้องกตกใจกลัวจะถกอธิบายหนักลมบอกมาพวกทหารของกวนเส็ง
 กตกของสัญญาชน ทหารที่ซุ่มอยู่ก็ประตงกนออกมาทางทหารมาและเดินเท่า
 จะเข้าล้อมพวกโจรไว้ เตยสุนเห็นตงนนักตกใจ ทนหน้ากลบวิ่งมาริมฝั่ง
 โดคน้ำดำไป อวนเขียวช่วย อวนเขียวเหงา อวนเขียวชิตรีบหนีมาริมฝั่ง
 ทหารกวนเส็งไล่ตามมาทันก็บุกรุกฆ่าฟันขวานไปสามคนพี่น้องสู้รบต้านทาน
 ไว้เป็นสามารท อวนเขียวชิตเสยท ทหารกวนเส็งจับเอาตัวไปได้

ขณะนั้นลจัน ทองออย ทองเมง เทยเวลาตระเวนอยู่ในน้ำลของเรือ
 มาถึงชายป่า เห็นทหารล้อมอวนเขียวช่วย อวนเขียวเหงาไวก็ตรงเข้าช่วย
 ไม่คิดแกชวด บุกรุกเข้าไปช่วยเอาอวนเขียวช่วย อวนเขียวเหงาออกมาได้
 ลงเรือหนีไป พวกทหารเห็นโจรหนีไปแล้ว ก็ชวนกันคุมตัวอวนเขียวชิตไป
 ส่งกับแม่ทัพ กวนเส็งกตงโทษาชงไว้

มายลจันกับพวกพองเขาช่วยอวนเขียวช่วย อวนเขียวเหงาหนีไป
 พบเตยสุนจึงชวนกลับไปเขาเนยชวเปาะ เลาคความชงไปตปลนคายกวนเส็ง
 จับเตยหวยกับอวนเขียวชิตและไพร่พลไว้ได้ให้พวกพองเหล่านนพง

ขณะนั้นพอไพร่พลทชานาญทางนาไปถึงเขาเนยชวเปาะ ก็แจ้ง
 ความชงของกตงมาททุกประการ เลาดตงจึงให้เตยสุนลอบไปแจ้งกับชองกตง
 เสยให้ทราบ เตยสุนก็ออกจากตบลดงน้ำดำไปถึงฝั่งแล้วตรงไปค้าย
 เลารองชงปลนคาย กวนเส็งแม่ทัพจับเตยหวย อวนเขียวชิตไว้ได้ ชองกตง
 แจ้งความก็ปรึกษากับโจวหยงชินแล้วจะคิดอ่านประการใดดี โจวหยง—
 ตอบว่าเวลาดพรงนยก็ออกไปสู้รบให้เห็นแพและชนะก่อนจึงจะคิดอธิบายต่อไป

ครนรุ่งชนเขาชวนจนจกมททหรรมาทวรบ ชองกงกบพวภพอง
คมไฟรพลอออกจกคยเหนชวนจนยนอยุหน้าทหรร กถามพวภพองวผู้ได
จะธาสาสูรบบ่าง

ฮวยหยงไดพงกขบมาตรงไปรบกับชวนจนไดสบเพลิง ฮวยหยง
แกลงทขบมาหนชวนจนไดทกไลตาม ฮวยหยงหยดมารชกเกาถนทขงไป
ชวนจนไดยนเสยงเกาถนทมากควงวอบองกันไว ลูกเกาถนทตรงไป
ทหนาดกวางวของชวนจนพลดตกลลง ฮวยหยงเหนไมถก กขงไปถก
ลูกหนงหมายใหถกหนออก ชวนจนเหนลูกเกาถนทตรงมากหลบหน จึง
คดวาทหรรณนสมมอเกาถนทแมนนถ ไมฮาจไลตอไปกชกมากลบ ฮวยหยง
ไลตามยงเกาถนทไปถกลูกหน ถกชวนจนแตไมเบอนนตรายดวยเสอเกวระ
ทอถกกันไว ชวนจนตกใจวงหนตรงเขาคาย แงจความขงไดสูรบใหควนเสง
แมทพพงทกประการ

ควนเสงสงใหจงมาตาทสาทรบชชอวฮวยถวเบมาแลว กแตงตว
สวมใสเสอเกวระถองวใหญ่เรยกวาแซเลงตอ คมทหรรออกไปยงหน้าคาย
ชองกง ในขณะนชองกงยนอยุหน้าคาย เหนควนเสงรปรางลกษณะต
จงบอกกบพวภพองว ควนเสงคนนสมมอเซมแซงไมเสยททมชอเสยงปรากฎ
ทงแผนคณ

ลิมชองไดพงกไกรธจงตอบว บรรดาพนองทงปวงตงแตมาอย
ควยกนทเขาเนยชวเปาะนถชานาน ทาคกสงครามทลายสบครยงไมไดพง
ถอยคางนเลย วนนเหตุผลอะไรจงมาลบหลดวเองยกยของคณอนตกวา
พดแลวลิมชองถถอทวณขบมาจะเขาสูรบกับควนเสง ๆ เหนคณนถกรองตวาค
ควยเสยงอนตงวา เรากบเจ้าทาควรสูรบกันไมจงไปบอชองกงออกมว

เราจะถามเอง ของกงได้นกรรองห้ามลมของวา อธิบายเพ่งดูรบ แล้วขบมา
 ออกมาถอมตวคานบกวณเสงตามธรรมเนียม พดวว่า ขาพะเจาของกงเดิมเป็น
 ขุนนางเลกนอยอยู่เมืองหนเสยก็ย ตามแต่ท่านจะปรึกษาโทษ กวณเสงว่า
 เหตุใดตัวจึงบังอาจคคกบฏ ของกงตอบว่าเพราะพระเจ้าแผ่นดินเซอพง
 แต่ขุนนางกงฉิน สอพลอประจบประแจง คคอธิบายแกล่งขุนนางทชอตรง
 คบล้างเสยไม่ไหขอเสยปรากฏ ขมขมเหงราชภูวไคความเดอชวอนทก
 บานทุกเมือง พวกขาพะเจาของกงนมแต่ชวยบารงแผ่นดินไทเป็นสขมไคคค
 กบฏประทุษร้ายกวณเสงว่าเรารุทงสน พวกเจาคคกบฏเทยวตปลนเดยงชวต
 จะวาชวยบารงแผ่นดินอย่างไร กองทพเทยตายกมาถึงแล้วอชยาพดจา
 ลอฉวงไหมากไป แม้นไม่ลงจากมาไหจับมัดแต่ โดยคกจะสับเสยไหละเอียด

ฉิมเหมง ฉิมของไคพงกโกจรตองนายชบมาตรงไปรบกับกวณเสง
 เป็นสามารถ ผมอเซมแซงคดยกนทงสองฝ่าย ของกงขนมมาอยเห็นมมอ
 กวณเสงเซมแซงกจริง แต่สรวบอยแต่ผเดยวทไไหนจะต่านทานไค ถาพลง
 พลาตลงกวณเสงกจะเจบชวยไปจงตมาลอสัญญาชน ฉิมของ ฉิมเหมง
 กาลงสรวบอยกับกวณเสงพอได้นนเสยงมาลอสัญญาทหยดรบ ขบมาถลบ
 มาทงสองนายรอนถามของกงว่า ขาพะเจากาลงจะเซาจบกวณเสง เหตุใด
 ทานจงตมาลอสัญญาไหกลับมาเดย

ของกงตอบว่า พวกวานชอศตยสจรวตจะสรวบตงนนไมควร ควยเรา
 สองคนกวณเสงนนผเดยว มาตรมแนนวาจบไคกแต่ทวไคหายอมไม่ พ
 เห็นวากวณเสงคนนศตยชอผมอเซมแซงเทอกเถาเป็นขุนนางตงฉิน ชวต
 ของกวณเสงทตายกไคเนนเทยพตา คนทงปวงตงศาลบชอชยทุกบ้านทก

ตำบล ถ้าใดกวนเส่งไปเป็นพวกพ้องอยู่ด้วยกนทเขาเนยชวปะระ พะยอม
ยกให้กวนเส่งเป็นเจ้าของตำบลต่อไป ลิมของ ฉนเหมงได้พังกชดเค้นอยู่
ในใจไม่โต้ตอบประการ ไตอชยห่างออกมทพทงสองฝ่ายกยกกดบเขาคาย

ฝ่ายกวนเส่งกลับมาถึงควยแฉวคตรวพงวา เวลาอนนตวเรากาดง
สู้รบอยู่กับทหารของกทงสองคนเกือบจะเสยท ของกทมาดอตญญาให้
ทหารทงสองกลับไปด้วยเหตุผลประการ ไตกไมรู กิดแล้วให้ทหารไปคมตัว
อวนเซยวชดกบเตยหอย ซงเบเนพวกของกทมา ตามวา ของกทคนนทเบเนเต
ชนนางเล็กนอยอยู่ ในเมืองหนเสยกยเหตุ ไตนพวกเจ้าจพากนมาตามกกด
ยอมให้ชองกทไซตอย

อวนเซยวชดตอบว่า ทานไมรูหรือ ของกทผนชอเสยงปรากฏ
ทงแผนคณ ชาวบานกยชอมรอยทงสน เหมอนกบฝนตกเมอตุคแลงยามชค
เบเนคนชอตยสจรวตไมมผุเสมอ กวนเส่งได้พังกไมพุดประการ ไตให้เอาตัว
อวนเซยวชดกบเตยหอย ไปชงไวตามเดิม

ฝ่ายชองกทศรนกลับเขาคายแล้ว ปรึกษากับโงหยงชนเศคคตอาน
จะจับกวนเส่งกับนายทหารทงสองให้ได้ โงหยงว่าทานอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้า
มอบายชยอยางหนงแลวกระชบบอกอบายกบชองกทเบเนคความลบ ชองกท
ไตแจงกเห็นชอม จึงให้หาอเชยนเจยกมากระชบบอกอบาย อูเชยนเจยก
กคานบลาออกจากคายตรงไปยงคายกวนเส่ง ชองกทจงให้หาบรวดาพนชง
มาพรวอมกนแจงความลบ ไตพงตางคนกตระเตรยมการ ไตพงชอมเสรง

ฝ่ายกวนเส่งเวลาคณอนนไม่สบายใจ เดินออกไปเที่ยวเล่น—
หน้าคายเห็นเคอนทงายแจมกยนชมเคอนนอย

ฝ่ายอู๋เอียนเจยกไปค่ายกวนเตงจึงบอกทหารเหล่านั้นว่า เรา —
 มาหาท่านแม่ทัพ ทหารก็ไปแจ้งกับกวนเตงว่า นายทหารผู้หนึ่งมณฑลเคว
 ไม่ได้สวมใส่เสื้อเกราะจะขอเข้ามาหาท่าน กวนเตงก็ให้พานายทหารผู้นั้น
 เข้ามาถามว่าเจ้าคือผู้ใด อู๋เอียนเจยกว่าผู้คนอยู่มากแจ้งความไม่ได้
 กวนเตงหัวเราะแล้วพูดว่า อรรคมตาเป็นแม่ทัพทหารนับหมื่นนับแสนไม่เป็น
 นาหนงใจเดียวกันที่ไหนจะว่ากล่าวได้ ท่านมีขอความสิ่งใดก็บอกเถิดอย่าได้
 เกรงกลัวเลย

อู๋เอียนเจยกจึงบอกว่า ข้าพเจ้าขอว่าอู๋เอียนเจยก ได้เฝ้าพระเจ้า
 ซองออยจงใหญ่กกกองทัพมาปราบปรามโจรที่เขาเนยซัวเปาะ ครั้นยกมาถึงณ
 หมายของพวกโจรแตกทัพยับเยิน จึงตกอยู่ที่เขาเนยซัวเปาะ ไม่รู้ที่จะ
 กลับเข้าไปเผ่าอย่างไรได้ ครั้นแจ้งว่าทวนยกกองทัพมา ข้าพเจ้ามีความ
 ยินดียิ่งนักเมื่อขณะท่านสู้รบกับลิ้มของ ฉินเหมงฝมอเซมแข็งคิดจะจับตัว
 ท่าน ซองกิงเห็นจึงตามมาลอบสัญญาให้กลับมา กลัวท่านจะพลาดพลั้งเสีย
 กับนายทหารทั้งสองใจของซองกิงนอยากจะมาสามภักดิ์ แต่พวกเหล่านั้น
 ไม่ยอม ซองกิงจึงลอบมาปรึกษากับข้าพเจ้าจะให้พวกโจรเข้าสามภักดิ์เสีย
 หงสน ถ้าท่านเชอพงข้าพเจ้าจึงจัดเครื่องศัสตราวุธไว้ให้พร้อมเวลาพาพว
 ยกลดทางตรงไปยังค่ายโจร จับลิ้มของกับพวกเหล่านั้นส่งเขาเมืองหลวง
 ท่านก็จะมีความชอบมาก ข้าพเจ้ากับซองกิงจะได้ลูกะโทษเสียด้วย แล้ว
 จะได้ทำราชการสนองพระคุณต่อไป

กวนเตงได้ฟังก็มีความยินดีมากได้คิดระแวงสงสัย จึงโต๊ะและสรามา
 เลียงอู๋เอียนเจยกเป็นอนนต์ อู๋เอียนเจยกก็เล่าความซึ่งซองกิงสัดขอรุ้จตุ

ยัตถรรวมแต่เจ้านายไม่ชอบเลยจึงได้มาเป็นโจร กวนเสงก็ไม่พูดจาตั้งโต

กนโตะเสพสรวาเสรจพอเวลาควา ออเยนเจยกกนอนค่างอยทค้ายกวนเสง

ฝ่ายชองกงครนรงชนเขา จดไฟรพลทรปร่างคลายคลงกบชองชน

แตงตวถอชวรกุมไฟรชอกจากค้ายมากบชองกงตรงไปยงค้ายกวนเสง

ฝ่ายกวนเสงกบออเยนเจยกนงพุดจกนอยุ่ แจงวาชองกงคุมไฟรพล

มาจะสู้รบ ออเยนเจยกจงพุดวา เวลานพวกโจรยกมาซาพเจาจะออกรบเอง

แต่เวาคดอบายไว้วา เวลาคาจงคอยจคการ ครนยกชอกไปสู้รบเขาชยชนะ

เสยกอนกกลวจะสะดงสะเทอนทานจะเหนประการโต

กวนเสงวาชอบแลว ออเยนเจยกกยมเอาเสอเกวาระออกมาสวมใส

ถอกระบชองชนมา กวนเสงกคमतหรรชอกจากค้ายมากบออเยนเจยก พอ

ชองกงคุมไฟรพลมาถึงชบมาชนหนารองตาออเยนเจยกวา เวาคเลยงเจา

ถงชนาตมใหเจบชานาใจเหตไฉนจึงไดหนมาในเวลากลางคน

ออเยนเจยกวา ตวเบนแตชนนางเลกนอยทาการใหญไม่สำเรจคอก

ชองกงทาเป็นโกรรชองสงชองชนตวปลอมใหเขาสรบกับออเยนเจยกไดสืบ-

สองเพลง ออเยนเจยกตตวยกกระบองถกชองชนตวปลอมตกมาตาย ชองกง

กถอยทพกลบเขาคาย กวนเสงเหนตงนนกดใจรชองสงททาวใหยกบกรกพน

ชานาไป ออเยนเจยกห้ามไว้วา จะไดตามไปนั้นไม่ได้ ด้วยงองหยงชนช

คนนตนก เปรียบเหมอนเทพยดา คงจะมีอบายประการโตสักสงหนง ถา

พลาตพลงลงกจะพวกันเสยท

กวนเสงโตพงกคमतหรรกลบเขาคาย จดโตะและสรวามาเลยง -

ออเยนเจยกแลวถามถงชองชนทชวตายนนคยอม ได ออเยนเจยกวาชองชน

คนน เดมพระเจ้าชองชยจตงใหไปเป็นชนนางตาแทนทโตถวการการ

ทหารณ เมืองเชิงจว ของกงเกลียดชังมาชานานเพราะด้วยไม่เหมือนน้ำใจ
เวลานของกงจงไซของชนออกมาให้หาพนเดี่ยว

กวนเสงได้ฟังกมความย่นตลก จึงหาตวจวนจนกับเซยชอบบมาส่ง
ให้จัดเครื่องคัสตราวคมหทหารแยกไปคอยช่วย ตัวเราจะคมหทหารมาหารอย
พร้อมอนเกาทณทั โหเยนเจยกนำทาง ยามสามให้ถึงคายของกง ถ้า
โดยนเดี่ยวประทศตญญาชนกให้ประตงเขาปลนคาย นายทหารทงตองก
ตระเตรียมไวเสจรจ

พอถึงยามสองกวนเสงกคมหทหารออกจากคาย อเยนเจยกนำ
ลตทางไป ครนไกลจะถึงคายของกง กวนเสงกหยตมาตามอเยนเจยกคว
ทมไฟโคมสว่างนนตรงโหน อเยนเจยกบอกวาทไฟสว่างนนคคคายของ
ของกง กวนเสงกเรงชบทหารตรงเขาไปถึงคายไมมผคน เหลยวมาดู
อเยนเจยกกไมเห็นโดยนเดี่ยวประทศตญญาจตชนกตกใจ แจงวาทกอบาย
ของของกงจงชกมากลบ พวกของกงทชมอยตามชายเขานนโดยนประทศ
กประตงกนออกมา เสงกลดองและมาลอชองตรงเขาลอมกวนเสงกบทหาร
ทงปวงไว้ ทหารของกวนเสงพวกนัตกใจแตกกระจัดกระจายไปส่น กวนเสง
กบทหารมาเหล่านนบกกรกมาจะชอกจากระหวางเขา พวกของกงทชมอย
ในบ่าถอชอประตงออกมาเกยวเทามา กวนเสงพลตตกจากหลงมาลมลง
กพวกนตรูเขาจบกวนเสงมตไวคุมเอาตัวไปคาย

ฝ่ายลิมของกับฮวยหยงคุมไพร่พลคนละกองชอกตกตจวนจนนาย
ทหารโจชบมาเขาตรบกันเป็นสามารถ จวนจนลิมมอไมได้กชบมาหน พบ
นางโฮวซาเหนยคุมไพร่พลชอกตกตทางเขาตรบกับจวนจน ๆ เสงทถูกนาง
โฮวซาเหนยจับตัวได้ให้ไพร่พลมตคุมไปณคาย

ฝ่ายฉันเหมงกับซงลบคมไพร่พลไปคอยสกัดเซยชอบอยู่ตามทาง
 เซยชอบคุมไพร่พลหนวดจางรองดาด้วยเสียงอันดังว่า พวกโจร ใจร้าย
 จงมาต่อสูกับเรา ฉันเหมงได้ฟังก็โกรธขึ้นมาเขารบกับเซยชอบได้หลาย
 สิบเพลง ซงลบขบมาช่วยฉันเหมง เซยชอบก็หนีหน้าต่อสูกับซงลบ
 ฉันเหมงเห็นได้ทีเอาระบองตลกเซยชอบตกลมา ไพร่พลก็ตรึงนเขาจับ —
 เซยชอบมัดไว้

ฝ่ายลเองก็คุมไพร่พลก็อ้อมไป ถึงค่ายกวนเสงหกฟงค่ายเข้าไป
 ช่วยเตยห้วยกับอวนเซยวชตออกมาได้ แลวกเก็บรวบรวมเสบียงอาหาร
 เครื่องศาสตราวุธและเกลยกล้อมเอาทหารเหล่านั้นกลับมาด้วย บรรดา—
 พวกพองทงปวงกลับมาถึงค่ายพร้อมกัน ซองกิงก็ยกกองทัพกลับไป พอ
 สว่างถึงเขาเนยชวเปาะ บรรดาพนองพร้อมกันยงตงตงทชมนมไพร่พล
 ก็คุมกวนเสง เซยชอบ ชวนจันไปตง ซองกิงตรงเข้าแถมตกวนเสงกับ
 นายทหารทงสองออกแล้วพียงไปนั่งเก้าอี้ใหญ่

ซองกิงก็เข้าคานบรบสารภพว่า ข้าพเจ้าได้ดวงเกินท่าน ขอ
 อภัยเสยเถิด ออเซียนเจยกก็เข้าไปคานบกวนเสง แล้วพูดว่าข้าพเจ้าน
 เพราะด้วยซองกิงผู้ใหญ่ไซ้กตองจำใจไป ท่านอย่าได้ถือโทษเลย กวนเสง
 เห็นพวกพองซองกิงมีความสตัยชอวกใครกนโดยสุจริต ก็หันหน้ามาต —
 ชวนจันกับเซยชอบแล้วพูดว่า พวกเราจะคิดอ่านประการใดดี นายทหาร
 ทงสองตอบว่า ตามแต่ท่านจะเห็นควรข้าพเจ้านได้ชดชวาง กวนเสงจึงพูด
 กับซองกิงว่าท่านจับข้าพเจ้านมาได้จึงฆ่าเสยโดยเร็วเถิด ซองกิงว่าข้าพเจ้า
 ตงใจเชิญมาอยู่ด้วยปรารภนาจะได้ช่วยกันบำรุงแผ่นดิน แม้นท่านไม่ยอม

จริงแล้วก็ไม่อาจหนีวงเหินยวไวได้

ท่านจะกลับไปเมืองหลวงให้ได้

ข้าพเจ้าจะต้องไปส่ง

กวนเส่งได้ฟังจึงพูดว่า มีเสียแรงที่ขอเสยงปรากฏเหมือนนกบถอยคำ
ที่เขาเล่าลือจริงหาที่เปรียบมิได้ เกิดมาเป็นชายชาติทหารเมื่อนายเห็น
ทุกซัดขในใจของเราแล้ว ก็คงจะสนองพระเดชพระคุณ ตามตรัสหายรูจัก
นำใจคงตอบแทน ข้าพเจ้ายอมตามภักดีให้ท่านใช้สอยสืบไป

ของกงไต่ฟงก็มีความยินดีขงนัก จึงส่งให้จิด โต๊ะและสุรามาเลี้ยง
กวนเส่งกับชวนจันเซยชอบเป็นทรนเร้งแล้ว ให้พวกพ้อง ไปเกลี้ยกล่อม
ทหารที่แตกหนีกระจัดกระจายไปได้เจ็ดพันเศษ ให้สยงถือหนังสือไปเมือง
พตัง วัตถุประสงค์ครอบครวของกวนเส่งมาอยู่ด้วยที่เขาเนยชวเปาะ
เรียบรอยแล้ว ของกงมความวิตกกัง โดวจนหงกับเจยสวทตคค ก็พูด
กันว่า เราจะคิดอ่านประการใด จึงจะช่วยคนทั้งสองออกมาได้ ไงวหยง—
จนเส้วาทานอย่าวิตกหยตพกเสยสกกเวลาหนึ่ง จึงยกกองทัพไปตเมืองบักเกย
ก็คงสมความปรารถนา

กวนเส่งได้ฟังจึงพูดชวนว่า ข้าพเจ้ายังไม่มีความชอบสิ่งใดจะขอ
คุมทหารของข้าพเจ้ายกไปตเมืองบักเกย ตอบแทนคุณท่านสักครึ่งหนึ่ง
ของกงไต่ฟงก็มีความยินดียอมให้กวนเส่งกับชวนจัน เซยชอบคุมทหาร
เป็นกองทัพหน้ายกไปก่อน ของกงกับพวกพ้องไพร่พลตระเตรียมกันจัดเอา
ลจน เตยสนทธานาญทางนาไปด้วยพร้อมแล้ว ก็ยกกองทัพออกจาก
เขาเนยชวเปาะไปเมืองบักเกยทั้งกองหน้ากองหนุน

ฝ่ายเนยตงซุกรักษาเมืองบักเกยครนชกเถยวถกเกาทัศนทหายตแลว
 กให้หามาจัดโต๊ะและสรวาเตียงปรักษาการงานอยู่ ขณะนั้นมาไชยบราชการ
 มาแจ้งวากอนเสงแม่ทัพเมืองหลวงกับชววจน เขยชอบบ่นนายทหารทงตอง
 ยกกองทัพไปติดตามเขาเนยชวเปาะเตยทชองกงจับไว้ได้ทงสน กอนเสง
 กับนายทหารยอมเข้าสวามภักตเป็นพวกโจรเตยแลว บदनชองกงยกกองทัพ
 มาอก

เนยตงชได้พังกนงตกตะลงจนถวยสรวาหลดจากมือไม่รูทจะพุด
 ปรการใด ชกเถยวเห็นตงนนจงพุดวาทนชาพเจาหายบ่วยแลวจะขอ
 อาสาไปสู้รบกับพวกโจรแกแคนไทจงได้ เนยตงชได้พังกคลายวตกตงให้
 ชกเถยวคุมทหารออกไปสู้รบ ไหลเสง บนตดยกตามออกชวยชกเถยว
 ลเสง บนตคานบดามาจตทหารพรอมยกกองทัพออกจากเมืองไป

ฝ่ายกอนเสงกับชววจน เขยชอบบ่นคุมทหารไปไกลจะถึงตำบล—
 บ่วยไฮวเกาะแขวงเมืองบักเกยกตงคายนนลงไว้ พอชกเถยว ลเสง บนตค
 มาถึงตำบลบ่วยไฮวเกาะกตงคายนนทหารอยู่ ครนรุ่งชนเขาชกเถยวแดงตว
 ถอยชวานชนมาพาททหารออกจากคายนนตรงมา กอนเสงก็คุมไพร่พลออกจาก
 คาย

ขณะนั้นพอชองกงยกกองทัพมาถึง โดยนเสยงกตองและมาลอฮออง
 ชองกงกับลอฮออง ถวยเสงกชนมาอยบนเนินทพทงตองฝ่ายยกไปถึงสนามรบ
 ก็เข้าปะทะกันกอนเสงชบมาชนหน้าชบวน

ทหารเหล่านนบอกลงกับชกเถยวว่า นายทหารคนนคอตวกอนเสง
 ชกเถยวแจ้งความก็ไมพุดจาตงได้จงชบมาเข้าสู้รบกับกอนเสงได้สยเพลง
 ลเสงยมนตหน้าคายนนเห็นชกเถยวสู้สมอกอนเสงไม่ได้ ถอยกระบตองเดิม—

ขบมาเขาช่วยชกเถยรวบรวมจนจน เขยชอบนเห็นกขบมาเขาช่วยกวนเส็ง
 ตานทาน ของกงดอยบนเนินจิ่งไห่กองทัพใหญ่ยกบลรุกซาพนเข้าไป —
 ชกเถยว ลเส็ง บนตดกยพวกทหารทงปวงทวนไม่ได้กลาดอยเขาเมืองชองกง
 กยพวกไพร่พลไล่ตามไปจนถึงก้าแพงเมืองก ไทตงคายนกลงข้างทิศเหนือ

ครนรุ่งชนเขาชกเถยจกมทหารออกจากเมืองมาสู้รบ โงวหยง
 ชนเส็งพวกพองไทรบลด ถาชกเถยไล่ตามก ไทถอยหนี พวกเหล่านน
 กสู้รบกับชกเถยแลงทาแตกหนีไปชกเถยได้ชยชนะกมความยนต์คุมทหาร
 กลับเขาเมืองกพอเขนคา

ขณะนั้นลมวาวพัดกลาหมอกกลงมดม้วนัก โงวหยงชนเส็งนำ
 ไพร่พลออกจากค่าย ไปเที่ยวชดหลมและบ่อไวตามแถวริมก้าแพงทไกล
 กับคลองน้ำเขาदनทรายกลบไว้ แลวกกกลับมาค้ายจตพวกพองไพร่พลไปชุ่ม
 ตามแถวหลม ทาทเหมือนจะแตกตนจะถอยหนี พวกพองไพร่พลจตถาร
 ไวเสรีจ

ฝ่ายชกเถยครนรุ่งชนเขาไปดูบนเชิงเทิน เห็นกองทัพชองกงแตกตน
 ถน่ว่นวายกม ใจถ่าเวิบลงจก้าแพงคุมทหารมาสามร้อยชอกจากเมืองตรงมา
 พวกพองไพร่พลชองกงแกกลงถอยหนีจระจตกระจายไปด้น โงวหยงชนเส
 ไหลจนกบเตยสนออกรบลดไปทแถวหลม ชกเถยเป็นคนใจเร็วขบมาได้ตาม
 ลจน เตยสนไปไกลจะถึงหลม

ลจนโดดลงในคลองแกลงร้องบอกชนมาว่า พชองกงรบหนีไป
 โดยเร็วเถดชกเถย ได้พงศาถญวาชองกงอยู่ข้างหนากขบมาได้ตามจะจับ
 เอาตัวให้ได ครนไปถึงหลมพวกพองไพร่พลชองกงจตประทตสัญญาชน
 ชกเถยได้ยนเสยงประทตกตใจจะชกมากลับ พอตกหลมลงทงคนทงมา

ไฟพลเพลิงนตรุกันออกมาจับชกเถียวไว้ได้ ทหารของชกเถียวเห็นดังนั้น
 ก็หนีไปหมด เขาเมืองแจ้งความกับนายตงซกทุกประการ นายตงซกปรึกษาเมือง
 จึงส่งนายทหารใหญ่กระเกณฑ์กนชนรรักษาหน้าทเชิงเทนับตประตูเมืองไว้ไม่ออก
 สู้รบ แล้วคิดจะเอาโลวจนหงกับเจยตันออกมาฆ่าเสียกกดงกองทัพ ชองกง
 จะพังกาแพ่งเข้าไป กองทัพเมืองหลวงที่จะยกมาช่วยก็ไม่มิต้องงครอกคน
 ทั้งสองใจไม่อาจจะฆ่าได้

ฝ่ายชองกงครนได้ชยชนะกชนกนกลบมาค้าย ไฟพลคมตัว
 ชกเถียวมาส่ง ชองกงมีความยินดีเขาแกมตชกเถียวออกเชิญเข้าไปในค้าย
 จด โต๊ะและสุรามาดูแลงแล้วพุดเกิดขกกลอมชกเถียวว่า ท่านดูเขาเกิดพนอง
 ของชาวพเจวมชนนางนายทหารเมืองหลวงกว่าครึ่ง ท่านอย่าได้ตเตยนเลย
 จึงช่วยคิดฮานทาการทานบำรุงแผนคณตด้วยกนเถด

เฮยจนนเป็นคนชอบพอรก ไครกนกับชกเถียวมาแต่เดิม ก็ตรง
 เข้าไปค่านับชกเถียว พุดถึงความหลงเขาจบบอกนรองไห เฮยจว่าไหน ๆ
 ก็ตกเขามาแล้วจึงฮยเสียด้วยกนเถด ชกเถียววากตองยอมฮยเอง จะทำ
 ฮยวางไรโตชองกงโตพงกตใจโทจตโต๊ะและสุรามาดูแลงบรรดาพนองทงปวงแล้ว
 ยกเขาตกาแพ่งเมืองเป็นหลายเวลาที่ยังไม่ได้

ครนฮยมากนจนนน ชองกงนงฮยท โตะแต่ผู้เดียว จดตะเกียง
 สว่างกาลงตกสงตเคลมหลบไป ฝันว่าคนเตนตรงเขามา ชองกงเงยหน้า
 ษนคเห็นเป็นเตยว โถมายนรองถามว่า พนองของเรามาฮยทนฮยระสังโต
 ชองกงตกใจกดูยชนถามว่ามาทำไมหรอนฮยยังไม่ได้ยกกองทัพไปแกแคน
 แทนพ จึงไม่มีความสุขสักเวลา

เตียวโกตอบว่า ตัวพวกน้องเป็นคนรักใคร่ร่วมใจกันจึงได้มาช่วย
 บัดนี้โรคในตัวเจ้าจะเกิดขึ้น ต้องไปหาหมอที่อยู่ริมแม่น้ำข้างทิศใต้มาจึงจะ
 รักษาหาย พี่จะบอกอบายให้ตามสืบหกลอย่างจงรีบกลับไปเสีย โดยเร็วเกิด
 ฉวยว่าโรคกำเริบขึ้นจะโทษว่าพี่ไม่มาช่วย พุดตงนนแลวกออกเดินไป

ชองกงได้ฟังคดีจะถามให้แจ้งแต่ทว่าเตียวโกได้รีบเดินหนีไปเสียก่อน
 จึงพุดว่า จิตใจของพี่ช่างผูกพันน้องจริง ๆ ก็พอดกใจตน ครนรุ่งเช้าให้หา
 ใจวหยงขึ้นแลมาเล่าความฉนตงแต่ตนจนปลายทุกประการ

ใจวหยงว่า ถ้าเตียวโกมาว่ากลาวกตองเชอพง ขณะนั้นเป็นเทศกาล
 หนาว ไฟว์พลมาลาออกสู่วบกลาวาก เชิญยกกองทัพกลับไปเสียก่อน คอย
 ให้สนกุดหนาวไม่มีหมอกจึงคอยยกมาตเมืองออกกคงได้ ชองกงว่าท่านฉนแต่
 พุดจากถกตอง แต่โลวจนหงกับเจยสวพนองเรากรวกกว่าอยู่ในคกวันเดียว
 เทากบปหนง จะให้กลับไปเสียก่อนอย่างไรได้แมนถกคตรายฆ่าคนทงสอง
 ตายจะมิเสียทไปหรือ

พุดปรึกษากันยังไม่ตกลง ในเวลาฉนนชองกงไม่สบายตัวร้อน
 ปวดศีรษะหนัก บรรดาพนองกมาเยี่ยมพร้อมกันทในคาย ชองกงจึงบอกวา
 พนไหเจบปวดทหลง พนองทงปวดเห็นฉชนทกลางหลงสแดงเหมือนขาด
 กบอกกบชองกงตามขงเป็นขนมมา ใจวหยงขึ้นแซจึงพุดว่า โรคฉสังนสาคญ
 หนัก เดมได้ตตารวคทงหนงตองเฮาแบ่งถวมาตมกนจึงจะถอนพิษได้ จงหา
 มาตมให้กนก่อนเกิดฉณะนเรายกกองทัพมาหมอยากไม่ม

เตยสนจึงพุดขนวาเดมขापเจ้าชยทแมนาชมเอยงกิง มารดา—
 เป็นผกฉางหลงเหมือนนอยางน หาหมอกหลายคนกไม่บริรักษา ภายหลัง
 ขापเจ้าไปเมืองเกยนคงหาอนเตาฉวนหมอยามารักษามารดาหายและจะตอง

รับไปหาอันเตาควนจึงจะได้ แต่ทางซึ่งจะไปนั้นก็ไกลกันดารกลัวจะกลับมา
ไม่ทัน โงวหยงชินแสว่าเดี๋ยวไถ่มาเขาฝนพุดว่าร้อยวันก็ไม่เป็นไร แต่บอก
เป็นคำอรรถเห็นจะได้กับหมอลคนนแน่แล้ว

ชองกงว่าถาดงนนจเร่งรับไปเชิญมาอย่าว่าเงลากลางวันกลางคืน
ช่วยชวดพิวศกคร่งหนงเถด โงวหยงกจตทงคาลมหนงกบเงนร้อยตาลง
ไปให้หมอล และเงนซึ่งจะไปชอกนตามทวงสามสิบตาลงมอบให้เตยสุนก่ารับ
สงวอ จงออกเดินทางไปในเวลาอัน เราจะยกกองทัพกลับไปคอยทำอยู่ที่
เขาเนยชัวเปาะจงรับกลับมาโดยเร็ว เตยสุนรับทองคำใส่ห่อมาค่านับลาออก
จากค่ายไป โงวหยงชินแสตั้งพวกพ้องไพร่พลตระเตรียมกัน จดให้ชองกง
ขนบนเกวียนยกออกจากเมืองบักเกยรับไปในเวลากลางคืน

ฝ่ายเนยตงซมรภษาเมืองแจงความว่า ชองกงยกกองทัพกลับไปแล้ว
จึงทาลเตง บนตคนายทหารทงสองมาปรึกษา

ลเตงกบบนตคจพุดว่า โงวหยงชินแสคนนอบายดหนักหนา ไม่
แจงว่าจะคิดอ่านประการใด อย่าได้ติดตามไปเลยจะเตยท จงรภษาเมือง
มนเวดกกว่า เนยตงซมรภษาเห็นชอบด้วยจง จดให้ทหารรภษานาทเซงเทนไว้
ตามเดิม

ฝ่ายเตยสุนรับเดินทางไปทงกลางวันและกลางคืน ถึงแม่น้ำ --
เซยงจอกงเทยวหาเรือตามแถวรมผง เซยวกง ชามสงเราเถด จะคิดเงนให้
ชวยเงาของเรือถอยเรือออกมารองถามเตยสุนว่า ท่านจะไปข้างไหน เตยสุน
ว่าเราจะข้ามไปฟากเมืองเกยนคัง ท่านจะเอาเงนมากน้อยเท่าไรก็ไม่ว่า
ชวยเงาของเรือว่าชอนนไม่เป็นไรหรอก แต่เวลาเย็นคาลแล้วงข้ามไปก็ไม่มี

ที่สถานกึ่งกลางอยู่ในเรือข้าพเจ้าสักคนหนึ่งก่อน รุ่งขึ้นเขาจะข้ามฝั่งไม่ต้อง
เสียเงินทองมากดอก

พอเหลียวไปเห็นเรือเล็กออกလာหนึ่งนั่งผิงไฟอยู่ เชียวกึ่งกรบเตยสน
ลงเรือถอยไปจอดอยู่ใกล้กัน บอกกับชายหนุ่มว่าเขาเสียของเรายังไฟให้
แห้งตวย เตยสนลงไปในเรื่องแลวกเขาหอมผางวางไว้จุดไฟมากอผิง ถ้ามว่า
แถวนมมูโตชายสุราบางหรือเปล่า เชียวกึ่งเจ้าของเรือวาทเหล่านไม่มีสุรา
ขาย จึงจัดหาอาหารให้เตยสน ๆ กินอาหารแล้วในนอนในเรือหลับไป

ฝ่ายชายหนุ่มเจ้าของเรือเที่ยวหากินอยู่แถวแม่น้ำเชิงจอกกกับ
เชิงก่งสองคนตวยกัน ครั้นเห็นเตยสนนอนหลับ ชายหนุ่มก็จุดไฟมาคิดว่า
จะมเงินทองของสิ่งใดมาบ้าง เห็นหอมผางของเตยสนใหญ่ ก็บอกกับเชียวกึ่ง
วาทเห็นอะไรบางอย่างหรือไม่ เชียวกึ่งได้ฟังกษของเข้าไปใกล้เตยสน เขามอดคลำ
หอมผางบงเงินทองกมความขมตนกจึง บอกกับชายหนุ่มว่าอย่าได้ออออกไป จง
ถอยออกไปกลางน้ำเถิด ชายหนุ่มก็ถอยเรือออกไปถึงกลางแม่น้ำ เชียวกึ่ง
เจ้าของเรือดำใหญ่เขาเชือกมัดเตยสนไว้แล้ว เบ็ดทองเรือหยาบกระบขนมมา
เตยสนหลับไม่รู้สึกตจ ครั้นจะผลกตวมอกตตตจใจลมตาด เห็นเชียวกึ่ง
เจ้าของเรือถอกระบจะพนกรองว่า ท่านผู้มอเข้มแข็งอย่าฆ่าเราให้ตายเลย
เงินทองตั้งของทงบวงจงเอาไปเถิด

เชียวกึ่งว่า เงินทองกจะเอาชวตกจะเอา เตยสนออินวอนอกกว่า
ท่านอย่าฆ่าพันเสียยับเยนเลย จงทำให้ตายโดยสะดวกเถิด เราเป็นผจะ
ไม่ได้มารบกวนท่าน แม่นว่าฆ่าพันเราตายไปคงจะได้เห็นกัน เชียวกึ่งได้ฟัง
กวางกระบไว จับเตยสนโยนลงในแม่น้ำแล้วแกหอมผางออกดีเห็นเงินทอง
เป็นอนมากกตคเฉลยวใจชนมมากลว่าชายหนุ่มจะเอาส่วนแบ่งบนจาจะต้อง

ชาเสี่ย คตแลวกรอชเรยกขายเจ้าของเรือเล็กวา เห่งก้อ พททว มานเถด
 จะพูดให้ฟัง ชายหนุ่มเจ้าของเรือก็ไม่สงสัย ตรงเข้าไปในประทุน เขียวก้ง
 เจ้าของเรือใหญ่กจับมือไวเอากะบพนถกศรชะชายหนุ่มเจ้าของเรือเล็กตาย
 โยนลงแม่นำ โลหิตทตตเปอนเรอนนเขียวก้งตกนาลางถแลวก็แจวเรือไป

ฝ่ายเตยสุนเป็นคนชำนาญทางนาคาทน ครนเขียวก้งมัดโยนลงใน
 แม่นากชยบชยายแกเชอกออกโตตตรงไปข้างฝั่งทิศใต้ ชนตลงเห็นไฟสว่าง
 อยู่ในปากเดินไปครู่หนึ่งถึงหมู่บ้านเหนมีโรงขายสุรา เจ้าของกำลงต้มสุรา
 อยู่จนตึกสามยาม แสงไฟสว่างออกมาตามช่องฝา เตยสุนเข้าไปร้องเรียก
 ให้เปิดประตูรับ ผู้เฒ่าเจ้าของโรงก็ออกมา เห็นเสอทางเกงเบยก็จึงถาม
 เตยสุนว่า นเห็นจะถูกผู้ร้ายแยงชิงทกลางแม่นำโตคหนมาตอกกระมัง

เตยสุนคกเขาคานบแจงวา ซาพเจามาแต่เมืองชวตงจะไปเมือง
 เกยนคง ครนมาถึงแม่นำเฮยงจอกกเวลาเชนพบโจรสองคนแยงชิงเอา
 เงินทองไปต่นแล้วโยนลงในแม่นำ ซอท่านช่วยซาพเจ้าไวตวยเถด ผู้เฒ่า
 ได้ฟังกพาเตยสุนเข้าไปในโรงเอาเสอทางเกงมาให้ผลตแล้วถามว่า เจาน
 แซไวชอโต มาจนถงทนตวยอระสังโต เตยสุนว่า ซาพเจาแซเตยซอสน
 จะไปเมืองเกยนคงเขยมเขอนอนเตาควนหมอตวยเป็นพนองกน

ผู้เฒ่าเจ้าของโรงจึงถามว่า เจามาแต่เมืองชวตงมตองเดินมาทางผ่าน
 เขาเนยชวเปาะหรือ เตยสุนว่าตองเดินมาทางนั้น ผู้เฒ่าจึงพูดวาชองก้ง
 เป็นใหญ่อยู่ทเขาเนยชวเปาะ กมโตตปลนพวกเดินทางและราษฎรให้โต
 ความเตอตรอนเขาเลวลอกนมาชานานจะจริงหรือไม่ประการโต

เตยสนว่า ช่องกงเป็นใหญ่ในตำบลเขาเนยชวเปาะสดยชอสุจรัต
 ถาชนนางทโงกมความเกลียดชังคดลางผลาญเสียให้ได้ ผู้เขมาว่า เราได้
 ยนชาวจาของกงชอตรงตมแต่ชวยราษฎรให้เป็นสุข ทตำบลเวานมแต่
 ชนนางกั้งฉินและพวกโจรคอยเบียดเบียนเที่ยวตปลนจนได้ความคับแค้นใจนัก
 ถาแมนชองกงยกมาปราบปรามทตำบลนแล้วพวกราษฎรก็จะมีความสุขสืบไป

เตยสนได้ฟังกรวามผู้เขมาเป็นคนดี จึงบอกวาทานอย่าตกใจเลย
 ชาวเขาชอเตยสนอยตำบลเขาเนยชวเปาะ บदनชองกงบวยไซชาวเขาเอว
 ทองคารอยตาดงมาเชิญอนเตาฉวนไปรักษาครนมาถงแมนาเฮียงจอกกเกิด
 เหตุชน ผู้เขมาวาทาเขาเนยชวของกงเราจะเรียกบุตรชองเรามาพตจากน—
 ผู้เขมาเจวชองโรงกเรียกบุตรชายออกมากานบเตยสน คานบแล้วบอกว
 ชาวเขาแซเฮงชอเตงเป็นบุตรททก ผู้คนเรียกวาเฮงเตงลกเดนรวดเร็ว
 คนทงปวงจงตงยทอวาทอวะเงยมหลอชาวเขาอยากผกทตให้ชานาญทางนา
 และเพลงอาวอต่าง ๆ แต่ยังไม่พบครตจิงได้ตงโรงชายตราชอริมแมน่าน พวก
 โจรตองคนแยงชงทานในแมน่าน ชาวเขากรจกคนหนงชอเตยวชองเรียก
 เจยกังกย คนหน่มนชอชงเหงา ชาวเมืองชวเตงกยเรียกวาชวลชว คน
 ทงตองนเที่ยวแยงชงหาเลยงชวตอยตามแถวแมนานมได้ชาต ทานอย่าวตก
 เลยจงอยกบชาวเขาททกอน ถาโจรทงตองมาชอสุรากนชาวเขาจะแกแค้น
 แทนทานเอง เตยสนว่าชอบใจนักหนา มาทงนทเพราะตวยพชชองกงบวยเป็น
 การรอนจะลาเข้าไปในเมืองเกยนคังเชิญอนเตาฉวนกลับไปเขาเนยชวเปาะ
 แล้วกคองพกน

เฮงเตงลกได้ฟังกจตหาเสือกางเกงให้เตยสนได้จัด โตะและตรา
 มาเลยงกนเป็นอนนต ครนเวลารุ่งเช้าเฮงเตงลกเอาเงินให้เตยสนสืบตาดง

เตยสนรบเงนมความขมตกลาเฮงเตงลกออกจากโรงไปเมืองเกษนคัง เคน
ทางมายงตาบลดบานสะพานขวาง เห็นอนเตาฉนวนงตายายอยทหน้าประตู-
เตยสนกเขาไปคกเขาควนบ

อนเตาฉนวนเห็นเตยสนกจาไตจงถามว่า ชานานหลายบมไคเห็น
หนานองเลยแลวพาเตยสนเขาไปในบ้าน เตยสนกเลาความแตตจนปลาย
ใหอนเตาฉนวนพง แลววาของกงบวยเบนมกลางหลง ซาพเจตงใจมา
เชญทาน ครนมาถงแมนาเออยงอกงพบโจรแยงซงเฮาเงนทองไปเตยสน
ตวซาพเจากเกอบถงแกชวต เพราะเกตเหตุชนตงนซาพเจาจงไคมาแต่-
มอเปลวไมรทจะพตจาประการไค อนเตาฉนวนวาของกงเบนมคนสตยชอใน
แผนดินแมนไปรักษาหายชอเสยงเรากจะปรากฎตอไป แตครนชตอยตววย
ภรรยาของพตายเตยแลวญากตกไมมจะทงบ้านเรอนไปไคหรือ

เตยสนไคพงกตกใจจงพตชนวา ทานแกลงพตจาบตพลวเตยแลว
ซาพเจากไมกลบไปเหมอนกัน อนเตาฉนวนพตวาแลวจงคอยปรักษากันใหม่
เตยสนออนวอนตาง ๆ จะใหอนเตาฉนวนไปเขาเนยชวเปาะใหไค อนเตาฉนวน
นนตงแตภรรยาตายไปรักไครักบหญิงคนเลนชอ นางลคทาโหนวอยในเมือง
เกษนคังจงพตบตพลวเตย ครนไคพงเตยสนออนวอนวาตาง ๆ จงพาเตยสน
ไปทโรง นางลคทาโหนวเห็นอนเตาฉนวนคนทรักไครพาพวกพองมากออกตอน
รับจตไคะและสรามาเดยง ถามอนเตาฉนวนวาทมาตวคยคยไคอนเตาฉนวน
บอกวาเบนมพวกพองชอบพอกันมานาน นางลคทาโหนวกยนตคานบเตยสนวา
เบนมอา แลวเชญใหเสพสราดวยกนทงสามคน

อนเตาฉนวนบอกกับนางลคทาโหนววา ตงนตเวลาควนนไปเห็น
จะไมไคมาหาเจ้า รุงชนเขาจะไปเมืองชวตงเขยมพนงสคเดอนเสยงจะ

กลับมา นางลี้คาโหนดว่าข้าพเจ้าไม่ยอมให้ไป ถ้าไม่เชอฟงตงแตวนนิก
 ออย่าได้มาอีกเลย จึงทำกระบวนนอนลงบนตักอันเตาฉนวนแล้วพูดว่า แม่น
 ไม่คิดถึงกันจะไปให้ได้ก็ไปเถิด แต่ข้าพเจ้าจะร้องไห้ให้น้ำตาไหลเป็นโลหิต
 ออกมา

เตยสูนได้ฟังก็โกรธแต่สุดกลั้นใจไม่พูดจาสิ่งใด นางลี้คาโหนด
 แกล้งเอาสุราให้อนเตาฉนวนกินเมาไม่รู้สติตัวฉนวนนอนอยู่ทีโต๊ะ นางลี้คาโหนด
 ก็พียงอนเตาฉนวนเข้าไปนอนในห้อง แล้วออกมาบอกกับเตยสูนว่าอาจงกลับ
 ไปบ้านเถิด เตยสูนว่าเราจะคอยอนเตาฉนวนผู้พี่ สว่างมาแล้วจึงจะไปด้วยกัน
 นางลี้คาโหนดว่ากล่าวเท่าไรเตยสูนก็ไม่ไป จึงให้เตยสูนไปนอนที่ห้องเล็ก
 ริมประตูโรง เตยสูนมีความสงสัยตรงไปที่ห้องคอยแอบมองดูตามช่องฝาว่า
 นางลี้คาโหนดจะทำประการใด

ฝ่ายเตยวอเอง เชียวกั้งเงาของเรือทงเจมเตยสูนโยนลงแม่น้ำและ
 ขวางเหงาเงาของเรือเล็กตาย ได้เงินทองเป็นอันมากแจกแจกเรือข้ามฟาก
 ไปฝากไว้ เอาเงินทองเล็กน้อยติดตัวไปเที่ยวที่เมืองเกียนคัง ครั้นถึงโรง
 นางลี้คาโหนดคนชวดก็ประมาณสองยามเศษ เตยวอเองเรียกให้เปิดประตู
 ด้วยเคียวมาเที่ยวขุดมิได้ขาด ยายเฒ่ามาрдนางลี้คาโหนดก็ออกมาเปิดประตู
 เห็นเตยวอเองจึงถามว่าชานานนักหนาไม่เห็นมาเที่ยวเล่น เวลาฉนวน
 จำเพาะอนเตาฉนวนมานอนอยู่กับนางลี้คาโหนดในห้องจะทำอย่างไรได้
 เตยวอเองหยิบเอาทองคำหนักสิบตำลึงส่งให้ยายเฒ่าแล้วพูดว่า ทองคำหนัก
 สิบตำลึงนี้ ข้าพเจ้าให้นางลี้คาโหนดทำอย่างไรจะได้พุดจากนั้นสักหน่อย
 ยายเฒ่าเห็นทองคำมีความยินดีรีบไว้ ว่าถ้ากระนั้นเจ้าจงอยู่ในห้องเรา
 ก่อนจะเรียกนางลี้คาโหนดบุตรสาวมาพุดจากนั้น แล้วยายเฒ่าก็ผละไป

คนศรัทธาแตกตายก็ตกใจจนตัวสั่น เตยสอนชบอกว่าหนังสือที่ผ่านนพเชย
หรืออนเตาฉวนเห็นหนังสือกับคนตายก็โกรธเตยสอนยิ่งนัก แต่ไม่รู้ที่จะทำ
อย่างไร จึงพูดว่า ทำไมจึงมาทำตงนจะคิดอ่านประการใดดี

เตยสอนจึงพูดว่า มีทางอยู่สองอย่างตามแต่จะเดิน แม่นรองออดอง
ชนนองกเขาตงพไปส่ง ถ้าจะไม่ไหม้โทษก็ไปเอายาทบ้านดวยกัน แลรวบ
หนีไปเขาเนี้ยชัวเปาะในเวลา

อนเตาฉวนได้ฟังก็ใจไม่รู้อจะทำอย่างไรดี จึงว่าเตยสอนทำเช่น
อายุจะสั้นรบไปเกิดจะสว่างเสียแล้ว เตยสอนกับอนเตาฉวนก็ออกจากโรง
ตรงไปถึงบ้านไซกัญแจฉวยโต หบยาขนบาทหงบานเรือนเดียว ชวนกันรีบเดิน
ทางออกจากเมืองเกียนคังไปถึงโรงเฮงเตงลกทชายสุรา เฮงเตงลกเห็นเตยสอน
พาอนเตาฉวนมากออกต้อนรับ บอกเตยสอนว่าเวลาเวลานนเตยวอองเงาของ
เรือทศตราพายพานไปทางนี้ นำเสียดายนักไม่พบกัน เตยสอนว่าพบแล้วแต่
ไม่ทันลงมอกหนีไปได้ เฮงเตงลกก็เชิญอนเตาฉวนกับเตยสอนเข้าไปข้างใน
หยุดพักตามสบาย

ฝ่ายเตยวออง โตหน้าต่างข้ามกำแพงหนีออกนอกเมืองจะไปดูเรือ
เดินไปทางหน้าโรงเฮงเตงลกๆเห็นเตยวออง ก็เข้าไปบอกเตยสอนว่าเตยวออง
เดินมาทางนแล้ว เตยสอนว่าอย่าออดองให้รีบวิ่งตามไปดูว่าจะทางไหน —
เฮงเตงลกก็เดินออกมาดูเห็นเตยวอองลงเรือจะถอยออก

เฮงเตงลกก็เรียกว่า พวชเตยวอองพาไป ช่วยขามส่งพนองเรา
สองคนด้วย เตยวอองไม่รู้แยบคายก็ร้องบอกกว่า จงพากันมาเร็วๆเถิด
เฮงเตงลกจะเดินมาบอกกักฉวเตยวอองจะหนีไปเสีย จงร้องบอกเป็นอุบายว่า

พเตยสนจงขอยมเสือกวางเกงอันเตาฉนวนมาไหนองสวมใส่ อันเตาฉนวนได้
 พงจงถามเตยสนว่า เียงเตงลกพุดตงนนด้วยเหตุประการใด เตยสนว่า
 พอยาถามนองเลยจะจัดการเอง อันเตาฉนวนก็ถอดเสือกวางเกงออกให้เตยสน
 สวมใส่ แล้วเอาผ้าโพกศีรษะไว้ปรารภว่าจะไม่ให้เตยวอองจำได้ ก็ให้
 อันเตาฉนวนแบบหีบยาเดินตามเตยสนไปจะลงเรือ เตยวอองจำเตยสนไม่ได้
 ถอยเรือเข้าไปรับ สามคนก็ชวนกันลงเรือแจวข้ามไปถึงกลางนาเตยสนเข้า
 ไปในประทุน เห็นความโหดตืดเบือนอยู่ในเรือคนกว่า เตยวอองนขาพนคน
 เสียนกหนา จึงถอดเสือกวางเกงและผ้าโพกศีรษะออก ก็ขกมตบงตอร้องเรียก
 เชยวงงเจ้าของเรือว่า ความโหดตืดอะไรจึงมาตุ้เร็ว ๆ เกิด

เตยวอองได้ฟังสำคัญว่าคนโดยสารถาม ไม่แจ้งว่าเตยสนปลอม
 มาจึงตอบว่า การนนาหวระาะ พุดพลางกเตนเข้าไปในประทุน เตยสน
 จบเตยวอองกตลงไวร้องตวาดว่าใจร้าย จำเราไต่หรือไม่ เตยวอองเห็น
 เตยสนกตกใจไม่อาจโต้ตอบตองนงอยู่ เตยสนพุดว่าเจานบงอาจนก ทองคำ
 ของเราหนักถงรอยตาลงกบเงินบางเล็กนอย เกปรบเอาทงสนแลงชาจะ
 เอาชวตเวาเสยด้วย ชายหนุ่มเจ้าของเรือเล็กเพอนอกคนหนงนนี้ไม่เสย
 ข้างไหนเล่า เตยวอองว่า ชาพเจ้าจะแจ้งความแต่ตามจริง ครนไต่ทองคำ
 กบเงินของทานไวกกถ้วชายหนุ่มจะแบงบนจิงไต่ฆ่าตายทงนาลอยไป เตยสน
 ว่าเจ้าชาติใจไม่ตจิงไม่รุจกเรา เดมเรากอยทรมแมนาชมเชียงกตาบด
 เขาเชยวโกวชวลงเรือเล็กปลอมเบคนชายปลวเทยวหากนมาชานานควร
 หรือเจามาตลอดวงให้ลงเรือแลงมตโยนลงในแม่น้ำ ถ้าเราไม่ชานาญทงนา
 จะมตายเสยแลงหรือเดชะบุญวนนไทเราแกแคนทคแทนได้

พูดแล้วก็เอาเชือกมัดเดยวอ่องไว้แน่นหนาโยนลงในแม่น้ำจมหาย
 ไป เขาค้นในเรือไตทองคำกับเงินเต็มอยู่ในห่อผ้า แต่ทองคำนั้นขาดบ้าง
 เล็กน้อย เดยสุนเก็บรวมไว้แล้วก็แจวเรือเข้าไปริมฝั่งพูดกับเฮงเตงล็กว่า
 บุญคุณนักรักษาเปรียบเหมือนรวมบิดามารดาเดียวกัน ถานองเห็นตแล้ว
 จึงเก็บรวบรวมสิ่งของที่โรงสุราไปสามภักตอຍกຍชองกงพวกเดยวกันเกิด
 ก็จะเป็นทศรวิญแค้นทั้งหลาย เฮงเตงล็กได้ฟังก็เห็นชอบ จึงวาพุดจา
 ถักตองเหมือนใจองคิดไว้ พอเรือถึงตลงเดยสุนกับอนเตาฉวนก็ถอดเสื้อมา
 ผัดเปลี่ยนกันตามเดิม แล้วแบกหีบยาขนฝง เฮงเตงล็กก็แจวเรือกลับมา
 บ้านแจ้งความกับบิดาแล้วเดยวรวบรวมทรัพย์สิ่งของพาบิดาลงเรือข้ามฟาก
 ขนฝงตามเดยสุนไป

ฝ่ายโงวหยงขึ้นเสยกก่องที่พกลับมาถึงเขาเนยซัวเปาะ บรรดา
 พนองช่วยกันรักษาพยาบาลชองกงอยู่ทุกเวลา พษณกาเรบมากชน อาหาร
 กระทบประทานไม่ได้ ชองกงเจ็บปวดเหลือกำลังรองครางอยู่มืดซาด --
 โงวหยงขึ้นเสยมีความวิตกนัก จึงใช้ให้ไตจงรีบไปตามเดยสุนกับหมอยามา
 โดยเร็ว ไตจงก็คำนับลาออกจากเขาเนยซัวเปาะเอากะเบ้ชองงวิเศษได้
 รีบตรงไปทางเมืองเกยนคัง

ฝ่ายเดยสุนกับอนเตาฉวนแบกหีบยาเดินไปประมาณทางใต้สามสิบ
 อนเตาฉวนนนเป็นคนเลาเรียนไม่เคยเดินไกล ครนเดินทางพทหนงกเหนอย
 ไปไม่ได้ เขาหยุดพททโรงเตยมชองสุรากับตงชองรับประทาน

ฝ่ายไตจงรีบเดินทางมาเห็นเดยสุนกับเตาฉวนนั่งเสพสุราอยู่ในโรง
 ไตจงกรองวา พนองเราทำไมจึงได้เชอนชาอยู่ตงนเลา เดยสุนได้พงเหลยว
 เห็นไตจงก็เรียกเข้ามาในโรงบอกใหอนเตาฉวนพุดจาวูจกกับไตจง แล้ว

อันเตาฉวนถามถึงของกงวาเจ็บป่วยเป็นประการใดบ้าง ไตจงว่าบคนของกง
ป่วยมากจนไม่รู้สึกตัวใหม่ห่มไป กงจะไม่ตลอดค่านัน อันเตาฉวนว่า
ถ้าไม่เห็นเนื้อหนังและ โรคเป็นประการ ไตจงจะรักษาได้วตกแต่จะ ไปไม่ทัน
ไตจงว่าการชอนตกพนักงานข้าพเจ้า

พูดแล้วกเชิญอันเตาฉวนออกจาก โรงถอด กระเบี่ของวิเศษให้ --

อันเตาฉวนได้ แล้วไตจงก็แบกหีบยาอ่านคาถารับไปกับอันเตาฉวนก่อน
เตยสนนนพักอยู่ที่ โรงชายสุราได้สามวัน พอเฮงเตงลักตามมาถึงเตยสน
เห็นก้ออกตอนรับเข้าไป ใน โรงแล้วบอกวา พดอยยู่ทนเป็นหลายเวลา
เฮงเตงลักวาเหตุใดพจงไตทำเนนชา อันเตาฉวนไปข้างไหนแล้ว เตยสน
วาไตจงทมิของวิเศษเดินเร็วตามมาพบอันเตาฉวนรีบกลับไปเขาเนยชวเปาะ
ก่อนแล้ว เฮงเตงลักได้พงกมความยन्दจตโตะและสุรามาดแยงกันเสร็จแล้ว
เองเตงลักกบบิดาและเตยสนกชวณกันออกจาก โรงไป

ฝ่ายไตจงกับอันเตาฉวนรีบไปด้วยของวิเศษทั้งกลางวันและกลางคืน
ถึงเขาเนยชวเปาะ บรรดาพวกพ้องมาเชิญอันเตาฉวนหมอเข้าไปดูของกง
อันเตาฉวนพเคราะห์ดุดแล้ว จงพูดชนวา ท่านทงหลายอย่างวตกเคย ไชนัน
หนักจริงแต่ไม่เป็นไรจะรักษาให้หายในสิบวัน บรรดาพน้องไตพงกมความ
ยन्दคานบอันเตาฉวนทกคน อันเตาฉวนกทหายาพอกทผลอนพิษ ให้กินยา
ไปได้ทวณกเห็นคณ ครนสิบวันของกงรับประทานอาหารได้ปกติแล้ว แต่
แผดผนขงไม่หาย พอเตยสนกบเฮงเตงลักและบิดามาดถึงเขาเนยชวเปาะ
กเขาไปคานบของกงกบพน้องทงปวงแล้วแจ้งความชง ไปถูก โจรแยงชง--
ในแมนาไทพงทุกประการ ของกงวาเดชะบุญนักหนาหาเสียการไม่ แล้ว
ปราศรยกับเฮงเตงลักกบบิดาตามอรรมนเนยมแล้วปรกษากบพน้องวาอยากจะ

ยกกองทัพไปตีเมืองบักเกย ช่วยโลวจันทงกับเจยสวออกมาให้โตถึงตวจจะ
ตายก็ไม่ห่วงใย

อนเตาฉวนจึงห้ามว่า แม้มันของท่านยังไม่หายสนิทจงตรอไว้ก่อน
ถ้าหายแล้วจงคอยยกกองทัพไปเถิด โงวหยงว่าพอยาวตกเลย จึงรักษาดัว
เดยให้หายตข้าพเจ้าจะคิดการเอง บัดนี้ให้คนไปสืบข่าวแจ้งความว่าชวไทชอ
รวิภาควนแสงแม่ทัพยกทหารทงปวง ย่อมตามภักดีแก่ท่านแล้ว ก็ไม่อาจนำ
ข้อความชนกราบทูล แต่หนังสือมาถึงเนยตงชวา อย่าทำอันตรายแก่
โลวจันทงกับเจยสว ให้เกลียดลอมคนทงสองจะได้บ้องกนอันตราย --
เนยตงชงผคมเดยงคัมให้คบแค้นลาบากเลย

ชองกิงพตว่า ข้าพเจ้าอยากจะยกกองทัพไปในเร็ว ๆ โงวหยง
ว่าบัดนี้ฤดูแล้ง ใกล้จะถึงวันเซียวแมงานบัทเมืองบักเกย เดือนสี่
สิบห้ากลางเดือน เป็นวันสำคัญ มีโคมต่าง ๆ ทำไว้งดงาม จุด
เหลาสูงกับแถวตลาดทวทุกแห่ง ข้าพเจ้าจะคิดอธิบายจัดให้พวกพ้องไปชมอยู่
ในเมืองและนอกเมือง ถึงกำหนดกลางคืนจุดไฟขึ้น นอกเมืองก็ให้ประดง
เข้าไปสมทบกัน ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ชองกิงไต้พงกมความยินดี จึงพตว่า อบายนตนักเชิญท่านชนแ
จัดการเถิด ขณะนั้นพนของทงปวงอยู่พร้อมกันทงตงตง โงวหยงชนแ
จึงพตชนว่า ผู้ใดจะรับอาสาไปจุดไฟในเมืองบักเกยได้บ้าง ชชเยนว่า
ข้าพเจ้าจะรับเอง ควดยเมืองบักเกย ตำบลไต้เมงฮุนน เดิมข้าพเจ้าได้ไป
เที่ยวเล่นมเหลาสูงอยู่แห่งหนึ่งชื่อชยฮุนเหลา แถวเหลานนมเกงเล็ก ๆ -
เป็นอนมากตนักนัก ข้าพเจ้าไต้ตงวณเซียวแมงานบักกลางคืนทนนครวงทง
คราวนี้จะอาสาเด็ดตลอดไปคอยอยู่ทชยฮุนเหลา ถ้าถึงกำหนดวณงวณเซียวแม

กลางคนกำลังจุดโคม ชาวเจ้ากจะจุดไฟชน โงวหยงได้ฟังกยนต์ จึงให้
ชเขียนไปคอยอยู่ที่ในเมืองบักเกย ตำบลไต้เมงฮุกอน ชเขียนก็คานบตามมา
จุดส่งของพร้อมออกจากเขาเนยชัวเปาะไป

ครนรุ่งชนเช้า โงวหยงขึ้นเสหาเกยเตียน เกยไปมาส่งให้ปลอม
เป็นพวกพราน เอาสัตว์ป่าต่าง ๆ ไปขายที่ตำบลไต้เมงฮุกอน ถาถวงวนเดือน
สิบห้า เวลากลางวันเห็นชยอยเหลาไฟตดชนเป็นสำคัญจึงชวนกัน
ตรงไปทหน้าบ้านผู้รักษาเมืองสกัดทหารไว้

ให้โตจเขียน ของบ้านปลอมเป็นพ่อค้าขายข้าวขบเกี่ยวนไปขาย
ในเมือง ถาถวงกำหนดจะไปสกัดอยู่ที่ประตูตงหมงทิศตะวันออก ให้ชงเม้ง
ชงเหลียงปลอมเป็นไพร่ไปเที่ยวอาศัยแถวตลาดถาถวงวนกำหนดกเขาช่วยกัน

ให้ลเอง ชอจัน ปลอมเที่ยวไปด่านักอยู่ทนอกประตูตงหมง
ทิศตะวันออกถาเห็นไฟตดชนกเขาชาวพนพวกทหารรักษาประตูแย่งชิงเอาไว้
จะได้เป็นทางออก ให้หลวงจันลูตซิม บุดง ปลอมเป็นลูกศิษย์กับอาจารย์
ไปอาศัยอยู่ตามวัดนอกเมือง ถาเห็นไฟตดชนกให้ตรงไปทประตูนำหมง
ทิศตะวันตกบ้องกันทหารกองทัพไว้

ให้โจวเขียน โจวชน เล่าตง เขียหยง ฉินนายปลอมเป็นพวกชาย
โคม แยกย้ายกันไปหาทด่านักอยู่ในเมือง ให้กงชุนฉินฉินแลปลอมเป็น
หลวงจันเจ้าวัดไปเที่ยวเล่นตามสบาย ให้เลงจันเป็นศิษย์จตเอาบ่นเรียกว่า
สองฮวยฮวยเทียนเผารอยเศษ ไปคอยอยู่ในเมือง แม่นเห็นไฟกไทยงบนชนาย
ไปยังทชมนม จดให้เตยสุน เขียนเซงไปทางนาชมนอยทบ้าน โจวจันหงคอย
จับผู้สาว

ให้เฮงเฮยไฮ้ว ซึ่งชั้น เดยแซ กับ นางไฮ้วซาเหนีย นางโก้วตัวซอ
 กางซงยี่เหนีย ผัวเมียแยกกันเข้าในเมืองจะไปเที่ยวดูโคม ถ้าเห็นไฟติดชน
 ก็ให้เอาไฟเผาบ้านเรือนโลวจนหง ให้ชาจีนก็บังคับหัวปลอมเป็นขุนนางไป
 ส่วนกอยทพานชวฮก เจียดคืบคอยช่วยโลวจนหงกับเจียดสว ครั้นจัดการเสร็จ
 แล้ว บรรดาพนองทงปวงก็ปลอมตัวแยกไปตามคำสั่งทุกประการ ขณะนั้น
 ยงเบเนเดอนสวางชน

ฝ่ายเนยตงซมรภษาเมืองบักเกย ครั้นใกล้จะถึงวณงวนเขี้ยวแม
 ก็ให้หาดีแสง บนตต นายทหาร กับเฮงไท่ชิวชุนนางที่ปรึกษาพร้อมกันพูดว่า
 งวนเขี้ยวแม งานหนักกลางเมือง จุดโคมต่างๆ ทั้งลดยกระทง ราษฎร
 พร้อมใจท้าวด้วยกันทุกบ้านทุกเรือน เขาอย่างตงเกยเมืองหลวง บัดนี้
 พวกโจรเขาเนยชวเปาะยกกองทัพมารบกวนครนจะจัดการชนก็กลัวพวกโจร
 จะมาตเมือง แม่นพลาตพลลงดงก็จะเสียที การจุดโคมลดยกระทงงานนั้นจะ
 ให้หยุดเสีย ท่านทงปวงจะเห็นประการใดบ้าง

บนตตจึงว่า พวกโจรยกมาตงประชิดเมืองเห็นไม่เมื่อนการกยกทัพ
 กลับไป แม่นนั้นไม่จุดโคมลดยกระทงให้เหมือนครั้งก่อนพวกโจรรู้จักจะ
 หัวเราะได้ขอท่านจงมีหมายไปถึงขุนนางนายอำเภอและราษฎร ให้จัด
 ทำโคมและกระทง สร้างภูเขาให้เหมือนอย่างตงเกยเมืองหลวง ผนัง
 ไม้ใหม่ตงแหวนสืบสามคำไปจนถึงแรมสองคำ ตวทวนกับขุนนางและราษฎร
 ทำงานให้สนุกครกครนอยู่ในเมือง ชาวเขาจะคุมทหารยกออกไปตงค้าย
 อยุ่ที่ตำบลปวยไฮ้วเกาะ คอยบ้องกันพวกโจร ให้ไล่ตงคุมทหารมาเที่ยว
 ตรวจตามแถวกำแพงเมือง อย่าให้คนทงปวงมีความหวาดกลัวกคงทำได้

เนยตงชกเหนชอบดวย จึงมีหมายไปทุกบ้านทุกตำบล แถวเมือง
 ฮ้อบก ข้างทิศเหนือหน้าตำบลไต้เม้งฮู้เป็นใหญ่กว่าทุกตำบล บรรดาราษฎร
 ชาวเมืองแจ้งความก่จัดการต่าง ๆ ทอญ่ไกลก่จัดการของและทำโคมมาขาย
 หน้าบานของผูใดก่ตองจุดโคมไว่ทุกแห่งทุกตำบลไต้เม้งฮู้ หน้าบานเนยตงช
 ฝรึกษาเมืองรมสะพานจวเกียก้อเป็นกษามมังกกรใหญ่คู้หนึ่งสี่เหลของสแดง -
 พนกกษานนไว่ แล้วจุดโคมรายรอบเขาจนกระทั่งถึงสะพานและทหน้า
 วดตงฮ้อชก้อเป็นกษามมังกกรใหญ่สี่เชียวพนชานน ทชยหนเหลาก้อเป็น
 กษามมังกกรใหญ่พนไว่ โคมสต่าง ๆ เรียงรายทำไว่ดงาม มีเกงเล็ก ๆ
 อยรมนนประมาณรอยเศษ ทาปพาทยมโหรสนกน๊ก บรรดาชนนางและ
 ไพรบ้านพลเมือง ชวนกันจัดการฉลองบ่ใหม่ไว่เสจร บันตด ลั่งงกค้ม
 ทหารแยกไปตรวจตราตามแถวกำแพงเมืองดงปรึกษากนไว่แต่เต็ม

ฝ่ายพวกสับเหตเขาเนยชวเประรู้ว่า ในเมืองบักเกียตระเตรียมงาน
 บักกดยมาแจ้งกับโงวหยงชินแสทกประการ โงวหยงจิงเลาเวองตำบล
 ไต้เม้งฮู้ ไทชองกงพง ชองกงวา ข้าพเจ้าหายบ่วยแล้วจะยกกองทัพไป
 แก่แดนไหจิงไต้

อันเตาฉวนจิงวา ท่านอย่าไปเลย แผลยังไม่หายดี ถาเหนต์เหนฮย
 เข้าโรคกำเวิบมากชนจะลำบากต่อไป โงวหยงชินแสว่าข้าพเจ้าจะยกกองทัพ
 ไปเอง

พูดแล้วส่งโงวฉวนเสงแม่ทัพ ชวนจัน เทียชอบัน นายทหาร
 คมไพรพลเข้ามาเป็นกองหน้า โหงชินเชากระบวนทัพไปด้วย ลิมชองกบ
 เบहन เตงฮย คมไพรพลเข้ามาเป็นกองหน้า โหงชินเชากระบวนทัพไปด้วย
 ลิมชองกบเบहन เตงฮย คมไพรพลเข้ามาเป็นกองหน้าให้ฮวยหยงตามไป

ช่วย อุเชยกเจ๊กกับเผงก ฮันทอ คมไพรพลเป็นกองทัพตาม ไทซงลบตาม
 ไปด้วย ฉินเหมงกับฮาวเผง เฮียนฉนคมไพรพลเป็นกองทัพสโหดตตาม
 ไปช่วย มกทองกับโตวเฮง แต่เทียบชวคมไพรพลเดินเท้าเป็นกองทัพ
 ลชยกบซงลบ เขาเจงคมไพรพลเดินเท้าเป็นกองทัพกลยเหง ชวิน มกชน
 คมไพรพลเดินเท้าเป็นกองทัพเจด ฮวนชย ฮันชอง ลกน คมไพรพลเดินเท้า
 เป็นกองทัพแปด กาชบวจริงไปพร้อมกันทนนอกกำแพงบกเกย ถาวนเดือนต
 ขนสบบหาดากลางคนดกประมาณสองยามเห็นไฟตชนในเมืองก ไททวกันตทก
 เข้าไป ไททวชงซนเสจจให้พวกพ้องชยรรักษาตามลบกบชองกงแลวยก
 กองทัพออกจากเขาเนยชวเปาะ แยกเป็นแปดกอง ยกคนละทางตรงไป
 เมืองบกเกย ตำบลโตเมงฮุกทุก ๆ กอง

ฝ่ายชเชียนกบพวกทไปก่อนครนนตงตำบลโตเมงฮุกเที่ยวหา
 อาศยนอกเมืองและในเมืองตามคำสั่ง แต่ชเชียนนไปฉานกทศาลเจ้า
 ตงกเบยว ในเมืองบกเกยหลายเวลา ครนถวอนเดือนตชนสบบตามคำ
 ชาวเมืองกจัดการจุดโคมทวไป ชเชียนเที่ยวดูโคมเห็นเกยเทียบ เกยไป
 โตวเชียน ชองบ้านเดินอยู่ตามตลาดกทำเป็นไมรูจกกัน

ขณะนั้น ชเชียนตรงไปทชยชยเหลาลอบดทำทางไว้ แลเห็น
 ชงเมงปลอมเป็นคนโชไล่เสอหน่งแพะชาด ถอไม้เท้าเที่ยวชอทาน ชเชียน
 รีบไปกระชบบอกว่า รูปร่างพิสดไล่ไม้ทวดโถมมาปลอมเป็นคนชอทาน
 ดงนพวกชนนางนายทหารตรวจตราอยู่มากจงหลกเลยงไปเสีย

พดยงไมทนชาดคำ เห็นชงเหลยงปลอมเป็นคนโชเที่ยวมา ชเชียน
 เห็นไมมผคนางพดว พกทาดงนมาก รามโชคนโชถ้าเขาตออกกจะ
 เสยท ชงเมงจงว เวลางานนพบโจวเฮียน โจวชุนชายโคมอยู่ทกลาง

ตลาด หลวงจมนลตชมกบบสงนอยนอกเมือง พุดแลวตางคนกแยกกันไป
 ตระเตรียมการ ครนถงจนสบสคา บนตจกคตทหรรอกบองกนตาม
 ปวยไฮวเกาะ ลเสงนนคตทหรรอกทวจทงแถวนอกเมืองและในเมือง
 ครนรงชนเชาถงจนเดอนสชนสบหาคา เนยตงชฎรภษาเมืองเทนพวแจมแจง
 กมคความยนต์ พอเวลาคาเดอนหงายสวาง คนทงปวงชวนกนเทยวดูโคม
 สนุกสนานกวาทกบ

ฝ่ายชาจกบงกทหวพากนมาถงประตคก หมายจะช้มอยุทนน ชวฮก
 เทนกกจาไดจิงออกตอกรบชาจกบงกทหวเขาไปชางในจระจัด โตะและสุรามา
 เสง ชาจนวาทานอยาจคโตะและสุราเลย ชาวเจามาตวยเรองความ --
 โลวจนหงกบเจยสว ทานไดอุปถัมภมาบุญคุณเบนทยง เวลาควนงานบ
 ขอทานไดเมตตาชวยพรชาวเขาไปใหพบกนคนทงสองตวยเถด

ชวฮกโตพงจวงว ตวเราเบนชนนางทาราชกร พวกชองกงจะต
 บานเมืองกยอมรูยครนจะไมพาไป ถาแมนเมืองแตกแลวพวกชองกงจะ
 ชาวบุตรภรรยาญาติเสยทงสนจาจะตองพาไปใหพบกนจิงจะควรรคตแลวกจค
 เสยกวงเกงของผุคมใหชาจกบงกทหวผลคปลอมเบนผุคม ชวฮกกพาชาจก
 กบงกทหวตรงไปหาโลวจนหง เจยสวทในคก

เวลานนประมาณยามเศษเสงเฮยไฮวกบนางไฮวชาเหนย ชิงชน
 และนางโกวตวขอ เตยแซกบนางชิงยเหนยผวเมยสามคุแยกกนมาเขาทาง
 ประตตงหมงเลาตง เเฮยทยงนมเหนยชอนคตตราวอไปอยุสะพานจิวเกย

เขียนเชิงกับเตยตุนนัดานาไปชุมนุมอยู่ตามสังฆะณะไฟไร่บ้านพลเมืองต่างคน
ชวนกันเที่ยวดู ไคมก้าล่งสนุกสนาน

ฝ่าย ไงวหยงขึ้นแสบกับพวกพ้องไฟไร่พลยกแยกมาถึงนอกกำแพง
พร้อมกันทงแปดกองราษฎรชาวเมืองแจ้งความกตแตกตักนกว่า กองทัพโจร
ยกมาถึงกำแพงเมืองแล้ว เกยเตยน เกยไปไคแจ้งกับอกกับชเชย่นว่า
กองทัพพวกเรามา เจวจเรงทำการเราจะไปทบานผู้รักษาเมือง พุดแลงก
กชวนกันรบมา ชเชย่นจึงจุดไฟชนทชยสนเหล่า

ฝ่ายบัณฑิตคุมทหารมาไปตงค้ายคอยตรวจอัยทดาบดปวย ไฮ้อวเกาะ
ครนเห็นกองทัพโจรยกแยกมาเป็นอันมาก ก็ตกใจทงค้ายแตกหนีกระจัด-
กระจายกันไปทหารมารบหนเข้าเมืองไปแจ้งความกับลเตงทุกประการ

ขณะนั้นลเตงคุมทหารเที่ยวตรวจตราอยู่ ครนแจ้งกจัดให้ทหาร
ชนรรักษาหนาทเชิงเทนไว ไหมนคงและตงมา ไช้ดบราชการรบไปแจ้งความ
กับเนยตงชว่าพวกโจรเขาเนยชวเป่าะยกกองทัพมาถึงชานกำแพงเมืองแล้ว
เนยตงชได้พงกนงอนอย พอเห็นไฟติดกยงตกใจรบชนมาไปถังกกลางทาง
เห็นเกวียนขวางหน้าไฟติดมาก ชนทกทเนยตงชออกทางประตูตงหมงทศ - -
ตะวันออก พอดเลงกับชอจันชุมนุมยเข้าฆ่าฟันพวกทหารรักษาประตูลมตาย
ลชหลายคน ไตวเชย่น ชองบานกชวยฆ่าฟันเป็นตระกูลมบอน เนยตงชเห็น
ก็ตกใจพาพวกไฟไร่พลหนีไปประตูหน้าหมงทศไค หลวงจันลตชมกับบุดงอยู่
นอกเมืองเห็นไฟติดกับกรรพณผาเข้ามาทางประตูหน้าหมง เนยตงชจึงชกมา
กลับไกลจะถงบ้าน เกยเตยน เกยไปไคเข้าไล่ฆ่าฟันพวกทหารเลาตง เอยหยง
ชุมนุมยตรอนออกมาพบเฮงไทชวกฆ่าตาย แล้วเข้าไล่ฆ่าฟันพวกชนนาง -
นายทหารพากันหนีไปหมด เนยตงชชกมากลับหนีไปประตูไช้หมงทศตะวันออก

กงชนลึกลับแดงจันเหินไฟตดกยงบนขนาบมา บรรดาพวกของกงตรุกันออก
มาเอาไฟจุดติดเขามงกรททางานบชนทุก ๆ แห่ง

ขณะนั้นไพร่บ้านพลเมืองที่ตำบลไต้เม้งฮู่แตกตันทกบ้านทุกเรือน
ร้องไห้ร้องไป ไฟกตดสว่างเหมือนกลางวัน เนยตงชกนมาถงประตู่ไซหมง
พบแดงกับทหารรักษาอยู่ เนยตงชกนไปดุนกำแพง เห็นควันแดงแม่ทัพ
และชวนจัน เขยชอบันนายทหารทงสองคุมไพร่พลตทกประตู่ฆ่าพันทหาร
เข้ามา กับองชนกองทัพหนนยกลสมทบกันแน่นหนา เนยตงชเห็นว่าออกทาง
ประตู่ไซหมงไม่ไดกไหลแดงคุมทหารตามไปด้วยเพื่อจะออกทางประตู่บักหมง
ทศเหนือ ครนไปถงเห็นลมของกบเตงฮุย ฮวยหยงคุมไพร่พลตทกกำแพง
เมืองเข้าไปออกไม่ไดกกลับมาทางประตู่ตั้งหมงมกหงอกกับโตวเฮงเต้ เทยนิชว
คุมไพร่พลถือคบไฟบุกรุกฆ่าพันเข้าไปในประตู่ตั้งหมง เนยตงชกรบหนกกลับ
ไปทางประตู่หน้าหมงทศใต้ พบลชยกบชงลบเขาเจงคุมไพร่พลฆ่าพันทหาร
ตายลงมวก ลสีแดงเชิงใจคุมทหารเขาตานทานพานายตงชออกจากเมืองได้
หนีไปพบอูเอียนเจยกกบฮนทอ แงกคุมไพร่พลตรงมากเขาไลฆ่าพัน ลสีแดง
กบทหารรบพลางถอยพลาง พอฮวยหยงตรงมายิงเกาทณช้ไปถูทหารของ
สีแดงตายลงอก ลสีแดงตกใจรีบหนีไปตามทางพบฉินเหมงกบเอียนฮุน - -
ฮาวแวง ต้นตดคุมไพร่พลบุกรุกขนาบมาลแดงกเขาสรบตานทานจันไลหนี
โถมไปทงตว เห็นว่าเนยตงชหนีไปแลวกลาถอยหนีไป

ฝ่ายข้างในเมืองตำบลไต้เม้งฮู่ไฟตดชนทวชงเมง ชงเหลยงทกพง
หลงคกเข้าไปได้ โจวเอียน โจวยุมนนยบองกนพวกทหารอยทหนาคก
ร้องดวยเสียงอนตงว่า พวกเขาเนยชวเประสมอเซมแซงชวนกนมาอยทน

หงสน จงส่งตัวโลวจุนหงกับเจยสวออกมาให้แต่โดยเด็ด ชาจีนกับงกหว
 จงบอกช่วยก ชาวเค่งว่าท่านทั้งสองได้ขนหรือไม่ว่าคอยเมื่อไรก็แล้ว ชาวเค่ง
 ได้ฟังก็กระซิบบอกช่วยกันว่า เมื่อสักครู่หนึ่งขงเม้ง ขงเหลียงฟังหลังคาคุกโดด
 ลงมา เราสองคนจะยอมหรืออย่างไร

พูดยังไม่ทันขาดคำ ชาจีนชกกระบอกออกจากเสื่อตรงเข้าถอดคา
 ที่ใต้โลวจุนหงกับเจยสวออกแล้วบอกกับช่วยกันว่า จงไปที่บ้านท่านจะได้ช่วย
 บุตรภรรยาญาติพี่น้องไม่ให้เป็นอนตรายพูดแล้วก็ชวนกันออกจากคุกมาทพาน
 ช่วยก ชาวเค่ง โลวจุนหงพาเจยสวกับขงเม้ง ขงเหลียง โจวเอียน โจวยุน
 ตรงมาบ้านจะจับลูกกับนางเกสทเป็นชู้กัน

ฝ่ายลูกกรนแจ่งว่า พวกเขาเนียชวเป่าะยกกองทัพเข้าเมืองได้
 กัดกใจ จงปรึกษากับนางเกสทรวบรวมเกมเฮาทองคำกับเพชรพลอยที่
 อย่างดีใส่หอบมาแล้วก็จะหนีไป พอโลวจุนหงกับพวกพองห้าคนไปถึงประตู
 ลูกกับนางเกสทเห็นกตักใจนักหนักกลับมาเปิด ประตูหลังบ้านลงไปริมฝั่ง โดดนา
 จะวายหนี เตยสุนช่มอยุ่เห็นดงนงจรวงตวาดว่าจะพากันหนีไปข้างไหน

เฮียนเซงกจับลูกไว้แล้วถามว่าเจ้าจวเราไม่ได้ทรอ ลูกกเซงใจพูดว่า
 พเฮียนเซงเราไม่มขอสาเหตุตั้งใดกนมาจบน้องทำไม เฮียนเซงกไม่โต้ตอบ
 เอาตัวลูกกับนบดลง เตยสุนโตดนาจบนางเกสได้ คมคนทั้งสองไปยังประตู
 ตงหมง

ฝ่ายโลวจุนหงเข้าไปในเรือนไม่เห็นลูกกับนางเกสสำคัญว่าหนีไป
 แล้ว ก็ให้พวกพองช่วยกันเก็บรวบรวมเงินทองทั้งปวงทิ้งมาราคาชวนกันออก
 จากบ้านไป

ฝ่ายราชันกับชวศก ชวศกไปตั้งบ้านก่อกบฏพยสงของหงปวงกับ
ญาติพี่น้องจะไปเขาเนยชวเปาะ ชวศกจึงพูดว่า ท่านได้ช่วยชีวิตราษฎรชาว
เมืองหงปวงไว้สักรวงหนงเถิด ราชันว่าไม่เป็นไร พูดแล้วก็ไปเที่ยวตาม
โรงหยงชินแล

ขณะนั้นพอสว่าง บรรดาพวกพ้องไพร่พลมาพร้อมกันตลอด
โรงกวนหนาบานมรุษามือง โฉวจนหงกับเจยสวและพี่น้องสคนกมาถง
โรงหยงชินแลออกต้อนรับ โฉวจนหงแลพูดถงเรื่องในคก ชกฮกกับชวศก
สองคนพี่น้องอุปถัมภจงไ้รอดชีวิต พอเขียนเชิงกับเตยสคนคมตวลกกกับนาง
เกสมาถง โฉวจนหงสงไห้เขียนเชิงจากาคุมตวลคนหงสองไ้

ฝ่ายลเสงพาเนยตงชออกจากเมืองไ้ ทหารล้มตายเสียเป็นอันมาก
พบบนตคกับทหารแตกกระจายเหลืออยู่บางเล็กน้อย จึงเข้าสมทบเป็นกอง
เตยวกัน หนีไปทางทิศตะวันออก ไ้ครุหนงเห็นกองทัพชวนสยยกมาหน้า
หงของกบฏกนเป็นบกชายขวา ชวนสยเห็นกองทัพเมืองบกเกยแตกหนีมา
กคิมไพร่พลเขาบกรกซาพน บนตค ลเสงคมทหารเขาสู้รบเป็นสามารถ พอ
เตยหวยกกับชอน มกชนกของหนนยยกมาทนกเขาช่วยซาพนเป็นตะลุมบอน

ลเสง บนตคเหลือที่จะต้านทานกชกมากลบช่วยบองกนเนยตงชมไ้
คิดแกชวตตหกออกจากหลอม ไ้พาหนีไปทางทิศตะวันตก ชวนสยกับ
พวกพ้องเหล่านกไม่ไล่ติดตาม ยกกองทัพเข้าเมืองตรงไปยังตำบลไ้เมงฮู
โรงหยงชินแลก็ส่งไพร่พลไปช่วยราษฎรชาวเมืองคัมไฟ แล้วประกาศว่าอย่า
ตกใจไม่ทำอันตรายที่แตกตหนีไปก็โกลบมาเสีย ราษฎรชาวเมืองหงปวง
รทวกัน ก็พากันกลับมามาตามเดิม แต่ญาติพี่น้องเนยตงชกับบุตรภรรยา
ของลเสง บนตคและเฮงไท้ชวพวกชองกชกซาเสยทหนีไปคิม โรงหยงชินแล

ให้เก็บรวบรวมเงินทองทรัพย์สินของและเสบียงของหลวงที่ตำบลไต้เมงฮู
 บรรทุกเกวียนไว้พร้อมแล้วจึงเอาเสบียงออกจ่ายแจกราษฎร ชาวเมืองจัดการ
 เรียบร้อยเป็นปกติแล้วยกกองทัพกลับ เอาตัวลี้กกับนางเกสจ่าซังไว้ใน
 เกวียน ออกจากเมืองบักเกยตำบลไต้เมงฮู แยกกองทัพเป็นสามพวกยก
 ตรงไปเข้าเนี้ยซัวเปาะ โงวหยงให้ไต้จรงไปแจ้งความกับซงกิงและพวก
 พองเหล่านัน ใ้รู้ก่อนว่า โงวหยงขึ้นเสยกกองทัพกลับมาเกือบจะถึงแล้ว
 ซงกิงได้ฟังกมความย่นตชวนพวกพองมากอหรั้บ พอโงวหยงขึ้นเสมาถึง
 ก็เชิญไปยงทมนมพร้อมกัน

ซงกิงกุกกเข้าลงคำนับ ไ้โลจุนหงแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าตั้งใจจะ
 เชิญท่านมาอยู่ด้วยกันจะได้เป็นที่ปรึกษาไม่แจ้งว่าจะเกิดเหตุใหญ่ขึ้น นหาก
 ว่าเพชดาอุปถัมภ์จึงไม่ถึงแกชวต จนนได้มาพบกันเป็นบุญของข้าพเจ้า
 นกหนา

โลจุนหงว่า ท่านกับพนองพร้อมใจช่วยข้าพเจ้าตรงนคุณหา
 ทเปรียบมิได้ มิไรที่จะแทนคุณประการใดเลยจึงให้ชวฮก ชวเค็งคานบซงกิง
 แล้วพูดว่า ถาไม่ได้คนทงสองทไ้ไหนจะรอดชวตมาถงน

ซงกิงได้ฟังกมความย่นตนัก ให้โลจุนหงนงเกาอทหนงเป็นใหญ่
 อยู่ในตำบล โลจุนหงจงว่า ข้าพเจ้าไม่ควรจะเป็นเจ้าของ ขอเชิญท่าน
 ว่ากล่าวการงานสืบไปเกิดข้าพเจ้ายอมให้ท่าน ไรสอยสนองคุณที่ได้ช่วยชวต
 ไรของกิงกอนวอนจะให้โลจุนหงเป็นใหญ่ให้จงได้ โลจุนหงก็ไม่อาจรับ

โงวหยงขึ้นเสว่า ท่านอย่าเพิ่งวุ่นวายไปเลย จดททางให้ โลจุนหง
 อยู่ตามสบายเสยกอน ภายหลังมีความชอบจึงให้ว่ากล่าวต่อไป พูดแล้ว

กษัตริย์ไทยเย็นเซ็งและชวชก ชาวเค็งกับครอบครัวอยู่เรยบรอยแล้ว --

ช่องกงส่งโทจต โตะและสรามาลียงพวกพองทงหลายพวมกนอยทชมนม

โลจจนทงจพดว่า รายชัฐสาวนนกเฮาตอมา จะปรักษาโทษ
ประการใดต ช่องกงได้พงกทวเระ สงโทเฮาตอวลกกับนางเกสตามตไวท
เสาหน้าตงตง แล้วพดกับโลจจนทงว่า คนทงสองนมโทษมากนัถ อย่าตอง
ได้ถามเลย เชญทานฆ่าเสยเถต โลจจนทงได้พงกถอกระบตรงมาด่าว่า
ลกกับนางเกสจนพอใจแล้วกฆ่าคนทงสองตาย ผ่าเฮาหัวใจออกมาให้สนัชกน
ศพนนทงไวรวมทางแล้วกชวนกนกัน โตะเสพศราตามสบาย

ฝ่ายเนยตงชกกับนายทหารทงสองหนีไปหลายวัน พอมาไซตบข่าว
มาแจ้งความว่า กองทัพพวกโจรยกกลับไปแล้ว เนยตงชได้พงกโหลตง
บนตคคมหหารกลับเขาเมือง ไม่พบญาติพนองกรองให้ปรักษาจะยกกอทพ
ได้ตามพวกโจรก็ไปเสยโกลแล้ว ไม่รูทจะคคประการใด

ขณะนนภรรยาของเนยตงชแอมชอนอยู่ เชนเนยตงชกลบมาถงจ
บอกว่า โหมทงสอไปถงชวโทชอทลชอกกอทพยกมาปรามพวกโจรแกคค
เสย โดยเรวเถต เนยตงชได้พงกเชนชอบคด้วยจจตชุนนางไปตรวจราชฎ
ชาวเมืองตายลงหาพนเคช ทเจ็บบวยอยเป็นอนมาก แต่พวกทหารมาและ
ทหารเดินเท้าตายเสยสามหมน ทรพขตงของเสบียงอาหารพวกโจรก็เก็บ
เขาไปเสยสน เนยตงชจจตงทงสอบอกมอชุนนางก็ไปตงเกยเมืองหลวง
โหนาชนแจงแกชวโทชอ ๆ รมทงสอจกออกอานแจงความแล้วกโกรอพวก
โจรย้งนัถ จิงพดว่า เดิมเราบคความเสยไม่กรายทล มีทงสอไปถง
เนยตงชให้เกลยกลอมโลจจนทงกับเจยสวพวกโจรไว้ ควรหรือยกทัพมาต

บ้านเมืองจนยบเย็นครั้นจะกอดความไว้มิได้ จึงให้ขุนนางผู้ถือหนังสือไปพัก
อยู่ที่โรงกวักก่อนพอรุ่งขึ้นเช้าชาวไท้ชอกเขาไปเผ่ากราบทุกซงพวกโจรติดตามล
ใต้เมงฮู้แตกให้ทราบทุกประการ

พระเจ้าของฮยจิงไ้ทรงฟังกตกพระทัยยังหาทันตรัสประการ ไ้ไม่
เดยวเดยจึงกราบทูลว่า เดิมได้ยกกองทัพไปรบกับโจรหลายครั้งก็สู้พวกโจร
มิได้ ทหารล้มตายเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่าจะสู้รบทำไมให้ลำบากแก่
ไพร่พลทหาร เกิดยกล้อมพวกโจรมาสามภักแต่โดยตเถด แลตั้งให้เป็น
ขุนนางจะได้บงกษาอาณาเขตต่อไป ชาวไท้ชอกได้ฟังก็โกรธทว่า—
เดยวเดยก็เป็นขุนนางตงฉินใจสตัยชอ เหตุไ้จึงมากราบทูลตงฉิน มคคกบอ
เขาแก่โจรหรือ

พระเจ้าของฮยจิงไ้ทรงฟังถอยคำชาวไท้ชอก ก็ทรงกรวรมส่งให้ถอด
เดยวเดยออกจากทขุนนางเป็นไพร่ บรรดาขุนนางทงปวงเห็นตงฉินเกรงกลัว
ไม่อาจจะกราบทูลไ้พากันนงอยู่ พระเจ้าของฮยจิงไ้จึงตรัสถามชาวไท้ชอกว่า
บัดนี้พวกโจรกำเริบมากนัก จะจัดใหม่ โดยยกกองทัพไปปราบตี ชาวไท้ชอก
กราบทูลว่า มนายทหารสองคนอยู่ที่เมืองเลงจิวเขตนชอเทงกัย คนหนึ่ง
ชชงยชอเตงกก เป็นขุนนางตำแหน่งททวนเลียบใช้ชอพระองค์จิงมรมส่ง
ให้ถอดอาญาสท้อออกไปถึงตฉนเทงกัย ชงยชอเตงกกให้คมทหารทไ้จากล่าว
ยกไปปราบพวกโจรตำบลเขาเนยชวเปาะกคองเวียบร้อย

พระเจ้าของฮยจิงไ้ทรงฟังกมพระทัยนตนัก จึงมรมส่งใหม่ตรา
ไปถึงนายทหารทงสองให้ยกกองทัพไปปราบโจรเสีย โดยเร็ว ชาวไท้ชอก
ก็ถวายบังคมลาถลบบมาบ้าน จดัขุนนางถือหนังสือมรมส่งออกจากเมืองหลวง
ตรงไปเมืองเลงจิว

ฝ่ายช่องกงตงแตกตราบลไต้เม็งฮูแตกชนเอาทรวพยสงของมาแล้ว
 กวางจืดให้ไพร่พลทั้งปวงจัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงโดยจุนทงกบพนองทงปวง
 อยู่ทุกเวลา โงวหยงชินแสจึงพูดว่า ถ้าเนยตงชกกลับมาเมืองคงมีหนังสือ
 บอกไปชอกกองทัพชวไทชอยยกมาปราบพวกเราเป็นแน่จาจะตองคิดอ่านไว้สุ
 รบต้านทาน ช่องกงวาทานชินแสคาดการณตก ถ้ากระนั้นกจัดให้ไพร่พลไป
 สบข่าวทตราบลไต้เม็งฮูเสียก่อนแล้ว เราจะไต้เตรียมกันไว้ โงวหยงชินแส
 วาซาพเจ้าจืดให้คนไปสืบเกอบจะมาถึงอยู่แล้ว

ขณะนั้นพอมาไซ้สมบราชการมาถึงแจ้งความกับช่องกงและโงวหยง
 ชินแสว่า เนยตงชมหนังสือบอกเข้าไปเมืองหลวง ชวไทชอยทูลขอให้
 ต้นเตงกย ึงยเตงกกนายทหารเมืองเลงจวยกกองทัพมาปราบปรามพระเจ้า
 ของฮุยจงรบสงให้ขุนนางถือทองตราไปเมืองเลงจวแล้ว ช่องกงแจ้งความ
 ดั่งนั้นจึงถามโงวหยงชินแสว่า เราจะคิดอ่านสู้รบประการไต่ดี

ขณะนั้นกอนเสงยนชนคานบแล้วพูดวาซาพเจ้ามาอยู่กับท่านยังไม่
 ความชอบสั่งไต่เลยต้นเตงกย ึงยเตงกกนบนนรจกกับซาพเจ้าจะขออาสา
 คุมไพร่พลหาพนักบชวอนจน เขยชอบนไปตงสกดอยตันทางเมืองเลงจวถา
 นายทหารทงสองยกกองทัพมา ซาพเจ้าจะเกลยกลอมพามาขงตราบลเขา—
 เนยชวเปาะให้ไต่ถาแมนไม่ยอมตามภกคไต่ยตจะจับตัวมาสง ท่านอยาตอง
 ให้พวกพองทงปวงไปไต่ความเหน็ดเหนอยเลย

ช่องกงไต่พงกมความขมตมอบชวอนจน เขยชอบนและไพร่หาพน
 ให้กอนเสง ึงคานบลามาจืดไพร่พลพร้อมด้วยเครื่องศตราวูธเสบยงอาหาร
 แล้วยกกองทัพออกจากเขาเนยชวเปาะไป

โงวหยงจึงพุดกับชองกงว่า กวนเส็งยกกองทัพไปครองนขาพะเจ้า
 ไม่วางใจ จะต้องจัดให้พวกพ้องสกัดส้ายตามไปกำกับ ชองกงว่ากวนเส็ง
 คนนดตยชอสุจริตจริง ๆ ท่านชนแสอย่าได้ระแวงสงสัยเลย โงวหยงว่า
 ขาพะเจ้าวตกอยี้ กลัวว่าใจของกวนเส็งจะไม่เหมือนใจท่านพุด แลวกให้
 ลมของ เอยจ ชงลป อิงชนคมไพร่พลห้าพันยกตามกวนเส็งไป ดชยเห็น
 ดงนจงบอกแก่ชองกงว่า ขาพะเจ้าจะขอไปด้วยชองกงความมูรบพระแลวเจ้า
 อย่าไปเลย ดชยว่าถึงที่จะสู้รบขาพนกันไม่ให้ไป ถ้าไม่ให้ไปจริง ๆ ก็ละ
 ไปแต่เดยว ชองกงได้ฟังก็โกรธรองตวาดว่า ถ้าไม่ฟังบังคับบัญชาจะ
 ขาเสีย ดชยเห็นชองกงโกรธก็ไม่สบายใจหลกออกมา ครนถงเวลาจากเอา
 ขวานดำหรมมอสองเล่มหนออกจากเขาเนยชวเปาะตามกองทัพกวนเส็ง
 และลมของไปในเวลากลางคน ครนรุ่งเช้ามูมาแจ้งแก่ชองกงว่า เวลา
 คนนดกสองยามเห็นดชยถอขวานลงเรือข้ามฟากไปไม่แจ้งว่าไปข้างไหน
 ชองกงได้ฟังก็ความวตกจึงพุดว่า เราไม่ควรที่จะว่ากล่าวให้ดชยเคนเคอง
 บदनหนีไปเสียแล้วจะคิดอย่างไรดี โงวหยงชนแสว่าท่านอย่าวิตกเลย อีกสกัด
 สองเวลาดชยก็ตองกลับมาเอง ชองกงได้ฟังก็ยังไม่ไวใจ จึงใช้ให้ไตจง
 กับชเชียน ลหน งกหว เสงเตงลักไปเที่ยวติดตามดชยกลับมาให้จงได้
 หวานายก้านบดาแยกกันติดตามไปคนละทาง

ฝ่ายดชยถอขวานสองมือรบเดินไปในเวลากลางคน จึงคิดว่าเหลือ
 กำลังอันใดกับนายทหารสองคนตองยกไพร่พลไปสู้รบเป็นนักรหา ตัวเรา
 คนเดียวเท่านั้นจะเล็ดลอดเข้าไปในเมืองเลงจิว เอาขวานฟันเสียคนละที
 ให้ชองกงเห็นมมอศึกครงหนง จึงจะเกรงกลัวไม่อาจว่ากล่าวต้อไปได้ คิด
 แลวรบไปได้ครงวนกหวออกลง เงินทองไม่ได้เอามาชอกันด้วยเป็นการเร็ว

จึงคิดว่าชานานมาแล้วไม่ได้ทำความชด วนนทวเต็มที่จะต้องวิวาทกับพวก
 โรงเรียนศกครวหนง พอเห็นมีโรงชายสุราอยู่ริมหมู่บ้าน ลชยเดินเข้าไป
 ในโรงร้องส่งเจ้าของโรงให้ตักสุรามาตามหนานใหญ่กับเนอศกรสกหนัก
 สองชง เจ้าของโรงเตยมกจคให้พร้อมลชยกนของจนอมแล้วลชกนจะหน
 ออกจากโรง เจ้าของสุรากลชยไว้ขอเงินคาสงของ ลชยว่าเราไปชอชาย
 กลับจึงจะมาใช้ให้

พูดยังไม่ทันขาดคำ เห็นชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ เดินเข้ามาใน
 โรงร้องตวาดลชยด้วยเสียงอันดังว่า ผู้ใดมาตงโรงสุราไว้จงกนตามสบาย
 ไม่ให้เงินทอง ลชยตอบว่าเรากนได้ทุกแห่งไม่ต้องเสียเงิน ชายผู้นนว่า
 เจ้าอย่าอดอดอ้าง เราพูดให้ฟังก็จะตกใจ ตัวเรานเป็นพวกเขาเนยชวเปาะชอ
 ฮนแปะเหลง ช่องกึ่งให้เงินทองทำทนจึงได้มาชายสุรายุทน

ลชยได้ฟังกนทวเพราะคิดว่าตามลชเขาเนยชวเปาะชอของเรานไม่เห็น
 มีคนเช่นอย่างนเลย และฮนแปะเหลงคนนเต็มเป็นโจวเทยวตปลนพวกเดิน
 ทางหาเลี้ยงชวต แจงวาทเขาเนยชวเปาะชอนนรุ่งเรืองมีความสขมากกตงใจ
 หมายจะมาตามภกตกับช่องกึ่ง ครนถงโรงสุราจกย ๆ ได้ถามฮนแปะเหลง ๆ
 จงเลาคความชงจะมาตามภกตกับช่องกึ่งให้ฟัง พอช่องกึ่งเบนมสทกลางหลง
 จกยจงให้ฮนแปะเหลงไปเทยวตงโรงสุรายากอน คอยชงกนหาชบวดยจะได้
 นวไปฮนแปะเหลงมาตงโรงชายสุรายุทนตามปลน ลชยจงมได้วจกนงตรกตรอง
 อยชานาน แล้วชกชวานสองเลมทเห็นบหลงออกมาบอกกับฮนแปะเหลงเจ้า
 ของสุรว่า ถาไม่เชอกเขาชวานไว้เป็นจวนากอน

ฮนแปะเหลงไม่รือบายสำคัญว่าจรงนมือไปรับ ลชยเขาชวานพ่น
 ถูกศรชฮนแปะเหลงแตกตายเป็น พวกลชจางอยู่ในโรงเห็นตงนหมกตงใจทน

เข้าป่าไปทรงสน ^{๒๕} ลขยเอาไฟเผาโรงสุราเสียแล้วกเดินตรงไปเมืองเสงจว ^{๒๕๖}
 พบชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่เดินมาเห็นลขยก็ขมวด ^{๒๕๗} ลขยเห็นดังนั้นก็โกรธ ^{๒๕๘}
 ถามว่าเราทำไม ^{๒๕๙} กตรงเข้ามาทบท ^{๒๖๐} เจยวเทงจงเขาต่อสูตามทาน ^{๒๖๑} ลขย ^{๒๖๒}
 สัมมือไม้ไต่กวงหน ^{๒๖๓} เจยวเทงร้องเรียกให้ลขยหยุดแล้วถามว่า ^{๒๖๔} เจ้าแซไร ^{๒๖๕}
 ขอใดเป็นชาวเมืองไหน ^{๒๖๖} ลขยว่าเจ้ากับเราเป็นควาาทกนคิดจะไม่บอก ^{๒๖๗} แต่เห็น ^{๒๖๘}
 เจามมมือเขมแรงก็จะบอกตามจริง ^{๒๖๙} ตวเราขอลขยทเรียกว่าเฮงชวนสองอยู่ ^{๒๗๐}
 ณ เขาเนยชวเปาะ ^{๒๗๑} เจยวเทงว่าเจ้าพดลอลวงเราดอกกระมัง ^{๒๗๒} ลขยว่าถา ^{๒๗๓}
 ไม่เชือกตชวานสำหรับมือของเราเถิด ^{๒๗๔} เจยวเทงว่าเจ้าเป็นพวกเขาเนยชวเปาะ ^{๒๗๕}
 แนแล้ว ^{๒๗๖} จะไปข้างไหนแต่ผู้เดียว ^{๒๗๗} ลขยตอบว่าเราเกิดควาทชนกบพชองกง ^{๒๗๘}
 บคนจะไปเมืองเสงจวชานายทหารแซตนกับแซงยเสีย ^{๒๗๙} เจยวเทงถามว่า ^{๒๘๐}
 เราโดยนชาว่าพวกเขาเนยชวเปาะยกกองทัพไปแล้วนคนคือผู้ใด ^{๒๘๑} ลขยบอก ^{๒๘๒}
 ว่าทยกกองทัพไปก่อนนคนคือกวนเตง ^{๒๘๓} กองทัพหลงคอดมของ ^{๒๘๔}

เจยวเทงได้ฟังกรว่าพวกเขาเนยชวเปาะจริง ^{๒๘๕} จึงคกเขาคานบเป็น ^{๒๘๖}
 อนต์ ^{๒๘๗} ลขยถามว่าเจ้าแซไรขอใด ^{๒๘๘} เจยวเทงว่าข้าพเจ้าแซเจยวขอเทงชาวเมือง ^{๒๘๙}
 เตงชวชู้ ^{๒๙๐} โดยนชาแล้วความนายโจรผู้หนึ่งแซเปาขอหยก ^{๒๙๑} ตงของส้มอชยท ^{๒๙๒}
 เขาโกวชวชวแขวงเมืองโควจวเทยวตปลนหาเลี้ยงชีพอยู่เนื่อง ๆ ^{๒๙๓} เปาทยก ^{๒๙๔}
 นายโจรอยากแต่จะฆ่าคนจึงถูกเรียกวารชนม่งสัน ^{๒๙๕} ข้าพเจ้าแจ้งความปวารณว ^{๒๙๖}
 จะไปสามภกตอยทเขาโกวชวชว ^{๒๙๗}

ลขยได้ฟังจงว่า ^{๒๙๘} ตวเจากมมมือเขมแรงจะไปอยู่กับชองกงพเราเถิด ^{๒๙๙}
 เจยวเทงว่าข้าพเจ้าคิดมานานแล้วแต่ไม่มผู้ชกนา ^{๓๐๐} วนนมาพบท่านเป็นบุญ ^{๓๐๑}
 นกหนาข้าพเจ้าจะขอตามไปด้วย ^{๓๐๒} ลขยว่าเมื่อเราจะไดควาทกบพชองกง ^{๓๐๓}
 จะต้องไปสู้รบฆ่าพนผู้คนเสียบ้าง ^{๓๐๔} ทจะไห้กลับไปแถมมือเปลานนทานได้ ^{๓๐๕} เจ้า ^{๓๐๖}

กับเราจึงไปเข้าโถงชีวิตชั่วพุดจาเกิดยกกลมเป่าหยก ให้ได้เสียก่อนแล้วจึงไป
 ตเมืองเลงจวชาตินเทงกย ุงยเตงกกเสียแล้ว จึงกลับไปเข้าเนยชวเปาะด้วย
 กน เจยวเทงวามเมืองเลงจวนนไพร่พลทหารมากเหลือสติปัญญาที่จะตักเขา
 ไป ถึงหากว่าทานกับข้าพเจ้ามมอเขมแซงสกลเท่าไรก็สรบตามทานมิได้
 เหมือนกับเอาชวตไปทงเสีย ข้าพเจ้าคิดว่าชกชวนเป่าหยกให้ไปตามภักตยง
 เขาเนยชวเปาะดีกว่า

พุดกนยงไม่ทันตกลง พอชเขียนตามไปทันเห็นลชยกรองจาทำให้
 พชองกงวตกนกไซให้พวกพองแยกย้ายกันเที่ยวตตาม บदनนองมาพบ
 แล้วเชิญกลับไปเกิด ลชยให้เจยวเทงพุดจารูจกกับชเขียนแล้วจึงบอกว่า
 เราได้ปรึกษากับเจยวเทงไว้แล้วว่าจะไปเข้าโถงชีวิตชั่วชกชวนเป่าหยกมาอยู่
 ด้วยกัน เจ้าจึงกลับไปบอกกับพชองกงให้รอกอนแล้วเราจึงจะไป ชเขียน
 ออนวอนเท่าไรลชยก็ไม่ฟัง ครนจะวากลาวนกกกกลวจึงไปเข้าเนยชวเปาะ
 แต่เดยว เจยวเทงกับลชยกเดินทางตรงไปเข้าโถงชีวิต

ผวยกวนเสงกับจวนจน เขยชอบนคมไพร่พลไปใกล้จะถึงเมืองเลงจว
 พชุนนางผกอหนงสอรบสงมาถงเมืองเลงจว ไทชวผู้รักษามืองกออก
 ตอนรบเชิญพระอักษรกับขุนนางเขาไปข้างใน ฉกผนกกออกฮานแจ้งความ
 ชงจะยกกองทัพไปปราบปรามพวกโจร แล้วให้หาต่นเทงคย ุงยเตงกก
 นายทหารทงสองมาปรึกษา จตทหารเตรยมเครื่องคตตราจชเสบยงไว้
 พรอม พอมาไซตบราชการมาแจ้งความกับไทชวผู้รักษามืองว่า กวนเสง
 คัมไพร่พลตรงมาจะตเอาเมืองเลงจว บदनกกองทัพใกล้จะถึงเมืองอยู่แล้ว

ต่นเทงกย ุงยเตงกกได้พงก ไกรอนกจยยกกองทัพออกจากเมืองไป
 พอกวนเสงยกมาปะทะเขา เห็นต่นเทงกย ุงยเตงกกกรองถามว่าทานกับเรา

จากไปช้านานทุกซ่ตขเป็นประการใดบ้างต้นเทงกย ุงยเตงกกไตพงกหวเราะ
 แลวดากอนเสงว่า คนอะโรยงนมนไดโคคตถคุณของเจ้านายทชบเดยงไว
 ควรหรือมาคคกบฏทำให้โคความอภัยศพาให้บูและบิตาญูาททงปวงพลอยเสย
 ขอเสยงยงจะมหนาคมไพร่พลมาจะววกถ่าวประการใด

กอนเสงจงว่า ทานทงสองพตตงนนไมถก เจ้านายของเราทกอนน
 กทล่งเชอถอยคาววกกงถนจะววกถ่าวการสังโคกไมเป็นยติธรรม คนท
 ขอตรงจงโคความคบคณ ของกนนสตยขอสุจรวคคตเตจะบารงแผนดิน
 ให้เป็นสข จงใช้ให้ซาพเจามาเชญูทานทงสองไปอยู่เขาเนยชวเปาะด้วยกน
 จะโคช่วยบารงแผนดินสืบไป

ต้นเทงกย ุงยเตงกกไตพงกโกรชบมาจะเชารบกกบกอนเสง ชวนจัน
 เชยชอบนยนอยชางชวยชวากชบมาเชารบกกบต้นเทงกย ุงยเตงกกเป็นคกน
 กอนเสงหยตมาคอยู่ประมาณคทงต้นเทงกย ุงยเตงกกชบมาแยกกนท
 เข้าในกระบวนรบ ชวนจันกโคตามไปเห็นทหารยเตงกกโคเสอเกเราะแดง
 ถอถงแดงประมาณสหารอยตรงออกมอลอมชวนจันไว อาขอเกยวเทามา
 ตรุกนเขาจบชวนจันโค เชยชอบนโคตามต้นเทงกยไป เห็นทหารในกระบวน
 รบของต้นเทงกยโคเสอเกเราะดา ถอถงดาประมาณสหารอยตรงเขาลอมจบ
 เชยชอบนโค ต้นเทงกย ุงยเตงกกจคให้ทหารคุมตวไปตงยงเมองเลงจิว
 แลวถบทหารบกรถตรงมา กอนเสงเห็นทหารสองคนถกจับไปแลวถคใจ
 จงคุมไพร่พลถอยทนนายทหารทงสองกโคกระชนชตมา

ฝ่ายลิมของกบเชยจคมไพร่พลควมกอนเสงมาโคลจะถงเมองเลงจิว
 เห็นพวกทหารโคกอนเสง ลิมของกบเชยจคมไพร่พลออกสกดไว ซ่าพ
 ทหารแตกกระจคกระจายไป ต้นเทงกย ุงยเตงกกเห็นไพร่พลพวกกอนเสงถก

หนนมาไม่อาจสู้รบได้กคมพวกทหารกลับเข้าเมือง กวนเต็งรวบรวมไพร่พล
มาสมทบกับกองทัพลมของ เหยงพอซงลบ อึ้งซนยกมาถึงกเขารวมกัน
ตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายต้นเทงกย ึ่งยเตงกกลอยกลับเข้าเมือง คมเอาตัวชวนจันกับ—
เชยซอบนไปขงบ้านเตยไท้ชวผู้รักษาเมือง เตยไท้ชวแจ้งความกตอกรับ
นายทหารทั้งสองจัดโต๊ะและสุรามาดูแลด้วยกัน แลวส่งให้เอาตัวชวนจันกับ
เชยซอบนลงบรวทุกเกวียนมอบให้นายทหารรองกับทหารเลวสามร้อยคน
คนทั้งสองเข้าไปส่งเมืองหลวง นายทหารกับทหารสามร้อยคนเกวียนออก
จากเมืองเลงจิวไป

ฝ่ายเจียวเทงกับลชยเดินทางไปถึงโถงชิวชัว เปาหยกก็ออกต้อนรับ
เชิญลชย เจียวเทงเข้าไปใต้ถุนมูจกกันแล้วคนทั้งสามกรกใคร่เหมือนอย่าง
พนอง จัดโต๊ะและสุรามาดูแลกันเป็นอนัด พอนายทหารเมืองเลงจิวคุม
เกวียนคนทั้งสองเดินไปทางหน้าเขา ไพร่พลเหล่านั้นเห็นก็ไปแจ้งแก่เปาหยก
ว่า มีทหารพวกหนึ่งคุมเกวียนเดินทางมา เปาหยก ลชย เจียวเทงได้ฟังก็
ชวนกันคุมไพร่พลออกสกัดทางตรงเขาแยงซิงเกวียนได้ ชานายทหารทั้งสอง
ตาย พวกทหารเลวก็แตกหนีไป ลชยมาตทเกวียนเห็นชวนจันกับเชยซอบน
กัททพงเกวียนเอาคนทั้งสองออกมาได้ ลชยถามว่า เหตุผลประการใด
ชวนจัน เชยซอบนกับออกเล่าตามซงได้สู้รบให้พวงแลวถามลชยว่ามธุระสิ่งไร
จึงได้มาถึงเขาน

ลชยว่า เพราะพชองกิงไม่ไทยกลองทัพไปจึงได้หนีมาแต่ผู้เดียว
ซาสนแปะเหลงตายแล้วได้พบกับเจียวเทง ๆ พามาหาเปาหยกคิดอ่านกันว่า
จะคุมไพร่พลไปตีเมืองเลงจิว พอพวกทหารคุมเกวียนมาไม่แจ้งวาททั้งสอง
ก็ออกแยงซิงเผอิญให้มาพบกัน

ชวนจีน เชยชอบันได้ฟังกยन्द เปาหยกจึงเชิญพวกพ้องเหล่านาน
 ไปยังทชมนุมจัดโต๊ะและตราเตียงกันตามสบาย เชยชอบันจึงพูดกับเปาหยก
 ว่าผมใจจะไปอยู่เขาเนียชวเปาระกตแลดู แต่คราวนี้พวกเรายกกองทัพไปตี
 เมืองเลงจิวเสียก่อน ถ้าสมความปรารถนาจึงคอยยกทัพกลับไปด้วยกัน
 เปาหยกได้ฟังก็เห็นชอบจึงแต่งตั้งชวนมาทงหานายคุมไพร่พลแปรตัวออก
 จากโกวชิวชัวตรงไปเมืองเลงจิว

ฝ่ายพวกทหารทชมนุมจิวแตกหนีกลับไปแจ้งความกับเตี้ยไท้ชิวว่า
 พวกโจรแย่งชิงกยन्दทชงคนทงสองไปชำนายทหารรองตาย พวกข้าพเจ้า
 หนีเล็ดลอดมาได้ เตี้ยไท้ชิวกับนายทหารทงสองแจ้งความกับโกวชิวยังนัก
 ต้นเทงกย ึงยเตงกกว่าถาครงนจับได้อย่าส่งเข้าไปเมืองหลวงเลย จึงฆ่าเสีย
 ทนเกิดพูดแลดูเตรียมทหารจะยกออกมา

ฝ่ายกวนเต็งครนวังชนเขากคุมไพร่พลออกจากค่ายตรงไปหน้าเมือง
 ร้องทว่าให้ออกมารบ ต้นเทงกยจึงคุมทหารไล่เกราะดาหารอชเบ็ดประตูเมือง
 ยกออกมาก่อน กวนเต็งชบมาตรงเขาสูรบกับต้นเทงกยได้หาสับเพลิงกวนเต็ง
 กชบมาหนี ต้นเทงกยไล่ตามไปประมาณทางใดสิบล กวนเต็งกชกมาหยุด
 ร้องว่า ต้นเทงกยยังไม่ลงจากมาย่อมตามภักตเสียแต่ โดยคหรือ

ต้นเทงกยได้ฟังก็ตรงเข้าไปหาทวนแทงกวนเต็ง ๆ บ้องบตเตงองว
 ชนรอตวาดด้วยเสียงอันดัง ต้นเทงกยตกใจพลัดลงจากหลังม้า กวนเต็ง
 โดดลงมาพยงต้นเทงกยไว้พูดว่าข้าพเจ้าชอภยเสียเถิด ต้นเทงกยกำลัง
 ตกใจร้องขอชวตว่าจะยอมตามภักตแลดู กวนเต็งว่าข้าพเจ้าได้พูดไว้ต่อนาน
 พชองกงว่าจะมาชกชวทชานทงสองไปอยู่ด้วยจะ ได้เป็นทปกรษาชวชกน
 ทานบำรุงบ้านเมืองใหม่ความสุขสืบไป พูดแลดูกชวนต้นเทงกยชนมากลับ

มายังค่าย ลมของรักออกไปรับถามว่าสู้รบกันเป็นอย่างไรบ้าง กอนเสงก์
ไม่บอกกลัวตนเทงกยจะอาย จึงว่าข้าพเจ้ากับตนเทงกยชอบพอรักใคร่กันมา
ชานานจึงได้พูดถึงความเกากยนคยงยอมสามภักดี โดยไมตรกน

ลมของกบพวกพองเหล่านันได้ฟังกตใจ ตนเทงกยจึงเดินไปหน้า
กระบวนรอกเรียกทหารหารอย ทศาทรมไซไซเสอเกราะดำ ไปยังค่ายกอนเสง
ทหารนอกนแลเห็นกตใจ หนักลบเขาเมองไปแจ้งความกับเตยว ไทชวและ
งยเตงกตทกประการ เตยวไทชว งยเตงกตทกรอยงนถ ครนเวลารุ่งเช้า
งยเตงกต แต่งตัว คมทหาร เป็ดประต เมืองตรงไป หน้าควย ทาทายให้ออกรบ
ตนเทงกยกับกอนเสง ลมของกขนมมาออกจกคยง งยเตงกตเห็นตนเทงกย
กกรอจรงรอกดาตนเทงกยดวยถอยคยทชวตาง ๆ ว่าไมรูจกคณเจ้านาย
กอนเสงได้ฟังกหวเราะชบมาเขารบกับงยเตงกตได้สยเพลง งยเตงกตชบมา
หนตรงเข้าในกระบวน กอนเสงชบมาจะได้ตาม ตนเทงกยกรอทามไว
พวกทหารไฟทหารอยชองงยเตงกตกรนถกรนออกมาถอเครื่องศสตราวอ --
สะพายนวเตาไฟ ถาจะรบกันกจคตณบนตคชนวงบกรกเขาไปมรดไฟหาคับ
เลมวงผากกระบวนรบไปคนและมาทนมไมไดกแตกกระจคกระจายหนไปกอนเสง
เห็นตงนนถกตใจชวณกนถอยหนไปประมาณทางสสบบล ไมเห็นทหารและ
รตไฟได้ตามมากพไฟพลหยุดอยู่ งยเตงกตได้ชยชนะแลวก็คมทหารกลับ

ฝ่ายลชยกับเป่ายก เจยวเทง ชวนจัน เขยชอบน มาถงเมืองเสงจว
รู้ว่าสู้รบกันอยู่หน้าเมือง ลชยกับพวกพองคมไฟพลยอมไปหลงเมืองตทก
ทางประตทศเห็นอเชวเมองได้ไล่ฆ่าพันทหาร เตยวไทชวกับชนนางและวาชภู
ตจใจกลัวแตกกระจคกระจายไป ลชยกับพวกพองไฟพลเก็บรวบรวมทรพย

ตั้งของ เสด็จขงอาหารบรรทมทุกแคว้นแล้วเอาไฟจุดชน ชวนกันคุมแคว้น
ทรพยสงของออกจากเมืองเล่งจิวไป

ฝ่ายงยเตงก๊ก คุมทหารกลับมา เห็นไฟจุดชนในเมือง กพาทหารทย
กลับกวณเสงกับพวกพองกับกรกไลกองทพงยเตงก๊กกระชนเข้ามา งยเตงก๊ก
กับทหารไมมีใจสู้รบต้านทานกชวนกันหนีไปพักอยู่ที่เมืองตงเล็กก๊ก กวนเสง
ยกตามไปเข้าลอมเมืองไวทงตาดานจะหักเข้าไปให้ได้

ตนเทงกยจิงพตกับกวนเสงว่า งยเตงก๊กนมมอเซมเซมแตไวหาร
สนดานตอนก ถาแมนสู้รบด้วยกาลงทไหนดจะยอม นองจะไปพดเกลดยกลอม
โดยดไมตองรบด้วยเครื่องศตตราวอไหลาปากทหารดอก กวนเสงไตพงก
ยนตจิงไหตนเทงกยชนมาตรงมาหนาเมืองแตมุเตยว ร้องบอกกับนายทหาร
ไหเซญงยเตงก๊กมาพตกัน งยเตงก๊กแจงความกอกออกมาหา

ตนเทงกยจิงพตวาคนเจานายของเราหลงเซอแตชนนางกงฉน ทำ
ไหบ้านเมือง เกิดจลาจล ถงเพียงน กเพราะ คนโงมอานาจ เราตามกกดแก
ชองกงศาศยอยทเขาเนยชวไประกอน แลวดอยไหอานาจพวกกงฉนลดหยอน
ลงเมอไรจิงเขาทหาราการ ทานจิงกลับใจเสียใหม่เถด งยเตงก๊กไตพงกนง
ตรกตรองอยครุหนิงแลวดว ถาแมนจะไหสามภกตกไปบอกกวนเสงมาพตเอง
จิงจะยอม ตนเทงกยกรบกลับมาแจงความกับกวนเสงทุกประการ

กวนเสงไตพงกยนตเห็นบกระบชนมาจะไป ลิมชองจิงพตว่านาใจ
คนทกวนนชากจะเซอพงจิงตรกตรองเสียไหตกอน กวนเสงวางยเตงก๊ก
กับนองรักใครกนมาชานานไมเป็นไรตอก พดแลวดกขบมาตรงไปหน้าเมือง
งยเตงก๊กเห็นกวนเสงมาจิงคตว กวนเสงนมใจรักใคร โดยสุจวิตมิไตคต
สงสยจิงไตมาแตมุเตยว พอกวนเสงไปถงงยเตงก๊กถอนรบคานบกันตาม

ธรรมเนียม ชวนกวนเส็งเข้าไปในเมืองจตุโรสุรามาลงกนเส็งแล้ว
 ญยเตงกถ จงจตุททาทธานานูทางไฟหารอยนน ออกจากเมืองมากบกวเส็ง
 ถึงคายนานาเมือง ลมชองกับพวกพองเหล่านนก็ชอกรบพุดจากนแลวกยก
 กองทัพกลับไปเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายไตจงเทยวตามลชยไม่พบกรบมาทางเมืองเลงจว พบชชเยน
 และพวกสามคนจะกลับไป ชชเยนบอกไตจงว่าได้พบลชยแล้วยังไม่กลับ
 จะไปเขาโกวชวชวก่อน พวกเวสคนนจะกลับไปแจ้งความไห้ชองกงทราบ
 พึ่งไปตามลชยอีกเถิด

พุดแลวคนทงลชชวณกันกลับไปตามลเขาเนยชวเปาะ ไตจงเดินมา
 ทางเมืองเลงจวพบลชยกับพวกพองคมไพร่พลกลับ ไตจงจึงบอกกับลชยว่า
 ชองกงไห้พวกแยกกันไปตาม บदनชชเยน งกหวลทน เสงเตงลชชวณกัน
 กลับไปเขาเนยชวเปาะแลว ยงแต่พตามมาเดยว นองพาพวกพองมากดแลว
 จะตองรบไปแจ้งความไห้ชองกงทราบก่อน พุดตงนนี้ไตจงกรบกลับไ้โดย
 เรว ลชยกับพวกพองไพร่พลก็ออกเตนรอนแรมมาตามระยะทาง

ฝ่ายตวนเกงจกบเฮยหลม เจยะยง ชงชองกงไห้ไปจตุชอมาชาง
 ทศเหนือ ไตมาตสองรอยกคมกลบมาถงเขตแดนเมืองเซงจวพบโจรพวกหนึ่ง
 ประมาณสามร้อยเศษ ตวนายชอ หยกเปาตี เรยกวา เฮยมเตาสน คมบริวาร
 ออกสกัดแยงชงมา ตวนเกงจ เฮยหลม เจยะยงตรบตามทานไม่ไดกแตกหน
 กระจัดกระจายไป พวกโจรจึงคมาสองร้อยไปไห้พวกจันเถาฉ ตวนเกงจ
 เทยวตามเฮยหลมกับเจยะยงไม่แจ้งว่าจะหลกหนไปชางไทน ตวนเกงจมรู
 ทจะคตประการใดกรบกลับมาทงถลวงคนกลางจวนมได้หยุด

ฝ่ายกวนเสงยกมาตั้งตำบลเขาเนยชวเปาะ พร้อมกับกองทัพพลชก
 ลงเรือข้ามไปถงตานกมชวทว พอลงเรือลงเรือข้ามไป ลิมของเห็น
 ตอนเกงจกถามว่า น้องกับเฮยหลม เจียงไปชอมาทางทิศเหนือ เหตุใดจึง
 ทาทางที่เหมือนหนมา ตอนเกงจกแจงความตามเรื่องให้ฟังแล้วพูดว่า
 เฮยหลมกับเจียงนงพลตกกันไม่ทราบว่าจะไปข้างไหน ลิมของกับพวกพ้อง
 ได้ฟังก็ชวนกันตรงมายังที่ตั้งตั้งทชมนม กวนเสงก็นำตนเทงกยงยเตงก
 เข้าไปคานบชองกกับพวกพ้องทอຍแล้วพูดจาไต่ถามกัน ดชยจึงแจงความ
 ตั้งแต่ หนีไป ซาฮนเปะเหลง แล้วพบกับ เจียวเทง และเปายก ชวนกัน ตเมือง
 เลงจวแตกให้ฟังตั้งแต่จนปลาย ชองกก็ถามความยบตนัก ตอนเกงจกเล่า
 ความชงมยแยงชงมาไปให้ชองกฟังทุกประการ.

ชองกจึงพูดว่า พวกजनเถาตบงอาจนก็เต็มชงมาไปตรงหนงแล้ว
 ซายงเตยจวโกตยัก ไม่ได้ไปแกแคน คราวนยงมาชงมาไปอีกทาชมเหงเหลอ
 เกินแมนไม่ยกกองทัพไปปราบปรามคนทงบวงก็จะหัวเราะได้ โงวหยงชนแสด
 ว่าฤดูนี้ไฟพลรบพังกันไม่สบาย จาจะตองให้ชเชยงไปสืบข่าวตตถครงหนง
 ตากลมมาจงปรกษาการทจะยกกองทัพไป พดแล้วกให้ชเชยงไปยงตำบล
 जनเถา

ฝ่ายเฮยหลมกับเจียงนงพลตกกับตอนเกงจก แจงว่าโจรเอามาไปให้
 พวกजनเถาต ก็ไปสืบข่าว รุความแล้ว กลับมา ยงตำบล เขาเนยชวเปาะ บอก
 แกชองกจว ชอบนเกยงครของพวกजनเถาตพดด้วยคาหยาบซาตาง ๆ แล้ว
 ว่าจะยกมาสู้รบกับพวกเรา ชองกได้ฟังก็ โกรธสง ให้จตกองทัพจะยกไป
 ปราบพวกजनเถาต โงวหยงชนแสดวาคอยให้ชเชยงกลับมาทอน ชองกก็
 ไม่พงจะยกกองทัพไปให้โตจงใช้ให้โตจงรบไปสืบข่าวอีก โตจงไปตั้งตำบล

เงินเถาสดบริบูรณ์แล้วกลบมาตงกอนแจงกับของกงวา บदनพวกเงินเถา
ทำค้ายไว้ในตำบลสำหรับจะบองกนอันตรายเป็นหลายแห่ง คายทวด
ฮวบฮวบชนนทชมนมกวางขวางประมาณทางหลายรอยด

พอชเขียนกลบมาแจงกับของกงวา ชาวเจ้าเด็ดดอตเข้าไปใน
ตำบลเงินเถาสดบขาวว่า พวกแซงนปลุกค้ายชนในตำบลหาแห่งตันทางน
มีไพร่พลตามพัน คายใหญ่ทชมนมบนเกยงครทหนงว่ากล่าวการ
ทงปวง คายซางทศเหนือจนโถงบุตรทหนงกับไซเตยครทสองฮยรักษาคาย
ทศโต จนมบุตรทสองฮยรักษาคายทศตะวันออก จนชกบุตรทตามฮยรักษา
คายนทศตะวันออก จนคยบุตรทสองฮยรักษาคายกลาง จนเซงบุตรทหากบ
จนหลงมเบบตาฮยบองกน ยกเปาสใจรทเมืองเซงจว รุปร่างสูงใหญ่แยง
ซงเอามาไปเลียงใจทวดฮวบฮวบชนบนมาก โงวหยงได้พงกชมนมพวกพอง
มาพรอมกนปรักษาวา เราจะจคกงทพเป็นหากองแยกไปคนละทาง เขาต
คายนทงหาไทพรอมกน

โลจจนทงจวาทานทงปวงมจตชวยชาวเจ้ามาฮยดวยกนน
พระคณเป็นทงย ยังไม่ได้ แทนคณเดย จะชอฮสา เป็นทพหน้า ยกไปตตำบล
เงินเถาสดกรทหนง โงวทงยชนแล้วทวนเศรษฐูเพงจะมาใหม่ยังไม่เคยทาง
จะยกกองทพไปครงนสูง ๆ ต่า ๆ เดินลำบากนถ ถาทานตงใจจะชวยกจงคณ
ไพร่พลไปชมฮยรมตำบลเงินเถา ถาไดยนเสยงประทศัญญาจคชนมเอไร
กให้คณไพร่พลเขาชวยคกวา

ชองกงได้พงกเห็นชอบดวย โงวทงยจิงให้โลจจนทงกับเฮยงนเซงคณ
ไพร่พลหารอยไปชมฮยตามทคตไ้ โทคณเหมง ฮวยหยง เบทคณ เตงฮย
คณไพร่พลตามพันยกไปตคายนใหญ่ทตำบลเงินเถาซางทศโต ให้หลวงจ

ดตม บดง ขงเมง ขงเหลยงคุมไฟรพลสามพันยกไปตค้ายทศตะวันออก
 ไทเยยจ ชอนจ เอยชุน ตันตคคุมไฟรพลสามพันยกไปตค้ายทศเหนือ ไทจตง
 ลยเทง โจวยนคุมไฟรพลสามพันยกไปตค้ายทศตะวันตก ให้ชองกง
 กงชนลันกับโจวหยงชินแต ลอยวง กอนเตง เกยเตยง เกยโปว ไตจง
 ชีเชยงคุมไฟรพลห้าพันยกไปตค้ายกลางทชมนม ให้ลชย ช้วนสย หังชอง
 ลกนคุมไฟรพลยกตามไปคอยชวยจัดการเสร็จแล้ว ชองกงกับโจวหยงชินแต
 กยกกองทัพออกจากเขาเนยชวเปาะไป

ฝ่ายมา ไชลาตตระเวนตาบลงนเถาณแจงวาชองกงยกกองทัพมากรบ
 ไปแจงความกับจนหลงเจาของตำบล จนหลงจิงเชญชอบนเกยง ไชเตยผู้
 เป็นอาจารย์มาปรกษาว่า บदनพวกโจรตำบลเขาเนยชวเปาะยกกองทัพมา
 ทานจะคิดอ่านประการใด ชอบนเกยงว่าตองคตอบายชดหลมชดบ่อไปคอย
 จับพวกโจรตกว่าคตอบายอย่างอน จนหลงโดพงกเห็นชอบจิงให้ไปชดหลม
 ไวทหนาค้ายกลางตำบลและค้ายข้างทศเหนือด้วยเป็นอนมาก แล้วจุดไฟรพล
 ไปชมไวคอยสรบต่านทานกับพวกโจร

ฝ่ายชองกงกับโจวหยงยกกองทัพเดินทางมา ไทชเชยงไปสับตท
 ตำบลจนเถาณก่อน ชีเชยงกรบไปสับตทไคความแลวกลบบมาแจงกยชองกง
 และโจวหยงว่า พวกจนเถาณคตอบายชดหลมและบ่อไวตามเถวหนาค้าย
 คอยกองทัพพวกเรา โจวหยงชินแตโดพงกหวเราะแลวกกองทัพเดินไปไกล
 จะลงตำบลจนเถาณ เห็นทหารมหนงมาเทยวตรวจตราอย่กองทัพหนากจะ
 ได้ตาม โจวหยงห้ามไวแลวกยตกองทัพตงค้ายมนชดคบกชวากเหล็กไวแนน
 หนา คอยอยถงตามจนกไม่เห็นพวกจนเถาณยกออกมารบ โจวหยงมีความ
 สงตยจิงให้ชเชยงปลอมเป็นไฟรลอบเข้าไปสับตทว่า พวกชชจันชดหลมและ
 บ่อไวข้างทศเหนือทศใต้ ไคค้ายมากนอยเท่าไวไกไทจคหมายมาจนสน

ขเขย نرمคาสง ออกจากค้ายตรงไปตาบลงนเภาฉ สบตร ถถจนอก
 ตองแลวกรบกบมาค้ายขแจงให้โงวหยงและชองกงพงทกประการ โงวหยง
 ชนแถกจคให้ทพหนาแยกเป็นสองกองเอาเกวียนทได้เสียบยงอาหารบวรจ—
 หญาฟางและคณบนทงรอยเลมลอบไปช่มอย์หลังเขา ถาถงกาทนคกให้
 คมเกวียนเขาสกคทางจคไฟชนให้หลวงจนลตชม บุตง จตง ดยเหงคม—
 ไพรวล แยกชน สองกอง เขาค คายทคตระวนออก ให้เอยจ ชอนคค ไพรวล
 ไปตงชบจนรบอย์หน้าค้ายใหญ่ ถาถงกาทนคให้ตกลองให้รองทาทจะบกรค
 เขาไป นายทหารทงทกคคานบลาแยกกนไปทาการตามตง ครนรงชนเขา
 ชองกงกบพวกพองยกไพรวลเบนกองหนนเขาไปตค้ายพรอมกน

ฝ่ายชอบนเกยง จคการคคจะลอลวงพวกพองชองกง พอโดยนเสยง
 ประทศสัญญาจคชนพวกชองกงกตทกประตงเขาไป หลวงจนลิตชมกบ
 บุตงคคไพรวลเขาคายทคตระวนออก จตง ดยเหงเขาคคานทคตระวนตค
 พวกเขจจนกรบมาบอชชอบนเกยง ๆ จงจคไพรวลให้ยกไปชวย จนชค
 จนคย ชอบนเกยง กไม่ออกมา สุ่มบ ปราวรณา จะให้ พวกชองกง ตทกเขาม
 ทาหน้าค้ายจะได้ทกบอและหลมดง ไพรวลชองชองกงทไปช่มอย์หลังเขา
 โดยนเสยงประทศสัญญากแยกกนเป็นสองกองออมมาทางหลังค้าย รุกได้
 พวกเขจจน ทช่มอย์รวมหลมกระชนมา จนถงหน้าค้าย แลวชบเกวียน ทบวรทก
 เครื่องไฟออกสกคไว้ โงวหยงชนแถคคไพรวลทกระทบเขามาทางหลังค้าย
 พวกเขจจนไม่ระหนีไปทางไหน ถอยไปหน้าค้ายกพลตคกลงในหลมชองตว
 ทงสน โงวหยงกให้จคไฟตคเกวียนชนทกน ชอบนเกยงไพรวลเหล่านน
 จะออกมาสู้รบกไม่ได กงชนสนนอย์หน้าชบจนททหารกชานมนคควาเป็น
 ลมพวยทอบเอาไฟไปตคทอรบชางทคได้ใหม่ชนชองกง ได้ชยชนระกยถกชองทพ

กลับไปค่าย ชอบนเกียงจิงให้ไพร่พลซ่อมแซมหอรบและประตูกำแพงแต่
ในเวลากลางคืนจนแล้วเสร็จ

จันโถวจึงปรึกษากับชอบนเกียงว่า พวกโจรมีใจกำเริบมากต้อง
ยกออกไปรบฆ่าเสียให้เบาบางจึงจะได้พบ แลวกแต่งตัวชนมาคุมไพร่พลออก
จากตำบลไปทำขวนรบ ชองกิงแจ้งความกให้ลอสอง กวยเส็งคุมไพร่พล
ออกไปรบกับจันโถวได้สามสิบเพลงสู้ฝีมือจันโถวไม่ได้กลับมาหนี ฮวยหยง
ยืนอยู่หน้าค่ายกลัวจะเสียที ก็ขมมาตรงไปยิงด้วยเกาทัณฑ์ถูกแขนขวา - -
จันโถวพลัดตกจากหลังมาลง ลอสอง กวยเส็งก็เข้าฟันจันโถวตายพวกไพร่พล
เห็นนายตายก็ตกใจแตกหนีไปแจ้งความกับ จันหลังผู้บิดาทุกประการ จันหลัง
ได้ฟังกรองให้เสียตายจันโถวยิ่งนัก

ฝ่ายจันเซ่งฝีมือเข้มแข็งมปวยตอมดวงเศษอยู่สองหลม ครั้นแจ้งว่า
จันโถวผู้พี่ตายก็โกรธสั่งไพร่พลให้จันมาจะยกออกไปแก้แค้น จันหลังผู้เป็น
บิดาห้ามก็ไม่ฟังชนมาตรงมาหน้าค่ายใหญ่ ชอบนเกียงก็ออกห้ามจันเซ่งว่า
ท่านอย่าเพิ่งยกออกไปสู้รบก่อน พวกชองกิงนมสมอเข้มแข็งนัก ถ้าแต่ลาพง
เราเห็นจะสู้พวกโจรไม่ได้ ท่านจงบอกขอราชการเข้าไปเมืองหลวง กราบทูล
พระเจ้าของฮยจิงชองกิงทพยักแยกมาช่วยตามลจันเถาฉพวกหนึ่ง ยกไปตี
ตำบลเขาเนยชวเปาระพวกหนึ่ง โจรเหล่านั้นแจ้งความกกองทัพหลวงมากคงกลับ
ไปเอง เราจึงยกกองทัพไปได้ติดตามฆ่าเต็มเอาคงสมความปรารถนา

ขณะนั้นไซเตยครุฑสองกมาห้ามจันเซ่งว่า ขอท่านจงอยู่รักษาค่าย
ของเราไว้ดีกว่าด้วยใจหวงชนแลมสดับบุญญาคุณอุบายต่าง ๆ จะยกออกไป
สู้รบในขณะนั้นเห็นจะไม่ได้ รอคอยให้กองทัพยกมาช่วยจึงค่อยคิดอ่านต่อไป

จนเขารู้ว่าพวกโจรฆ่าพี่ชายเราตายจะไม่แค้นขงใจได้ ข้าไปพวก
โจรก็จะมากดงมากชน ชอบนเกลียง โขเตยห้ามปรามตักเท่าไรจนเขกไม่ฟัง
ถอทวนชนมากมไฟรพลไปถงหนาคายชองกงกชวณให้ออกรบ ชองกงตั้งเท
ฉนเหมงนายทพหนาคมไฟรพลออกจากคาย ฉชยถอชวณตองมอตรงเขา
ได้รูกพวกแซ่จันไป

จนเขเห็นจงถามไฟรพลวาทหาวทไลซาพนพวกเรามาณผู้ใด ท
รูกกบอกว่าชอฉชย จนเขจแรงตงนบก ไหยงเกาทณทระตมมา หงชอง
ลกนกกเขาไดบองกนลกเกาทณทไวฉชยนนอกรบควงไดกไม่ได ไสเดอเกวระ
ลกเกาทณท ถกตนาฉฉชยคมลง ไฟรพล ชองจันเขง ตรกนออกมา จะฉบตว
ฉนเหมง ฉวยหยงเห็นกชบมาเขาชวยบองกนฉชยไว เบหदन เตงสย ฉอชวง
กวนเตงกพยงเขาฉชยกลบมาคาย จนเขเห็นพวกชองกงมากกไม่อาจจะได้
ตามกคมไฟรพลกลบเขาคาย

ครนรุ่งชนจันเขงคตจะยกออกสูรบแกแค้นแทนพี่ชายอก จงให้
ชอบนเกลียงออกไปชวยรบ ชอบนเกลียงไม่วทจะคตกตองยอมจงเตงตวถอ
ชวชชนมา เจยวแม เงกไซ ฉอเบทแยงชงชองตวนเกงจไปแต่ควงกอนคม
ไฟรพลออกมาทาทาย ชองกงกบพวกพองกคมไฟรพลออกจากคายตงเป็น
ชวณ เห็นมาทชอบนเกลียงชกยงมความแค้นเคองตงไทพวกพองออกรบกับ
ชอบนเกลียง ฉนเหมงชบมาตรงเขาตานทานประมาณยศบเพลิงสุกาดงและ
มมอชชอบนเกลียงไม่ไดกชบมาทน ชอบนเกลียงเห็นไดทกชบมาไลตามทนเขา
ทวนแทงถกตนาฉฉชยคมาลง ฉอชวง กวยเตง เบหदन เตงสยถกรกนเขา
ชวยฉนเหมงไว ไฟรพลชองชอบนเกลียงกรูกไลซาพนไฟรพลชองกงคมคาย
ลงเป็นอนมมาก ชองกงจงตั้งไทถอยทพไปท่างประมาณฉบฉ พกไฟรพล

หยุดอยู่แล้วจืดเกวียนบรรทุกคนเหม่งไปรักษาเขาเนยชวเปาะ ลงโอบอกกับ
ถวนเตง ซอเหลง ตนเทง ก็ขยับเตงกกดนายยกมาช่วยโดยเร็ว ไพร่พลก็
ค้ำบหลานาเกวียนกลับไป

ซอหงก มีความวิตกจริตบ่ไทยนอชชฐาน จับยามทางตำรับออกบอก
ให้โงวหยงชินแสรู้ว่าเวลาคานจะมชาคกมาปล้นค้าย โงวหยงว่าท่านอย่าวิตก
ข้าพเจ้าจะจัดการเอง พดแลวกสงให้พวกพ้องแยกไปรักษาค่ายตะวันตกและ
ตะวันออก เกยเตียน เกยโปว นั้นให้คุมไพร่พลไป ชุ่มอยู่สองข้างซ้าย—ขวา
ตามบรรดาพวกพ้องไพร่พลทั้งปวงจัดการเตรียมใจตามคำของโงวหยงชินแส
ทุกประการ

ฝ่ายซอบนเกียงได้ชัยชนะก็คุมไพร่พลกลับเขาคาย เวลากลางคืน
เดือนหงายแจ่มแจ้งพดกับจันเซงว่า กองทัพโจรปราชัยเจ็บป่วยไปสองคนคง
มีความเกรงกลัว ถ้าเราเข้าไปปล้นค้ายหาเต็มเอาคงได้โดยง่าย จันเซง
ได้ฟังก็เห็นชอบจึงให้ไพร่พลไปบอกกับ โชเตยผู้รักษาค่ายทิศเหนือ จันมตผู้
รักษาค่ายใต้ จันชกผู้รักษาค่ายตะวันตก ให้คุมไพร่พลมาสมทบกันจะยกไป
ปล้นค้ายในสองยามเศษ

พอผู้รักษาค่ายทั้งสามคุมไพร่พลมาทค้ายใหญ่พร้อมกันทั้งหานายได้
เวลาก็ยกตรงไปตึงค้ายซอหงกเห็นไม้มุคนกตกใจว่าถูกอบายพวกโจร จึง
ชวนกันถอยกลับออกมา เกยเตียน เกยโปวคุมไพร่พลชุ่มอยู่ริมค้ายสองข้าง
ซ้าย—ขวาก็ดรกันออกไล่ฆ่าฟันเป็นตะลุมบอน จันชกหนีไม่ทันหลบเข้าไป
ในทมตพบเกยเตียนเอาขอเหลงด้ามงามแทงถกจันชกตายแล้วจุดไฟขึ้น พวก
ซอหงกชุ่มอยู่ค้ายตะวันตก และตะวันออก ก็รุกไล่ ไปช่วย กันฆ่าฟัน ไพร่พล
พวกแขจันมตตายลงเป็นอันมาก ซอบนเกียงรวบรวมไพร่พลกลับเข้าตำบล

ของกงกับพวกพองกยกดบเขาคาย ชอบนเกลยกับไซเตยและจนเซง จนมต
กดบมาถงคายแจงความตามชงเศยทแกชาคกและจนชกตายนทรบไทจนหลง
ผู้บตาฟังทุกประการ

จนหลง กรองไทเศราโคก ยงนก จึงปรกษากับ ชอบนเกลยว่า จะทา
หนงสอยยอมตามภกตแกพวกโจรคหรือไม ชอบนเกลยกเห็นชอบด้วยและม
ความเกรงกลัวของกงอยุเหมือนกนจงแตงหนงสอยอมบ ไทคนไซทตนทตอไปถง
คาย ของกงไดแจงก ไทผุ ถอหนงสอเขาไปและจกณนกกออกอาน โจคความว่า

“ข้าพเจ้าจนหลง เจ้าของตาบลอนเถว คานบมายงทานชองกงสเบน
ใหญ่ เคมทบตรของชาวพเจามความกำเรบมากไมรู้จักการไปแยงบึง
เอามาของทานชาวพเจามได้ทราบ ครนเตยวโกได้องยกลองทพมา

ไพรพลของชาวพเจาบงอาจยงเกาทณทตคเตยวโกตาย โทษศคมากนก
บคนบตรชาวพเจาดายถงสองกน ขอทานจงเลนคไตเลกแลวแกกน
เชญยกลองททกลับไปเถด ทแยงบึงมานจะคนโทและจะจตเงิน

ทองแพรพรธไปรางวัลไพรพลของท่านด้วย ออย่าไดถอโทษพวก
ชาวพเจาเลย” ของกงแจงความค โกรธแเดต ใจหยงชมแเสแลวพุดว่า ชาว
เราตายยงจะมาจากดาวไทเลกกนนเราไมยอมจาเบนจะตองปรวบปราม—

ตาบลดจนเถว ไทราบเศยกอนจจะกดบไป พุดแลวจกณหนงสอทงเศย

ใจหยงชนแเสทาเบนทามชองกงว่า ทานพุดตงนนไมถกตองจงตรก
ตรองการงานกอน บคนจนหลงเจาของตาบลด ไทถอหนงสอมาวจากดาวชอเบน
ไมตรกนนนกกวรอยแลว ทานมาโกรธชงตงนกจะเศยความศตยไมตองการ
พุดแลวจกทาหนงสอตอบมอบ ไทคนทมากบเงนสบตาถง ผู้ถอหนงสอจกคานบ
ลากดบไปยงตาบลดจนเถว ถงหนงสอไทจนหลงกบชอบนเกลยรบมาจกณนก

ออกอวมความว่า "ช่องก่งตู่ใหญ่ในตำบลเขาเนยชวเปาะ เต็ม
 ด้ ไม่น่าเสียดส้งใดต่างคนอยู่รักษาตำบลของตน บคนพวกตำบล --
 อนเถาจกการไมคองโคมขอขบคเคองกนชน ถ้าแมนจะไห้เลิกแล้ว
 เบนไมครคตอกน จองเอามาทแยงซ่งไปส่องครงนคนโทกบเอาคว
 หยกเป่าสทแยงซ่งมามาส่งควย แล้วไห้หน้าเงินทองทรัพย์สินส่งของมาไห้
 เหมือนกบทัพคเราจจะยอมถ้าไม่ประพฤคตามเรากคงจะไคเห็นกน"
 จนหลง กบชอบนเกยงแยงความกกลค อยากจะยอม แต่ระแวงว่า ช่องก่งจะ
 พลคแพลง

ครนรงชนชาวจนหลงจิงไห้คนไซ้มาแยงกบช่องก่งวา ซ่งทวนจะเอา
 ควหยกเป่าสทนชวาพเจากยอมทาทตามแต่ขอพวกพ่องซ่งทวนมาไคเป็น --
 จานาตคคคทหนง ช่องก่งกบโงวหยงชนแต่ไคพงปรกษากนโทชเชยน คชย
 ชจนสย หงชอง คกนห่านายไปเป็นจ่าน่า โงวหยงจิงเรยกชเชยนมากระชบ
 ส่งความลบแลดชเชยนกบพวกพ่องสคคนออกจาคำยตรงไปยงตำบลดจันเถาค
 ฝายกวนเตง ขอหลง คมเทงกยงยเตงกคอยทเขาเนยชวเปาะ ครน
 พวกไฟรพลพาเอาคคนเหมงไปดงจงบอกกวนเตงและคคทงตามว่า ช่องก่ง
 ไคเชยทวนทงสไปชวย กวนเตงกบพวกสาคคคกชวคกนออกจาค --
 เขาเนยชวเปาะรบมาคคคยเขาไปคานบชองคกบพนชองทงปวง ช่องก่งกม
 ความยมนค

ฝายชเชยนกบพวกสคคน ครนมาคดตำบลดจันเถาคคเขาไปคานบ
 จนหลงแลดพควา ช่องก่งไซ้ไห้ชวาพเจาน่าคชยและคคทงตามมาเป็นจ่าน่า
 ชอบนเกยงไคพงกมความดงสยจิงพคคกจนหลงวา โงวหยงชนแต่ไซ้ไห้คน

ทั้งหามา คงจะมอบายสั่งโดยยาผงเชอพงจงตรึงตรองดักอน ดชยไคพง
ตงนนักโกวตรงเซาทบตชอบนเกยง จนหลงห้ามปรามไว้ทางสองข้าง

ชเขียนจงพูดวาลชยนเป็นคนมทะเลโทโลมากไม่รู้จักผิดและชอบ แต่
เป็นคนรักใคร่สนิท ของชองกง จึงได้ใช้ โหมา ท่านอย่าได้ เคลือบแคลงสงสัย
เลย จนหลงอยากจะทำเป็นไมตรีกับมไคเชอพงชอบนเกยง จึงจัด โตะและ
สรามาดูแลคนทั้งห้าคน แล้วให้ไปพักคอยทศายวดชวบสวชจตไพรวพลดหารอย
ลอมรักษาไว้ แล้วจนหลง กจตเงนทอง กบมาทแยงซึ่งมาทางสองครั้งด้วยแล้ว
ให้จนเซงผบตรคมหยกเปาสกบสงของมายงคาย— — นำเขาไปค่านบชองกง
ชองกงเห็นหยกเปาสกบสงของทงปวงพรอมแต่มาตวดไมไคเอามา จึงถามว่า
มาตวดทตวนเกงจเอามาแต่ครั้งก่อนนเหตุใดจึงไมไคเอามาด้วย จนเซงจามา
ตวนนชอบนเกยงควบชอยจงไมได้นำมาให้ท่าน ชองกงว่าท่านจงมหนังสือ
ไปเอามาตวนนมาให้เสีย โดยต จนเซงกเขียนหนังสือให้คนไขถอไปบอกกับ
ชอบนเกยงให้นำมานมา ชอบนเกยงแจ้งความกพดบตเบอนจะไม่โหมา
แล้วให้คนโหมาแจ้งกับชองกงว่า ถ้าจะตองการมาตวนของเราให้ได้ ก็ขอ
ให้ถอยกองทัพกลับแล้วจจะนำไปให้ท่านชองกงไคพงกปรักษากับโงวหยงฯ
ชนแสดหนวงเหนยวเอาตวจนเซงไว้

ฝ่ายผู้รักษาเมืองเซงจวกกับผู้รักษาเมืองเลงจว แจ้งวาชองกงมาต
ดาบจจนเถาคกจตกกองทัพไทยกไปชวย ฝ่ายมาไชสบริษทการชองชองกง
แจ้งวากองทัพเมืองทงสองยกมากรบไปแจ้งแสดชองกงทุกประการ

ขณะนั้นชองกงกับ โงวหยงชนแสดนั่งปรึกษาการงานอยู่ ครั้นได้แจ้ง
ความจริงพดกับ โงวหยงชนแสดว่า บตนมกกองทัพหัวเมืองยกมาถาพวกแซงน
รุกคองจะคึดกกลับใจ โงวหยงว่าชอนนไมเป็นไรทวนอย่าวิตกเลย แล้วจัดให้

กวนเสงกับตนเทงกย ึ่งยเตงกก คมไพร่พลยกไปสกัดกองทัพเมืองเสงจวไว้
 กองทัพทั้งสองยกแยกกันไปแล้ว ไหวหยงจึงเรียกหยกเปาส์ไปทลบพตจว
 เกิดยกดลอมควยถอยคทาเบอนนตแลววาทานคตชวยเวาครงน จะรบเลยง
 ตงไทเบนต์วนายอยู่ต่าบลเขาเนยชวเปาะดวยกัน ไทชทแยงชงมาไปนทก
 จะยกไทไมผกพยามาทและจะต่าบานร้กคไวเหมือนพน้องทงปอง เจ้าจะเทน
 อย่างไรก็ตามใจเถิด

หยกเปาส์เห็นพวกของกงตยชอตอนรบโดยสจรวิต ประการหนง
 แมนจวต่าบลจันเถาณแตก พวกพองเรากจะพวกันตายทงสน จาจะตอง
 ยอมสวามภกตเศยคกวาคคแลวจงวาทาพเจ้า ไทชมตทานไมคคจางผลาญ
 ยงจะรบเลยงสบบไปพระคณเบนทอย ขาพเจ้ายอมสวามภกตไททานไซมิได้
 ชดชน ไหวหยงไต้พงกยนตเตยงไมไ้วใจจงคตชอนอบายบอกกับหยกเปาส์
 วา เจ้าจงทำเบนทลบทนทลบไปบอกชอบนเกยงวา ใจชองชองกงนจะ
 ทวงมาตวตไทได้ การทจจะเลกแลวตอกนชองกงกไมยอม ถานามาไปตง
 แลวชองกงคกงกลับใจไปอก บตนทกองทัพเมืองเซงจวเมืองเสงจวยกมาชวย
 ทานเกอบจะถงอยู่แลว ชองกงมควมวตก ถาคตอบายไปตทกเอาคยาคคอง
 สมควมปรวรกนา แมนชอบนเกยงเชอพงเรากจะไต้คคการตอไป หยกเปาส์
 รบควตงตรงไปยงต่าบลจันเถาณแจงกับชอบนเกยงวา ขาพเจ้าทลทหนมา
 แลวเลาคควมตามอบายชองไหวหยงชนแสดงสอันทกประการ ชอบนเกยง
 ไต้พงกนาหยกเปาส์มาทาจนทลงผู้เบนเจ้าชองต่าบล เลาคควมชงชองกงจะ
 พลคแพลงไมยอมแลวตอกนตามค้ำหยกเปาส์

จนทลจจววาทาชองกงพลคแพลงไปกควรทจจะคคการตงทานวา แต่
 บตนจณเซงบตรเราชองกงหนวงเหนยวเอวตวไว้ ถาคคการเซนนชนชองกง

กึ่งจางเจิงเตย เราจะคิดอ่านประการใดดี ชอบนเกลยงวาเวายกเซาตควย
 กึ่งชวยจางเจิงโต แต่เวลาคาวนนตองยกไปชวยกันทุก ๆ ค่าย ตรงเซาต
 ปลนคายของกงกอนกึ่งโตชยชนะกลบมาจางเซาตชยกบพวกสคนนเสย --
 จนหลงวาทานคตอบายตงนชอบแลว กึ่งใหไซเตย จนคย จนมตตระเตรยม
 การไวจะยกไปตคายของกง

ฝ่ายหยกเปาส ครนเห็นพวกแซจันตระเตรยมไวพรอม กลอบไปทวด
 ฮวบฮวัช บอกความซึ่งไวหยงชินแสไซมาใหไซเชยกับพวกสคนพงแลว
 วาพวกแซจันจะไปปลนคายในเวลาคาวนนแลว หยกเปาสกกลบมาคาย
 ชอบนเกลยงตามเดิม ซึ่งกึ่งจางพดแกไวหยงชินแสวาอบายททานคตไวไม
 แจงวาจะเป็นประการใด ไวหยงชินแสวาถาหยกเปาสไมกลบมากคองสม
 กับอบายพวกแซจันคยยกมาปลนคายเบนเน พดแลวก็จตใหหลวงจัน --
 ลตชมกับบุดงคัมไพรวลไปตคายพวกแซจันชางทศตะวันออก ใหจตง ดย هنگ
 คัมไพรวลไปตคายทศตะวันตก ใหเคยจ ซอจันคัมไพรวลไปตคายทศเหนือ
 ถาเห็นไฟตชนในตาบลเมอ ไดก ใหตประดงเขาไปทงตามตาน พวกพอง --
 เหลานนกรบคาสงคัมไพรวลแยกกันไปคอยทาคอยพรอม ไวหยงชินแสกับ
 ของกงยกกถองทพออกจากคายถอยไปชุมอยุทงสองชางทาง

ฝ่ายชอบนเกลยงกับไซเตย จนคย จนมตตระเตรยมการไวเลวจแลว
 ครนถงเวลากกลางคนเตชนมตคัมไพรวลออกจากคาย ชอบนเกลยงกับไซเตย
 นนไปหน้า จนคยกับจนมตกากบไพรวลมาชางหลัง ครนถงคายของกง
 พรอมกันพงประตเขาไปไมเห็นมผคนเงยบตงดแจงวาถูกอบายกตจใจรบถอย
 กลบออกมา

ฝ่ายชเชียน ครนถงกำหนดนัด เห็นพวกแซงัน ยกไป ปลนค้ายแลวก
 ลอบขบปนเหลาสงในวัดชวบฮัวชี่ จุดประทัดสัญญาและไฟตชนตามอบาย
 โงวทงชนแลสง พวกพองทคมไพรพลไปคอยอยนนโดยนเดียงประทัดทง
 เห็นไฟตชนกประดงกนเขาดทกเฮาคาย ลชย ฮวนสย ทงของ ลกนสนาย
 นนอยในวัดชวบฮัวชี่ ตรงเขารุกไล่ฆ่าพันพวกแซงันชนาบออกมา

ฝ่ายชอบนเกียงกับไซเตย จนมคย จนมต คมไพรพลยกไป ขณะน
 มัดไมใครจะเห็นทาง ครนโดยนเดียงประทัดและไฟตชนทตามลก รมกลบ
 มาโดยเร็ว

ฝ่ายจุนหลังอยู่ในค้ายเห็นตงนนักตกใจนัก ครนเห็นว่าพวกชองก
 ตทกเขาในตำบลใดกเดยใจมคคอตายอยทนน จนมตนนตรงไปชวยค้าย
 ตะวณตกพบจตงกเขาสกน จตงเองาวพนถกจนมตตกมาตาย จนมคยรบ
 ไปชวยตะวณออก ขณะนไพรพลมาลกาลงแตกตน กองทพชองกทถอย
 ออกจากค้ายไปรุ่มอย ครนใดทกไล่ตามไปทั้นเขาช่าพันเบนนตะลมบอน --
 จนมคยเสยทพลตกลงจากหลงมา ๆ เหยยบจนมคยตาย ไซเตยวิ่งเข้าไปชวย
 ในตำบล ครนเห็นไพรพลชองกสรบแซงแรงเหลอกาลงทจะตานทาน กคค
 จะหนีเอาตวรอดจงออกมาทางประทัดไต แต่หน้าประตนนเต็มชดหลม
 บอเรียงรายไวเบนนมาก ไซเตยกตทกออกมาได้ หลวงจนมตชรมกบบบสง
 ได้ฆ่าพันตามหลงไซเตยมา เอยจกบชองจนมคยไพรพลสกัดหน้าไซเตยไว
 ยิงเกาทถนชระตมไป ไซเตยไมรูทจะหนีไปทางไหน ครนจะบกรอกพันฉา
 ออกไปลจะกลวจะตทหลมพลาง ไพรพลพวกแซงันตกอยูกกลางศกทระทนาม
 แตกตมกนระสวระสวาย เอยจ ชองจนมยงเกาทถนชระตมไปถก ไซเตยตกมาตาย
 พอหลวงจนมตชรมกบบบสงรุกไล่กระชนมาชางหลง ไพรพลพวกแซงันแตก

กระจายวงหนไปข้างเหนือพลตตกลในบอของตวทชดไวตวยเศยเบนอนมาก

ฝ่ายชอบนเกยงรบเขามาชวยแลเห็นพวกของกงตทกเขาในตำบล
จนเถาดไ้ จนหลงกับจับคย จนมืดตายกตกใจคคจะหนีเอาตัวรอด จึงต
หกออกทางประตูทิศตะวันตกหนีไปประมาณทางโดยสยดไม่แจงวางตามลไ้

ฝ่ายโลวจนหงกับเอยนเซงคมไฟลพลไปซุ่มอยู่ในป่าริมทาง พอเห็น
ชอบนเกยงรบมามาถึงกจคประทศญญาตรุกนออกสกดลอมไ้ ชอบนเกยง
แลเห็นกตกใจ แตมานนตมกาลลงผเทารวดเรวมาก ชอบนเกยงขับไล้ไฟใน
วงผ้าไฟพลหนีออกไปไ้

ขณะนั้นเห็นเป็นบ้คางเตยวโก้เหาะลอยมาบนอากาศ ชอบนเกยง
ไม่รู้ทจะหนีไปไหนกจจใจยงงอย พอโลวจนหงกับเอยนเซงไล้ตามมاتัน
รองตวาคว เจาคนรยจะหนีไปข้างไหน กเขาพนลुकตทชชอบนเกยงตกมา
ลิ่งไฟพลกตทกเขาจับชอบนเกยงมัดไ้ เอยนเซงจูงเอามาชอบนคยงมาช
ชวนโลวจนหงคุมตวชอบนเกยงกตบมาคาย ชองกงกับพวกพลองไฟพล
ไ้ชยชนะตตำบลจนเถาดแตกมความยนต พอโลวจนหงกับเอยนเซงคุมตว
ชอบนเกยงกบมามาถึง ชองกงเห็นกยนตยงนคจงลิ่งให้เอาตวจนเซงทกคชง
ไ้กับบศรกรรยาญาตของจนหลงชยเศยทงสนแลวเก็บรวบรวมเงนทอง
ทรพยลิ่งของเลบยงอาหารขนบรทกเกวยน เอาตวชอบนเกยงจางงไ้
คอยทากองทัพยกไปสกดทพทวเมืองกลับมาจจจะยกไป

ฝ่ายกวนเลงกับฮวยหยงและพวกพลองยกแยกกันไปสกดทพทวเมือง
เซงจวเมืองเลงจวถอยกตบไปแลวกับคุมไฟพลกตบมมาถึง ชองกงชงเอาเงน

ทองออกวางจตุโรไฟรพลทงปวงแฉวงยกกองทัพออกจากตำบลจันทน์เถา —
 กลับไปยังเขาเนียงชวปะระ ของกงจงประชมตามบรรดาพนองทงปวงมา
 พรอม ณ ตงตงทชมนมมุ่งชาวห่มชาวทงสนแลดู ก็เอาตัวชอบนเกียงมาตด
 ศัระฆ่าเอาหัวใจออกเช่นโหวแกแค้นโหวเตยวโกโตของแลดู จึงปรึกษาการ
 ที่จะยกให้โลวจนทงเป็นเจ้าของเขาเนียงชวปะระต่อไป

โหวทงชนแลงวากบชองกงจว ตัวท่านต้องเป็นใหญ่ตงโหว —
 โลวจนทงเป็นทตองจจะควร ของกงจวเคมเตยวโกโตพดโหวว่า ถ้าผู้ใดจับ
 ตัวชอบนเกียงมาแกแค้นโหวจะยกโหวแกมุนน ครวงนโลวจนทงจับตัวชอบนเกียง
 มาได้ ก็ตองยกทเจ้าของตำบลให้โลวจนทงวากลาวตบไปจจะชอบนและจะ
 ให้ข้าพเจ้าเป็นใหญ่นั้นไม่ควร

โลวจนทงจวว่า ข้าพเจ้าว่าสนานอยไม่ควรจะเป็นเจ้าของตำบล
 แต่ท่านตงโหวเป็นตวนายกตอยแลดู ของกงจวความไชจะยกยกยอท่านเมื่อไร —
 โลวจนทงโตพงชองกงกลาวเชนนจตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ชนนางเล็ก—
 นอยตองโหวชอยและชอบคนทพนองทงปวงชวยชอปดมกยกชนเป็นใหญ่ก
 สกจวเป็นพระคณชอยยงแลดู ของกงจวตอบว่าตงท่านนเป็นเทอกเถาเหลา
 เศรษฐี สดบญญาต ผมอชมแขมกาลงมากสูโตถงทมนคน ควรที่จะเป็น
 เจ้าของตำบลเขาเนียงชวปะระแมนได้เข้าตามกกดททราชาการเพชพวกพนอง
 ทงปวงจะโตพงบุญท่านต่อไป

โลวจนทงโตพงกคกเขาคานบชองกงแลดูว่า ท่านพุดการงานอนๆ
 กจะเชอพง ชงจะโหวยอมเป็นเจ้าของตำบลนนสตายเสียดกว่า โหวทงชนเส
 จงพุดกบชองกงจวควรทท่านจะเป็นใหญ่ ตงโหวเศรษฐีเป็นทตอง พนอง
 ทงปวงกยอมพรอมใจด้วยกนทงสน ถ้าชนจะบดเบอนไม่ยอมตางจะมีเสียใจ

หรือ โงวหยงขึ้นเสด็จประพาสจะไหวพริบช่วยกันอ่อนหวานให้
ชองกงเป็นใหญ่ตนเอง

ลขยได้ฟังพูดชวนตั้งอนตงว่า ตั้งแต่กรุงเมืองกงจามาเราคิด
คิดแกชวด ช่วยอุปถัมภ์พ้องทางหลายกยอมรียอมยกไหวเป็นใหญ่ จะมา
เสือกใส่ใหม่ อมหรือเกรงกลัวได้ ประเดยวันแรกจะซาพนให้แตกกระจาย
กนเสยทางสน บุดงได้ฟังตั้งนแลพนองทงปวงรุ ในทกเซามาคนบชองกง
พูดชวนว่า บรรดาชนนางนายทหารชนกันสละเจาขายยอมสวามภักดีให้ทาน
ไซเป็นอนมาก บัดนี้ท่านจะมายกททางไวกับผูอื่นไม่ควร เลาตงว่าเมื่อ
ขณะซาพเจาเซาตามภักดีกยอมยกให้ทานชนเป็นใหญ่จะยกให้คนมาทหลัง
ก็ไม่ต้อง หลวงจันลุตซมว่า ถ้าท่านชนจะทำใหม่ความซาพเจากจะ
ขอลาต่างคนต่างไป

ชองกงได้ฟังพนองทงหลายวากล่าวอ่อนอ่อนดงน จงตอบว่าท่าน
ทงปวงอย่าได้วนวายไปเลย การอนนก็จะต้องเทพยดาพาดนจัดแจงจะ
แน่นอน โงวหยงถามว่าท่านคิดเห็นอย่างไรเชิญแจ้งให้ฟังเถิด ชองกงว่า
ตำบลเขาเนยชวเปาะนทรพยสนเสียบยงอาหารกเบาบาง ยงมเมืองทงสองอยู่
ชางทศตะวันออกเรียกวาทงเพงฮเมืองหนง ตั้งเซียงฮเมืองหนงนทรพยสน
เสียบยงอาหารกบริบูรณ์ ซาพเจากบเศระสูจะเสยงทายชกไมตงว่า จะยก
เมืองไทนกยกกองทัพไปเมืองนน ขอขมเงินทองเสียบยงอาหารมาไซทตำบล
เราแต่โดยดี แมนเมืองทงสองชดชนไม่ยอมผู้ใดได้ไต่กลับมาเขาเนยชวเปาะ
กอน ก็ยกให้ผู้นนเป็นเจาของตำบล

โลวจนทงจงว่า ท่านพูดตั้งนไม่ควร ไทน ๆ ท่านเป็นเจาของ
ตำบลเขาเนยชวเปาะอยู่แล้ว ซาพเจาไม่ชดชนขอทำตามบังคับบัญชาทง

จึงเรียกปวงชนมาเขียนจดจากสองเมืองจตุรประเทศชนเสยงท่าย ของกง
 กับ โฉวจนหงจบกคนละอน. ของกงจบลกเมืองตงเพงฮู โฉวจนหงจบลก
 เมืองตงเซยงฮู บรรดาพนองทงปวงกจต โตะและตรามาเดยงกนเดจรจแลว
 ของกงจตพวกทจะยกทัพไป คือลมของ ฮวยหยง เลาตง ฮองจัน ฮือเหลง
 เซยงนุณ ลอยวง กวยเสง ฮันทอ เฝงก ชงเมง ชงเหลยง เกยเตยง เกยไปว
 เองเดยไฮ้กับนางไฮ้ชาเหนย เตยแซ กับ นางชงยเหนย ชงชุน กับ — —
 นางโกวตวชอ เจยะยง-หยกเปาต เสงเตงลก ตวนเกงจรวมยสภานายกับ
 ไพรวลเตนเทาและขมาหมนหนง

แล้วจตเขาพวกพองทชานาญทางนจสามนาย คือ ฮวนเซยวย
 ฮวนเซยวชิต ฮวนเซยวเหงกับไพรวลลงเรือรบยกตามไปคอยชวยให้
 โฉวจนหงจตพวกทจะยกไป คือ โฉวหยง กงชุนสิน กวนเสง ฮูเซยงเจยก
 จตง ลยเหง ชกเถยว เอยจ ตันเทงกย งยเตงกก ชวนจัน เซยชอบน
 เซยงเซง เอยหลม ฮาวเผง เองจัน เปหลม เตงฮย ฮอน ฮวนสย หงชอง
 ลกน ฮูเซยง เปะสณ รวมยสภานายกับไพรวลทชานาญทางนาลงเรือรบ
 ตามไป นอกจากนให้ชวยรักษาตบลจตการเดจรจแลว ของกงกคัมไพรวล
 ออกจากเขาเนยชวเปะตรงไปเมืองตงเพงฮู โฉวจนหงยกไปเมืองตงเซยงฮู
 ขณะนนเตอนตามชนคานง ทางเดินสะตวกงจะสู้รบกสบายทญาพวงก
 บวิบูรณ์

ฝ่ายของกงยกกองทัพไปตงตามลชนชวตน ไกลจะถงเมืองตงเพงฮู
 ทางยสบลก ไตงคายพกไพรวลแลวจงพุดว้ เทยบวนลุมรักษาเมืองตงเพงฮู
 มนายทหรวหมนง แซตง ฮือเผง ชาวเมืองฮือตงมมอแซมแซงไซทวนตงเองเดิม
 เปนอาวอมกาดงมากนถ จะตองมหนงสือไปพุดจาเกลยถลอมใหม่ตามภกค

เลยโดยดี ถ้าไม่ยอมเราจึงยกทัพไปตีหักเอา จึงถามพวกพ้องว่าผู้ใดจะอาสา
 ถอนหนังสือไปได้บ้าง หยกเป่าสาคานบแลวแจ้งว่าเดิมข้าพเจ้าได้รู้จักชอบพอ
 กับตงเผงจะขออาสาถอนหนังสือไปเอง เฮงเตงล็กก็ตรงเข้าไปคานบแลวว่า
 ข้าพเจ้าเพิ่งเข้ามาตามภักดีขงไม้มความชอบสงไว้ จะขออาสาไปด้วยสัก
 คราวหนง ชองกึ่งได้ฟังก็มีความยินดีจึงเขียนหนังสือมอบให้หยกเป่าสากับ
 เฮงเตงล็กถอนไป

ฝ่ายเทียบวณลศรรักษาเมืองตงเผงฮี้ แจ้งว่าชองกึ่งยกกองทัพมาพัก
 อยู่ ณ ตำบลเขาอนชวตณ ก็ให้หาตงเผงขุนนางตำแหน่งโต้วก้านายทหารมา
 ปรีกษา พอหยกเป่าส ฮึงเตงล็กไปถึงก็เอาหนังสือส่งให้เทียบวณลศรณก
 ออกอ่านแจ้งความแลวก็บอกแกตงเผงว่า ชองกึ่งมหนังสือมาขอยืมเสบียง
 อาหารเมืองเรา ท่านจะคิดอ่านประการใดดี

ตงเผงได้ฟังก็โกรธร้องตวาดว่า ให้เอาตัวผู้ถอนหนังสือทั้งสองไป
 ตัดศีรษะเสีย เทียบวณลศรท้าวว่า ไบราณมาเมืองทั้งสองสู้รบกันก็มิได้ฆ่าผู้ถ
 หนังสืออย่าทำโหดกรรมนิยมเลย จึงเอาตัวไปเขียนคนละยศบตแลวปล่อย
 ให้กลับไป ตงเผงได้ฟังจึงสั่งให้ทหารจับหยกเป่าสกับเฮงเตงล็กเขียนคน
 ละยศบตแลวก็ไล่ส่งออกจากเมืองหยกเป่าส เฮงเตงล็กก็เขียนตแตกไล่หนี
 ไล่เจ็บบวดยขงนถ รบกลบมาค้ายแจ้งความแก่ชองกึ่งทุกประการ ชองกึ่ง
 ได้ฟังก็โกรธ ครนจะยกกองทัพเข้าตีเขาในขณะนั้น ก็ขงไม้มทวงทวงได้สุ
 อดโทได้ไว้ จึงให้ไพร่พลพาเอาตัวหยกเป่าส เฮงเตงล็กไปรักษาทเขา
 เนยชวเป่าสแลวตรกรตรองการขงจะตหักเอาเมือง

ชองจณจงเข้าไปคานบชองกึ่งแจ้งความว่า เดิมข้าพเจ้าได้ไปมาใน
 เมืองตงเผงฮี้มิได้ขาดจณชอบพอรักใคร่อยู่กับนางลชชยณ บदनข้าพเจ้าจะ

อาสาทวนเอาเงินทองติดเข้าไปไว้คอยด้านกษัตริย์ทพนางลชยลน จดการ
 ใจไพร่พร้อม ถาถงกำหนดนตทานจงยกกองทัพเขาดเมือง แม่นตงเผงยก
 ออกมาสู้รบกับข้าพเจ้า ๆ จะจุดไฟตชนข้างใน ไฟรพลคงตกใจแตกหนี
 กระจัดกระจายกันไป ทานจงตทกเขาไปก็จะชยชนะ

ชองกงได้พงกเห็นชอบด้วย จึงกาขบสงชองจนวนาจงจดการให้ตพจะ
 ตระเตรียมไว้คอยทำถงเวลากำหนดจะไดยกไป ชองจันค่านับลามาจัดแจง
 เงินทองสงชองพรอมออกจากค่ายตรงไปในเมืองตงเผงชย ถึงบ้านบดานาง
 ลชยลน ๆ เห็นชองจันตกใจจงตอนรบชองจันชนไปบนเหลาสงเรียกให้—
 บตรสาวมาพบกันแล้วจงถามชองจันว่า ชานานนกกหนาไม่ไดยเห็นหน้าเลย
 ข้าพเจ้าไดยนชาจวาทานไปเป็นไดยของชยทเขาเนยชวเปาะ ผรกษาเมืองไดย
 บตทนางชองจะคอยจับตวาทาน เมื่อสงเวลาชวเมืองเลองลอกันว่า ชองกง
 ยกกองทัพมาจะตเอาเสบยงอาหาร ตวาทานเขาเป็นพวกชองกงแล้ว เหตุไดย
 จงมาทนไม่เกรงกลัวหรือ

ชองจันบอกล่าว เราไปเขาตามภกตกับชองกงเป็นตวนายชยในตำบล
 เขาเนยชวเปาะ ไดยงไมมีความชอบสงไดยบตนชองกงยกมาจะตเมือง เรา
 จงจะอาสามาสบชาจวาทานปรรรณางจะคตการสคคองหนง ทานร้เหตุการณ
 นแล้วชยไดยบอกเลากบผู้ไดยเลย ถาสาเรจการแล้วเราจะรบทานไปใหชย
 เป็นสชชวราญทเขาเนยชวเปาะด้วยกัน

พดแล้วภทชบเอาทองงนกับทองคากออกสงให้บตานางลชยลน ๆ รบ
 ไวยจุดไดยและสวามาเลยงชองจันเป็นอนคเลย แล้วเขาไปข้างในปรกษากับ—
 นางตวเหนยภรรยาให้ชองจันอาศัย นางตวเหนยจงว่า ถาชองจันเป็นคนค
 ไม่มีโทษก็ไมเป็นไร บตนชองจันไปเขาเป็นพวกใจไม่เหมือนแต่ก่อน ถา

มั่วเกิดเหตุขึ้นจะทำอย่างไร บิดานางลชยลนว่า พวกชองกงฝีมือเข้มแข็ง
ยกมาตีเมืองคร่งนทจะไม่แตกหนีไม่ แม้เราไปพูดจาออกคำความช่วยว่า
บ้านเมืองเสียเราจะมอดกฆ่าพันหรือ

นางตัวเหนยได้ฟังก็โกรธจึงพูดว่าไม่คิดถึงตัวเลย ถ้าโทษมีมาจะทำ
อย่างไร จึงเร่งไปฟ้องผู้รักษาเมืองให้มาจับเอาตัวไปเสียโดยเร็วเกิดบิดา-
นางลชยลนว่าได้รับเงินทองมานักหนาจะให้ไปฟ้องอย่างไรได้ นางตัวเหนย
ว่าคนตั้งหมันตงพนมมานั่งกดวคน ๆ เดียวทำไมถ้าเจ้าไม่ไปก็ตามใจ เราจะไป
ฟ้องว่าเจ้ากบฏพวกใดสักด้วย บิดานางลชยลนได้ฟังก็กลัว จึงว่าอย่าเพิ่ง
โกรธจงบอกกับบุตรสาวให้เกลี้ยกล่อมขอเงินไว้อย่าให้สะดุ้งสะเทือนเราจะไป
บอกให้มาจับตัว พูดแล้วก็ลงจากเหล่าไป

ฝ่ายชองจันนงพูดอยู่กับนางลชยลน ครั้นบิดานางลชยลนเขาไปพูด
กับภรรยาแล้วลงมา ชองจันนงถามว่า เราเห็นหน้าท่านไม่สบายมีเหตุการณ์
สิ่งใดหรือ บิดานางลชยลนว่าเมอจะขึ้นไปบนเหล่าบุตรสาวเราเหยียบบันได
พลาด ต่างหตุก็จะลงไปเก็บพูดแล้วก็ออกจากบ้านไป ชองจันนงได้ฟังก็ไม่สงสัย
บิดานางลชยลนตรงมายังบ้านผู้รักษาเมืองฟ้องตามคำชองจันนงให้ฟังทุก
ประการ เทียบจนลกลงจดททวารหลายสับคนตรงมาตอมบ้านนางลชยลนไว้และ
ตรึงเขาจับชองจันนงเอาตัวไปยังบ้านผู้รักษาเมือง เทียบจนลเห็นชองจันนง
โกรธจึงตว่า โจรนบั้งชอนักปลอมเข้ามาในเมืองแต่ผู้เดียวจะคิดกระทำการร้าย
หน่ากว่าบิดานางลชยลนมาฟ้อง ถ้าหากไม่เรากับพวกราษฎรก็จะพากันได้
ความลำบาก ชองกงให้มาทำอย่างไรก็รีบเสียดำจริง ชองจันนงไม่พูดจา
สิ่งใด ตงเผ่งจึงว่า พวกโจรโจรร้ายถ้าไม่เขย็นตทไหนดจะรบ เทียบจนล

ร้องส่งให้พวกผู้คุมเขย่นข้อจนวนร้อยหนึ่งจนสลบไป ตงเผงส่งให้จาคาเอาไป
ขังคุกไว้ ถ้าจับตัวของกงไต่จะส่งเขาไปพร้อมกัน

ฝ่ายของกงครนขอจนวนรับอาสาไปแล้ว กมหนังสือให้คนถือไปเมือง
ตงเชียงฮู้บอกให้ โงวหยงชินแแต่รู้เรื่องความ

ฝ่ายโงวจนวนหนึ่งกับ โงวหยงชินแแต่และพวกพ้อง ไพร่พลยกกองทัพไป
ใกล้จะถึงเมืองตงเชียงฮู้กตงคายนกลงไว้ พอคนใช้ของของกงเอาหนังสือเขา
ไปให้ โงวหยงรับมาตงกณิกออกฮานแจ้งความว่าขอจนวนเข้าไปในเมือง
ตงเผงฮู้ สำนักอยู่ทหญิงคนเล่นบ้านตงชยฉนกกตจใจบอกให้ โงวจนวนหนึ่งแล้ว
โงวหยงชินแแต่ก็ออกจากค้ายในเวลากลางคนตรงมาทคายนเมืองตงเผงฮู้ ถาม
ของกงว่าผู้ใดใช้ให้ขอจนวนไป ของกงบอกว่าขอจนวนรับอาสาว่าเคยไปสำนัก
ฮาศยไต่รักใคร่หญิงคนเล่นทนนด้วย โงวหยงบอกว่าท่านไม่ตรกตรองเสีย
ก่อน แมนซาพเจ้าอยู่ทใหม่จะได้ไป ธรรมดาบ้านหญิงคนเล่นสำนักฮาศย
ไม่ได้ ขอจนวนไปครงนคงจะเสียทเป็นแน่

ของกงจงว่า ถ้ากระนั้นจะคตอบายแก้ไขประการใด โงวหยงว่า
มัตนบ้านเมืองกรกษาตจจทรวาชมแฉงเขาออกฮานัก จะต้องให้นางโกว-
ตจขอปลอมเป็นคนแก้ขอทานไปคตออยู่ตามทาง ทางนทานจจจตพวกพ้อง
ไพร่พลยกไปตทกตาบตบนเขยักข ราษฎรตจใจคตอพยพหนีเขาเมือง
ตงเผงฮู้ นางโกวตจขอจะได้ปลอมเป็นราษฎรเขาไปตบการในเมือง ถ้า
แจ้งว่าขอจนวนไม่ตองโทษจตไฟตตชนกเรงออกมาจะ ตยกกกองทัพตททเข้าไป
แมนขอจนวนตองโทษอยู่ในคคจจคตฮานไปพตกับผู้คุมขอ ให้พบกับขอจนวนบอก
ให้คตอบายในวันตบตตอน ถึงเวลากลางคนกจตไฟชนเป็นสำคัญ พตแล้ว
โงวหยงก็ออกจากค้ายรับกลับไปเมืองตงเชียงฮู้ตามเดิม

ฝ่ายชองกงครน โงวหยงกดับไปแลวกสงนาง โกวตัวขอให้ปลอม
 เป็นหญิงชอทานไปคอยอยู่ตามอบาย จัดให้เกยเตียน เกยไปจคมไพร่พล
 ทารอยยกไปติดตามบนเขยงกยชงชนกบเมืองตงเพงฮูเกยเตียน เกยไปคม
 ไพร่พลออกจากค้ายตรงไปติดตามบนเขยงกย กเขาคทกจตประทตมาลอ
 และกลองเสียงฮออง ทหารทรักษาตบลกชอกถูรบตามทานไว้ พวกราษฎร
 เห็นตงนกกตใจพากนอพยพทงบ้านเรือนชวนกนหนเขาเมืองตงเพงฮู --
 นางโกวตัวชอกปลอมเข้าในหมู่ราษฎรเดินตามไปเขาเมืองตงเพงฮู ได้ --
 เกยเตียนเกยไปวเห็นพวกราษฎรแตกหนเขาเมืองแลวกยกกของทพกลบมาค้าย
 นางโกวตัวชอกเทยวสบแจงวาชอจตองจางฮยครนรงชนเขานางโกวตัวชอ
 เทยวชอทานได้อาหารกตรงไปยังคก พบผู้คมเดินออกมาจคกเขาลงคานบ
 แลวแกลตทาเบนรองไห

ผู้คมเห็นตงนนางถามวา หญิงชอทานมารองไหอยุทนทาไม นาง
 โกวตัวชอบอกวา ชอจนนายเกาของข้าพเจ้าจากกนมาประมาณสิบปีเศษ
 บตตองชงอยู่ในคกไมแจงโทษทณทสิ่งใด ผู้จะสงอาหารกไมมอดอยาก
 นกหนว ข้าพเจ้าจงเทยวชอทานได้อาหารมาจะขอเข้าไปให้ชอจนรับประทน
 ผู้คมวา ชอจนเป็นพวกใจรต่าบดเขาเนยชัวเประโทษถึงตายเข้าไปไม่ได้
 นางโกวตัวชอวาโทษของชอจนนจะข้าพพนประการใดกก็ตาม แต่ชอจน
 เป็นนายเกามคณอุปการะชอกบข้าพเจ้า จงจะขออาหารเข้าไปให้รับประทน
 สนองคณสคกรงหนง พุดแลวกทาเบนรองไหกลดงเกลอกร่าไรไป
 ผู้คมได้พงจคคควา แมนผู้ชายยากทจะนำเขาไป นเป็นหญิงคนเดียว
 เห็นจะไม่เป็นไร คิตแลวกนนางโกวตัวชอเข้าไปในคก ชอจนเห็นนาง

โกศตัวชอมากตกใจไม่อาจพูดสิ่งไร นางโกศตั้งชอร้องไห้พลางเอาอาหาร
บ่อนชอจันอยู่

ขณะนั้นพอเจียดคบผู้มากับคอกเข้ามาเห็นกรองตวาดว่า คนร้ายโทษ
ถึงตายผู้ใดไซ้ให้เข้ามาส่งอาหารยังไม่ออกไปเสียโดยเร็วหรือ จะต้องถูกต
ด้วยกระบอง นางโกศตัวชอได้ฟังก็กระซิบพูดกับชอจันว่า วันสิ้นเดือน
เวลากลางคืนจงจัดการเกิดแดงออกจากคอกไป ชอจันคิดจะตามออกก็ไม่ทัน
นางโกศตัวชอก็ไปเสียแล้วจึงตรกรองการอยู่

ขณะนั้นเดือนสามแรมสิบห้า เจียดคบทั้งสองนั่งพูดจกันอยู่ที
หนาคกว่าวันสิ้นเดือนนเปียบเหมือนสารทจีน เวลาที่เราไปชอกระดาษ
เงินทองมาเผาทำบุญเลี้ยงคุณบาง พุดแดงจัดการเช่นไหว้ทำบุญกินโต๊ะ
เสปตราตามสบาย ชอจันได้ฟังเจียดคบทั้งสองพูดกันก็อยากจะให้คามตเสีย
โดยเร็ว เจียดคบรอนนเมาสรวักเข้าไปในคอกเรียกชอจันไปทรมบอนา
ชอจันเดินตามไปไกลจะถึงเห็นโคทไม่มผู้คน ก็แดงขมอบอกกับเจียดคบรอน
ว่าผู้ใดเดินมาข้างหลัง เจียดคบได้ฟังก็เหดยวไปต ชอจันเอาค้ำฟ้าตลกศระษะ
เจียดคบรอนแตกลมลงขาดใจตาย ชอจันจึงแคะเอาอัฐมาคตชอคาโชตรวน
ออกแดงตรงมายังหนาคคเห็นเจียดคบกับพวกผู้คุมเสปตรามนเมาอยู่ ก็เข้า
ไล่ทุบตพวกผู้คุมล้มตายบางวงหนเอาตวรอดไปได้บาง ชอจันคตชอคา-
โชตรวนคนโทษในคอกออกทงตนประมาณหกสิบคน ตงมนไว้ไม่อาจจะออก
ไปคชให้พวกพ้องยกมาช่วย

ฝ่ายผู้คุมที่แตกตวงหนไปแจ้งความกับพระภษาเมือง เทยบวงนลได้
ฟังกตอใจให้ไปเชิญตงเผงนายทหารมาปรกษา ตงเผงวาคุมมรวายลอบเขา
มาในเมือง จึงจัดให้ทหารไปล้อมโจรมรวายทคกไวคอกอน ชาวเจ้าจะไปจับตัว

จนเวลาเย็น ตงเผงไม่คิดแกชวด ตรงเข้าบกรกชาวพนชนาบออกไปได้ ของก้ง
ก็ไม่ได้ตาม ตงเผงเห็นว่าเขาชยชนะไม่ได้จึงยกกองทัพกลับเข้าเมือง
ของก้งยกกองทัพตามไปในเวลากลางคืนและล้อมเมืองไว้แน่นหนา

ฝ่ายเทียบวณลผู้รักษาเมือง มีบุตรสาวอยู่คนหนึ่งยังไม่ตาม
ตงเผงใช้ให้เกณฑ์ไปสู่ขอกับเทียบวณลเป็นหลายครั้ง เทียบวณลไม่ยอมให้
เพราะด้วยการเรื่องตงเผงกับเทียบวณลจึงหมองหมางใจกันอยู่ ครบตงเผง
คุมทหารกลับเข้าเมืองในเวลาเย็น เห็นความของจ้งใช้ให้เกณฑ์ไปสู่ขอต่อ
เทียบวณลอีก

เทียบวณลจึงพูดกับเถาเกวาทวเราเป็นชนนางฝ่ายบน ตงเผงเป็น
ชนนางฝ่ายบุ จะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาอยู่กับตนนั้นไม่ควร แต่ครั้น
พวกโจรยกกองทัพมาตบามเมืองกตาคณแมนจะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาใน
ขณะนั้นคนทั้งปวงจะหวงเราจะได้แต่ให้ตงเผงจึงปราบปรามพวกโจรให้ถอย—
กองทัพกลับไปแล้วจึงจะให้อยู่กับตนเถาเกวาทวเราความมาบอกกับตงเผง
ทุกประการ ตงเผงยังไม่วางใจกลัวว่าภายหลังเทียบวณลจะไม่ยอม ตงเผง
จึงไม่มีใครเอาใจได้ในกาที่พนัก

ขณะนั้นของก้งยกเขาล้อมเมืองไว้แน่นหนา จัดให้เฮงเฮยโฮ้วกับ
นางโฮ้วชาเหนย เตยแซกับนางชงยงเหนยคุมไพร่ร้อยเศษเขาเซอกไปชิง
ขุมอยู่คอยจับตงเผงแล้วส่งให้พวกพองไพร่พลเข้าตเมือง ในเวลากลางคืน
วณนเทียบวณลแจ้งความกตใจเร่งให้ตงเผงยกออกตามทัน ตงเผง
ก็แต่งตัวขึ้นมาคุมทหารออกจากเมือง ของก้งยืนอยู่หน้าชบวน เห็นตงเผง
ขึ้นมาตรงมากรองตวาดปรารภนาจะให้เกิดโทษ ว่าอะไรกับทหารอย่างน

เราลดหย่อนฝีมือให้ไพร่พลของเราถึงสิบหมื่น นายทหารเอกกตงพณ ถาชน
จะสู้รบไปก็คงตายเสียเปล่าจึงมายอมตามภักดีเสีย โดยดีเกิดจึงจะได้รอดชีวิต

ตงเผงได้ฟังก็โกรธยงหนัก ขบมาถอทวนตรงมาทางช่องกง ลมของ
ฮวยหยงย่นฮอยฮาย—ฮวาก้ออกบองกนสู้รบกับตงเผงได้เพลิงหนง ลมของ—
ฮวยหยงแกลงทาชกมาหน ตงเผงก็ขับไล่ ช่องกงจึงให้ไพร่พลทำแตกกระจัด
กระจาย ตัวช่องกงหนีไปไกลจะถึงตำบลชวชยกยทคคอบายไวมแต่ตนหนี
พางเป็นพดไป ตงเผงไม่รีบในอุบายก็ไล่ติดตามช่องกงจะจับตัวให้ได้

ตงเผง ขงเหลียงทำเป็นรองว่า ฮยาซาพนของกงนายของเราเลย
ตงเผงได้ฟังก็รักไล่ไปถึงที่ชุมไพร่พลขงเชอกฮอย พวกช่องกงก็ตรุกนออก
ชกเชอกพานเทามาตงเผงลมลง เฮงเฮยฮั่ว นางฮั่วซาเหนย เตยแซ นาง
ชงยเหนยตรุกนออกมาจับตงเผง ถอดหมวกและเสื้อออกแล้วเอาเชอกมัดไว้
นำตัวกลับมาและเครื่องศสตราวุธมาส่งให้ช่องกง

ช่องกงแกลงตวาดว่า ยังไม่ถอยไปเสียหรือ พดพลาถัดตกลงจาก
มาแกมตตงเผงออกแล้วถอดเสื้อหมวกท้าวใส่ให้ตงเผง พลาถัดว่า ขง
ซาพเจามาสู้รบกับท่านครึ่งนก็เพราะด้วยจะเป็นเจ้าของตำบลเขาเนยชวเปาะ
จึงได้ยกกองทัพมา พวกพองซาพเจาได้ท้าววงเกินกับท่านชอกกยเสียเกิด
ตงเผงว่า ขงท่านจับได้ไม่ช้าเสียนนพระคุณเป็นทง ซาพเจายอมตามภักดี
แก่ท่านแล้ว เทียบอนลมรุษามองคนน ชาวเมืองตงเผงก็ยเป็นขนนางฝ่าย
บนรูปร่างกตแต่ใจไม่ซอตรงคตเบียดเบียนราษฎรฮอยเนองๆ ถ้าท่านยอมให้
ซาพเจากลับไปจะเบียดประตเมืองให้ท่านจคมไพร่พลบกรกเขาเมืองเกิด

ช่องกงได้ฟังก็ยมนต ตั้งให้เอาตงของและมาคณให้ ตงเผงแต่งตัว
ตามเดนขนมาไปหน้า ช่องกงกับไพร่พลทหารตามมาทางหลัง ครนถงเมือง

ก็เรียกให้เบ็ดประทในเวลากลางคืน พวกทหารรักษาประตูไม่แจ้งว่าพวก
 ไทหนักจุดไฟขนาดเห็นตงเผงกับทหารกลับมากเบ็ดประททอดสะพานข้ามคเมือง
 ออกมารบตงเผงกับทหารกลับมาเขาเมือง กองทัพของกงกับกรุดตามตงเผงไป
 ถึงในเมืองตงเผงอยู่ของกงตั้งไพร่พลไม่ไห้ท้าวายแก่ราษฎรพวกพ้องทงบวง
 กเขาชาวพนพวกทหารเบ็ดระดมบอนแตกหนกระจัดกระจายไปสิ้น

ฝ่ายนางโกวตัวขอรวากองทัพเขาเมืองไคกจุดไฟตชน ตงเผงตรง
 เขาไล้ชาวพนเทียบวณลศรรักษาเมืองกับภรรยาญาติพี่น้องลมตายเอาไว้แต่บุตร
 สาวของเทียบวณคนเดียว ของกงไห้ทงคกช่วยขอจนออกแลว ตั้งไห้
 เก็บรวบรวมเงินทองเสบียงอาหารในคลังขนบรทกเกวียนและจัดไห้ไพร่พล
 คมไปตงกับชายแชรอนตามคนพนองทเวือ ขอจนจึงคมไพร่พลตรงไปท
 ประตูไซ้หมงขางทศตะวันตก จบตงนางลชยลนกับขตามารดาชาวเสยทงสน
 ของกงกเอาเงินทองของเทียบวณลศรรักษาเมืองออกจ่ายแก่ราษฎรทลคไฟ
 ราษฎรคนใดทศรรักษาเมืองกับขนนางขมเหงขมชเอาเงินทอง ก็จบเขาตว
 ขนนางผูนนชาวพนเสยเอาเงินทองคนไห้ทก ๆ รวยไป ราษฎรทงหลายมความ
 ยมตจงพากนทวกันเป็นปกต ของกงกับพวกพ้องไพร่พลยกกองทัพออกจาก
 เมืองตงเผงสู่ตรงไปยงค้ายตาบลอนชวตน

ฝ่ายโลวจนทงยกกองทัพไปตเมืองตงเชยวสุ เเตยเซง นายทหารยก
 กองทัพออกสู้รบตานทาน และเตยเซงนเป็นชาวเมืองเจยงเตกสุ ผมอเซมเซม
 มอาน่าจมากอาจชเลอได้ เครื่องมอสำหรับไซ้คอกอนคดากลมขว้างไปตรง
 ไคกมไคผต คนทงหลายจงตงขอเรียกวาบอสดจช แปลว่าเกาทัณฑ์ต่นไม่มี
 บกทาง เเตยเซงมนายทหารรองตงคนผมอกเซมเซม คนทงขอเกงของ
 สักเป็นลายเลอเตมทงตว อาวุธสำหรับมอไซ้ทวนพุงชานาญนั้ เรียกวา

ชวยฮังไฮว ออกคนหนงขอเตงตตชน เรียกวาตงจไฮวถอทวนตามงามเป็น
 อาวธ เตยเซงนายทหารกับเกงอองและเตงตตชน ถคมทหารออกจากเมือง
 ตรงมาทหน้าเมือง ไลวจนทงไทเซยชอบบุนเขารบกับเตยเซงได้เพลงหนงกขบ
 มาทหน้า เซยชอบบุนไม่รือบายกไล่ตามไป เตยเซงเห็นไตทงเอากอนคูลา
 ขวางมากกเซยชอบบุนตกมา เตยเซงจะเซาจับตัวเซยชอบบุน เอยเซงย่นอย
 หน้าขบวรบเห็นเซากขวางเกาทณทมอไปถกหน้าเตยเซง ไพรพลของ-
 ไทวจนทงตรกนเซาแยงเซยชอบบุนมาไต ไลวจนทงถอยก่องทพกดบเซาคาย
 เตยเซงไตชยชนะจคมกนกดบเซาเมือง

ครนรุ่งชนเซาเตยเซงกับนายทหารรองคมทหารออกจากเมืองมาทารบ
 ไลวจนทงกไทฮวนสยกับทงของลกนคม ไพรพลออกด้านทานเป็นสามารถ
 ทงของนนสู้รบกับเตงตตชนไตหลายเพลง เตงตตชนเซาตามงามพุ่งมากก
 ตนซาทงของพลตตกมาลงไพรพลตรกนเซาแยงชิงตวทงของมาไต ไลวจนทง
 ถอยก่องทพกดบมาค้าย เตยเซงกับนายทหารรองไตชยชนะกยกก่องทพ
 เซาเมือง ไลวจนทงยกออกสู้รบกับปราชยทงสองครั้ง เซยชอบบุนกบทงของ
 ถกฮาวอเจ็บบวยเป็นอนมาก จึงให้ไพรพลเซาไปรักษาพยาบาลอยู่ในเรือ
 แลว ไลวจนทงกับโงวหยงชนแสดปรึกษากนวา บคนมชาวเลาลอมาวาของกน
 ตเมืองตงเพงฮูแตก จะตองให้ไปบอกของกนยกก่องทพมาชวย ปรึกษากน
 แลว โงวหยงชนแสด ไซไหแปะสนรบไปเมืองตงเพงฮู

ขณะนนของกนเตรียมการพร้อมจะยกก่องทพกดบ พอแปะสนมาถึง
 คายตามลอนชวตม กเซาไปแจ้งกับของกนตามชงไตสู้รบกับนายทหารเมือง
 ตงเซยงฮูตงแตตจนปลายไหพวงแลววาชตมเซยชอบบุนกบทงของทเจ็บบวย

นนเอาไปรักษาพยาบาลอยู่ทเวอ โฉวจนหงกับโจวหยงชินแสให้ท่านยก
กองทัพไปช่วยโดยเร็ว

ของกงโตพงกมความวิตกกังวลกับพนองทงปวงว่า ไม่ใช่วาสนา
ของโฉวจนหงจริงแล้วขงยกกองทัพไปครองนเวอให้โจวหยง กงสินชินแส
ทงสองไปช่วย คิดว่าคงสมความปรารถนานางเกาเอทหนงเบนโตของเงาของ
ตำบลเขาเนยชวเปาะเหตุใดจึงกลับกลายไปได้ เราเห็นจะต้องว่ากล้าสู้ไป
พนองทงหลายจนคมไพร่พลไปช่วยโฉวจนหงด้วยกันสักครึ่งหนึ่งเถิด

พตแล้วของกงยกกองทัพออกจากค่ายตำบลอนชวตณ เดินทางไป
ถึงตำบลตงเซียงเกยเขตแดนเมืองตงเซียงฮู โฉวจนหงกับพวกพองเหล่านน
แจ้งความก็ออกมาต้อนรับเชิญของกงเข้าไปในค่ายเล่าความซึ่งได้สู้รบให้
ฟังทุกประการ ของกงตั้งให้ตงคายนคงไวแล้วคมไพร่พลออกมาตั้งขบวน
รบ ครนวงชนเขาเตยเซงกับนายทหารทงสองยกกองทัพออกจากเมืองตวง
มาเห็นของกงย่นหน้าขบวน เตยเซงกรองด่าว่าพวกโจรโจรร้ายมาสู้รบกัน
ให้ถึงแพและชนะกันในวันน ของกงโตพงจึงถามพวกพองว่าผู้ใดจะรับอาสา
บาง ขอเพลงกขบมาถอทวนตรงเขารบกับเตยเซงประมาณห้าสิบเพลงยังไม่
แพชนะกัน เตยเซงแกล้งทำเป็นขบมาทอน ขอเพลงไม่รูทกขบมาได้ตามไป
เตยเซงได้ทหยบก่อนศลาขวามถอกขอเพลงพลตตจากมาลง เกงอองกบ
เตงตตชนนายทหารรองของเตยเซงตรงมาจับตอขอเพลง ลอฮวง กวยเตง
กขบมาเขาช่วยแยงขงเขาขอเพลงกลบมาค่ายได้ ของกงถามพวกพองอีกว่า
ผู้ใดจะออกสู้รบบาง เอียนตุนโตพงกขบมาตรงไป ของกงจะทกทวงห้าม
ปรามกไมทหนด้วยเอียนตุนขบมาไปรวดเร็ว เอียนตุนตรงเขารบกับเตยเซงได้
ห้าเพลงสุ่มมือเตยเซงไม่ใดกขบมาทอน เตยเซงขบมาได้พลางหยบก่อนศลา

ชวางไปถกเสื่อเกวาระกลางหลัง เอยนสนเจบ้วยเจยนจะตกมากแข็งใจชบมา
 กัดบเขาคาย แปะสันตรงเขาสรบกับเตยเซงอก ฮนทอเขาชวยแปะสันรบได้
 ดบเพลิง เตยเซงแกลงทาเป็นชบมาหนฮนทอ ในทกไมได้ตาม เตยเซง
 กัดบเขาสรบกับฮนทออก หยบกอนศลาหมายตรงหนาแลวกชวางไปถกจุมก
 ฮนทอแตก โลหิตไหลเจบปวดยงนกชบมาหนกัดบเขาคาย เมงกเหนกโกรธ
 ไมทนของกงสงชบมาตรงมาจะสรบ เตยเซงถอกกอนศลาชวยพอเห็นเมงกมา
 ถงกชวางกอนศลาถกหนาเมงก ๆ ทงฮาวุธเตยชบมาหนเขาคาย ชองกงเห็น
 พวกพองเจบววยหลายคนกตกใจจะไหลอยกกองทัพกลับ

ชวอนจนยนอยชางหลัง โลวจนหงจรงชววา จงคอยดถกกอนศลา
 จะถกชวาพเจาหรือไม วาแลวกชบมาเขารบกับเตยเซง ๆ ถอยห่างออกไปจึง
 พดวา มาคนหนงกหนสองคนกหน เจารวามมอชวางกอนศลาเราแมนหรือ
 เปลา ชวอนจนवादเตชวางผ ฮนชวางเราไมถกหรือ

พดยงไมทนชาตคาเตยเซงหยบกอนศลาชวางไปถกกรรมปากชวอนจน
 พดตตกจากหลังมา เกงฮอง เตงตตชนนายทหารรองชบมาตรงมาจะจับตัว
 ชวอนจน พวกพองไพรพดของชองกงมมากกตรกนเขาแยงชงชวยเอาชวอนจน
 มาได้พยงไปคาย ชองกงมความโกรธแคนนกจบกระบเซอดชวยเสื่อแลว
 พดวาแมจับตัวทหารทชวางกอนศลาไมได้กไมยกกองทัพกลับไป อเฮยนเจยก
 เห็นชองกงโกรธจึงพดวาถากระนนจะเลียงพวกชวาพเจาไวทาไม อเฮยนเจยก
 กชบมาตรงเขาไปรองดาเตยเซงวา นบประสาอะไวกับเดกนอยเทานมกาลง
 และมมอกตวคนเดยว เจาจาเราเป็นนายทหารเอกชอเฮยนเจยกได้หรือไม
 เตยเซงวา ทหารเซนน ชายหนา แกบวนเมอง เดมเจานาย ชบเลียง แต่งตง ให้

เป็นขุนนางใดก็นับหวัดเงินเดือนไม่ควรจะไปตามภักดกับพวกโจร เจ้าชาย
 อวดตหมมมือเราไม่พन्दอก พดพลาางขวางกอนศลามา ออเขียนเจยกเอา
 กระทบองสนชนรบกอนศลาแต่พลาตถูกขอมือ ออเขียนเจยกเจบบวยกขบมา
 กลับเขาคาย

ของกงเหินตงนจนจว นายทหารทชมากพากนเจบบวยทงสนชง
 แต่ทหารเดินเท้าได้จะรบอาสาจับทหารมนนได้ เลาตงอองาวอออกจากขบวน
 ตรงไปจะสู้รบ เตยเซงเหนกหวเวาะแลจว แต่ทหารมาทตยงสู้มมือเราไม่ได้
 นับประสาอะไรกับทหารเดินเท้าจะมาสู้รบกับใคร

เลาตงไต้ฟงก็โกรธตรงเข้ามา เลาจวพน ถูกเทามา ทเตยเซงขเจบ
 บวดวงสองเท้าหลงไต้ตบอยเสมอ เลาตงไต้กระชนตไปทางมabungหน้าอัย
 เตยเซงไต้ทหยบกอนศลาขวางกอนศลาเลาตงลมลง ทหารเตยเซงตรกนเขา
 จับเลาตงได้ เอยจวไปช่วยไมทนกขบมาไลพน เตยเซงหลบทนขวางกอน
 ศลาไปถูกหมวกเฮยจ ๆ ตกใจกลัววชกมากลับมา ของกงเหินตงนจนม
 ความวิตกถอนใจใหญ่ จตง ลยเหงจเขารบอาสาว่า ขาพเจาจะขอออกไป
 รบให้พรอมกนทงสองคน พดแลจวอองาวอออกจากค้ายตรงไปจะเข้ารบ

เตยเซงเหนกหวเวาะพดจามาแต่ผเดียวไม่พรอมใจกนทรอ บตนมมา
 สองคนจิงจะพรอมใจกัน เราให้มาตีบคนกทำไม่เราไม่ได้ พดพลาางหยบศลา
 สองกอนออกถอชอนไว้ ลยเหงไต้ฟงก็โกรธตรงเข้าไปเองาวขนจะพน
 เตยเซงขวางกอนศลาถกลยเหงลมลง ทหารเตยเซงตรงมาจะจับตวลยเหง
 จตงเขาช่วยบองกน เตยเซงขวางศลามาอกถกจตงลมลง กอนเตงยนอัย
 ทนาขบวนเหนกขบมาช่วยเขาจตง ลยเหงกลับไต้ค้ายได้ เตยเซงเหน — —

กวนเตงเขาช่วยกทหยบกอนศลาขวางมา กวนเตงยกงาวชนรบกอนศลาถก
งาวเป็นประกายไฟสว่าง กวนเตงเห็นกไมมีใจสู้รบชกมากลบมาค้าย

ตงเผงย่นดอยเห็นตงนนงนกกวา เราเพงสามภกตใหม่ ๆ ครนจะ
ไมออกรบ เทเห็นมมอชองกงกบพวกพองกจะหมนประมาณไตตองออกสู้รบให้
เห็นมมอศกครหง คตแลวดตงเผงถอทวนตองมอชบมาตงไป เตยเซงเห็น
จรงองตวา เจากบเรามาเมองอยไทดกนนาทจะชวยคตอานปราบพวกโจร
ให้ราบคาบจิงจะควร เหตุใดกลับไปคตกบฏตอเจาแผ่นดิน ตงเผงไตพงก
โกธตรงเขาสู้รบแทงพน เตยเซงกบองบตตานทานไวทลายเพดงแลวดชกมา
หน ตงเผงว ในอบายกไมไดตามชกมาหยดพดวา ถ้าผอนจิงลอลวงขวาง
กอนศลาไต เวารูเดหกลแลวดขวางไมถกคอก เตยเซงกชกมาหยดหยบกอน
ศลาขวางมาตงเผงตาไวทลบทลททากไม เตยเซงหยบกอนศลาขวางมาถก
ตงเผงกทลบทน เตยเซงเห็นตงนนกกตใจชบมาหนไปไกลจะถงหนาชบวน
ตงเผงไตตามไปไกลจะถงตวกเอาทวนแทง เตยเซงทลบทนมาตงเผงชนน
ถลาเขาชตกบมาชองเตยเซง ๆ เห็นไตทกเอามอกอตตงเซงไว ปลากนชดมน
ชกเถยวกลดตงเผงจะเซยทกวงตงมาจะชวย เกงอองกบเตงตตชนทชบมา
เขาตกตตามทานชกเถยวไว ลมชอง ฮวยหยง ลอฮวง กวยเลงสนายชบมา
เขาชวยตงเผงกบชกเถยวคนละสองนาย เตยเซงกวางมอปลอยตงเผงเตย
ชบมาหนเขาชบวน ตงเผงกไตตามคอยระวงกอนศลาอย เตยเซงหยบกอน
ศลามาลอไว พอตงเผงไตตามไปไกลจะถงถขวางกอนศลาเฉยตทตงเผงไป
ตงเผงตกใจชกมากลบมายังค้าย

ขณะนน กาลงชดมน ลมชอง ฮวยหยง สู้รบกับ เกงออง อยหม่หนง
ลอฮวง กวยเลงรบกับเตงตตชนหม่หนง เกงอองเอาทวนพุ่งลมชองกับ

ช่วยหยงกไม่ถกแกงของสนอาวธมของ ช่วยหยงกจับแกงของโตคมตวมาค้าย
 ฝายข้างเตงตตชนกาดงสรบกับลอสองและกวยเตงไมคตแกชวต เอียนเซงยณ
 อยหนาขบวนจงคตวา พวกพลองเรวตเตยเซงลอสองชวางตวยกอนคตลา
 บาดเจบถงสบหาคน แมนจับทหารรองของเตยเซงไมโตสกคนหนงมอบฮาย
 แกเตยเซงนทหรือ จะแบกหนาไปไวทไทน เอียนเซงกวางเครองคตตราวธ
 หยบลกเกาทถนทมอชวางไปถกเทามาเตงตตชนลมลง ลอสอง กวยเตงก
 ตรงเขาจับเตงตตชนโตคมตวมาค้าย เตยเซงยณอยหนาขบวนรบจะรบมา
 ชวยกไมทนสงไททหารคตวเลาตง ยกกองทัพกลบเขาเมืองตงเซียงฮี่ ไทชว
 ฝรภษาเมืองกตอนรบจต ไตและสุรามาเลียงเบนอนต สงไหเอาตวเลาตง
 จำซงคกไว

ฝายชองกง เห็นพวกพลองจับทหารรองของเตยเซงโตทงสองคน ถยก
 กองทัพกลบเขาคาย ชยไหไฟรพลนาแกงของกับเตงตตชนไปตงไวยง --
 เขาเนยชวเปาะกอนแลวชองกงจงพตกับ ไลวจนทงและ โงวหยงชนแสวาเมอ
 ครงแผนดินเหงาไตว เสงงวนเจียงตทหารพวกโตถึงเวลาเตยจไมทนบายเจบ
 บวยถงสามสบหาคน วนนเตยเซงชวางกอนคตลาถกพวกพลองเรวครเตยจบวย
 สบหาคน เตยเซงกับเสงงวนเจียงนนมมอเขมแซงคตลาชคตงกนควรบเป็น

นายทหารโตบรรดาพวกพลองโตพงกไมพตประการไต
 ชองกงจงวา ชงเตยเซงแซงแรงนนเพราะแกงของ เตงตตชนเป็น
 บกชาย-ชวาบคนนายทหารทงสองเรวจับไวไต จะตองคตอบายจับเตยเซง
 เตย โงวหยงชนแสวา ชาพเจาคตไวตแลวทานอยาวตกไหพวกพลองชงเจบ
 บวยกดับไปรภษาทเขาเนยชวเปาะ บอกลดวงจนลตชม บตง ชงลบ องชน
 ลดบ กับพวกทชานาญทวงนาไทจตเกวยนจตเรอบรرتกเสบยงคตมาตง ลอ
 ไทเตยเซงออกแยงชงกอนคตลาเสงงในนากคงสมคตวปรารถนา ชองกงโตพง

๔๔ กเห็นชอบ จึงวาอธิบายนตนักเชิญจัดการเถิด โงวหยงก็ให้พวกทลกกอนศลา
 บวยมากกลับมาเขาเนยชวเปาะ ส่งให้หลวงจันดตขม บสง และพวกท
 ชานาญทางนา บรรทกเดบียงอาหาร แยกมาทางนา ทางบก ตามอธิบายทคตไว้
 ไพรพลกนาบวยกลับมาถึงเขาเนยชวเปาะแจ้งความตามอธิบายของโงวหยง
 ชนแต่ให้หลวงจันดตขมกับพวกพองเหล่านนพงทุกประการ หลวงจันดตขม
 กจคเกวียนและเรือเล็ก—ใหญ่บรรทกเดบียงอาหารไว้พร้อมแล้ว หลวงจัน
 ดตขมกับบสง ชงคบ องชน คบและไพรพลคุมเกวียนเดบียงอาหารมาทาง
 บก ลจัน เตยสน เตยหวย อวนเซยววย อวนเซยวเหงา อวนเซยวชิต กับ
 ไพรพลคมเรือเดบียงประมาณหารอยลามาทางนา กองลาเลียงทงสองยก
 ออกพร้อมกันตรงมาเมืองตงเซียงฮู

ฝ่ายโงวหยงชนแต่ครนไซทหารไปแล้ว จึงส่งโงวชนสนชนแต่กับ
 ดิมชองคุมไพรพลไปช่มอยู่ริมแม่น้ำ ถ้าเตยเซงยกออกแยงชงทางเรือจะได้
 ชวยกัน กงชนสนกับดิมชองก็คุมไพรพลไปช่มอยู่ตามส่ง

ฝ่ายไทชวฝรภษาเมืองตงเซียงฮูปรภษาการกับเตยเซงวาครวานสรบ
 กับพวกโจรมชยชนะถงสองครงกจรงแต่ยงไม่ราบคาบ จะตองไซให้ทหาร
 ไปสอดแนมสืบข่าวควา พวกโจรคคตประการใด จะได้ยกไปปราบปรามเสีย
 ไทเรยบรอย พอมายไซสปรภษการมาแจ้งความว่า มเกวียนบรรทกเดบียง
 มาทางทคเห็นอประมาณรอยเดิม ไม่แจ้งวามาแต่เมืองไหน ทางนากมเรือ
 เล็ก—ใหญ่หารอยลมาบรรทกเดบียง มนายทหารกับไพรพลคมาบางเดกนอย

ไทชวฝรภษาเมืองได้พงจงว่า พวกโจรคคตการตงนคจจะมอธิบาย
 ประการใดคคตงหนง จึงไซทหารไปสืบตรแนแต่กวกลับมาแจ้งว่า ชงเกวียน
 กับเรยนนบรรทกเดบียงอาหารมาแต่เขาเนยชวเปาะ เตยเซงวาครวานชวพเจ้า

จะคุมทหารออกไปสกัดเขาเสบียงทางบกก่อนแล้วจึงจะไปสกัดทางเรือ ท่าน
 จึงยกออกไปช่วยด้วยกึ่งสมเด็จพระปราบณา ไทซิวว่าอธิบายของท่านดังก
 แด่ของตรกตรงให้มากกลัวว่าจะเป็นอธิบายของพวกโจร เตยเซงคำนับลา
 มาตระเตรียมเครื่องศัสตราวุธ พร้อมแล้ว ได้เสอเกราะ ถอทวนขนมาคุมทหาร
 พันหนึ่งออกจากเมือง

ขณะนั้นเวลากลางวันคนเดือนหงายสว่าง เตยเซงพาทหารเดินไปทาง
 ทิศเหนือประมาณได้สบบลเห็นเกวียนบรรทุกเสบียงเดินมาของยหอบอกว่ากอง
 ลาดเดี่ยวเขาเนยชิวเปาะ เตยเซงสั่งให้ทหารหยุดยืนอยู่ หลวงจันดตชม
 กับพวกพองครนเดินมาพบทหารยืนอยู่ข้างหนาท่าเป็นไม่เห็น ถอไม่เท่า
 เหล็กคมเกวียนไป เตยเซงก็เอาก้อนศลาขว้างไปถกศีรษะหลวงจันดตชม
 แดกล้มลง โลหิตไหลทหารเตยเซงตรกนอกไพร่ของเขาแย่งชิงเอาเกวียนเสบียง
 บาง แล้วจะเข้าจับหลวงจันดตชม บดงกับไพร่พลกตรงเขาช่วยเอาหลวงจัน
 ดตชมมาได้ ทงเกวียนเสบียงเสียชวณกนวงหนไป เตยเซงได้เกวียนเสบียง
 อาหารกมความยหนด คมเกวียนเสบียงอาหารกลับเข้าเมือง

ไทซิวผู้รักษาเมืองเห็นกตใจเกบรวบรวมไวแล้วพดว่า ท่านจะไป
 แยงชิงทางเรือกตองคตตรกตรงให้ เตยเซงมิได้พดจาตั้งได้ขนมาคุมทหาร
 ออกทางประตูหน้าทงทิศใต้ เห็นเรือบรรทุกเสบียงล่องนามาทงทิศเหนือ
 เป็นอนมาก เตยเซงพาทหารไปริมฝั่งไพร่องขนออกองจะเขาแยงชิงเสบียง
 อาหารขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน

ฝ่ายกงขนสนกบคิมของไปชมอัยรมแมนาเห็นตงนน กอานมนต
 บนศาลเป็นหมอกมตมวทงอากาศ เตยเซงคตจะกลบถมองไม่เห็นทาง — —
 ลมของขบไพร่พลออกสกัดหน้าเตยเซงกับพวกทหารไว้บกรกไล่ซาพนเตยเซง
 เห็นตงนนกตใจไม่รูทจะหนไปทางไหนจงทกลงในแมนา ลจุน เตยหวย

เตยสน อวนเชียวย อวนเชียวเหงา อวนเชียวชด ทองอย ทองเม้งแปดนาย
 ทศมฺเรอเสบียงมานนทชวณกนเขาสกคหนาตอมจับตอเตยเซงโตมคไฉนหนา
 คมตวมาส่งยงคาย โงวหยงชนแสแจงความกยกกของทพเขาตเมืองตงเซยณัฐ
 ในเวลากลางคน ไทชวอยแตมเตยวกคมทหารเขาตานทานบองกนรักษา
 เมืองไฉนไม่ได้ กองทพของกงหกพงประตเมืองเขาไปไฉนพาพันทหารชงรักษา
 หนาทเบนตะลุมบอน ไทชวไม่วะหนีไปทางไหนกหลบอยู่ในเมือง พวก
 ทหารลุมตายกระจัดกระจายไปสน ชองกงให้ไปถอดเตาตงออกมาจากคก
 แลวเก็บรวบรวมเงินทองทรัพย์สินของเสบียงอาหารทในคลังขนบรรทกเกวณ
 ให้ไพร่พลคมไปตำบลเขาเนยชวเปาะสวนหนง ยงอกสวนหนงกแจกจ่าย
 ราษฎรทแตกหนีใหม่ขอขายหากนตามเดิม แต่ไทชวผู้รักษาเมืองนนเป็น
 คนสตัยชอรักใคร่ราษฎรชวระถอยความเป็นยติธรรมจึงไม่จับฆ่าเสีย บรรดา
 พวกพองมาตงพรอมกันยงทชมนมในเมืองเขาตอเตยเซงมาตง

ชองกงเห็นกออกมามาตอรรบแกมตแลวพดว่า พวกข้าพเจ้าได้ทา
 เหลอเกนกับทานชอออกยเสยเถด ชองกงกเชิญเตยเซงเขาไปยงทหนงชมนม
 ยงไม่ทันพดจกน หลวงจุนลุตชมนเห็นเตยเซงกโกรธยงนถ ถอไม่เท่าตรงมา
 จะตเตยเซงแกแคน ชองกงบองกนได้หลวงจุนลุตชมถอยห่างออกไป เตยเซง
 เห็นชองกงมีใจรักใคร่ โดยสัจจรมได้คดพยาบาทกคกเขาคานบพดว่าข้าพเจ้า
 ยอมตามภกคกกับทานแลว ชองกงกจับถวยสร้าทลลกเกาทณชสบานว่า
 ถาพนองทงบวง ชนจะคดพยาบาทตอกน ขออย่าให้เทพยดาทงหลาย คัมครอง
 รักษา คงตายด้วยคมอาวุธต่าง ๆ เถด จึงเอาลลกเกาทณชจมลงในถวยสร้า
 แลวทงเตย บรรดาพวกพองเห็นตงนนถยนต ตระเตรยมการทจะยกกของทพ
 กลับ

ลตขม บดง ขงเมง ขงเหลยงคุมไพร่พลสามพันยกไปตีค่ายทิศตะวันออก
 ไทเยยจ ขอนจน เอยชน ตันตคคุมไพร่พลสามพันยกไปตีค่ายทิศเหนือ ให้จตง
 ลยเหง โจวยนคุมไพร่พลสามพันยกไปตีค่ายทิศตะวันตก ให้ชองกง
 กงชนสัน กับ โงวหยงชนแต่ ลอยจวง กวนเตง เกยเตยง เกยโปว ไตจง
 ขชเยยคุมไพร่พลห้าพันยกไปตีค่ายกลางที่ขมนม ให้ลชย ฮ้วนสย หังชอง
 ลกนคุมไพร่พลยกตามไปคอยช่วยจัดการเสร็จแล้ว ชองกงกับ โงวหยงชนแต่
 กยกกองทัพออกจากเขาเนยชวเปาะไป

ฝ่ายมาไซลาดตระเวนตามลจันเถาณแจงวาชองกงยกกองทัพมากรบ
 ไปแจงความกับจันหลงเจ้าของตำบล จันหลงจึงเชิญชอบนเกยง โขเตยผู้
 เป็นอาจารย์มาปรึกษาว่า บัดนี้พวกโจรตำบลเขาเนยชวเปาะยกกองทัพมา
 ทานจะคิดอ่านประการใด ชอบนเกยงว่าต้องคิดอธิบายขดหลมขดบ่อไปคอย
 จบพวกโจรดีกว่าคอธิบายอย่างอื่น จันหลงได้ฟังก็เห็นชอบจึงให้ไปขดหลม
 ไวทหน้าค่ายกลางตำบลและค่ายข้างทิศเหนือด้วยเบนอนมาก แล้วจุดไฟรพล
 ไปชุ่มไว้คอยสู้รบต้านทานกับพวกโจร

ฝ่ายชองกงกับ โงวหยงยกกองทัพเดินทางมา ให้ชชเยยไปสืบตท
 ตำบลจันเถาณก่อน ชชเยยก็รีบไปสืบตทได้ความแลวกกลับมาแจงกับชองกง
 และโงวหยงว่า พวกจันเถาณคอธิบายขดหลมและบ่อไวตามแถวหน้าค่าย
 คอยกองทัพพวกเรา โงวหยงชนแต่ได้ฟังก็หวเราะแล้วยกกองทัพเดินไปใกล้
 จะถึงตำบลจันเถาณ เห็นทหารผู้หนึ่งมาเที่ยวตรวจตราอยู่กองทัพหน้าก็จะ
 ได้ตาม โงวหยงห้ามไว้แล้วหยดกองทัพตั้งค่ายมนขดคูปกขจากเหล็กไว้แน่น
 ทนา คอยอยู่ตงสามวันก็ไม่เห็นพวกจันเถาณยกออกมารบ โงวหยงมีความ
 สงสัยจึงให้ชชเยยปลอมเป็นไพร่ลอบเข้าไปสืบตทว่า พวกเข้จันขดหลมและ
 บ่อไวข้างทิศเหนือทิศใต้ ใกล้ค่ายมากน้อยเท่าไร ให้จดหมายมาจันตน

ขเขียนรบคาสง ออกจากค้ายตรง ไปตามลจันเถาฉิม สบตุร ถถวนถก
 ตองแลวกรบกลบมาค้ายขแจงให้โงวหยงและชองกึ่งฟงทกประการ โงวหยง
 ชนแจงจัดไทพทหน้าแยกเป็นตองกึ่งเอาเกวียนทได้เสียบยงอาหารบวรจ—
 ญาฟางและคณบนทงรอยเลมลอบไปช่มอยหลังเขา ถาดงกาทนตกให้
 คมเกวียนเขาตักทางจตุไฟชนไทหลวงจันดจิม บุดง จตง ลยเหงคม—
 ไพรวล แยกชน ตองกึ่ง เขาต คายทศตะวันออก ไทเอยจ ชอจันคมไพรวล
 ไปตงชบจนรบอยหน้าค้ายใหญ่ ถาดงกาทนตกให้ตกลองไทรองทาทจจะบกรก
 เขาไป นายทหารทงทกคานบลาแยกกันไปทาการตามตง ครนวงชนเขา
 ชองกึ่งกบพวกพองกยกไพรวลเป็นกองหนนเขาไปตค้ายพรอมกัน

ฝ่ายชอบนเกยง จดการคตจะลอลวงพวกพองชองกึ่ง พอโดยนเสยง
 ประทตสัญญาจตชนพวกชองกึ่งกตทกประตงเขาไป หลวงจันดจิมกบ
 บุดงคมไพรวลเขาตค้ายทศตะวันออก จตง ลยเหงเขาตค้ายตาทศตะวันออก
 พวกแชนกรบมาบอกชอบนเกยง ๆ จิงจัดไพรวลให้ยกไปชวย จันชก
 จันคย ชอบนเกยง กไม่ออกมา สุ่ม ปวารณมา จะให้ พวกชองกึ่ง ตทกเขามา
 ทางหน้าค้ายจะได้ตกบ่อและหลมดง ไพรวลชองชองกึ่งทไปช่มอยหลังเขา
 โดยนเสยงประทตสัญญากแยกกันเป็นตองกึ่งออมมาทางหลังค้าย รกได้
 พวกแชน ทชมอยรมหลมกระชนมา จันถงหน้าค้าย แลวชบเกวียน ทบวรทก
 เครื่องไฟออกสัดไว้ โงวหยงชนแจงคมไพรวลทกระทบเขามาทางหลังค้าย
 พวกแชนไม่ระหนีไปทางไทน ถอยไปหน้าค้ายกพลตตกลงในหลมชองตว
 ทงสน โงวหยงกให้จตุไฟตคเกวียนชนทกกัน ชอบนเกยงไพรวลเหล่าน
 จะออกมาสู้รบกไม่ไต่ กงชนสนช่นอยหน้าชบจนททหารกชานมนตค้ายาเป็น
 ลมพายท้อบเอาไฟไปตคทอรบชางทศ ไทใหม่ชนชองกึ่ง ได้ชยชนระกยถกกองทัพ

กลับไปค่าย ขอบนเกลียงจึงให้ไพร่พลขอมแซมหอรบและประตูกำแพงแต่
ในเวลากลางคืนจนแล้วเสร็จ

จันโถวจึงปรึกษากับขอบนเกลียงว่า พวกโจรมีใจกำเริบมากต้อง
ยกออกไปรบฆ่าเสียให้เบาบางจึงจะได้พูด แลวกแต่งตัวชนม้ามไพร่พลออก
จากตำบลไปทำขวนรบ ของกแข็งความกโหดฮวง กวยเส็งคุมไพร่พล
ออกไปรบกับจันโถวได้สามสิบเพลงสู้ฝีมือจันโถวไม่ได้ชกมาหนี ฮวยหยง
ยืนอยู่หน้าค่ายกลัวจะเสียที ก็ขบมาตรงไปยิงด้วยเกาทัณฑ์ถูกแขนขวา --
จันโถวพลัดตกจากหลังมาลง ล้อฮวง กวยเส็งก็เข้าฟันจันโถวตายพวกไพร่พล
เห็นนายตายก็ตกใจ แยกหนีไปแจ้งความกับ จันหลังผู้บิดาทกประการ จันหลัง
ได้ฟังกรองไห้เสียตายจันโถวยิ่งนัก

ฝ่ายจันเซ่งหมอเข้มแข็งมป่วยต่อมตวเศษอยู่สองเล่ม ครั้นแจ้งว่า
จันโถวผู้พี่ตายก็โกรธสั่งไพร่พลให้จันมาจะยกออกไปแก้แค้น จันหลังผู้เป็น
บิดาท้ามกไม่ฟังชนมัตรมาหน้าค่ายใหญ่ ขอบนเกลียงก็ออกห้ามจันเซ่งว่า
ท่านอย่าเพิ่งยกออกไปสู้รบก่อน พวกของกนมสมมตเข้มแข็งนัก ถ้าแต่ลาพง
เราเห็นจะสู้พวกโจรไม่ได้ ท่านจงบอกขอราชการเข้าไปเมืองหลวง กราบทูล
พระเจ้าของฮยจงชอกองทัพยกแยกมาช่วยตามลจันเถาฉพวกหนึ่ง ยกไปตี
ตำบลเขาเนยชวเปาะพวกหนึ่ง โจรเหล่านี้แจ้งความกกองทัพหลวงมากคงกลับ
ไปเอง เราจึงยกกองทัพไปไล่ติดตามฆ่าเต็มเอาคงสมความปรารถนา

ขณะนั้น โชเตยครุฑสองก็มาห้ามจันเซ่งว่า ขอท่านจงอยู่รักษาค่าย
ของเราไว้ดีกว่าด้วยใจวหยงขันแถมสติปัญญาคิดอุบายต่าง ๆ จะยกออกไป
สู้รบในขณะนั้นเห็นจะไม่ได้ รอคอยให้กองทัพยกมาช่วยจึงค่อยคิดอ่านต่อไป

จนเชื่อว่าพวกโจรฆ่าพี่ชายเราตายจะไม่แก้แค้นยั้งใจได้ ข้าไปพวก
โจรก็จะมากดงมากชน ชอบนเกลียง โขเตยห้ามปรามสักเท่าไรจนเชิงก็ไม่ฟัง
ถอทวนชนมาคมไพร่พลไปถึงหน้าคายนองกงกชจนให้ออกรบ ของกงตั้งให้
ฉนเหมงนายทพหน้าคมไพร่พลออกจากคายนองชยถอทวนสองมอตรงเขา
ได้รอกพวกแซ่จันไป

จนเชิงเห็นจึงถามไพร่พลว่าทหารที่ไล่ฆ่าพี่พวกเรามาคนใด ที่
รู้จักบอกวาทอดชย จนเชิงแจ้งตงนงกใหญ่เกาทนชระตมมา หงของ
ลกนุกเขาโดยองกนลกเกาทนชไวชชยนนออกรบครงใดกไม่ได้ไต่เดอเกราะ
ลกเกาทนช ถกตนาชชชยดมดง ไพร่พล ของจนเชิง ตรกนออกมา จะจับตัว
ฉนเหมง ช้วยหยงเห็นกชบมาเขาชวยบองกนลชยไว เบहन เตงชย ลอชวง
กวนเตงกพยงเอาชชยกดบมาคายนองจนเชิงเห็นพวกของกงมากกไม่อาจจะได้
ตามกคมไพร่พลกดบเขาคายนอง

ครนวังชนจนเชิงคดจะยกออกสู้รบแก้แค้นแทนพี่ชายอก จึงให้
ชอบนเกลียงออกไปชวยรบ ชอบนเกลียงไม่วทจะคดกตองยอมจางเตงตจถอ
อวชชนมมา เจยวแม เงกไซ จอเบทแยงชงของตวนเกิงจไปแต่ครงกอนคม
ไพร่พลออกมาทาทาย ของกงกบพวกพองกคมไพร่พลออกจากคายนอง
ชบวน เห็นมาทชอบนเกลียงชกยงมคความคณคองดงให้พวกพองออกรบกับ
ชอบนเกลียง ฉนเหมงชบมาตรงเขาดานทานประมาณยดบเพลงสกาตงและ
มมชชอบนเกลียงไม่ไดกชบมาหน ชอบนเกลียงเห็นไดทกชบมาไล่ตามทนเขา
ทวนแทงถกตนาชฉนเหมงตกมาดง ลอชวง กวยเตง เบहन เตงชยถตรกนเขา
ชวยฉนเหมงไว ไพร่พลของชอบนเกลียงกรกไล่ฆ่าพี่ไพร่พลของกงดมคายนอง
ดงเป็นอนมมาก ของกงจางดงให้ถอยทัพไปทางประมาณดบด พกไพร่พล

ของกงกับพวกพ้องยกกลบเขาคาย ขอบนเกลยกับไซเตยและเงินเซง จนมด
กลบมาตงคายแจะความตามชงเสยทแกชาศกและเงินชกตายในทรวให้จนหลง
ผู้บิดาฟังทุกประการ

จนหลง กรองไหเศร้าโศก ยิงนก จึงปรึกษากับ ขอบนเกลยว่า จะทำ
หนังสือยอมตามภักตแก่พวกโจรดีหรือไม่ ขอบนเกลยก็เห็นชอบด้วยแจะม
ความเกรงกลัวของกงอยเหมือนกนจึงแต่งหนังสือมอบให้คนไซทตันทถือไปตง
คาย ของกงได้แจะกใหม่ ถอหนังสือเขาไปแจะจกมกนออกอ่านใจความว่า

“ข้าพเจ้าจนหลง เจ้าของตาบลจนเถาฉ ฉานบมายงทวนชองกงตเบน
ใหญ่ เคมทบุตรของข้าพเจ้ามีความกำเรบมากไมรรจกการไปแย่งชิง
เอามาของทวนข้าพเจ้าม ไตทราบ กรนเตยวไก ไตอองยกกองทัพมา
ไพร่พลของข้าพเจ้าบงอาจยงเกาทณชลกเตยวไกคาย โทษผิดมากนก
บุตรบุตรข้าพเจ้ายดงสองคน ขอทวนจงเอนคไตเลกแแล้วแกกน
เช็ดูยกกองทัพกลับไปเถิด ทแย่งชิงมานนจะคนไหแจะจจเงิน

ทองแพรพรณไปรางวัลไพร่พลของท่านด้วย อย่าไคถอโทษพวก
ข้าพเจ้าเลย” ของกงแจะความคไกรธแแต่ ไงวหยงชนแแต่แแล้วพูดว่า ข้าพ
เราตายยังจะมวากลาวไหเล็กกนนั้นเราไมยอมจำเบนจะตองปราบปราม—
ตาบลจนเถาฉไหราบเสยกอนจจะกลบไป พุดแแล้วจกหนังสือทงเสย

ไงวหยงชนแแต่ทวเบนทวมชองกงว่า ทวนพุดตงนนไมถกตองจงตรก
ตรองกวรงานกอน บคนจนหลงเจ้าของตาบลไหถอหนังสือมาวากลาวขอเบน
ไมตรกนนนถกวรอยแแล้ว ทวนมาไกรชชงตงนจจะเสยความสตัยไมตองการ
พุดแแล้วทวหนังสือตอบมอบให้คนทวมกับเงินสบตาตง ผู้ถอหนังสือกตวนบ
ลากลบไปยังตาบลจนเถาฉ สงหนังสือไหจนหลงกับขอบนเกลยรบมดกน

ทั้งห้ามาคงจะมึนบ้ายส่ง โดยยาเพงเซอพงจงตรกตรองดก่อน ดยได้พง
ตงนนักโกรตตรงเขาทบทชอบนเกยง จนหลงกห้ามปรามไว้ทั้งสองข้าง

ชเขียนจงพูดวาลชยนเบนคนมทะเลโตโตโตมากไม่รู้จักผิดและชอบ แต่
เป็นคนรักใคร่สนิท ของชองกง จึงได้ใช้ ให้มา ท่านอย่าได้ เคลือบแคลงสงสัย
เลย จนหลงอยากจะทำเป็นไมตรีกับมโตเซอพงชอบนเกยง จึงจัดโต๊ะและ
สุรามาดูคนเดียวคนทั้งห้าคน แล้วให้ไปพักอยู่ที่ค้ายวดฮวบฮวบชวดไฟรพลดหารอย
ลอมรักษาไว้ แล้วจนหลง กิจตงนทอง กบมาทแยงซึ่งมาทางสองครึ่งด้วยแล้ว
ให้จนเซงผบตรคมหยกเป่าสกับส่งของมายังค้าย -- นำเขาไปค้ายบชองกง
ชองกงเห็นหยกเป่าสกับส่งของทั้งปวงพร้อมแต่มาตวัดไม่ได้เข้ามา จึงถามว่า
มาตวัดทตวนเกงจเอามาแต่ตรงกอนนหนเหตุใดจึงไม่เอามาด้วย จนเซงวามา
ตวนนชอบนเกยงควบชอยจึงไม่ได้นำมาให้ท่าน ชองกงว่าท่านจงมหนงสอ
ไปเอามาตวนนมา ให้เสีย โดยต จจนเซงกเขียนทงสอให้คน ไซถือไปบอกกับ
ชอบนเกยงให้นำมานมา ชอบนเกยงแจ้งความกพูดบตเบอนจะไม่ให้มา
แล้วให้คน ไซมาแจ้งกับชองกงว่า ถ้าจะต้องการมาตวนของเราให้ได้ ก็ขอ
ให้ถอยกองทัพกลับแล้วจึงจะนำไปให้ท่านชองกงได้พงกับรักษากับโงวหยงฯ
จนแสงท่นองเห็นยวเอาตวจนเซงไว้

ฝ่ายผู้รักษาเมืองเซงจวกับผู้รักษาเมืองเลงจว แจ้งวาชองกงมา
ตามลจนเกาดกจตกองทัพใหญ่ไปช่วย ฝ่ายมาไซสืบราชการของชองกง
แจ้งวากองทัพเมืองทั้งสองยกมารบไปแจ้งแก่ชองกงทุกประการ

ขณะนั้นชองกงกับ โงวหยงจนแสงนั่งปรึกษาราชการอยู่ ครั้นได้แจ้ง
ความจริงพดกับโงวหยงจนแสงว่า บตนมกองทัพหัวเมืองยกมาตพวกเขาจน
รุกคองจะคดกตมใจ โงวหยงว่าชอนนไม่เป็นไรท่านอย่าวิตกเลย แล้วจัดให้

กวนเต็งกับตนเทงก็ ยยเตงก็ คมไพร่พลยกไปสกัดกองทัพเมืองเลงจวไว้
 กองทัพทั้งสองยกแยกกันไปแล้ว ไหวหยงจึงเรียกหยกเป่าตีไปทูลมพิศจา
 เกิดยกด้อมด้วยถ้อยคำเป็นอันดีแล้วว่าถ้าท่านคิดช่วยเราตรงน จะชบเลี้ยง
 ตั้งให้เป็นตวนายอยู่ตำบลเขาเนยชวเปาะด้วยกัน โทษทแยงชิงมาไปนนัก
 จะยกให้ไม่ผูกพยายามและจะสาบานรักใคร่เหมือนพี่น้องทั้งปวง เจ้าจะเห็น
 อย่างไรก็ตามใจเถิด

หยกเป่าตีเห็นพวกของกงสตัยชดตอนรบ โดยสุจริต ประการหนึ่ง
 แม่นว่าตำบลจันเถาฉนแตก พวกพองเรากจะพากันตายทั้งสน จำจะต้อง
 ยอมสามภักดีเสียดีกว่า คิดแล้วจึงวราชาพระเจ้า โทษผิดท่านไม่คิดล้างผลาญ
 ยิงจะชบเลี้ยงสืบไปพระคุณเป็นที่ยง ข้าพเจ้ายอมสามภักดีให้ท่านไซ้มิได้
 ชดชน ไหวหยงได้ฟังกษัตริย์แต่ยังไม่ไวใจจึงคิดชอนอบายบอกกับหยกเป่าตี
 ว่า เจ้าจงทำเป็นหลบหนีกลับไปบอกชอนนเกยงว่า ใจของชองกงนจะ
 ทวงมาตวัดให้ได้ การที่จะเลิกแล้วตอกนของกงก็ไมยอม ถ้านามาไปตั้ง
 แลวชองกงคงกลับใจไปอีก บदनกองทัพเมืองเซงจวเมืองเลงจวยกมาช่วย
 ท่านเกือบจะถึงอยู่แล้ว ชองกงมีความวิตก ถาคชอบายไปตทกเอาค้ายกคง
 สมความปรารถนา แมนชอนนเกยงเชอพงเราจะได้คคการต่อไป หยกเป่าตี
 รบคางตรงไปยงตำบลจันเถาฉนแจงกับชอนนเกยงว่า ข้าพเจ้าหลกทนมมา
 แลวเลาคความตามอบายของไหวหยงชนแลสงสอนทกประการ ชอนนเกยง
 ได้ฟังกษาหยกเป่าตีมาหาจนหลงผู้เป็นเจ้าของตำบล เลาคความชงชองกงจะ
 พลิกแพลงไมยอมแล้วตกนตามคำหยกเป่าตี

จนหลงจึงวาทาของกงพลิกแพลงไปก็ควรที่จะคคการตั้งท่านว่า แต่
 บदनจันเซงบุตรเราของกงหนองเหนยวเอาตัวไว้ ถาคคการชอนนชนชองกง

กึ่งจวนเซงเตย เราจะคิดอ่านประการใดดี ชอบนเกลยงวาเวายกเขาตคาย
 กึ่งจวนเซงเตย แต่เวลาควนนตองยกไปช่วยกันทุก ๆ ค่าย ตรงเขาค
 ปลนคายชองกงกอนกตงได้ชยชนะกลบมาจงฆาลชยกบพวกสคนนนเสย — —
 จนหลงวาทานคตอบายตงนชอบแลว กตงให้ไซเตย จนคย จนมตตระเตรยม
 การไวจะยกไปตคายชองกง

ผายหยกเปาส ครนเห็นพวกแซจันตระเตรยมไวจพร้อม กลอบไปทวด
 ฮอบฮัวช บอความชิ่งโงวหยงชินแสไซมาให้ชเขียนกบพวกสคนพงแลว
 ว่าพวกแซจันจะไปปลนคายในเวลาควนนแลว หยกเปาสกกลบมาคาย
 ชอบนเกลยงตามเดิม ชองกงจงพุดแก่โงวหยงชินแสว่าอบายททานคตไวจไม่
 แจงว่าจะเป้นประการใด โงวหยงชินแสว่าถ้าหยกเปาสไม่กลบมากคงสม
 กบอบายพวกแซจันคงยกมาปลนคายเป็นแน่ พุดแลวกจคให้หลงจัน— —
 ลุดชมกบบุงคัมไพรวลไปตคายพวกแซจันข้างทิศตะวันออก ให้จตง ดยเหง
 คัมไพรวลไปตคายทิศตะวันตก ให้เอยจ ชอจันคัมไพรวลไปตคายทิศเหนือ
 ถาเห็นไฟตคชนในตาบลเมอใดก ให้ตประคังเข้าไปทงตามต่าน พวกพอง —
 เหลานนกรบคาสงคัมไพรวลแยกกันไปคอยทಾಯพร้อม โงวหยงชินแสกบ
 ชองกงกยกกองทพออกจาคายถอยไปช่มอยู่ทงสองข้างทาง

ผายชอบนเกลยงกบไซเตย จนคย จนมตตระเตรยมการไวจแลว
 ครนถเวลากลางคนเดอนมตคัมไพรวลออกจาคาย ชอบนเกลยงกบไซเตย
 นนไปหน้า จนคยกบจนมตคากบไพรวลมาชางหลง ครนถคายชองกง
 พร้อมกนพงประตเขาไปไม่เห็นมคคนงยบตงคแจงวากอบายกตคใจรบถอย
 กลบออกมว

ฝ่ายชเชียน ครนถึงกำหนด เห็นพวกแซ่จัน ยกไป ปล้นค่ายแดง
 ลอบขโมยบนเหลาสูงในวัดยวบฮัววิ จุดประทัดสัญญาณและไฟติดชนตามอุบาย
 โงวหยงจินแสง พวกพองทคมไพรพลไปคอยยืนนินโดยนเสียงประทัดทง
 เห็นไฟติดชนกประทัดกนเขาตทกเอาค้าย ลชย ฮวนสย หงของ ลกนสนาย
 นนอยู่ในวัดยวบฮัววิ ตรงเขารุกได้เข้าพันพวกแซ่จันชานาบอกมา

ฝ่ายชอบนเกียงกับโชเตย จันคย จันมิต คมไพรพลยกไป ขณะนั้น
 มิตไมใครจะเห็นทาง ครนโดยนเสียงประทัดและไฟติดชนตามดกรบกลับ
 มาโดยเร็ว

ฝ่ายจันหลงอยู่ในค่ายเห็นตงนนักตกใจนัก ครนเห็นว่าพวกชองกง
 ตทกเขาในตำบลโตกเสยใจมิตคอยตายอยู่ทนน จันมิตนั้นตรงไปช่วยค้าย
 ตะวนตทกพบจตงกเขาตทกน จตงเอางาวพนถกจันมิตตทกมาตาย จันคยรีบ
 ไปช่วยตะวนออก ขณะนั้นไพรพลมาลาภาดงแตกตทก กองทัพชองกงทย
 ออกจากค่ายไปช่มอยู่ ครนโตทกได้ตามไปทันเขาซาพันเป็นตะลมบอบ --
 จันคยเสยทัพพลตทกลงจากหลงมา ๆ เขยยบจันคยตาย โชเตยวิ่งเข้าไปช่วย
 ในตำบล ครนเห็นไพรพลชองกงรบแข่งแรงเหลือกาตงทจะตาทานทก กคต
 จะหนีเขาตวรอดจงออกมาทางประทัดโต แต่หน้าประตนั้นเต็มชดหลม
 บอเรียงรายไวเป็นอันมาก โชเตยกตทกออกมาได้ หลวงจันลตชมกบบบตง
 ได้เข้าพันตามหลังโชเตยมา เอยจกบชอจันกคมไพรพลสกตหน้าโชเตยไว
 ยิงเกาทัณฑ์ระตมไป โชเตยไม่รู้ที่จะหนีไปทางไหน ครนจะบกรุกพันม้า
 ออกไปก็จะกลัวจะตทกหลมพลาจ ไพรพลพวกแซ่จันตทกอยู่กลางคักกัระหนาบ
 แตกตทกนระตาระตาย เอยจ ชอจันยงเกาทัณฑ์ระตมไปถกโชเตยตทกมาตาย
 พอหลวงจันลตชมกบบบตงรุกได้กระชนมาข้างหลัง ไพรพลพวกแซ่จันแตก

กระจายวงหนไปข้างเหนือพลตกลงในบ่อของตวทชตไวตายเสียเป็นอนมาก

ฝ่ายชอบนเกยงรบเขามาช่วยแลเห็นพวกชองกงตกเขาในตำบล
จนเถาได้ จนหลังกับจับคย จึงมิตตายก็ตกใจคิดจะหนีเอาตัวรอด จึงต
ห้กออกทางประตูทิศตะวันตกหนีไปประมาณทางโดยสบบดไม่แรงวางตามบดได้

ฝ่ายโลวจนหงกับเอียนเซ่งคุมไพร่พลไปซุ่มอยู่ในป่าริมทาง พอเห็น
ชอบนเกยงรบมาถงกจคประทศญญาตรุกนออกสกัดลอมไว ชอบนเกยง
แลเห็นตกใจ แต่มานนคมกาลลงผเทารวดเรวณก ชอบนเกยงขับไล่ตไผน
วงผ้าไพร่พลหนีออกไปได้

ขณะนั้นเห็นเป็นบ่คางเตยวโกเหาะลอยมาบนอากาศ ชอบนเกยง
ไม่วทจะหนีไปไหนก็จนใจยั้งงอย พอโลวจนหงกับเอียนเซ่งไล่ตามมาทัน
รองตวาดวา เจ้าคนร้ายจะหนีไปข้างไหน ก็เขาพ่นลูกศนซาชอบนเกยงตกมา
ลงไพร่พลก็ตรุกนเขาจับชอบนเกยงมัดไว เอียนเซ่งจึงเอามาชอบนเกยงมาข
ชวน โลวจนหงคุมตวชอบนเกยงกลับมากาย ชองกงกับพวกพองไพร่พล
ได้ชยชนะตตำบลจนเถาจนแตกกมความยन्द พอโลวจนหงกับเอียนเซ่งคุมตว
ชอบนเกยงกลับมาถง ชองกงเห็นกยन्दยงนกงงสงเทเอาตวจนเซ่งทกกขง
ไวกับบศรกรรยาญาตของจนหลงซาเสียทงสนแลวเก็บรวบรวมเงนทอง
ทรวยสงของเสบยงอาหารขนบรทกเกวยน เอาตวชอบนเกยงจางงไว
คอยทากองทพยกไปสกัดทพทวเมืองกลับมาจึงจะยกไป

ฝ่ายกวนเตงกับช่วยทยงและพวกพองยกแยกกันไปสกัดกองทพเมือง
เซ่งจวเมืองเลงจวถอยกลับไปแล้วก็คุมไพร่พลกลับมาถง ชองกงจึงเอาเงน

ทองออกวางวัดให้ไพร่พลทงปวงแดงยกกองทัพออกจากตำบลจั้นเถาดี --
 กลับไปยังเขาเนยชวเปาะ ของกิงจิงประชุมตามบรรดาพนาของทงปวงมา
 พร้อม ณ ตงตงทงชมนมั่งชาวหม่ชาวทงสนแดง ก็เอาตัวชอบนเกียงมาต
 คีระมาเอาหัวใจออกเช่น ไหว้แก่แคนไห้เตยวโกโตของแดง จึงปรึกษาการ
 ทระยกให้โลวจนทงเป็นเจ้าของเขาเนยชวเปาะต่อไป

โลวจนทงแดงจากบของกิงจิง ตัวท่านต้องเป็นใหญ่ตงให้ --
 โลวจนทงเป็นทสองจิงจะควรว ของกิงจิงเต็มเตยวโกโตพดไว้ว ถ้าผู้ใดจับ
 ตัวชอบนเกียงมาแก่แคนไ้จะยกไห้แก่ผู้น ครวงน โลวจนทงจับตัวชอบนเกียง
 มาได้ ก็ตองยกทเจ้าของตำบลให้ โลวจนทงจากลาวสืบไปจึงจะชอบและจะ
 ให้ข้าพเจ้าเป็นใหญ่นนไม่ควร

โลวจนทงจิงจิง ข้าพเจ้าว่าสวนานอยไม่ควรจะเป็นเจ้าของตำบล
 แต่ท่านตงไห้เป็นตวงนายกตอยแดง ของกิงจิงจะยกยกท่านเมื่อไร --
 โลวจนทงได้ฟังของกิงจิงตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ชนนางเล็ก --
 นอยตองโทษอยและชอบคนทพนาของทงปวงช่วยอุปถมภยกชนเป็น ใหญ่กร
 สักว่าเป็นพระคณอย่างยงแดง ของกิงจิงตอบว่าตัวท่านนเป็นเทอกเถาเหล่า
 เศรษฐี สดบญญาต ผมอเขมแขงมกาลงมากส ได้ลงหมนคน ควรที่จะเป็น
 เจ้าของตำบลเขาเนยชวเปาะแมน ไ้เขาสามภกตทาราชการเพอพวกพนาของ
 ทงปวงจะได้ฟังบุญท่านต่อไป

โลวจนทงได้ฟังกคกเขาคานบของกิงแดงว่า ท่านพดการงานอนนๆ
 กจะเชอพง ทงจะไห้ยอมเป็นเจ้าของตำบลนนสตายเสยตกว่า ไ้หว้ชงชนเส
 จงพดกบของกิงจิงควรทท่านจะเป็นใหญ่ ตงไห้เศรษฐีเป็นทสอง พนาของ
 ทงปวงยอมพร้อมใจดวยกันทงสน ถาชนจะบดเบอนไม่ยอมต่างจะมีเสยใจ

หรือ โงวหยงซึ่งเสด็จตั้งนปรารถนาจะให้พวกพ่อช่วยกันอ่อนน้อมให้
ชื่องกงเป็นใหญ่ตนเอง

ลขยได้ฟังพูดชวนควงเสด็จอนตงว่า ตงแต่ครึ่งเมืองกงจวมาแวมได้
คิดแกชวต ขอขอปถมภพนองทงหลายกยอมวยอมยกไทพเป็นใหญ่ จะมา
เสือกไล่ไหม้หรือเกรงกลัวผได้ ประเดยวณเรากจะซาพนไทแตกกระจาย
กนเดยทงสน บุดงไคพงดงนนแลพนองทงปวงรุ ในทกเซามาคนบชื่องกง
พุดชวว่า บรรดาชนนางนายทหารชวณกนสละเจา นายยอมสามภกตไททาน
ไซเป็นอนมมาก บदनทานจะมายกททางไวคบผอนไมควร เลาดงวามเอ
ชณะซาพเจาเซาตามภกตกยอมยก ไททานชนเป็นใหญ่จะยก ไทคนมาทหลัง
กไมถกตอง หลวงจันลุตชวว่า ถาทานชนจะทำไทมากความซาพเจากจะ
ชอลาต่างคนต่างไป

ชื่องกงได้ฟังพนองทงหลายวากลาวอ่อนน้อมดงนน จึงตอบว่าท่าน
ทงปวงอย่าไคว่นวายไปเลย การอนนทกจะตองเทพยดาพาดนจตแจจจจะ
แน่นอน โงวหยงถามว่าท่านคิดเห็นอย่างไรเชิญแจงไทพงเถต ชื่องกงว่า
ตาบดเขาเนยชวเปาะนทรพยสนเสบยงอาหารกเบาบาง ยงมเมืองทงสองอยู่
ชวทศตะวันออกเรียกวาดงเพงฮเมืองหนง ตงเซยงฮเมืองหนงนทรพยสน
เสบยงอาหารกบรวรณ ซาพเจากบเศษฐจะเสยงทายชกไมตจวว่า จะถก
เมืองไทนทกยกกองทัพไปเมืองนน ขอขมเงินทองเสบยงอาหารมาไซทตาบด
เวาแต่ไคยต แมนเมืองทงสองชตชนไมยอมผได้ตไคกลับมาเขาเนยชวเปาะ
กอน กจะยกไคพนนเป็นเจาของตาบด

โลวจันทงจวว่า ท่านพุดดงนนไมควร ไทน ๆ ท่านเป็นเจาของ
ตาบดเขาเนยชวเปาะอยู่แล้ว ซาพเจาไมชตชนขอทำตามบังคบบัญชาทกตั้ง

จึงเรียกป่วยชวนมาเขียนจดจากสองเมืองจตุรพักตรพิมานขึ้นเสวยทวาย ของกง
 กับโลวจนหงษ์จับคนละคน ของกงจับถกเมืองต่งเพงฮู โลวจนหงษ์จับถก
 เมืองต่งเซียงฮู บรรดาพี่น้องทั้งปวงก็จัดโต๊ะและสุรามาดูแลกันเสร็จแล้ว
 ของกงจึงพูดทักจะยกทัพไป คือเดิมของ ฮวยหยง เล่าตง ซอจัน ซอเหลง
 เอียนฮุน ล้อฮวง กวยเล้ง ฮันทอ เฟงกั ซงเม้ง ซงเหลียง เกยเตียน เกยไปว
 เองเฮยไฮ้วกับนางไฮ้วชาเหนย เตยแซ กับ นางซงยเหนย ซงซัน กับ --
 นางโก้วตัวซอ เจียะยัง หยกเปาดี เซงเต็งลก ตวนเก็งจวมยสืบทานายกับ
 ไพ่พลเด็นเทาและขมาหมนหนง

แล้วจึงเอาพวกพ้องทักขานาญทางนวลสามนาย คือ ฮวนเซียวฮวย
 ฮวนเซียวซัด ฮวนเซียวเหงากับไพ่วพลลงเรือรบยกตามไปคอยช่วยให้
 โลวจนหงษ์จับพวกทักจะยกไป คือ โงวหยง กงซันฮัน กวนเล้ง อเอียนเจยก
 จตง ลยเหง ซกเถียว เอียจ ตันเทงกย ังยเตงกก ชวนจัน เซยซอบุน
 เอียนเซง เอียหลิม ฮาวเลง เลงจัน เปหลิม เตงฮย ซอน ฮวนสย หงของ
 ลกน ฮเซียน เปะฮัน รวมยสืบทานายกับไพ่วพลทักขานาญทางนาลงเรือรบ
 ตามไป นอกจากนั้นให้ฮวยรักษาตำบลจตุรพักตรพิมานแล้ว ของกงก็คุมไพ่วพล
 ออกจากเขาเนยซัวเปาะตรงไปเมืองต่งเพงฮู โลวจนหงษ์ยกไปเมืองต่งเซียงฮู
 ขณะนั้นเดือนสามขึ้นคานาง ทางเดินสะดวกถึงจะสู้รบก็สบายหาญพางก
 บรรพณ

ฝ่ายของกงยกกองทัพไปตั้งตามล่อนชวนตน โกล้จะถึงเมืองต่งเพงฮู
 ทางยสืบถก ไทตงค้ายพักไพ่วพลแล้วจึงพูดว่า เคยบวณตมรักษาเมืองต่งเพงฮู
 มนายทหรวหมนหนง แซตง ซอเฟง ชาวเมืองฮ้อตงผมอเซมแซงไซทวนสองเดิม
 เป็นอาวอุมกาดงมากนุก จะตอมหมนหนงฮ้อไปพูดจาเกลยกลอมให้มาตามภักต

เสียโดยดี ถ้าไม่ยอมเราจึงยกทัพไปตีหักเอา จึงถามพวกพ้องว่าผู้ใดจะอาสา
 ถอนหนังสือไปได้บ้าง หยกเป่าสคายบแลวแจ้งว่าเดิมข้าพเจ้าได้รู้จักชอบพอ
 กับตงเผงจะขออาสาถอนหนังสือไปเอง เฮงเตงลกก็ตรงเข้าไปคำนับแลวว่า
 ข้าพเจ้าเพิ่งเข้ามาตามภักดียังไม่มีความชอบสิ่งไร จะขออาสาไปด้วยสัก
 คราวหนึ่ง ช่องกึ่งได้ฟังก็มีความยินดีจึงเขียนหนังสือมอบให้หยกเป่าสคาย
 เฮงเตงลกก็ถอนไป

ฝ่ายเทียบวณลบุตรรักษาเมืองตงเผงฮี้ แจ้งว่าช่องกึ่งยกกองทัพมาพัก
 อยู่ ณ ตำบลเขาอนชวตน์ ก็ให้หาตงเผงขุนนางตำแหน่งโต้วก้านายทหารมา
 ปรีกษา พอหยกเป่าสคาย เฮงเตงลกไปปลุกเอาหนังสือส่งให้เทียบวณลฉกฉน
 ออกอ่านแจ้งความแลวก็บอกแกตงเผงว่า ช่องกึ่งมีหนังสือมาขอยืมเสบียง
 อาหารเมืองเรา ท่านจะคิดอ่านประการใดดี

ตงเผงได้ฟังก็โกรธร้องทวาดว่า ให้เอาตัวผู้ถอนหนังสือทั้งสองไป
 ตัดศีรษะเสีย เทียบวณลห้ามว่า โบราณมาเมืองทั้งสองสู้รบกันก็มิได้ฆ่าผู้ถอน
 หนังสืออย่าทำใหม่ธรรมเนียมเลย จึงเอาตัวไปเขียนคนจะยัดสบทแลวปลอย
 ให้กลับไป ตงเผงได้ฟังจึงสั่งให้ทหารจับหยกเป่าสคายเฮงเตงลกเขียนคน
 จะยัดสบทแลวก็ไล่ส่งออกจากเมืองหยกเป่าสคาย เฮงเตงลกก็เขียนคนแตกไล่หนี
 ไหลเจ็บบวดยิ่งนัก รบกลบมาค่ายแจ้งความแก่ช่องกึ่งทุกประการ ช่องกึ่ง
 ได้ฟังก็โกรธ ครั้นจะยกกองทัพเข้าตีเขาในขณะนั้น ก็ยังไม่รทวงทวงได้
 อดโทได้ใจ จึงให้ไพร่พลพาเอาตัวหยกเป่าสคาย เฮงเตงลกไปปรีกษาทษา
 เนยซอเป่าระแลวตรกตรองการซึ่งจะตีหักเอาเมือง

ช่องกึ่งจึงเข้าไปคำนับช่องกึ่งแจ้งความว่า เดิมข้าพเจ้าได้ไปมาใน
 เมืองตงเผงฮี้มิได้ขาดจนชอบพอรักใคร่อยู่กับนางลชชยลน บदनซึ่งพระเจ้าจะ

อาสาทวนเอาเงินทองตดเข้าไปไซ้สอยด้านกษาศยทพานนางลชยลน จดการ
 ไว้ไพพร้อม ถาถงกาหนดนคทานจงยกกองทัพเขาตเมือง แมนตงเผงยก
 ออกมาสู้รบกับชาวเงา ๆ จะจุดไฟตชนข้างใน ไพ้พลคตงตกใจแตกตน
 กระจัดกระจายกันไป ทานจงตห้กเขาไปก็จะชยชนะ

ชองกิงไตพงกเห็นชอบตวย จงกาบตงชองเงาจงจคการไท้ตพจะ
 ตระเตรียมไว้คชยทาถงเวลากำหนดจะไตยกไป ชองเงาค่านบดามจคแฉง
 เงินทองส้งของพร้อมออกจาคายตงไปในเมืองตงเพงยี้ ถงบ้านบิตานาง
 ลชยลน ๆ เห็นชองเงากตกใจจตตนรบชองเงาชนไปบนเหลาสงเรียกให้—
 บตรสาวมาพบกันแลวจงถามชองเงา ชานานนทหนาไม้ไตเห็นหนาเลย
 ชาวเงาไตชนชาววาทานไปเป็นไตของชยทเขาเนยชวเปาะ ผูกษาเมืองไต
 บคหนงสอจะคชยชบตวทาน เมอสอเงเวลาชวเมืองเลอชงลอกันเงา ชองกิง
 ยกกองทัพมาจะตเขาเสบยงอาหาร ตวทานเขาเป็นพวกชองกิงแลว เหตุไต
 จงมาทนไม้เกรงกลวหรือ

ชองเงาบอกลว เราไปเขาสามภกตกบชองกิงเป็นตวนายอัยในตบด
 เขาเนยชวเปาะ แตยงไม้ความชอบตงไตบคนชองกิงยกมาจะตเมือง เรา
 จงจะอาสามาตบชาวครวปรวรณางจะคคการสคคตงหนง ทานรู้เหตุการณ
 นแลวชยไตบอกเลากบผู้ไตเลย ถาสาเวจการแลวเราจะรบทานไปให้อย
 เป็นสชชวราญทเขาเนยชวเปาะตวยกัน

พตแลวกหยบเขาทองเงนคบทองควออกส้งไห้บิตานางลชยลน ๆ รบ
 ไว้จค ไ้ระแตะสรวามาเลยชองเงาเป็นอนตเลย แลวเขาไปข้างในปรกษากบ—
 นางตวเห็นชวรยาไห้ชองเงาศย นางตวเห็นชองเงา ถาชองเงาเป็นคคต
 ไม้มีโทษอไม้เป็นไร บคนชองเงาไปเขาเป็นพวกใจไม้เหมือนตคก่อน ถา

มั่วเกิดเหตุนี้จะทำอย่างไร บิดานางลชยลนว่า พวกชองกงผมขอเข้มแข็ง
ยกมาตเมืองคร่งนทจะไม่แตกหนีไม่ แม้นเราไปพูดจาออกความช่วยว่า
บ้านเมืองเสียเราจะมถูกฆ่าพันหรือ

นางตวเหนยได้ฟังก็โกรธจึงพูดว่าไม่คิดถึงตัวเลย ถ้าโทษมีมาจะทำ
อย่างไร จึงเร่งไปฟ้องผู้รักษาเมืองให้มาจับเอาตัวไปเสียโดยเร็วเถิดบิดา-
นางลชยลนว่าได้รับเงินทองมานักหนาจะให้ไปฟ้องอย่างไรได้ นางตวเหนย
ว่าคนตงหมนตงพนมานงกถวคน ๆ เดียวทำไมถ้าเจ้าไม่ไปก็ตามใจ เราจะไป
ฟ้องว่าเจ้ากเป็นพวกได้ศกถวข บิดานางลชยลนได้ฟังก็กลัว จึงว่าอย่าเพิ่ง
โกรธจงบอกกับบุตรสาวให้เกลยกลอมขอเงินไว้อย่าให้สะดงสะเทือนเราจะไป
บอกให้มาจับตัว พูดแล้วก็ลงจากเหล่าไป

ฝ่ายชองจันนงพูดอยู่กับนางลชยลน ครนบิดานางลชยลนเขาไปพูด
กับภรรยาแล้วดงมา ชองจันนงถามว่า เราเห็นหน้าท่านไม่สบายมีเหตุการณ์
สิ่งใดหรือ บิดานางลชยลนว่าเมอจะขึ้นไปบนเหล่าบุตรสาวเราเหยียบบันได
พลาด ต่างหุตกจะลงไปเกบพูดแล้วก็ออกจากบ้านไป ชองจันนงได้ฟังก็ไม่สงสัย
บิดานางลชยลนตรงมายังบ้านผู้รักษาเมืองฟ้องตามคำชองจันนงให้ฟังทุก
ประการ เทยบวณลจกจตทหาวหลายสคนตรงมาดอมบ้านนางลชยลนไว้และ
ตรกนเขาจับชองจันนงเอาตัวไปยังบ้านผู้รักษาเมือง เทยบวณลเห็นชองจันนง
โกรธจึงดำวว่า โจรนบงอาจนกลปลอมเข้ามาในเมืองแต่ผู้เดียวจะคิดกระทำการร้าย
หนาดูว่าบิดานางลชยลนมาฟ้อง ถ้าหากไม่เรากับพวกราษฎรก็จะพากันได้
ความลำบาก ชองกงให้มาทำอย่างไรก็รีบเสยตามจริง ชองจันนงไม่พูดจา
สิ่งไร ตงเผ่งจึงว่า พวกโจรโจรร้ายถ้าไม่เขยมนตทโทษจะรบ เทยบวณล

ร้องส่งให้พวกผู้คุมเขย่นชอจนรอยหนึ่งจนสลบไป ตั้งเพลิงส่งให้จาคาเอาไป
ชุกคูไว้ ถ้าจับตัวของกงได้จะส่งเขาไปพร้อมกัน

ฝ่ายของกงครนชอจนรบอาสาไปแล้ว กงหนึ่งสอให้คนถือไปเมือง
ตั้งเชิงฮู้บอกให้ โงวหยงชินแสรู้เรื่องความ

ฝ่ายโลวจนหนึ่งกับ โงวหยงชินแสและพวกพ้อง ไพร่พลยกกองทัพไป
ไกลจะถึงเมืองตั้งเชิงฮู้กตงคายนลงไว้ พอคนใช้ของชองกงเอาหนังสือเข
ไปให้ โงวหยงรับมาตักถนออกอ่านแจ้งความว่าชอจนลอบเข้าไปในเมือง
ตั้งเพลิง สำนักอยู่ทหญิงคนเล่นบ้านตชยจนกตจใจบอกให้โลวจนหนึ่งแล้ว
โงวหยงชินแสก็ออกจากค่ายในเวลากลางคืนตรงมาทคายนเมืองตั้งเพลิง ถาม
ชองกงว่า ได้ไซ้ให้ชอจนไป ชองกงบอกว่าชอจนรบอาสาว่าเคยไปสำนัก
อาศัยใครทหญิงคนเล่นทนด้วย โงวหยงบอกว่าท่านไม่ตรกตรองเดย
ก่อน แมนชาวพเจ้าอยู่ทใหม่จะได้ไป ธรรมเนียมบ้านหญิงคนเล่นสำนักอาศัย
ไม่ได้ ชอจนไปครงนคงจะเสยทเป็นแน่

ชองกงจึงว่า ถ้ากระนั้นจะคตอบายแก่ไซ้ประการใด โงวหยงว่า
มีตนบ้านเมืองกรกษาตรวจตราเข้มแข็งเขาออกยากนัก จะตองให้นางโกว-
ตวชอปลอมเป็นคนแก่ชอทานไปคตออยู่ตามทาง ทางนทานจงจัดพวกพ้อง
ไพร่พลยกไปตทกตาบตบนเขยกับ ราษฎรตจใจคตอพยพทนเขาเมือง
ตั้งเพลิง นางโกวตวชอจะได้ปลอมเป็นราษฎรเขาไปตบการในเมือง ถ้า
แจ้งว่าชอจนไม่ต้องโทษจตไฟตตชนกเรงออกมาจะได้ยกกองทัพตททกเขาไป
แมนชอจนตองโทษอยู่ในคตจกคตอ่านไปพดกับผู้คุมชอให้พบกับชอจนบอก
ให้คตอบายในวันตนเดอน ถึงเวลากลางคตจกไฟชนเป็นสำคัญ พดแล้ว
โงวหยงก็ออกจากค่ายรบกลับไปเมืองตั้งเชิงฮู้ตามเดิม

ฝ่ายของกงครน โงวหยงกลับไปแล้วกลงนาง โกวตัวขอให้ปลอม
 เป็นหญิงชอทานไปคอยอยู่ตามอบาย จัดให้เกยเตียน เกยไปคุมไพร่พล
 ทหารอยยกไปติดตามบนเขียงกยชงชนกับเมืองตงเพงฮูเกยเตียน เกยไปคุม
 ไพร่พลออกจากค่ายตรงไปติดตามบนเขียงกย ถเขาคทกจุดประทัดตามลือ
 และกลองเสียงฮออง ทหารทรักษาตามลือกอกสู้รบต้านทานไว้ พวกราษฎร
 เห็นตงนกกตกใจพากันอพยพทงบ้านเรือนชวนกันหนีเข้าเมืองตงเพงฮู --
 นางโกวตัวขอปลอมเข้าในหมู่ราษฎรเดินตามไปเข้าเมืองตงเพงฮู ได้ --
 เกยเตียนเกยไปเห็นพวกราษฎรแตกหนีเข้าเมืองแล้วยกกองทัพกลบมาค้าย
 นางโกวตัวขอเที่ยวสอดบแฉงวาชอจนตองจาชงอยครนรุ่งชนเข้านางโกวตัวขอ
 เที่ยวชอทานได้อาหารกตรงไปยังคก พบผู้คุมเดินออกมาจึงคกเขาลงคานบ
 แล้วแกลงทาเป็นร่องไห

ผู้คุมเห็นตงนงจถามว่า หญิงชอทานมาร่องไหอยู่ทันทาไม นาง
 โกวตัวขอบอกว ชอจันนายเกาของซาพเจ้าจากกัณมาประมาณสิบปีเศษ
 มคตตองชงอยู่ในคกไม่แฉงโทษทณทตงใด ผู้จะส่งอาหารกไม่มอดคอยาก
 นกหนา ซาพเจ้าจงเที่ยวชอทานได้อาหารมาจะชอเข้าไปให้ชอจันรับประทาน
 ผู้คุมว่า ชอจันเป็นพวกโจรตำบลเขาเนี้ยชัวเประโทษถึงตายเข้าไปไม่ได้
 นางโกวตัวขอว่าโทษของชอจันนจะซาพนประการใดก็ตาม แต่ชอจัน
 เป็นนายเกามคณอุปการะอยู่กับซาพเจ้า จึงจะชออาหารเข้าไปให้รับประทาน
 สนอญคณสักครทงทง พุดแล้วกทาเป็นร่องไหกลงเกลอกร่าไว้ไป
 ผู้คุมได้ฟังจงคคควา แมนผู้ชายยากทจะนำเขาไป นเป็นหญิงคนเดียว
 เห็นจะไม่เป็นไร คคแล้วกนำนางโกวตัวขอเข้าไปในคก ชอจันเห็นนาง

โกศตัวชอมากตกใจไม่อาจพูดสิ่งไร นางโกศตั้งชอร้องไห้พลางเอาอาหาร
บอนชอจนอย

ขณะนั้นพอเจียดคบบกจากบคกเข้ามาเห็นกรองตวาดว่า คนร้ายโทษ
ถึงตายผู้ใดใช้ให้เขามาส่งอาหารยังไม่ออกไปเสีย โดยเร็วหรือ จะต้องถกต
ด้วยกระบอง นางโกศตัวชอได้พังกกระชบพูดกับชอจนว่า วันสิ้นเดือน
เวลากลางคนจงจตการเกิดแล้วออกจากคอกไป ชอจนคตจะตามอกกไมทน
นางโกศตัวชอกไปเสียแล้วจงตรกรตรองการอย

ขณะนั้นเดือนสามแรมสิบห้า เจียดคบบทงสองนงพตจากนอยที่
หนวกกว่าวันสิ้นเดือนนเปรบเหมือนสารทจน เวลาค่ำเราไปชอกระดาษ
เงินทองมาเผาทำบุญเลี้ยงตกนบาง พตแล้วจตการเช่นไหวทำบุญกนโต๊ะ
เสพรวตามสบาย ชอจนได้พงเจียดคบบทงสองพตกนก็อยากจะทำคามตเสีย
โดยเร็ว เจียดคบบรองนนเม้าสรวกเขาไปในคกเรียกชอจนไปทรมบอนา
ชอจนเดินตามไปไกลจะถึงเห็นโคตไมมผคน ก็แกตงชมอบอกกบเจียดคบบรอง
ว่าผู้ใดเดินมาข้างหลัง เจียดคบบได้พงกเหลยวไปต ชอจนเอาค้ำฟ้าตถกศรชะ
เจียดคบบรองแตกลมลงขาดใจตาย ชอจนจึงแคะเอาอัฐมาคตชอคาใช้ตรวน
ออกแล้วตรงมายังหน้าคกเห็นเจียดคบบกบพวกผู้คมเสพรวมนเมออย ก็เขา
ไล่ทบทพวกผู้คมตตายบางวงหนเอาตวรอตไปได้บาง ชอจนคตชอคา—
ใช้ตรวนคนโทษในคกออกทงตนประมาณหกสิบคน ตงมนไว้ไม่อาจจะออก
ไปคอชให้พวกพองยกมาช่วย

ฝ่ายผู้คมทแตกตนวนงหนไปแจ้งความกบมรภษาเมือง เทยบวงนลได้
พังกตกใจให้ไปเชิญตงเผงนายทหารมาปรภษา ตงเผงวาคงมมรภษาลอบเขา
มาในเมือง จึงจตให้ทหารไปล้อมโจรผู้ร้ายทคกใจกอน ชาวพเจ้าจะไปจับตัว

ช่องกงเดียวในขณะนั้น ท่านจงรักษาหน้าที่เชิงเทินใหม่จนคง พุดแดงขึ้นมาคุม
 ทหารออกจากเมืองเตียบจนลงถึงไท่ทหารและผู้คุมตรงมาล้อมคุกไว้แน่นหนา
 ซอจันกับพวกคนโทษอยู่ในคุกไม่อาจบกรุกออกมาได้ พวกทหารและผู้คุมก็ไม่
 กล้าหูกหาญเข้าไป นางโก้วตัวซอออกมาคอยอยู่ข้างนอกครนเห็นดงนน
 ภูมิความจตุคคอยทากองทัพอยู่

ฝ่ายมาไซคอยเหต ครนเห็นตงเผงคุมทหารออกจากเมืองกรบไป
 แจงความกับช่องกงว่า ตงเผงยกกองทัพมาใกล้จะถึงอยู่แดง ช่องกงได้พง
 กสงใหญ่ตงกองทัพยกออกมาจากค่าย พอตงเผงยกกองทัพมาปะทะกัน ก็ให้
 แยกทหารเป็นบกรชาย-ชวาตงกระบวรบตงเผงขึ้นมาชนหน้า ช่องกงมา
 ยืนอยู่ในกระบวร เวลาจวนสว่างเห็นปร่างลกษณะตงเผงตงเผงตงเผง
 ไตยหน้าเดาเดาตงเผงคนนผสมแซมแซมแซม การละเล่นต่าง ๆ ชาน-
 ชานาญมาก มเสยแรงทเกิดมาเป็นชาติชายทหารแท้ ตมกับทเดาเดาตงซอ
 เรียกว่าชางเซยเจียง ตงเผงก็ขึ้นมาตรงมา ช่องกงจึงสงไหยนทอเขาสรบ
 กับตงเผงเป็นสามารภ ช่องกงยหนดเห็นผสมฮันทอเสยเปรยบตงเผงจึงสงไห
 ซอเพลงเขาชวยฮันทอ รบได้ประมาณห้าสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน ช่องกง
 เห็นผสมตงเผงแซมแซมกลวซอเพลงจะเสยทกตมาดอฮันทอ ไท่หยดรบ - -
 ซอเพลงกชกมากดบมากาย ตงเผงรุกไล่ตรงมาเข้าในขบวน ช่องกงก็ให้
 พวกพองไฟพุดล้อมตงเผงไว้ แลวกวาชบตงวา ถ้าเห็นธงยทอหนีไปชาง
 ทศไคตงล้อมไว้ให้แน่นหนา ช่องกงก็ตงชบมาคอยคอย ตงเผงตคอยู่ใน
 ทลอมกชบมาตรงไปทกชางทศตะวันออก ช่องกงก็ทงยทอไปชางทศ-
 ตะวันออก พวกพองไฟพุดเห็นธงทศไหนทศไหนหนีไปบองกันทศนไนแข็งแรง
 ตงเผงกชกมากดบไปชางทศตะวันตกและทศเหนือ - ทศไคตงหนีออกไปไม่ได้

จนเวลาเย็น ตงเผงไม่คิดแก่ชีวิต ตรงเข้าบกรกฆ่าพันชานาออกไปได้ ของกังก
ก็ไม่ให้ไล่ตาม ตงเผงเห็นว่าเขาชยชนะไม่ได้จึงยกกองทัพกลับเข้าเมือง
ของกังกยกกองทัพตามไปในเวลากลางคืนและล้อมเมืองไว้แน่นหนา

ฝ่ายเตยบวงลสมัครเข้าเมือง มีบุตรสาวอยู่คนหนึ่งยังไม่แต่งงาน
ตงเผงใช้ให้เกณฑ์ไปตั้งชอกกับเตยบวงลเป็นหลายครั้ง เตยบวงลไม่ยอมให้
เพราะด้วยการเรื่องตงเผงกับเตยบวงลจึงหมองหมางใจกันอยู่ ครวตงเผง
คุมทหารกลับเข้าเมืองในเวลาเย็น เห็นความของจิ้งโจ้ให้เกณฑ์ไปตั้งชอก
กับเตยบวงล

เตยบวงลจึงพูดกับเถาแก่ว่าตัวเราเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น ตงเผงเป็น
ขุนนางฝ่ายบู๊ จะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาอยู่กับตัวกันนั้นไม่ควร แต่ครั้ง
พวกโจรยกกองทัพมาตีบ้านเมืองกษัตริย์แมนจะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาใน
ขณะนั้นคงปวงก็จะหัวเราะได้แต่ให้ตงเผงจงปราบปรามพวกโจรให้ถอย—
กองทัพกลับไปแล้วจึงจะให้อยู่กับตัวกัน ถ้าแก่เขาความมาบอกกับตงเผง
ทุกประการ ตงเผงยังไม่วางใจกลัวว่าภายหลังเตยบวงลจะไม่ยอม ตงเผง
จึงไม่มีใครเอาใจได้ในกาทัพหนัก

ขณะนั้นของกังกยกเขาล้อมเมืองไว้แน่นหนา จัดให้เฮงเฮยโฮ้วกับ
นางโฮ้วซาเหนย เตยแก่กับนางซิงยงเหนยคุมไพร่ร้อยเศษเขาเซอกไปตั้ง
ชมอยู่คอยจับตงเผงแล้วส่งให้พวกพ้องไพร่พลเข้าตีเมือง ในเวลากลางคืน
วอนนเตยบวงลแจ้งความกตักใจเร่งให้ตงเผงยกออกต้านทาน ตงเผง
ก็แต่งตัวขึ้นมาคุมทหารออกจากเมือง ของกังกยืนอยู่หน้าชบวน เห็นตงเผง
ขึ้นมาตรงมากรองตวาดปรารภนาจะให้เกิดโทโส ว่าอะไรกับทหารอย่างน

เราลดหย่อนฝีมือให้ไพร่พลของเราถึงสิบหมื่น นายทหารเอกกตงพน ถำชน
จะสู้รบไปก็คงตายเสียเปล่าจึงมาขอมสามภักดีเสีย โดยตเกิดจึงจะได้รอดชีวิต

ตงเผงได้ฟังก็โกรธยั้งนัก ขบมาถอทวนตรงมาทางช่องกง ลมของ
ฮวยหยงย่นอยชาย—ชวาก้ออกบองกนสู้รบกับตงเผงได้เพลงหนึ่ง ลมของ—
ฮวยหยงแกลงท่าชกมาทนน ตงเผงก็ขับไล่ ช่องกงจึงให้ไพร่พลทำแตกกระจัด
กระจาย ตัวช่องกงหนีไปไกลจะถงตามลชวชยกยทคตอบายไว้มแต่ตทญว
ฟางเบนพัดไป ตงเผงไม่รู ในอบายก็ไล่ติดตามช่องกงจะจับตัวให้ได้

ตงเผง ชงเหลียงทาเป็นรองวา อยาซาพนช่องกงนายของเราเลย
ตงเผงได้ฟังกรกไล่ไปถงทชมไพร่พลชงเชอกฮอย พวกช่องกงก็ตรกนออก
ชกเชอกพานเทามาตงเผงลมลง เฮงเฮยไฮ่ว นางไฮ่วซาเหนย เตยแซ นาง
ชงยเหนยตรกนออกมาจับตงเผง ถอดหมวกและเสื้อออกแล้วเอาเชอกมัดไว้
นาตวอกบมาและเครื่องศสตราวุธมาส่งให้ช่องกง

ช่องกงแกลงตวาดว่า ยังไม่ถอยไปเสียหรือ พุดพลาถกได้ตกลงจาก
มาแกมตตงเผงออกแล้วถอดเสื้อหมวกทตวได้ให้ตงเผง พลาถพตวา ชง
ซาพเจามาสู้รบกับท่านครงนก็เพราะตวจะเบ็นเจาของตาบลเขาเนยชวเปาะ
จึงได้ยกกองทัพมา พวกพองซาพเจาได้ทาดวงเกินกับท่านชอออกยเดยถัด
ตงเผงวา ชงท่านจับได้ไม่ชวเสยนนพระคณเป็นทชง ซาพเจายอมสามภักดี
แกท่านแล้ว เทยบจนลผรภษาเมืองคณน ชาวเมืองตงเผงกยเบ็นชนนางผ่าย
บ่นรูปรากัดแต่ใจไม่ชอตรงคตเบยคตเบยชวราชฎรชยเนองๆ ถาทานยอมให้
ซาพเจากลับไปจะเบ็ดประตเมืองให้ท่านจงคณไพร่พลบกรกเขาเมืองถัด

ช่องกงได้ฟังก็ย่นต ตั้งใจเอาตงของและมาคณให้ ตงเผงแต่งตัว
ตามเตนชนมาไปหน้า ช่องกงกับไพร่พลทหารตามมาข้างหลัง ครนถงเมือง

ก็เรียกให้เบ็ดประตู่ในเวลากลางคืน พวกทหารรักษาประตูไม่แจ้งว่าพวก
 ไทหนักจุดไฟชนิดเห็นตงเผงกับทหารกลับมากเบ็ดประตู่ทอดสะพานข้ามคูเมือง
 ออกมารบตงเผงกับทหารกลับมาเข้าเมือง กองทัพของกงบกรรกดตงเผงไป
 ถึงในเมืองตงเผงอยู่ของกงตั้งไพร่พลไม่ให้ทำร้ายแก่ราษฎรพวกพ้องทงปวง
 ก็เข้าหาพณพวกรักษาเป็นตะลุมบอนแตกหนักระจัดกระจายไปสิ้น

ฝ่ายนางโกวตัวขอรู้ว่ากองทัพเข้าเมืองได้ก็จุดไฟติดชน ตงเผงตรง
 เขาได้หาพณเทียบบวณดศรรักษาเมืองกับภรรยาญาติพนองลมตายเอาไวแต่บุตร
 ดาวของเทียบบวณคนเดียว ของกงให้ทงคกช่วยชองจนออกแล้ว ส่งให้
 เก็บรวบรวมเงินทองเสบียงอาหาร ในคลังชนบรทกเกวียนและจัดให้ไพร่พล
 คมไปส่งกับชายแชรอนตามคนพนองทเรือ ขอจนจึงคมไพร่พลตรงไปที่
 ประตูไซหมงข้างทิศตะวันตก จับตวงนางลชยดนกับบตามารดาซาเสยทงสน
 ของกงก็เอาเงินทองของเทียบบวณดศรรักษาเมืองออกจ่ายแก่ราษฎรทุกไฟ
 ราษฎรคนใดทศรรักษาเมืองกับชนนางชมเทงชมชเอาเงินทอง ก็จับเอาตัว
 ชนนางผนนชาพณเสยเอาเงินทองคนให้ทุก ๆ รายไป ราษฎรทงหลายมีความ
 ยินดีจงพากันหาถิ่นเป็นปกติ ของกงกับพวกพ้องไพร่พลยกกองทัพออกจาก
 เมืองตงเผงอยู่ตรงไปยังค่ายตาบลดอนชวตน

ฝ่ายโลวจนทงยกกองทัพไปตเมืองตงเชยวอยู่ เตยเซง นายทหารยก
 กองทัพออกสู้รบตันทาน และเตยเซงนเป็นชาวเมืองเจียงเตกอยู่ ผมอเซมเซง
 มอานาจมากอาจชเสอได้ เครื่องมอสำหรับไซคอกอนคดลากลมชวางไปครึ่ง
 ไตกมไตผด คนทงหลายจึงตงขอเรียกว่าบอดจจอ แปลว่าเกาทัณฑ์สนไม้
 บกทาง เตยเซงมนายทหารรองสองคนผมอกเซมเซง คนทงขอเกงออง
 สกเป็นลายเสอเต็มทงตัว อาวอสำหรับมอไซทวนพุงชานาญนั้ เรียกว่า

ช่วยชิงไฮว ออกคนหนงขอเตงตตชน เรยกวาทงจไฮวถอทวนสำงามเบน
 อาวุธ เตยเซงนายทหารกับเกงอองและเตงตตชน กคมทหารออกจากเมือง
 ตรงมาทหน้าเมือง ไลวจนทงไห้เซยชอบบ่นเขารบกับเตยเซงได้เพลงหนงกขบ
 มาหน เซยชอบบ่นไม่ร้อบายกไ้ตามไป เตยเซงเห็นได้ทงเอาคนคฉลา
 ขวางมาถกเซยชอบบ่นตกมา เตยเซงจะเขากบตวเซยชอบบ่น เซยเซงย่นอย
 หนาขบจนรบเห็นเขากขวางเกาทถนทมิอไปถกหน้าเตยเซง ไพรพลของ—
 ไลวจนทงตรกนเขาแยงเซยชอบบ่นมาได้ ไลวจนทงถกถอยก้องทพกลบเขาควย
 เตยเซงได้ชยชนะจคมกนกลบเขามอง

ครนรุ่งชนเขาเตยเซงกับนายทหารรองคมหทหารออกจากเมืองมาทรบ
 ไลวจนทงกไฮชวนดยกับทงของลกนคณ ไพรพลออกด้านทานเบนสามารถ
 ทงของนนสู้รบกับเตงตตชนได้หลายเพลง เตงตตชนเขาสำงามพุ่งมาถก
 ตนขาทงของพลตตกมาลงไพรพลตรกนเขาแยงซงตวทงของมาได้ ไลวจนทง
 ถกถอยก้องทพกลบมาคาย เตยเซงกับนายทหารรองได้ชยชนะกยกก้องทพ
 เขามอง ไลวจนทงยกออกสู้รบกับราชทงสองครั้ง เซยชอบบ่นกบทงของ
 ถกอาวุธเจ็บบวยเบนนมมาก จึงให้ไพรพลเขาไปรักษาพยาบาลอยู่ในเรือ
 แล้วไลวจนทงกับ โงวหยงซนแด่ปรึกษากนว่า บตนมชาวเลาลอมมาวราชองก
 ตเมืองตงเพงฮู่แตก จะตองให้ไปบอกของกยกก้องทพมาชวย ปรึกษากัน
 แล้ว โงวหยงซนแด่ ไร่ไห้แปะดินรบไปเมืองตงเพงฮู่

ขณะนนของกิงเตรียมการพรอมจะยกก้องทพกลบ พอแปะดินมาถึง
 คายตามลออนชวตณ ก็เขาไปแจงกับของกตามชงได้สู้รบกับนายทหารเมือง
 ตงเซยงฮู่ตงแตกตจนปลายให้พงเลวความตนเซยชอบบ่นกบทงของทเจ็บบวย

มันเอาไปรักษาพยาบาลอยู่ทเร็ว โลวจุนหงกับโจวหยงชินแสให้ท่านยก
กองทัพไปช่วยโดยเร็ว

ของกงไต่ฟังมีความวิตกกังวลกับพนองทงปวงว่า ไม่ใช่วาสนา
ของโลวจุนหงจริงแล้วชงยกกองทัพไปครองนเว้ากไทโจวหยง กงสินชินแส
ทงสองไปช่วย คิดว่าคงสมความปรารถนานางเกาอทหนงเบนไตของเจ้าของ
ตำบลเขาเนยชวเปาะเหตไตจึงกล้ากล้าไปได้ เราเห็นจะต้องวากดาวลไป
พนองทงหลายจกมไพรพลไปช่วยโลวจุนหงด้วยกันสักครึ่งหนึ่งเถิด

พดแลวของกงกยกกองทัพออกจากค่ายตำบลอนชวตน เดินทางไป
ถึงตำบลตงเซียงเกยเขตแดนเมืองตงเซียงฮี้ โลวจุนหงกับพวกพองเหล่านน
แจ้งความก็ออกมาต้อนรับเชิญของกงเข้าไปในค่ายเลาความชงไตสรบให้
ฟังทุกประการ ของกงสั่งให้ตงคายนนคงไวแล้วคุมไพรพลออกมาตงชบวน
รบ ครนรงชนเขาเตยเซงกับนายทหารทงสองกยกกองทัพออกจากเมืองตง
มาเห็นของกงย่นหนาชบวน เตยเซงกรองดาววาทกโจรใจร้ายมาสรบกัน
ไต่กแพและชนะกันในวันน ของกงไตพงจกถามพวกพองว่าผู้ ไต่จะรับอาสา
บาง ขอเพลงกชบมาถือทวนตงตรงเขารบกับเตยเซงประมาณห้าสิบเพลงยังไม่
แพชนะกัน เตยเซงนกลงทาเป็นชบมาหน ขอเพลงไม่วทกชบมาไล่ตามไป
เตยเซงไตททยบก่อนศลาชวางมาถกขอเพลงพลตตกจากมาถง เกงอองกย
เตงตตชนนายทหารรองชองเตยเซงตงตรงมาจับตอขอเพลง ลอฮ่วง กวยเลง
กชบมาเขารช่วยแยงชงเขาขอเพลงกลบมาค้ายไต ของกงถามพวกพองอกวา
ผู้ ไต่จะออกสรบบาง เอยนสนไตพงกชบมาตงไป ของกงจะทกทวงทวม
ปรามกไมทหนด้วยเอยนสนชบมาไปรวดเร็ว เอยนสนตงตรงเขารบกับเตยเซงไต
หาเพลงสู่มอเตยเซงไมใดกชบมาหน เตยเซงชบมาไล่พลางทยบก่อนศลา

ชวางไปถกเสื่อเกวาระกลางหลัง เอยนสนเจบ้วยเจยนจะตกมากแข็งใจชบมา
 กัดบเขาคาย แปะสันตรงเขาสรบกับเตยเซงอก ฮนทอเขาชวยแปะสันรบได้
 ดบเพลิง เตยเซงแกลงทาเป็นชบมาหนฮนทอ ในทกไมได้ตาม เตยเซง
 กัดบเขาสรบกับฮนทออก หยบกอนศลาหมายตรงหนาแลวกชวางไปถกจุมก
 ฮนทอแตก โลหิตไหลเจบปวดยงนภชบมาหนกัดบเขาคาย เมงกเหนกโกรธ
 ไมทนของกงสงชบมาตรงมาจะสรบ เตยเซงถอกอนศลาชวยพอเห็นเมงกมา
 ถงกชวางกอนศลาถกหนาเมงก ๆ ทงฮาวุธเตยชบมาหนเขาคาย ชองกงเห็น
 พวกพองเจบววยหลายคนกตกใจจะไหลอยกองทพกลับ

ชวอนจนยนอยชางหลัง โลวจนหงจรงชววา จงคอยดถกกอนศลา
 จะถกชวาพเจาหรือไม วาแลวกชบมาเขารบกับเตยเซง ๆ ถอยห่างออกไปจึง
 พดวา มาคนหนงกหนสองคนกหน เจารวามมอชวางกอนศลาเราแมนหรือ
 เปลา ชวอนจนवादเตชวางผ ฮนชวางเราไมถกหรือ

พดยงไมทนชาตคาเตยเซงหยบกอนศลาชวางไปถกกรรมปากชวอนจน
 พดตตกจากหลังมา เกงฮอง เตงตตชนนายทหารรองชบมาตรงมาจะจับตัว
 ชวอนจน พวกพองไพรพดของชองกงมมากกตรกนเขาแยงชงชวยเอาชวอนจน
 มาได้พยงไปคาย ชองกงมความโกรธแคนนภจกระบเซอดชวยเสื่อแลว
 พดวาแมจับตัวทหารทชวางกอนศลาไมได้กไมยกกองทพกลับไป อเฮยนเจยก
 เห็นชองกงโกรธจึงพดวาถากระนนจะเลียงพวกชวาพเจาไวทาไม อเฮยนเจยก
 กชบมาตรงเขาไปรองดาเตยเซงวา นบประสาอะไวกับเดกนอยเทานมกาลง
 และมมอกตวคนเดยว เจาจาเราแมนนายทหารเอกชอเฮยนเจยกได้หรือไม
 เตยเซงวา ทหารเซนน ชายหนา แกบานเมอง เดมเจานาย ชบเลียง แต่งตง ให้

เป็นขุนนางใดก็นับหวัดเงินเดือนไม่ควรจะไปตามภักดกับพวกโจร เจ้าชาย
 อวดตหมมมือเราไม่พन्दอก พดพลาางขวางกอนศลามา ออเขียนเจยกเอา
 กระทบองสนชนรบกอนศลาแต่พลาตถูกขอมือ ออเขียนเจยกเจบบวยกขบมา
 กลับเขาคาย

ของกงเหินตงนนจงวา นายทหารทชมากพากนเจบบวยทงสนยง
 แต่ทหารเดินเท้าผู้ใดจะรบอาสาจับทหารมนนใด เลาตงถองาวลอกจากขบวน
 ตรงไปจะสู้รบ เตยเซงเหนกหวเวาะแลงวา แต่ทหารมาทตยงสู้มมือเราไม่ได้
 นับประสาอะไรกับทหารเดินเท้าจะมาสู้รบกับใคร

เลาตงได้ฟังก็โกรธตรงเข้ามา เลาางวพน ถูกเทามา ทเตยเซงขเจบ
 บวดวงสองเท้าหลงโคตถบอยเสมอ เลาตงได้กระชนตไปทางมาบงหน้าอัย
 เตยเซงโคตหยบกอนศลาขวางถกหนาเลาตงลมลง ทหารเตยเซงตรกนเขา
 จับเลาตงได้ เอยจวงไปช่วยไมทนกขบมาไลพน เตยเซงหลบทนขวางกอน
 ศลาไปถูกหมวกเฮยจ ๆ ตกใจกลัววชกมากลับมา ของกงเหินตงนนกม
 ความวิตกถอนใจใหญ่ จตง ลยเหงจขารบอาสาว่า ขาพเจาจะขอออกไป
 รบให้พรอมกนทงสองคน พดแลงถองาวลอกจากค้ายตรงไปจะเข้ารบ

เตยเซงเหนกหวเวาะพดว่ามาแต่ผเดียวไม่พรอมใจกนทรอ บตนมมา
 สองคนจิงจะพรอมใจกัน เราให้มาตีบคนกทำไม่เราไม่ได้ พดพลาางหยบศลา
 สองกอนออกถอชอนไว้ ลยเหงได้ฟังก็โกรธตรงเข้าไปเองาวขนจะพน
 เตยเซงขวางกอนศลาถกลยเหงลมลง ทหารเตยเซงตรงมาจะจับตวลยเหง
 จตงเขาช่วยบองกน เตยเซงขวางศลามากถกถกจตงลมลง กอนเตงยนอัย
 หนาขบวนเหนกขบมาช่วยเขาจตง ลยเหงกลับไปค้ายได้ เตยเซงเหน — —

กวนเตงเขาช่วยกทหยบกอนศลาขวางมา กวนเตงยกงาวชนรบกอนศลาถก
งาวเป็นประกายไฟสว่าง กวนเตงเห็นกไมมีใจสู้รบชกมากลบมาค้าย

ตงเผงย่นดอยเห็นตงนนงนกกวา เราเพงสามภกตใหม่ ๆ ครนจะ
ไมออกรบ เทเห็นมมอชองกงกบพวกพองกจะหมนประมาณไตตองออกสู้รบให้
เห็นมมอศกครหง คตแลวดตงเผงถอทวนตองมอชบมาตงไป เตยเซงเห็น
จรงองตวา เจากบเรามาเมองอยไทดกนนาทจะชวยคตอานปราบพวกโจร
ให้ราบคาบจจะควร เหตุใดกลับไปคตกบฏตอเจาแผ่นดิน ตงเผงไตพงก
โกธตรงเขาสู้รบแทงพน เตยเซงกบองบตตานทานไวทลายเพดงแลวดชกมา
หน ตงเผงว ในอบายกไมไดตามชกมาหยดพดวา ถ้าผอนจงลอลวงขวาง
กอนศลาไต เวารูเดหกลแลวดขวางไมถกคอก เตยเซงกชกมาหยดหยบกอน
ศลาขวางมาตงเผงตาไวทลบทลททากไม เตยเซงหยบกอนศลาขวางมาถก
ตงเผงกทลบทน เตยเซงเห็นตงนนงตกใจชบมาหนไปไกลจะถงหนาชบวน
ตงเผงไดตามไปไกลจะถงตวกเอาทวนแทง เตยเซงทลบทนมาตงเผงชนน
ถลาเขาชตกบมาชองเตยเซง ๆ เห็นไตทกเอามอกอตตงเซงไว ปลากนชดมน
ชกเถยวกลดตงเผงจะเซยทกวงตงมาจะชวย เกงอองกบเตงตตชนทชบมา
เขาตกตตามทานชกเถยวไว ลมชอง ชวยหยง ลอฮวง กวยเลงสนายชบมา
เขาชวยตงเผงกบชกเถยวคนละสองนาย เตยเซงกวางมอปลอยตงเผงเตย
ชบมาหนเขาชบวน ตงเผงกไดตามคอยระวงกอนศลาอย เตยเซงหยบกอน
ศลามาทอไว พอตงเผงไดตามไปไกลจะถงกขวางกอนศลาเฉยตทตงเผงไป
ตงเผงตกใจชกมากลบมายังค้าย

ขณะนน กาลงชดมน ลมชอง ชวยหยง สู้รบกบ เกงออง อยหม่หนง
ลอฮวง กวยเลงรบกบเตงตตชนหม่หนง เกงอองเอาทวนพุงลมชองกบ

ช่วยหยงกไม่ถกแกงของสนอาวธลุมของ ช่วยหยงกจับแกงของโตคมตวมาค้าย
 ฝ่ายข้างเตงตตชนกาดงสรบกับลอสองและกวยเตงไม่คตแกชวต เอียนเซงย่น
 อยหนาขบวนจงคตวา พวกพลองเรวตเตยเซงลอสองชวางตวยกอนคตลา
 บาดเจบถงสบหาคน แมนจับทหารรองของเตยเซงไม่โตสกคนหนงมอบฮาย
 แกเตยเซงนทหรือ จะแบกหน้าไปไวทโทน เอียนเซงกวางเครองคตตราวธ
 หยบลกเกาทณทมอชวางไปถกเทามาเตงตตชนลุมถง ลอสอง กวยเตงก
 ตรงเขาจับเตงตตชนโตคมตวมาค้าย เตยเซงย่นอยหนาขบวนรบจะรบมา
 ชวยกไม้ทนสงโททหารคตวเลาตง ยกกองทัพกลบเขาเมองตงเซียงฮั ไทชว
 ฝรภษาเมองกตอนรบจต โตะและสุรามาเลียงเบนอนต สงไหเอาตวเลาตง
 จำชงคกไว

ฝ่ายชองกน เห็นพวกพลองจับทหารรองของเตยเซงโตทงสองคน ถยภ
 กองทัพกลบเขาคาย ชยไหไพรพลนาแกงของกับเตงตตชนไปตงไวยง --
 เขาเนยชวเปาะกอนแลวชองกนจงพตกับ โลวจนทงและ โงวหยงชนแสควาเมอ
 ครงแผนดินเหงาโตว เสงงวนเจียงตทหารพวกโตถงเวลาเตยจไม้ทนบายเจบ
 บวยถงสามสบหาคน วนนเตยเซงชวางกอนคตลาถกพวกพลองเรวตเตยจบวย
 สบหาคน เตยเซงกับเสงงวนเจียงนนมมอเซมแซงคตลาชคตงกนควรบเป็น

นายทหารโตบรรดาพวกพลองโตพงกไม้พตประการโต
 ชองกนจงวา ชงเตยเซงแซงแรงนนเพราะแกงของ เตงตตชนเป็น
 บกชาย-ชวาบคนนายทหารทงสองเรวกจับไวโต จะตองคตอบายจับเตยเซง
 เตย โงวหยงชนแสควา ชาพเจาคคโตแลวทานอยาวตกไหพวกพลองชงเจบ
 บ่วยกดับไปรกษาทเขาเนยชวเปาะ บอกลดวงจนลตชม บตง ชงลบ องชน
 ลดบ กับพวกทชานาญทวงนาโทจตเกวยนจตเรอบรรทกเสบยงคตมาตง ลอ
 ไทเตยเซงออกแยงชงกอนคตลาเสงงในนากคงสมคตวปรารถนา ชองกนโตพง

๔๔ กเห็นชอบ จึงวาอธิบายนตนักเชิญจัดการเถิด โงวหยงก็ให้พวกทลกกอนศลา
 บวยมากกลับมาเขาเนยชวเปาะ ส่งให้หลวงจันดตขม บสง และพวกท
 ชานาญทางนา บรรทกเดบียงอาหาร แยกมาทางนา ทางบก ตามอธิบายทคไ
 ไพรพลกนาบวยกลับมาถึงเขาเนยชวเปาะแจ้งความตามอธิบายของโงวหยง
 ชนแต่ให้หลวงจันดตขมกับพวกพองเหล่านนพททุกประการ หลวงจันดตขม
 กจคเกวยนและเรือเล็ก—ใหญ่บรรทกเดบียงอาหารไว้พร้อมแล้ว หลวงจัน
 ดตขมกับบสง ชงคบ องชน คบและไพรพลคุมเกวยนเดบียงอาหารมาทาง
 บก ลจัน เตยสน เตยหวย อจนเซยววย อจนเซยวเหงา อจนเซยวชิต กับ
 ไพรพลคมเรือเดบียงประมาณทหารอยลามาทางนา กองลาเลยงทงสองยก
 ออกพร้อมกันตรงมาเมืองตงเซยงฮู

ฝ่ายโงวหยงชนแต่ครนไซทหารไปแล้ว จึงส่งโงวชนสนชนแต่กับ
 คมของคุมไพรพลไปชุ่มอยุรมแม่น้ำ ถ้าเตยเซยงยกออกแยงชงทางเรือจะได้
 ชวยกัน กงชนสนกับคิมของกคุมไพรพลไปชุ่มอยุ่ตามส่ง

ฝ่ายไทชวฝรคษาเมืองตงเซยงฮูปรคษาการกับเตยเซยงวาครวานสรบ
 กับพวกโจรมชยชนะถงสองครงกจรงแต่ยงไม่ราบคอบ จะตองไซให้ทหาร
 ไปสอดแนมสืบชาควว่า พวกโจรคคปรการใด จะได้ยกไปปราบปรามเสีย
 ไทเรยบรอย พอมายไซสปรชการมาแจ้งความว่า มเกวยนบรรทกเดบียง
 มาทางทคเห็นอประมาณรอยเดิม ไม่แจ้งความแต่เมืองไหน ทางนากมเรือ
 เล็ก—ใหญ่หารอยลบบรรทกเดบียง มนายทหารกับไพรพลคมาบางเดกนอย

ไทชวฝรคษาเมืองได้พงจงว่า พวกโจรคคการตงนคงจะมอธิบาย
 ปรการใดคคคทงหนง จึงไซทหารไปสืบตรแนแต่กวกลับมาแจ้งว่า ชงเกวยน
 กับเรยนนบรรทกเดบียงอาหารมาแต่เขาเนยชวเปาะ เตยเซยงวอนนชวพเจ้า

จะคุมทหารออกไปสกัดตเอาเสบียงทางบกก่อนแล้วจึงจะไปสกัดทางเรือ ท่าน
 จึงยกออกไปช่วยด้วยกตงสมความปรารถนา ไท่ซิวว่าอธิบายของท่านดีนัก
 แต่ต้องตรึงตรองให้มากกลัวว่าจะเป็นอธิบายของพวกโจร เตยเซ่งคำนับลา
 มาตระเตรียมเครื่องศัสตราวุธ พร้อมแล้ว ได้เสือกเกราะ ถอทวนขนมาคุมทหาร
 พันหนึ่งออกจากเมือง

ขณะนั้นเวลากลางวันคนเดินหงายสว่าง เตยเซ่งพาทหารเดินไปทาง
 ทิศเหนือประมาณ ได้สบบลเห็นเกวียนบรรทุกเสบียงเดินมาต้องยกมือบอกวา กอง
 ลาดียงเขาเนยชิวเปาะ เตยเซ่งกตงไท่ทหารหยุดยืนอยู่ หลวงจันลตซิม
 กับพวกพองครนเดินมาพบทหารยืนอยู่ข้างหนาทาเป็นไม้เห็น ถอทไม่เท่า
 เหล็กคมเกวียนไป เตยเซ่งก็เอากอนศลาขว้างไปถกศีรษะหลวงจันลตซิม
 แดกถมลง โฉหิตไหลทหารเตยเซ่งตรึงนอกไทรองเขาแยงชงเอาเกวียนเสบียง
 บาง แล้วจะเขาจับหลวงจันลตซิม บดงกับไพร่พลกตรงเขาช่วยเอาหลวงจัน
 ลตซิมมาได้ หงเกวียนเสบียงเสียชวนกนวงหนไป เตยเซ่งได้เกวียนเสบียง
 อาหารกมความยนต์ คมเกวียนเสบียงอาหารกลบเขาเมือง

ไท่ซิวผู้รักษาเมืองเห็นกตใจเกบรวบรวมไวแล้วพดว่า ท่านจะไป
 แยงชงทางเรือกตองคตตรึงตรองให้ เตยเซ่งมิได้พดจาตั้งได้ขนมาคุมทหาร
 ออกทางประตูหน้าหมงทศได้ เห็นเรือบรรทุกเสบียงลองนามาทางทิศเหนือ
 เป็นอนมาก เตยเซ่งพาทหารไปริมฝั่งไทรองชนอของจะเขาแยงชงเสบียง
 อาหารขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน

ฝ่ายกษัตริย์กับคิมชองไปชมขยริมแม่น้ำเหนดงนน ก็ชานมนต
 บนควาลเป็นหมอกมตมวทงอากาศ เตยเซ่งกตจะกตบถมองไม่เห็นทาง — —
 ลมของขยไพร่พลออกสกัดหน้าเตยเซ่งกับพวกทหารไว้บกรกไล่ซาพนเตยเซ่ง
 เหนดงนนกตกใจไม่รูทจะหนีไปทางไหนจึงหนีลงในแม่น้ำ ลจุน เตยหวย

เตยสน อวนเชียวย อวนเชียวเหงา อวนเชียวชด ทองอย ทองเม้งแปดนาย
 ทศมฺเรอเสบียงมานนทชวณกนเขาสกตหนาตอมจับตอเตยเซงโตมโตวเนนหนา
 คมตวมาส่งยงคาย โงวหยงชนแสแจงความกยกกองทพเขาตเมืองตงเซยนฮู้
 ในเวลากลางคน ไทชวอยแตมเตยวกคมททารเขาตานทานบองกนรักษา
 เมืองไวไมได กองทพชองกงหกพงประตเมืองเขาไปไลซาพันททารชงรักษา
 หนาทเบนตะลุมบอน ไทชวไมรูจะหนีไปทางไหนกหลบอยู่ในเมือง พวก
 ททารลมตายกระจัดกระจายไปสน ชองกงให้ไปถอดเตาตงออกมาจากคก
 แลวเก็บรวบรวมเงินทองทรพยตั้งของเสบียงอาหารทในคลังชนบรรทกเกวียน
 ให้ไพร่พลคมไปตำบลเขาเนยชวเปาระสวนหนง ยงอกสวนหนงกแจกจ่าย
 ราษฎรทแตกหนีหมาขอขายหากนตามเดิม แต่ไทชวผู้รักษาเมืองนนเป็น
 คนสตัยชอรักใคร่ราษฎรชวระถอยความเป็นนยติธรรมจึงไม่จับฆ่าเสีย บรรดา
 พวกพองมาถงพรอมกันยงทชมนมในเมืองเขาตอเตยเซงมาถง

ชองกงเห็นกชออกมาตอรบแกมตแลวพดว่า พวกข้าพเจ้าได้ทา
 เหลอเกนกับทานชอออกยเสยเถด ชองกงกเชญเตยเซงเขาไปยงทหนงชมนม
 ยงไม่ทันพดจกน หลวงจุนลุตชมนเห็นเตยเซงกโกรธยงนถ ถอไม่เท่าตรงมา
 จะตเตยเซงแกแคน ชองกงบองกนได้หลวงจุนลุตชมถอยห่างออกไป เตยเซง
 เห็นชองกงมีใจรักใคร่ โดยสัจจรมได้คดพยาบาทกคกเขาคานบพดว่าข้าพเจ้า
 ยอมตามภกคกกับทานแลว ชองกงกจับถวยสร้าทลลกเกาทณทสาบ้านว่า
 ถาพนองทงปวง ชนจะคดพยาบาทตอกน ขออย่าให้เทพยดาทงหลาย คัมครอง
 รักษา คงตายดวยคมอาวอต่าง ๆ เถด จึงเอาลลกเกาทณทจมลงในถวยสร้า
 แลวทงเตย บรรดาพวกพองเห็นตงนนถยนต ตระเตรยมการทจะยกกกองทัพ
 กลับ

๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

เตยเซ่งจงบอกกับชองกงว่า ทเมืองตงเพงฮุ้นมหมอชวยคนหนึ่ง
 แซ่ฮองโพวชอตวนเรียกว่าเพงฮองฮว แปลว่าตาสองแหว่ หนวดเหลือง
 เป็นชาวเมืองกจิ๋ว ชองโพวตวนคนนชานาญทางรักษามาและสัตว์ต่าง ๆ ถ้า
 สัตว์เจ็บป่วยเจียนตายกรักษาหาย ถึงผู้คนจะเจ็บป่วยประการใดกรักษาได้
 ชองกงจึงพุดว่า ท่านจะคิดประการใดจึงจะได้ชองโพวตวนมาชวยด้วยกัน
 เตยเซ่งจงว่าพเจ้าจะอาสาไปเกลี้ยกล่อมชักชวนชองโพวตวนเอง พุดแล้วก็
 คำนับลาตรงไปหาชองโพวตวนที่บ้าน ชองโพวตวนก็ออกมาต้อนรับคานำ
 เชิญเตยเซ่งจงเข้าไปข้างในจัดทโหน่งตามสมควร เตยเซ่งจงพุดจาเกลี้ยกล่อม
 ชักชวนชองโพวตวน ๆ ก็ยอมมากับเตยเซ่ง ชองกงกับพวกพ้องเหล่านัก
 ออกต้อนรับโดยศจริต ชองโพวตวนเห็นชองกงมีใจรักใคร่ยกย่นตยอม
 ตามภักดีชวยชองกงจัดการบ้านเมืองเรียบร้อยแล้ว ก็ยกกองทัพออก
 จากเมืองตงเซียงฮู้ เคนรอนแรมไปตามระยะทางไม่มเหตุตั้งใดจนถึง — —
 เขาเนียงชวเปาะ ชองกงกับพวกพ้องพร้อมกัน ณ ตงตงทชมนมแล้วส่งให้เขา
 ตวเก็งชองกับเตงตตชนมาพุดจาเกลี้ยกล่อมต้อนรับตามธรรมเนียม เก็งชอง
 กับเตงตตชนก็ยอมสามภักดี ชองกงจึงจัดให้เตงเผง เตยเซ่งกับพวกที่มาใหม่
 เป็นตวนนายตามสมควร แล้วจัดโต๊ะและสำรามาลียงกัน บรรดาพวกทเป็น
 ตวนนายนั่งกัน โต๊ะเสปดสำรามาลียงตามเล็กและใหญ่รวมร้อยแปดคน
 ชองกงมความยินดีขงนกงพุดชนว่า พนองทงป่วงตงแต่มาชวยท
 เขาเนียงชวเปาะกมได้เป็นอันตรรายตั้งโต เพราะเทพยดาพาดนอบถ่มภพวกเรา
 ให้อุชเยนเป็นสุข วนนเราพนองร้อยแปดคนได้มาชวยด้วยกันเป็นบุญหนักหนา
 ชาวพเจ้ามการชวยส่งหนงจะพุดให้ฟัง เตมเตยวโกเจ้าชองตาบลดตายพวกเรา
 — — ก็ได้ยกกองทัพไปแก้แค้นแล้วยกไปตเมืองอื่น ๆ ชาวพนผู้คนล้มตาย

เดยมานัก จะต้องจัดการพะเจียทำบุญใหญ่แทนคนที่เทพดาพาตนออกไป
ตายไปเบื้องหน้าขอใหม่ความสุขสบาย บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ฟังก็เห็น
ชอบ จึงวางทานคนข้าพเจ้าเห็นด้วย

โง่หยงขึ้นแสดงพูดว่าท่านจะทำบุญนั้น ต้องให้กงซุนตั้งจัดการ
ปลุกเสกสิ่งที่จะพะเจียไว้ ทำให้ครบกำหนดเจ็ดวันตามระเบียบโบราณ
สืบมา ปรัชชาคนแฉวของกงตั้งให้ปลุกเสกทำสิ่งของต่าง ๆ บางก็ไปนิมนต์
หลวงจีนเจ้าวัดมากับทั้งกงซุนรวมเสกเก็บรูป จดสิ่งของพร้อมแล้ว
ครั้นถึงวันเดือนสี่ ขึ้นสิบห้าค่ำเป็นวันดีทำการพะเจีย กงซุนก็นับหลวงจีน
ทั้งปวงก็สวดมนต์แผ่กุศลไปตามธรรมเนียม มีการเดินสวดทวนทั้งตำบล —
ครั้นพะเจียทำบุญ มาถึง วันทเจ็ด ในเวลากลางคืน ตกประมาณ สามยามเศษ
กงซุนยืนสวดมนต์อยู่ข้าง ๆ หน้าหลวงจีนทั้งปวง ของกงกับพวกพ้องนั่ง
อยู่พร้อมกัน

ขณะนั้นเกิดอัศจรรย์พาร่องข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือเสียง
ดังสนั่นเหมือนแผ่นดินทองสองศรชะลวยอยู่บนอากาศ แสงสว่างรัศมี
ส่องลงมาบนศาลเบญจกมลโตเท่าถ้ำน้ำ สี่แฉกออกจากแผ่นดินทอง
ลอยลงมาอยู่ที่พระเจียทำบุญเวียนรอบหนึ่งแล้ว พลัดตกลงใกล้กับ
ที่พระเจียข้างทิศใต้

ครั้นแล้วบนอากาศก็สนแสงรัศมี บรรดาหลวงจีนทั้งปวงกับของกง
และพวกพ้องเหล่านานช้วนก็นับตกอนกมลมืดแดงก็ไม่เห็นสิ่งใด ของกงจึง
ให้ขาดคนหลักสามศอกได้แผ่นดินลากเอาขึ้นมาดู แผ่นดินนั้นเกลี้ยงทั้งสองหน้า
มีอักษรอยู่ในแผ่นดินก็ไม่เห็นใครสัก หลวงจีนเหล่านานช้วนก็คิดว่า
จะเป็นอักษรสิ่งใด ยังมีหลวงจีนอุกรูปหนึ่งบอกกับของกงว่า เต็มไปและ

บดาซาพเจ้ามอักษรรชนตนเดิมหนงมอชซาพเจ้าไว เรียกว่าเทียนจื่อ เป็รียบ
 เหมือนหนงสอของบนสวรวรค ถ้าแปลออกแลวทามคังจะรุ ของกิงไคพงก
 ยนต์ จึงเขาแผนคิลานนมาให้หลวงจีนแปล หลวงจีนจึงบอกกับชองกิงวา
 อักษรในกกลางแผนคิลานนมขอของพวกทามมุตตยขอด้วยกนทงสน แต่อักษร
 แลวบนสทวอานวา เทยทเกยเตา แปลว่า ช่วยเทพยดาพาและคืนวากลาว
 กาวงานเป็นยติธรรม ถ้าทามอยากจะดูให้รุ ซาพเจ้าจะแปลออกตามอักษร
 ทเวียงกนเชญทามจตจำไว

ชองกิงวาการสงนคเพราะบุญวาสนาจำเพาะมาพบทามผู้นักปราชญ์
 จึงได้รุจกกัน

พุดแลวก็ไทเชยวเหยยงเขากระดาชเหลองมากอยเชยน หลวงจีนผู้
 นนคแปลอักษร ในแผน คีลาว่า “ดาวร้อยแปล จุตมาช่วย เทพยดา พา
 และคืนประพฤติกการเป็นยติธรรมตำบลเขาเนยชัวเปาะ คือชองกิง
 เรียวกบส ไทชองกิงเหมงเป็นใหญ่ ถัดลงไป ไลวจนหงเรียกว่า
 เจกขหลนเบนทสอง ทล้ามโงวหยงช้นแล ทล็กช้นสน ทหากวนเสง
 ทหกลมช้อง ทเจดจนเหมง ทแปลคอเอยนเจยก ทเกวส่วยหยง ทลับ
 ช่าจัน เป็นลาคชกนลงไปจนถึงทวนเกงจู” เชยวเหยยงจตไวสนใน
 อักษรครบร้อยแปลขอแลว ชองกิงกับพวกพองเห็นขอเหลานนพวมกนค
 ยนต์ยงนคจึงพุดวา เดมเรากเป็นแต่ชุนนางเลกนอย ไม่แจงวาเทพยดาจะ
 ตกแต่งให้มาชยต์ด้วยกัน เป็นอศจรรยมอักษรในแผนคีลาประจำตัวมานั้นอน
 จะตองจตการให้พวกพองวากลาวทชองตวตามแผนคีลาชงเทพยดาตกแต่งมา
 จึงจะดี

กรรมเสร้างการพะเจียทาบุญแล้ว ชองกงก็เอาทองคำหนักห้าตบตาวาง
 วางไว้ให้หลวงจีนผู้แปลอักษร บรรดาหลวงจีนเหล่านั้นก็ให้เงินทองตาม
 สมควร หลวงจีนทั้งหลายก็คานบลาออกจากตำบลเขาเนยชวเปาะแยกย้าย
 กันกลับไป ชองกงตั้งใจตการปลูกค่ายและตักบ้านเรือนขนเป็นอันมาก ให้
 พวกพ่ออยู่ตามหมักน ผู้ใดว่าการไม่สู้แข็งแรง ก็ให้พวกที่มาใหม่เข้าช่วย
 วิชาลาว เครื่องศาสตราวุธและเรือรบเล็ก-ใหญ่ไม่พอใช้ก็ให้สร้างนอก
 ค่ายทราวยรอบตำบลก็จัดให้พวกพ่อไปรักษาอยู่เข้มแข็ง การที่จะรักษาตำบล
 ก็เรียบรอยปัดครนรุงชนเขา ชองกงจึงประชุมตามบรรดาพวกพ่อมาพร้อม
 กันยงตั้งตงทชมนุมแล้วพูดว่า เราทั้งหลายเป็นคราวพวกเดียวกันมาพบปะ
 รวบรวมอยู่พร้อมกันตงน จำจะต้องประสานให้เป็นใจเดียวกันทุกซและ
 ร่วมสุขกันตามในอักษรที่เทพยดาตคตแต่งท่านทั้งหลายจะเห็นอย่างไร พนอง
 เหล่านั้นก็ความยินดีพร้อมใจกันตงเราจัดอุปเทยน ชองกงก็คุกเขาคานบ
 เทพยดาอยู่ข้างหน้า ถัดมาโลวจนหงเป็นลำดับพร้อมกันว่า “พวกข้าพเจ้า
 ผู้สตัยชออยตำบลเขาเนยชวเปาะน คือชองกงเป็นตงน” บรรดาพวก
 เหล่านั้นก็ออกชอทุกคนจนครบรอยแปล แล้วว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายชอ
 สาบานต่อเทพยดาพานและตงน เคมพวกข้าพเจ้าแจกกระจัดกระจาย
 ต่างคนต่างไป บตงนได้มารวมอยพร้อมเหมอนกับพนองร่วมอทร
 พานและตงนเป็นบตงมารดาของพวกข้าพเจ้าทรงรอยแปล ตงแต่วนน
 สืบไปชอให้ใจผูกพันร่วมทุกซร่วมสุขตายเป็นตงด้วยกันเถด แมผู้ใด
 เอาใจออกห่างหากไม่คตถึงความสตัยทสาบาน ชอให้ตายด้วยคม
 อาวุธต่าง ๆเถด” สาบานแล้วก็แถงนมอเอาโลหิตใส่ในถ้วยสุรารวมกัน

คิมตราไล้หัตนทวทุกคน แลวจดโตะเดยงกนเบนนทวเรงแลวตางคนกกลับ
ไปทอญูของตวตามเดิม

ฝ่ายของกงตงแตเสวจการทาบญูกผกหัตทหาวให้ชานาญูในกระบวน
รบ อยู่มาวันหนึ่งชาวเมืองไล้จิวคุมโคมต่าง ๆ กับดอกไม้เพลิง เดินลัดทาง
มาหล้งเขาเนยชัวเปาะจะไปเมืองหลวง พวกกองตระเวนจับได้ซักถามได้
ความแลว ก็พาตวเขาไปให้ของกงแจงความให้ฟังทกประการ ของกง
พิเคราะห์ตุลक्षणะชาวเมืองไล้จิวเป็นคนเรยบรอย จึงส่งให้เขาแต่โคมระย้า
เกาดวงไว้จุดบูชาเตยวเทยวของ ของนอกนั้นคนให้ปลดอยตัวไปโดยปกติ
ครนรุ่งชนเวลาเขาของกงออกนงวการอยู่ ณ ตงตง พนองทงปวงก็ไป
ประชุมพร้อมกน ของกงบอกวาเวลาดานนพวกชาวเมืองไล้จิวคุมโคมและ
ดอกไม้เพลิงจะชนไปถวายให้จุดบูชาในการพิธีสารท ด้วยพระเจ้าชองฮยจ
มรับส่งประกาศให้เจานายกับขุนนางและราษฎร ประกอบการเล่นต่าง ๆ
เบนนทสนุกรนเรงทกตาบด เราจะไปเตยวดการเดินให้สบายสกสทหวนจะ
กลับมา โงวหยงได้ฟังจึงพตวา ตวทานนอป่ามาเหมือนหนงเดือตองอยบ่า
จะเข้าไปในเมืองหลวงเบนนทประชุมแห่งมนุษย์นน ชาวพเจาเกรงจะมเหตุภย
ต่าง ๆ ของกงตอบวาชงทานทตทานกชอบแลว แต่เราคตวาจะปลอมเป็น
พอคเข้าไปตการเดินแต่เวลาดกลางคน ครนรุ่งสว่างเข้าชมฮาศยอยตาม
โรงเตยมเห็นจะไม่มีใครสงสัย โงวหยงวาถาคคหลบหลกได้กคงไม่เกิดความ
ชองกงจึงส่งชองจัน มกหอง จุตง เล่าตง สวมใส่เครื่องแต่งกายให้ โอ้ โงงแยก
กันไปทางละสองนาย ให้ลตชม บัส่งแต่งตวเป็นหลวงจันไปทางหนง ให้
ไต่จงแต่งตวเหมือนชาวราชการไปทางหนง ของกงกับชวาจันแต่งตวเป็นพอค

เอาเงินทองติดตัวพอใช้สอยแล้วแยกไปทางหนึ่ง กำหนดประกบกัน ณ ประต
เมืองหลวงทางสนแหว่งให้โรงหยงกบพนองทงปวงอยู่รักษาตาย

ขณะนั้นลขยเห็นของกงจะเข้าไปตงานในเมืองหลวงจึงว่าท่านจะไป
เที่ยวครองนขาพเจ้าจะไปด้วย ของกงคิดว่าเราจะชุ่มชอนไปไม่ให้ใครรู้จัก
ลขยเป็นคนโทโสมากจะเข้าไปด้วยอันตรายคงมีมาถึงแก่เราเป็นแน่แท้ ครั้น
จะไม่ให้ไปก็จะมีความน้อยใจ จำจะต้องเอาตัวเขียนเชิงไปด้วยจะได้ช่วย
ทตทานเตอนสตุลขยมีให้ทำการหยาบซา คัดแหว่งให้เขียนเชิง ลขยแยกกัน
ไปทางหนึ่ง ของกงกบพนองร่วมมือสืบคนออกจากเขาเนยชัวเปาะไปถึง
เมืองหลวงพร้อมกันสำนักอยู่ ณ โรงเตียม

ของกงจึงว่าเรามาถึงวณนเบนวณสบเฮตคา การเดินยังไม่พร้อม
พวกเราก็ออยู่ในโรงเตียมก่อน ต่อเมอลงวณสบหาควาจึงเขาไปดู ราชินว่า
เวลาพรังนขาพเจ้ากบเขียนเชิงจะขอลาท่านเข้าไปในเมืองดท่าทางเขาออกไว
ถ้ามเหตประการใดเกิดชนจะได้แกตวงาย ของกงกเห็นชอบด้วย ราชินกับ
เขียนเชิงก็คานบลาเดินไปตามทาง พวกขุนนางและราษฎรมได้มีความสงสัย
สาคญวาทพอกา ราชิน เขียนเชิงเที่ยวตจนถงประตพระราชวงชนนอก เห็น
ขุนนางเดินเขาออกไปมาาก ราชิน เขียนเชิงเขาไปข้างในประต เห็น
โรงเตียมใหญ่กชนไปนงหยดพกราชินเยยมหน้าตางตเห็นคนประมาณยสบเคษ
สวมใส่เสื้อแพรขาว ได้หมวกดายมิตอกไม้ทองใบเขียวเดียบไวบนหมวก
เดินมาตามถนนกคตสงสัยตวยเห็นแต่งตัวประหลาดอยากจะใคร้วเหต — — —
จึงกระชบบอกอบายให้เขียนเชิง ๆ กรบลงไป เห็นคนหนงทวงทเบนผุดม
อายมากพอจะล่อถามเอาความจริงได้ จึงตรงเข้าไปคกเขาลงคานบแล้วถาม
ว่าท่านนแซเตยหรือ

ชายผู้นั้นบอกว่าเราแซ่ฮอง เอียนเซ่งทำตกใจแล้วว่า ท่านแซ่ฮอง
 จริง ข้าพเจ้าถามผิดไปขอโทษเสียเถิด บัดนี้ นายข้าพเจ้าซึ่งเป็นเพื่อนกับ
 ท่าน ให้เชิญขึ้นไปบนโรงเตี๊ยม ชายผู้นั้นพาชอกขึ้นไป ชาวจีนต้อนรับแล้ว
 ถามว่า ท่านกับเราเมื่อยังเป็นทารกวันละคนเคยเล่นหวูดด้วยกันได้ขาด
 แดงจากกันมานานแล้ว เราเห็นท่านเดินมาจากรูปร่างดี แต่ขอลืมไปจึงให้
 คนใช้เชิญมาหวังจะสนทนากันท่านยังจำเราได้หรือเปล่า

ชายผู้นั้นตอบว่า เราแซ่ฮอง ชอกกวนชัต แปลกท่านไปจำไม่ได้อย่า
 ถือโทษเลย ชาวจีนจึงว่าเราได้พบกับท่านจนนมความยินดีนักเชิญมานั่งข้าง
 ในเถิด แล้วให้เอียนเซ่งไปขอตราและกบแกลมมาชกจนกวนชัตเสพตราด้วย
 กบ ชาวจีนจึงถามกวนชัตว่า ตูของท่านและพวกที่เดินมานมคอกไม้ทองแถม
 บนหมวกทุกคนนั้นเพื่อประสงค์อย่างไร กวนชัตตอบว่าพระเจ้าของฮุยจง
 ตงพิชิตกรุงนเบงการใหญ่ เกรงผู้คนจะแปลกปลอมเข้ามาทำอันตราย จึงโปรด
 ตงพวกเรายศสิบคนเป็นผู้ตรวจในพระราชวังและภายนอกพระราชฐาน เสด็จ
 หมวก คอกไม้ทองกบหนึ่งร้อยบายแขวนคอไว้ทุกคน เพื่อให้ขุนนางและ
 ราษฎรรู้ว่าเป็นผู้ตรวจ ชาวจีนได้ฟังกวนชัตบอกความจริงกยนต์ จึงพากระที่
 คอหนึ่งร้อยบายในกระดานทแขวนคอกวนชัต เห็นอักษรว่าอหฺมมตงลก แปล
 ว่าเป็นการสนุกตวยกันกับราษฎร ชาวจีนคิดว่าถ้าเราได้เครื่องแต่งตัวและ
 หนึ่งร้อยบายของกวนชัตมาแต่งตัวเรา ก็จะไปมาได้ทั้งข้างในและข้างนอกจึง
 พยักหน้า เรียกเอียนเซ่ง เข้าไปใกล้ กระซิบสั่ง ให้เอียนเซ่งเอายามาใส่ลงใน
 จอกสุรา กวนชัตเห็นชาวจีนพูดจาซุบซิบกับเอียนเซ่งก็มีความสงสัยนึกจึงถาม
 ว่าท่านพูดจากระดงด้วยอะไรชาวจีนแกล้งบอกกับแกลมและสุราเกือบ
 จะหมดให้จดหามาเพิ่มเติมอก กวนชัตได้ฟังก็สนสงสัย

ฝ่ายเขียนเชิงไปจัดทากับแกมมาเพิ่มเติมลงพอสมควร แลวรินตรา
 เค้ายาใส่ตั้งให้กวนชด ๆ รับประทานมดกมวเมาลมหลบอบบนเกอช ชาจีนจึง
 เป็ดองเสอหมวกของกวนชดมาสวมกาย เขากระดานบายแขวนคอเสวไรแล้ว
 ส่งเขียนเชิงให้อยู่เฝ้ากวนชด ถ้าหากว่าเจ้าของโรงเตยเม จะถามและว่ากล่าว
 ประการใด จึงพูดจาแก้ไขไปโดยควรกว่าเราจะกลับมา ส่งแลวกรบเดิน
 เข้าไปในพระราชวัง ขุนนางเจ้าพนักงานเห็นชาจีนเดินไปมากไม่สงสัย
 สำคัญว่าผู้ตรวจ ชาจีนเที่ยวดูเก่งพระที่นั่งต่าง ๆ เห็นทรางในลอนแล้วไป
 ด้วยแถวและทอง เตาผนังและฝาเพดานก็เขียนเป็นลวดลายงดงาม ชาจีน
 เทยวชมไปจนถึงพระที่นั่งหยวยชอ โต้วเป็นททรงพระอักษร และในท้องนั้น
 มีฉากใหญ่จารึกแผนที่พงศาวดารและจดหมายเหตุต่าง ๆ ชาจีนเดินอ้อม
 เข้าไปในหลังฉาก เห็นจารึกไว้ชอ ๆ ทนงว่า **ชื่องกงตงก่องชื่องส้ม**
เป็นโจรร้อยแขวงเมืองชัวตง ทศตะวันออกก่องหนง ชอชองว่า **ล่องเบ้ง**
ตงก่องโจรร้อยเมืองฮวยไซ้ ทศตะวันตกก่องหนง ชอตามว่า **ช้นไฮ้**
ตงก่องโจรร้อยเมืองสอบล ทศเหนือก่องหนง ชอชองว่า **ฮวงละตงก่อง**
โจรร้อยเมืองกงหน่า ทศใต้ก่องหนง ชาจีนเห็นจดหมายเหตุชอชื่องกง
 กักรอ จึงเอาระบแหะกระดาษจดหมายเหตุชอชองก่องออกชอนไว้ในมือเสอ
 รับประทานโรงเตยเมทพัก เห็นกวนชดขงนอนหลบอบ ครนจะแก้ไขให้ตน
 กกดวดความจะฟังชานจึงให้อเขียนเชิงเรียกเจ้าของโรงเตยเมมาคิดเงินค่าส่งของ
 ให้ครบแล้วส่งว่า **เสอและหมวกกระดานบายของกวนชดนทานจงรักษาไว้**
ถ้ากวนชดสวางเมาชนแล้วจงเอาชองทงหมดนมอบให้

เจ้าของโรงเตยเมถามว่า **ทำไมท่านจึงเป็ดองเอาเครื่องแต่งตัวของ**
กวนชดไว้ ชาจีนบอกกว่า **เราคบกวนชดเป็นพนองกน กวนชดตมสุราเมาไป**

ตรวจการไม่ได้ เราจึงเอาเครื่องแต่งตัวของกวนซัดมาได้ไปตรวจการแทน
บัดนี้เราพร้อมจะรีบไปก่อน แลวกชวนเขียนเชิงลงจากโรงเตียมไป

ฝ่ายกวนซัด ครนฤทธิยาเสื่อม ก็โตสตันขึ้นมา ไม่เห็นเสือหมวกและ
กระดานบายกตักใจ จึงถามเจ้าของโรงเตียมว่าชายสองคนทักนสราอยู่ด้วย
กับเรานั่นไปข้างไหน เจ้าของโรงเตียมบอกว่าชายสองคนนั้นไปแล้วได้เอา
เสือและหมวกฝากเราไว้ให้แก่ท่าน กวนซัดได้ฟังก็ความวิตกกังวลใจ
เสือและหมวกมาสวมรับเข้าไปในพระราชวัง เทียบตรวจการและสิ่งของใน
พระที่นั่ง เห็นกระดาษลายพระหัตถ์จารึกชื่อของกิงนบนบรอยกระบี่แหวน
หายไป จึงคิดว่าชะรอยคนทักนสราปลอมเข้ามาดักเอาหนังสือไปเป็น
มั่นคง ครนจะแจ้งแก่ขุนนางผู้ใหญ่แล้วตัวเราก็คงจะไม่พ้นความผิด คิดแล้ว
กนงความไว้

ฝ่ายราชินกับเขียนเชิง พากันมาถึงโรงเตียมนอกเมือง ชงของกิงกับ
ทหารพักอยู่ที่เอาหนังสือส่งให้แล้วเล่าความให้ฟังทุกประการ ของกิงรับ
หนังสือมาอ่านแจ้งความแลงกมได้พูดประการใด ครนถึงวันชนสืบสืบเวลา
กลางคืนของกิงกับทหารก็พากันปลอมเข้าไปในเมืองแล้วต่างคนก็แยกทางไป
แต่ชุนนของกิงให้อยู่เฝ้าส่งของ ณ โรงเตียม ของกิงกับเขียนเชิง ราชิน
ได้จึงเดินตามถนนเห็นตึกใหญ่แห่งหนึ่ง ทเพดาน ชุม หนาด่าง ประตูและ
มุดฉนวนแล้วไปโดยยสเชยงหวงทตกว่าตก่อน มอกษรเขียนเป็นคำโค้งงว่า
หญิงคนขบร่องเพราะวเเศษกว่ามุษย์เปรียบเหมือนนางสวรรค์ --
ของกิงนั่งสงสัยจึงแวะเข้าไปในโรงขายนาชาวมตัก ถามวานตักของผู้ใด
เจ้าของร้านนาชาบอกวาทกนางหลชชชช เป็นหญิงงามรูปร่างตมราคาแพง
ถ้าชายบรรดาคักตาดานอยทพยไม่อาจนนไปสนทนาคด้วย ตอชุนนางและ

เศรษฐีจึงได้อาหารสั จะพูดจาขบถเป็นทชอบใจชายถึงพระเจ้าของฮุยจก
เสด็จมาทรงพระสำราญเนื่อง ๆ

ชื่องงได้ฟังเจ้าของนางชอกและ สรรเสริญรูปร่างนางหลชชช
กนกรก จึงให้เขียนเชิงขน ไปสืบถาม ให้ได้ความว่าราคา มากน้อยเท่าใด
เขียนเชิงรบคางแลวรบขน ไปบนตักถามหญิงคนใชวานางหลชชชอยู่หรือ จึง
เชิญให้ออกมาหาเราสักหน่อย หญิงคนใชตอบว่าซึ่งจะให้เราเข้าไปบอกให้
ออกมาหาเจ้านนไม่ไคด้วยนางรปงาม แม้นชายใดจะใครเห็นตองเสียเงิน
จึงจะได้ เจ้าจะให้ออกมานมเงินให้หรือ เขียนเชิงตอบว่าเราเป็นลูกจ้าง
ของท่านพอค้าไขมาเช่นสอเราจะเอาเงินที่ไหนให้ หญิงคนใชจึงว่า ถาทาน
พอค้าไขมาแล้วเราจะเข้าไปบอกนางหลมา มาผู้มารดานางหลชชชออกมา
พูดกับเจ้าจึงจะควร หญิงคนใชก็เข้าไปบอกนางหลมา มาออกมา

เขียนเชิงคานบแลวบอกวา ชาวเจ้าชอเตยเอยเป็นบุตรเตยอด แต่
ไปจากบ้านนชานานเทยวรบจางชายชองอยู่เมืองชวตงเมืองกงหนามอง
ชอบก บदनทานพอคานายชาวเจ้ามาชายชองในเมืองหลวง พอมีการนถ
ชตฤกษจิงยงไม่กลับไป ชาวเจ้าบอกวานางหลชชชขอบุตรชองท่านรปวาง
งดงาม เติงไฟเวาะขบรอกกตักวาคนทงปวง ทานพอคาคความรักใคร
อสนวอนชาวเจ้าวาทงจะเสียทองคาสกรอยตาลงกไม่เสียตาย ขอให้พบเห็น
เป็นชวณูตาสกกรงหนงชาวเจ้าจิงพามา บदनทานพอคาพักอยู่โรงนอกให้
ชาวเจ้าชนมมาแจ้งความเบนทางไมตรกอน

นางหลมา มาได้ฟังเขียนเชิงบอกชอและแซ่ สักญว่าเป็นคนในเมือง
หลวงชกพอคามาแต่บ้านนอกจิง จึงคตวากรงนลาภใหญ่มาถงบุตรเราเป็น

แนแท คตแลวจงสงเขยนเซงวาเจาจงไปบอกพอคำไหชนมาพักอยบตกน
 กอน ซงจะไปยทโรงชายนำชานนไม่สมควร แล้วลกเข้าไปในห้องนาง—
 หลซอซอ เขยนเซงกกลบไปนำชองกง ซาจน ไตจงชนไปบตก หลยงคนไช
 ออกมาตอรบ เชญนงพักอยชางนอก

ฝ่ายนางหลมาเข้าไปบอกนางหลซอซอว่า ชายพอคำมานนอก
 จะมาหา เจาพตจาไมนำวไหหลงดวยกลแลว จะตองการเงนทองสักเท่าใด
 กจะสมควรมปรารภณา เดยจนมากอยอยชางนอก นางหลซอซอรบคำแลว
 มาจตแฉงแต่งกายดวยเครื่องนงหมอยางด เสร็จแลวออกมางอยกลางห้อง
 ไช หลยงคนไชออกไปเชญเขามา ชองกงกเขาไปแตมเดยว นางหลซอซอ
 กตอรบเบนอนต แลวเขามอตบดงบนเกาอเชญไทนง ชองกงเหนนาง—
 หลซอซอรูปร่างามกมใจรึกมาก จึงพตวาเรวเบนพอคำมาทางไกลกนตาร
 นกดวยอาหารและสงชองทชนอรรมณ ไตยนเขาเลาดอวาเจาชรบองเดยง
 ไฟเรวรูปร่างมกวาหลยงทงปวง จึงอุตสาหสเบเสาะมาได้พบกเบนบุญชองเรว
 นกหนา ซงเรวมาทงนมควรมปรารภณาจะไครูจกเบนไมตรกนไปวันหน้า
 กวาจะสนชวต

นางหลซอซอว ตวซาพเจาเบนกาพรหาคำมได้ กทวงใจจะหา
 ทพง ซงทานมใจเมตตานนชอบคนเบนอนมมาก จึงไหหลยงคนไชยกนำซา
 มาเดยงนางหลซอซอกรรนคานบสง ไชชองกงรบบมาแลวพตจาเลาไคมในเซง
 เสนทวปฏิพัทอ

ขณะนนหลยงคนไชเข้ามาบอกนางหลซอซอว่า พระเจาชองฮยจง
 เสดจมาปรทบอยทหนาคก นางหลซอซอไคพงแสดรงทวเบนตกใจแลววา
 ซาพเจาไคสนทนาดวยทวนจนวนนกเบนบุญแลว กถบบมกรรรมมาแทรกเซงอก

เดา ตอซาพเจ้าจะตองจากท่านไปรับเสด็จ ครั้นจะไม่ไปก็ไม่ได้ด้วยเป็น
พระมหากษัตริย์

พุดแดงทาเป็นรองไทเขตนาตาลกเขาไปคานบ ชองกิงจยตชายเสอ
นางหลซอชอไวแดงวา ควของเวทไต้สัญญาไวเจ้าอย่าไต้ลม นางหลซอชอ
ตอบวา ถอยคางของทานนนซาพเจ้าแหวกไต้ไต้ระหว่างลม เชิญท่านกลับ
ไปก่อนพรุ่งนี้จยคอยมาพบกันอก ชองกิงกลกเดินออกจากห้องชวงซาจัน
เขียนเชิง ไต้จยลงจากตักเดินเที่ยวดูงานตอไป พบโรงเตียมแห่งหนึ่งจยพา
กันชนไปจะชอสรากัน เจ้าของโรงเตียมกจตไต้และสรามาให้ เมอชองกิง
กับซาจัน เขียนเชิง ไต้จยเสพตราอยุนน ไต้ยนเสยงคนในห้องรองเพลงชอ
หนึ่งวา “เกดมาเบนชายชาคทหารไต้ศกหกเพลงอาวุธและราเรยน
ตำราพฤษสงกรรมไวชานชานาญ ตองคคการให้สมกับควมรู้ ชอสง
วา “วิชาเรยนไวยังไต้ได้สำแดงให้ปรากฏแก่คนทงปวง ชอตามวา
“ถอกระบวเสชยาวดวงสามศอกแล้ว ยังไต้ไต้เกลอกกลวไลหคคณคค”
ชอสงวา “ถาคคศรัษะพวกกจจนเสยบประสาณไต้แล้วจยจะมควมสข
ชองกิงไต้พงคางเพลงกลางหลกแหลมกเดินเขาไปในห้องจยดูไต้จรกหน้า เหน
มกทอช ชอจันเสพตราเมารองเพลงกตักใจ จึงกระชบบอกวาทานเมาสตรา
รองเพลงตงน ถาชนนางชารากการไต้ยนจะเกิดควมขน จึงรีบกลับไป
โรงเตียมไต้ยเร็ว ชองกิง ซาจัน เขียนเชิง ไต้จยกพามกทอช ชอจันกลับมา
โรงเตียมทศานกนถกเมอช ครนถนถนสืบหาควาเวดากกลางคน ชองกิง ซาจัน
เขียนเชิง ไต้จย ชวนกันจะเข้าไปเที่ยวดูงานในเมือง

ลชยจยวา เราตงใจมาตวยหมายจะไต้ดูงานเล่นบ้าง ทานทงหลาย
จะไต้ให้เฝ้าชออยู่ โรงเตียมเหมือนลูกจางเราไต้ยอมถนจะไปเที่ยวบ้าง

ของกงวาทานสงบปากสงบใจได้เราจึงจะให้ไปด้วย ไล่ขยรวบค่าแฉวงที่เขา
 สงของฝากเจ้าของโรงเตียมไว่ ไล่ขยเดินมากับของกง ๆ สงเขยนเซงคอย
 หามปรามตักเตอนดขย ครนมาถงตกนางหลซอซอ ของกงจงไหเขยนเซง
 เขาทองค้ำหนกรอยตาลงขนไปไหนางหลซอซอเห็นเขยนเซงมากดีใจออกไป
 ตอกรบแฉวงถามวาทานพอกมาด้วยหรือ เขยนเซงบอกวาทานพอกมาพอก
 อยู่ทเซงบันไดไซเราเขาทองค้ำรอยตาลงมาไห นางหลซอซอเห็นทองค้ำม
 ความยินดีมาก แต่ปากพูดวไมพอกจะว่นวายถงได้แกวแหวนเงินทองเท่าใด
 ก็ไมยินดี เรารักนำใจทานพอกมากกวาสงของทงปวงสกรอยเท่า วาแล้ว
 ถกลงมาตอกรบค่านบเชญไหขนไปบนตก ของกงกับซาจัน ไตจกตามขนไป
 ไหลขยอยู่เผ่าประตัก นางหลซอซอส่งหญิงคนไหไหแต่งโต๊ะมาแล้วเชญ
 ของกงกับพวกรทมาไหกินโต๊ะ นางหลซอซอกระทำปฏิบัตริณสุราไหของกง
 แฉวงขบรองไหพงเป็นเพลงต่าง ๆ ขณะเมอกินโต๊ะอยู่นั้น พระเจ้าของฮุยจง
 เสดจมาออกหญิงคนไหเขาไปบอก นางหลซอซอจงสงไหของกงกับพวกรชอน
 ตัวอยู่ในห้องเพยม นางหลซอซอถกลงไปรับเสด็จ

ฝ่ายของกงเมออยู่ในห้องมองดูตามช่องฝาเพยม เห็นพระเจ้าของ
 ฮุยจงเสด็จมา ประกอบด้วยยศศักดิ์เบนสงางามกมความรักใคร่กตัญญูคิดถง
 พระคนพระมหากษัตริย์ จึงปรึกษซาจันวตัวเราไมทำราชการออกตง—
 กองโจรทงนจะไดเป็นกบฏต่อพระเจ้าแผ่นดินนหนามได้ เพราะคิดจะแกแค้น
 ขุนนางพวกกงฉินไหถงขนาด พระองค์ไมทงทราบสำคัญพระทัยวพวกเรา
 เป็นกบฏ ทงเซอพงแต่ถอยคาวพวกกงฉินทลขยง เราคิดจะทำเรองราว
 ลุเกโทษดำแดงความจริงในใจถวายไหทงทราบ แม้นทงพระเมตตาไหเรา

เขาทหารจะเอาความสัตย์และความเพียรของพระคุณโดยสุจริต เห็น
จะไปรดพระราชทานยศศักดิ์ให้แก่เราเป็นมั่นคง ท่านจะเห็นประการใด

ชาจันตอบว่า ในระหว่างนั้นนางพวกกงฉุนยงมมาก ถึงจะทำ
เรื่องราวถวายความจริง พระเจ้าของฮยจงทรงพระเมตตาแก่ท่าน แต่พวก
กงฉุนยงจะเอาเหตุต่าง ๆ มากกราบทูลทักท้วง การทักท้วงไม่สมปรารถนา
ถ้าทรงกินแห่งในพระทัยไม่โปรดแล้ว ความทุกข์จะเกิดขึ้นต่าง ๆ ประการ
หนึ่งเราเข้ามาในเมืองหลวงครั้นด้วยการสนทนาก็จะตรึงตรองความสขมนั้น
เห็นไม่ตลอดของต วก่อน ชองกงได้ฟังชาจันทักท้วงก็เห็นจริง ไม่ตอบ
ประการใด

ฝ่ายลขยชงชองกงให้เฝ้าประตูตักยูนน คติน้อยใจว่าเรามาปราธนา
จะตงาน ชองกงไม่ให้ไปใช้เฝ้าของอยู่โรงเตยมนอกเมืองครั้นแล้ว ฉุนน
ได้เข้ามาในเมืองกลับให้เฝ้าประตูตักยอก ก็มีความแค้นชองกงเป็นอันมาก
ไม่รู้อะไรจะทำประการใด เขามอบบอกชกศรชะระของตัวจนฟกชากหลายแห่ง

ขณะนั้นเฮยไซช่วยขนนางฝ่ายทหารทราบบว่า พระเจ้าของฮยจง
เสด็จมาถึงตักนางหลชชชช จึงรีบไปรับเสด็จเดินอ้อมขนทางประตูตักยอเฝ้า
เห็นลขยชงนแอบประตูตักยอกตกใจวาดด้วยเสียงอันดังว่า ไ้คนนเป็นพวกผู้ใด
บ่งอำมาายน้อยในหลอมวง ลขยได้ฟังไม่ตอบประการใด ยกเกาธฟาดเอา
เฮยไซช่วยถกศรชะระลง ไ้จิงเห็นจะมาทามกไม่ทัน พกบ่าวเฮยไซช่วย
เขากลุมรวมช่วยนาย ลขยเอาเกาธรบบองบดฟาดตักบ่าวเฮยไซช่วยแตก
กระจายไป เมอเฮยไซช่วยกบลขยวาดทกนนั้นของ พระเจ้าของฮยจง
ไ้โดยนกรบเสด็จกลับเขาราชวง ผู้คนกแตกต่นเป็นอลหม่าน ชองกง ชาจัน
เฮยชง ไ้จิงกหนีลงจากตักออกไปนอกเมือง

ฝ่ายลขยไม่เห็นพวกของตวมารชวยยังมีโตโตมากจนจึงเอาเชือกเพลิง
จุดไฟเผาตกนางหลชชชช เพลิงก็ไหมตกและโรงราษฎรติดเนื่องกันไป --
ชาวเมืองชวยกนคบเพลิงเป็นอดหม่าน

ฝ่ายกบไทยชวยชุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร เห็นเพลิงไหมราษฎรแตกตน
ระส่ำระสายกรบพาทหารกองตระเวนมาชวยคบเพลิง พบลขยเห็นแปลกหน้า
กริยามิตประหลาด ตั้งเกศตไม่ใช้ชาวเมืองหลวงกตงลย กบไทยชวยตั้ง
ทหารให้จับตัวให้จงได้ ลขยเห็นตงนบกเขาแยงชงเขาไม่พลองและอาวูชของ
พวกทหาร ได้ฆ่าพันถอยร่นไป ชุนนางกับราษฎรคมกันพวก ๆ ยกหนุมมา
ชวยกบไทยชวยอกหลายกอง ลขยเห็นเหลือกำลังพลางหนพลางมาตามถนน
พอพบชอจัน มกทองกเขาชวยตอสุดระลุมบชน

ฝ่ายลตทม บังกรความกรบมาชวยตอสุดเป็นสามารถ ฝ่ายโงวหยง
ทปรกษา ชงชองกงไทยรักษาตาย ณ เขาเนยชวเปาะ ตงเตชองกงพา
พนองไปเที่ยวตงานในเมืองหลวงกตกเป็นอนมาก จึงตงถวนเตง ฉนเหมง
ลมชอง อเฮยเนเจยก ตงเผง หานายไหคมกองทพตามมา ครนถงเมือง
ตงเกยพบชองกงกับพนองสามคน หานายกเขาไปคานบแลวแจ้งความว่า--
โงวหยงไหชวพเจมารบท่านกคบไปค้ายชองกงจงตงเฮยเนชงว่า ท่านอย่า
เฟงไปด้วยเราเลยจงรอกคอยพงชาวลขยชยทนกอน ตงแลวรบคคบไป ณ
เขาเนยชวเปาะ เฮยเนชงกรอกคอยลขยชยตามค้ำชองกงตง

ฝ่ายลขย ชอจัน มกทอง ลตทม บังตอสุดกับกบไทยชวย และราษฎร
เห็นเหลือกำลังที่จะตานทาน ตางคนกหนออกจกเมือง แต่ลขยมาพบ --
เฮยเนชง จึงว่าพวกชาวเมืองได้ฆ่าพนเราหนมาได้ความเจมอายนถ ท่าน
จงชวยเรากคบไปแกแค้นชาวเมืองตงเกยเสียให้ได้จงจะหายแค้น เฮยเนชง

ว่าเราสองคนนอนกขงจะกลับไปตอสุดเหนจะดูเขาไม่ได้ พุดแลวกกุดมอดชย
จะไป ณ ค่าย มาถงตามลบานลลวจงพากันแวะเข้าไป

เตกไทกุงเจาของบานเหนจงถามว่า ท่านนายทหารทงสองจะไป
ข้างไหน อยาเขามาผจะหลอก เอียนเซง ลชย บอกรว่าเรามาแต่เมองตงเกย
จะไปเขาเนยชวเปาะกเป็นเวลาดกลางคนจะขออาศัยหยตพักพอรุ่งสว่างจะลา
ไป เราไม่กลัวผตอก

และเตกไทกุงคนนมบุตรหญิงอยู่คนหนึ่ง เป็นสามีให้ไปไหนอยู่แต่
ในท้องเอาใจใส่คอยระวัง เพราะยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งอยู่ในบ้านนั้น ครน
เหนบุตรเตกไทกุงกรกจะใครได้เป็นภรรยา จงจางหญิงผู้นั้นให้พุดจาตอชก
บุตรเตกไทกุงก็ปลงใจ ชายนั้นก็ไปสุหาแลวชอนอยู่ในท้องจงคิดอบายทำ
เป็นบิตาจ ถ้าหญิงนั้นออกมาข้างนอก เตกไทกุงจะเข้าไปในท้องแลวเอา
กอนศลาขว้างปา และเตนโจิตหลอกหลอนต่าง ๆ แม้นนางนั้นอยู่ในท้อง
ผเดียว เดยบิตาจกสงบ จนเตกไทกุงไม่อาจเข้าไป หญิงนั้นจงวาทงแต่
จนวนบิตาห้ามว่าอย่าให้ใครเข้าไปเวนแต่ข้าพเจาผเดียว บิตาจกลัวไม่ทำ
อมิตราย ข้าพเจาตองจตขาวปลาเข้าไปเชนแลวกากบอยู่ในท้อง บิตาจจะ
ได้ไม่คะนอง ถ้าข้าพเจาอยู่ในท้องบิตาจระวังคนข้างนอก แม้นผได้เข้าไป
บิตาจจะกาเวบ ครนส่งบิตาแลวกออยู่ในท้องกับชายช ถึงเวลาจตขาวปลา
ส่งให้ ชงชายนนคตอบวยตงนเพราะเตกสาวเตกไทกุงบอกรว่าบิตากลัวบิตาจ
และเตกไทกุงนนเลาถงเป็นคนสูงอายุจจริงแต่โงะเลาไม่พิจารณาบุตรสาวว่า
เป็นอย่างไรกทำตามถอยคาคทกประการ

พอเอียนเซง ลชยไปขออาศัย เตกไทกุงจงว่าอยู่ไม่ได้ผจะหลอก
ครนได้พงเอียนเซง ลชย บอกรว่าไม่กลัวผกขนตจถามว่าท่านทงสองเป็น

หมอบศางหรือเฮียนเซ่งชเอาลชยแควมอกวาคณนมวราชบปศางไต เต็กไทกัอง
กมความยหนดนถ เขมูเฮียนเซ่ง ลชยไทง

ฝ่ายชายชชของบุตรสาวเต็กไทกัองอยู่ในห้อง ไดยนพดว้าเป็นหมอบศาง
จึงเอากอนศลาขวางปามาณ่งหลังค้ำ แลวเตนโลดคะนองยงกวาทกครงทวง
จะไทกลัว เต็กไทกัองตกใจตวสนหนาชดวงเขาไปกอดเทาเฮียนเซ่ง ลชยจึง
ฮอนวอนวาทานผู้เศษชวยสงเคราะหห้ามบศางอย่าให้คะนอง ลชยก็ตวาด
ตวยเสยงฮนตงแลวว่า โอบศางอย่าทำวุ่นวายกจะตตศระมงเสยเดยวณ คน
ทงสองชงอยู่ในห้องไดพงกตกใจนงอย เต็กไทกัองเห็นบศางไม่คะนองเข้าใจ
ว้าเป็นคนมวราชห้ามบศางไต จึงถามว้าทานจะชบบศางนจะตองการชอง
สิ่งใดบ้าง

ลชยว้าตองการแพะและสักรกบศวามชากร เต็กไทกัองรับไปจัดหา
ศวามเนอแพะและสักรได้แลว พอรุ่งสว่างจึงยกส่งชองเขาไปให้ลชยก็จัด
ธูปเทียนชนทว้าเป็นคานบครแควกเลอนเอาแพะสักรและศวาลงมาสู่กนกัน
ครนอมสำเวจแลวลชยชวณเฮียนเซ่งเตนออกไปจากบ้าน เต็กไทกัองวิ่งไปยุต
ลชยไฉแลวว้าทานจะชบบศางให้ฮอกจากห้องทว้าไมจะไปเดยแล้ว

ฝ่ายลชยเป็นคนศวราย แม่นกนศวมาแล้วไม่ไทมาก เมื่อเต็กไทกัอง
จุดจะไทกลับไปก็ไกรธ จึงชกชวณสำหรับถองเงชชจะพนเฮียนเซ่งจับมือไว้
เต็กไทกัองกฮอนวอนเป็นฮนมมาก ลชยคตส่งสยกกกลับเขาไปเบ็ดประตเห็นชวย
กบหญิงนอนอยู่ตวยกน ลชยก็เอาชวณพนคนทงสองศวษะชวต ลชยเอา
ศวษะชวโยนมาไทกอน เต็กไทกัองเห็นกตใจสำคญว้าศวษะบศาง ลชยก็เอา
ศวษะหญิงโยนมาไทฮอก เต็กไทกัองเห็นศวษะบุตรสาวกเสยใจรองให้

ดิश्यรของตวาดจา ลูกชวคบชายขึ้นมาไว้ในห้อง คิดอธิบายว่าบิดา
 ทำให้ได้รบความลำบากแฉวยงจะร้องไห้รักอกแล เช่นนควรแต่ตคตวระ
 เสียอกคนคนหนงจจะชอบ

เตกไทกิงได้ฟังกตักใจหายเควราโศกด้วยความกลว จึงตอบว่าข้าพเจ้า
 สันทกขแลวเจญูท่านกลับไปเกิดดิश्य เอียนเซ็งกออกจากบ้านสิดวเดินไป
 ตามทางครนมมาถงบ้านเกงมตงพอเวลาวาเอียนเซ็ง ดิश्यแฉะเข้าไปจะขอ
 อาศัย ไทกิงเจ้าของบ้านจจาเวลานชาพเจ้าไม่สบายมทุกขมาก เจญูท่าน
 ไปอาศัยทอนเถด ดิश्यถามว่าท่านมทุกขเรื่องอะไร ไทกิงบอกว่พวกใจ
 รชชองกงกบชายหนุ่มคนหนงอัยณ เขาเนยชวเปาะมาดกเอาบตรสาวของเรา
 ไป ดิश्यได้ฟังกโกรธชองกงยงนก จึงแกดงตอบว่ชองกงนนเบนคนชอบ
 กบเราจะไปสับถามถาได้ความว่ลักไปจริงแลวจะเฮามาคนให้ ไทกิงว่ท่าน
 สงเคราะห์ได้เชนนนจะสนองคนท่าน แลวเจญูดิश्य เอียนเซ็งหยดอาศัยนอน
 อยู่ในบ้าน ครนเวลาตกลดิश्यจงปรกษาเอียนเซ็งว่ แต่เดิมเราคิดว่ชองกง
 เบนคนตมได้เบียดเบียนผูอื่นให้ได้ความเดอดรอน จึงอุตสาห์ทรมานกวย
 มาอัยตวย เคยจนได้ความว่มาตชงลกเอาบตรสาวของไทกิงไป เรวจึงรว่
 ชองกงเบนคนพาลเอาแต่ปากและโวหารทำอาวเถดยกลดอมเรวและท่านมาไว้
 อัยาอัยตวยชองกงตอไปเลย จึงตงหน้าหาทพงแห่งอื่นเถด

เอียนเซ็งตอบว่เรวและท่านกเบนชายชาติทหาร มผมอและสดี—
 บัญญาจงตรกตรองไห้รชชอบคอบจะมว่ควนทำใจเบาเชอค่าคนผ่ายเคยจนนไม่ได้
 และชงไทกิงบอกความเชนนจะเท็จจริงอย่างไรไม่ว่จะควนไปหาทพงอัยทอน
 นน ถาชองกงทาการทจจรตจจรตจรงกไม่เบนไร ถาชองกงสจจรตอัยแลวเรว
 มเสยสดีทวยศแกมตรหรือ ชอบแต่เรวได้สวนให้แน่จะทำใจเรวจะเสยการ

ลขยพวงเวียนเซวากสกัดใจห้าม โทโสไม้ค้อยสงบ แต่เกรงใจ
 เวียนเซวกนงอัย ครนรงชนเขาไทกองจตชาวและสุรามาเลยงเสจรแฉว ึ่ง
 สงวาทานทางสองอชาตมชวยสงเคราะห์ภาพเจ้าไทจงไคลขย เวียนเซงรบค
 แฉวลาไป ครนถงเขาเนยชวเปาะเวียนเซวกเขาไปคานบชองกง แต่ลขย
 ยนนงอัย ชองกงถามลขยวาแต่เมอแรกจะไปตงานรับว่าอดโทโสไคเรวจ
 ไทไปตวย ครนไปถงกลบทาเกิดควมชน นหากวามญูเรวและทามจิงไค
 รอดชวตมาพบกัน ลขยไมตอบประการไคตวยเขาใจเป็นแน่วาชองกงไปปล
 เอบตรหญิงชองไทกงมา ครนเห็นหน้าชองกงกยงมควมโกรธมาก ชองกง
 พดตวยเทวไคลขยไคไมตอบถลงตวแฉวชกชวามพนเสารงสัญญาชาตลง เา
 ธงมาถกเสยแฉวตงเขาไปจะพนชองกง ฉนเหมง กวนเสง อเวียนเจยก
 ลมชองอัยทนนตวย เห็นลขยทากูนวายกสกัดใจพากนเขาชงอาวูไคแฉวพา
 ตवलขยไปคายนอก

ฝ่ายชองกงเห็นลขยทาหยาบชากโกรธนถ จงรบเตนตามออกเปถาม
 ลขยวา เหตุไคตวจงมาคตทวารายเรวตงน ลขยพดไมออกถลถกแต่หน้า
 แฉวคกคามจะเขาทวารายชองกงอก ทหารทอยตวยยดตวไค เวียนเซงจงเส
 ความวาชงลขยโกรธทานน เพราะไทกงชวามเกมมกมกลาวโทษวา
 ทานไปปลเอบตรสาวมา ชองกงวาเมอแรกกลบจากเมอชตงเกยกมไคมาแต่
 ผู้เตยว ไททงไทพนองหาคนกบทหารกวาพนไปรบถงเมอชตงเกย เรากบ
 ชาจน ไทจงกมาตวยกบกองทพมไคแฉวเวียนจนถงคาย ประการทงถาว
 ปลเอบตรสาวชองไทกงมาช่มชอนไคควมกไมมค ตวยคนในกองทพมมาก
 ยอมจะรเห็นสคคทงสองคนเป็นแนแท้ ถามเชอเรวจงลบถามคถกถาม
 ผู้ไคยนิยน์วาเราไปปลเอบตรสาวไทกงมาแฉวเรายอมให้ฆ่าเราเตย

ดุษฎีได้ฟังของกงสัญญาให้สยบขมความแค้นจึงตอบว่า ตัวเราเป็น
 แต่ทหาร ฝ่ายท่านเป็นแม่ทัพคนทั้งปวงอยู่ในอำนาจทั้งสิ้นผู้ใดจะยังยืนเป็น
 พยาน ประการหนึ่งกรมพระอยู่ในตัวสองขอ ขอทรงท่านทำความผิด —
 นางเงยมขอเสียดูเป็นภรรยาจะนำเนื้อความไปฟ้องต่อขุนนาง ท่านเห็นว่า
 ความจะแพศตานตตใจทักขานางเงยมขอเสียดู ขอสองนั้นเมื่อไปเมือง
 ตงเกยกกรกใครกบนางหงขอขอ ไซ้ให้เขียนเชิงเป็นสอเอาทองคำไปค้ำับ
 ถึงร้อยตำลึง หากว่าเราเอาไฟเผาตกเกิดความขมขื่นได้รบหนักกลับมาค้าย
 การทลัดไว้มันหมัก หัวไม้ก็จะหลงอยู่ในเมืองตงเกยก ซึ่งไท่กิ่งว่าท่านลัก
 เอาบุตรสาวของเขามาเราเห็นจริง ด้วยพนความนตองกนถาไม่จริงเหมือน
 คำไท่กิ่งกล่าว เรายอมให้ท่านทั้งปวงตดศรชะเสียดู

ของกงตอบว่าเจ้ากับเราจะเบ็นคสความกนครงนจะพดกันโดยลำพัง
 ปากนนไม่เบ็นหลัก เจ้าจงทำหนังสือทานบนให้แก่วงทองงวอดบหนง ฝ่าย
 เรากจะทำทานบนให้ไว้ แล้วเจ้าจงพาเราไปชั้นสูตรถามไท่กิ่งว่าคนนแนแแดง
 หรือทไปลกพาเอาบุตรสาวมา ถ้าไท่กิ่งเบกความจ่าหน้าตาหนรูปพรรณได้
 คอดตัวเราเบ็นแนแแดงจะยอมให้ประหารชีวิต แม้นไท่กิ่งว่าไม่ใช่เราแล้วจะ
 ตดศรชะเจ้าเสียดูประจານไว้ในนาคาย

ดุษฎีเบ็นคนเซลาสาคญว่าไท่กิ่งได้บอกแกตัวเบ็นนคทไท่ไหนจะกลับ
 กลายไปจึงยอมรบทำหนังสือทานบนให้ ของกงเรียกพวยชวนเต็มยนมมาทำ
 หนังสือสัญญาประทบตราขอเบ็นสาคญไว้ทงสองฉบับเสร็จแล้ว ดุษฎีชวน
 เขียนเชิงไปหาไท่กิ่ง ณ บ้านแก่มงกม ดุษฎีถามไท่กิ่งว่าของกงทลภเอาบุตร
 สาวไปนนจ่าหน้าตาหนได้หรือ ไท่กิ่งบอกจ่าได้เบ็นแน ดุษฎีบอกจ่าเรา

จะพาตัวของกงมาใหญ่ แลวดชยพุดกับเขียนเชิงวาทรงนเราจะได้อาของกง
เขียนเชิงยมแลวไม่ตอบประการใด

ฝ่ายชองกงกพาชาจนกับไตจงมาถึงบ้านไทกังกชอนกันเข้าไป ดชย
ถอชวานชยบคมเชิงชองกงไวคอยฟังไทกังกอย แต่ในใจนหนักวาทไทกังก
บอกวาคอนนิกจะตดศรชชองกงเสย ชองกงจงถามไทกังกท่านจาไดแนแลว
หรือคอตวเราขอชองกงมาลกเอาบุตรสาวชองท่านไป

ไทกังกพิจารณาตรูปร่างชองกงแลวบอกวามุรายทลกบุตรสาวภาพเจ้า
รูปร่างเขนนมไซ ชองกงจงผนหนามาถามดชยวาทไทกังกบอกว่าไม่ใช่เราเจ้า
จะว่าอย่างไร ดชยตอบวาท่านมานพร้อมด้วยทหาร ไทกังกลัวอำนาจไม่
อาจว่าโดยจริง ขอให้ท่านเรียกชาวบ้านมาสืบตามคูก่อน ถ้าชาวบ้านว่า
ไม่ใช่ท่านเป็นแนแลวภาพเจ้าจงจะยอมแพ ชองกงจงให้ไทกังกไปเรียก --

ชาวบ้านมาพร้อมแลวถามชาวบ้าน ๆ บอกว่าไม่ใช่คนน ชองกงทวเราแลว
วาการจะแพชนะนไปตตสนกนทเขาเนยชวเปาะเกิด จงสงเขียนเชิงให้คม
ตวลชยไปค้ายแต่ชองกง ชาจนกับทหารมากอนดชย เขียนเชิงมาภายหลัง

เมื่อเดินตามทางเขียนเชิงถามดชยวาคความแพชองกงแลวจะคต
อย่างไร ดชยตอบวาทวเราครวณกลองแกชวตเราจะแบกหน้าไปหาชองกง
และเพื่อนทหารด้วยกระไรได้ เราจะตดศรชให้แกท่าน ๆ จงนำเอาไปให้
แกชองกงตวยเกิด พดแลวชกชวานออกจะตดศรชชองตวเสย

เขียนเชิงยตใจแลวหามวว่าเราเกิดมายากจะทำทนนนไม่ควร --
ประการหนงชองกงผู้พกมใจ โอบอ้อมอารรรกทหารเสมอชวตคตจะตงตวเบน
ใหญ่ทไหนดจะฆ่าท่าน ถึงมาตรวาชองกงมความพยาบาทโกรชจะทำโทษตาม

หนังสือสัญญา โง่หยงกับนายทหารทงปวงกิ่งคงจะขอไว้ไม่ให้ซ้ำ ท่าน
เชื่อเราเถิดอย่าเพ่งชาติวเสยก่อนเลย

ลขยได้ฟังคอยคลายใจรีบเดินมาถึงเขาเนยชวเปาะเห็นชองกิ่งกับ
ทปวกษาและนายทหารประชุมพร้อมกันอยู่หน้าค่าย ลขยกเขาไปคลกเข้าอยู่
ตรงหน้า ชองกิ่งเห็นกรยาดขยรตวณตคทวระะ ลขยจึงวาชापเจ้าเป็นชาย
ชาติทหารไม่กลัวความตาย เชญพเอากระบตคศระะเสยโดยเร็วเถด ฉาแล้ว
กกรมศระะเขาไปให้ชองกิ่งเ้ามอมลค ไวแล้ววาชงลขยรตคทวความตมา—
สารภาพนนเราจะยกโทษให้ จงสืบเสาะจับตัวไอคนร้ายททอาบายมาลคเ้า
บุตรสาวไทก้งไปน้มาให้เรา ถ้าไม่ได้จะทำโทษตามสัญญา ลขยตอบว่า
ท่านจะไขแล้วอย่าว่าท่านจะไขเพียงเท่านั้นเลย ถึงจะยากสักเท่าใดข้าพเจ้า
ก็จะสนองคุณไปกว่าจะสนชวต ชองกิ่งวาชงเจ้าจะไปแต่ผู้เดียวนนเราไม่
ไวใจจึงสั่งให้เขียนเซ้งไปด้วย เขียนเซ้ง ลขยกคานบลากลับไปยังบ้านไทก้ง
เขียนเซ้งถามไทก้งว่าไอคนทแปลงตัวเม้นชองกิ่งมาลคเ้าบุตรสาวของท่าน
ได้ความแล้ว แต่มีนกลับไปทางทิศไหน ไทก้งบอกว่ไปทางทิศตะวันตกเฉียง
เหนือ เขียนเซ้ง ลขยกรีบไปตามทค้ำไทก้งบอก ครนมาถึงเขาแห่งหนึ่งเป็น
เวลาเที่ยง เขียนเซ้ง ลขยกแะเขาหยุดอาศัยพักรอนอยู่ศาลเจ้าวมเซ้งเขา

ขณะนั้นมชายมหนงถอกกระบเดินลงมาจากเขา ลขยเห็นจึงคคว
ชายผู้นมกรยาเม้นใจจริงชบอกลเขียนเซ้งว่า ไอคนนตอกกระมงทไปลคเ้า—
บุตรสาวของไทก้งมา เขียนเซ้งนคส่งลขยกเดินออกไปเรียกชายผู้นนให้หยุด
หวังจะไ้ถาม ชายผู้นนโดยนเสยงเขียนเซ้งเรียกกคทใจ ด้วยตัวเป็นคนรย
กลัวจะลคจบกวงหนไปโดยเร็ว เขียนเซ้งเ้าลคเกาทณทโกไม่มคนและสาย
คัจนเรียกวาควจแปลวเกาทณทมอชววงไปลค ชายผู้นนลคมลง ลขยจึงไป

ถามไปว่าเจ้าลกเขาบุตรสาวของไท่ก่งมาไว้ที่ไหนจึงบอกไปแต่ตามความจริง
 ถ้าไม่บอกจะตดศีรษะเสีย ชายผู้นั้นว่าข้าพเจ้าเป็นโจรเที่ยวตชิงคนเดินทาง
 ชึ่งจะได้เป็นโจรเที่ยวปล้นบ้านเรือนและลักเอาบุตรสาวของไท่ก่งมานั้นหา
 มได้

เอียนเซ่งจึงถามว่าเจ้าเป็นโจรอยู่ในตำบลนมพวกเพื่อนคนและรู้
 เห็นว่าผู้ใดเป็นโจรตงอยู่ที่ไหนบ้าง ชายผู้นั้นว่าข้าพเจ้าคนเดียวไม่เพื่อน แต่
 ทราบความอยู่ว่าของกง ตงไฮ่ตงกองโจรอยู่ ณ เขาเงาซวทศตะวันออกเฉียง
 เหนือบนยอดเขานนมวัดแต่เดิมหลวงจันชยรักษา อองกง ตงไฮ่จับได้
 หลวงจันเสยเอาจกเป็นท่อยอาศัย หนทางแดนไปประมาณสับหาล ทาน
 หงสองจงเมตตาแก้ไขให้พิษเกาทกษทหายแล้วข้าพเจ้าจะนำไปพบ เอียนเซ่ง
 กช่วยคิดไล่หนีมาเอาลูกเกาทกษทออกแล้ว ชายผู้นั้นเดินไต่กนาเอียนเซ่ง ลชย
 ไป ครั้นถึงเขาเงาซวชายผู้นั้นจึงพาเอียนเซ่ง ลชยขึ้นไปบนวัดแล้วบอกว่า
 โจรสองคนนั้นซ่อนอยู่ในถ้ำ ลชยก็แยกกันไปประจำประตูอยู่คน
 ละข้าง ลชยจึงอธิบายร้องเรียกว่าเปิดประตูรับด้วย เเราตชิงได้ส่งของคนเดิน
 ทางมาจะแบ่งให้บ้าง อองกงสำคัญว่าจริงก็เปิดประตูรับ ลชยเอาขวานฟันถูก
 เสกหน้าของกงล้มลงขาดใจตาย ตงไฮ่เห็นตงนนักตกใจเปิดประตูหลังวัดจะ
 หนีไปพบเอียนเซ่งย่นขวางประตูอยู่ออกไปไม่ได้ถ่วงกลับมาทางประตูหน้าวัด
 ลชยก็เอาขวานฟันถูกคอตงไฮ่ล้มลงตาย เอียนเซ่ง ลชยก็เข้าไปในห้องเห็น
 หลวงคนหนงนงร้องไห้อยู่เอียนเซ่งจึงถามว่าเหตุจึงร้องไห้

หลวงนงบอกว่าข้าพเจ้าขอเลาสดเป็นบุตรไท่ก่ง อองกงไปลักเอา
 ขมขข้าพเจ้าไปขอมเสยตัว อองกงทบทบอบข้าหลายแห่ง ชึ่งข้าพเจ้าได้พบ

ท่านอนนเปรียบเหมือนบศว ท่านทั้งสองจึงเมตตารช่วยพาข้าพเจ้าไปหาไทกั
ด้วยเถิด

เอียนเซง ดชยแจ่งวานางเลาตเป็นบตร ไทกัถมความยนตนกัจ
บอกวาระมาทางนัคเพราะสบหาเจ้าจะเอาตัวไปให้ ไทกัและธระของไทกั
ควรวนแทบศระษะของเราไม่ตตอยักับกาย พุดแลวกพานางเลาตมาให้ไทกั
ณบ้าน ไทกัเห็นนายทหารทั้งสองพาบตรมาให้ถมความยนตออกมาตอรับ
เชิญให้มทสมควรวแลวแตงโตะมาเลยง

ครนรบประทานเสรวแลวเอียนเซงพุดกับไทกัว่า ทกษะของท่านหาย
เพราะอำนาจของกังพชายเรา ท่านกับบตรจงพากันไปคานบชองกังจจะชอบ
ไทกักัจตสังของมากับนายทหารทั้งสอง ครนถึคายไทกักับบตรกัเข้าไป
คานบชองกัง เอียนเซง ดชยถเอาศระษะโจรทั้งสองให้ชองกังดู ชองกังใหเอา
ศระษะโจรไปเสียบไวแลวสงให้รางวัล ดชยเอียนเซงโดยสมควรว ไทกักับ
บตรสาวกคานบลาถลับมา

เวลาอนหนงกองตระเวนจับชาวเมืองฮองเซียงฮั ไดแปดคน มาถาม
แจ่งความวจะพากันไปคานบเทยนชเซียนตเทพารกษ ณ เมืองไทอนัจว และ
ทศาลเทพารกษนนครนถึถุดเดือนสามพวก ชาวเมือง ไทอนัจวและชาว -
เมืองอนมาประชุมพร้อมเลนการต่าง ๆ มชายผู้หนงชอยมทงวนเป็นนัคเลง
มวยมสมมอ พวกแปดคนไปพนนชกแพมาถึสองครัง บัดนี้จะไปพนนชก
แกมมอใหม่ ชองกังทราบตงนจไหปลอยพวกแปดคนนไป แลวสงทหาร
กองตระเวนว่าถาคคนเตนทาง โดยปกตอยัจับกุมมาให้ถาบายักเลย

ฝ่ายเอียนเซง ไดยนชาวเมืองฮองเซียงฮัแจ่งความวจะไปชกมวย
พนนกบยมทงวน จงคตวาวชามวยเราไตรียนไวแต่เลกยงไม่ไดชกพนนกบ

ผู้ใดอยากจะลองผมอดบางกบอกของกงวาซาพเจ้าจะลาไปพนั้นชกมวกับ
 ยมทวง ของกงยงไม่ตอบประการใด โฉวจนหงจวายมทวงคนนส่งถึง
 สบเขยละสาสนแข็งแรงกว่าเขยนเซงมากเห็นจะสู้ไม่ได้ เขยนเซงตอบว่าตัว
 ซาพเจ้าเล็กจรง แต่เขยผมอดว่าคลองแคลวรจกหนักและเบา เป็รียบเหมือน
 เพลงเตาหงหอย ตามสั่งของเบนเช้อแลวกยอมจะไหม้เตาของใหญ่
 ได้ ของกงจวเขาเขยนเซงมีความรู้สติปัญญาหลักแหลมพอไว้ใจได้จะไปเดิน
 บางกตามเถิด

ขณะนั้นลชยจวเขาเขยนเซงกับซาพเจ้าเหมือนเงาติดตัวอยู่กับกาย
 จะไปไหนก็ตองไปด้วยกัน ซึ่งเขยนเซงจะไปตอส ยมทวงนนซาพเจ้าขอไป
 ดวย ของกงได้พงกหนักใจจึงถามเขยนเซงว่าทานจะเอาลชยไปด้วยหรือไม่
 เขยนเซงตอบว่าจะให้ไปก็ได้ ของกงว่าถ้าเขยนเซงเป็นนายประกนแลวกจง
 ไปเถิดเขยนเซง ลชยก็คานบลาไปครนถึงศาลเจ้าเมืองไทอนจว เขยนเซง
 ลชยก็เขาไปจุดอบเทียนบูชาคานบเทยนชชชชชตามธรรมเนียม

ฝ่ายเจ้าเมืองกรมการทหารและราชฎรกับยมทวง ถึงเดือนสาม
 แรมสิบสามค่ำเบนวนกาทนต ก็พากันมาไหว้เจ้าแลวกมมวยปลาดองผมอด
 เรยควางานบ คานบเทพารักษเสวจแลวกชนไปบนเก้งสนามมวยยมทวง
 ร้องประกาศว่า ตัวเราผมอดและผมอดไม่มีใครตอส เคยมีชยชนะได้รางวัล
 มากแลว แมนผู้ใดผมอดมวยตจขนมาชกกันไหนทงหลายตเลน

เขยนเซงได้พงจงบยกลชยว่าทานคอยอยู่ข้างลวงกอน ลงแลวกชน
 ไปบนเก้งสนาม เจ้าเมืองไทอนจวถามว่าตัวเป็นชาวเมืองไหน ขอและแะ
 อย่างไรจึงสามารถมาสู้รบกับยมทวง เป็รียบเหมือนหนจะมาสู้กับแมว -
 พรบตาเดยวก็ตาย เขยนเซงตอบว่าซาพเจ้าแซเตยเบนพอคามาแต่เมือง

ชวตง โดยนขาเวลาดอวยมหงอนมมมือในเชิงมวย ชาวเขากได้ผลหด
อยู่บางจงอดสำทมาปรารภนาจะดูถาดลงและมมอยมหงอนถึงตวจจะตายก็ไม่ว่า
ขอให้โตชกกันตลกทาหนงเกิด

เจ้าเมืองไทอนจวจเรียกยมหงอนมาดู ยมหงอนพเคราะห์ทรปรวาง
ลักษณะเขยนเชิงเห็นกรยาวองใจ แลวเขาหมกสกเบนนตอกไมทวทงตว — —
จงคตวาไฮคนนชระรอยจะเบนนคนตม มมมอแนนนทนา ยมหงอนนทชชยาคกลว
เขยนเชิงแต่จ่าใจสัดตวตวเบนนคนตอมมาแต่กอน จงตงทาเขาชก เขยนเชิง
กทลบทลกบองบตลตตไปตามระหวางรกแรและชา ยมหงอนชกไมถุก — —
แต่สูกนอยประมาณยสบเพลงพอยมหงอนยทเทาคะ เขยนเชิงทลบทลต
ดงเบองดางเขาบาแบกเทายมหงอน เขยนเชิงโตทกนตจงกระแทกไปตว
กาดงแรง ยมหงอนเสยทตกลดจจากเกงสนาม เขยนเชิงกรบดงมาจะชา
พอลกคชชยมหงอนจะเขาแถอถารย ลชชยเห็นจงเอาไมพดองไลตพวกคชชย
ยมหงอนแต่กกระจายไป ราชฎรทมาตอยนน ลชชยลาตญจวาพอกยมหงอน
กไลตเบนนอลหม่าน

เจ้าเมืองไทอนจว คบกรมการเห็น กจวาโตวา ลชชย เบนนพวกโจร อยู่ท
เขาเนยชวเปาะ จงเวงชบททวเขาตอมไวเบนนสามารถ เขยนเชิงคบลชชย
ชวยกนตจะทกออกมโตตวชวอวทของตอนนไมโตถอไป เจ้าเมืองไทอนจว
ชบททวเขาตอมเขยนเชิง ลชชยเสยทจะทน ออกทาง ไทนทไม โตพากนทนชน
ไปเบนนหลังคาศวตเจว ททวเมืองไทอนจวตอมไวทลวชชมนนคง

ฝ่ายไลจวนทงเมอเขยนเชิงคบลชชยไปเมืองไทอนจวทมความวตทจจ
พุดแกชองกงวา เขยนเชิง ลชชยไปตรงนชวพเจาทนทกใจนท ทวชชวเมือง

ไทอนจวจากตวจาโตคงจะมอตรายเป็นแน , ขาพะเงาะจะขอชอจัน มกทอง
 ลุดิม บูดง เกยเตยน เกยไปวกบทหารเลวพ่นหนึ่งไปตาม ถามเหตุกัยจะ
 ไทช่วยแกไขทั้น ของกงกยอมนุญาตนายทหารทงเจตคคานบลาคุมทหาร
 ไป ณ เมืองไทอนจว

ครนถงเห็นเจาเมืองไทอนจว คุมทหาร ตงลอมเอียนเซง ลชยไวเป็น
 สามารถ นายทหารทงเจตคแกกทหารระดมโตบหลังเข้าไป เอียนเซง ลชย
 เห็นพวกชองตวยกมาชวยกรบลงจากหลังคาคัทกระหนาบออกมา ชาวเมือง
 ไทอนจวก็แตกหนีไปดิน เอียนเซง ลชยก็เข้าไปหา ไทจุนหงเล้าความให้ฟัง
 แลวกพากัน ออกจากเมืองไทอนจว กลับไปค่าย เขาเนยชวเปาะ เล้าความให้
 ของกงพงทกประการ ของกงจวงวลชยไปครังไรกมเหตุเกิดความทกครัง
 ตงแต่นจะไปข้างไหนให้บอกเราก่อน แม่นเราอนุญาตจิงไป ถาชตชนจะทำ
 โทษตามอาญาคกแลวให้เขียนคำประกาศบัตไวทกประตุคาย

ฝ่ายเจาเมืองไทอนจว เมอเสยทกบพวกชองกงแลว กพากันหนกกลับ
 เข้าเมืองให้ทหารบัตประตุเมืองรักษาหนาทไวมนคง ครนมาไซเขามาแจ้ง
 ความว่าทหารโจรยกกลับไปแลวกมโตให้ทหารยกไปติดตาม จิงแตงหนงลือ
 บอกเรากราบทลพระเจ้าชองชยจงดบบทนงมความว่า “ชองกงตงเป็น
 โจรอยเขาเนยชวเปาะไซทหารมากระทำการข่มเหงย้ายเมืองไทอนจว
 และเมืองชนชงเป็นราชอาณาจักรให้ไว้รับความเคอดรอนอยเนอง ๆ
 ขาพะเงาะคดจะชกกองทัพไปจับโดยลำพงกเห็นว่าพวกโจรนนมากกว่า
 สองสามเท่าเหลือกำลัง ขอให้ทัพหลวงยกมาชวยกกำจัดเสียโดยเร็ว”
 ครนแตงเสวจแลว โทมาไซถอเข้าไปไทเจ้าพนกงาน ณ เมืองตงเกย

เมื่อทหารมาไซ้ ไปถึงเมืองหลวง พอพระเจ้าของฮยจางเสด็จออกจากราชการ ขุนนางที่สวดขอร้องแผ่นดินนั้นแล้วพร้อมกัน แต่พวกก๊กฉินไม่ได้เข้าไป ทหารมาไซ้เขาหนึ่งสอบอกส่งให้เจ้าพนักงานอำนวย พระเจ้าของฮยจางทราบในหนังสือบอกแล้วตรัสปรึกษาขุนนางว่า ชองกงตั้งกองเป็นโจรอยู่ ณ เขาเนยซวเปาะนั้น เราคิดว่า จะยก ทหาร ไปปราบปราม ก็ยังไม่โอกาส บัดนี้ของกงมโหฬารเวทย์ทวยหาญเบียดเบียนบ้านเมืองยังชนไปกวาดแต่ก่อนเราควรจะแต่งกองทัพไปตีเสียให้แตกฉานอย่าให้อยู่ได้

ขณะนั้นชายเง็กทราบทั่วว่า ซึ่งพระองค์คิดจะปราบปรามศัตรูเดียน ทนามแผ่นดิน ให้เรียบรอยนั้นสมควรแก่ประเพณีพระมหากษัตริย์แล้ว แต่ข้าพเจ้าทราบว่าของกงทางบกไว้หนาคายมอกษรไทยเทียบเคียงแต่ แปลว่าประพัตการจรตโดยเที่ยงทางสวรรค ข้าพเจ้าจึงคิดเห็นว่าของกงยังตั้งอยู่ในความสยดและของกงมทหารเอกถวอยแปดคนและทหารเลวหลายพัน ซึ่งเราจะยกไปเห็นที่จะเอาชัยชนะยาก อีกประการหนึ่งโดยนข่าวว่าทางเมืองไต้หลวจะยกกองทัพมาตีเมืองเราและจะให้ยกกองทัพไปจับของกงนั้น ถ้าเมืองไต้หลวยกมากจะพะว้าพะวง ขอพระองค์ได้ทรงตรองของอย่าให้เกิดกษัตริย์ได้ทั้งสองทิศ

พระเจ้าของฮยจางจึงถามชายเง็กว่าท่านจะคิดอ่านประการใด ชายเง็กทูลว่า ขอให้พระองค์แต่งผู้ ทมสดับญญาถ้อหนังสือรบส่งไปเกลี้ยกล่อมของกง เขามาตั้ง ให้เป็นแม่ทัพ ยกไปตีเมืองไต้หลว ตัดศึกเสีย ทั้งสองฝ่ายแล้ว ซึ่งคอยคิดจะกำจัดของกงจะได้ โดยง่าย ข้าพเจ้าคิดทงนหวงม เหมความลำบากแก่ทหารทั้งปวงเลย

พระเจ้าของฮยจางตรัสว่า ถ้าของกงกระต้างกระเดื่องถ้อทูลไม่เข้ามาเราไม่ไรรบความอุปยศหรือ ชายเง็กจึงทูลว่าของกงนั้นเป็นคนรักยศอยากจะ

ทำราชการเป็นขุนนางในตำแหน่งแต่ไม่มีของโอกาส ตามหนังสือบรรดงไหหา
แล้วคงเขามาสนองพระคุณเป็นมั่นคง พระเจ้าของฮยจทวงเห็นชอบจึงให้
เจ้าพนักงานแต่งหนังสือบรรดงไหของตนของเสียน ถอนไปเกลยกล้อมของกงแลวก
เสด็จขึ้น

ฝ่ายชวเกย กอกิว ขุนนางผู้ใหญ่แต่เป็นกึ่งฉิน ทราบความบรรดงไห
ตนของเสียนไปเกลยกล้อมของกง กอกิวปรึกษาชวเกยว่าของกงมสติปัญญา
หัดกแหดมถาเกลยกล้อมได้และถายอมสมัครเข้ามาทำราชการ โปรดตั้งให้
เป็นแม่ทัพไปตีเมืองไตหลวสาเร่งสมัครความปรารภณาแลว ของกงก็จะได้เป็น
ใหญ่มอานามากขึ้น เราท่านทั้งปวงจะต้องอยู่ในบังคับของกงทั้งตน —
ของกงกับเราก็คงเป็นคนอรกนอชย ของกงคงจะคิดทำการเบียดเบียนให้ได้รับ
ความเดือดร้อนต่าง ๆ เราจะคิดฮานประการใดดี

ชวเกยจึงว่าเราเห็นอบายอนหนง จะมีให้ของกงเขามาตามภักดีทำ
ราชการได้ กอกิวถามว่าอบายของท่านประการใด ชวเกยว่าเราทั้งสามพา
กันไปหาตนของเสียนพูดจาเป็นฮารจะให้คนไปด้วย แล้วเราแต่งคนทปาก
กล่าไปว่ากล่าวให้ของกงและทหารมีความโกรธ ของกงกับทหารก็จะฆ่าคน
ของเราเสีย พระเจ้าของฮยจทวงก็จะทรงโกรธคิดระแวงว่าของกงเป็น
กบฏ ความทชยแจ้งความทลไวก็คงไม่ทรงเชื่อ เห็นจะให้พวกเรากมกองทัพ
ไปจับของกงเป็นแน่ ถ้าเราได้ชยชนะแล้วก็จะเป็ใหญ่มอานามากกว่าแต่
ก่อน อบายตงนทานจะเห็นเป็นอย่างไรบ้าง

กอกิวได้ฟังก็สรรเสริญว่า ท่านคิดการรงนกวางขวางเสมอกับ
ขงเบงกรงแต่นคนสามก๊ก เชิญท่านไปหาตนของเสียนด้วยกนเถิดชวเกย
กอกิว อพากันไปบ้านตนของเสียน ๆ ออกต้อนรับเชิญให้นั่งแล้วถามว่าท่าน

ทั้งสองมาหาพระเจ้าด้วยพระตั้งโต ชวเกย กอกกบอกว่าเรามาทงนเพราะ
 เป็นกงวดด้วยท่านจะไปเขาเนยชวเปาะ ตนเองเสียนถามว่าท่านวิตกอย่างไร
 ชวเกยจึงวราชองกंगเป็นคนหยาบซ้ำใจกระด้างไม่อ่อนน้อมต่อผู้ใด ตัวท่านจะ
 ไปพดจาเกลยกลอมแต่ผเดยวเห็นจะยาก เราคิดจะให้เตยกนบน หลเหลงไป
 เป็นเพื่อนจะได้ช่วยวากลวว ให้ชองกंगปลงใจ ในราชการ กงจะมเหตุเภทภัย
 ประการใดพอแก่ไขกนกลับมา ตนเองเสียนตอบว่าท่านทั้งสองช่วยอดทน
 ราชพเจ้านนบุญคุณหาหาคดมได้ ชวเกย กอกกเห็นตนเองเสียนไม่สงดยยอม
 ให้คนของตัวไปสมความคดแลวกลากลับบ้าน เวยกเตยกนบน หลเหลงเขา
 มาส่งโดยอบายทุกประการ เตยกนบน หลเหลงรบคากคานบตามาชนมาไป
 คอชยตนเองเสียนอยที่ประทับบ้าน

ฝ่ายตนเองเสียนเตรียมตัวเสร็จแล้ว กขนมาพาเตยกนบน หลเหลง
 รบออกจากเมืองหลวงไป- ครนมาถึงเมืองจจวพอเวลาเย็นตนเองเสียนกับ
 เตยกนบน หลเหลงกเขาไปในเมือง เตยชกแมผดวเรจวราชการกออกมาตอน
 รบตางคนคานบกันตามธรรมเนียม สงคนไขให้แต่งโต๊ะมาเดยง - ครนแล้ว
 เตยชกแมถามว่าท่านทงสามมาด้วยกิจการตั้งโต

ตนเองเสียนตอบว่า พระเจาของฮยจงรบสงไข ไทกอนงสอไปหา
 ตัวชองกंगเขาไปทวราชการในเมืองหลวง แลวตนเองเสียนถามว่าเมืองจจว
 กับเขาเนยชวเปาะเป็นเกาะตรงกันคนละฟากแลเห็นถนค ชองกंगมากระทำ
 ยายเบยคเบยนอาณาประชาราษฏรบ้างหรือไม่

เตยชกแมว่าชองกंगเป็นคนสดยชอมใดกระทำการชมเหงผู้ใดจนแม
 แต่ไปไม่ในเมืองจจวไม่วจเพราะสมอทหารของชองกंगเลย พุดแลวแสวง
 อบายจงมอตนเองเสียนไปเที่ยวชมบ้านเรือนและสงของตาง ๆ

เตยชกแม่ถามว่าทำไมด้วยกับท่านสองนายนั้นเป็นชนนางตำแหน่งใด
 ตนของเสียนบอกว่า เตยกนบนนทวาราชการอยู่กับชวเกย หลงเหลงทว
 ราชการอยู่กับกอกิวโหมมาเป็นเพื่อนเรา เตยชกแม่ได้ฟังตกใจจึงว่า ถ้าท่าน
 เขาเตยกนบน หลงเหลง ไปด้วยแล้ว คงเกิดเหตุ ไม่ได้ตัวของกง เขาไปเป็นแน
 ทานเซอเราเด้ออย่าพาไปเลย ตนของเสียนตอบว่าชวเกย กอกิวเป็นชนนาง
 ผู้ใหญ่โตบังคับโหมมาด้วยครั้นจะไม่พาไปนั้นไม่ควร พุดแล้วตนของเสียนก็
 กลับออกไปพักอยู่ข้างนอก ครั้นรุ่งสว่างเตยชกแม่จึงส่งคน ไซโหซามไปบอก
 แก่ชองกิง ณ เขาเนยชวเปาะ คนไซกรบไปแจ้งความตามส่ง ชองกิงได้ฟังก็
 มีความยินดี จึงเอาเงินสิบตำลึงให้คน ไซกานับลากลับมา

ชองกิงจึงพุดแก่ทหารทงปวงว่าพระเจ้าของฮยจิงมหนงสอดรับส่งเรา
 ให้เขาไปทำราชการสมดังทศใด เวลามความยินดีนุกทานทงปวงจึงพร้อมใจ
 ด้วยกันเถิด อย่าทำแก่งแย่งให้เสียการเลย

โงวหยงจึงว่า ท่านคดียนต์ที่จะได้ไปทำราชการอยู่ในเมืองหลวงนุน
 เห็นจะไม่สมคิด ด้วยชนนางพวกกิงฉวน คอยปองร้าย จะเอาชวตทาน และพวก
 ชาวเจวมได้ขาด ประการหนงหนงสอดรับส่งนุกเป็นสำนวนพวกกิงฉวนแต่งชน
 คงจะวากลาจวชชมด้วยอำนาจต่าง ๆ ให้ได้รับคความอายเป็นแน่ ชาวเจาคัด
 วาถาพวกถอหนงสอดมาถึงแล้วจงฆ่าเสียอย่าโหมนบังคบบุญชาเราได้เลย

ชองกิงตอบว่า ชงทานพุดนั้นเป็นแต่การคาดคะเนจะด่อนทำทหนัน
 นั้นไม่ได้ การที่เราตั้งใจสามภักดีจะเสียไป โงวหยงมิได้ตอบประการใดแต่
 ในใจนคิดจะฆ่าพวกทถอหนงสอดเสียให้ได้ ชองกิงจึงส่งชองเซงโหวต โต๊ะ
 เครื่องบูชาตั้งไว้ทถนทงสองข้างทางและหนทางตั้งแต่ทานานนให้บูลาดด้วย

ผ้าแดงตลอดจนถึงค่าย ไหล่ฮวง กวยเต็ง เขียวเหียง ปวยชวนไปคอย
อยู่ทรมายหน้า ไหล่ฮวงเขี้ยวชดจืดเรือข้ามไปรับพวกข้าหลวง นายทหารก็
พากันไปเตรียมตามส่งทุกประการ

ฝ่ายโงวหยงนั้นไม่เต็มใจที่จะให้ไปรับพวกถือหนังสือ แต่ชดชองกง
ไม่ได้จึงเรียก ฮวนเขี้ยวชด มาบอกอธิบาย ที่จะให้คนถือหนังสือ กับชองกงชด
เคื่องกนขน ฮวนเขี้ยวชดรับคำแล้วรีบมาจืดเรือบรรทุกคนตกรวเขียงพร้อมแล้ว
ข้ามไปคอยรับพวกข้าหลวง

ฝ่ายตนจของเสียน เตยกนบน หลเหลง พกอยู่ที่เมืองจจวงรุ่งสว่าง
แล้วพากันไปค้าบลาเตยชกแมลงเรือททาชาม ฮวนเขี้ยวชดก็ให้ทหารถือ
เรือออกจากท่า ทหารตกรวเขียงกรองเฮฮาให้ร้องท่าคะนองต่าง ๆ —
ตนจของเสียน เตยกนบน หลเหลงมีความโกรธไล่ตทหารตกรวเขียงก็โดดลง
นาวายหันไปสน ฮวนเขี้ยวชดจึงว่าท่านข้าหลวงท่าโทษแก่คนตกรวเขียงหัน
ไปเสียแล้วทำอย่างไรเรือจึงจะเข้าไปถึงฝั่งได้ พวกถือหนังสือจึงว่าเจ้าเป็น
เจ้าพนักงานผิพายบ่าวไพร่ไม่อยู่ในบังคับหันไปเสีย เจ้าจึงไล่เรือเข้าไปส่ง
พวกเราให้ถึงฝั่งจึงได้ ฮวนเขี้ยวชดว่าเรือใหญ่เหลือกำลังนักขอแรงพวกท่าน
ช่วยตกรวเขียงบ้าง พวกข้าหลวงว่า เราเป็น ขุนนาง ในตำแหน่ง ได้เชิญ
หนังสือรับส่งมาจะให้พวกเรากกรวเขียงไม่ควรที่ ถ้าไม่เอาเรือเข้าให้ถึงฝั่ง
แล้วจะเขยนเลยเดยวณ ฮวนเขี้ยวชดทำตักใจกลัวฮวนจวนว่า ท่านข้าหลวง
จงกรณางตโทษข้าพเจ้าไว้ครึ่งหนึ่งเถิด ข้าพเจ้าเป็นนักเลงตราดาได้เสีย
แล้วจึงจะมีแรง และตรา ที่จะเอาไปพระราชทาน ชองกงนน ขอโทษข้าพเจ้าได้
ตมบางเถิด พวกข้าหลวงก็ยอมอนุญาตฮวนเขี้ยวชดกรนตราตามพรองไป

ทกไท แล้วเขานากรอกเต็มลงไว้ตงเกาหวงจะไหลรานนจดจิงแสรงพุดา
ชาวพเจามแรงแลวจะโลเรือไปโทกงผงเดยวน

พุดแลวกลกขนยันทาทจะโลเรือ จิงเอาเทาเหยยบประสัดโทหลด
นำโหลปลุงเข้าในเรือหลายแหงเจยนจะลม พอพอกทหารของกงพายเรือเล็ก
ออกมาสองลำเรียกโหลช่วย ทหารเข้าไปรบอวนเชยวชิตยอกโหลราถ่ายลงเรือ
แลวพาพวกชาวหลวงเข้าไปผงและอวนเชยวชิตาทางนเพราะกลอบายโงวหยง
เมือเรือจอดตงทาแลวลอสอง กวยเสง เชยวเหยยง ปวยชวนก้อออกมาคานบ
รบชาวหลวงเข้าไป

ตนจองเดยน เดยกนบน หลลเหลง จงวา ของกงน ทาอากรเยอหยง
นักโหลลงมาคานบรบเราเอง โหลแต่โพรพลโหลมารบนั้นโหลสมควร ทหารสนาย
จิงตอบวา ของกงตงใจตามภักคณบถอในพระเจ้าแผ่นดินเป็นอนมาก จิงโหล
เราผนองลงมวคานบนนาชาวหลวงชนไปค้าย แต่ตงของกงนนคอยรบชยท
โรงพุกแลวเชยวทานชนไปเถด พวกชาวหลวงจงวาพวกเจ้าเอาแต่ปากเป็น
ของกานลพดแกตงตาง ๆ จวแลวกพากนมาตงโรงพุก ของกงก้อออกมาคานบ
รบหนงลตงโงบนโตะ เชยวชาวหลวงโหลนทสมควร แต่ทหารทงปรงนนั้นโหล
คานบยนถดงตามอคมอาวชคชยทชยทกคน

ของกงถามวา ทานทงสามมความสชชยหรือ ตนจองเดยน
เดยกนบน หลลเหลงจงวา เราเป็นชาวหลวงถอหนงลตงรบสงของพระเจ้า
ชองชยจิงมา นายคานและทวเมืองชงอยู่ในพระราชอาณาเขตกตั้งคนโหล
รบและตงเป็นระยะกน โดยอนคบบมความสชชทกแหงทกคานบ ต่อเราลงเรือ
ททาสามมานจิงโหลความทกชลาปาก เพราะพวกชองทาน และชงทาเชนน โหล
สมกบคาชยเจง เดยชกแมสรวเสริญโหลย่ำพุดมากเลย จิงเบ็ดผนกหนงล่อ

ยดตัวลชยไวแฉวหามไว เตยกนบน หลเหลงจงวา ลชยทาบงอาจฉกหนงสอ
 รบสงเสย แลวดตา ขาหลวงเซนน มโทษตอง ในพระราชกำหนด หลายสถาน
 ของกงจงเอาตัวไปจำไว โนมนคองแลวสงเขาไปเมืองหลวง ลชยวงเขามาฉด
 ขอมอเตยกนบน หลเหลงกระชากจากเกาฉแลววา อรรมดาพระมหากษตริย
 จะตรัสสั่งใดก็เป็นมงคดขอมประกอบไปด้วยเมตตา โอบอ้อมเอาใจอาณาและ
 ประชาราษฎรม โหมขอเจบแคณ ประการหนงทราบว่าม ไตเป็นเสยนหนาม
 ในแผ่นดินแล้ว จะให้ ผูนน เขาอยู่ ในอำนาจ กแต่งคน ทมตตบญญา ไปเกลย
 กลอมวากลาวแต่โดยดดี ไม่ยกตนข่มท้านสรวเสริญจาสนาบารมของตัวและ
 ไหรบราชบาท เหมือนในหนงสอ ทพวกเจา ถอมาเซนน เราชง เห็นว่า ไม่เป็น
 คารบสง แต่เป็นส่านวนคนกงฉนพวกเจาแต่งเอาเองเราจงฉกเสย

เตยกนบน หลเหลงตอบว่า เมื่อแต่งหนงสอแลวเขาชนถวายให้
 ทอดพระเนตร โปรดประทยตรายหอสำหรับแผ่นดินมาเป็นสำคัญ ยงไม่เชออก
 หรือ ลชยจงตวาดวาไอ โโกหกแลวเอามอดบปากเตยกนบน หลเหลงดมตง
 ของกงฉฉากตัวลชยออกมาแลวฉฉกให้ตงไปเสยจากโรงพัก ของกงกเขา
 พยงขาหลวงสองนายชนนงบนเกาฉจงพตว่า ลชยเป็นคนโตโตรายไม่รู้จัก
 ผิตและชบ ทานไตเมตตาให้ภยแกเขาพเจาสกครงหนงเถด พวกขาหลวง
 ตอบว่าจะให้เราตโทษกระไรไต ด้วยลชยทาหยาบคายกับพวกเราให้เสอม
 เสยเกยรตยตพระเจ้าแผ่นดินตงนเราจะเขาไปกราบทลให้ทรวบ ของกงวา
 การทกลมกลายเป็นไปตาง ๆ นนทเพราะผลกรรมจะให้เขาพเจาเสยความสตัย
 กตญญโดยแท้ ถ้าทานกราบทลชนแล้วตวเขาพเจากไม่พนผิต กงจะพตจา
 ออกตัวแกไปอย่างไรก็ไม่ได้ เหมือนกับปลาอยู่ ในหนองอนเตยอกน
 และสุวา ทพระราชทาน มานน เขาพเจาจะขอแจกจ่าย ให้แก่ททาว โดยสมคอง

ว่าแล้วรันทรมาส่งไห้ทุกคน ทหารรับเอาสุรามาดมพอดกถึงคอแล้วต่างคนต่างบอกว่า สุราจืดเหมือนเจอนาทา

ขณะนั้นลตขม มกทอง เลาดง บูลง ซอจนนกสงสัยสาครญวาทกชาหลวง แกล้งเอาสุราเจอนามาไห้ดมกมความ โกรธนั้ก จึงวาดขยทำ โทษแกพวกชาหลวง นนชอบแล้ว แต่ตัวเรายังไม่ได้ลงโทษ ก็พวกชาหลวง ว่าแล้วต่างคนกชกเอาอธสำหรับมอจะเขาพนแทงพวกชาหลวง ช่องกึ่งเขาถนกดชชาหลวงไว้ พวกทหารจะเขาพนกกดถูกช่องกึ่งต่างคนลงนงถอดถอนใจใหญ่อยู่

ช่องกึ่งจึงบอกพวกชาหลวงว่าท่านจะอยู่ทนชาไม่ได้ เชิญกลับไปเสียดอนเถิดข้าพเจ้าจะเอารถไปส่ง ชาหลวงกลัวอำนาจพวกทหารก็ไม้อาจพูดจาท่มเถียงจึงรีบพากันมาชนรถ โดยเร็ว ช่องกึ่งขับรถตามไปทหารทั้งปวงคิดจะทำร้าย พวกชาหลวง ก็ไม่ได้ ด้วยช่องกึ่ง คอยห้ามปราม บ้องก้นอยู่เมื่อช่องกึ่งขับรถมาถึงท่าข้าม จึงส่งเจ้าพนักงานเรือ ไ้ข้ามส่งพวกชาหลวง ช่องกึ่งส่งว่าท่านเข้าไปถึงเมืองหลวงแล้ว ท่านจงช่วยกราบทูลพระเจ้าชองชยจงว่าข้าพเจ้าตั้งใจถามภักดี จะเข้าไปทำราชการฉลองพระเดช — พระคุณ โดยสุจริตมิได้คิดประทุษร้ายต่อพระเจ้าแผ่นดิน แต่พวกพณของของข้าพเจ้ายกกระดางกระเดื่องอยู่จะขอทเลาจากลาวไห้ปลงใจสมัครเขาทำ — ราชการด้วย ถ้าเห็นพรหมกนแล้วข้าพเจ้าจะมหนงสอบอกเข้าไปไห้ทราบ พวกชาหลวงว่าอย่าฮอนวอนไห้เอาความดีไปกราบทูลเลย จึงตระเตรียมตัวคอยรบทัพหลวงจะยกมาเถิดว่าแล้วกชจนกลงเรือข้ามฟากไป ช่องกึ่งขับรถกลับมาคายจึงหาพวกพณของทุกคนททำหยาบชากับชาหลวงมาพร้อมแล้วถามว่าเหตุใดจึงทการเขมมไห้เกิดขึ้น โดยมีไ้เกรงกลัวแก่เราเลย

พวกทกคนยังไม่ทันจะตอบ โงวหยงขึ้นแสดงพตชนว่า ข้าพเจ้าได้
 ทำนายไว้ว่า ในหนังสือคชขมชหยาบชาติต่างๆ ท่านกับพวกพนของกยงมความ
 ดงตยไม่เชอ ครนได้เห็นอานาชาหลวงและหนังสือสมเหมอนคาข้าพเจ้า
 พนของทงปวงจงมใจเจ็บแค้นเพราะรักท่าน ชงท่านจะทำโทษพนของชองเรา
 นนไม่ควร ถึงท่านจะเอาผิดทำโทษแก่พวกเราประการใดกต ทจะห้ามไม่ให้
 พวกกตงคนยกทัพมานนไม่ได้ ด้วยคงจะคิดทำร้ายเราเป็นแน่ จงตระเตรียม
 ท่านบารงทแกลจทหารไว ไหรนเรงคชยรบตกว่า ประการหนงจะได้เห็นผล
 กาลงและบัญญัติทหารชองเราครวณ

ชองกตงโตพงกมได้ตอบประการใด โงวหยงจึงสั่งให้ทหารชอมแรม
 แปลงกายคชทหารต และชตอ โมงคตนามเพลาะวางชวากหนาม ตามท่านองคก
 แลวให้ทหารมกหัดเพลงฮาอูตต่างๆ ไว้ให้ชานชานาญ คชยรบกตงทัพเมือง
 ตงเกยจะยกมา

ฝ่ายตนจองเตยน เตยกนบน หลเหลงมาถงเมืองหลวงกพากันไปหา
 ชวเกย ณ บาน แจงความให้พงทุกประการ ชวเกยมความชนตควยสมกบท
 คัดไว้ จึงให้คนใช้ไปเชิญทองกวน เอยเจียน กอถกชุนนางผู้ โหญมาพรอม
 กันแลว จึงปรกษาว่าชองกตกับพวกคชคตกันเป็นกบฏมหนงศอรบสงให้หาก
 ไม่เขามากลบหากการหยาบชาคกหนงศอทงเสย แลวทบทชวหลวงบาดเจ็บ
 เซนนท่านจะคิดประการใด

ชุนนางทงตามตอับว่าพวกเราก้เป็นชุนนางผู้ โหญชวยกันท่านบารง
 แผนตงจะนงเสย ننไม่ควร จ่าจะกราบหลให้ยกกองทัพไปจับพวก โจรชวเสย
 จึงจะชอบ ชวเกยถามว่าเรากرابหลแลวไปรดให้ยกกองทัพไปท่านจะเห็น
 ผู้ใดเป็นแม่ทัพ ทองกวนจงว่าข้าพเจ้าจะรบอาสาไป ชุนนางทงตามได้พง

๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘
กมความยินดีจงวราสมควรแล้ว วนนเวลาอีกจวนค่าเราจะเข้ากราบทูลยังไม่ได
ตอวังพรงนจงพากันเข้าไปกราบทูลพูดแล้วต่างคนก็คานับลาไป

ครนเวลารุ่งเช้า พระเจ้าของฮยจิง เสด็จออกวาราชการ ท้องกวน
ชวเกย เอยเจียน กอกิว ตนจองเสียนเซวเผาพร้อมกัน ชวเกยกรวบทูลความ
ตามทตนจองเสียนบอกทกประการ พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังมีความแค้น
ขิงนกกจตรสว่า เดมที่เราได้ปรึกษาว่าจะให้ยกกกกองทัพไปกำจัดเสย ชยเจง
บอกแก่เราว่า ชองกง เป็นคนสตัย ขออยากเข้ามา ทาราชการให้ มหนังสือไป
หาตวเข้ามาเราเชอถอยคชชยเจงจิงได้หนังสือไป มตนชองกงกับพวกโจร
ทากวรหยาบชวให้ได้อปยศตงน เห็นวชยเจงเอาใจไปเผอแผ่แก่พวกโจร
จงเอาตัวไปจำถามให้ไดคความจริง แล้วตรัสกับชนนางผู้ ใหญ่ว่าใครจะอาสา
เป็นแม่ทัพทอกลงนทลรบอาสา ชวเกย เอยเจียน กอกิวทลเดริมวาทอกลงน
มสตัปญญาสมควรแล้วทจะเป็นแม่ทัพ

พระเจ้าของฮยจิงทรงเห็นชอบด้วยจึงพระราชทานตราทองคำสั่งสำหรับ
ทกบองอาญาสทอให้แก่ทอกลงนๆ คานบรบตราและธงแล้วออกจาทเผา จง
สงแก่ชนนางเจ้าพนกงาน ให้แต่งหนังสือรบสงไปถงตวนพงกอเจาเมืองชยจว
ตนเจียนเจาเมืองเตจว ฮนเทียนทตนเจาเมืองทงจว ลเหมงเจาเมืองไซจว
โงวเปงอ เจาเมืองตนจว เฮงทง เจาเมืองเตจจว มาบวณล เจาเมืองชยจว
จวชนเจาเมืองชองจว กำหนดให้เจาเมืองทงแปดคุมกองทัพคนละทงหมน
ยกมาบรบรบพร้อมกัน ณ เมืองหลวงโดยเร็ว ชนนางเจ้าพนกงานก็แต่ง
หนังสือรบสงโถมาไซถอแยกไปถงเจาเมืองทงแปด

๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘ ๘๘๘
ฉายเจาเมืองทงแปด ได้ทราบความตามหนังสือรบสง กรบจัดทหาร
คนละทงหมนยกมาถงพร้อมกัน ณ เมืองหลวง แล้วเข้าไปคานบทอกลงนแม่ทัพ

เป็นบักชาย เชยชอบเป็นบักขวา คมทหารหาพนธของเชยวยกไปตงอยทศ
 ตะวันออกก่องหนง คมของเป็นแม่พ องชนอยฝ่ายชาย ชงคบอยฝ่ายขวา
 คมทหารหาพนธของชาวไปตงอยทศตะวันออกก่องหนง อเชยนเจยกเป็นแม่พ
 ชนทออยฝ่ายชาย ชกเถยวอยฝ่ายขวา คมทหารหาพนธของตายกไปตงอยทศ
 เหนือก่องหนง แม่พใหญ่นนชองกงเป็นแม่พ กงชนต้นเป็นปลัดทัพและ
 โจงหยงเป็นทปรกษา ทหารเอกเป็นบักชาย-ขวาชางละยลบทานาย ทหาร
 เลวสองหมนธของเหลองยกข้ามไปก่องหนง ทพลสองทพนนเตยเซงเป็น
 แม่พ เกงอองเป็นบักชาย เตงตชนเป็นบักขวา คมทหารหาพนธก่องหนง
 ดชย ฮวนสย หงชอง ลกนคมทหารหมนหนงรวมนายทพเจดกอง ทหารเลว
 ทาหมนหาพน ทหารมมมอทกสบทา กำหนดให้เตยเซงยกไปก่อนแลวจงให้
 ดชยยกหนนแลวยกกองทัพประจำทิศและทัพใหญ่เร่งยกไปเป็นอันดับ ให้ตง
 คายวางระยะห่างคายทองกวนประมาณห้า แม่พนายกองกตระเตรียมทัพ
 แลวยกข้ามไปตงคายอยตามสง

ฝ่ายเตยเซง เหนือกองทัพข้ามมาถึงฟาก ตงคายพรอมกน แลวยกชนมา
 นาทหารเดิน ผ่านหน้าคาย ทองกวน จนสุดคาย แลวชกมา เลยวตระหลบหล่ง
 กลับมา

ฝ่ายทองกวน ตงแต่ยกกองทัพมาตงคายอยท่าข้าม มิได้แต่งมาใช้ให้
 ไปคอยตเหตุ มวดแต่หนงสอกาพยโคลงต่าง ๆ อยุ่ พอทหารทรกษาหน้าคาย
 เขาไปแจ้งความว่า ทหารโจรนำกองทัพเดินผ่านมาหน้าคาย ทองกวนได้ฟัง
 กตกใจวางหนงสอเสย เรียกทหารชนมาพากนออกมานอกคายพอเห็นกองทัพ
 เตยเซงผ่าน ไปสดมมคายทองกวนจะขับมาออกตาม ทหารชาย-ขวาท้ามไว้
 แลวบอกวา เตยเซงคนนมของวเศษ เรียกวาเจยระจอกอกอมคดลาภา - -

ขวางไปแล้วถูกเหมือนหมายว่องไวชำนาญนัก ท้องกวนได้ฟังกถลวชกมา
กลับจะเขาคาย

ขณะนั้นชย ฮวนตย ลมของ ลกนกับทหารขบมาผ่านมาหน้าคายน
เลยไป ท้องกวนกับทหารขบมาได้ตามกองทัพ ลชยรบขบมาหาชยภม
เข้างเหลยมเขา กองทัพท้องกวนไม่เห็นตวกพากันกลับมาคาย ท้องกวนจึง
คิดว่ากองทัพพวก โจรจะคิดกลอุบายและหยุดทัพตงคายนอยู่แห่งใดเราก็มรู้ ได้

คิดแล้วจึงส่งทหารให้ปลุกหอกคอกกลางคายน ท้องกวนก็ขึ้นไปดูเห็น
กองทัพพวก โจรตงคายนอยู่ตงทิศและตงฐานคายนนเป็นตอกบวมตมไม่
ใหญ่ประจำอยู่ทุกคายน จุดกองทัพตงกระบวนมศรชะบักและเท่าเป็นรูปกา
เมอเคลอนทัพออกจากคายนนคอกเดินเป็นระยะราวกับจะบิน ไป ในอากาศ
ท้องกวนได้เห็นชยภมตงคายนและกระบวนทัพตงมากตงใจความกลว จึงถาม
ทหารคนสนิทว่าพวก โจรตงคายนจุดกองทัพเช่นนพวกเราจะสู้ ได้หรือไม่ ทหาร
บอกว่กองทัพพวก โจรตงอยู่ในทชยภมตจะชมเรา กองทัพเราเห็นจะแตก
เป็นมมคง ท้องกวนได้ฟังกตงใจยงนักจึงรบลงมาจุดทหารพร้อมแล้วยก
ออกไปคอกกองทัพพวก โจรอยู่หน้าคายน

มายชองกงกับนายทหารตงสภยกกองทัพมาบรรจบพร้อมกัน เห็น
ท้องกวนยนมายอยู่หน้าคายน ชองกงขบมาขึ้นไปนอยหน้าทหาร ท้องกวน
เห็นชองกงทวอากาศรองอาจจงตวาดว่เหตุไฉนเจ้าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน -
มคณพระเจ้าชองฮยจงมอบอาญาตทให้เรามาตคตศรชะตงเจ้าและพวกพ้อง
เสียให้ตม ถารกชวตอยู่แล้วจงเวงลงจากมาวางอาวุธเข้ามาคานับเสีย โดยต
จะยกโทษให้

ของกงตอบว่า ชิงเราออกมาตั้งอยู่เขาเนียชวเป่าระกมได้เบียดเบียน
 แก่ผู้ใด จำใจมาอยู่เพราะเกลียดชังพวกเจ้าชิงเป็นคนกึ่งฉิน อย่าพูดยกตัว
 อวดอ้างไม่ต้องการ ถ้าจะให้เห็นว่าใครตแล้วจงมารบกันเถิด ท้องกวนได้ฟัง
 ก็โกรธ จึงส่งตนเขียนว่าท่านจงไปตัดเอาศีรษะของกงมาให้เรา ตนเขียนรับ
 คำแล้วขบมาราทวนตรงเขามาจะรบกับของกง ฉินเหมงเห็นดังนั้นจึงขบมา
 ว่าจะบองชนไปแล้วรองว่าตจเป็นทหารสำหรับใช้จะมารบกับของกง นนต
 ไม่คิดว่าแล้วแควงกระบองเขารักได้ ตงเขียนเอาทวนบองบดด้วยมือ
 แต่เปลี่ยนทหารบองกันอยู่ประมาณสามสัปดาห์ ตนเขียนเสียทฉินเหมงเอา
 กระบองตจกตนเขียนคอหักตกมาตาย ตงเผ่งขบมาเขาไล่ทหารแล้วแตก
 ลงไป ท้องกวนเห็นดังนั้นตกใจจึงพาทหารกลับเขาค่ายให้ทหารบีตประต
 ค่ายมั่นใจ ของกงจึงส่งทหารให้ระดมตจกค่ายให้พร้อมกันทางทิศ ทหาร
 ทางป่วงกระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในค่าย ทหารรักษาหน้าค่ายก็พากันถอยหนี
 ตกเกาทัณฑ์ไปสิ้น ทหารของกงก็ช่วยกันถอนซากหนามระดมฝังค่ายเข้าไป
 ในค่ายได้ทางสดาน ท้องกวนเสียทจพาทหารหนีออกจากที่ล้อมหนีไปได้
 ทหารโจรจับมาได้ตาม โงวหยงจึงตีมาล่อสัญญาให้กองทัพกลับมาประชุม
 รวมกันเป็นกองเดียว

ของกงจึงถาม โงวหยงว่ากองทัพเมืองตงเกยเสียทแก่พวกเราแล้ว
 เหตุใดท่านจึงไม่ไห้กองทัพพวกเราตามตี โงวหยงจึงว่าเรารบตจกำลังมื่อ
 และสติปัญญาชาวเมืองตงเกยใหญ่ ไวกอน ประการหนึ่งข้าพเจ้าเห็นว่า
 ท้องกวนแตกคราวนี้ ก็ยังไม่หนีไปเมืองตงเกยคงจะไปตั้งค่ายคอยรวบรวม
 ทหารพร้อมแล้วจะยกมารบกับเราอีก ถ้าสมมติว่าท้องกวนยกไปตั้งค่ายอยู่
 แห่งใดแล้ว ข้าพเจ้าจะจัดทหารออกข่มร้ายไว้คอยระดมให้แตกไปจึงได้—

ชองกงได้ฟังเห็นชอบด้วย โงวหยงจึงให้ทหารเลวร้อยคนเป็นกองสอดแนม ถ้าได้ความว่ากองทัพของกวนไปตั้งอยู่แห่งใดจงรีบไปบอก ส่งแฉวกให้ทหาร ยกกองทัพกลับมาเข้าค่ายเขาเนี้ยชัวเปาะ

ฝ่ายกองทัพทหารร้อยหนมา พันค่ายเก่าทางประมาณสามสิบลวบรวมนายทหารยังไม่พร้อมขาดแต่ตนเจียนคนเดียวจึงเกณฑ์ทหารให้ตั้ง ค่ายลงไว้ แล้วแต่งกองลาดตระเวนสอดแนมเที่ยวสืบให้รู้วาทักทัพโจรจะตั้ง อยู่แห่งใด

ฝ่ายคนสอดแนมพวกชองกง ครั้นเห็นกองทัพเมืองตงเกียไปตั้งค่าย อยู่ ภิรมมาแจ้งความแก่โงวหยงทุกประการ โงวหยงก็จัดกองทัพเป็นสิบกอง ให้จตุร ลุยเหงคมทหารหาญ ฉินเหมง กวนเสงคมทหารหาญ ลุตซิม บึง คมทหารหาญ ตงเผง ชกเถยวคมทหารหาญ เอียงจ ชองจัน คมทหารหาญ ไฉวจนทง เอียหยง เจียะฉิวคมทหารเจดพน เตยเซง เกงของ เตงตตชุน คมทหารเจดพน ลชย เป้าหยก หังชอง ลิกุน คมทหารหมนหนง— ชองกงเป็นนายทัพใหญ่ โงวหยงเป็นทัพรักษา ทหารเอกมมอหกสิบห้า นาย รวมทัพสิบกองเป็นทหารเอกแปดสิบแปดนาย ทหารเลวหกหมื่นเก้าพัน— กำหนดให้กองทัพทั้งสิบกองยกข้ามไปในเวลากลางคืน แล้วห้ามปากเสียง อย่าให้ฮือฮอง กองทัพเกาถองนนเขาซุมรายอยู่ในป่าทั้งสองฟาก แต่กองทัพ ชองกงนนพวกทหารให้รายกันอยู่ตามเชิงเขา ชองกงกับโงวหยงขึ้นไปอยู่ ยอดเขาให้คนไขจาด โต๊ะและสรวางเตรียมไว้ แล้วส่งให้เตยสนไล่เสอหมวก ทองแดงแดงตัวเป็นคนหาปลา พาขเรอชนล่องอยู่ในลำน้ำ ตรงหนทางที่ พวกเมืองตงเกียจะลงมาตักน้ำ นายทัพนายกองมาเตรียมการแล้วก็ยกไปตั้ง อยู่ตามสั่ง

ฝ่ายทองกวนตงคายอชกลงสามวันแล้ว ไม่เห็นทัพโจรยกมาจึงปรึกษา
 หองมยุ บัดเสงว่าชะรอยกองทัพพวกโจรจะคิดว่าเราเสียที่ยกกลับไปเมือง
 หลวงแล้วจ้ะเราจะยกกองทัพเป็นกระบวนเดินผ่าน ไปให้พวกโจรเห็นว่า
 เรายังอยู่ไม่กลับไป พวกโจรก็จะยกขามมาทำศึกกับเรา ประการหนึ่งพวก
 โจรจะยกมาควานคงหม่นประมาทเราว่ามื่ออ่อนเสียทีไปตรงหนงแล้ว ก็
 จะชวนกันรุกได้ไม่เป็นกระบวน เราจึงยกทหารโอบล้อมไว้ช่วยกันจับฆ่าเสีย
 ให้สนกลงพวกโจรจะคิดแก้ไขอย่างไรเราก็ไม่กลัว ด้วยทหารเรามากกว่า
 สกสองเท่าชงเราคตงนทานจะเห็นประการใด

หองมยุ บัดเสงตอบว่าชงท่านคตงนชอบแล้วเรงยกไปเกิด ทองกวน
 จงสงใหจคกองทัพเป็นรูปง เพราะคตวงนนมกวดงอาจรวบรตเอาชคคได้
 ทงกองทัพ ครนถงวณฤชตทองกวนยกกองทัพตรงไปทำขาม ทหารกถง
 สอดแนมมาแจ้งควมวาชพเจาเห็นชายผู้หนงกรยวเป็นพวกโจร เทยวพาย
 เรอตกเบตหาปลาตามลานา ชพเจาเรยกหาแะไม้ ทองกวนได้พงนถสงสย
 รบคตทพมาถงรมถง พอเห็นเตยสนถอยเรอออกจกพมไม้ ทองกวนให้
 ทหารรธถามวาชไพอพวกโจรตปลาเห็นชองกถงยกทัพมาตงอยทไหน เตยสน
 ทำไมได้ยถนลยเรอเฉยอยู่ ทองกวนจึงให้ทหารยงเกาทถงชไปถกหมวก ถก
 เกาทถงชกระทอนตถงในนา เตยสนทำไมรสกตว ทองกวนโกธถงก จง
 ให้ทหารเกาทถงชสามรยรมยถง ถกเกาทถงชถกถกตถงแะหมวกตงเมตถน
 แต่ไมเขา ด้วยเตยสนใส่เสอหมวกทถงตงไว้ ทองกวนเห็นตงนถจคควา
 ไอคถนเป็นคถนอยคถง จึงให้ทหารพลถงสามรยถงลงนาวายไปต เตยสนเห็น
 ตงนถจเปตถงเสอแะหมวกออกแล้ว ตถถงนำได้แทงทหารพลถงตายถน
 ในลานานถนตงเป็นโลทิต ทองกวนเห็นถกใจยถนมาตถงถงอยู่

ขณะนั้นทหารคนสนิทในกองทัพเห็นธงเหลือง โบกอยู่บนเขาจึงแจ้ง
 ความแก่ทองกวน ๆ ได้ฟังนกดงสย จึงสั่งให้ทหารมาสวมรอยขึ้นไป ทหาร
 มายังหาหน้จะขึ้นไปไม่ พอได้ยินเสียงประทัดสัญญา มาล่อของชน ทองกวน
 แลเห็นชองกิ่งกับ โงวหยงนั่งกัน โต๊ะเสปสรายอยู่บนยอดเขา ทองกวนจึงร้อง
 ว่าอายุกบฏไม่รู้จากความตายมาถึงดวงมวกัน โต๊ะอย โตเรงตตศระระส่งมา
 ให้เราโดยเร็ว โงวหยงตอบว่าเราขาดทหารเจ้าอย่าอดหม่นประมาณนี้ เรา
 จะให้ทหารเลวลงไปตตศระระเสยเดยจนจระวังตัวให้จงดี

ทองกวนได้ฟังก็โกรธ เร่งทหารให้ล้อมเขาไว้มั่นคง ทหารทองกวน
 ยังไม่ทันจะล้อม พอจตุง ดยเหงชบมาพาทหารออกมาจากชายเขา ทองกวน
 ให้ทองมัย บตเสงเขารบได้ประมาณยสบเพลง จตุง ดยเหงทำเป็นอ่อนกำลัง
 ไม่ได้พาทหารหนักกลับมาหาเขา ทองมัย บตเสงชบมาได้รุกเข้าไป
 ถลาตัว ฉนเหมง กวนเสงกชบมาพาทหารออกโจมตีทองมัย บตเสงเขาต่อสู้
 เป็นสามารถจตุง ดยเหงกชบมากกลับมาช่วยรบ ทองมัย บตเสงทานกำลัง
 ไม่ได้กชบมาหนมาหากองทัพใหญ่ ฉนเหมง กวนเสง จตุง ดยเหงกชบมาได้
 ตามตตะลุมบอน ทหารในกองทัพทองกวนเข้าต่อสู้เป็นสามารถ โงวหยงจึง
 จุดประทัดสัญญาให้กองทัพกับทหารเอกหกสิบห้านายเขาระดมตี ชาวพณ-
 ทหารเอกและทหารเลวของทองกวนตายเป็นอันมาก ทองกวนต้านทานมิได้
 ก็แตก ทหารชองกิ่งได้ชาวพณทหารทองกวนจนได้หัตถ์ของแผ่นดิน ทองมัย
 บตเสง ตวนพงก้อ มาบวณลกบทหารประมาณห้าหมื่นเศษช่วยกันรบบอน
 พาทองกวนแม่ทัพหนีไปได้ประมาณสองล พอพบอเขียนเจยก ฉิมของคม
 กองทัพสกัดไว้ นายทหารทั้งสองจึงร้องตวาดว่า ไ้กองฉนใหญ่จะวิ่งหนีไป
 ข้างไหน ชองกิ่งให้เรามาคอยเขาชวดพวกเจ้าในหน ทองกวนได้ฟังมีความ

กลัวตัวสยมนตะลงอยู่ ตวนพังกอ มาบวณลเห็นทองกวนสนสดจึงบอกวาทาน
 ยาวตกเลยซาพเจ้าทงสองจะขอต่อสูด้วยซาคก ตวทวนกบหอมย บัดเสง
 จงคคานเลตลอดหนไปก่อน ถาซาพเจ้าเห็นทานไปพนแลจจะหนตามไป
 ตอภายหลัง บอกแลจตวนพังกอกขบมาเขารบกับอเยนเจยก มาบวณล
 เขารบกับลมของมีไตคชวต ทงสองซางตอสูกันไประมาณตามสืบเพลง
 อเยนเจยกเขาทวนแทงถกอกตวนพังกอตกมาตาย ลมของเอากระบองตลก
 สมองมาบวณลแตกตาย ทหารของกงไฉซาพนทหารทองกวนเป็นอดหมาน
 แตหอมย บัดเสงพาทองกวนกบทหารเลวหนีไป พอพบลตม บัดเสงคมกอง
 ทพเขาตสกตหนาลอมไว ฮนเทียนหลน เฮงหงคมทหารหาพนรบหักออกมา
 ทหารลตม บัดเสงแตกออกเป็นซอง กองทพทองกวนเตรียมตวยงหาทหน
 ออกไม้ พอกองทพตงเผง ซกเดี่ยวยกมาทนมตทบกนลอมเขาไวอก --
 ฮนเทียนหลน เฮงหงกขบมาเขารบไประมาณสืบเพลง ตงเผงเขาทวนแทง
 ฮนเทียนหลน ซกเดี่ยวเขาชวานพน เฮงหงทหารสองนายตกจากม้าขาดใจ
 ตาย หอมย บัดเสงเห็นตงนบกขบมาเขารบฆ่าพนหักออกไปไมคชวต--
 กองทพลอมกแตกพ่ายออกไปหอมย บัดเสงพาทองกวนกบทหารเอกทหาร
 เลว ประมาณสองหมนเศษออกจากทลอมไ้รบหนีไปอาศัยอยู่บนเขา
 ขณะเมอทพทองกวนแตกครงกอนน ดเหมงเจ้าเมือง ไชวจิว--
 ไงเปงอเจ้าเมืองตงจว ซงคมทหารหมนหนงมาในกองทัพทองกวนนนแตก
 พลตกนบกบทองกวนเหลือทหารอยู่ประมาณสพนพากนเลตลอดหน ทหาร
 ของกงมาตงเชิงเขาทหารในกองทัพแจ้งความวาททองกวนหนีไปอยู่บนเขา
 ดเหมง ไงเปงอมความขมตงนบกขวนกนจะหนีไปหาทองกวนยงหาทหนีไปไม
 พอเฮยจ ซอจนมทหารขบมาทนมเขารบสกตหนาไวลเหมง ไงเปงอเขา

รบกับเขยจ ขอนจนได้ประมาณสิบเพลงขอนเอาจาวพนักคอ โงวเปงอี --
 เขยจกเอาจาวพนักไหล่ลเต็มตลอดถึงราวนมเจ้าเมืองทงสองชาติใจตาย
 ทหารโจรก็ได้ฆ่าพนักทหารเมืองกงเกยตายประมาณสองพันที่เหลืออนนกกพา
 ก็นั่นขนไปหาห้องกงบนเขา เมื่อเขยจ ขอนจนรบกับลเต็ม โงวเปงอนน
 ท้องกงรู้ว่าทหารพวกของตัวรบกับทหารโจรมิได้ให้ทหารลงมาช่วย เพราะ
 กลัวกองทัพโจรจะรู้ว่าตัวหลบอยู่บนเขา คิดตรกตรงแต่จะหนีไปเมืองจจว
 เขาตัวรอด ครนเวลาเย็นพอแดดเห็นทพยกมาข้างทิศใต้กองทัพหนง จ้าง
 สัญญาได้ว่าพวกของตัว พอกองทัพเข้ามาใกล้เชิงเขาจึงรู้ว่าจจวชน ท้องกง
 มีความยินดีนกรองเรียกจจวชนให้ขึ้นไปบนเขาต่างคนต่างปรับทุกขหาทางที่จะ
 หนีไปให้พ้นชาติก

จจวชนจึงหาเวลานักจจนค่า พวกโจรเห็นจะยกกองทัพไปค่ายแล้ว
 เขยจท่านรบลงจากเขาโดยเร็วจะได้พากันหนีไป ท้องกงได้พงเห็นชอบจึง
 พาทหารรบลงมาถึงเชิงเขาโดยนเสียงมาล่อและกลองศึกเข้าใกล้ ท้องกง
 จะหนีกลับขึ้นไปบนเขา พอกองทัพโลวจนหนง เขยหยง เจยะสวคุมทหารสกัด
 ไว้ ท้องกงตกใจจึงฮอนวอนทหารวาทานทงปวงจงช่วยเราให้พ้นภัยเถิด
 ทหารทงปวงมีความสงสารท้องกงนัก ทงมุย บดเสงจึงขบมาเข้าพนัก
 ทหารโจรแตกกระจายไป โลวจนหนง เขยหยง เจยะสวเห็นดงนนักขบมา
 เขารบกันได้ประมาณยสิบเพลง มาทงมุยเหยียบกอนศลาพลาดล้มลง --
 มาทงมุยตกจากหลังมา โลวจนหนงกระโดดลงจากหลังมารวบแขนทงสองได้
 ให้ทหารคุมตัวไว้แล้วกช่วยกนตอกกองทัพท้องกงนเป็นสามารภ

มายบดเสงเห็นเพื่อนตัวถูกจับได้นักเสียใจ ไม่อาจต่อสู้เต็มกำลัง
 จึงบอกท้องกงนกับทหารให้รีบหนีไปข้างหน้า แล้วบดเสงอยู่ข้างหลังดูพลง

หนพลงมาพบกองทัพพลซย เปาหยก หงชอง ลกนกงหนงเตยเซง เกงชอง
 เตงตตชนกกงหนงคมทหารออกตสกัดตันทาง ไวบดเตงจะชน ไปชวยกไม่ได้
 ดวยคอยบองกนระวงหลงชย ทองกวนจงไหจวชน ตวนพงกือชอกรบบองกน
 ไวได้ประมาณสิบเพดง ดชยเขาชวานพนตวนพงกือชอกรบบองกน เตยเซง
 เขากอนศลาวเศษชวางถกชมอมจวชน ทหารทงตองนายชาติใจตาย กองทัพ
 ทองกวนแตกตนเป็นอลหม่าน บดเตงกชบมารบวงบองกนทหารไวไม่ให้แตก
 กระจายและทหารในกองทัพทองกวนครงนนไม่เต็มใจรบเพราะรักชวตจงหัก
 หนีชกไปทางเมืองจจวได้ เรงรบพากันหนีมาแต่ในเวลากลางคณ ครนมา
 ถึงเมืองจจวแล้วทองกวนไม่แวะอาศัยเพราะนกชายแก่เตยชกแม่จงพากันเดิน
 ทางไปตามชายเมืองจจวตรงไปเมืองตงเกย

ฝ่ายชองกังกบโงวหยงชยบนเขาจนวน่งสว่าง แดเห็นทหารคมกกองทัพ
 กลบมา จงตมาลอเรียกกองทัพเขาประชุมพร้อมกันแล้ว นรยทหารกบอภ
 ความทไตรงบกับชาวเมืองตงเกยให้พงทุกประการ ชองกนความชนตนก
 สรรเสริญสุดบุญญาโงวหยงเป็นอนมาก จงส่งไหเกบเอาสงของเครื่อง—
 ศัสตราวุธเสบียงอาหาร ในค่ายทองกวนเสจรแล้วกยกทหารข้ามไปค่าย —
 เขาเนยชวเปาะ โสจวนหงจงส่งไหทหารคมต้วทองมัยเข้ามาไห ชองกน
 จงลุดจากเกาะเขาแกมตอชกเศยเชญไหงงทสมคว

ทองมัยคกเขาลงค่านบแล้วถามว่า ข้าพเจ้าเป็นชาคกทานจับได้
 เหตุไฉนจึงไม่ฆ่า ชองกนตอบว่าตัวเรามาตงกชชยในเขาเนยชวเปาะน จะ
 ไตคตตงตัวเอวราชสมบัติและเป็น โจรเหยวตปลนเอาทรพยสงของมู ไตนนหา
 มได้ เราคคตงใจว่าจะเขาไปทำราชการลของคณพระเจ้าแผ่นดินมไตชาติ เมอ
 มหนงสอรับสั่งไหเราเขาไปกคจจะยอมตามรับสั่ง แต่ข้าหลวงนนทาอาการ

เยอหยงชมชเวาควยฮานาจ ทหารทงปวงมความเจ็บแค้นจะพากันฆ่าเสีย
 เราสบบองกนห้ามปรามไว้ไม่ให้ทำเพราะกลัวคาคณนันทาว่าเป็นคนทรยศ และ
 ชงกองทพยกมาทารายกบเราตรงน ก็เพราะชนนางพวกก้องฉนทลยขงตัวเรา
 มสีกจาส อปมาเหมือนเพลงใหม่ศรัษะ ธรรมดาว่าคบเพลงคคขนบน
 ศรัษะแลวกยอมจะชวนชวยให้เพลงนพนจากศรัษะควยความรอน
 และชงเราจับทานได้ตรงนเราไม่ทำอนตรายแก่ทาน เพราะตัวของทานเป็น
 ชาราชการอยู่ในพระเจ้าของฮยจงเราจึงได้นบถ ทานจงหยุดพักชยด้วยเรา
 ให้หายเหนอชยสักสามวันแล้วจะให้ทหารไปตั้ง

ห้องมยไต่พงมความยินดีขงบอกชองกงจวาคมชาพเจ้าไต่ยนชนนาง
 และราชฎร ในเมืองหลวงและหัวเมืองกล่าวโทษทานว่าเป็นโจร เทยวต
 ปลนบ้านเมืองและราชฎรจะชิงเอาราชสมบัติ คาคคนกล่าวร้ายนนมมาก คาค
 สรรเสริญนนอยนนัก ชาพเจ้าเป็นคนหเบาหลงเชอ บदनไต่ยนถอยคาคและ
 เห็นน้ำใจของทานไม่สมกับคความนันทาเลย

ชองกงจวาชนนางผู้ใหญ่ ในเมืองตงเกยนนเบนกงฉนตสเกาศบเกา
 ส่วนทเป็นคนตงอยู่ในสจจรตสกส่วนเตยว และคนกงฉนทเบนพาดนนยอม
 ประกอบตวคความอิจฉา ถ้าเห็นวามไต่ตงอยู่ในสตัยสจจรตและหมนประพฤต
 การควรประพฤตแล้วกกล่าวคานนทาตาง ๆ การเชนนคความนันทาจงมากกว่า
 สรรเสริญ

พดแลวตงให้คนไชยกไต่มาเตยง ครนกนอมแล้วห้องมยก็หยุดพัก
 ชยกับชองกงฉนสามวัน ชองกงจงตงให้ทหารไปตั้ง ห้องมยคานบลา
 ชองกงจงตงวการตงไต่ทเราพดไปนทานจงกราบทลให้ทราบ ห้องมย
 ตอบวฉาตรสตามหรือไต่ของชาพเจ้าจะกราบทลพดแล้วกรบมาลงเรอ --

ทหารของกงกพามาส่งถึงท่าข้าม หองมัยกชนมาตรงไปเมืองตงเกย เมื่อ
 ของกงส่งหองมัยไปแล้ว โงวหยงจึงว่าขงทวนปล่อยหองมัยและสั่งให้ --
 กราบทูลนันทานสำคัญว่าจะสนศกหรือ ของกงจึงถามว่าในบัญชาของท่าน
 จะเห็นประการใด โงวหยงตอบว่าข้าพเจ้าคะเนการเห็นว่าทองกวนแตกไป
 คราวนี้คงมีใจเจ็บแค้นพากันกราบทูลขอรบอาสาเป็นแม่ทัพยกมาออกการขง
 ข้าพเจ้าวานเป็นแต่คาดคะเนเอา จะต้องตั้งให้โตจง เล่าตง ปลอมไปฟังข่าว
 ดุให้แนกอน ของกงจึงว่าขงจะให้โตจง เล่าตงเข้าไปในเมืองตงเกยนั้น
 เกลือกคนรู้จักเป็นอันตรายหรือ โงวหยงตอบว่าทหารสองนายนมสดบัญญัติ
 รู้จักประมาณกำลังตนกำลังท่าน ประการหนึ่งกำลังเดินทางได้ฉนวนละพัน
 จะวิ่งกรวดเร็วไม่มีผู้ใดเสมอพอวางใจได้ ของกงจึงสั่งโตจง เล่าตงไปคอย
 ฟังข่าวและราย ณ เมืองตงเกย นายทหารทั้งสองก็คานบลาไปตามสั่ง

ฝ่ายทองกวนตรงมาตงเมืองตงเกยยังไม่เข้าเฝ้า ตรงไปหากอกกิว
 ณ บ้านเล่าตงความทงปวงให้ฟังทุกประการ กอกกิวได้ฟังก็ตกใจ จึงว่าทวนยก
 ทหารไปกวาดจับหมันเหลออทหารมาประมาณสามหมื่นและเสียเครื่องศัสตราวุธ
 เป็นอันมากถ้าพระเจ้าของฮยงจงทรงทราบท่านก็จะมีความผิดมาก ต้องไปคิด
 กับชวเกยจะได้ช่วยกันแก้ไข พุดแล้วพากันมาหาชวเกย ณ บ้าน ปรีกษา
 ปรับทุกข์กัน

ขณะนั้นทองกวนพุดว่า เรวจะกราบทูลด้วยอธิบายว่ายกทัพไปตรงน
 เป็นเหตุแล้ว นำในหนองและบงงวดลงมรดเปรี้ยวเผื่อนคนในกองทัพอาบกิน
 จึงเป็นโรคตายเพราะผิดนทา ถ้าพระเจ้าของฮยงจงทรงเคลือบแคลงสงสัย
 อัยแล้ว ท่านทั้งสองช่วยทูลเสริมเป็นพยานให้เห็นจริงด้วย ชวเกย กอกกิว
 ตอบว่าเรากจะช่วยทูลแก้ไขให้พินผิดให้จงได้

ขณะเมื่อปรึกษากันอยู่นั้น พอดีหองมยุมาถึงเขาไปคำนับทอingkong
จึงถามว่าท่านคิดอ่านประการใดจึงได้กลับมา หองมยุก็เล่าความตามทงของกง
มเมตตาให้ฟังทุกประการ กอingkongจึงพูดว่าของกงปล่อยให้หองมยุมานหวังจะให้
ความดีปรากฏเป็นอภัยศกมิให้พวกเรายกกองทัพไป เราจะถูกรับอาสาเป็น
แม่ทัพยกไปเองพตกันแล้วต่างคนคำนับลาไปทอying

ครั้นรุ่งเช้าพระเจ้าของฮยจงเสด็จออกฉวาราชการ ชวเกย กอingkong
ทอingkongน้กเขาไปเฝ้า ทอingkongจึงกราบทูลความตามอภัยทคิดไว้ให้ทรงทราบ
ทุกประการ พระเจ้าของฮยจงแคลงในพระทัยไม่ทรงเชื่อจะชกถามก็ยังไม่ทัน
ตรัส ชวเกย กอingkongจึงถูกรับอาสาเป็นแม่ทัพ พระเจ้าของฮยจงจึงตรัสถาม
ว่าท่านจะยกไปตรงหนทางอย่างไรจะได้ชัยชนะ กอingkongทูลว่าตามลเขาเนยชวเปาะ
กับแขวงเมืองจจวมลานากนกลาง ข้าพเจ้าจะขอเบกเงินสำหรับแผ่นดินมอบ
ให้เจ้าเมืองชวตงจตขอไม่ตอเรอรบตงสองร้อยลา ข้าพเจ้าจะยกกองทัพไป
เมืองจจวมแล้วจะแบ่งเบนทัพเรอกลงหน้จจะทำการได้ถนัด

พระเจ้าของฮยจงทรงฟังเห็นชอบด้วยจึงพระราชทานกระบี่ --
อาญาตทตตงกอingkongเป็นแม่ทัพ กอingkongรับกระบี่อาญาตทแล้วกรวบถวาย
บงคมลาออกจากทเฝ้า จึงส่งเจ้าพนักงานเบกเงินสำหรับแผ่นดินตามลขหาบ
แล้วใหม่ทงตราเกณฑ์เจ้าเมืองชวตงและทวเมืองชนตอเรอรบตงสองร้อยลา
กำหนดให้แล้วแต่ใน๖๐วัน ถ้าพนักกำหนดจะทำโทษตามอาญาตทแล้วจะใหม่
ทงตรวจเกณฑ์ทหารตามทวเมือง ให้สมทบยกเป็นกองทัพไปเขาเนยชวเปาะ
ให้พร้อมกัน

ขณะนั้นชวเกยจึงววจขานเกณฑ์กองทัพทวเมืองททางไกลกับ
เขาเนยชวเปาะนั้นไม่ชอบ เพราะเหตุว่าไม่รู้จักทางหน้ทางได้และครั้งก่อนเคย
ทหารมากก็เพราะเกณฑ์กองทัพทวเมืองททางไกล ขอให้ท่านเกณฑ์ทหาร

หวเมืองทไกลเขาเนยชวเปาะเถด กอกกวไตพงกเหนชอบดวย จงสงไหเกณฑ
 อองหวนเจาเมืองฮอบก ขอเกยเจาเมืองไทหวน อองบนเตกเจาเมือง --
 ฮองหลง บวยเตยเนเจาเมืองยอหนา เตยโคเจาเมืองอนผง เอยอนเจาเมือง
 ดนเหลง ฮนชนปอเจาเมืองเองหมง หลชองกตเจาเมืองฮนเอยง ฮนงวนต
 เจาเมืองแพเศย เกงตงเจาเมืองเทยนจยไหเจาเมืองสับเมืองนเกณฑททว
 หวเมืองมาเมืองละหมน เตเตามงเหลงเจาเมืองเกยนทงฮนนเบนคนชานาญ
 ในทางเรือไหเกณฑททวสำหรับเรือหมนหาพนและกองลาเจยงกบเตบยง
 อาหารนนเกณฑเจดยหวเมืองทกเมือง แดวเขยนหนงสอบายสงไหงบงฮไป
 เทยวเกบเรือของราชกวรในเมืองหลง กาทนคไหผตองเกณฑทงนไปประชุม
 พรอมกน ญ เมืองจจวไหทนกาหนด ถาผ ไตมาไมทนกาหนดจะเอาโทชถ
 ตาย เจาพนกงานกไปกระทำตามคำสั่ง

ฝ่ายเจาเมืองทงปวงไคทวราบความตวมทองตราแสด กเรงรัตนตอ

เรือรบและเกณฑพลจตหาเสบยงอาหารไคพรอมแสด กพากนยกกองทพเรือ
 มาประชุมอยตามกาหนด เตยชกแม่เจาเมืองจจวกมหนงสอบอกชาราชการ
 ไปไหทวราบ กอกกวไตแจงวากองทพหวเมืองยกไปบรรจบพรอมกนอย --
 ณ เมืองจจวกมความยนตนถ จงเดอกเอาทหารรักษาพระองคทกกลาแขงหมน
 หาพน ตงชเอง ตงชหยงททวเตอชวย-ชวา และจัตนางมโหระและคนชบรือ
 ทรปงามเสยงไฟเราะไปดวยสามสับเศช สำหรับจะไคชบรือไหเบนทสบาย
 จะไหนางนนงไปบนรถ ครนถงจนถุกชตกอกกวไหปลุกศาลเทพารักษ แต่ง
 เครื่องบวงสรวงเชยนและเชนงชยเสรจแสด จงยกทพออกจากเมืองตงเกย
 ตรงไปเมืองจจว

ฝ่ายไตงง เลวตง ชงชองกิงไซมาสอตแนมพงชาวนนไคทวราบว่า

กอกกวเบนแม่ทพ เกณฑททวหวเมืองกวาสบหมน จงรบไปแจงความแก่

ชองกงให้ทราบทุกประการ ชองกงได้ฟังตกใจจึงถามไฉนหนงว่า กอกกวยก
 กงทัพใหญ่มาทางบกทางเรือท่านจะคิดอ่านประการใด ไฉนหนงตอบว่า
 ทหารของเรามมอเข้มแข็งชำนาญในขบวนรบทุกคน อนึ่งกองทัพทหารเรือ
 ของเราก็ดูเตรียมประจำทำไว้มิได้ขาด ข้าพเจ้าจะคิดเอาชัยชนะให้จงได้
 ชองกงว่าการส่งไต่ทหานจืดจางนเรวชอบทุกประการแล้ว แต่กอกกวยก—
 กงทัพมาครงนมทหารถึงสบหาหมน ทหารของเราจะตอลูกได้หรือ
 ไฉนหนงจึงว่าลक्षणจะทำศึกสงครามก็ต้องอาศัยความเพียรและสติปัญญา
 เป็นประมาณ ถ้าหาปัญญาไม่ได้แล้วจะมีทหารมากสักเท่าใดก็ยอมจะ—
 ปราศขแก่มมปัญญาเป็นแน่แท้ ทานไม่วรหรือเมอครงแผนดินสามก๊ก เล่าปม
 ทหารสามพัน ใจโดยกกองทัพมาหลายสบหมน แต่ถึงกระนั้นคิดขงเบงขงคิด
 กดอบายเอาชัยชนะให้ใจใดแตกไปได้ และกองทัพของเรานมทหารมากกว่า
 เล่าปสองสามสวนจะคิดเอาชัยชนะกอกกวยกไม่ได้หรือ ทานอย่าวิตกเลยข้าพเจ้า
 จะรบเป็นภารธุระเอง ชองกงตอบว่าการส่งไต่ทหานรบเป็นอระแล้วเราก—
 ว่างใจ ขงจะคิดอ่านเป็นประการใดนั้นสุดแล้วแต่ปัญญาของท่านเถิด ไฉนหนง
 จึงส่งให้เตรียมกองทัพบกและเรือไว้พร้อมเสร็จ

ฝ่ายกอกกวยกกองทัพมาถงเมืองจจวแล้ว เตยชกแม่และหัวเมือง
 ทงป่วงทมาประชมอนนกกชวนกันเขาไปค่านบแล้วคอยพงราชการอยู่พร้อม
 กัน กอกกวยกให้เจ้าพนักงานตรวจทหารให้ครบตามจำนวนเกณฑ์แล้วจึง
 ปรึกษานายทหารทงป่วงว่าเราจะคิดถลศึกประการใดจึงจะได้ชัยชนะโดยง่าย
 ขณะนั้นองทวนจึงพูดวากรงนกกองทัพเรวมทงทางบกทางเรือ ให
 ให้ทานแม่ทัพยกไปยจศึกไว้ ถ้าเห็นว่าพวกโจรยกทัพออกจากค่ายข้ามมารบ
 ตัดพนักนอยู่จึงให้ทหารกองทัพเรือยกแข่งเขารบขงเอาค่ายเขาเนียชัวเปาะ

ได้แล้วให้ทหารเรือขนรักษามนใจ ถ้าของกงวาทพเรือยกไปรบค่ายจะ
 แบ่งกองทัพไปช่วยการศึกก็จะไม่ปกติต้องรบระวางหลงทางสองฝ่าย ประการ
 หนึ่งถ้าเราตีค่ายสมความคิดแล้ว ของกงกโมมทมนฮาศยถงจะสู้รบกับเรา
 ก็ไม่แข็งแรงด้วยความเสียใจเราจึงจะยกทหารระดมตีเข้าเต็มให้เต็มมือถึง —
 โงวหยงมีบัญชาจะคิดอ่านแก้ตัวอย่างไรก็ได้คงแตกเป็นมั่นคง

ถอกิวได้ฟังก็เห็นชอบ จึงจัดกองทัพเป็นกระบวนพิชัยสงคราม ให้
 อองหวน ขอกเยเป็นทัพหน้า อองบนเตก บวนเตยงเป็นทัพหนุน เตยโค
 เขยฮนเป็นบกซ้าย ฮนชุนป้อ หลงของกตเป็นบกขวา ฮนงวนตุน เกงตองเป็น
 ทัพหลังและกองทัพเรือหนุนตั้งขยงเป็นทัพหน้า เลามงเหลงเป็นทัพใหญ่แล้ว
 ส่งตงซนหยง เลามงเหลงวาทาเหนกกองทัพของกงยกเข้ามาพักมารบตีพันกัน
 อยู่กับกองทัพเราแล้วให้เร่งยกทัพเรือระดมตีเข้าเข้าเนยชวเปาะให้แตกจึงได้
 จะได้กำหนดกองทัพเรายกล่วงหน้าไปก่อนวันหนึ่งจึงให้ทัพเรือยกตามไป ส่ง
 แล้วถอกิวยกทัพใหญ่ตรงไปถึงท่าข้ามจึงส่งทหารให้ตั้งค่ายรายไปตามฝั่ง
 ทางด้านาประมาณหกสิบกองตระเวนกันไปแจ้งความแก่ชองกง โงวหยงให้
 ทราบทุกประการ โงวหยงตระเตรียมทหารพร้อมแล้วจึงหวัดวอวนเซียวช่วย—
 อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิตมาแล้วบอกออบายให้แต่งกลจัดทหารไว้รับ
 กองทัพเรือเป็นสามารรถ ส่งแล้วถอกิวยกกองทัพเข้ามาตงค่ายประชิดอยู่ริมนา
 ส่งทหารทมสมอ ให้คุมทหารเด็ดลวดไปซุ่มอยู่ตามทางทคบชนหลายกอง
 ทหารก็ยกไปซุ่มอยู่ตามส่ง

ฝ่ายถอกิวครั้นแจ้งวาทของทัพของกงยกมาตงค่ายประชิดแม่น้ำก็
 ความยินดี จึงพดกบทหารทั้งปวงวาทารศึกตรงนั้นเห็นจะสู้เราเร็วความปวารณา
 เหมือนคำอองหวนท่านายไวเป็นแน่ ด้วยเห็นว่าชองกงมาตงค่ายอยู่ริมฝั่ง

เขานาใจหลงเขนน ถ้ากองทัพเรือเรายกมาถึงแล้วให้ตระดมข้างหลังค่าย
 กองหนึ่งออกกองหนึ่งหนีให้ตายเขาเนยชิวเปาะ ฝ่ายกองทัพเรากดกระหนาบ
 เข้าไปเห็นจะได้ชัยชนะทั้งสองข้าง ทหารทั้งปวงตอบว่าขงท่านคิดการ
 อย่างนครแล้ว กอิกจึงส่งมาไซให้ไปบอกกองทัพเรือรบยกตขนมมา โดยเร็ว
 กอิกขนมมาพาทหารออกมาจากค่ายไม่เห็นกองทัพโจรยกออกมารบ จึงให้
 อองหวนขนมมาไปร้องท้าวว่า ไอ้โจรยกกองทัพมาถึงแล้วทำไมจึงมุดหัวอยู่ใน
 ค่ายเล่า ทหารหน้าค่ายก็เอาเนื้อความไปแจ้งแก่ชองกง ๆ จึงบอก โงวหยงว่า
 กอิกให้ทหารมาทวารบนนครเราจะยกออกไป ว่าแล้วขนมมาพาทหารออก
 มานอกค่าย

พอแลเห็นอองหวนขนมมาอยู่มุดค่าย ชองกงจึงขบมาขมไปยืนอยู่
 หน้าทหาร อองหวนจึงคิดว่าไอ้โจรจงเร่งลงมาเข้ามาให้มิดเสีย โดยค
 เกิด ชองกงตอบว่าตวจวนกเลาขอความมอดมานานแล้ว บदनเจ้าจะเอา
 ศรัษะมาเช่นอาวธของเราเป็นแน่ ประการหนึ่งพนักหกลมกหงอกถึงแก่ความ
 ขราแล้วจงเร่งกลับไปรักษาชีวิตให้ตาย โดยปักตติกว่า อยามาตายด้วยคม
 อาวธเลย อองหวนได้ฟังก็โกรธจึงตอบว่าตวจวนเราแก่เฒ่าแล้วกยงเชือกาลง
 วาของไว้อยอนตวจวนยงหน่มอยงมาลองตมมอดสภยสืบเพลงเกิด ว่าแล้ว
 ขบมาตรงเขามาจะรบกับชองกง ลมของจงขบมาสวนอกกรบ ทั้งสองข้าง
 ตวงกมกาลงวองไวไม่เสียหแต่รบกันอยู่ประมาณสามสืบเพลง พอเวลาเย็น
 ต่างคนก็ตมาลอเล็กกองทัพกลับเขาค่าย ครนรุ่งขนเวลาเขากอิกกับทหารพา
 กันออกมาประชุมอยู่หน้าค่าย

ฝ่ายชองกงยกทหารออกมาขนมคอยทออยู่ ขณะนั้นเกงตงจึงบอกกอิก
 ว่าเวลาขนมของหวนออกกรบกับลมของไม่แพ้ชนะกัน เวลาขนมขพาเจ้าจะ

ขออาสาไปตัดศีรษะทหารโจรมาให้ท่านเป็นบำเหน็จมอ ฉาแล้วขบมาราทวน
 ออกมา อเจียนเจียนเห็นดงนกกขบมารางาวออกไปปะทะปลวาทวนไว้
 นายทหารทั้งสองเขาตอลูกนเป็นสามารได้ประมาณสามสิบเพลง เก่งตงชก
 มาผลทำไหหลงเขาชดอเจียนเจียนยกเอากะบองตลกตลกคชขบลงบนหลังมา
 แล้วเอางาวพันศีรษะเก่งตงหวมาไหของก กอกิวเห็นทหารตายกโกรธจึง
 ไหฮงฉนวนตนอกรบ ฮงฉนวนตนรบคาแล้วขบมารางาวออกมา ตงเผงกขบมา
 เขารบได้ประมาณสิบเพลง ฮงฉนวนตคทำเดยทขบมาทน ตงเผงไม่รู้ ในอบาย
 ขบมาได้ไม่ระวัง ฮงฉนวนตนชายตาดเห็นไตทงชกตกเกาทณชยงชามา
 หลายลก ตงเผงยกทวนชนบดลกเกาทณชตลกมอชวย-ชวาทวนพลตตกจะชก
 บงเหยนมาทนไม่ถนค ฮงฉนวนตนขบมาเขามาจะชา พอลมของ อเจียนเจียน
 ขบมาถลนเขาถกนไว้ พาเขาตวตงเผงหนมาไต กอกิวเห็นไตทงชบทหาร
 เขาไตตะลมบอน กองทพชองกงไมทนตงตวกแตกเดยททหารเลวหลายคน
 พากนทนเขาบคประตมนไว้

กอกิวจึงปรึกษาทหารทงปวงฉาเราจะรบหกคายเลากองทพยงหามา
 ถึงไม ถ้าเราทำการเข้าไปไม่สมคคจะเดยท ถ้ากอทพเรอเรามาถงจต
 กระทบพคเดยทจะแตก ชงเรอฉานทานจะเห็นประการไต ทหารทงปวง
 ตอบฉา กอทพชองกงเหมอนกบลกไก่อยในกามอจะบบเดยทเวฉาไตกจะตาย
 ชงทานจะรอกคยกอทพเรอไหมาชวยตกระหนาบนนชอบแล้ว กอกิวจึงพา
 ทหารกลบเขาคายแล้วส่งไหมาไซไปเวงกอทพเรอไหรบยกมา กอกิวและ
 ชองกงตางคนไหทหารรักษาคายมนไว้มไหทหารอกรบกันหลายเวฉา

ฝ่ายฮวนเชยวช ฮวนเชยวเหงา ฮวนเชยวชิตทพเรอพากนมา
 เตรียมการตามอบายงัวหยงส่ง จึงเกณชทหารไหตดไมมแกนมมาชอนกาย

จมไว้ในน้ำ ชักทงญาและสวะมาปิดไว้มโห่เหิน แล้วจตเรือพายบรรจทหาร
ชุมไว้ในคลองแยกจสงวากองทัพเรือชาวเมืองตงเกยกมาตงจวงเวงพายเรือ
ตัดกลางกระบวนให้ขาดออกเป็นสองตอน แล้วรบบ้องกันไว้อย่าให้เข้าแก่
กันได้ แต่ลยเหงนนโห่คอยอยู่ถาเหนพวกซาคกมาก โห่ตวนาจับพวก ซาคก
ทหารทงปวงกเตรียมการไว้ตามตง

ฝ่ายตงซหยง เลามงเหลงโตแจจความตามมาไซบอกกเวงทหาร
ยกทัพเรือรบตามมา ครนถงทมทญาและสวะไม้ทนพจรรณา ตงซหยงทัพ
หนากเวงทหารโตเรือชนไป เรือลาหนากเกยไม้ชอน เรือมาทหลังกเกยทาย
ตอกนจนเรือกองทัพหนาดตกนทงสน ทหารในเรือชองจะถอยหลังออกก
ไม่ได้ ทัพเรือพวกชองกทชุมอยู่ในคลองแยกเหนตงนกรบพายเรือตรงต
ออกมาเรือทไม้ตคกซาคตอนถอยหลังห่างออกไป อวนเชียววย อวนเชียวเหงา
อวนเชียวชตคจุดประทคตมาลลตญญายกทหารแยกออกเป็นสองทาง แล้ว
เขาระตมตคกองทัพตงซหยง เลามงเหลงตันทานมโตกแตกไป ทหารโจรได้
ซาพน ทหารเมืองตงเกยกตายเป็นอันมกน้าในลำคลองตงเป็นสาย โตทิต
อวนเชียววย อวนเชียวเหงา อวนเชียวชตเขารกได้ ตงซหยงตคใจกล้วโตค
ตงในนาคาหน ลยเหงกตวนาไลจบมตเขาตวชนมาตงให้ทหารคุมตัวไว้ แต่
เลามงเหลงตงนาวายหนไปได้ ทหารทงปวงกชวยกบเกบเขาตงชองเครอง
คตตราวชและเรือรบโตเป็นอันมก นายทหารทงตมกมหนงตอบอกไปถึง
โงวหยงให้ทราบทุกประการ โงวหยงกมความยนตจงบอกชองกตงและ—
นายทหารวากองทัพกอกโตแตกไปจันนเบนแน ทานทงปวงจจตเตรียมตัวให้

พร้อม เราจะคอยตักดูอยู่บนหอรบ ถ้ามืดปรากฏแล้วจะจุดประทัดตามลอส
ชนเป็นสำคัญ

ฝ่ายกอกิวได้แจ้งจากกองทัพเรือเสียแก่พวกโจรก็มีความเสียใจนัก
จึงปรึกษาแก่นายทหารจากกองทัพเรือแตกพวกโจรตรงนักเพราะนายทหารของ
เรามความประมาทจึงเสียที ซึ่งจะทำการศึกต่อไปเห็นไม่ตลอด เราคิดว่าค่า
วอนจะลวาทพดอยไปตงกกองทัพเรือรบอยู่เมืองจิวว ถ้าการสู้เราจึงยกมา
ทาดอกรงหลัง นายทหารทงปวงได้พังกเห็นชอบด้วย กอกิวจึงส่งทหารให้
รวบรวมเครื่องศัสตราวุธและเสบียงเตรียมการไว้พร้อม ครั้นเวลาพลบกอกิว
ให้ทหารกองเพลิงตเกวาระและมาลอสออกสูงกว่าทกวันและกอกิวทาทางนหวม—
ให้ช่องกงจูวจะลวาทพ กอกิวจึงให้ม่อนเสบียงอาหารคนเจ็บป่วยไปก่อน
แล้วยกกองทัพตามไปข้างหลัง

เมื่อกอกิวลวาทพไปนั้น โงวหยงดูอยู่บนหอรบเห็นกองทัพกอกิวทำ
ผิดปกตักเข้าใจว่าจะหนัจรบลงมาจากหอรบให้ทหารจุดประทัดตกลงและ
มาลอสเสียงสนน กอกิวได้ยินเสียงมาลอสและกลองกตักใจจึงเร่งเดินทัพมา
โดยเร็ว ทหารโจรยกตามมาทัน กอกิวก็ขับทหารออกสู้รบเป็นสามารรถทหาร
โจรชำนาญในชบวนรบได้ฆ่าพันทหารเมืองตงเกยตายลงหลายพัน เก็บได้
เครื่องศัสตราวุธเป็นอันมาก แล้วกกลบมาแจ้งความให้ช่องกงฟังทุกประการ
ช่องกงได้แจ้งกมความยินดีจึงให้ยกขบวนไปค่ายเขาเนยชวปะ

ขณะนั้นอวนเซียวชย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชด ดยเหงกพาดว
ตงชหยงกับเครื่องศัสตราวุธเข้าไปให้ช่องกง ๆ จึงให้เอาตวตงชหยงไปจำไว้
แล้วปูนบำเหน็จนายทหาร โดยสมควรแก่ความชอบ

ฝ่ายกอกกบทหารพากันมาถึงเมืองจจวแล้วกพกอยู่ในเก้ง จึง—
 เกณฑ์เจ้าเมืองกรมการตอเรือและฝึกหัดทหารให้ชำนาญในชบวนรบ เวลา
 วนหนึ่งกอกกออกกว่ากรอยู่หน้าเก้งผู้รักษาเมืองและนายทหารก็ไปประชุม
 พร้อมกัน กอกกจึงถามชนนางทงปวงว่า กองทัพโจรมีอำนาจได้ชัยชนะก็—
 เพราะสติปัญญาโง่หยงผู้เดียว ถ้าเราได้ตัวโง่หยงมาไว้หรือคิดอ่านฆ่าเสีย
 ได้แล้วของกบทหารก็จะอยู่ในเงอมือเราเป็นมั่นคง

ขอเกยเจ้าเมืองไทหงวนตอบว่า ขงท่านจะคิดอธิบายเกลยกล่อมและ
 ฆ่าโง่หยงนั้นบ่ยากเพราะโง่หยงคนมสติปัญญามากนักท่านจึงคิดอ่าน
 หาผู้อนทมสติปัญญามาคิดการศึกสู้กับโง่หยงจึงจะควร กอกกถามว่าท่าน
 ยังเห็นผู้ใดมสติปัญญาบ้าง ขอเตยบอกวาคนมสติปัญญาได้วาระย่นตัวว
 พชยสงคราม รุกษบนฤกษดวงถาทานได้มาไว้แล้วการศึกคงสำเร็จ กอกกจึง
 ว่าเรากบบ่นฮวนเจียงยงไม่รู้จักคนเคยกนถงจะมหนังสือแต่งคนไปเกลยกล่อม
 ทไหนจะมา ครนเราจะไปหาเองก็ไม่ได้ด้วยตตราชการ จะคิดฉนได้จึงจะ
 ได้ตัวบ่นฮวนเจียงมา ขอเกยตอบว่า บ่นฮวนเจียงกบชาวพเจ้าเป็นเพื่อนเดิน
 กนมาแต่เล็ก แลวกได้เรียนหนังสืออาจารย์เตยวณ ถาชาวพเจ้าหนังสือไป
 ชกชวณกเห็นจะเขามาทาราชการอยด้วยท่าน กอกกได้พงมความชนตนัก จึง
 ให้เสมชนเขียนหนังสือแลวจดเงนหารอยตาลงกบแพรต่าง ๆ ยสบไม่ไหคน
 ไ้คุมไปให้บ่นฮวนเจียง คนไ้รับหนังสือและสิ่งของแลวกานับลาไปตามส่ง

เวลาวนหนึ่ง ของกกบพนองเหล่านนประชุมกันอยู่หน้าคาย ทหาร
 กองสอดแนมไปแจ้งความวากอกกล่าทัพ ไปตั้งกองฝึกหัดทหารและตอเรือรบ
 อยู่เมืองจจวแล้วจะยกมาออก ของกได้แจ้งจงปรึกษาโง่หยงว่าเราจะละให้
 กอกกตอเรือจะยกมาทารายเรานนจะต้องสู้รบจนสนมมอหนักแรงทหาร เรา

คิดจะยกไปรบยวตกไว้อาให้กองทัพทำการใหญ่ได้นัดท่านจะเห็นประการใด
 โงวหยงตอบว่าขงท่านคนนั้นชอบแล้ว ขงกองจงแบ่งทหารให้ยวรักษาค่าย
 พอสสมควร แล้วจัดกองทัพเป็นขบวนยกมาเมืองจิว ทหารกองตระเวนก็
 ไปแจ้งแก่กองทัพให้ทราบทุกประการ กองทัพได้แจ้งจึงเกณฑ์ทหารชนรรักษา
 หน้าที่เชิงเทินเป็นสามารถแล้วจัดทหารเตรียมไว้สำหรับจะต่อสู้กับทหารโจร

ฝ่ายขงกองยกกองทัพมาใกล้เชิงกำแพงเมืองจิว ก็หยุดพักทหาร
 อยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ จึงใช้ทหารไปร้องดำไว้บอกกับอาสาเจ้าแผ่นดินมาแล้ว
 ท้าไม่หนมาอยู่ในเมืองจิวแล้ว บัดนี้นายเรายกทัพมาถึงแล้วจึงออกมาคำนับ
 เสีย โดยตรงจะปล่อยให้กลับไปหาบุตรภรรยา ณ เมืองตงเกีย ทหารหน้าที่
 ได้ขงไปแจ้งแก่กองทัพให้ทราบ กองทัพได้ฟังมีความโกรธจึงขึ้นมาพาทหาร
 มาประชุมอยู่ประตูเมือง แล้วสั่งให้ชั้นขุนป๋อคุมทหารเปิดประตูออกมาร้องว่า
 โอ้พวกกบฏนั้จะนงตัวนัก เราจะตัดเอาศีรษะไปให้ท่านแม่ทัพจงได้ว่าแล้ว
 ขบมาตรงเข้ามา ขงกองจงให้เอียนเจยกขบมาออกรบ ทหารทั้งสองฝ่ายก็
 ตอสูกันประมาณห้าสิบเพลงมิได้เสียทีแก่กัน

เอียนเจยกจึงคิดว่าทหารคนนั้นฝีมือเข้มแข็งนักจะหักด้วยกำลังเห็น
 จะไม่ได้ คิดแล้วทำอุบายชักมาหน ชั้นขุนป๋อก็ขบมาตามมาจนถึงชายนา
 ทนกันเข้า ชั้นขุนป๋อเอาง้าวแทงเลยไปในหว่างรั้วแรงชาย เอียนเจยก
 ก็เอาแขนหนีบไว้ได้ จึงชักกระบองออกจะตชั้นขุนป๋อเอามือจับกระบอง
 ไว้ได้ นายทหารทั้งสองต่างชูดชิงอาวุธกันจนตกจากหลังมากยงไม่วาง --
 เอียนเจยกก็กระชากกระบองและง้าวด้วยกำลังแรง ชั้นขุนป๋อขงตอไม้ทน
 พากันล้มกลงลงนำอาวุธหลุดจากมือ นายทหารทั้งสองก็วางอาวุธปลากันอยู่

ขณะนั้นเตยเซ่งคมทหารจะมาช่วย พอแลเห็นอเฮยเนเจยกกับ --
 ยืนชนปอดลงไปปลากันอยู่ในน้ำ เตยเซ่งจึงให้ทหารประคานาลงไปจับตัว
 ยืนชนปอดขึ้นมาแล้วอเฮยเนเจยกก็ตามขึ้นมาด้วย เตยเซ่งจึงเอาง้าวและมา
 ของทหารเลวให้แก่อเฮยเนเจยกรีบกลับไปค่าย แต่เตยเซ่งกับทหารประมาณ
 ห้าพันคนตัวยืนชนปอดไปยังหาดังไม่ พอพบบวณเตยเนคมกองทัพมาตสกัดหน้า
 ใจ เตยเซ่งก็ขบมาเขารบได้ประมาณห้าเพลง เตยเซ่งชักมาทาทน บวณเตยเน
 ศึกญวนแพกขบมาได้ตามไป เตยเซ่งเหลียวหลังซ้ายตาดเห็นได้ตกเอาก้อน
 ศิลาขว้างไปถกเสกหน้าโลहितไหล บวณเตยเนเสยทกชักมาทน เตยเซ่งขบมา
 ได้ตามไปเต็มกำลัง เมื่อเตยเซ่งได้บวณเตยเนไปนนมได้พิจารณาข้างซ้ายและ
 ขวามุ่งเขม้นหมายจะฆ่าบวณเตยเนให้ได้

ขณะนั้นเตยโคคุมทหารจะมาช่วยบวณเตยเนแลเห็นเตยเซ่งขบมาได้
 บวณเตยเนมา เตยโคก็ชักมาพาทหารหลบเข้าอยู่ในชายไม้ พอเตยเซ่งขบ
 มามาก เตยโคเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถกตามาข้างขวา ม้าตกใจกระโดดสลัด
 เตยเซ่งพลตกจากหลัง มานนวงหนไปด้วยกำลังเจ็บ เตยโคขับทหารเข้า
 รุมรบหวังจะจับ เตยเซ่งก็เข้าสู้รบเป็นสามารถ บวณเตยเนเห็นดังนั้นชักมา
 กลับมาช่วยรบ เตยเซ่งก็ควงทวนบองกันออกรบไว้ ครั้นจะชักอนศิลาพิเศษ
 ก็ไม่ได้ด้วยมือไม่วางแตรบบองกันด้วยประมาณยดบเพลงเห็นเลือดกำลังนก็
 จึงวิ่งหนีไป เตยโค บวณเตยเนขบจะชักมาไปตาม พอฉนเหม็ง กวนเต็งขบ
 มาพาทหารเขาตสกัดหน้าใจ นายทหารและทหารเลวเขาตอสูกันเป็นอลหม่าน
 เตยเซ่งเห็นพวกของตนมาช่วยมีความยินดี จึงวิ่งกลับมารบโดยกำลังแข็งแรง
 แย่งชิงเอาตัวยืนชนปอดคนมาได้แต่รบขบเดียวก็หนีอยู่ประมาณสามโมงเศษ
 ทหารโจรมีกำลังชำนาญในขบวนรบก็ฆ่าพันทหารตั้งเกยตายลงมาก --

บวงเตยน เตยไคนนถอยกำลังลงเห็นจะดี ไม่ได้ชวณกันขึ้นมาพาทหารหน
 กลบเขาเมืองจจว เตยเซง ฉนเหมง กวนเสงกพากนมายงทชมนมแลงเอาตัว
 ฮนชนปอเขาไป ไทชองกิง ๆ จึงไทเล็กกองทพกลับไปเขาเนยชวเปาะ ครนถง
 กไททหารแกมดฮนชนปอ และถอดเครื่องจางตงชหยงทกองทพเรือจบบมาได
 แตครงกอนนชออกมาแลงไทนงทสมควร

ชองกิงจจวราชชอภยเสยถัดทานทงสองอยามควมพยาบาทแกเงาเสย
 ฮนชนปอ ตงชหยงตอบวาชาพะเจาเบนชาคกทานชบ ไตไมชานนคณชองทาน
 ทาทสุมไต ชาพะเจาไมคดรายแกทานตอไป ชองกิงตอบวาเราไมทอาณตราย
 ทานจะไตหมายประโยชน์ในสิ่งฮนนทานไต หวงเฮาพะระเดชพะระคณพะระเจา
 ชองฮยจงเบนทพง และชงเวามาตงอยตาบดเขาเนยชวเปาะน มีไตคด—
 ประทษรายแยงชงเฮาราชสมบตตงตวเบนใหญ่ คดจะเขาไปทาราชการคดชอง
 พะระเดชพะระคณมีไตชาด แตหาชองโอภาสมไตฮนชนปอวาครงกอนกไต
 มหนงศอรบสง ไทหาแลงทาไมทวนจิงไมเขาไปเลา ชองกิงตอบวาเราพนอง
 ทงรอยแปดคนไตสาบานกนไววจะยากจนมทกชสขประการไตไมทงกน เมอ
 มหนงศอรบสง ไปรด ไทชาทลวงตามคณถอมานนมควมสงสยอยหลายชอ
 ประการทงมเบนชาทลวงถอหนงศอไวยคเกนวาสนา พนองชองเราไตพง
 หนงศอและเหนกรยาชองชวทลวงมตปกตคมควมสงสยวเบนอบวยชอง
 กิงฉนจงทามไวการเบนเชนนเราจิงไมไตเขาไป

ฮนชนปอจจว ชนนางในเมอชตงเกยเบนกิงฉนนนมมาก ทเบนคน
 ตงฉนนนมชอยนถกิงพะระมทากษตรยจะตงอยในยตธรรมกไมอาจตงอยไตควย
 คณกิงฉนคอยทลยชง และเมอมหนงศอมาถงทานกเบนเตรบสง ชอควม
 ในหนงศอจะตรายประการไตไมทงทวาชจิงไมสวเรจ ชงทานสมคระจะเขาไป

ทำราชการนั้นไม่ยากดอกด้วยข้าพเจ้าเห็นว่าขุนนางและราษฎรในเมือง—
 ต่งเกยและหัวเมืองไม่เป็นอันทำมาหากินได้ความเดือดร้อนเพราะต้องเกณฑ์
 มาในกองทัพ ประการหนึ่งพระเจ้าชองฮยจงเสด็จออกจากราชการเวลาใดมิได้
 ตรัสด้วยราชการอันเคยเป็นกิจจลแต่เรื่องทาน ถ้าข้าพเจ้าได้กลับไปใน
 เมืองต่งเกยแล้วจะแจ้งความแก่ขุนนางผู้ใหญ่ที่เป็นต่งฉินไท่กราบทุก ถ้า
 ทรงทราบแล้วก็จะดพระทัยสนวตถถึงขุนนางและราษฎรก็มีความยินดีด้วย
 ไม่ต้องเกณฑ์ไปการทัพคงจะกราบทุกใหม่หนึ่งต่อมาเกิดยกล้อมทาน ชองกง
 ได้ฟังกมความยินดีสงคนไขใหญ่กโตะและธรรมาเดียง ครนอมหน้าสาราญ
 แล้วชองกงจึงให้ทหารมาส่ง ฮันซุนป้อ ต่งชหยงกคานปลามาขนมาพากัน
 ตรงไปเมืองจิว

ฝ่ายกอกิวต่งเตทหารของต่งเฉยทแก้พวกโจรก็ไม่มีความสุข คิด
 ตรกตรองการที่จะเอาชัยชนะให้จงได้ จึงถามชอเกยว่าเมื่อไรบนฮวนเจียง
 จะมาถึง ชอเกยยังไม่ทันตอบ พอฮันซุนป้อ ต่งชหยงเขาไปค้ำบแข็งความ
 ทได้พูดกับชองกงให้ทราบทุกประการ กอกิวได้ฟังมีความโกรธคิดว่าเจ้า
 กลับใจไปเข้าเป็นพวกกบฏแล้วยังมีหน้ามาสรรเสริญโฮชองกงให้เราฟังอีก
 แล้ว เราจะต้องทำโทษเจ้าตามอาญาศึก ว่าแล้วส่งทหารให้เอาต้วฮันซุนป้อ
 ต่งชหยงไปตดตระละเอียดประจานไว้หน้าเมืองทหารทงปวงจึงห้ามว่าฮันซุนป้อ
 ต่งชหยงไปทำศึกเสียทานให้ทำโทษนถกนแล้ว แต่ชอทว่าเอาใจไปเผอแผ
 แกชาคนนเห็นจะไม่เป็น ประการหนึ่งทานกับชองกงกยงจะคิดทำการศึก
 ต่อไปอีก จะมาฆ่าพนทหารมมมมมมมมมมมมไม่ชอบ ข้าพเจ้าขอชวดคนทงสอง
 ใจให้ทำการแก้ตัวครั้งหนึ่งก่อน กอกิวตบว่าทานทงปวงขอชวดม่นไว้เรา
 จะยอมแต่จะให้คงทำราชการอยู่นั้นไม่ได้ตองถอดจากทแล้วขบเสยจาก — —

กองทัพพวกนายทหารจึงว่าข้าพเจ้าขอชีวิตไว้หวังจะได้ช่วยราชการ ซึ่ง
 ท่านจะให้ขับไล่ไปนั้นทหารทั้งปวงก็จะเสียใจ กอกิจจึงว่า ทหารเหมือน
 กับภรรยาธรรมคาวรยานนถาคไปอยู่ในเงอหมมลช่ายอนแล้ว ท่าน
 ทงป่วงจะมความสงสัยหรือไม่หรือจะรบกลับมาเลยงอณคนด้วยกน
 เป็นปกติตามเดิม นายทหารทงป่วงได้ฟังกนงอญ กอกิจจึงให้ถอดย่นชนป่อ
 ตงชหยงออกจาทชนนางนายทหารแล้วให้ขับเสียจากกองทัพ ชนชนป่อ
 ตงชหยงก็กลดบมายงเมืองตงเกย แล้วไปแจ้งความแก่ตงชชนนางผู้ใหญ่
 ให้ทราบทุกประการ

แต่กอดตงถามชนชนป่อว่า ท่านพเคราะห์ตกริชราชองกิงเหนวจะเข้า
 มาสามภกตโดยสจรวตแนแล้วหรือ ชนชนป่อว่าชองกิงเป็นคนสจรวตจะพตจา
 สงโตกยงย่นจงมคนนบถอสมครอยตวยเป็นอนมาก แต่กอดตงพตวาแต่เว
 ฝเดียวเหนจะคตไปไม่ตลอด กพาทวชนชนป่อไปหาชอชมแล้วเลาคความให้ฟง
 ชอชมจงวา ความเรองชองกิงนเป็นพนกงานชองพวกชนนางกิงคนจตแจจ
 เวจะชงเอนากราบทถนนถาทรงเชอถิตอย ถ้าหากไม่เชอแล้วชวเกยก็จะทล
 ชาเต็มเวให้โตความผต จะตองไปปรกษาชวเกยเสียกอนตวยเป็นทอปรราช
 พดแลวก็พากนมา ณ บานชวเกยเลาคความให้ฟงทุกประการ

ชวเกยจงวา ชงชองกิงจะสมครเขามาเป็นชาราชการนนเวามความ
 ยนตตวยสนอการไปเรองหนง เวลาพรงนเรวจะกราบทลให้ แต่กอดตง
 ชอชม ชนชนป่อคานบถากลบไปทอย ครนรงเขาพระเจ้าชองยงจงเสตจชอก
 วาราชการ ชวเกย แต่กอดตง ชอชมกเขาไปเเว ชวเกยจงกรวมทลความ
 ตามชนชนป่อมาบอกให้ทราบทุกประการ พระเจ้าชองชยจงตรสวา ครรงกอน
 เวโตมหนงสอให้หาตวกไม่เขามา กลบทบตมถอหนงสอโตความอปยศ และ

ท่านทั้งปวงจะให้เวาหนังสือไปออกนถากการเป็นเหมือนครงกอนแลวมได้
 ความอภัยศอกหรือ แต่กอดตงทลว หนังสืออนครงกอนกลาวความแข็งแรง
 และไม่โปรดยกโทษให้ การจึงผันแปรไปต่าง ๆ ครงนถามหนังสือแต่ง --
 ข้าหลวงไปวากล่าวโดยต เห็นจะเข้ามาดลองพระเดชพระคุณเป็นมัยคง
 พระเจ้าของฮยจงก็ โปรดให้หนังสือไปเกลยกดอมตามคำแต่กอดตกราบทล
 แลวดรสดว กอกวกไซคนมาเกลยกดอมบนฮวนเจียงจะเอาไปเป็นทปรัักษาก
 ยงไม่ได้ ท่านจงหาตัวบนฮวนเจียงเข้ามาแลวแต่งให้เป็นข้าหลวงถอหนังสือ
 ไปเกิดส่งแลวกลเสด็จชน ขุนนางเจ้าพนักงานกมาทาทตามรบตง

ฝ่ายบงฮักรนตอเรือรบใหญ่ฮอยโตสองพนหารฮยลาเดจรแลว จง
 มาแจ้งแก่กอกวกให้ทราบทกประการ กอกวกมความขนตจงสงทหารให้เอา
 สายไซรฮยเรือเทียบกันเป็นคู่ ๆ บนปากเรือนนให้ทอดกระดานตรงเหล็กให้
 แน่นหนา ทหารก็ไปทำการตามส่งแลวถอยเรือออกมาจอตฮยหนาเมืองจจว
 กอกวกจึงให้ทหารตงฝักหัดเพลงฮาวูให้ชานาญในเชิงเรือ คอยทาบฮวนเจียง
 มาตงจจะยกไปทาศกอก กองสอดแนมก็ไปแจ้งแก่ชองกงและ โงวหยง--
 ให้ทราบทกประการ

ชองกงจึงถามโงวหยงวากอกวกจะยกมาครงนทานจะคตฮานประการ
 ไต โงวหยงตอบว ถากองทัพเรือยกมาตงเวลาไต ข้าพเจ้าจะคตฮายเอา
 เพลงเผาเตย ชองกงจึงวจะคตทาประการใดกแลวแต่ทานจะเห็นควรเกิด
 โงวหยงจึงตงเลาตงจตเรือเล็กหารฮยลาในเรือนนให้บรรจฟางและหญ้าโรย
 ดินประศวราดนามนยาลามชนวนให้ตลอดลว จะได้จุดเป็นเชอเพลิง เกณฑ์
 ทหารปรตานาฮยลาคคนแล้วให้ถอยไปช่มฮยทงสองฟาก ให้ฉนเหม็ง
 ฮยเอียนเจยกคุมทหารนายละห้าพันไปช่มฮยคนละฟากนา ถาเห็นวากองทัพ

ได้กลองล่อเข้ามาตรงเรือเชอเพลิงแล้วให้เขาเกาทัณฑ์ยิงกรวดไว้อย่าให้ถอย
 ชนลงได้ อนึ่ง พมไม่บาละเมาะรมนาทางสองฟากถนน ทำธงยหอบกไวเป็น
 สำคัญ ให้ทหารถือมาล่อและกลองประจำกองอยู่กองละเก้าคนสิบคน ถ้า
 ได้ยินเสียงประทัดบนยอดเขาแล้ว จึงตกกลองและมาล่อจุดประทัดรับกันต่อไป
 ทหารประดาน้ำพายเรือเชอเพลิงตรงเข้าไปหากองทัพเรือเขาเพลิงจุดชนแล้ว
 ลงน้ำดาหนมา ถ้าเห็นเพลิงไหมเรือรบชนแล้วจึงให้ทหารกองฉันทะ — —
 อเขียนแจกเขาหมอตันทานาทางลงไปเรือ ถ้าขาดกหนเพลิงลงน้ำจะชนบก
 กให้กลองลวงตมาล่อให้ถอยองไวแล้วส่งให้ทหารปลุกศาลเทพารักษ์ดาตเพดาน
 บกราชวัญอุปเทยนบุชาเครื่องบวงสรวงไวให้พร้อม สำหรับกตั้งินจะ — —
 อานมนตเรียกฝนและลม ถ้าเห็นเมฆตงอากาศมืดลมพัดกล้าให้เจงจนต์
 กลองใหญ่และมาล่อเป็นสำคัญแตกองบกนนให้เอียง ลมของ จุดงคมทหาร
 ไปชุ่มคอยสกัดตกองทัพถกไว้อย่าให้ยกมาได้ นายทหารก็มาเตรียมการ
 คอยทำอยตามสั่ง

ฝ่ายถกถกฉกตทหารชานาญแล้วจึงปรึกษาขอเกยวากองทัพบก
 และเรือพร้อมแล้ว บันช้วนเจียงกยงไม่มาจะคอยทำอยกเปลืองเดบยงอาหาร
 บัวยการเปล่า ประการหนงของกจะหมนประมาณว่าเรากลัวมมอจาจะยก
 ไปสู้รบกับความันช้วนเจียงจะมาถึง ท่านจะเห็นประการใด ขอเกยตอบว่า
 ชงท่านคณนควรแล้ว ถกถกจึงให้เลามงเหลงเบนทพหน้า งบงช ตงชเอง
 เบนทพหนรบยกกองทัพเรือลงหน้าไปก่อนแล้วถกถกจึงจะยกทัพบกหนน
 ตามไป เลามงเหลง งบงช ตงชเอง คำนบลามาจตทหารยกไปตามสั่ง

ขณะนนกองทัพเรือทยกมานน กองสอดแนมก็ไปแจ้งแก่ งัวหยง
 ทกประการ งัวหยงจึงบอกกชชนสันไหตงพธ กชชนสันกอาบนำชาระกาย
 nungหมเหมือนหลวงจันชานงชกประจำอานมนตอยู่ในโรงพธ

ฝ่ายเลาเมงเหลง งบงฮี่ ตงชเองยกกองทัพมาใกล้จะถึงเขา—
 เนยชวเปาะจึงให้หยุดกองทัพลงไว้คอยฟังทหารโจรจะคิดประการใด ทงฮอย
 ทงเมงเห็นกองทัพเรือเมืองตงเกยไม่เข้ามาสมคิด จึงชวนกันลงเรือตกเบ็ด
 คนละลำพายตรงไปหากองทัพหน้า แลวงลกชนเตนราตบมือทวเราะ—
 กววมอเรียก เลาเมงเหลงเห็นก็มีความโกรธจึงให้ทหารให้ตกรรเชียงเรือ
 ได้เข้ามา ทพทนนกยกตาม ทงฮอย ทงเมงพายเรือหนีลอมาท่าง ๆ พอพ้น
 ลกเกาทัศนซจนตงเรือเซอเพลิง ทงฮอย ทงเมงจึงรวเรือแลวทาหลอกหลอน
 ต่าง ๆ เลาเมงเหลงจึงให้ทหารเกาทัศนซระดมยิงมาเป็นอันมาก ทงฮอย
 ทงเมงจึงกระโดดลงในน้ำเขาเรือเป็นโดมึงลกเกาทัศนซไว้ เลาเมงเหลงเกรง
 ทหารให้ตกรรเชียงรบเข้าไปไม่มีใครไหวด้วยเรือนใหญ่ตรงเหล็กพดเทียบกัน
 ถึงสองลำ

ฝ่ายกงซุนสนนงชกประจำอำมมนต์ชอลมอยู่ประสองยามเศษ ด้วย
 เคะระอำนาจคาถาบันดาลให้เมฆตงชนมตกลมเหมือนฝนจะตก บดเดยว
 ลมพายใหญ่พัดมา เลงจนกจุดประทัดตามล่อและกลองสัญญาณ ทหาร
 กองลวงกตรบกันเสียงสนน เลาเมงเหลง งบงฮี่ ตงชเองโดยนเสียงประทัด
 มาล่อและกลองก็ตกใจไม่รู้ว่ากองทัพโจรจะยกมาทางไหน แลเห็นแต่ธง
 ประจำทัพบกรวยอยู่ตามพุ่มไม้วมผิง ล้ำคญวากองทัพซุ่มคอยสกัดอยู่มาก
 จึงส่งทหารให้ถอยหลังฉุนเหมง อเอยนเจยกกให้ทหารยิงเกาทัศนซสกัดหน้า
 และหลังไว้ลกเกาทัศนซตเนองกนเหมือนหาฝน ทหารตกรรเชียงเรือไม่อาจ
 ประจำอยู่ได้เรือกรนปะทะตักันไม่เป็นระยะ

ขณะนั้นทหารโจรพายเรือเซอเพลิงตรงเข้ามาใกล้เอาเพลิงจุดชนวน
 แลวโดดลงน้ำ เสอกลงเซอเพลิงเข้าไปชดเรือแลวตามาหนมาชนผิง ทหาร

ในเรือเห็นเพลิงลอยเข้ามาใกล้กษัตริย์และถือจะคำไฟออกให้ห่าง
 ทหารโจรเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกทหารลมดงเรือเพลิงกุดใหม่ข้างเรือชน
 ฉนวนเหม่ง อูเอียนเจยกจึงให้ทหารเอาหม้อตมตางลงในเรือ เพลิงกุดตมตาง
 ชน ทหารในเรือจะช่วยกันดับก็ไม่ได้ เพลิงนวดใหม่เรือเป็นหลายลำ
 เเลวมงเหลง งบงฮี้ ตงซเองกพาทหารหนเพลิงจะว่ายน้ำชนบกทหารกองดง
 กระทบตมตางและกลองหนักชนแลวกเอาเกาทัณฑ์ยิงตวนไวพวกทหารเมือง
 ตงเกยกตกใจกลัวไม่อาจชนไปได้ ทองฮวย ทองเม้ง เตยหวย ลจุนกพา
 ทหารประธานาดงไล่ฆ่าฟันชาวเมืองตงเกยกตายเบนอนมาก เตยหวยจับตัว
 งบงฮี้ ลจุนจับเเลวมงเหลงได้แต่ตงซเองนนหนีไป ทหารโจรฆ่าทหารเมือง
 ตงเกยกมตายประมาณสองหมื่นชนบกได้ก็ไปเมืองจจว ทหารโจร
 ได้เรือรบและเครื่องศัสตราวุธเบนอนมาก เตยหวย ลจุนจึงปรึกษากันว่าแต่
 ก่อนพวกเราจับทหารชาวเมืองตงเกยกได้ครั้งใด ชองกิงผูกปลอยเสียทศครั้ง
 และชิงเราจับได้เเลวมงเหลง งบงฮี้ครวญเอาตัวไปให้ชองกิงจะปลอยเสียอีก
 ออย่าจับเป็นไปเลยเอาแต่ศีรษะไปให้เถิด ปรึกษากันแลวกเอากระบัตตศีรษะ
 เเลวมงเหลง งบงฮี้แลวกนำเอาไปให้ชองกิง โงวหยง ๆ จึงให้เอาศีรษะนาย
 ทหารทงสองขามพากไปเสียบประจานไว้ที่หน้าค่ายเกา

ฝ่ายกอกกจคมทหารเดินทัพมาถึงทางทเอียง ลมของ จตงคมทหาร
 ชุมมยูนน พอมายมาแรงวากองทัพเรือเตยทแก่พวกโจรแล้ว กอกกจได้พวง
 ความเสียใจสนตจจนอาวุธหลุดจากมือ นางตะดงฮยเป็นศรี ครนได้สดแล้ว
 ถให้ทหารตกลองสัญญาณหยุดกองทัพลงไว้ จึงปรึกษารอเถยวาเราเสียกอง
 ทัพเรือคราวนหมอนเสียแซนขวา ชิงจะยกกองทัพไปถกนนักเห็นจะเสียท
 จาจะถอยทัพกลับไปยังเมืองจจวก่อน คอยท่าบนฮ้วนเจียงมาถึงจงคค - -

แกแค้นให้ถึงขนาด ขอเกี้ยวท่านจะกลบนั้นชอบแล้ว กอกิจจึงบอกทหาร
 ให้กลับทัพพอพวกทหารบ้ายหน้าจะกลับก็โดยนเสียงประทัดและมาล่อทใน
 บาทงสองข้างทางเห็นพวกโจรขี้ม้าโอบตัดกลางออกมา กอกิจจึงให้—
 อองหวนออกรบกับซกเถียวได้ประมาณห้าเพลง อองหวนท่านกำลังมีได้ขับ
 มาหนีมาหากองทัพใหญ่ เอียง ลมของ จุตก ซกเถียวก็ขับมาพาทหารระดม
 ตกระหนาบหน้าหลังเป็นสามารรถ ทหารกอกิจท่านท่านมีได้กแตก ทหารโจร
 ได้ฆ่าพันทหารเมืองตงเกียตายลงประมาณสองพันเศษทหารทัพหมอกช่วยรบ
 บองกันพาทกอกิจหนีมายังเมืองจาง เอียง ลมของ จุตก ซกเถียวก็เลิกกองทัพ
 กลับมาค่ายเขาเครื่องศัสตราวุธและศิระษะทหารเมืองตงเกียให้แก่ชองกง
 แล้วแจ้งความมาให้ทราบทุกประการ ชองกงมีความยินดีส่งคนใช้ให้จัดโต๊ะ
 และสุรามาเลี้ยงแล้วป็นบำเหน็จนายทหาร โดยสมควร

ฝ่ายกอกิจตงแต่เสียเรอรบและทหารมิได้มีความสุข ไม่ออกว่าการ
 งานหลายเวลา พ้อทหารเข้าไปแจ้งว่าบนสวนเจียงถอหนึ่งศอรบสงมา —
 เกิดยกกล่อมชองกง กอกิจได้แจ้งจึงขมมาพาทหารออกไปรับชาหลวงเข้ามา
 ณ เก่งทัพภัก กอกิจบอกบนสวนเจียงว่าเราจะไปหาท่านถึงบ้านก็ไปไม่ได้
 ด้วยการศึกษาบรรดพันกนอยู่ จึงให้คนใช้คุมสิ่งของค่านับไป เชิญท่านผู้มี
 บัญญาปราบปรามชองกงและพรรคพวกผู้เป็นเสี้ยนหนามแผ่นดินเราตั้งใจ
 คอยอยู่ทุกเวลา ชงท่านมาถนนวนรามความยินดีนัก เหมือนเทพยดานำเอา
 ดวงแก้วอนวนเคสมาให้การสัง โดทเราคิดไว้คงสำเร็จในคราวนี้เป็นแน่

บนสวนเจียงตอบว่าการศึกที่จะติดต่อไปขอให้งดไว้ก่อนเชิญท่านคิด
 การตักนเสียดอกัน กอกิจจึงถามว่าไอ้ชองกงกับ โงวหยงเผาเรือฆาตทหาร เก็บ
 สิ่งของเครื่องศัสตราวุธซึ่งเป็นของหลวงไว้เป็นอนมาก เรามความแค้นและ

ฉายยงนักทานจะให้เป็นไมตรีกับมันกระไรได้ บันฮวนเจียงตอบว่าบัดนี้
 พระเจ้าของฮยจงมหนงสอรับสั่งว่า ชองกงทหาการดวงพระอาญา เสียทแกล้ว
 ทหารและตั้งของชงเป็นพระราชทรพยนั้น โปรดยกโทษให้ชองกงและพรรค
 พวกเสีย ข้าพเจ้าจึงเตือนท่านให้คิดถกน กอถกจึงว่าเรารับอาสาเป็นแม่ทัพ
 มากหมายใจจะทำศึกแก่แดนใหญ่ถึงขนาด เรายกทัพออกไปทำศึกครั้งใด
 โงวหยงก็คิดกลศึกฆ่าทหารเราตายเป็นอันมากเหมือนกับผีภาพเกิดในทรวงอก
 จึงให้ไปเชิญท่านผู้เป็นหม่อมมาช่วยรักษาควรหรือท่านจะเอาเกาทัณฑ์มายิง
 ข้าให้แวมความเจ็บทวมมากชน บันฮวนเจียงตอบว่า เมื่อคนไข้ไปแจ้ง
 ความแก่ข้าพเจ้านักตั้งใจหมายจะมาช่วยสนองคุณท่าน พอขนนางไปบอก
 ว่ารับสั่งให้เป็นข้าหลวงถือหนังสือมาเกลี้ยกล่อมชองกง ข้าพเจ้าจึงรวบรวม
 หวังจะแจ้งความทั้งปวงให้ท่านทราบ กอถกคิดว่าท่านจะอนเคราะห์เราจริงแล้ว
 จึงดหนังสือไว้อยาโทษของกงรูดความ ท่านกับเราช่วยกันคิดจับชองกงกับ
 โงวหยงฆ่าเสียก่อนท่านจะส่งเคราะห์ได้หรือไม่ บันฮวนเจียงตอบว่าท่าน
 เป็นขุนนางผู้ใหญ่ควรจะเป็นทพงแก่ขุนนางผู้น้อยและราษฎร พระเจ้าของ—
 ฮยจงก็ทรงนับถือวางพระทัยให้เป็นแม่ทัพออกไปปราบปรามศัตรูอันเป็น
 เสี้ยนหนามแผ่นดิน ท่านแต่งทหารออกมารบหลายครั้งก็ไม่ได้ชัยชนะจึงทรง
 เห็นว่าพวกโจรมือเข้มแข็งจะตั้งรบขบเคี้ยวเอาชัยชนะนนิยาก แม่ทัพ
 นายทหารและราษฎรก็จะได้รับความลำบากเดือดร้อนจึงได้โปรดให้มีหนังสือมา
 เกลี้ยกล่อมแต่โดยดีหวังมีใหม่การศึกสืบไป ควรที่ท่านกับทหารทั้งปวงจะ
 สรรเสริญคุณพระเจ้าแผ่นดิน ชงท่านจะให้ปิดหนังสือและแปลงข้อความเสีย
 นนไม่สมควรรองงได้ทรงพระเมตตาขบเลี้ยงชองกงแล้วถึงท่านทหาการมชยชนะ
 สมความคิด คุณกับโทษก็พอจะกลบลบกันได้ถ้าแม้นการไม่สมคิตท่านกับ

ชาวเจาก็จะมีความผิดเสมอโทษด้วยกบฏ เชิญท่านตรึงตรองการหน้าและ
หลังให้ตลอดเสียก่อนเถิด

กอกวได้ฟังดังนั้นก็ความโกรธแต่ไม่รทจะทำประการใด จึงส่งคน
ใช้ไปยกโต๊ะและสรามาละยง ขณะเมื่อกินโต๊ะอยู่นบนสวนเจียงพิเคราะห์คิด
กรยากอกกวกเข้าใจว่าโกรธ จึงว่าลักษณะแม่ทัพจะคิดอ่านทำการศึกแล้ว
ต้องตรึงตรองหาของเอาชยชนะ ถ้าทำการได้สมควรคิดแล้วก็มีความยินดี
แต่คิดคนที่เป็นปราชญ์นั้นกล่าวว่ “ถึงขั้นจะศึกภายนอกก็ร่อยคร่งหน
คร่งกต กยงสู้ขั้นจะศึกภายในคร่งหนงไม่ได” ความสองอย่างนั้นแล้วแต่
ท่านจะเห็นควรเถิดกอกกวกตอบว่าการชงท่านกับเวาสนทนากันนั้นเป็นความสขม
ของดไว้ตรึงตรองก่อน เชิญท่านกินโต๊ะให้สบายเถิด บันสวนเจียงกนงกน
โต๊ะเสปสุราไป

ขณะนั้นเองกนกรวมการผู้ใหญ่เมืองจิวจึงบอกกอกกวกวาชงมหนงสอ
รับส่งมาคร่งนชาวเจาเห็นชองทจะฆ่าชองกงได้สมคิด กอกกวกได้ฟังมีความ
ยินดีรองเรยกชองกนเขามานงไกลแลดูถามว่ ท่านเห็นอบายอย่างไรจึงจะ
คิดฆ่าชองกงได้ ชองกนกวาขอไห้ท่านแต่งคนไปบอกชองกงว่ ชาวหลวงเชญ
หนงสอรับส่งพระเจ้าชองฮยจงมาถงชองกงบदनชาวหลวงมาพักอยเมืองจิว
คร่งนชาวหลวงจะเชิญหนงสอมาไห้ถงตำบลเขาเหยชวเปาะ ก็เกรงว่จะเกิด
อันตรายแก่ชาวหลวงเหมือนคร่งก่อนถาชองกงคิดสมควรจะทาราชการแลดูไห้
พาพรรคพวกมาพงหนงสอที่หน้าเชิงเทนมเมืองจิว ชาวหลวงจะได้อ่านหนงสอ
รับส่งไห้พง ถาชองกงมาแล้วท่านจงฉกฉนถงหนงสอไห้พวกเรารอ่าน แล้ว
ไห้คนอ่านแปลความว่ พรรคพวกชองชองกงมากนอยเท่าใด โปรดยกโทษ
ไห้ไปหากนตามกุ่มจานว่ แต่ตัวชองกงนั้นไห้เขาไปเผ่าพรอมกับชาวหลวง

๒๒ ๖ ๒ ๓ ๓๑ ๒ ๖ ๑ ๔ ๕ ๕ ๓ ๒ ๒
 ภาของกงเขามาในเมืองจิวแล้วเราขบชาเดยกดณศก **อุปมาเหมือนคนไม้**
 ๒ ๒ ๒ ๓ ๒ ๕ ๒ ๕ ๒ ๑ ๕ ๑ ๒ ๖ ๒ ๖ ๒ ๓๑
แมนคตคนเสียแล้วปลายกคองคาย กอกกวจงวาภาของกงเขามาการทคต
 ๕ ๐ ๕ ๒ ๒ ๖ ๑ ๒ ๑ ๒ ๒ ๒ ๑ ๒ ๖ ๒ ๖ ๒
 กคงจะสำเรจภาของกงไมเขามาท่านจะทำประการใด **อองกนวาของกงเบน**
 ๖ ๕ ๑ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒ ๒
 คนศตยชช รกยศอยากเป็นชุนนาง ถ้าได้ข่าวความรบสงโปรดให้เข้าไปเฝ้า
 ๒
 แล้วคงรบมาเป็นแท **ประการหนงโงวหยงกถอตความศตบุญญาและมหทหาร**
 ๒
ผมอเขมแยง จะทคทานใจไมให้เขามากมความละอายกลัวพวกเราจะหมน
 ๒
 ประมาทว่าเป็นคนฉลาด คงให้ของกงมาท่านอย่าใดวตกเลย

๒
 กอกกได้พงจงวาคความคตของท่านนตนักแล้วถามบันชวนเจียงว่า
 ๒
 อองกนคคการเขนหนท่านจะเห็นเป็นประการใด **บันชวนเจียงจคคแต่ในใจว่า**
 ๒
 กอกกคนนมสนดานประกอบกำรเป็นคนพาด **ครนเราจะทคทานใจกคงโกรธ**
 ๒
 ถ้าเราจะยสงเสริมไปก็จะเสยทกบพวกของกงอยากระนนเลยจะพูดเป็น
 ๒
 กลางใจคกจว่า

๒
 คตแล้วตอบวการทของกนคตนนแมนสมนกกจะค ถ้าไมสมนกกจะ
 ๒
แพกยตรชงจะเห็นคประการใดแล้วแต่ใจท่าน กอกกจสงททารให้ชนรกษา
 ๒
 ทนาคเขงเทนใจเป็นสามารถ **บนเขงเทนทจะชานหนงสนนตงเกวช มชง**
 ๒
 สำหรับแมนคตนบกประจำไว้ตรงหน้าเกาชออกมา **กแต่งโต๊ะเครองบูชาไว้**
 ๒
หลายทให้ทหารยนประจำตามตาแทนททาเหมือนพระเจ้าชองสยจงออกว่า
 ๒
ราชกรร จงสงคนไซให้ไปบอกความกบชองกงตามคาคอองกนพค **คนไซก**
 ๒
 คำนับลาไปแจ้งความตามสง **ชองกงได้แจ้งมความยนคจงปรกษาโงวหยงว่า**
 ๒
 กอกกให้เราเข้าไปพงหนงศอรบสงทหนาเขงเทนเมืองจิวนน **ท่านจะเห็น**
 ๒
เป็นประการใด โงวหยงตอบวการครงนจะวจรงกได้จะว่าเป็นอูบายก็ได้

ควรที่ท่านจะเข้าไปพำนักสอไหววาราหรือ แต่จะต้องเตรียมทหารไปด้วย
เกล็ดอกมเหตจะได้แก้ไขกัน

โงวหยงจึงสั่งให้ อองเอง ชิงชิน เตยเซ็ง นางไฮ้วซาเหนีย
นางโกดตัวขอ นางชงยเหนียคุมทหารมาพันหนึ่ง ไปชุมนุมอยู่ฝ่ายทิศตะวันออก
เมืองจาง ลชย ฮวนสย เปาหยก หงชอง ลกนคุมทหารเดินเท้าพันหนึ่งไป
ชุมนุมอยู่ทิศตะวันตกให้คอยฟังเสียงประทัดสัญญา ถ้าได้ยินเสียงประทัดแล้ว
เร่งยกมาช่วยกันโดยเร็ว นายทหารก็ยกไปชุมนุมตามสั่ง แต่ชองกงกับ
โงวหยงนายทหารและทหารเลวหนักแต่งตัวสวมเสื้อเกราะถืออาวุธขึ้นมาเป็น
ขบวนยกมาเมืองจางพวกทหารเรือนนอยรักษาค่าย ครั้นมาถึงหน้าเมืองจาง
ทางเชิงเทินประมาณสองล ชองกงจึงให้ทหารขึ้นมาเป็นหน้ากระดานสองแถว
แต่มา ชองกง กับ โงวหยงน นนอยหน้าทหารทงปวง แลวก ยกมือ ขนคานบ
พร้อมกัน

ฝ่ายกอกวอยู่บนเชิงเทิน แลเห็นชองกงกับพวก ขนมาสวมเสื้อเกราะ
มอถืออาวุธทำสง่าเป็นทอออกศึกจึงนึกแต่ในใจว่าชองกงกับพวกทำกริยา—
ฮากวเหมือนนกบรูตอ ออย่าเลยเราจะต้องให้ลงจากม้าและถอดเสื้อเกราะวาง
อาวุธเสียจึงจะทำการไต่ถนัด คิดแล้วสั่งทหารให้ออกไปบอกชองกงว่า แต่
ก่อนพระเจ้าของฮยงทรงซัดเคองวาชองกงตงกองเป็น โจวเทยวปลนตชงเฮา
บ้านเมืองในพระราชอาณาเขตให้ได้รับความเดือดร้อนต่าง ๆ ขุนนางผู้ใหญ่
ก็รวบรวมทูลขอให้ยกกองทัพมาปราบปรามเสียให้ราบคาบแต่พระเจ้าแผ่นดินขง
ทรงพระเมตตาให้งดไว้ โปรดให้ตนจงเสียนเป็นข้าหลวงถือหนังสือรับสั่ง
มาว่ากล่าวแต่โดยดีแล้วก็ยังไม่ยอม กลับทวงอำนาจบุตรข้าหลวงมาดเจ็บ

ทำให้เสื่อมเสียพระเกียรติยศ ชุนนางผู้ใหญ่กราบทูลทรงทราบจึงโปรดให้
 ท้องกวนเป็นแม่ทัพออกมา ต่อกันเห็นการจะสู้ไม่ได้ใช้คนเอาขยาพิษดอมใส่
 ในหนองน้ำและบึงบางทุกแห่ง พวกกองทัพไม่แจ่มจวนกันอาบกันถึงแก่
 ความตายเป็นอันมาก ท้องกวนยกกองทัพกลับเข้าไปทูลให้ทราบทรงขัดเคือง
 มากจึงโปรดพระราชทานอาญาสาธิตให้เขาเป็นแม่ทัพยกออกมา ครั้นเรา
 มาเห็นหนามความเมตตาจึงมหนังสือบอกข้อความเข้าไปกราบทูล จึงโปรด
 ให้หนังสือยกโทษพวกโจรทั้งปวงเสีย ครั้นจะให้ข้าหลวงเชิญหนังสือไป
 ถึงค่ายเขาเนยชวเปาะเลากนกออยู่ว่าของกองทัพพวกเป็นโจรนาใจมักร้าย -
 จะกระทำการล่วงเกินเหมือนหนหลัง เราจึงให้คนใช้ไปหาตัวมาฟังหนังสือ
 รับส่งโดยสภาพ ครั้นมาถึงแล้วไม่ถอดเสื้อเกราะลงจากมาวางอาวุธเข้ามา
 คำนับลงเชิงกำแพงนเห็นดแลงหรือ

ทหารคำนับรับความขณมาตรงไปบอกของกองทัพตามค่ายอกอวดงทุก--
 ประการ ของกองทัพได้แจ้งตงนจนใจให้ไตรจงไปแจ้งความแก่อกอวดงว่า การขงม
 หนังสือมานั้นจะเท็จจริงประการใดไม่ทราบเป็นแต่คำคนใช้ไปบอก ถ้าเป็น
 หนังสือรับส่งแนแลงจะจัดการแต่งรับคำนับตามธรรมเนียม ประการหนังสือ
 ให้เรากับทหารเข้าไปคำนับ ฟังหนังสือถึงเชิงกำแพงแลง ขอท่านผู้มอานาจ
 ได้หาตัวกรมการและราษฎรทมอายุมาพร้อมกัน จะได้เป็นสักขพยานด้วยกัน
 ทั้งสองฝ่าย ต่อกันและทหารก็จะลงจากมา วางอาวุธ ถอดเสื้อเกราะเข้าไป
 คำนับฟังหนังสือถึงเชิงกำแพงไม่ขัดขืน ไตรจงกขบมาเข้าไปแจ้งแก่อกอวด
 เียงกำแพงตามคำของกองทัพทุกประการ

อกอวดงได้แจ้ง จึงให้นายอำเภอ ไปบ่าวร้องราษฎร ทมอายุมาประชุม
 พร้อมกันอยู่บนเชิงเทิน แลงอกอวดง จึงสั่งไตรจง ให้ไปบอกของกองทัพให้รับเข้ามา

โดยเร็ว ชองกิงจึงสัญญาแก่ทหารทงปวงว่า เมื่อเราจะเข้าไปนั่งตกลอง
 เป็นสำคัญและนัดแรกนั้นให้ลงจากมา นัดที่สองนั้นให้วางอาวุธถอดเสื้อเกราะ
 ออกเสีย นัดที่สามนั้นให้พนมมือเดินเป็นระยะเข้าไปพร้อมกัน ทหารทงปวง
 กรบคา ชองกิงจึงตกลองสัญญาชนครบถ้วนสามครั้ง ทหารก็ทำตามคำสั่ง
 ชองกิงนำหน้าพาทหารเดินเข้าไป ถึงเชิงกำแพงตรงกับธงสำหรับแผ่นดินแดง
 ก็คุกเข่ากราบพระลงคานับคอยฟังหนังสือ

ขณะเมื่อชองกิงมาคุกเข่าอยู่ที่เชิงเทนนัน กอกิจวลก็เดินไปทำอาการ
 องอาจหวังจะให้กวดอำนาจมีใครจะให้เจ้าพนักงานอ่านหนังสือ ชองกิงจึง
 ให้ใตจงร้องเตือนว่าพวกข้าพเจ้ามาถึงพร้อมกันแล้วเชิญท่านอ่านหนังสือเถิด
 กอกิจวลนับแล้วหยิบหนังสือบนโต๊ะเปิดผนึกส่งให้เจ้าพนักงานอ่านมีความว่า
 “พระเจ้าชองฮุยของฮ่องเต้ประกอบด้วยความกรุณาแก่อาณาประชาราษฎร
 ราษฎรทั่วพระราชอาณาเขต ให้โอวาทสั่งสอนมายังชองกิงกับคนท
 มขอขงสำนักอยู่ตำบลเขาเนยข้าวเปาะ ด้วยชองกิงส่งเนื้อความไป
 กับฮันซุนป้อให้กราบทูลละโทษนั้นทรงทราบทุกประการแล้วจึงทรง
 พระดำรัสว่า ชองกิงกับพวกตั้งกองเป็นโจรเบียดเบียนอาณา --
 ประชาราษฎรและทำการจลาจลในอาณาเขตต่างๆ จะต้องให้ยกกอง
 ทิ้งไปปราบปรามการที่ยังไม่สำเร็จ บัดนี้ชองกิงกับพวกคิดจะละพยศ
 อนุชวราย และจะประพฤติกการคมิให้เบนเสียนหนามในแผ่นดินนั้นก็
 เหมือนกับชองกิงทำความชอบ และชงบ้วยการทแกล้วทหารและเสีย
 พระราชทรัพย์ทำให้ขัดเคืองพระทัยนั้นไม่ทรงอาฆาตต่อไป ถ้า --
 ชองกิงกับพวกจะสมัครเข้าไปเป็นข้าราชการ เราก็จะชบเลี้ยงแต่งตั้ง
 ตามสมควรแก่คุณวิชามีได้มีความรังเกียจ ถ้าไม่สมัครเข้าทำราชการ

ในเมืองหลวงแล้ว ให้แยกย้ายกันไปทำมาหากินตามภูมิลำเนาของตัว
 ถ้างดสนด้วยเงินทุนหรือที่อยู่ ไร่ นา เรือกสวน ก็ให้มาบอกแก่เจ้า
 พนักงานกราบทูลให้ทราบจะโปรดพระราชทานให้โดยสมควร ห้าม
 ออย่าให้ช่องสมกันเป็นโจร เทียวคชง เบียนเบียน อาณาประชาราษฎร
 ให้ได้รับความเดือดร้อนถ้าชองกงกับพวกมขนบถอพระเจ้าแผ่นดิน
 โดยสุจริตจงทำสัตย์สาบานให้แม่ทัพนายทหารและผูถอหนังสือรู้เห็น
 เป็นพยาน แล้วก็ให้กอกวเล็กที่พกลบเข้าไปเมืองหลวง” — — —

ใจความในหนังสือเช่นนี้ แต่ผู้อ่านแปลงความตามอบายของกอกวว่า บรรดา
 พวกพองชองกงนั้นโปรดยกโทษให้ แต่ตัวชองกงตนเหตุนี้ให้กอกวพาตัว
 เข้าไปเฝ้า ณ เมืองหลวง

โงวหยงได้ฟัง เข้าใจในอบาย จึงพยักหน้า แก่สวดยหยง ๆ ฐ ในทจ
 ตอบว่า พระเจ้าชองฮยจงยกโทษแต่พวกเรานขยส่วนพชองเราไม่ยอมยก
 โทษให้ กลบจะเอาตัวเข้าไปในเมืองตั้งเกย เราไม่ยอมให้พเข้าไปแล้ว
 ชกเกาทัศนทชอนไว ในเสอียงไปถกขมบคนอ่านหนังสือตกจากเกาช ชองกง
 กับพวกกรบมาขนมมาพรอมกัน ส่งไททหารยงเกาทัศนทชนไปบนเชิงเทนเป็น
 อนมาก กอกวเห็นดงนนกขนมมาพาทหารออกจากเมือง ไททหารตามตชองกง
 กับพวกเป็นสามารถ โงวหยงก็จุดประทัดสัญญาชนทหารทชมอยทงสองทาง
 กชบทหารมาและทหารเดินเท้าออกมาช่วยรบ กอกวเห็นดงนนกถวจะตกอยู่
 ในระหวางศึกกระหนาบจิงเวงทหารรบหักออกไปได้ ทหารเมืองตั้งเกยตาย
 ประมาณสามส่วน ทหารโจรตายประมาณส่วนหนึ่ง กอกวเห็นทหารชองตัว
 ตายมากกว่าพวกโจร จึงส่งทหารให้ลาถอยกลบเขาเมืองชองกงก็เลิกกองทัพ
 กลบไปค่าย

ฝ่ายกอกิวเมตคดกลอธิบายจะฆ่าชองกิงไม่สมควรประการหนึ่ง จึงม
ความวิตกไปว่าเราทำการลวงเกินรับส่ง ทนายจะฆ่าชองกิงผิดนเหตุเสียหา
ความชอบใดต่อกก็ไม่มีหมาย ความอนนถาทราบถึงพระเจ้าของฮยจวงแล้ว
ตัวเรากจะมีความผิดเป็นขอใหญ่จาจะมีหนังสือบอกกล่าวโทษชองกิงเสียก่อน
และมีหนังสือไปถึงชวเกย ท้องกวนให้ช่วยทูลแก้ไขชองกิงทัพเพิ่มเติมมา
อีกเอาความชอบไว้ก่อนความผิดจึงจะสัญญาไปคิดแล้วแต่งหนังสือบอกใจความ
ว่า “ข้าพเจ้ากอกิวเบนทกอไทอวย ขอกราบบังคมทูลมาให้ทราบ
ด้วยบันฮวนเจียงไปแจ้งความว่าเบนข้าหลวง เชิญหนังสือรับสั่งไปให้
ชองกิง ณ ค่ายเขาเนยชัวเปาะ ข้าพเจ้าเห็นว่าครั้งก่อนก็โปรดให้
ตนเองเสียนหนังสือรับสั่งไปถึงค่าย ชองกิงกับพวกไม่เกรง
พระราชอาญาเขาดตาหยาบชากับข้าหลวงทำให้เสื่อมเสียพระเกียรติ
ยศครั้งหนึ่งแล้ว และบันฮวนเจียงเชิญหนังสือรับสั่งจะให้ไปถึงตำบล
เขาเนยชัวเปาะ ข้าพเจ้าจึงห้ามไว้ให้พักอยู่ที่เมืองจิวจวก่อน เพราะ
กลัวว่า ชองกิงกับพวกจะมีความหมั่นประมาท จะกระทำการ ข่มเหง
ข้าหลวงให้ได้ความอภัยสัก ข้าพเจ้าจึงให้หาตัวชองกิงกับพวกมา
ประชุมพร้อมกันที่หน้าเชิงเนินเมืองจิว แล้วให้เจ้าพนักงานอ่าน
หนังสือรับสั่งให้ฟังจนสนขอความ ชองกิง โง่หยงไม่นับถือเชื่อฟัง
และไม่เกรงพระราชอาญา ให้สวดยหยงพูดทำทายเป็นคำหยาบต่างๆ
เอาเกาทัณฑ์ยิงคนอ่านหนังสือถึงแก่ความตาย แล้วได้ฆ่าพันทหาร
รักษาหน้าทและคนประจำการตายเสียหลายพัน ข้าพเจ้ายกทหาร
ออกสู้รบฆ่าพวกชองกิงตายลงเป็นอนันต์มาก ชองกิงกับพวกจึงหนีกลับ
ไปค่ายเขาเนยชัวเปาะ” และมีหนังสือแจ้งความไปถึงชวเกย — — —

พระราชทานให้ตามหนังสือบอกเถิด พระเจ้าของสุยจึงทรงเห็นชอบ จึงตรัสถามว่าท่านจะเห็นผู้ใดที่จะคุมทหารออกไปช่วยราชการได้ ช่วเกียทูลว่าคองกัจฉง จรุง ทหาร ชาย-ชวา เคยส่งสอนศิษย์ ถึงแปดสิบหมื่น เป็นคนรู้วิชา และเพลงอาวุธต่าง ๆ พอจะต่อสู้เขาช่วยชนะพวกโจได้ พระเจ้าของสุยจึงทรงรับสั่งให้หาคองกัจฉงเข้ามาเฝ้าตรัสสั่งให้เลือกทหารที่สมควรในกองอาสาสิบหมื่น ยกไปช่วยในการรบ จึงสั่งให้เจ้าพนักงานมีหนังสือตอบไปถึงกอกิวมีความว่า “ซึ่งกอกิวบอกเข้าไปกราบทูลนั้นทรงทราบทุกประการแล้ว โปรดให้คองกัจฉง ทหารเอกสองนายคุมทหารเลวี่สิบหมื่นยกมาช่วย ถ้าเห็นว่าทหารเรายังน้อยกว่าข้าศึกก็ให้เกณฑ์ทหารหัวเมืองใหญ่-น้อยเพิ่มเติมขึ้นให้มากกว่าพวกโจร แม้นขัดขวางในการศึกประการใดก็ให้ปรึกษาแก่ขุนฮวนเจียงให้เห็นด้วย แล้วจงคิดอ่านทำการไปให้ตลอด อย่าได้ถอเปรียบแก่งแย่งกันให้เสียราชการเป็นอันขาด” --

เขียนแล้วเขามาบอกให้คองกัจฉง แล้วพระราชทานเสื้อสำหรับขุนนางที่ปรึกษาไปให้ขุนฮวนเจียงด้วยคองกัจฉงรับหนังสือแล้วกราบถวายบังคมลาออกจากที่เฝ้า มาจัดแจง กองทัพ พร้อมด้วยเสบียง อาหาร ยกออกจากเมืองตั้งเกียตรงไปเมืองจิว กอกิวออกมาต้อนรับเชิญให้นั่งที่สมควร คองกัจฉงรับหนังสือรับสั่งตั้งโอบนโอบนโต๊ะ กอกิวจึงให้หม่อมขุนนางนายทหารและกรมการมาคำนับหนังสือรับสั่งพร้อมกันแล้ว คองกัจฉงเปิดผนึกออกอ่านครั้นจบข้อความดังกอกิวกับนายทหารกรมการก็คำนับบอกครั้งหนึ่ง คองกัจฉงหยิบเสื้อสั่งให้แก่ --

ขุนฮวนเจียง ๆ คำนับรับมาสวมกาย แล้วคองกัจฉงก็คำนับกอกิวตามธรรมเนียม

กอกิวจึงพูดกับทหารทั้งปวงว่าแต่ก่อนเราได้แต่งทหารคุมกองทัพเรือกินไปค้าขายเขาเนี่ยช่วเปาะ ก็เสียดแก่พวกโจรทั้งสองครั้ง เสียเรือ รบและ --

ทหารเป็นอันมาก บัดนี้เราคิดจะต่อเรือรบใหญ่ ๆ สักห้าร้อยลำบรรจุกองทหาร
ให้มากกว่าเก่าสองสามส่วนยกไปรบพวกโจรอีกครึ่งหนึ่ง ท่านทั้งปวงจะเห็น
ประการใด บัดนี้ชวนเจียงตอบว่าท่านคิดจะต่อเรือรบขนาดนั้นชอบแล้วแต่ของหา
ช่างที่ฉลาดมาต่อทำให้แปลกกว่าเรือรบแต่ก่อนจึงจะรบได้ชัยชนะ กอ๊กจก
ถามว่าท่านยังรู้เห็นว่ามี ใดเป็นช่างวิเศษกว่าช่างทั้งปวง บัดนี้ชวนเจียงบอกว่า
ในเมืองหลวงและหัวเมืองคงมีคนเป็นช่างวิเศษบ้าง ท่านจงมีหนังสือประกาศ
แจกไปทุกเมืองแล้วปิดไว้ในหนทางใหญ่แล้วแต่งคนไปคอยฟังข่าวดูคงจะหา
ช่างวิเศษได้เป็นแน่ กอ๊กจกได้ฟังเห็นชอบจึงให้แต่งหนังสือเป็นคำประกาศว่า
ผู้ใดมีปัญญาเฉลียวฉลาด ชำนาญในการ ต่อเรือรบ วิเศษกว่าเรือแต่
ก่อน จงเข้ามาบรรณาสาต่อเรือให้ท่านแม่ทัพ ณ เมืองจจว แล้วจะ
กราบทูลเสนอความชอบตั้งให้เป็นขุนนางมอส์ศักดิ์ ในการช่าง ครั้น
แต่งแล้วให้แจกไปแก่หัวเมืองเฮก โท ตริ จิตวาทั้งปวงแล้วปิดไว้ที่บ้านประตู
เมืองจจวทางทิศใต้คนเฝ้าประจำอยู่

ยังมีชายคนหนึ่งชื่อเฉียบชน ตงบ้านเรือนอยู่แขวงเมืองจจวเขตแดน
ติดต่อกับเมืองจจว เวลาวันหนึ่งเฉียบชนมาเยี่ยมพนองซึ่งสำนักอยู่ ณ
เมืองจจวด้านตะวันออก ครั้นมาถึงประตูเห็นคนยืนดักประตูประกาศ เฉียบชนก็
แวะไปดูเข้าใจในเรื่องความที่ประกาศแล้วพูดว่า ถ้าจะต่อเรือรบแล้วทำให้
ชอบกลอย่าต้องให้คนถ่อพายจึงจะดี คนที่เฝ้าได้ยินเฉียบชนพูดจึงถามว่า
เจ้าเข้าใจในการต่อเรือหรือเฉียบชนบอกว่าเรารู้บ้าง คนเฝ้าก็พาเฉียบชน
เข้าไปค้ำนบกอกแล้วแจ้งความตามซึ่งเฉียบชนพูดให้ฟังทุกประการ กอ๊กจก
จึงถามเฉียบชนว่า เจ้าจะต่อเรือไม่ไห้คนแจวพายนั่นจะทำอย่างไรจึงบอกให้
เราเข้าใจ เฉียบชนว่าข้าพเจ้าคิดจะต่อเป็นเรือกลมจักรและตาดฟ้าสองชั้น

บนกรวบซ้อน สองข้าง เสากระดานเสริม เป็นทึบทุ มรูปเสมา ตงรายเป็นระยะ
 หน้าเรอรับและท้ายเรอนนตอเหมือนรูปบ่อ เจาะช่องไว้ให้มากสำหรับจะยิง
 เกาทัณฑ์ตลอดออกไปภายนอก ถึงพวกชาวศึกจะยิงเกาทัณฑ์มากไม่ถูกทหาร
 ในเรือเรา และจักรที่จะใช้ให้เรือเดินนวางบนคานฟ้าชนกลางทงสองข้าง
 ให้คนหมุนจักรข้างดะยสืบคน เรอนนเสาทองแดงหุ้ม จักรนนทาดวยเหล็ก
 คานฟ้าชนบนน มทอและดุนาชนชง ไขบนคานฟ้าถงชาวศึกจะทงเพลิงลงใน
 เรอก็ไม่ไหม้ ถาท่านกระทำอย่างชาวพม่าแล้วเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

กอกวได้ฟังมีความยินดีจึงว่ารูปเรือจะอย่างไรเรายังไม่เห็น เจ้าจึง
 เขียนให้เรอดูเป็นตัวอย่างจึงเอาพู่กันกับกระดาศดั่งให้เขียนชุน ๆ รับมาเขียน
 รูปเรือลงในกระดาศแล้วส่งให้ กอกวรับมาดูเห็นดีกว่าเรือรบที่เคยตอมา
 แดก่อน จึงถามเขียนชุนว่าเรืออย่างนเราจะตอศึกทหารอยลาก็เดอนจึงจะ
 แลว เขียนชุนตอบว่าถาจคอกางงบงทโหมากการกแล้วเรอ กอกวจงว่าเรา
 จะจคอกางงให้สพน จบงกสพหมนจะพอใช้หรือไม่ เขียนชุนว่าสมควรแล้ว
 เกณฑคนทชานาญในการเรือในหัวเมืองที่ไกลเคียงกับเมืองจจวแปดหัวเมือง
 เป็นคนสพหมนสพนมอมให้เขียนชุน แล้วส่งเจ้าพนกงานให้เบิกเงินหลวงจัด
 ฆอไม้ให้กับเขียนชุน ๆ กแบ่งคนเป็นทหารอย ส่วนอากงนายช่างลาละสคน
 คนใช้ลาละสองร้อยคน แล้วให้ปลูกโรงเรือทหารอยทลงเรียงตอกนรมทวนา
 เขียนชุนจึงให้ตออย่างไมกงวานตง โครงชนทงทหารอยลา

ฝ่ายทหารโจรที่ปลอมมาสอดแนมฟังข่าว ณ เมืองจจว ครนแจ้งว่า
 กอกวให้เขียนชุนตอเรือจักรกลจะยกไปตีค่ายเขาเนียงชวเปาะ จึงรับไปแจ้ง

ความแก่ชองงก ๆ ได้แจ้ง มีความวิตก จึงให้ คนใช้หาตัว โงวหยง มาแล้วเล่า
ความตามเรื่องทคนสอดแนมมาบอกให้ฟังทุกประการ

โงวหยงจึงว่า ถ้าเรา นั่งไว้ ให้เยียบชนต่อเรือ สำเร็จแล้ว กอถึกจะมี
กวดงมากชนเพราะเรือรบนั้นพิเศษเหมือนนกบบอมและค้าย อาจจะไม่ป้องกัน
รักษาทหารทงปวงได้ไม่เป็นอันตราย ข้าพเจ้าคิดจะทำลายล้างเสียแต่แรก
อย่าให้เยียบชนทำการต่อเรือได้สำเร็จ โดยเร็ว ชองกกว่าท่านจะคิดประการใด
ก็ตามแต่ท่านจะเห็นสมควร โงวหยงจึงหาตัวเตยเซ่ง ชงซัน นางชงยเหนย
นางโก้วตัวขอเข้ามาแล้วถามว่า เราจะใช้ให้เจ้าทงสปลอมเข้าไปเผาเรือรบ
ในเมืองจจวจะได้อหรือไม่ สคนบอกว่ายาวว่าแต่ท่านจะใช้การเท่านั้นเลย ถึง
ยากกว่านสกเท่าใดข้าพเจ้าจะอาสาไปก็ว่าจะสนขวัต โงวหยงได้ฟังกมความ
ย่นดจงบอกอธิบายที่จะคิดอานเผาเรือให้ฟังทุกประการ ทหารทงสปรบคากคานบ
ตามาสดมเสือกางเกงเหมือนลูกจางแล้วพากันมายังเมืองจจว เตยเซ่ง ชงซัน
ก็เข้าไปคานบอากงชงเป็นนายใหญ่

อากงจึงถามว่า เจ้าทงสองมาแต่เมืองไหนมีอะไรอย่างไรจึงมาหาเรา
เตยเซ่ง ชงซันบอณาว่าข้าพเจามได้กำหนดแนว่าอัยเมืองไหน เป็นคนเทยวรบ
จางทำการถากไม้ได้กับทกบานเมืองพอได้ช้ออาหารเลี้ยงขวัต บदनข้าพเจ้า
ทราบว่ ท่านแม่ทัพใหญ่ในเมืองหลวงออกมาตั้งกองต่อเรือรบจะไปจับโจร
เขาเนยชวเปาะ ข้าพเจ้าจึงได้มาหาท่านหวังจะรบจางทำการงาน อากงจึงว่า
เวลาเวลานนพวกขางทตองเกณฑ์มอถักขวานบ้วยไปสองคน บอกกับเราให้หา
ลูกจางแทนตอ เจ้าเขามาจะรบจางกพอตทเตยว เจ้าจะรบจางเป็นเดือนหรือ
รายวันจะคิดเอาค่าแรงมากน้อยเท่าไรจึงบอกไปเกิด เตยเซ่ง ชงซันตอบว่า
ท่านจะให้ทำเป็นเดือนหรือรายวันและจะคิดค่าจางให้เท่า ไฉนแล้วแต่ท่านจะ

เอนด อากงไดพงกมความยนต์ด้วยหวังประโยชน์จะหากำไได้ในคำจ้าง จึง
ไทเตยเซง ชงชนเขารบทำการงานเป็นเจ้าพนักงานสมไฟตัดกระดานให้เข้าวง
เตยเซง ชงชนรบค้าแลวกไปทำการงานตามสั่ง

ฝ่ายนางชงยเหนีย นางโก้วตัวชอกหาอาหารมาส่งวันละสามเวลา
ไต่ชาติ เตยเซง ชงชนกอดส่าหทำการไม่เกยจคราน อากงกมความเมตตา
ครนเวลาเย็นเลิกการแลว เตยเซง ชงชนกไปเที่ยวพุดจาประจบประแจง
อากงอน ๆ จนชอบพอสนิทกันทุกโรงงานแต่เตยเซง ชงชนรบจ้างทำการงาน
ไต่ประมาณเดือนเศษ เรอนนชนกระดานตอกหม่นแลวเห็นไต่ทพอจะทำ
การเผาเรือไต่ ครนเวลาเย็นนางชงยเหนีย นางโก้วตัวชอกหาอาหารมาส่ง—
ชงชนจึงถามว่าเจ้าไต่พบปะทหารพวกเรามาอยู่ที่ไหนบ้าง นางชงยเหนีย
นางโก้วตัวชอกบอกว่า ใจหวงให้ทหารมาซุ่มอยู่ชายบ้านนอกเมืองประมาณพัน
เศษไต่พบกับเราแลว เตยเซงจึงสั่งว่าเจ้าจงรีบกลับไปบอกทหารเหล่านั้นให้
รุดกันและรวบรวมไว้ให้เป็นหมู่หมวดพากันเล็ดลอดเข้ามาอยู่ให้ใกล้ เราจะ
จุดเพลิงเผาโลงเรือในเวลาสองยาม ถ้าเห็นแสงเพลิงสว่างชน จงเร่งรีบมาพา
ทหารเข้ามาหาเราโดยเร็ว นางชงยเหนีย นางโก้วตัวชอรบค้าแลวรบมา
จัดการตามสั่งทุกประการ

ฝ่ายเตยเซง ชงชน กแสรง เกบกวาด สะเก็ด หยากเขือ รวบ รวบรวมไว้
หลายกอง อากงและจบกงถามว่าเจ้าเกบกวาดหยากเขือมากองไว้ทำไม
เตยเซง ชงชนว่าเอาไว้ตัดไฟตัดกระดาน ถิ่นเวลาทำงานจะได้ไม่ต้องไปเที่ยว
เก็บให้บ่วยการอากงและจบกงมไต่มีความสงสัย ครนเวลากลางคณคกสอง
ยามคณทงปวงหลับสนิท เตยเซง ชงชนกอดเอาเพลิงจุดเขือและโรงเรือ
หลายแห่งเพลิงกไหม้ตคโรงและเรือสว่างชน อากงและจบกงตคกใจไม่คิด

อำนาจจะช่วยกันดับเพลิงพวกนั้นเอาตัวรอด ผู้ตรวจการกรบเข้าไปแจ้งความ
 แก่ก๊กให้ทราบ ก๊กก็ได้อึ้งตกใจแลไปเห็นแสงเพลิงสว่างจึงให้กงก จ้วง
 คุมทหารมาช่วยกันดับเพลิง

ฝ่ายนางซิงยเหนย นางโกดัวขอเห็นเพลิงสว่างตามสัญญาก็เข้าไป
 ดับเพลิงด้วยตัวเอง ชงชุนจุดเพลิงได้แล้วจึงรีบเข้ามาพาทหารเข้าไปพบกับเตยเซ่ง—
 ชงชุนแล้วให้ทหารเอามาและอาวุธส่งให้ เตยเซ่ง ชงชุนก็เข้ามาถืออาวุธคอย
 ทอยพอแลเห็นกงก จ้วงกุมทหารชบมาข้างหน้าจะไปช่วยดับเพลิงทหาร โจร
 กรองตวาดด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าผู้ใดจะไปดับเพลิงก็เร่งระวังตัวให้จงดีทหาร
 เขาเนยชวเป่าขลุ่ยมาอวยทนมาก กงก จ้วงได้ขมกตกใจหยุดมายืน — —
 ตะลึงอยู่ เตยเซ่งเห็นได้ทงใจเอาท่อนศลาพิเศษวางไปถลกอกกงกตกลงจาก
 หลงมาทหาร โจรก็พากันตรูเข้าไปจับ พอจ้วงได้สติชบมาเขารบป้องกัน
 เอาตัวกงกออกไปได้ทหาร โจรก็หอมล้อมจ้วงไว้ ครั้นกงกหายขาดแล้วจึง
 ฉวยอาวุธโดดชนหลงมาพาทหารเขาตกระหนาบ ทหาร โจรก็แตกไปเป็นช่อง
 จ้วงออกจากหลุมได้

ขณะเมื่อรบกันอยู่นั้นมาไซไปแจ้งความแก่ก๊กว่า ทหารโจรชอบ
 เข้ามาจุดไฟเผาโรงเรือแล้วรบป้องกันไว้ไม่ให้กงก จ้วงไปดับเพลิงได้ก๊ก
 ได้ฟังตกใจจึงให้เฮยฮัน หลงของกิดคุมทหารรีบไปดับเพลิง ให้ฮองหวนกับ
 ซอเกียคุมทหารหนุนไปช่วยกงก จ้วง นายทหารทั้งสองรีบยกไปทำการตาม
 คำสั่ง เฮยฮัน หลงของเกิดคุมทหารหลกตัดทางไปดับเพลิง ๆ ไทรมลงสิ้นแสง
 สว่าง ทหารทรมล่อยนหมกมตไม่เห็นกนทหารเมืองตงเกยไม่มดำคณูสัญญา
 ในตัวและเป็นคนแปลกหน้าสบสนหลายหัวเมืองจากนั้นไมถนคกเขาสูรบฆ่าพัน
 กันเองล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารโจรก็มสมมือฆ่าพันทหารเมืองตงเกยตาย

สมทบกันลงอีก พออุโมงหวน ซื่อเกียคุมทหารหนุนไปช่วยตกระหนาบหลัง
 เตยเซ่ง ชงชน นางชงยเหนย นางโก้วตัวชอเหนยจะเสยท เตยเซ่ง ชงชนก
 ขบมารบลงมารบกับอุโมงหวน ซื่อเกียให้นางชงยเหนย นางโก้วตัวชอคอยรบ
 บองกันกองทัพคงก จวงงไว เตยเซ่ง ชงชนกฉาพนรบหักพาทหารออกจาก
 ทลอมไคขบมารบหนตรงไปตำบลเขาเนยชวเปาะ นายทหารเมืองตงเกยจึง
 ปรีักษากันว่าเรา จะติดตามตักกองทัพโจร ไปในขณะนั้น ก็เป็นเวลาค่ำไม่เห็นตัว
 ทหารของเราจะหลงฆ่าพนักตนเองต้องกลับไปแจ้งความแก่ท่านแม่ทัพเสยก่อน
 จะส่งประการใดจึงค่อยทำตาม

ปรีक्षाเห็นพร้อมกันแล้วก็พากันกลับเข้าไปถึงในเมือง พอเวลา
 รุ่งสว่างนายทหารทั้งหลายเข้าไปแจ้งความตามที่ได้รบกับพวกโจรและได้ช่วย
 กันดับเพลิงนั้นให้ทราบทุกประการ กอกิจจึงท้าวเตยชอนมาถามว่าเหตุ
 เดิมที่จะเกิดเพลิงนั้นผู้ใดเป็นต้นไฟ เตยชอนว่าข้าพเจ้าได้เลี้ยงใต้ถ้ำฮากง
 ได้ความว่าจับกังมอถุกชวานม้วยลงสองคนทำการไม่ถนัด จึงบอกฮากงให้หา
 ลักจ้างแทนตัว ยังมีชายสองคนแปลกหน้าเข้ามาหาฮากงจะขอรับจ้างฮากง
 ก็ยอมให้เขาอยู่รับจ้างทำการประมาณเดือนเศษ เวลาเย็นวานนั้นชายสองคน
 ทำการผิดปกติ ครันตักสองยามส่งดับเพลิงจึงได้ไหม้โรงและเรือนแล้ว
 ชายสองคนนั้นหนีหายไป เหตุที่เกิดเพลิงไหม้เพราะฮากงให้ชายสองคนเข้ารับ
 จ้างและอาศัยอยู่ในโรงงาน กอกิจได้ฟังจึงว่าชายสองคนเห็นจะเป็นพวกโจร
 เขาเนยชวเปาะปลอมเข้ามารับจ้าง แต่ฮากงเป็นคนเบาความสมคบคนร้าย
 เข้ามาได้ในโรงงานนั้น ให้เขาเพลิง คลอกเผา ฮากงเสีย ให้ตาย อย่าให้คนทั้ง
 หลวยเขาอย่างต่อไป แล้วถามเตยชอนว่าเรือที่ตอชนกระดานตอกหมันแล้ว
 ไหมเสียสักเท่าใดเราจะได้อัดต่อเพิ่มเติมขึ้น

เยียบชนบอกว่าไฟไหม้เรือเสียไซ้ไม่ไต่รอยลாதใหม่ซารุดพอจะซ่อม
 แปลงได้สักยี่สิบลา กอกก็จงส่งเยียบชนให้ตอเรือและซ่อมแปลงชนใหม่ให้
 แล้วโดยเร็ว สงทหารตตไม่ตงคายนลอมโรงเรือไว้ โดยรอบที่ประตุนนมทหาร
 รักษาอยู่ประตูละรอย คอยตรวจตรา ผู้คนเข้าออก มิให้สืบสนและนอกคายนน
 ให้ทหารตระเวนรักษาทั้งกลางวัน-กลางคืน แล้วประกาศแก่ฮากงทงปวงว่า
 ผู้ใดจะเขามารบจ้างทำการแล้วจงได้เลี้ยงใต้ตามบ้านของ ขอดว ขอบตา
 ขอกรรยา และแซ่ไวให้รู้จัก ถ้าเลิกการแล้วให้ออกไปเสียพนักาย อย่าให้
 ฮาคัยนอนค้างอยู่เป็นอนชาติตาม โคมฟังชนท่าเหมอนหนหลังแล้วจะเอาเพลิง
 คลอกเสียทั้งโคตร เยียบชนและทหารค่านบลามาจัดแจงการตามสั่ง

ฝ่ายเตยเซ่ง ชงชน นางชงยเหนย นางโก้วต้วชอพากันหนีมาถึงยัง
 เขาเนยชวเปาะจึงเขาไปแจ้งความแก่ชองกงไหทวาม ชองกงได้แจ้งจึงถาม
 โงวหยงว่ากอกจตอเรือรบถงหารอยลาทานให้ทหารไปเผาเรือใหม่แครอยเศษ
 เรียงเหลืออยู่มาก เราเห็นวากอกจจะยกทัพเรือและทัพบกมาอีกเป็นเน่ทาน
 จะคิดอ่านแก้ไขประการใด

โงวหยงตอบวากอกจเป็นคนตาปัญญาบาดสงครามด้วยใจนนักคิดเห็น
 แต่จะได้ชยชนะพวกเราตายเดยวที่จะห้ามไม่ให้ยกมานั้นไม่ได้ ชงซาพเจ้า
 ให้ทหารลอบเข้าไปเผาเรือนน หวงจะให้กอกจรวสานกและครนความสมมอของ
 พวกเรา ถึงจะคิดทำการศึกไปภายหนากไม่อาจตั้งใจหักหาญด้วยกำลังคง
 เขตชขาดครนความคตระวงตอเบมทวงหน้าหลังโดยมาก อปมาเหมอนคนท
 เลยถบค่างหลอกหลอนมาแต่ก่อน อาการของคนทบค่างเลยหลอก
 นนมีความกลัวเขนอนมากแมนว่าไคยนเสียงแก่รกรากหรือคนหลอน
 กหวาดสะคงสาคญวามค่าง ปรียาทกถวบค่างกบลกษณะกอกจนนคตาย

กันแน่นเราจะคิดอ่านล่อลวงประการใดคงสมความปรารถนา บदनซาพเจ้าคิด
จะแต่งคำโคลงไปยั่วโทโสกอกิวให้รีบยกมาโดยเร็ว ถ้ากอกิวยกทัพมาคราว
นั้นซาพเจ้าจะคิดเอาชัยชนะให้จงได้ พุดแล้วโงวหยงจึงเขียนคำโคลงสี่บทใจ
ความว่า “พวกเราซึ่งสำนักอยู่ ณ เขาเนยชัวเปาะ มีอำนาจใหญ่กว่า
หัวเมืองประเทศราชทั้งปวง ประกอบไปด้วยทรัพย์สมบัติและความ
สุขสามประการ ประการหนึ่งมทหารเอกถ้อยเศษ ทหารเลวหลาย
สับหมนมผมอเข้มแข็งกว่าทหารเมืองอื่น พอที่จะบงกักรักษาอาณา
เขตมิให้ข้าศึกศัตรูมาแยบเบียดเบียนได้ ความสุขที่สองนั้นว่าด้วย
คำบลเขาเนยชัวเปาะนมอาณาเขตกว้างขวางหลายพันลี้ มนาล้อม
เบนค่ายล้อมรอบทั้งแปดทิศชัยภูมิเหมือนที่อยู่แห่งมังกร ผู้ใดคิดจะ
เข้ามาทำอันตรายแก่พวกเราก็คงพินาศฉิบหาย ความอันตรายกลับ
ถึงตัวผู้นั้นด้วยสามารถอำนาจชัยภูมิในที่อยู่แห่งพวกเรา ขอสามนั้น
ว่าทรัพย์สมบัติ และเสบียงอาหาร กมึงคงบริบูรณ์ พอที่จะทำนุบำรุง
เลี้ยงทแกล้วทหารให้ราแรง ถึงหากจะยกไปปราบปรามบ้านน้อยเมือง
ใหญ่ ให้มาอ่อนน้อม อยู่ในอำนาจ ก็คงสมความปรารถนา และเราคิด
จะยกช่องกงผูของเรามาเป็นอ่อง ครอบครองสมบัติในแผ่นดิน
เขาเนยชัวเปาะก็จะได้ ไม่มีผู้ใดขัดขวางห้ามปราม คิดจะจับกอกิว
เอียนเจยกกับขุนนางพวกกัณฉินในเมืองตังเกี๋ยมาเสียให้สนก่อนจึงจะ
เตรียมกองทัพใหญ่จะยกไปเหยียบเมืองจิว พอได้ข่าวว่ากอกิวต่อ
เรือจักรแล้วจะนำนางมโหรีใส่เรือมาบนของกำนัล เรามความยินดี
ได้เตรียมการคอยรับไว้พร้อมให้รีบยกไปเถิด” เขียนแล้วส่งให้ทหาร
ลอบไปบอกโจหน้าเมืองจิว ทหารค่านับรับหนังสือลอบไปบอกโจตามส่ง

มองไป ใ้เห็นแหงทวาล้านกทำรงอยู่ ในพ่มไม้ ไทน แม่นรุแหงแนแล้ว
จงเอาตงแหงทรงจบเอาตวนกนจนงไต และเราเป็นแม่ทพเรือไปคราวน
หมายจะตไ้ถึงคายเขาเนยชวเปาะแยงรงชองกงเสยให้แตกกายหลังจิงจะคิด
อ่านเอาขั้ชนะไต โดยสะตวก

บ่นฮวนเจียง ไ้ฟังกอกกวดตดหม่นประมาท พวกโจรงตงนน จิงคิดว่า
กอกกวดเป็นคณเยอหยง ไม้ออนนอมนบถอผู้ มบุญญา ถึงเราจะตคทานอย่างไ้ไรก็
ไม้ฟังบวดยการปากเปล่า ถ้ากอกกวดยกทพเรือไปถึงเขาเนยชวเปาะคราวนคง
จะเสยทตองในกลอบายศกคอย่างหนงอย่างไตเป็นแนแท้ ถึงตจเราไปตวยกคง
เป็นอนตรายแทบถงชวต แต่จะรอตตจตวดยชองกงเป็นคณใจตมเมตตจตเห็น
จะไม้ทำอนตรายแก่เราเป็นแน

คิดแลจจพตพอเป็นทวาทานจะไปในกองทพเรือกตามใจแต่ให้ระวง
ตจจมากอชยาไตประมาทชวพเจากจะไปตวดยชวตคเตอนตามสตบบุญญา—
กอกกวดจิงจตเรือสามสบลาบรรจทหาวลาคะพนเป็นคณสานหม่น ให้คงกเป็น
ทพหน้าคมเรือสามสบลยกลวงไปก่อน แลจจจตเรือหาสบลาบรรจทหาวลาคะ
หาวรอยเป็นคณสองหม่นทพนให้เชยอน อองกน คมเรือหาสบลย เป็นทพทน
ยกตามไป และทพใหญ่นนททหาวเอกเป็นเรือแข่งชวย—ชววา กอกกวดเป็นแม่ทพ
บ่นฮวนเจียงเป็นทพรกษาคมเรือสรอยยสบลยพรอมตวดยเสบยงอาหาร พอไต
ฤกษให้ถอยเรือออกจาทวาทนาเมองจจจ

ฝ่ายททหาวทมาคอยสอตแนมอย ฦ เมองจจจ ควันแจงวากอกกวดยก
กองทพบกและกองทพเรือออกจาทวาทนาเมองจจจ จงรบเตนตตมาทางลตตง—
เขาเนยชวเปาะเข้าไปแจงความแก่ชองกง โงวหยงให้ทราย โงวหยงจิงให้

จัดเรือเล็กเป็นอันมากบรรจุกุहारลาดะสทาคน จัดทหารเอกประดานาทอดทน
 อยู่ได้นานสืบสามนาย ทหารเลวสามหมื่นเศษแบ่งเป็นกองล่อ-กองรบล่อของ
 คอฮวนเซียวฮวย ฮวนเซียวเหงา ฮวนเซียวชิต เป็นนายทัพคุมทหารมองชาวบัก
 หนาเรอกองหนง เม็งคง ทงฮอย ทงเมงเป็นนายทัพคุมทหารมองแดงบัก
 หนาเรอกองหนง เฮยหลิม เตเตียนส่ว สยง เลาดง เขาเจงเป็นนายทัพคุม
 ทหารมองดาบักหนาเรอกองหนง เตยฮวย เตยฮวนเป็นนายทัพคุมทหารมอง
 เหลืองบักหนาเรอกองหนง บรรดาทหารนาใหม่บัดหลาและส่วสำหรับมอจน
 ครบตัว แลวบอกอบายที่จะล่อลวง ทาตายเรอกองทัพเมืองตงเกีย แก่ทหารทง
 ปวงรุทวกัน นายทัพและทหารค่านับลงไปจัดกองทัพแลวยกไปคอยอยู่ตามสั่ง

โงวหยงจึงบอกชองกงวากองทัพที่จะสู้ ในทางน่านนขาพเจ้าจาดแจง
 ใหยกไปแล้ว แต่กองทัพจะไปต่อสู้ทางบักตักเป็นพนักงานของท่าน ชองกง
 จึงจัดทหารเลวสหมื่นทหารเอกยสืบหานาย ชองกงเป็นแม่ทัพ โฉวจุนหง
 เป็นปลัดทัพ ยกขามฟาก มาตงค้ายบดทางไว มีไห้กองทัพเมืองตงเกียยกถ่วง
 แตนเข้ามาได้ โงวหยงกับทหารพอสมควรอยู่รักษาค่าย

ฝ่ายคองกัทพหนาไซจักรมาถึงเขาเนยชวเปาะ เห็นพวกโจรพาขเรือ
 เล็กออกสกัดหน้าไวเป็นอันมากคองกัจิงไห้รอจักรลงไวตั้งทหารเอาพลผูกแนบ
 กับล็กเกาทัณฑ์ยิงไปหมายจะไห้ล็กทหารโจร ฮวนเซียวฮวย ฮวนเซียวเหงา
 ฮวนเซียวชิตเห็นดงนนจิงไห้ทหารกลบเรือแสรงทาหน คองกัเกรงทหารหน
 จักรรีบตามไปโดยเร็ว ทหารในเก้งบ้อมหน้าเรือระดมยิงเกาทัณฑ์พลล่อ
 ออกไปตามชองเป็นอันมาก ฮวนเซียวเหงา ฮวนเซียวชิตก็พาทหารโดดลงนา
 ดาหนยอนออกไปหากองทัพใหญ่ คองกัเห็นดงนนสาคัญว่าพวกโจรหนีกลับ
 ไปค้ายเขาเนยชวเปาะ จึงไซจักรเที่ยวเก็บเอาเรือเล็กมารวบรวมไห้ทหาร - -

รักษาไว้แล้วไซ้จักรเลยไป เอียน อองกน กงทพทนนกไซ้จักรตามไปได้
ประมาณสามต

พอกองทพเม้งคง ทองอย ทองเม้ง และกงทพเอยหลม แต่เทียนตว
ตียง เลาดง เขาเจงพายเรือเล็กออกสกัดหน้าไว้ คังก เอียน อองกนจึงให้
ทหารยิงเกาทันท์และพลได้เหมือนหนหลังทหารโจรกดานาหนยอนออกไปทง
สน ทพทหน้าและทพทนนเมืองตงเกยกไซ้จักรเลยไปใกล้จะถึงเขาเนยชวเปาะ
โงวหยงชนตอยบนหอรบ แลเห็นธงยหอเมืองตงเกยก บกประจำ อยู่บนเกงทหน้า
เรอกเขาใจ เป็นแนวว่า กงทพเมืองตงเกยก หลงในกลอุบาย สมคิด จึงให้ทหาร
ระดมจุดประทัดมาดอและกลองเสียงสนน นายทหารทพทหน้าและทพทนนได้
ยนักตกใจสำคัญว่าพวกโจรเตรียมกงทพข่มไว้มากจึงรอกจกวลงไว้ทงสองทพ
แล้วปรักษากนว่าเราตคองโจรแตกถึงสามกอง จึงยกดวงเลยเขามากทาม
กงทพออกต่อตีไม่ บदनเรามาจนใกล้เขาเนยชวเปาะจึงได้ยนเสียงประทัด
และกลองดงเสียงลมพายใหญ่ชะรอย โงวหยงจะคิดกลอุบายไว้เป็นมั่นคง—
ครนจะยกเขาไปทคายในขณะนก็จะเสียที ประการหนงทหารวานอยตวทว่า
พวกโจรนัก ต้องรอกคอกองทพใหญ่มาตงจึงจะยกชนระดมตคายให้แตกจงได้
ปรักษาเห็นพรอมกนแล้วจงให้ตงชบวนเรือหยุดอยู่ทงเขาเนยชวเปาะ—
ประมาณห้าต

ฝ่ายกอกกวครนเห็นทพทหน้าทพทนนตคองทพพวกโจรแตกแล้วไซ้จักร
เลยไปได้กมความยนตงจเรงทหารให้หมุนจักรไปโดยเร็ว หวงจะรีบตาม—
กงทพทหน้าและทพทนนไปช่วยกันตคายเขาเนยชวเปาะ

ขณะนนเตยสน เตยหวย พายเรือพาทหารออกล้อมกงทพกอกกวไว้
ทงทหน้าและหลังเหมือนกบหมุมตหอมลอมตอมนาออย กอกกวให้ทหารระดม

ยิ่งเกาทัณฑ์เป็นสามารททหารโจรแตกไปเป็นช่อง ด้านไหนเกาทัณฑ์เบาบาง
 ทหารโจรชวนกันเขาลอมदानนน ทหารเมืองตงเกยกัหมเรอกลับเข้าช่วยกัน
 ระดมตีกองทัพโจรแตกพ่ายออกไป แล้วกลับเรือดลบเข้าหอมลอมซ้าย—ขวา
 หน้า—หลังเป็นหมู่ ๆ มิได้แตกฉาน แต่เวียนหันเรอรบไล่ตีพวกโจรอยู่เป็น
 หลายตลบจะใช้จกรเลยไปก็ไม่ได้ กอกิจจึงให้แยกเรือเป็นปีกกาให้ทหารยิง
 เกาทัณฑ์กวาดไว้ไม่ให้ทหารโจรเข้าใกล้ เตยหวย เตยฮุนกรบลดอแต่ห่าง ๆ

ฝ่ายฮวนเซียวฮย ฮวนเซียวเหงา ฮวนเซียวชิต เม่งคัง ทองฮอย
 ทองเม่ง เฮยหลิม เตเตยฮุนติว ลียง เล่าตง เซาเจ็ง พาทหารดานาออกมาถง
 กองทัพกอกิจ ทหารโจรหงสามกองก็ช่วยกันเอาบิตหล่า ไซและลิวเจาะแนว
 หมันทะเลทกล่า นำเข้าในเรือจนทวมตาดฟ้าชนลางทหารที่สำหรับหมนจกร
 ขนมาบอกกอกิจและนายเรือวาเรอรวนาทวมตาดฟ้าจะหมนจกรก็ไม่ได้ — —
 กอกิจและนายเรือได้ฟังตกใจให้ทหารสวดมนานนิกไม่แหงมแต่มากชนตวย
 พนเรือนทะเลหลายแห่ง กอกิจและทหารทงปวงไม่รูทจะทำประการใดสนสติ
 แลตตากนฮย เตยหวย เตยฮุนเหนไตทจงพายเรือเทียบเข้าไปใกล้มองเหน
 กอกิจ บันฮวนเจียง เดินไปมาดับสน คิดฮวนจะพากันโดดนาคหนี เตยฮุน
 เตยหวยกับขนบนเรือแลวบอกวาเรือเจียนจะลมแลวเซญทานมากบซาพเจ้า
 จะพาหนีไปให้พนชาศก กอกิจกำลังตกใจสาคญวาทหารของตวรบเดินเข้า
 มาหา เตยฮุนเอามอกระหวัดคอไว้แน่นพาโดดลงนาคาไป เตยหวยกับมอ
 บันฮวนเจียงโดดลงนาคาตามไป ทหารเมืองตงเกยกัเหนตงนนสาคญวานายลง
 นาคหนีชาศกต่างคนต่างลงนาคจะตามไป ทหารเอก ไท ตริ ชงเบเนกองเรือแซง
 ซ้าย—ขวาเหนเรือเจียนจะลมก็พากันโดดลงนาคทางสน ทหารโจรที่เจาะเรือ
 เหนตงนนก็ไล่จับได้บาง เอาลิวและบิตหล่าแทงตายเสียบ้าง โลहितแดงไป

๕. ๕
ทงตานาทหารโจรชำนาญในทางนาจมหทหารเมืองตงเกียซาเสยประมาณสาม
ส่วนหนึ่งไปได้ส่วนหนึ่ง

ฝ่ายเตยสน เตยหวย พาทวกอกกิว บันฮวนเจียง ฉายนามาประมาณ
สองลางพาทวชนวางไวบนม่ง เทนกกอกกิว บันฮวนเจียงฮอนเปลยไปทงกาย
ก็เข้าใจวากนนาเขาไปแนทของเห็นจะไม่ตาย เตยหวยพตวาลงจะตายหรือ
ไม่ตายก็ขางมันเรตตเอาครษะไปโทชองกงเถต เตยสนจงวาเจาจะทำทหน
นนี้ไม่ได้จะเสยความ ด้วยกอกกิวเป็นทกอโทวยชนนางผู้ใหญ่ในพระเจ้า
ชองฮยจง ทวเราและเจานมบรรตาคกิดตาไม่ควรจะทำอนตรายไทถงแกชวต
ประการทงชองกงผู้ พชองเราไม่ได้คตประทษรายตอแผนคิน สมคฺรจะเข้าไป
เป็นชาราชากรอยเมืองหลวง ถ้าเราทำอนตรายแกกอกกิว พระเจาชองฮยจงก็
จะเห็นวาพเราเป็นกบฏการศึกจะตตอลกลามไปไม่รูวาย เราช่วยกันแก้ไข
คนทงสองให้พนแลวพาทวไปโทชองกงพเราคกวา

๕. ๖
ขณะเมอพตกนอยนนักพอดพอกททหารประตานาคมหทหารเมืองตงเกีย
มาประชุมพร้อมกัน เตยสนจงให้ทหารพยงตวอกกอกกิว บันฮวนเจียงชนเอา
ครษะลงไวเบองตานากไหลออกทางปาก กอกกิว บันฮวนเจียงได้สตพนชน
กอกกิวไม่อาจดูหน้าทหารโจรและทหารของตวไดนงกมครษะเอาหน้าชบกับเขา
ไม่พตประการใด นายทหารโจร ก็ผูกมัดทหารเมืองตงเกีย แลวพารบเดิน
ลัดตทวงไปเข้าทางหลังเขานำตวอกกอกกิวและทหารทจับได้เขาไปให้แก่ — —
โงวหยง ๆ มีความยินดีจึงให้เอาตวอกกอกกิว บันฮวนเจียงไปขังไว้ก่อน แต่พวก
ทหารเอกทหารเลวนนให้จามนคงแลวบอกแก่นายทหารทงปวงวากองทัพเรือ
เมืองตงเกียมาจอดตงชบวนอยุทชายนาอกสองกอง เรือประมาณแปดสิบลำ
พอกเจ้าจรับไปทำลายเสียโดยเร็ว นายทหารเหล่านนพตวาแม่แต่กองทัพ

กอถงเรือถึงสระขยสบลำพวกข้าพเจ้ายังทำลายให้จมเสียได้ก็เพราะความคิด
 และปัญญาของท่าน จะวิตกอะไร กับเรือแปดสบลำ ตานาพวกเดียว ก็จระจก
 หงสน พุดแลวคานบลาพาทหารลงนาตาเข้าไปใต้ท้องเรือกองทัพเมืองตงเกีย
 ค่ายคองกั เอียน อองกนตั้งใจคอยกองทัพใหญ่ไม่เห็นยกหนุนมากม
 ความวิตกหวนหวาดกลัวจะหลงในอุบายพวกโจร จะถอยหลังออกไปหา
 กองทัพใหญ่ก็ ไม่กล้า จะรีบยกหนีไปข้างหนา กนกกกลัวเป็นความจุนใจไม่รุต
 จะคดนั่งปรับทุกข์ปรึกษากันอยู่ พอดทหารที่ในคาดพาชนลางชนมาบอกว่า
 ใต้ท้องเรือมเสียงก๊กกองทัพอยู่ประมาณครึ่งหนึ่งเรือกรวนาไหลเข้าในเรือ
 หลายแห่ง บदनนาทวมถงพนคาดพาชนลางแลว นายทหารทงสามได้ฟังก
 ตกใจ จึงให้ทหารวัดนำออกจากเรือเป็นอลหม่าน นำในท้องเรือมากชนไม่
 นอยลงจนทหารเห็นออยอองน่ากลัว ทหารโจรเห็นเรือลมซาจางแบ่งทหารให้บน
 เรือชนไป เมอขณะที่พวกโจรบนเรือชนไปบนทหารในเรือไม่ทันรู้ตัวมวชวน
 กนกวัดนาจุนพวกโจรเอาอาวุธสนพนแทงตายหลายคน นายทหารทงสามเห็น
 ดงนนักตมาล่อเรียกทหารชนมาพร้อมแลวช่วยกันเขาตตชนรบพวกโจรเป็น
 สามารถ ทหารโจรก็พากันโดดหนีลงนา คองกั เอียน อองกนก็แบ่งทหารให้
 ถอเกาทถนทชนรายระว้งอยู่ตามกราบเรือสองข้าง มีให้พวกโจรบนชนเรือได้
 ทหารโจรที่อยู่ใต้เรือก็เอาบิตกล้าเจาะไชเรือทะลออกหลายแห่งนำในเรือมาก
 ชนทวมถงคาดพาชนบน คองกั เอียน อองกนกับทหารเลวก็พากันโดดลงนา
 จะวายไปชนผ้ง ทหารโจรเห็นก็ไล่จับนายทหารทงสามคนและทหารเลวได้
 เป็นอันมาก แต่คองกนตายในทรบทหารโจรก็ตัดเอาศีรษะแลวเอาทหารทจับ
 ได้และศีรษะคองกัไปส่งให้โงวหยง ณ ค่าย

ฝ่ายชองก้ง ไฉวจนทงยกกองทัพไปตงค่ายบดทางอยู่แต่ติดต่อแดนได้
 สู้รบกับกองทัพเมืองตงเกียหลายครั้งยังไม่แพ้ชนะ กองทัพเมืองตงเกียทาง
 กนประมาณสลด เวลาวันหนึ่งชองก้งให้ไฉวจนทงคุมทหารขนมาไปทำรบถึง
 หน้าค่าย นายทหารเมืองตงเกียคุมทหารยกออกมาชนมาอยู่ในสนามรบ
 ไฉวจนทงจึงพูดว่าแต่ก่อนเราและท่านยกทหารออกมารบกันเป็นสามารกก็ไม่
 เสียทแถกน ครองนเรารบกันตวตอตวไททหารทงปวงตเลน ฮนงวนตนได้พง
 กขบมาราอาวอเขารบกับ ไฉวจนทงได้ประมาณสามสิบเพลง ฮนงวนตนทาน
 กาดลงมได้กขบมาทางออกไป อองทวนเหนจะเสียทงขบมาถลนออกรบกับ
 ไฉวจนทงได้ประมาณห้าสิบเพลง ไฉวจนทงขบอาวอทำทจะแทง อองทวน
 เยองขางหลบอาวอขงตวไม่ทันพลตตกจากหลังมา ไฉวจนทงขบมาสะอึกเขา
 ไปจะแทงพอจวงงขบมาเข้ามาเอาอาวอบดอาวอของไฉวจนทงไวแฉวกเขารบ
 กันเป็นสามารก นายทหารทงสองมได้เพลงยงพลงแถกนแต่รบกันอยู่ประมาณ
 แปดสิบเพลงจวงงกาดลงนอยเหนจะสู้ ไม่ได้กขบมาหนกลับเขาคาย ไฉวจนทง
 พาทหารไล่ตาม ชองก้งเหนตงนนักยกทหารหนุนตามไปช่วยระดมตแซงสกัด
 ทางไว่กองทัพเมืองตงเกียจะหนีเขาคายหาทั้นไม่ ทหารโจรก็โจรมตตคกลาง
 กองทัพแตกกระจ่ายคุมกันไม่ตติ ทหารโจรฆ่าพันทหารเมืองตงเกียตาย — —
 หลายพัน จิวงง อองทวน ฮนงวนตนก็ขกมารบไปตามทางใหญ่เหลื่อทหาร
 เลวตามไปประมาณหมื่นเศษ พวกโจรก็ได้ไปประมาณยสิบลแฉวกถอยกลับ
 มาคายน ชองก้งจึงให้ทหารเกบเครองคัสตราวอและเสบียงอาหารแลวให้เอา
 เพลงเผาค่ายเสีย จึงเตรียมทหารเป็นขบวนยกกองทัพกลับมาขงคายน — — —
 เขาเนยชวเปาะเลาความทได้รบกับทหารกองทัพบกเมืองตงเกียให้โจวหยงฟัง
 ทุกประการ โจวหยงจึงส่งผู้คุมให้พาตจกอกกว บันฮวนเจียงกับทหารเอก โท

ตรและทหารเลวทจับได้นมมาให้ชองกิง ผู้คุมค่านับลามาไซกุญแจแล้วเรียก
กอกิว บันฮวนเจียงและทหารออกมา

กอกิวจึงถามผู้คุมว่า ชองกิงกลับมาถึงแล้วส่งให้เอาตัวพวกเราไป
ประหารชีวิตหรือผู้คุมตอบว่าการจะดีและร้ายประการใดไม่แจ้ง โงวหยงชินเส
ส่งให้เอาไป กอกิวได้ฟังมีความวิตกพดกับบันฮวนเจียงว่า ตัวเราและท่าน
คราวนี้ไม่ได้กลับไปเห็นหน้าบุตรภรรยาอีกแล้ว คงจะเอาชีวิตมาทิ้งไว้ใน
เขาเนยชวเปาะแนพตแลวกรองไหหน้าตาไหลลงอาบหน้า บันฮวนเจียงเห็น
กอกิวมีความเศร้าโศกเสียใจไม่มีสติ จึงคิดว่ากอกิวคนนดแต่ปากพูดอวดอ้าง
ความสติปัญญา ครนภยมาถึงตัวกิมแต่นาตาไม่คิดปลดเปลืองแกไขเอาตัวรอด
คิดแลวจึงพูดว่าความเกิดกับความตายเป็นของคู่กัน ชงทวนจะร้องไห้อาลัยถึง
ชีวิตนั้นไม่เป็นประโยชน์ ถ้าท่านรักชีวิตคิดจะกลับไปเมืองตงเกยแลว --
ข้าพเจ้าจะบอกให้ กอกิวว่าท่านจะบอกให้ทำประการใดเร็วไม่ช้าชนขอแต่
ชีวิตให้รอดกลับไปเถิด บันฮวนเจียงจึงบอกวาทวเราครรงนกเขาทคบแค
เจียนจะถึงแก่ความตาย ฮยาได้ถอตัวความบรรดาศกตเป็นขนนางผู้ใหญ่เลย
จึงพูดจาอ่อนน้อมไถ่เกลยเป็นไมตรี เขาใจตอชองกิง คงไม่ทำอันตรายเป็น
แน่แท้

แต่เดืนพดปรึกษาคนมาจนถึงทชมนมหน้าคาย กอกิวกคกเขาลง
คานบแลวพูดว่า ข้าพเจ้าภบทานทาศกแกกนบตนข้าพเจ้าเสยททานจับได้
ชีวิตของข้าพเจ้าอยู่ในเงอมมอท่านแลว ขอท่านผู้มีอำนาจจะได้กรุณายกโทษ
เสยสักรรงหนงเถิด ถ้าท่านเมตตาปลดขยไปแลวก็เหมือนกบท่านทาคความชอบ
ไว้ในพระเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะนำความดของท่านชนกราบทลให้ทราบ --
ชองกิงได้ฟังกอกิวสารภาพรบผิดกมความเมตตา ตอนรบจับมอมานงเกา

ททง ไทบนฮวนเจียงนงเกาฮทสอง ชองกงกับโลวจนทง โงวหยงและททาร
 ทงปวงนงถดกนลงไปเป็นอนดบ ชองกงจงสงโหดเสอถางเกงอย่างเอก
 ส้ารบหนง อย่างโทส้ารบหนง ยกตงไวตรงหน้าแลวพุดว่า เชิญท้านทงสอง
 ไปอาบนำชำระกายเสียให้สบายก่อนจึงคอยสนทนากัน กอถกว บันฮวนเจียง
 กมาอาบนำชำระกายสวมเสอถางเกงใหม่เสจรแลวกลับเขามาทประชุม

กอถกวพุดว่าข้าพเจาเป็นชาติกท้านจับมาได้ไม่ทำอนตรายแลวมหน้า
 ชาติองเสียเครื่องนุงหมโหอกนน บุญคุณของท้านทาทจะอุปมาได้ ถึงตัว
 ข้าพเจาจะตายไปก่อนก็จะส่งบุตรและหลานว่า ถ้าพบปะพวกแซ่ชองแลวถง
 จะเป็นคนอนาถยากจนอย่าได้ทมน จงช่วยอุปถัมภ์สงเคราะห์ไปตามกำลัง
 ชงข้าพเจาว่านเป็นความสตัยมได้แกลยยกยอ ชองกงตอบว่าท้านมีความ
 เมตตาข้าพเจาตลอดไปทงแซนนชอบคนเป็นอน่มาก กอถกวว่าตวท้าน --
 ประกอบพร้อมด้วยกำลังและสติปัญญาควรจะทำนบารุงแผ่นดินใหม่ความสข
 ขอเสียงก็จะปรากฏต่อไปภายหน้าไม่ควรจะมาชุ่มชอนอยู่ให้ลลบ ชองกงได้
 ฟงกอถกวพุดถึงความที่จะให้ไปทำราชการมีความยินดีนถ ด้วยเข้าใจว่ากอถกว
 เป็นชนนางผู้ โหญจะเพ็ดทลประการใดพระเจ้าแผ่นดินทงทรงเชอพงจาจะพุดจา
 โกลเกลยผกพันเป็นไมตรีไว้ดกวร ถ้ากอถกวกรวบทลเสนอความชอบความดี
 ของเราแลว พระเจ้าชองฮยจงคงโปรดให้เราเข้าไปทำราชการ

คิดแลวพุดว่าเต็มท้านกับข้าพเจาเป็นชาติกกัน และบदनได้มาพบปะ
 สนทนารูจกนาใจกนแลวข้าพเจากสนความพยายามได้อาชาติแก่ท้านต่อไป
 บรรดาทหารของท้านทจับได้ไวมนจะปล่อยให้ไปคอยอยู่ทเมืองจจว ตวท้าน
 กับบันฮวนเจียงนงเชิญหยดพกสนททากันให้สบายสักสองสามเวลากอนแลว
 ข้าพเจาจะให้ทหารไปส่ง ชองกงจงสงใหญ่คมถอตเครื่องจาทหารเมืองตงเกย

ออกทางสน ทหารทงปวงมีความยินดีคานับลากลับไปเมืองจาง ของกงจาง
 คนใช้ใหญ่ ไต่และสรา มาตงแล้วพูดว่า เชิญท่านทงสองเสพสุราให้สบายเถิด
 ของกงจางส่งไห้กอกอ ๆ กรบมาตมจนเมาเสียสติ พูดอวดอ้างยกตอว่า
 เมื่ออายุเราเจ็ดขวบ ได้ฝึกหัดเพลงมวยชานชานาญ ชกพนันชนะมาหลายครั้ง
 จนหาชกไม่ได้ ครั้นเราเข้าไปทำราชการเป็นขุนนางแล้วก็ไม่ได้ชกกับใคร ไต่
 บदनเรามากท่านแล้วนก็จะชกมวยแก่เรอ ไททานเห็นผมอบาง ท่านจงจัด
 ทหารทมผมออย่างเอกเขามาตลอดชอมมอกันดสักยกหนึ่ง

โลวจนหวังได้ฟังนักชกใจจึงชบอกว่า เอียนเซ่งคนนเป็นคนเข้าใจใน
 เชิงมวยบางเดกนอยจะชกชอมมอกันเล่นเห็นจะได้ กอกอเห็นรูปร่างของ
 เอียนเซ่งเล็กไม่สมกับภูมิเป็นคนมวยนักประมาท จึงลอกจากเกาอมายนตง
 ทารองวาม ไต่จะชกกับเราให้เร่งมา ของกงจางส่งเอียนเซ่งให้เขาชก ---
 เอียนเซ่งคานบแล้วกลกขยนจตหมตคมเชิงแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้นอยจะ
 ให้ชกท่านก่อนนั้นไม่ควรท่านเป็นผู้ใหญ่จงชกก่อนเถิด

กอกอชก เอียนเซ่งยกมอชนบดหมตแล้วกระหวดจับมอทงสองไพล
 ไวข้างหลัง เขาเท่าถบสะโพกกอกอล้มกล้งไปหลายทอด ของกง โลวจนหวัง
 ก็ไปยกพียงชนแล้วพูดว่า ตอท่านเมาสรากาลงนอยจางเสียที ท่านอย่าได้ถือ
 โทษเลย กอกอว่าเอียนเซ่งนผมอมวยตนกนบว่าชายชาติทหารได้คนหนึ่งเรา
 ไม่ถือโทษดอก ครั้นเลยง ไต่กนแล้วของกงจางส่งโลวจนหวังจัดแจงทให้ชก
 หลับนอนโดยสมควรแต่กอกอ บันช้วนเจียงอยู่ในค้ายเขาเนยชวเปาะสามวัน
 ของกงและทหารเอาใจดูแลปฏิบัติใหม่ความสุขเป็นอย่างดี

กอกอจึงว่าตอเรามาชกกับท่านถึงสามวันแล้ว ทแกล้วทหารทเมือง
 จางจะมีความวิตกตอวยไม่รู้เหตุร้ายคปประการ ไต่จะขอลากลับไปก่อน แต่จะ

ของท่านนบนเราจะกราบทูลแก้ไขให้ท่านเข้าไปทำราชการจงได้ถ้าท่านมีความ
สงสัยไม่เชื่อจงแต่งทหารทมิฬตบอนุญาตไปด้วยเราสักสองนาย จะได้กราบทูล
ขแจ้งให้ทรงเห็นจากท่านจะเข้าไปสามภักดี โดยจริงฝ่ายเรากจะให้บุนฮวนเจียง
อยู่กับท่านเป็นตวจานากว่าการจะสำเร็จ

ของกงจงว่าถ้าท่านส่งเครื่องให้ตงนมนแล้วชาวพเจ้าจะให้เชียวเหยียง
งักหัวไปด้วยทั้งสองข้างต่างทำสัญญากันแล้ว ของกงจงให้ทหารทั้งปวงมา
คานบกกอกพร้อมกัน กอกอกบของกงต่างคานบกันตามธรรมเนียม แล้ว
กอกอกพาเชียวเหยียง งักหัวมาถึงเมืองจจวแล้วรวบรวมทหารที่เหลือตายได้
ประมาณหกหมื่นยกกองทัพกลับไปเมืองตงเกย กอกอกได้เข้าไปเฝ้ากราบ
ทูลความซึ่งเสียดพิเคราะห์

ฝ่ายชวเกย เอยเจียน ท้องกวนและชนนางพวกกั้งฉนุกพากันไป
เยี่ยมเยียนถามข่าวกอกอกที่มาน กอกอกจึงแจ้งความซึ่งเสียดพิเคราะห์ให้
ทราบแล้วกระซิบบอกความแก่ชวเกยว่า ท่านจงช่วยกราบทูลว่าบ้วยเป็น
ลมอ่อนไหว จะคิดอ่านปราบปรามพวกโจรยังไม่สะดวก ครนจะพังกกองทัพ
อยู่ที่เมืองจจวก็เกรงพวกโจรจะรู้เนื้อความว่าชาวพเจ้าบ้วย จึงรบยกกองทัพ
กลับมารักษาตัวให้หายเป็นปกติแล้วจึงจะยกกองทัพออกไปอีก ความซึ่ง
ลคซึ่งท่านอย่าได้แพร่พรายให้ถึงสองหูเป็นอันตราย ชวเกยตอบว่าท่านอย่า
วิตกเราจะช่วยกราบทูลแก้ไขและปกปิดไว้ พุดแล้วต่างคนค้ำบับลาไป กอกอก
จึงส่งทหารให้พาตัวเชียวเหยียง งักหัวไปคุมไว้ในสวนดอกไม้หลังบ้านตุด
ปฏิบัติให้อดอยาก

ครนเวลารุ่งเช้าพระเจ้าของฮยจงเสด็จออกจากราชการ ชนนางเข้า
เฝ้าพร้อมกันตามตำแหน่ง ตรัสถามถึงราชการศึก ชวเกยก็กราบทูลความ

ตามอบายกอกกิวให้ทราบ พระเจ้าของฮยจงได้ฟังก็เข้าพระทัยว่าเป็นอบาย
 เต็มได้ตรัส ประการใด ด้วยเกรงใจ ชวเกย จึงตรัสว่า กอกกิวยังบวชอยู่ กอฮยา
 เพิ่งคิดฮานการศก ทจะปราบปราม พวกโจรอีกเลย ให้แต่ทหาร เทยวตระเวน
 ตรวจตรารักษาด่านทางไว้จงกวดขัน อย่าให้พวกโจรแปลกปลอมเข้ามาได้
 ถ้ากอกกิวหายบวชแล้วจงคิดฮานต่อไปแล้วกเสด็จชน ขุนนางก็ออกจากทเฝ้า
 ตงแต่นการศกทจะยกไปปราบปรามพวกโจรก็สงบอยู่

ฝ่ายชองกตงแต่ปล่อยตัวกอกกิวไปแล้วมีความวิตกว่ากอกกิวให้สัตย์
 สัญญาว่าจะกราบทูลให้เราเข้าไปทำราชการก็ยังไม่เข้าจากราไม่ แต่--
 ตรีกรตรงอยู่หลายเวลาไม่มีความสบาย จึงส่งคนใช้ให้ไปเชิญ โงวหยงมา
 ปรีกษาว่า กอกกิวสัญญาไว้นั้นจะจริงหรือไม่จริงประการใด โงวหยงพูดว่า
 ข้าพเจ้าเพราะหัดลักษณะกอกกิวมีอาการวิปริตหลายอย่าง คือดาเหมือนตาฝัง
 เมอจะเดินนเดินเขยวตรวยกเของเหมือนงเลอบ ลักษณะกรยาเช่นนเป็นคน
 ทจจริตได้ชอตรงกตญูตอสมมคณ ขงรบคาศัญญาไว้นนเป็นการลอลวง
 แกไขเอาตัวรอด ท่านจะวางใจไว้ชระให้สำเรจนั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าคตจะแต่ง
 ทหารทมสตบญญาไปสอดแนมฟังข่าวค ถ้าได้ความประการใดจงคตผอนผัน
 ไปตามควร ของกตจการชงท่านจะให้ทหารไปสืบข่าวนนเป็นการละเอียด
 สุขุมนักท่านจะให้ผู้ใดเข้าไป

โงวหยงยังไม่ทันจะตอบ เขยนเขงจงพูดวามอตรงกอนนททานพา
 ข้าพเจ้ากบลชยเข้าไปเทยวดการ นักชตฤกษ ในเมืองตงเกยจนได้ชอบพอกับ
 นางหลชอชอนน พระเจ้าของฮยจงเคยเสด็จมาประพาสเล่นมิได้ขาด --
 ข้าพเจ้าคตจะเข้าไปโถงบ้านนางหลชอแล้วพูดจาประจบประแจงฮาคัยอยู่
 ทนน ถ้าได้ชองโอกาสแล้วข้าพเจ้าจะกราบทูลความตามเรองชงท่านให้

ทรงทราบแต่จะขอเงินทองกับพลอยต่าง ๆ ไปบ้าง พอได้เป็นของกำนับ
นางหลซอซอ ไตจง ขเขียนจึงบอกชื่องกงว่า เอียนเซงจะเข้าไปในเมือง
ตงเกียแต่ผู้เดียวเห็นไม่ชอบข้าพเจ้าทั้งสอง ขอไปเป็นเพื่อนเกลือกความเหตุภัย
ร้ายเกิดขึ้นจะได้ช่วยแก้ไข ชื่องกง โงวหยงก่อนอนุญาต

ขณะนั้นจึงพูดว่า ท่านจะให้ทหารสามคนเข้าไปในเมืองตงเกีย
ข้าพเจ้าไม่ใคร่จะวางใจด้วยเห็นว่าชนนางในเมืองตงเกียเป็นพวกกังฉนมาก
ทเป็นคนตงฉนน้อยนัก ถ้าเพลยงพลาดเสียทวงทประการใดก็ไม่มีใครจะ
ช่วยเพ็ดทูล ขอท่านจงมีหนังสือว่ากล่าวฝากฝังนายทหารทั้งสามคนไปถึง
ซกไท่ฮวยขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายบุนไห้แจ้ง ด้วยท่านได้ทำคุณไว้ให้ครั้งหนึ่ง
ถ้าซกไท่ฮวย มีความกตัญญู ระลึกคุณของท่านแล้ว คงจะช่วย ส่งเคราะห์แก่
นายทหารทั้งสามเป็นแท้

ชื่องกงได้ฟังก็เห็นชอบแล้วคิดตรึกตรองไปว่า ซกไท่ฮวยคนนั้นก็
ได้ชอบพอคุ้นเคยกัน เป็นแต่เราช่วยแก้ไขให้พ้นไปครั้งเดียวจะหวังใจเอา
เป็นทยตเห็นขมมนคงไม่ได้คิดแล้วจึงถามบุนฮวนเจียงว่า ท่านกับซกไท่ฮวย
ได้รู้จักกันหรือไม่บุนฮวนเจียงบอกว่าซกกงวนเก็งคนนั้นได้เรียนหนังสืออาจารย์
เดียวกัน ข้าพเจ้าเป็นคนรักใคร่ชอบพอเชอถอสนิทสนมได้ตั้งแต่จากกันมา
ประมาณสามสิบปีแล้วยังไม่ได้พบปะกันเลย ชื่องกงจึงถามบุนฮวนเจียงว่า
อยู่ในพวกเราท่านจงทำคุณไว้สักครั้งหนึ่งจะได้หรือไม่ บุนฮวนเจียงตอบว่า
ข้าพเจ้าเป็นซกไท่ฮวยได้ไม่ประหารชีวิตแล้วขงอุปถัมภ์เลี้ยงดูใหม่ความ
สุขนมน คุณของท่านหาสิ่งที่จะเปรียบมิได้ ท่านจะใช้สอยประการใดข้าพเจ้า
ขอสนองคุณท่านไปจนกว่าจะสิ้นกาลถึง ชื่องกงจึงว่าท่านจะมีหนังสือว่ากล่าว
ทหารของเราแก่ซกไท่ฮวยจะได้หรือไม่ บุนฮวนเจียงตอบว่าท่านอย่าวิตกเลย

ข้าพเจ้าจะรับเป็นพระจึงแต่งหนังสือเป็นใจความว่า “ข้าพเจ้าบนฮวนเจียง
 ขอคำนับมายังชกไทอวยให้แจ้งตวยกอกไว้รับข้าพเจ้ามาเป็นที่ปรึกษา
 และโปรดให้ข้าพเจ้า เบนข้าหลวง เชิญหนังสือ รับสั่ง ไปเกลี้ยกล่อม
 ช้องก้ง ใจความในหนังสือรับสั่งท่านยอมแจ้งอยู่แก่ใจแล้ว แต่กอก
 นนเป็นคนใจอสัตย์อดฉลาดหาอบายจะฆ่าช้องก้งจงให้คนอ่าน - -
 หนังสือแปลงความรับสั่งเสียหลายข้อ ช้องก้งกับพวกเข้าใจในอบาย
 จึงไต่เกิดฮวนกันจนแล้วกอกมีหนังสือบอกกล่าวโทษช้องก้ง และ
 ขอกองทัพเพิ่มเติมออกไปอีก พระเจ้าชองฮยจึงไม่ทรงทราบสำคัญ
 ว่าจริงทรงขัดเคืองช้องก้งเป็นอันมาก จึงโปรดให้ทหารยกกองทัพไป
 ช่วย กอกก็ยังมีใจกำเริบถือว่าพระเจ้าแผ่นดินปลงพระทัยพระราช
 ทานอำนาจอาญาสิทธิ์ ให้แก่ตวยจงคิดอ่านยกกองทัพบุกและทัพเรือไป
 ทำศึก โดยลำพัง ข้าพเจ้าได้ตักเตือนห้ามปรามเป็นหลายครั้งหาฟังไม่
 จนทหารโจรจับตัวกอกไว้และข้าพเจ้าไปได้ ช้องก้งชงเป็นใหญ่ขึ้น
 เป็นคนคัมเม็ดตาจิตไม่ประหารชีวิตข้าพเจ้าและกอก กลับเลี้ยงดู
 อุปถัมภ์ใหม่ความสุขสบายเป็นอันมาก บัดนี้กอกไว้รับคำสั่งญาพา
 ทหารช้องก้งเข้าไปในเมืองหลวงว่าจะกราบทูลให้ช้องก้งเข้าไปเป็น
 ข้าราชการ และมอบตัวข้าพเจ้าไว้เป็นจำนนานแล้ว ยังหาได้ข่าวไม่
 ช้องก้งมีความวิตก จึงให้เขียนแจ้ง ไตจง ซิเชียน เข้าไปสืบข่าวใน
 เมืองหลวง ถ้าทหารทั้งสามมาถึงแล้วจะเกิดเหตุเภทภัยหรืออันตราย
 ข้องประการใด ขอท่านช่วยสงเคราะห์แก่คนทั้งสามด้วย” เขียนแล้ว
 ส่งให้ช้องก้ง ๆ รับหนังสือมาอ่านดู ก็ชอบใจ เอาหนังสือ มอบให้ เขียนแจ้ง ๆ
 ไตจง ซิเชียน คำนับลาออกมาจากที่ประชุม แล้วจัดแจงแต่งกายเหมือน

ข้าหลวงถือท้องตราออกไปราชการหัวเมือง นายทหารทั้งสามพากันรีบเดิน
ทางมาหลายวันถึงประตูเมืองตงเกียผู้เฝ้าประตูเมืองห้ามไว้

นายทหารทั้งสามจึงถามคนเฝ้าประตูว่า เหตุใดจึงห้ามมิให้เราเข้าไป
ในเมือง นายประตูบอกความรีบส่งให้ตรวจตราผู้คนเข้าออกเพราะกลัวว่า
พวกโจรเขาเนี่ยชวเปาะจะปลอมเข้ามาทำอันตราย นตวท่านเป็นข้าราชการ
ตำแหน่งไหนจะเข้าไปในเมืองด้วยเรื่องอะไรสิ่งใดจึงบอกให้แจ้ง ทหารทั้งสาม
บอกว่าเราสังกัดชนฝ่ายขุน เป็นคนสำหรับเดินตราไปหัวเมืองฝ่ายเหนือถือ
ท้องตรา ออกไปเกณฑ์คน ตามหัวเมือง ไปค้างอยู่หลายเดือน จึงไม่รีบรีบส่ง
บุตรเราเกณฑ์คนได้ครบจำนวนแล้วจึงกลับมา แมนมเขอเราจะให้ดู—

ไปตอบ

พูดแล้วหยิบหนังสือทงผนึกขุนไทเห็นเป็นสำคัญ นายประตูมีความ
ความสงสัยยอมให้ทหารโจรทั้งสามคนเข้าไปในเมืองเอียนเซ็ง ไตจง ชีเซียน
กรบเข้าไปในประตูเมืองเดินตามถนนใหญ่ ครั้นมาถึงโรงเตียมกัแวะเข้า
ชอสร่า แลวเอียนเซ็งบอกไตจง ชีเซียนว่าท่านทั้งสองจงอาศัยคอยท่าเราอยู่
ทหนักอนเราจะรีบไปหานางหลชอชอใหญ่บ้าน ถาดจวรามเหตุเภทภัยประการ
ใดท่านอย่าได้ติดตามไปแก้ไขเลย จงพากันกลับไปแจ้งความแก่ชองกงและ
โงวหยงให้ทราบ

ไตจง ชีเซียนกรบควา เอียนเซ็งรีบเดินมาถึงบ้านนางหลชอชอแล้ว
ยงนักสงสัยด้วยตกเงงนนทำใหม่แปลกกว่าเก่า แต่จาสำคัญได้เป็นแน่ จึง
ชวนไปบนบน ไตเยี่ยมหน้าเข้าไปในประตูเห็นนางหลชอชอ นั่งอยู่บนเกา
เอียนเซ็งตรงเข้าไปคำนับนางหลชอชอมาเห็นเอียนเซ็งเข้ามาคำนับตกใจ จึง

ตามว่าครบกอนพวกเจ้าพากันมาเที่ยวเล่นแฉกถือเหตเอาไฟเผาบ้านเรือนเรา
 ครงหนงแฉกกลับเขามาทำไม้อีกแล้ว เอียนเซงตอบราชงเกิดเหตครบกอนไซ้
 จะแกลงนนทามไคตวอยภยมาถงตวอกจาเบนและชาพเจามาหาทานนตวอยมธระ
 ไครจะพบนางหลชชอช นางหลมามาจาธระตั้งไคกับอกกับเราเถด เอียนเซง
 ว่าธระครงนเบนขอใหญ่ ชาพเจาจะบอกกับทานการกไมตำเวจ

ขณะเมอเอียนเซงพตอยกับนางหลมามาทาน นางหลชชอชอยู่ใน
 ทองเพยมไคยนเสยงภจาไคจิงเตนออกมา เอียนเซงแดเห็นกมความยนด
 ถอยทคานบกนตามธรรมนิยม นางหลชชอชจิงพตวาครงกอนทานบอกกับ
 เรวว่า ชายณนเบนพคชาชาวเมองชวตง เราเชอคาทานจิงไคพตจาร์กไค
 กับชายณนจันเกิดไฟไหม้ พระเจาแผนตันทรงชดเคองว่าเราคบกนพาดไฟ
 จิงไหมบ้านเมองรบสงให้สงโทษแก่เราเสมอโทษตั้นไฟ นีหากว่าเรากรวมทล
 จิงจอนขอโทษเบนหลายครงจิงพระราชทานโทษให้และชงชายสองคนททาน
 พามาณเบนชาวเมองไทนขอเสยงอยางไรจิงบอกเราแต่ตามจิงถาชนบดบง
 อ้าพวางแฉกทานอยาไคไปมาพตจากกับเราอกเลย

เอียนเซงจิงบอกจาคนรปรางตามถวเนชดาแดงนงเกาอททงนน ขอ
 ชองกิงเบนใหญ่อยู่ ณ เขาเนยชวเปาะ ทนงเกาอทสองนนขอชาจันทอยรม
 ประตสองคนนขอไคจิง ลชย ตวเรานขอเอียนเซง นางหลชชอชไคพง
 ชอกชชองกิงกตกใจจิงพตว่า ชองกิงคนนชาวเลองลอว่าเบนใจไวใจร้าย
 เเทดไคทานจิงพามาหาเรา เอียนเซงตอบว่าชองกิงพเรานเบนคนใจคมความ
 อารโอบอ้อม แกคนทงปวง คิตจะเขามา สามภกต ทาราชการ ชวย ทานบ่ารุง
 แผนตนให้บ้านเมองมคความสขกยงหาชองโศกาสมิไค เพราะชนนางพอก-
 กิงฉนทลยุงกล้าวรายต่าง ๆ พระเจาชองยุงจิงไมทรงทรวบกสำคัญพระทัย

ความจริงซึ่งพระมาหาทานตรงกอนนั้นไซ้จะมาเที่ยวเล่นสนุกสนานและหมาย
 มาทอนตราแก่บ้านเมืองนนทามได้ด้วยทราบเหตุจาพระเจ้าของฮยจงเสด็จ
 มาประพาสเล่นที่บ้านทานมิได้ขาดจึงอุตสาหแหบแผ่งเล็ดลอดเข้ามาตามายจะ
 เขาเผ่ากรวบทุกความขอบขอเข้ามาตามภักคกหาทมิได้กรวบทุกไมพอดขย
 กับขุนนางรักษาพระองค์เกิดวิวาทกัน จึงได้กลบ่อกไปยงเขาเนยชวปะ
 บदनของกงไซ้ให้เขาพระเจ้าคุมทองคากบเงินและเพชรพลอยต่างๆ มากำนบ
 ทาน บอกแฉกแกเโกออกจากเฮวหยบเฮาเพชรพลอยเงินทองสงให้

นางหลซอชอได้สงของทองเงินมีความขนคางพดว ของกงพของ
 ทานมีความเมตตาอดส่าหฝากสงของมาโหนนขอบคุณเป็นอนมาก ฝ่ายทาน
 ซงเป็นนองกอดส่าหนาสงของมาโหนนเขาเจาจนถงมอ มคคกถวภยอนตราข
 บญคุณเป็นนงกหาเขาพเจาไมมสงโตจะตอบแทนมแต่กายกับนาใจจะสนอง
 คุณทาน ว่าแฉกสงคนไซ้โหยกโตะและสุรามา แฉกนางหลซอชอกเชญให้
 เหยนเซงกนโตะเสพสุรา นางหลซอชอกระทำปฎบตเขารนสุราสงให้

ขณะเมอกนโตะอยนน นางหลซอชอพดวเขาพเจาได้ทราบความว
 ของกงเป็นคนกตญญูสขขอมได้ประทษรยตอแผนตน คดแต่จะเข้ามาเป็น
 ขาวรชการ แต่ไมมผู้ใดกรวบทุกโหความเรองนเขาพเจาได้ทราบเพราะพวก
 ขุนนางต่างพดกน เหยนเซงโตะพงจงตอบวาชุนนางทสรวเสวีญความคเป็น
 พวกตงฉนแต่ขุนนางพวกกงฉนกลวแต่คาคเตยนนนทาพเรวต่าง ๆ แฉกเดา

ความตงเตตนจนถึงท้องกวน กอถิวเป็นแม่ทัพยกไปปราบทำศึกปราบชั๊กกลับ
มานันให้นางหลุซอซอฟังทุกประการ

นางหลุซอซอจึงท้าวถามว่าเจ้านเป็นหน้าเหล่าหน้าชาวจะสนทนากัน
ด้วยกิจการบ้านเมืองนของดไวกอน เชิญท่านเสด็จราสนทนากันด้วยถาร
สนุกเป็นทบาเรอดวงจิต ไทรนเรงมีความสบายจึงจะชอบ เอียนเซ่งว่าจะให้
เราพูดด้วยเรื่องการสนุกนนไม่ไต่ด้วยพเราความทุกข์เป็นข้อใหญ่ นาง-
หลุซอซอจึงว่าท่านอย่าวิตกกวระระของพท่านคงสำเรจโดยเรจ เอียนเซ่งจึง
ว่า ถาแมนธระของพเราสำเรจจะมีความยินดีด้วย นางหลุซอซอบอกว่า
เราไต่ยนชาวเลองลือว่าตวท่านชำนาญ ในทางคณตรและขบร่องลาต่าง ๆ
ความอนนจะจริงเหมือนเขาว่าหรือ เอียนเซ่งตอบว่าเรา ไต่เรียนรูบางเล็กน้อย
ไม่สุดสนิทนัก นางหลุซอซอขมแลงว่าท่านอย่าทาถอมตวชอนวชาไวเลย
เราเข้าใจตอก จึงหยิบเอาชลุ่ยมาส่งให้เบ้า เอียนเซ่งว่าเราเป็นแขกมาสู่เรือน
จะให้ลงมือทาการกอนเจ้าของเรือนกระไรได้ นางหลุซอซอได้ฟังนุกอาย
จึงบอกว่าเราจะเป่าชลุ่ย ท่านจงตตอกชยบกรบรยจงหระเถิด บอกแลงก
หยิบชลุ่ยเบ้าเปลี่ยนเพลงไปต่าง ๆ นางหลุซอซอแสร้งเป่าชอนจงหระ - -
หลอกถวงถงสามชน เอียนเซ่งกรองลาตตอกชยบรยจงหระมิได้พลงพลาต
แต่เบ้าเปลี่ยนเพลงไปได้ประมาณยสิบเพลงแลง นางหลุซอซอกเอาชลุ่ยส่งให้
เอียนเซ่งรับมาเป่ายักยายอยู่หลายเพลงเนอเพลงไม่ชาติองกับเพลงของ
นางหลุซอซอ นางหลุซอซอได้ฟังไพเราะจับในดวงจิต จึงคิดว่าชายผู้น
รูปร่างลักษณะถุกถวงนงตงามจะพตจากเฉลยวถลาคมคาย ผู้ปากจะผูก
กลอนบรเรงระบายลม ไชนวถถถวนกเลงคณตรทงปวงถาเรา ไต่ไว้เป็นสาม

แล้วความสุขเจริญก็จะม เราจะได้ละเว้นการชวทเคยประพฤติมาแต่ก่อน
นี้ให้ขาดจากสันดาน

แต่คิดอยู่จนเคลมสติความปฏิพัทธเสนาหาจบผวหนาเมื่อต สดต สกต
ใจไม่ใคร่จะได้จงตรองหาอธิบายที่จะยวชวนชวนเขียนเชิงให้เกิดความยินดี
พอนกได้จงแสวงพดวาทาพาเขาโดยนคนพดกนวา คนทชอเขียนเชิงนมมวธา
ไซเกวทณทมอเป็นอวอในกายตวนนสกกหมกเป็นลายกานขดและคอกไม้ —
ทาพาเขานกสงสยจะจรงเหมือนถอยคาวานนหรือไม เขียนเชิงรบคาวา จรง
นางหลชอชอวาถาจรงแล้วชอให้ทาพาเขาเห็นลายสกกสทหนอยเขียนเชิงพดเป็น
เกรงใจว่าเราเป็นชายจะปลดเปลื้องให้ทานเห็นกายนนไม่ควร นางหลชอชอ
จงอธิบายพดวาทาพาเขาได้เห็นลายสกกเป็นสาคัญแล้วเราจจะเชอถอ นทานแกล่ง
พดกลบเกลอนไม่ให้เราตนั้นเพราะลายสกกห้ามไม่มาสอดวงอดอทางเอาแม่
มีไซเขียนเชิงจรงเรงลงไปเสีย ชนงอยจะเกิดความ เขียนเชิงได้พงนกกถว
จะโกจรจลตเสอลงจากไหลชายแล้วชนแชนไปให้นางหลชอชอความยินดี
จรงตรงเขาจบทนแชนทาพจรวณาดลายสกกพดางยกมอเขียนเชิงชนแล้ว —
เคลนโคลทหายยวนรอนาเขาไกลชดกบเขียนเชิง

ขณะเมื่อนางหลชอชอหายยวนน เขียนเชิงก็เกิดความบ่นบ่นใจ
คิดจะใคร่รวมรสเสนาหาตวายนาง แต่แล้วคิดได้กลวจะเสยทจตตสวาทหักใจ
ตงสทชมออารมณ์เขาไว้ เมอเขียนเชิงสกกได้อดกลนความรกกเสยได้แล้ว จง
สบทมอให้หลุดจากมอานางหลชอชอแล้วพดวาทาพาเขาจะเสพสรวาให้สบาย —
นางหลชอชอได้สทมอความอายจรงแสวงพดแกตวาทาพาเขาพเควระหัดลายสกก
ในตวทวนเพลตเพลนจันทานบวยกการเสพสรวานนชอภยเสยเกิด วาแล้วก
รณสรวาได้จอกค่านบสงให้เขียนเชิง ๆ รบเอาสุมาแล้วตรกตรองว่า หลงคนน

เป็นคนเจ้าเล่ห์กลลวงเข้ามาขยวงจวนเราเกือบจะเสียการ ถ้าเราหลงโดย
 มายานาง แฉวท โทมนางจะพาเราเข้าเฝ้าและยอมให้กลับไปตำบล ---
 เขาเนี่ยชวเป่าคองหาอบายหนักหน่วงไว้ให้เนนชาการของพเราจะไม่สำเร็จ
 จ้าจะคิดอานตัดทางไมตรีให้นางหายพิศวาสเสียจึงจะได้ คิดแล้วแสร้งอบาย
 พิศวาสกับเราขอขมาสยคนเคยกัน แต่ยังไม่รู้จักเดือนจวนคนกาเนต
 และตัวของท่านอายุได้สักเท่าใด นางหลซอชอบอกว่าอายุเราพอครบ ---
 ยศสิบเจดบ และตัวของท่านนอายุได้เท่าใดเล่าจึงบอกให้เรารบ่าง เอียนเซง
 จึงว่าข้าพเจาอ่อนกว่าท่านสองบควรเป็นน้อง ประการหนึ่งของกงพชาพเจา
 ก็ไคสนทนาเป็นไมตรีกันแต่กลอน บदनชาพเจาผ่นองมาหาท่านกมความ ---
 เมตตาดเพียงดเพราะเห็นแก่ไมตรี ชาพเจาเคยเควรพนบถอของกงพชาพเจา
 ฉนี้ ไคจะนบนอบข่าเกรงแก่ท่านฉนน

พูดแล้วลกลงจากเกาอเขาไปคุกเขาคำนับ นางหลซอชอได้ฟัง
 เอียนเซงกลาวคำถอมยอมเป็นน้องมาคานบกนกลเสียใจ อุตสาทรบคานบไป
 ตามธรรมเนียม แฉวจาเจาอ่อนกว่าเราและยอมตวเป็นน้องนจะรักเราให้
 เหมือนน้องรวมครรรกมไคมความรังเกียจชงธระของชองกงนนตกเป็นพนักงาน
 ของเราจะให้เราเข้าเฝ้า เจาจึงอຍทนกว่าพระเจ้าของฮยจจะเสด็จมา ---
 เอียนเซงได้ฟังนางหลซอชอรับธระและยอมอนุญาตให้ชยอาศยกมความ
 ยินต จึงบอกวาชาพเจาจะขอลาฟไปเอาชองชงฝากไว้ทโรงเตยมแล้วจะ
 กลบมา นางหลซอชอวาเวลายนแล้วจึงรับไปอย่าให้คากองตระเวนจะจับ
 ตว เอียนเซงตอบว่าพอยาตกชาพเจาจะรบมาโดยเร็ว พูดแล้วลกลงจากตก
 วนเดินมาถึงโรงเตยม ไคจชชเรียน เห็นเอียนเซงมากมความยินตออกไปรับ

แล้วถามว่าท่านไปพบกับนางหลซอซอแล้วหรือ เอียนเซ่งจึงเล่าความที่

นางหลซอซอมีความรักใคร่และยอมให้อยู่อาศัยนันททุกประการ

ไต้จิง ซิเขียนจึงพูดว่า เรากลัวแต่ท่านจะไปหลงอยู่ด้วยอสูรธรร
ของพระเจ้าเนนซา เอียนเซ่งตอบว่าความชอบนเราไม่สู้กระไรนักท่านอย่าวิตก
สงสัยเลย ครั้นพูดจาเสร็จก็เดินเร็วแล้วเอียนเซ่งก็จัดแจงส่งของห่อ เต็ม
กลบมายังบ้านนางหลซอซอ พอเวลาค่ำเอียนเซ่งก็เอาเงินแจกให้แก่คนใน
บ้านตักและในเขตบ้านทั่วทุกคน หวังจะให้มีความสนทนากันใครไม่ให้แพร่งพราย
ความลับ นางหลซอซอก็จัดแจงห่อไหเอียนเซ่งอยู่บนตักเป็นปรกติ แต่
เอียนเซ่งอาศัยอยู่ด้วยนางหลซอซอหลายเวลา นางหลซอซอก็ชักชวนให้
ชมร้องชกชอมการดนตรีมโหรี

อยู่มาวันหนึ่งเวลาค่ำพระเจ้าของฮยจงว่ากาญพระทัยไม่สบาย ทรง
พระราชดำริว่าจะเสด็จไปทรงฟังมโหรีที่บ้านนางหลซอซอจึงเสด็จตาม
ห้องอโฌงแต่พระราชวังตลอดมาถึงเชิงบันไดตัก นางหลซอซอทราบว่า
พระเจ้าของฮยจงเสด็จมาความขยันทนก็รีบลงไปรับเชิญเสด็จขึ้นมาประทับ
บนตักตักแต่งไว้ แล้วนางหลซอซอจึงส่งคนไปให้จัดโต๊ะเครื่องเสวย
เสวยแล้วเชิญมาตักถวาย พระเจ้าของฮยจงเสวยแล้วรับสั่งให้นางหลซอซอ
ขับเพลงมโหรี นางหลซอซอกราบทูลว่า เพลงมโหรีข้าพเจ้านเคยขับร้อง
ถวายมามากแล้วคัดจะให้น้องชายข้าพเจ้าขับถวายบ้าง

พระเจ้าของฮยจงตรัสถามว่า น้องชายของเจ้าไปอยู่ที่ไหนเราจึงไม่
รู้จัก นางหลซอซอทูลว่าน้องชายข้าพเจ้านเป็นคนเที่ยวเล่นไม่ใคร่จะอยู่บ้าน
มาแต่เล็กจึงไม่ได้ถวาย บัดนี้กลับมาถึงได้สรวนแล้ว พระเจ้าของฮยจง
ตรัสถามว่าความรู้ในกาารดนตรีนั้นเจ้ากับน้องชายใครจะดีกว่ากัน --

นางหลอซอซอทูลวานองชายนั้นชานาญตักวาซาพเจ้าพระเจ้าของฮยจิงตราสว่า
 ถัดจริงแล้วจงหาตอมมาขบร้องไห้เวาฟังนางหลอซอซอกรเรียกเขยนเซงออกมา
 เผาถวายเป็นบงคม พระเจ้าของฮยจิงพิเคราะห์เหตุลักษณะกรยาเป็นคณฉลาดก
 ขอบพระทัยจึงตราสถามวาเจรวรจากเพลงขบร้องในกลอนการตั้งโตบางเขยนเซง
 ทลวาซาพเจ้าเคยขบร้องแตกกลอนสงวาส จึงรบสงไห้ขบ เขยนเซงกขบเพลง
 ฮือแตกถวายเป็นคาสตยครวญถึงชายช้เมอจากไป ครนสนคาวขบแล้ว—
 เขยนเซงกถวายเป็นบงคม พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังกขอบพระทัย จึงตราสเก
 นางหลอซอซอวานองชายของเจ้าคณสนานวนมุกภาพยกกลอนข้างไฟเวาระ เติง
 ขบร้องเหมือนเสียงเวโรนาฟัง ตงแต่นเจ้าจงห้ามอย่าไห้ไปเที่ยวเราอยากฟัง
 เมอใดจะโตขบร้องไห้ฟังแล้วตราสตั้งเขยนเซงไห้ขบเพลงไปอีก เขยนเซง
 กราบทูลวา ซาพเจ้าถวายเป็นบงคมได้แต่เกรงวาถอยคางจะกลาวนนไม่ถูกกับ—
 พระอชฌาสัยแล้วเกรงพระราชาญา พระเจ้าของฮยจิงตราสวาเรามาทรงนม
 ความประสงค์ในการที่จะฟังเสียงขบร้องไห้เป็นทศบาย ไ้จะมาตงเกยรตยศ
 ไวสงวาแกพวกเจ้าเหล่านักหาไม เจาจะขบร้องประการใดก็ตามใจ แต่ไห้ได้
 จงหวะคล่องจงกันเราไม่ถ้อโทษด้วยคำหยาบคอก เขยนเซงได้ โอกาสแล้ว
 จึงขบเพลงฮือกลันฮวยถวายเป็นใจความว่า “ทุกขของข้าพเจ้าตรงน
 มากนักถึงจะจคจำใส่ในอ้ากาศและแผ่นดินก็ ไม่พอจะจกรักในอก
 นนร้อนเหมือนอยู่ในกองเพลิง ไม่ทราบว่าจะผินหน้าไปพึ่งผู้ใดได้
 เห็นแต่พระเจ้าแผ่นดินจะช่วยเหลือบร้อนของข้าพเจ้าไห้เสื่อมหาย”
 พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังนกลสงตยจึงตราสถามวาทุกขของเจ้าเป็นประการใด
 จึงบอกไห้ไห้แจ้งเถิด

เขียนเชิงจงบายร้องไห้สะอึกสะอื้นหน้าลงแทบพระบาท แล้ว
 กราบทูลว่าครั้นข้าพเจ้ามีความผิดเป็นมหันต์ โทษจึงไม่อาจกราบทูลให้ทราบ
 พระเจ้าของฮยจงตรัสว่าเจ้าอย่าทักขี้โคกเดียวใจเลยถึงจะทำความผิดไว้—
 ประการใดเราก็กไม่เอาโทษ เขียนเชิงได้ฟังรับสั่งมีความยินดีจึงกราบทูลว่า
 เมื่อข้าพเจ้ายกหม่มนนทผลบทนมารดาและพี่ไปเที่ยวเล่นอยู่ ณ เมืองชวตง
 ประมาณเจ็ดปีมีความวิตกกังมารดาจึงออกจากเมืองเดินกลับมาตามทาง
 เขาเนี่ยชวเปาะ พวกโจรพากันออกสกัดจับตัวไปไว้สองปี บัดนี้ข้าพเจ้าหนี
 กลับมาได้จึงข่มซ่อนอยู่ในห้อง ไม่อาจออกเดินเที่ยวตามท้องถนนกลัว—
 ชนนางและพวกกองตระเวนจะจับว่าเป็นพวกโจร

พระเจ้าของฮยจงได้ทรงฟังยังไม่รับสั่งประการใด เขียนเชิงจงบ—
 ขายตาตุนางหลซอซอหวังจะให้ช่วยกราบทูล นางหลซอซอเข้าใจในเท็จ
 กราบทูลจึงวอนวานองข้าพเจ้าไม่ได้ยอมสมัครไปเข้าเกลี้ยกล่อมอยู่กับชองกง
 เดินทางมาพวกโจรจับตัวไว้จึงจำใจอยู่ด้วย ครั้นมีโอกาสได้ของจึงหนีกลับ
 มา ใช้จะตั้งใจไปคบค้าเอาอำนาจแห่งโจรผู้มทพหามิได้ ขอพระบารมี
 ช่วยปกแผ่ของกนของข้าพเจ้าไว้อยาใหม่อนตรวยด้วยพระเจ้าของฮยจงได้ฟัง
 นางหลซอซอทูลวอนกทรวงเมตตาจึงตรัสว่าเมื่อพวกชนนางรู้ว่าเบนนอง
 ของเจ้าแล้วทไหนดจะจับ เราก็กได้ออกจากรักโทษเสียแล้วเจ้าอย่าได้มีความ
 วิตกเลยนางหลซอซอกราบทูลว่าขงรับสั่งไปรตมานนถูกทุกประการแล้ว แต่
 ข้าพเจ้าเห็นว่าพระองค์เสด็จเวลานมขนทตามมาคนเดียว ขอรบสั่งยังไม่
 ปรากฏแก่ชนนางทงปวงถึงข้าพเจ้าจะบอกความความรับสั่ง ไปรตยกโทษเสีย
 แล้วไหนดจะเชอคงวาแอบอ้างรับสั่งเป็นแท้ ถ้าหากทรงพระเมตตาจะชบเลยง

น้องสาวพี่เจ้าแดงขอพระราชทานหนังสือรับรองใจมตวณบพทงพอเป็นพยาน
แก่ชนนางทงปวงด้วยเถิด

พระเจ้าของฮยจงจึงตรัสว่า เวมมาเที่ยวเล่นเวลานี้ไม่ได้เอาตรามา
ด้วยทำไมจึงจะได้ประทับให้เป็นสำคัญนางหลิวชอกราบทูลว่าพระองค์จะ
ทรงเมตตาข้าพเจ้าแดง ก็โปรดจารึกอักษรด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เหมือน
กับตราหอสำหรับแผ่นดิน พระเจ้าของฮยจงจึงทรงพระอักษรมความจง
“ซึ่งเอียนเซ็งมีความผิดไปคบค้าพวกโจรนั้น บัดนี้ยอมสามภักดีเข้า
มาถวายตัวอยู่ในพระเจ้าแผ่นดินได้ยกโทษเสียแล้ว ห้ามอย่าให้
ขุนนางเจ้าพนักงานและราษฎรจับกุมทำอันตรายแก่เอียนเซ็งเป็น
อนขาด” ครั้นทรงพระอักษรแล้วพระราชทานให้เอียนเซ็งถวายบังคมคำนับ
รับพระอักษรมาสดุดแถม ไฉนหมวกแดงถวายบังคมอีกครั้งหนึ่งพระเจ้า
ของฮยจงตรัสถามเอียนเซ็งว่า เจ้าไปอยู่ด้วยซ่งกิงณตำบลเขาเนี่ยชัวเปาะ
นั้นเห็นซ่งกิงกับพวกประพฤตการวัดและซ่งประกวไต่บ้าง เอียนเซ็งกราบทูล
ว่าข้าพเจ้าเพราะหตุลักษณะกริยาวาจา และน้ำใจของกิงกับทหารทงปวง
นั้นไม่ประพฤตเป็นพาลจะทำการสัง โดกัตรกตรองหาสังซึ่งเป็นยติธรรม มิได้
เที่ยวทำโจรกรรมเบียดเบียนอาณาประชาราษฎร ให้ได้รับความเดือดร้อนเลย
ประการหนึ่งซึ่งจะได้คิดกฎหมายจะปล้นชิงเอาราชสมบัติของพระองค์น
ห้ามใดคิดแต่จะเข้ามาสามภักดีถวายตัวเป็นข้าราชการ ฉลองพระเดชพระคุณ
ช่วยทนายบารงแผ่นดิน ให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุขตลอดทั่วทั้งพระราชอาณาเขต
จึงได้จารึกอักษรไว้ในธงว่าเที่ยวเที่ยวเที่ยว แต่จะตั้งใจประพฤตสุจริต
การทศจะเข้ามาสามภักดีฉลองพระเดชพระคุณนนยงหาของ โฉกัสมิได้

จงจำใจอยู่ที่ตำบลเขาเนียงชวเปาะไปก่อนถามรบส่งไปรดให้เขามาทวาราชการ
แล้วคงจะเขามา

พระเจ้าชองชยจึงตรัสถามว่า ครองก่อนเราใครหนงสอไห้ตนจของเสียน
ถ้อออกไปหาตวงไม้เขามาถบไห้พวกเขาดาคนถ้อหนงสอเราจไห้ทองถน
ชกกองทพออกไปหวังจะไห้เกลยกลสมอสนนอมตอแม่ทพ ชองกงถบม
ใจกำเรบชกกองทพออกตอตงทพหลวงแล้วลอบเอาพิษใส่ในบึงห้วยหนอง
ทหารเราตมอาบนาถบวยเจบตมตายเป็นอนมาก ทองถนจพาทหารจถอย
ถบเขามาเมือง ภายหลังเราจไห้ถอกถวยชกกองทพใหญ่ไปถ้อ พวกโจรจจับตัว
สนชนไปไว้ค้ายเขาเนียงชวเปาะแล้วปลอยตัวไห้ถบเขามาแจ้งความว่า
ชองกงถบพวกไม้คตทการคตตอตงทพหลวงชอยอมสามภกตเขาทา-
ราชการเราจมหนงสอไห้บนฮวนเจียงถ้อไปว่าแต่โดยด ถอกถจงทาดว
มาพรอมกนทเมืองจจวแล้วฮานหนงสอไห้พง ชองกงถบมใจกำเรบไห้
ฮวยหยงเอาเกาทถนทชงคนฮานหนงสอตายแล้วชวพนผู้คนเสยสนมาก ถอกถ
มหนงสอบอชามาชอกองทพเพิ่มเติมออกไป พอถอกถบ้วยลงถเล็กกองทพ
ถบเขามาการคจจได้สงบอช ชงเขาจวชองกงมความกตญูเบคตจะมา-
ตามภกตนนเราไม่เหนตวช ชองกงหลอกถวงเราไห้เสยเกยรตยคกหลายครง

เขียนเชิงจกราบทลว่า พระองค์ครองราชสมบัติเป็นสชอยแต่ใน
พระนครการดังไคจะทรงทราบกเพราะชนนางกราทล เรื่องชองกงน-
พระองค์ทรงทราบไม่ตลอดตวชชนนางผู้ใหญ่ทพระองค์ไว้วางพระทชนน ไม่
นาคความตชองกงชนกราทลบาง ทลแต่ความร้ายหาโทษชชตมทคตจ
พระองค์ไม่ทราบกชคเคองครนชวพเจ้าจะกราทลไห้ทรงทราบกเถว - -
พระราชอาญาและกถวอำนาจชนนางผู้ใหญ่จะลงโทษ

พระเจ้าของสยามทรงทราบว่าเจ้าจงเดาไปเกิดอย่างกลัวเลย การควรจะ
 เชอพงได้เวากเชอ เอียนเซ็งได้โอกาสแล้วจึงกราบทูลว่าเมอมหนังสือรบตั้ง
 ใหลนจของเสียนถอหนังสือไปนั้น ข้อความในหนังสืออุปาสอยู่หลายข้อคือ
 ไหลรบทรพยตั้งของและครอบครัวให้สนและสรวาทพระราชทานไปนนักปนใจ
 ไปด้วยนา ประการหนังสือหลวงเชิญหนังสือรบตั้งก็ปราศจากความเมตตา
 ทาอำนาจเขยนตคนรบจับบ้วยหลายคนแล้ววาหยาบชาติต่าง ๆ พวกทหาร
 เหล่านนเหลอที่จะอดทนจึงได้เกิดวิวาทกันชน ของกกกชวยห้ามปรามบองกัน
 มิให้ทหารทำอันตรายแก่พวกชาวหลวง แล้วทำโทษแก่ทหารที่ทาทาหยาบชาติ
 ชาติหลวงเป็นอนมากครนชาวหลวงกลับเข้ามาถึงแล้ว ทอองกอนจิงไวยกกองทัพ
 ออกไปโจมตีด้วยกำลัง ครนจะนั่งเสียดก็ไม่ได้ด้วยภยมาถึงตัวจึงจำใจสู้
 จนทหารทั้งสองฝ่ายล้มตายเป็นอนมาก ทอองกอนเสียดทัพแตกหนีกลับเข้ามา
 แล้ว กอองจิงได้ยกกองทัพใหญ่ออกไปทำศึกออก กอองเสียดทัพแตกทัพ
 หลายครั้งหนีมาอยู่เมืองจาง บันฮวนเจียงเชิญหนังสือรบตั้งออกไป --
 ข้อความในหนังสืออนนี้ไม่โปรดยกโทษให้ตัวของกงมาในกองทัพออกก็ การ
 เป็นเชนนของกงจึงมีความสงสยด้วยกอองนเป็นคทาศึกสงครามกัน การ
 จึงยังไม่ได้เข้ามาตามภกต กอองมีความโกรธของกงจึงคิดฮานต่อเรือจกรถ
 ทารอยลา ยกกองทัพไปรบที่เขาเนยชวเปาะกเสียดทหารของกงจับตัวกออง
 บันฮวนเจียงและทหารเอกทหารเดวได้ใจเป็นอนมาก ของกงก็มิได้ทำ
 อันตรายแก่ชวต เพราะหมายเอาบวรมของพระองค์เป็นทัพแล้วกอองให้
 สัตยสัญญาแก่ชองกงว่าจะกลับเข้ามากราบทูลขอโทษของกงเขามารบราชการ
 อยู่ในเมืองหลวงยอมให้บันฮวนเจียงอยู่เป็นตวจานา กอองกับทหารกพากัน
 กลับเข้ามาเมืองหลวง

พระเจ้าของฮยจง ได้ทรงพงเขียนเชิงกราบทูลตงนกกทรงเซอด้วย
 ชวเกยกกราบทูลความเรื่องถอกอวดยนกกแปลกพระทัยอยู่แฉวงตรสว่า --
 เรื่องความเป็นเช่นนี้เรา ไม่รู้เลย ชงเจามาบอก ให้เราผู้กวรตลกหนักเขานน
 เราชอบใจเป็นอันมาก นางหลซอชอจึงทูลว่าพระองค์ไม่ทรงทราบความดี
 ของชองกงนนเพราะขุนนางพวกตงนกกบดไวยกเอาแต่ความร้ายชน --
 กราบทูลทวงจะให้พระองค์มีความอาฆาตแก่ชองกง ถ้ายางจะทรงเซอถ้อ
 พวกขุนนางตงนกกแล้วราชฎาก็จะได้รับความเดือดร้อนต่าง ๆ

พระเจ้าของฮยจงตรสว่าเวลานของตงไวก่อน พรงนเราจะถามให้
 ได้ความจริง เขียนเชิงโดยนรบตงตงนกกถวายบังคมลากลับออกไปนอนอยู่
 หองนอก พระเจ้าของฮยจงก็เสด็จเข้าท นางหลซอชอเข้าอยู่ปฏิบัติให้ชอบ
 ตามพระอธยาศยจรงสว่าง พระเจ้าของฮยจงเสด็จกลับเข้าพระราชวง
 เขียนเชิงจึงบอกนางหลซอชอว่า ข้าพเจ้าจะลาไปหาพวกพ้องแล้วจะกลับ
 มากคานับลาไปยัง โรงเตียมเล้าความที่ใดกราบทูลนั้นให้ทราบทุกประการ
 ไตจง ซเขียนไตแจงมีความยินดี เขียนเชิงชวอนไตจง ซเขียนมายังบ้าน
 ชกไทอววย ครนถงประตบ้านเขียนเชิงก ไทไตจง ซเขียนอยู่นอกประตูเขียนเชิง
 กตรงชนไปบนตกรับแขกเห็นชกไทอววยนอนตหงส์ออยบนเกาธ เขียนเชิง
 คานับแล้วบอกวาชพเจ้าเดินทางมาแต่เมืองชวตง พบบนฮวนเจียงฝาก --
 หงส์ออยมาไททานกเขาหงส์ออยให้ ชกไทอววยรับมาเบตฉนกกออกฮวนแจง
 ความแล้วนกกตงตั้งใจจึงถามวาชพเจ้าขอไร เขียนเชิงบอกวาชพเจ้าขอ --
 เขียนเชิง เมอทานไปไหวพระ ณ เมืองฮวจวนนทานก ไทไซออยชพเจ้าบาง
 ชกไทอววยไตพงกนไกไตพตวว่า เราตมไปชออภยเสยเกิด เขียนเชิงจึงเอาเพชร
 และพลอยตต่าง ๆ ส่งให้แล้วบอกวาชองกงพชพเจ้าฝากมาคานับทาน

ชกไทยด้วยรบแล้วมีความยินดีจงวาของกงทาคณแก่เรา ใจตรงหนังกงมได้
 ทดแทนคุณ ครองฝักสงของมาให้ออกคุณกยทวชน เจ้าจงกลับไปบอก
 ของกงเตควาเราชอบใจเป็นอันมาก การพระของของกงนนอย่าได้วิตกจะช่วย
 สงเคราะห์ให้สำเร็จโดยเร็ว เียนเซงรบคาลแล้วคานบลาคอกจากบ้านพากัน
 กลับมายังโรงเตียม

เียนเซงจึงวาการพระของเรากสำเร็จ ไปสองอย่างแล้ว แต่ --
 เซียวเหยียง กทวชงเขามาด้วยกอกวณน ยังไม่รูวาจะรายคเป็นประการใด
 เราจะตองไปเที่ยวสืบข่าวให้พบตัว ซเขียนว่าท่านจะไปถึงบ้านกอกกเกิดอก
 ผคนทไปด้วย ใน กตงทพรวุจถตวจาหน้าพวกเราได้ อาจจะมีเหตุร้ายชน --
 เียนเซงจึงวาตวเราจะเที่ยวไปข้างไหนก็ได้ตลอดทวทงเมือง ผู้ใดจะทำ --
 อนตรายแก่เราได้ด้วยพระเจาของสยจงพระราชทานพระอักษรคมตัวให้เราได้
 ท่านกลัวแล้วกอยากไปจงเฝ้าสงของอัยทน เียนเซงกับไตจงกแต่งตัวเป็นคน
 ราชการเที่ยวเดินหมายพากันไปถึงหน้าบ้านกอกก พอแลเห็นคนไซเดินออก
 มาจากบ้าน เียนเซงกพตจาทกถามทอดสนนท แล้วบอกวาเซญทานไปท
 โรงขายนาชาตกรทหงเถดเราจะบอกลาให้ ชายผู้นนก็มาด้วยเียนเซง
 ซอนาชาเตยงตักนกันแล้วจงถามชายผู้นนวาอกกวนายของท่านยกกตพไป
 รบกับโจรนนได้พวก โจรมาสองคนจรงหรือ ชายผู้นนบอกวาจรง เียนเซง
 จงวาคนทของกทวชนนเป็นญาติของพวกเราคนน อยากจะใครพบตักทนอย
 ทานจงช่วยพามาให้พบตกรทหงเถด ทานก็จะไตเงนคางจงตักเตยะทง
 เป็นเงนสบตาตง ชายผู้นนบอกวาอกกให้ชายตชงคนนนเขาอยู่ในสวน --
 ตอกไม้หลังบ้านสงพวกเราคมตัวไวมให้ใครพบปะแะเที่ยวไปซ่งไหน ถ้า
 อยากจะพบแล้วจงไปคอยอยู่หน้าบ้านเราจะพาออกมาให้พบ

พูดแล้วพากันกลับมาบ้านกอกว ชายฉนนจึงเข้าไปบอกกทวดแล้ว
 เมื่อดูออกมาด้วย กทวดเห็นเอียนเซ่ง ไตจงมาความยินดีเดินตรงเข้าไปหา
 เอียนเซ่ง ไตจงกพากันเดินหลีกออกไป กทวดตามไปถึงแล้วเอียนเซ่งจึง—
 าระขบบอกว่าเราเข้ามาครองนางหลซอชอพาเข้าเฝ้า ไตจงรทลความให้
 กรงทราบทุกประการแล้ว บัดนี้เราจะพากันกลับไปแจ้งความแต่ของกง แต่
 ักเป็นห่วงด้วยท่านจึงสบเสาะมาหาหวังจะได้กลับไปพร้อมกัน กทวดจึง
 บอกว่าตงแตกอกกวพามาถึงบ้านแล้ว เอาไปคุมไว้ในสวนดอกไม้หลังบ้าน
 ึงให้ไปมาข้างไหน เพิ่งได้ออกมาถึงหน้าบ้านเวลานเราตรกรตรงจะหนีออก
 ่างหลังสวนก็ไม่ได้ ด้วยกำแพงลอมนสูงนักเหลือกกลางที่จะเป็น ครนจะ
 ออกทางหน้าบ้านเจ้าผคมคอยพทกษรทษาตามปรวมทงกลางวงกลางคืนเป็น
 ความจนใจเมื่อไรจะคิดอ่านหนีไปได้ เอียนเซ่งจึงถามวามกำแพงหลังสวน
 ันมตบไม่ยบบางหรือ กทวดบอกว่าทเซ่งกำแพงด้านตะวันออกมคดของน
 ันตบด้วยยตบหนึ่ง เอียนเซ่งจึงนควาเวลาควรนนทานจงคอยเรายุทไต่—
 ันตบ ดกสามยามส่งตคนเราจะโยนเชือกเข้าไปให้แล้วท่านจงขึ้นไปบน—
 ันตบเอาเงอนเชือกผูกสะเอวไว้ ไทมนเราจะ ไรยเชือกหย่อนเอาตัวท่านลงมา
 ่างนอกกำแพง

เมื่อพูดกันอยู่นั้นชายผคมจึงร้องว่าอย่าพูดขบขบนักให้นานนัก แม้น
 ไครมาพบแล้วไปบอกกบกกทวดจะทำโทษเรา อย่าอย่าช้าเลยรีบเอาเงนมาให้
 สยแล้วจงรีบกลับไปเถิด เอียนเซ่งก็เอาเงนตะขงหนึ่งส่งให้ชายฉนนแล้วเดิน
 าลบไปทางท้องตลาดซอเชือกได้สองเส้นจึงพากันไป โรงเตียมตสำนักในเวลา
 าวอนนเอียนเซ่ง ไตจง ซเซชนกเตรียมตวพร้อมเสจรเรียกเงาของโรงเตียม
 มาคิดเงนให้แล้วพากันรบบมายังหลังบ้านกอกวเห็นเรือจอดอยู่ลาหนึ่งจึงพากัน
 ลงไปซ่อนอยู่ในเรือ

ฝ่ายงกหวครนเวลาค้างคอบอกเชียวเหยยงตามทได้นัดไว้
 กับเขยงนงนไนแจงทกประการ เชียวเหยยงก็มีความยินดีพากันไปนั่งคอย
 อยไตตนสว ครนเวลาคงสามยามเขยงนงนจากเรอกเฮาเชอกชวางเขาไป
 ในกาแพงตกลงรมตนสว เชียวเหยยง งกหวกหยบเฮาปลายเชอกไดพากัน
 บินชนไปบนตนสวตงกาแพงจงเฮาเชอกกหวดคตองโอบเขาภตนสว แลว
 ผกสะเฮวเขาใหม่หยอนตวลงนอกกาแพง คนทงตามกโรยเชอกหยอนลงมา
 ตงตนพรอมกนทงหากนแลวก็พากันรบหนมาตงประตูเมือง พอดรงสวาง
 ผูกษาประตูตามเขยงนงน ๆ ก็พุดจาบตอกความตงอบายเหมอนหนหลง แลว
 ชวนกันรบเดินทางไปตงตำบลเขาเนยชวเปาะ ทหารทงหากเขาไปคานับ-
 ชองกง โงวหยง แจงความตามทนางหลชอชอพาเขาเผ่าไตกราบทลความ
 ตามเรองนงนไหทราบทกประการแลวเฮาพระอักษรชงพระราชทานไว้คัมตัว
 นนตงไห ชองกงดานรบมาตงไคแจงมความยินดีสรรเสริญยกยอองสตบญญา
 เขยงนงนเป็นอนมาก

โงวหยงวาการทเขยงนงนได้นำความของเรวชนกราบทลทงทราบ
 แลว เห็นจะโปรดใหม่หงสอรับตงทวพวกเรวเขาไปทำราชการจะตองจต
 มาไซไหไปคอยสบถาไคความวามชาหลวงเชญหงสอรับตงมาเมื่อใด เรว
 จะไคจตการแตงรบไว้ไหสมควรกับเกยรตยศพระเจ้าแผ่นดิน ชองกงไคพงก
 เห็นชอบตงใหม่ไซผลตเปลยงนกันไปคอยสบชวชาหลวงมิไคขาด

ฝ่ายพระเจ้าชองชยจตงแตงนเสตจไปทบ้านนางหลชอชอชอดบรรทม
 กาเวบวงเวยงครนพระองคหลายเวลา ไคอยหมอหลวงประกอบโศสถถวาย
 หลวชนานพระโรคนนคอยบรรเทาเป็นปกติ เวลาชวอนหงจตงเสตจออก
 วาราชการ ชุนนางเขาเผ่าพรอมตามตาเห็นงจตรสตามตงอการโรคกอก

บวญ ขุนนางพวกกึ่งฉันทคอยประจบประแจงกษัตริย์กลัวอากรโรคกอกว
นนไม่ทะเลาและหวัดเป็นแต่ประทุงอยู่พวกข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมพงอากรมได้ชาติ

พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงพงกทรงพระสรวลแล้วตรัสถามทองกวน
วาเมื่อครั้งก่อนเราให้ยกกองทัพออกไปปราบปรามของกึ่งฉันทเป็นอย่างไร
จึงไม่ได้ชัยชนะ ทองกวนกราบทูลว่าซึ่งโปรดให้ข้าพเจ้ายกกองทัพไปนั้น
ข้าพเจ้าได้คิดทำการตามชบวนคักหมายเขาชัยชนะ พอเกิดทหารทงปวง
บวญเจ็บล้มตายมากจึงถอยกองทัพกลับเข้ามาแล้วพระองค์โปรดให้ยก
ยกกองทัพใหญ่ออกไปทำการศึกอีก อันชั้นปอกกลับเข้ามาแจ้งความวาของก
จะละเว้นการชวเสียดแล้วขอเอาอำนาจบารมของพระองค์เป็นทพจิงโปรด
ให้ขุนฮวนเจียงเชญหนึ่งสอรับสั่งไปยกโทษ ช่องกงกับพวกกบหม่นประมาท
ไม่เกรงพระราชอาญาทำการหยับชาติต่าง ๆ จึงโปรดให้ทหารเอกคุมทหาร
เสวยกออกไปช่วย พอกอกวบวญลงจึงลากองทัพกลับเข้ามา การศึกกึ่งฉ
มาจนทุกน

พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงพงจิงตวาดว่าความไม่จริงของตวนนุกมาก
ยังเก็บเอาความโก่งของคนอื่นมาช่วยวาอีกเล่า อันความตและความร้ายของ
ของกึ่งฉางจะเป็นประการใดนนั้นเรารู้อยทงสน แต่พวกกึ่งฉันทปกปิดความไว้ ชวน
กนยงให้หลงโกรธจนขุนนางนายทหารทเป็นคนซอสัตยพลอยได้ความ --
เดอตรอนเพราะคนโก่ง ซึ่งขุนนางพวกกึ่งฉันทคิดกันสอเสียดใส่โทษของก
นั้นจะให้พิจารณาชำระเอาความจริงก็จะตลอดถึงผู้ใหญ่ผู้น้อยทงสน แล้วจะ
ต้องลงโทษตามอาญาศึก พวกคนคดทตองโทษก็จะชวนกันตเตยนเราวา --
พระมหากษัตริย์ไม่ตงอยู่ในยติธรรมปราศจากความกรณาทำคามผิดแต่ครั้ง
เดียวไม่ควรจะทำโทษด้วยเราทำคามชอบไว้มากคงจะคุ้มกันได้กับคามผิดได้

คนพาลคงเห็นเช่นนั้น เราจะภาคทัณฑ์ไว้ให้สมความผิดสักครึ่งหนึ่งถ้าสืบไป
เมื่อหน้าทำความผิดเหมือนครั้งนั้นแล้วจะทำตาม โทसानุโทษ

บรรดาชนนางพวกกกงฉนโดยนรบริบตั้งมีความกลัวยงนักพากนภกมหน้า
นึ่งไม่กราบทุกแก่ไขประการใดด้วยใจจริงทงนน พระเจ้าของฮยจงจึงตรัส
ถามชกไท อวยชนนางผู้ใหญ่ว่าเราจะมหนังสือไปหาตัวชองกกกับพวกให้
เข้ามาทำราชการ ท่านจะให้ผู้ใดถือหนังสือออกไป ชกไทอวยกราบทุกว่า
ข้าพเจ้าขออาสาเชิญหนังสือรับส่งไปเอง จึงจะได้ตัวชองกกเข้ามา พระเจ้า
ของฮยจงก็เห็นด้วยจึงทรงพระอักษรเกล้าวความโดยสุภาพ ประทับตราหยอ
สำหรับแผ่นดินเขานกแล้วตรัสส่งพนักงานให้ทาบายด้วยทองคำตามสืบทุก
ท่าด้วยเงินเจดสิบสองรวมร้อยแปดบ้ายให้เจ้าพนักงานจัดแพรแดงตามสืบทุก
ไม่แพรเขยวเจดสิบสองไม่ สรรวร้อยแปดขวดเป็นของพระราชทานปันบำเหน็จ
แก่ชองกกกับทหารครบถ้วนทุกคน เจ้าพนักงานจัดส่งของมาเตรียมไว้พร้อม
แล้วจึงพระราชทานพระอักษรและมอบสิ่งของให้ชกไทอวย ๆ ถ้วายบังคมลา
ออกมาเตรียมการที่จะไป ใจพร้อมครนถึงวันฤกษ์ชกไทอวยกับบ่าวไพร่พอ
สมควรก็พากนออกจากเมืองตงเกยตรงไปถงเมืองจจว เตยชกแม่ผวาราชกร
และกรมการพากนออกมาต้อนรับคานบแล้วเชิญชนไปพักอยทงกฉน

เตยชกแม่ถามว่าท่านออกมาด้วยธรรวราชการสิ่งใด ชกไทอวยบอก
ความบริบตั้งให้เราเชิญพระอักษรมาเกลยกลดอมชองกก เตยชกแม่พูดวการ
ชงจะเกลยกลดอมชองกกให้มาอยในอำนาจนน ไม่ยากนักด้วยชองกก --
สมครหมายเอาบารมพระเจ้าแผ่นดินของเราเบนทพงมาชานาน แต่อาวมณ
ชองท่านชนนางพวกนนไม่อยากให้เข้าไปทำราชการกลัวจะมีอำนาจวาสนา
เสมอตัวจึงได้กราบทุกขยงสอเสียดให้ชดเคอง ชอนกนทุกอาสาเป็นแม่ทัพยก

ออกมาทำศึกหมายจะปราบปรามให้สาเร็จด้วยอำนาจไม่สมความปรารถนา
 พวกนับบเยนไปทงสองครั้งจนอาณาประชาราษฎร์ไม่ได้ทำมาหากินมาหลายปี
 ในบ้านเมืองข้าพเจ้าและหัวเมืองที่เขตแดนติดต่อกันก็นดารด้วยเสบียง — —
 อาหาร นกขงมพระอักษรมาก็เลยกลดอมชองกงควานข้าพเจ้ามความยินดี
 ด้วยเสด็จการศกกราษฎร์ในแขวงหัวเมืองจะได้ทำมาหากินเป็นสุขสบายพวกน
 ขอเชิญท่านพักอยู่ที่นก่อนข้าพเจ้าจะไปบอกชองกงให้จัดแจงเตรียมการที่จะ
 รับพระอักษรวใจให้พร้อมแล้วคานับลาเสด็จมา เตยชกแมกบ่าวไพร่ — —
 พอสมควรพวกนขนมารับไปตำบลเขาเนยชัวเปาะ

ฝ่ายมาไซมาคอยสืบข่าวข้าหลวงหัวเมืองจจวนน ครั้นได้ทราบว่า
 ข้าหลวงเชิญพระอักษรมาก็อยู่ ณ เมืองจจวน จึงรีบกลับไปแจ้งความแก่
 ชองกง จึงหยงให้ทราบทุกประการ ชองกงได้แจ้งมความยินดีจึงให้ทหาร
 จัดเตรียมการที่จะรับพระอักษร

ขณะนั้นคนไซเขาไปแจ้งความว่าเตยชกแมมาหา ชองกงจึงเสด็จมา
 ตอนรับคานับกนตามธรรมเนียมเชิญให้นั่งตามสมควรแล้วพดว่า ท่านอุตสาห
 มาหาข้าพเจ้าจนถน เตยชกแมตอบว่าข้าพเจ้ามาบदनหวังจะบอกลาภใหญ่
 ให้ท่านด้วย บदनพระเจ้าของฮยงฮองเต็มพระอักษรให้ชกไท่ช่วยเชิญ—
 มาหาท่านให้เขาทราบ การในเมืองหลวงจึงเตรียมการที่จะรับพระอักษร
 ให้สมควรกับททรงพระเมตตาและเกียรติยศของพระเจ้าแผ่นดิน ชองกงว่า
 ท่านนำความมาบอกให้ชอบใจนัก การจะแต่งรับพระอักษรนั้นข้าพเจ้าขอ
 ทเลาศักสามวันของถึงจึงให้จัดทองถงหนึ่งเงนสองถงมาให้ เตยชกแมจึงว่า
 ข้าพเจ้ามาด้วยราชการไม่ควรจะเอาเงนทองมาให้ชองกงว่าข้าพเจ้าให้ท่าน

แจกบัวไฟวิ่งเตนทางมาด้วย เตยชกแม่จาทานจะให้ข้าพเจ้ารับเอาใน
 เวลาไม่ชอบดเหมือนกับข้าพเจ้านาคความมาบอกเอาตนจาง จึงเก็บใจก่อน
 เกิด ของกงจาทานมาถนแลงเชิญอยู่สนทนากนล็กคนหนึ่งจึงกลับไป -
 เตยชกแม่บอกข้าชกไทอวยมาอยู่ในเมืองจาง ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของบ้านจะทง
 แหกให้อยู่ผู้เดียวอย่างไรได้ ข้าพเจ้าจะขอท่านกลับไปก่อน ของกงจางว่า
 ท่านจะกลับไปก็ตามใจ แต่ข้าพเจ้าจะให้ทหารของข้าพเจ้าเขาไปค้ำบ้นท่าน
 ข้าหลวงและนำทางมาเขาเนยชวเปาะ เตยชกแม่ตอบว่าท่านคตนนชอบแลง
 ท่านจะให้ผู้ใดไปด้วยข้าพเจ้าก็ตามใจ ของกงจางให้โงวหยงจูบ เชียวเหยียง
 งกหวัดนายมากบเตยชกแม่ ๆ และทหารทงตคานปลากนกลบมาเมืองจาง
 เตยชกแม่พาทหารส่นายเขาไปค้ำบ้นชกไทอวย แลงโงวหยงพูดว่าของกง
 ให้ข้าพเจ้าทงตคานมาคานบและแจ้งความว่า การชงจะแต่งรบพระอักษรรน
 ยังไม่พร้อม ขอทเลาสกส่นามวันพอจคการแลงจึงให้เชิญพระอักษรรไป - -
 ชกไทอวยตอบว่าเราเชิญพระอักษรรมาครงนเป็นชอราชการและเป็นประโยชน์
 ของของกง ชงจะชชมเอาด้วยอำนาจอาญาเหมือนข้าหลวงพวกกงฉน ننหา
 มได้จะทเลาสกกวนกตามเกิด พคกนเทานนแลงต่างคนค้ำบ้นลากลับไปทอยู่
 โงวหยง เชียวเหยียง จูบ งกหวักไปส่านกอยู่ด้วยเตยชกแม่ในเมืองจาง
 ฝ่ายของกง โฉวจนทงกไท ทหารปลุก โรงใหญ่มีเฉลยงลคสามชน
 เสวและเพดานท่มคาคด้วยผาแดง หอยพวงดอกไม้อจกดับและ โคมอย่างค
 งคงาม พนฉางนนปลาดพรมเจยมมโตะและเกาตงเหมือนพระทงงเสดจ
 ออกวาราชการและเฉลยงลคพนฉางนนพวมด้วยพณพาทยม ไทรสาหรับ
 ประโคมรับแลงให้ทหารชามพากไปปลุก โรงพักสบสหลัง ราชตามสองข้าง
 ถนนตลอดไปถึงเมืองจางและการชงตคแต่ง โรงกเหมือนกนกับ โรงพักใหญ่

ครนถงนกำหนดสามวันแล้ว ชองกิ่ง โฉวจนหงกับทหารพอสมควรพากัน
ข้ามฟากไปรับชาหลวง

ฝ่ายชกไทยวยครนถงนกำหนดกวดสูงของบรรทกเกวียน ไฉเดริจ
เชญพระอักษรชนหลงมาทหารถของนาหนา ผูวาราชการกรมการเมองจจว
และทหารชองกงสคนกพากันเดินตามมาข้างหลงเป็นอนตบ ครนเดินทางมา
ประมาณสามสบล พบชองกิ่ง โฉวจนหงมากกเขาคานบอยข้างทาง --
ชกไทยวยจึงพูดวาเชญท่านทงสองกลับไปด้วยกันเถต ชองกิ่ง โฉวจนหง
เขาชบวนเดินมาพร้อมกัน

ครนถงทาชาวมเจ้าพนกงานเรอกเขาเรอเขาเทียบทารบพระอักษร
และคนทงปวงข้ามฟากไป ครนถงโรงพักชองกงกบทหารกถวายบังคมคานบ
เชญชาหลวงไทนงทสมควร ชกไทยวยกเชญพระอักษรชนตงไวบน ไตะจึง
ตงไทเชยวเหยียงอ่านพระอักษรชองกิ่ง โฉวจนหง ไฉวหยงกบทหารทงปวง
กคกเขาพนมมอกคอยพงพร้อมกัน เชยวเหยียงถวายบังคมแล้วเบตผนกกอก
อ่านความในพระอักษรนนวา “พระเจ้าชองฮยจฮองเตผู้เป็นใหญ่ใน
แผ่นดินแจ้งความมายังชองกิ่งกบพวกให้ทราบด้วยแต่ก่อน ขนนาง
พวกก้งฉินทูลกล่าวโทษวา ชองกิ่งตงชองสมเป็นโจรเทยวกระทำ
ข้มเหงอาณาประชาราษฎรในแขวงหัวเมืองซงเป็นพระราชอาณาเขต
ไต้ความเคอดรอนต่าง ๆ ขอให้ยกกองทัพไปปราบเสยให้สนเสย --
ศัตรุ จึงทรงพระราชดำริตามถ้อยคำขุนนางพวกก้งฉินกราบทล เห็น
วาประเพณีพระมหากษัตริยชงครองราชสมบัติมาแต่ก่อนนนยอมตง
อยู่ในยุติธรรมมีความเมตตาแก่ราชวงศานวงศ์ ขาราชการและอาณา
ประชาราษฎรเสมอทวหนาแผ่อานาจออาญาเหมือนแสงพระอาทิตย์

ถ้าผู้ใดทำความผิดกลางโทษตามกฎหมายสำหรับแผ่นดิน แม้นผู้ใด
 ทำความชอบกับบ้านเมืองโดยสมควร ถ้าเห็นว่าผู้ใดเป็นคนสตัยขอ
 มสตัยบุญญาและหม่อมเข้มแข็งก่อกลายกล่อมเอามาชบเลียงแต่งตั้งไว้
 เป็นกำลังรักษาพระนครมิให้ศัตรูมาแยบเบียดเบียนได้ เป็นประเพณี
 สืบกันมา และเราได้ครองราชสมบัติในบัจจุบันนี้ทุกวันนี้ได้ตลอด --

ขนบธรรมเนียมในราชประเพณีจึงได้สั่งให้ยกกองทัพมาปราบปราม
 ชองก๊กกบพวกเสียให้สิ้นเสียนหนาม บัดนี้ทราบวาชองก๊กเป็นคน
 สตัยขอมั่นคงประกอบด้วยกำลังและบุญญาศักดิ์จะเข้าไปสามัคคี
 ทำราชการทำนุบำรุงแผ่นดินให้มีความสุขด้วยกันนั้น เรายินดีเป็น
 อันมาก จึงได้มีอักษรให้ชกไท่ฮวยคุมสิ่งของมาพระราชทานบาย
 ทองคำสามสับหกบาย แพรแดงสามสับหกไม่นนพระราชทานแก่
 ทหารเอก บายเงินเจ็ดสับสองบาย แพรเขียวเจ็ดสับสองไม่นน
 พระราชทานแก่ทหารโท สุรานันคนละขวด ถ้าชองก๊กกับพรรคพวก
 ได้ทราบความตามพระอักษรแล้ว จึงรีบพากันเข้าไปถวายบังคมโดย
 เร็ว จะโปรดพระราชทานยศศักดิ์ตามสมควร” ครั้นอ่านพระอักษรต้น
 ข้อความแล้ว ชองก๊กกับทหารก่อกว้างบังคมพร้อมกัน ชกไท่ฮวยกับชองก๊ก
 ไถ่จวนหนึ่ง ไถ่หยงและทหารทั้งปวงคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว ชกไท่ฮวย
 ก็มอบสิ่งของซึ่งพระราชทานมานั้นให้ชองก๊กหยิบบายเงินแจกให้ทหารตาม
 เด็ด- ไถ่จวนตัวกันทหารคำนับรับบายมาสวมคอไว้ทุกคน

แล้วชกไท่ฮวยพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนคุมสรามาตองตมให้ท่านเห็น
 หายสงสัย พูดแล้วรับสราออกมาดมกลิ่น ชองก๊กและทหารจึงได้ร่นออกตม
 พร้อมกัน แล้วชองก๊กถามชกไท่ฮวยว่าข้าพเจ้าได้พบท่านเมื่อไปไหว้พระ

ณ เมืองฮั่วจวตรงเคียงนันทานยังเมตตาช่วยกรวยทลความข้าพเจ้าให้ --
 ทรงทรวบนนชอบใจมาก ชกไทอวยวาแตกอนนข้าพเจ้าทรวความคของ
 ท่านแต่ไม่จะแจ้งจึงไม่อาจกรวยทลต่อบันฮวนเจียงฝากหนังสือไปถึงจึงได้--
 ทรวแน่ พอพระเจ้าของฮยงกรวชนนางพวกกงฉนจึงตรสปรกษาข้าพเจ้า
 ด้วยการทจะมพระอภษร ข้าพเจ้าจึงกรวยทลอาสาเป็นข้าหลวงจะได้ออกมา
 พบทานจงจคแจ้งเตรียมการทจะเข้าไปเฝ้าเถด ถ้าเนนข้าไปแล้วชนนางพวก
 กงฉนจะคคชานหาเหตุอบายเข้ามาชดชวางให้ไดคความลำบาก

ของกงตอบวาชงท่านจะใหข้าพเจ้ารบเข้าไปพรอมกับท่านนนี้ไม่ได้
 จะตองฮยจคแจ้งตรวจตราครอบครวทหารชงจะฮยจะไป และแทนคณราชฉูร
 ชาวบ้านสกดสบวน แต่ใจของข้าพเจ้านนอยวกจะเชญท่านไวสนทนากนเล่น
 ให้สบายใจสกดสามวัน ชกไทอวยพดว่า ท่านจะใหเราหยดพกนนี้เราไม่ชด
 พดกนแล้วจงใหยก โตะมาเลยงพวกข้าหลวง ครนกน โตะแล้วของกงจคทอง
 ให้ชกไทอวยนอนตามสบาย ครนถวนสามวัน ชกไทอวยบอกชองกงวา
 ข้าพเจ้าฮยกับท่านถวนกำหนดแล้วจาจะชอลาทานกลับเข้าไปกรวยทลให้
 ทรงทรว ประการหนังสือท่านจะเข้าไปเมืองตงเกยชน ถากงแล้วจงฮยฮย
 นอกประตูเมืองกอนไซให้ทหารเข้าไปแจ้งความให้ทรวกอน ข้าพเจ้าจะได้
 กรวยทล ถ้าโปรดประการใดจะได้ทวตามรบสง ชองกงจึงให้ทหารทงปวง
 มาคานับชกไทอวยพรอมกน แล้วชองกง โฉวจนทง ใจอหยงกขามฟากมา
 สงพนแดนเขาเนยชวเปาะประมาณสามสบลจึงคานับลากลับไปคาย

ครนเวลารุงเขา ชองกงจึงให้ประชุมทหารเอกทหารเลวพรอมกน
 ปรกษาวา คายลเขาเนยชวเปาะนเดิมเฮงหลนมาตงกองชองสมฮยกอน
 ครนเฮงหลนถงแกกรวมแล้ว เตยวเทยนอองได้เป็นใหญ่ว่าการแทนตอมา

ครั้นเที่ยงเที่ยงนอองเป็นอนตราขายแกชวด พวกท่านทงปวงจึงได้ยกเรา ขึ้นเป็น
ใหญ่ เรากอดสวาทจากลาวการงานทงปวงมิได้ผิดจากยติธรรม ทหารทไม้ม
ครอบครวมครอบครวเป็นบกแผ่นแน่นหนาทรพยสมบตกบริบูรณ์ มีความ
สุขเสมอทวงกนชานานไม้มผู้ ได้มายายเบียดเบียน บदनขนนางพวกก่งฉนทล
ยงพระเจ้าแผ่นดินว่าพวกเราตงกกเบื่กกบฏ จึงโปรดให้ยกกองทัพมาจับ
ตัวเราและท่านทงหลาย ก็พร้อมใจกันตอดมชยชนะแกกกองทัพหลวงถึงสอง
ครั้ง พระเจ้าแผ่นดินมีความชดเคองมากชน เรากับโลจจนทง โงจหยง
และทหารผู้ ใหญ่ทมสตบญญาปรกษาเห็นพร้อมกนว่า พระเจ้าชองฮยจงม
บุญมากเหมือนแสงพระอาทิตย์เมื่อเวลาเที่ยง พวกเราคัดตอด ไปนนั้นจะได้
ความลำบากนักจึง ไทเขียนเชิงเขา ไปกราบทุกขอสามภกตเป็นชาแผ่นดิน
พระเจ้าชองฮยจงกทรงพระเมตตามพระ อักษรมายก ไทษ โปรด ให้เราเข้าไป
ทการการ ท่านทงปวงจะมาประชุมกันอยเชนนเหมือนกบอยู่ในทมด ถึง
จะเห็นแสงสว่างแห่งดวงพระอาทิตย์บางก ไม่ชดด้วยมหาเมฆมาบดกำบังไว้
บदनมลมพายใหญ่พัดเบ็ดเอาเมฆชนนพ่นไปแล้ว เราทนกได้เห็นแสงสว่าง
เหมือนกบเราทการชวมาแตกอน บदनพระเจ้าชองฮยจงมพระอักษรขแจ้ง
มาให้เห็นหนทางแลวก็ควรจะเขาสามภกตเป็นชาฉดองพระคณผู้ ไดจะเข้าไป
กบเราบาง ทหารทสมครจะตามเขาไปก็บอกตามสมครทหารทไม้มยอม --
สมครเขาไปจะขออยู่ที่ตาดเขาเนยชวเปาะนนมบุญทหาพนกรว ชองถึง
จึงให้มรษาทรพยตงชองทาบญชเงนทองมาตรวจด แลวก็แบ่งออกเป็นสอง
ส่วน ส่วนหนงนจะถวายเป็นหลวง เหลดอยส่วนหนงกแบ่งออกเป็นสอง
อกส่วนหนงนยกแจกให้ทหารทจะอยู่และจะไป เหลดอยอกส่วนหนงนจะ
แจกให้คนเชญใจชาวบ้านชงไคมคณ ชองก่งจงส่งไทเชยจเหยียงแตง --

หนังสือประกาศไปมดไวกงสทศ มีความว่า "แต่บรรการาษฎรซึ่งอยู่ใน
เขตเขาเหนือหัวเป่าะนนองหากันไปรับเอาเงินทองทลาย ชองกงจะ
แจกจ่ายให้เสมอกันมิได้เลือกหน้า ถึงหากยังนอนอยู่ในผ้าอ้อมกม
ส่วนแจกเหมือนกัน ถ้าราษฎรรู้ค่าประกาศนั้นแล้วจงรบเข้าไปใน-
เจ็ดวัน" ราษฎรซึ่งตงบ้านเรือนอยู่ในแขวงเขาเหนือหัวเป่าะกมรับเอาเงิน
ทองส่งออกไปทั่วทุกคนแล้วให้พรสรรเสริญชองกงต่าง ๆ

ครั้นจัดแจงผู้คนและทหารทงปวงเรียบร้อยแล้ว ชองกงกับ
พนองรอยแปดคนก็เตรียมการที่จะเข้าไปถวายตัวไว้พร้อม ชองกงจึงบอก
บุนฮวนเจียงว่า ท่านต้องเป็นตวจานาอภัยกับข้าพเจ้าหลายเดือนได้ความทุกข์
ร้อนเป็นอันมาก บัดนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปเมืองตงเกียเชิญท่านไปพร้อมกันเกิด
บุนฮวนเจียงได้ฟังมีความยินดีตอบว่า ซึ่งท่านคิดการสำเร็จประโยชน์ครั้งนี้
ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมากและซึ่งท่านจะไปข้างไหนนั้นข้าพเจ้าจะขอ
ตามไปสนองคุณท่าน ชองกงจึงจัดทหารเป็นขบวนโดยสถาปมิ่งใหญ่
นำหน้ามอักษรรักษาไว้สรวัว ชัยเทียนฮยักก็ แปลว่า ขอเข้ามาสามภักดิ์
ช่วยท่านบำรุงแผ่นดินโดยสุจริต ครั้นจัดขบวนแล้วพอได้ฤกษ์ ชองกง
ก็ยกขบวนออกจากตำบลเขาเหนือหัวเป่าะมาถึงเมืองตงเกียจึงหยุดพักทหาร
อยู่นอกเมืองแล้วให้เขียนเชิง ไต่จงเข้าไปแจ้งความแก่ชกไท่ฮวยให้ทราบ
เขียนเชิง ไต่จงคำนับลาเข้าไปถึงบ้านชกไท่ฮวย จึงเข้าไปคำนับแล้วแจ้ง
ความตามชองกงส่งมาทุกประการ

ชกไท่ฮวยได้แจ้งมีความยินดีจึงส่งทหารทงสองว่า ท่านจงอยู่ที่นี้
ก่อน เราจะไปกราบทูลให้ทราบแล้วกรบเข้าไปในพระราชวัง พอพระเจ้า
ชองฮุยจึงเสด็จออกจากราชการ ชกไท่ฮวยกราบทูลความตนของกงพาพวก

ทหารมาหยุดพักอยู่นอกประตูเมือง จะขอเข้ามาถวายบังคม พระเจ้า — —
 ของฮยจงทรงทราบมพระทัยนตนัก จึงตรัสสั่งชกไท่ช่วยว่าเวลาพรุ่งนี้จึงให้
 เจ้าพนักงานจัดขบวนออกไปรับชองกงไท่เหมือนกระบี่แขกเมืองประเทศราช
 ใหญ่เขาเผ่าและเมื่อจะเข้ามาใน ไ้ชองกงกับพวกแต่งตัวได้เสื่อเกวาระถอ
 อาวุธยกเป็นขบวนศึกเราจะคอยอยู่เก้งสูงส่งแลดูเสด็จขึ้น ขุนนางก็พากัน
 ออกจากทเผา

ชกไท่ช่วยจึงส่งเจ้าพนักงานให้เตรียมการไว้พร้อมแล้วกลับไป
 บ้าน จึงส่งเฮียนเซ็ง ไ้จงให้ไปบอกชองกงจัดขบวนและแต่งตัวเข้ามาเผ่า
 ตามรับส่ง เฮียนเซ็ง ไ้จงคำนับลามาแจ้งความแก่ชองกงไท่ทราบ ครั้น
 เวลารุ่งเช้าขุนนางเจ้าพนักงานก็จัดการเสด็จแล้วพากันไปคอยรับชองกง
 อยุ่ที่ประตูเมืองด้านตะวันออก ชองกงไท่ทหารร้อยแปดคนแต่งตัวสวมเสื้อ—
 เกวาระถออาวุธสำหรับมอขึ้นมาเป็นคี่ ๆ ทหารเอกลนออกหน้า ทหารโท
 ตร จตุรภาคเดินมาถัดกันไปเป็นอันดับ มาชองกงนอนอยู่กลาง โฉวจุหนง
 โฉวหยงอยู่ซ้าย—ขวา ครั้นไ้เวลาจกจุดประทัดขึ้นเป็นสำคัญ เจ้าพนักงานก็
 ขึ้นมานำหน้าเขาในเมืองไปทางถนนทองสนาม ครั้นมาถึงหน้าทงชองกง
 ก็ททหารทงปวงลงจากมาวางอาวุธถวายบังคมพร้อมกัน

พระเจ้าฮยจงทอดพระเนตรเห็นชองกงแต่งตัวงามสง่า สมควร
 เป็นแม่ทัพนายทหารกรมพระทัยนต จึงตรัสกับขุนนางทงปวงว่า ชองกงเขา
 มาสามีกกตอยู่ด้วยเราแลดูกตนิชระไปอย่างทงบ้านเมืองก็จะคอยเป็นสุข
 เพราะเราไ้กาลลงชองกงมาเพิ่มเติมขึ้นอีก ขุนนางทเป็นพวกตงฉนกรับ—
 พระศารัสสนขุนนางทเป็นพวกกตฉนนพากันนงเสย พระเจ้าฮยจงทรง
 เขาพระทัยเต็มไ้ตรัสประการ ไ้จงรับสั่งให้เจ้าพนักงานพาชองกงกับพวก

เขาทางประตูตะวันออกแล้วเสด็จลงจากพระที่นั่งเกล้าสูง เข้าไปประทับ
 ณ ที่เสด็จออกขุนนางเจ้าพนักงานกนาของกงกบพวกเขาไปถวายบังคม --
 พระเจ้าของฮยจงตรัสปราศรัยตามธรรมเนียมเสด็จแล้วส่งเจ้าพนักงานให้จัด
 เสื่อแพรวรอยแปดมาพระราชทาน ของกงกบพวกคานบรบเสื่อมาสวมกายแล้ว
 พระเจ้าของฮยจงเสด็จขึ้น เจ้าพนักงานกพาของกงกบพวกออกทางประตู
 พระราชวังทิศตะวันตกมายังโรงเลี้ยง ครนกินโต๊ะแล้วจึงพาของกงกบพวก
 ไปพักอาศัยอยู่ที่ถงกอน

ครนรุ่งขึ้นเวลาเช้า พระเจ้าของฮยจงเสด็จออกจากราชการขุนนาง
 ฝ่ายมุนฝ่ายบูเขาเผ่าพร้อมกัน เจ้าพนักงานกนาของกงกบพวกเขาไปเฝ้า
 พระเจ้าของฮยจงทูลพระเนตรลักษณะกี่ยวของกงและพวกเห็นเป็นคน
 สดุดยขอสมัครทูลทวงพระเมตตา จึงพระราชทานดอกไม้ทองคำให้คนละกิ่ง --
 ของกงกบพวกคานบรบมาแซมไว้บนหมวก แล้วถวายบังคมลาออกจากเฝ้า
 พระเจ้าของฮยจงจึงตรัสปรึกษาขุนนางทงปวงวาของกงตั้งใจเข้ามาสามภักดี
 ด้วยความกตัญญู โดยสมัครตนนุกเป็นความชอบของเขาโดยมาก เราคิดจะ
 ตงแต่งใหม่ยศศักดิ์สมกับความชอบ ท่านทงปวงจะเห็นเป็นประการใด

ทงกอนจึงชงกราบทูลว่า พระองค์ตรัสปรึกษาข้าพเจ้าครั้น --
 พระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าของกงยังไม่ได้ทำความชอบ
 สิ่งใดให้เป็นประโยชน์แก่แผ่นดินเป็นแต่มาสามภักดีเข้ามาทูลราชการ ถ้า
 พระองค์ยกย่องตงแต่งขึ้นในระหว่างนี้แล้วของกงจะมิใจกาเรบถือคิดว่าจะ
 กระทำขมเหงขุนนางคนเก่าให้ไต่ความเดือดร้อนต่างๆ การชงจะตงแต่งน
 ขอบพระราชทานงดไว้ก่อนถ้าของกงมีความชอบเมื่อใดจึงค่อยตงให้สมควรแก่
 ความชอบ ประการหนึ่งขุนนางนายทหารเก่าที่ไปตงอยู่กับของกงหลายนาย

ขอให้พระองค์คนมาตงแต่งให้ทหารอารอยตามตำแหน่งเดิม ซึ่งข้าพเจ้าทูล
ทูลทานทงน ไชจะคิดพิจารณาพยาบาลของกงนหนามได้

พระเจ้าของฮยจิงได้ทรงฟังไม่หนักคต ก็ทรงเห็นชอบตามคำทูลของกงนว่า
จึงส่งเจ้าพนักงานให้ไปบอกของกง ขอนายทหารคนเก่าคนมาไวตาม — —
ตำแหน่งแล้วเสด็จชน ผู้รับส่งมาแจ้งแก่ของกงให้ทราบ ของกงได้ฟังม
ความเสียใจจึงปรึกษาทหารความรับส่งให้เร่าตั้งตัวทหารของเรา ผู้ซึ่งเป็น
ชนนางนายทหารเดิมไปรับราชการอยตามตำแหน่ง นายทหารทงปวงพดว่า
เสียแรงเราสามภกตเข้ามาไม่ควรจะทา ความเรื่องนเห็นทพวกกงฉนจะ
กราบทูลขยงเป็นแน่ด้วยคตจะตดกาลงเรา ทานจะมความวิตกไปทำไมเมื่อ
พระเจ้าของฮยจิงไม่ทรงพระเมตตาตงอยู่ในธรรมสุจริตแล้วเราพากันกลับไป
ไปอยู่เขาเขาเนยชวเปาะตามเดิมดีกว่า

ของกงได้ฟังพวกพ้องวจะให้ขรับส่งเป็นความจนใจไม่รู้ ทจะคิด
จึงบอกว การทมรับส่งนเราไม่ขัดแต่ขอปรึกษากันให้ตกลงก่อน ผู้รับ
ส่งกกลับไป ครนรุ่งชนเขาพระเจ้าของฮยจิงเสด็จออกชนนางผู้รับส่งกน —
ขอความทของกงขอทเลากรบทุกให้ทราบ พระเจ้าของฮยจิงจึงตรัสถาม
ทของกงว ทของกงพดผลคทจะไม่คนคนให้เรานนทานจะเห็นประการใด
ทของกงพดว ซึ่งของกงเข้ามาสามภกตครงน ไชจะมาโดยสุจริตนหนามได้
เพราะคิดเห็นว่าตงกงเป็นโจรอยู่ตำบลเขาเนยชวเปาะนั้นไม่มีความสขด้วย
กองทัพหลวงยกไปมิได้ขาด ไม่มีโอกาสจะได้ไปเที่ยวปล้นเอาทรัพย์สงของ
ราษฎร ต้องคตฮานบองกนสู้รบด้วยกองทัพหลวงเนื่อง ๆ บัวยการหากน
จึงคตเข้ามาสามภกตหมายจะเอาบารมของพระองค์เป็นทพ หวงให้พวกพ้อง
ทของอยู่เขาเนยชวเปาะเที่ยวปล้นเอาทรัพย์สงของราษฎรมาเป็นกำลังของตัว

ถ้าพระองค์ทรงทราบจะไม่โปรดให้ยกกองทัพไปปราบปราม ชองกงจะได้ทอด
ชดชวางใจด้วยถือศรัทธาเข้ามาบรรณาการอยู่ ราษฎรที่เดินทางเข้ามาค้าขาย
จะได้ความเดือดร้อน ถ้าพระองค์จะดับความทุกข์ของราษฎรให้สิ้นแล้ว
ขอให้อภัยชองกงกับพวกข้าเสียดจึงจะสยบเสียนหนามแผ่นดิน

ขณะนั้นทงกวนกราบทูลนบน ชกไท่ฮวยเผื่อฮวยด้วยจึงว่าตัวไต่เป็น
ขุนนางผู้ใหญ่ยศศักดิ์ทรพยศมบตบรบรรณ เพราะพระเจ้าแผ่นดินขบเลี้ยง
ควรจะระลึกลงพระคุณให้มากไม่ควรจะนำความไม่จริงขึ้นกราบทูล การ
ซึ่งพวกตัวคิดฮวนจะบดบดราชาการแผ่นดินไว้ไม่น่าขึ้นกราบทูลให้ทราบ

พระเจ้าฮงฮยจึงทรงฟังชกไท่ฮวยพูดเป็นราชการจึงตรัสถามว่า
พวกทงกวนบดความดังใดไว้ ชกไท่ฮวยกราบทูลว่า เจ้าเมืองไต่เหลียว
ยกกองทัพมาตีหัวเมืองฝ่ายเหนือ โอบล้อมมาทางทิศตะวันออก-ตะวันตกแตก
ไปหลายเมืองแล้ว ผู้ว่าราชการเมืองมหน่งสอบอกชาวศึกเข้ามา พวกก่งฉวน
ก็บดความไว้มิได้นำขึ้นกราบทูล ขอทรงพระองค์เห็นว่าชองกงกับพวกตั้ง
กองเป็นโจรมักดงมาก ไต่ยกกองทัพไปปราบปรามการก็ไม่สำเร็จ ครั้นจะตั้ง
ทำศึกสงครามกับพวกโจรให้ไต่ช่วยชนะก็ไม่ใช่เกียรติยศบ่ด้วยการทแกล้วทหาร
เสียเปล่าจึงได้มีพระอักษรโปรดให้ข้าพเจ้าออกไปเกลี้ยกล่อม เพราะเห็นแก่
ประโยชน์จะตัดศึกฝ่ายทิศตะวันออกเสียให้สิ้นศัตรูแล้วจะได้พวกชองกงมา
เพิ่มเติมกำลังรักษาพระราชอาณาเขต ชองกงกับพวกก็พากันเข้ามาตามภักดี
โดยสุจริตมิได้มีความผิด ทงกวนกลับกราบทูลขอให้ฆ่าเสียถ้าพระองค์เชื่อ
ทงกวนแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าการศึกจะเกิดขึ้นในเมืองอีก

พระเจ้าฮงฮยจึงได้ทรงฟังชกไท่ฮวยกราบทูลก็เห็นจริงด้วยจึงตรัสว่า
ทงกวนเป็นคนประกอบด้วยอัจฉราพยาบาท แล้วบดบดราชาการแผ่นดินไว้

ความผิดเป็นอันมากให้ประชมชนนางทศตยชอตอแผ่นดิน ปรัชชาโทษ—
 ทองกวนและพรรคพวกทรวเห็นตามกฎหมายเถิด ทองกวนก็กราบทูลแก้ไขไป
 ต่าง ๆ พระเจ้าของฮยจงมีความขัดเคืองมากจนจึงรบสังโหมชเอาตัวออก
 ไปจากทเผ่า แล้วตรัสปรึกษาชกไทอววยว่า พวกฮวนยกกองทัพมาย้ายใน
 เขตแดนเรานัน ท่านเห็นผู้ใดจะเป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองไตเหลียวไต ชกไทอววย
 ทูลว่าของกงเขามาสามภักดีจะทำการอาสาแผ่นดินมิได้ขลาดขอพระองค์ทรง
 ตงแดงของกงใหม่ยศศักดิ์ชน แล้วจึงโหมเป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองไตเหลียว—
 พระเจ้าของฮยจงก็เห็นชอบด้วยจึงทรงพระอักษรแล้วส่งให้ชกไทอววยเชิญไป
 ให้ของกง ชกไทอววยคานับรบพระอักษรแล้วรบมายังกงกวน ของกงก็ออก
 มาต้อนรับคานับกันตามประเพณี ชกไทอววยจึงส่งพระอักษรให้ของกงคานับ
 รบมาถามความว่า “บัดนี้เมืองไตเหลียวยกกองทัพพวกฮวนมาตี—
 หัวเมืองฝ่ายเหนือ ผู้วาระการมหนิงสอบอกเข้ามาให้กราบทูล—
 พวกกัณณบิดเนอความเสียจึงโปรดให้ลงโทษตามกฎหมาย แล้วทรง
 พระดำริเห็นว่า ชองกงมสคตบุญญากว้างขวางประกอบด้วยทแก้ว
 ทหารมมอเข้มแข็ง ควรจะยกกองทัพไปปราบพวกฮวนได้ จึง
 โปรดตั้งชองกงเบนทชองเซยนฮองแม่ทัพหน้าบักชาย โลวจุหนิง
 เบนฮูเซียงฮองแม่ทัพหน้าบักขวาให้ชองกงโลวจุหนิงตั้งใจในราชการ
 ทำความชอบไว้ในแผ่นดินให้เป็นเกียรติยศสืบๆต่อไปภายหน้า และ
 ทหารของชองกงชงจะอาสาไปราชการศกนณถ้าผู้ใดมีความชอบ—
 กลับมาแล้ว เราจะตั้งเบนชุนนางมยศศักดิ์ตามสมควร เสมียงอาหาร
 นนให้ชองกง โลวจุหนิงเกณฑ์เอาแต่หัวเมืองรายทาง ถ้าผู้ใดส่ง
 ไม่ทันหรือชดชนไม่ทำตามบังคับก็ให้ลงโทษตามอาญาได้ ถ้าชองกง

อาสาทำการศึกสำเร็จแล้วจะเลื่อนยศใหม่อำนาจใหญ่ขึ้น” คนอ่าน
ทราบความแล้ว ชองกิ่งก็ถวายบังคมคำนับตามธรรมเนียม

ชองกิ่งจึงบอกกับชกไทยว่ ว่า เมื่อท่านเชิญพระอักษรไปหาตัว-
ข้าพเจ้า ๆ ขอทูลเกล้าขอร้องการสวณกษัตริย์ไม่สำเร็จเรียบร้อย ต้องรบเข้ามาให้
ทันกำหนด บัดนี้รบส่งให้ข้าพเจ้ายกกองทัพไปตมเมืองไตเหลียวฉวนหนทเกิดว
ทหารก็ยังไม่พร้อมและส่วนใหญ่อยกยทเขาเนยชวเปาะเป็นอันมากจะขอ-
ถวายบังคมลาออกไปรวบรวมให้เป็นหมวดเป็นกองเสียก่อน

ประการหนึ่งบายขงจาวรณามเตยวเตยหนอง และเครื่องบูชาคำนับ
ยังตกอยู่ในเขาเนยชวเปาะไม่มีผู้ใดจะเซ่นบูชา จะต้องออกไปทำลายล้าง
เสียก่อน ถ้าจัดการเสร็จแล้วข้าพเจ้าจะขออาสาทูลเกล้าขอร้อง ทานจงช่วย
กราบทูลให้ทรงทราบ ชกไทยว่ตอบว่าท่านอย่าวิตกเลยข้าพเจ้าจะกราบทูล
ให้แล้วลากลับมาเข้าเฝ้ากราบทูลความตามคำชองกิ่งทุกประการ พระเจ้า-
ชองฮยจงกอนุญาต แล้วส่งให้เจ้าพนักงานคลังจัดทองคำสองพันตำลึง เงิน
ห้าพันตำลึง แพร่ต่าง ๆ ห้าพันไม่ไปพระราชทานชองกิ่ง ๆ ได้ส่งของ --
พระราชทานมความยินดีจงจัดทหารเอกที่จะไปเขาเนยชวเปาะนั้น โฉงหยง
กิ่งขุนสน ลิ้มชอง เล่าตง ไตวเซียน ชองปาน ชองเซ็ง จุกย อวนเซียวว
กวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต รวมสิบเอ็ดนาย ทหารเลวหมนหนง แดทหาร
นอกนนให้อยู่กับ ไตวจนหนทกวงกวน ชองกิ่งก็ยกออกจากเมืองตั้งเกยตรงไป
ถึงเขาเนยชวเปาะจึงส่งให้ทหารจัดสกร แพร่และสรามาทงทหน้าศาล --
ชองกิ่งจัดอุปเทยบูชาเซ่นเตยวเตยหนองเสร็จแล้ว เค้าเพลิงเผาศาลและ
บายเสยจงประกาศแก่ไพร่พลชงอยู่เขาเนยชวเปาะว่า ถ้าผู้ใดสมัครทำ
ราชการให้เขาอยู่ตามหมวดกอง ถ้าไม่สมัครก็ให้พาบุตรภรรยาครอบครัว

ไปหากินตามภูมิฉานา มิให้ช่องตมกนอยุทเขาเนยชวเปาะตอไปอึกแล้ว
 ของกกกไทรอทาตายคายเสยพาทหารกตบมายงเมืองตงเกย ชกไทอวยกนำ
 ของกกเขาเผาพระเจ้าของฮยจงตรวดปราศรยต่าง ๆ แล้วพระราชทานกระบ
 เลมหนง มามเทาเวอมาหนง ของกกคานบรบแลวถววยบงคมลาถกตบมา
 กงกวนจิงถามโงวหยงว่า เราจะยกไปตเมืองไตเหลยวนนทานจะใหจัด --
 กงทพอย่างไรจิงจะไดชยชนะ

โงวหยงบอกว่ หนทางชงจะไปเมืองไตเหลยวนนไปไดทงทางบก
 และทางนาควระจัดกกองทัพเป็นสามทพ ไทยกไปทางเรอนนทพหนง เพราะ
 เห็นวาทหารของเราชานาญในกวนนำ ของกกเห็นชอบจิงใหอวนเชยวย
 อวนเชยวเหงา อวนเชยวชิต ฉจน เตยทวย เตยสุน ทองอย ทองเมง เมงคง
 เสงเตงลัดสืบนายคุมทหารเลวพอดสมควร ยกทัพเรอลวงหน้าไปคอยอยุใน
 ฉานาองโท นายทหารทงฉนคานบลามาตระเตรยมกกองทัพพรอมเสบียง--
 อาหารยกไปคอยอยุตามสง แต่ทหารเอกทหารเลวทเหลออยุนนคแบงออก
 เป็นสองกอง ของกกเป็นแม่ทัพฝายชาย โฉวจนหนงเป็นแม่ทัพฝายชวา ถึง
 วนฤกษตกยกกองทัพออกจกเมืองตงเกยไปตวระยะทาง

เมือของกกยกกองทัพไปไดสองวันแลว พระเจ้าของฮยจงจิงสง
 เจ้าพนักงานใหจัดสุราและเนอสุกรตามไปพระราชทานของกกและทหาร--
 ทงปวงกำหนดใหแจกนนสุรากนละชวด เนอสุกรคนละชง เจ้าพนักงานคุม
 สงของตามไปทนนตาบลดตนเกยเฮยะ จิงนำสงของเขาไปใหของกกพูดว่
 ทานจงเขาไปแจกใหแก่ทหารจงทวกนเถต เจ้าพนักงานกใหคนไซเขาสุรา
 ไปแจกใหทหารสุรากงชวด เนอสุกรคนละครงชง

ทหารเลวคนหนึ่งจึงพูดว่า ธรรมดาของหูดวงจะพระราชทานให้แก่
 ผู้ใดก็มิได้แบ่งกันเลย นิสราพระราชทานมาเต็มขวดทำไมจึงได้แต่ครึ่งขวด
 เนื้อสวาทได้แต่ครึ่งซัง พวกเจ้าเบียดบังแบ่งเอาเสียหรือคนใช้ได้ฟังทหารผู้นั้น
 พูดเหมือนจระวี จึงเถียงกลับบอกว่าเจ้าพนักงานผู้จ่ายเบกส่งของมาให้เรา
 จากหน่วยคนละเท่ากัน เจ้าจะมาเอาส่วนแฉก ให้แก่คนทั้งปวงเราจะเอาที่ไหน
 มาให้ ทหารผู้นั้นจึงว่า เจ้าเบียดบังเอาไว้นกกับออกกันตามจริงแล้วเราไม่ว่า
 นยงกลับมามีตอเพียงอก ว่าแล้วเขาขันสกรขว้างลูกหนามมาก คนใช้ก็มีความ
 โกรธว่าทหารผู้นั้นด้วยคำหยาบช่าต่าง ๆ ทหารผู้นั้นก็เอาดาบฟันคนใช้คอ
 ขาดตาย นายหมวดพาตจทหารผู้นั้นมาแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ ชองกง
 ได้แจ้งมีความวิตกกังวล จึงปรึกษาโงวหยงว่าทหารเราก่อเหตุจะทำให้เรา
 ได้ความผิด ท่านจะคิดแก้ไขประการใด โงวหยงตอบว่าทหารเรากระทำแก่
 คนหูดวงฉันใด โทษก็ตกอยู่แก่ตัวฉันนั้น ชองกงได้ฟังโงวหยงปรึกษาโทษ
 จะให้ล้างขวดทหารก็เสียใจร้องไห้แล้วพูดว่า เราพี่น้องกับทหารทั้งปวงได้
 รวมทุกข์สุขอยู่ ณ เขาเนยชวเปาะ ถึงจะมีความผิดสักเท่าใดเราก็มิได้ทำโทษ
 เขียนตซาพนมผู้ใดเลย จึงส่งให้คนใช้จตุรธาและกบแก้วกลับมาให้ทหารผู้นั้น
 รับประทานนมแล้ว เอาเชือกส่งใหม่ผูกคอตายเสีย ทหารผู้นั้นคานบรบเอา
 เชือกมารัดคอขาดใจตาย ชองกงจึงให้ทหารตัดเอาศีรษะเสียไว้ เขียน
 ตซาพนมบอกโทษให้คนทั้งปวงรู้ทั่วกัน จึงส่งเขียนเซ็ง ไตจงกลับเข้าไปแจ้ง
 ความแก่ชกไท่ด้วยให้ทราบ เขียนเซ็ง ไตจงคั่งนบถารกลับเข้ามาหา —
 ชกไท่ด้วยแจ้งความตามที่เกิดวิวาทและได้กระทำโทษแก่ทหารถึงสิ้นชีวิต—
 ชกไท่ด้วยจึงพูดว่า เจ้าจงกลับไปบอกแก่ชองกงว่าอย่าวิตก จงรับยกกองทัพ
 ไปโดยเร็วเถิด ธรรมดาเรื่องความร้ายนั้นเราจะกราบขูดแก้ไขไม่ใหม่ผิด เขียนเซ็ง

ไต่จง คำนับลากลับออกไปยังกองทัพ แจงความตามชกไทอวยส่งมาทุก --
 प्रकार ของกงโตแจงมความยินดียกกองทัพออกจากตนเกยเฉยะเดินไป
 ตามระยะทาง

เมื่อเขียนเสร็จ ไต่จงไปแจงความแก่ชกไทอวยนั้นเป็นเวลาจะใกล้ค่ำ
 พระเจ้าชองฮยจงไม่ได้เสด็จออกจากราชการ ชกไทอวยจึงเข้าไปเฝ้าข้างใน
 กราบทูลความตามคำเขียนเสร็จ ไต่จงมาบอกนินให้ทราบ พระเจ้าชองฮยจง
 จึงตรัสว่า ทหารของกงโตฆ่าคนหลวงเสีย ของกงโตประหารชีวิตผู้นั้นให้
 ตกลงไปตามก้นความกเป็นยุติธรรมแล้ว ชกไทอวยพนักงานบงของพระราชทานน
 เรายจะต้องทำโทษให้เซตหลาบ ชกไทอวยก็ถวายบังคมลากลับไปบ้าน ครั้น
 เวลารุ่งเช้าพระเจ้าชองฮยจงเสด็จออกจากราชการ ขุนนางพวกกงฉนิก --
 กราบทูลกล่าวโทษของกงโตว่า ใช้ทหารให้ฆ่าคนหลวงซึ่งคนสั่งของออกไป
 พระราชทานเสีย พระเจ้าชองฮยจงตรัสว่าความเรื่องนเรารุแล้วแต่พนักงาน
 ทนของหลวงนั้นเป็นพวกเจ้าจงทำโทษเสีย ตรัสแล้วเสด็จขึ้นขุนนางก็ออก
 จากเฝ้ามาทำโทษแก่พวกพนักงานตามรับสั่ง

ฝ่ายชองกิง โฉวจุนทง ยกกองทัพ มาถึงพรมแดนเมืองไตเหลียว จึง
 หยุดทหารอยู่ปรึกษา โฉวจุนทงว่า เราจะตีหัวเมืองรายทางไปเข้าเมืองไตเหลียว
 ข้างทิศไหนจึงจะเบาแรงทหาร โฉวจุนทงตอบว่าด้านทางและหัวเมืองเขตแดน
 ชงชนแกเมืองไตเหลียวนั้นจะมศึกเท่าใดก็ยังไม่แจงจะต้องแต่งทหารหมด --
 บัญญาไปสืบข่าวและทำแผนที่มาสอบดูทุกทิศ ถ้าเห็นว่าแขวงหัวเมืองทิศใด
 มีทหารเบาแรงไม่แข็งแรง ประกอบด้วยทางจะหนี้ยและทางไล่ไม่ถนัดแล้วเรา
 จึงจะยกทหารตีเข้าไปทางทิศนั้นจึงจะเข้าไปถึงเมืองไตเหลียวได้ โดยเร็ว

ชองกง โฉวคนหนึ่งเห็นชอบจึงหาตัวคนเก่งๆ เขามาส่งว่าท่านจงพา
 ทหารเล็ดลอดไปสืบข่าวหัวเมืองและทำแผนที่มาให้เราจงได้ ตัวคนเก่งๆ ตอบว่า
 หนทางที่จะไปเมืองไตเหลียววนนั้นข้าพเจ้าร้อยคนไม่ต้องไปสืบทำแผนที่ให้ยาก
 ลำบากเลย ชองกงถามว่าจะตเข้าไปไหนเมืองไตเหลียวว โดยเร็วทางใดจะดี
 ตัวคนเก่งๆ ว่าทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือนอกสามวงกตเมืองทนจวท — —
 หนามืองนนมลานาใหญ่ลกซงเรียกว่า 'ลจย' เราให้กองทัพเรือเขาคัททางนา
 กอน ถ้าเห็นว่าเจ้าเมืองทนจวแบ่งทหารออกต่อศึกกองทัพเรือแล้วจงยกทัพยก
 เข้าโจมตีกระหนาบหลังอย่าให้ทหารหัวเมืองทนจวคงแตกเบนมั่นคง ชองกง
 โฉวคนหนึ่ง โฉวหญิงก็เห็นชอบจึงส่งใตจงไปบอกนายทัพเรือให้ยกเข้ามา—
 บรรจบกัน ณ ลำนำลจย ใตจงคำนับลารีบไปบอกกองทัพให้ยกเข้ามาตามสั่ง
 ฝ่ายมาไซกองทัพบริเวณเมืองทนจว ครั้นทราบว่าชองกงยกทหารลวงเข้า
 มาในเขตแดน จึงรีบไปแจ้งความแก่ทองเซียนซหนง ผู้ว่าราชการเมืองทนจว
 ให้ทราบทองเซียนซหนงได้แจ้งมความวิตกกังปรักษากับอฮลช กายพยคัง
 — — ขอเมงเงก เขามาเมงกว่า ชองกงเป็นพวกโจรอยู่เขาเนยชวเปาะบदनรบ
 อาสาเจ้าแผ่นดินของยกกองทัพมาจะท้าวร้ายแก่บ้านเมืองเรา จำเราจะยก
 กองทัพออกต่อรบ และมีหนังสือบอกเขาไปยังไตเหลียววของกองทัพมาช่วย
 บองกนรักษาเขตแดนไว้ท่านทงสจะเห็นประการใด นายทหารทงสตอบว่า
 ทานคนสมควรแล้ว

ทองเซียนซหนงจึงส่งให้อฮลช ขอเมงเงกคุมทหารตามหมื่นยกไป
 ตั้งสกัดอยู่ ณ เมืองไลกยซงซนแก่เมืองทนจว นายทหารทงสองค์นำบตามา
 ตระเตรียมกองทัพพร้อมด้วยเสบียงอาหารยกไปตามสั่ง ครั้นกองทัพยกไป

แล้ว ท้องเขยนชหนึ่งจึงแต่งหนังสือบอกเขาฝากให้มา ไซ้ถือเข้าไปเมือง --
 ใต้เตลยว เมอฮอหลช ซอเมงเงกเดนทพมาถงหนามืองไลกยูนนฝรกดษามือง
 ตกใจเป็นอันมากด้วยไม่ทราบวากองทัพผู้ใด จึงส่งทหารไปปิดประตูเมือง
 ไวมนคงแล้วแต่งคนไปสืบข่าวได้แจ้งความว่า ทหารเมืองท่นจวยกกองทัพมา
 จึงเปิดประตูเมืองออกไปเห็นอฮอหลช ซอเมงเงก กมความยินดี ต่างคนต้อนรับ
 คำนับกนตามธรรมเนียม ฝรกดษามืองไลกยูนนากองทัพเขาพักอยู่ในเมือง

อฮอหลชพูดว่า เจ้าเมืองท่นจว ไ้เรากับซอเมงเงกคุมทหารสามหมื่น
 ยกมาตั้งสกัดทางไวไม่ไห้กองทัพยกดวงแดนเข้าไปได้ เราคิดจะตั้งค่ายสกัด
 ทางอยู่หนามืองกถวอะไรกับฝีมือพวกโจรเขาเนยซัวเปาะจะตีให้แตกไปจึงได้
 ฝรกดษามืองไลกยูนตอบว่า ทานทงสองมฝีมือเข้มแข็งนัก ข้าพเจ้าเห็นว่าพวก
 ซองกงจะตีไม่ได้ พดกนแล้วอฮอหลชจึงส่งทหารไปตัดไม้ตั้งค่ายอยู่หนามือง
 ไลกยูนคอยหากองทัพของซองกงยกมา

ฝ่ายซองกงยกกองทัพดวงแดนเข้ามาใกล้เมืองไลกยูน พดทหารกอง
 สอดแนมเข้ามาแจ้งความว่าเจ้าเมืองท่นจวแต่งทหารคุมกองทัพมาตั้งค่ายสกัด
 ทางอยู่หนามืองไลกยูน ซองกงได้แจ้งจึงไห้กองทัพไลวจูนหนึ่งยกไปตีค่ายให้
 แตก ไลวจูนหนึ่งยกยกทหารรุกเข้าไปตามสั่ง

ฝ่ายมาไซ้พวกชวนครนเห็นกองทัพ ไลวจูนหนึ่งยกเข้ามาตั้งแนวจึงเข้า
 ไปแจ้งความแก่อฮอหลช ไซ้ยกกองทัพคุมทหารเป็นชบวนมธงคานาหนามา
 สด้าออกมาชนอยู่หน้าสนามรบ ไลวจูนหนึ่งเห็นอฮอหลชแต่งตัวสวมเสื้อเกราะ
 เหล็กถอคราดเหล็กเป็นอาวธ รูปร่างลาดน สูงประมาณหกศอกเศษ หน้าขาว
 หนวดเหลือง ตาขวาง หางตาชอนขนข้างบน มลพิษณะกลาหาญเห็นจะเป็น
 คนมฝีมือเข้มแข็ง และทงคานาหนาทพมอภษรแปดคำความว่า "อฮอหลช

ทหารเสือเมืองไต่เหลียว จึงคิดแต่ในใจว่าเราจะยกทหารเข้าโจมตีพวกฮวน
 เตยวณกยงไม่ว่ากลางอากาศจะต้องรอฟงทวงทพวกฮวนดักก่อน คิดแล้วจึงส่ง
 ทหารให้เตรียมตัวคอยท่อยพร้อม ออหลซเทนกงทพพวกเมืองตงเกยไม่อาจ
 ยกทหารเข้าตกมความประมาท จึงขบมาชนหน้าทหารแล้วร้องว่าไอพวกโจร
 เขาเนียชวเปาะเจ้าชวณกนมาปล้นเอาในเขตแดนไต่เหลียวหรือๆ จะประสงค์
 สิ่งใดเร่งบอกให้แจ้ง

โลวจนหนงตอบว่าเจ้าเมืองไต่เหลียวไม่ตั้งอยู่ในยุติธรรมให้ทหารยก
 กองทัพไปขยายเบียดเบียนหัวเมืองฝ่ายเหนือ ชงเป็นราชอาณาจักรเขตใต้รับความ
 เดือดร้อนเป็นอันมาก พระเจ้าชองฮยจงจึงให้พวกเรายกกองทัพมาช่วยปราบ
 ปราบเมืองไต่เหลียวเสีย โหลนเดยนคตรู ออหลซโตฟง โลวจนหนงพดหยาบช้า
 ถึงนายกมความแค้นมิได้ตอบประการใด จึงขบมาตรงเข้ามาแล้วร้องว่าผู้ใด
 มมมอจงออกมาต่อสู้กลางให้เห็นฝีมือกัน โลวจนหนงจึงให้ขอเหล็งออกรบ
 กับออหลซโตประมาณสิบเพลง ขอเหล็งแสร้งทำเป็นอ่อนกำลังขกมาหนี—
 ออหลซมิได้รู้ ในอธิบายจึงขบมาได้ตามไป

ขณะเมื่อออหลซโตขอเหล็งหนีเตยเซงยงมาแอบอยู่ข้างทาง ออหลซ
 ไมทันเห็นจึงขบมาฉานหน้าไป เตยเซงจึงเอากอนศลาจเศษขวางถูกตาข้าง
 ซ้ายออหลซตกมาขาดใจตายในทรบ ขอเมงเงกเห็นเพื่อนตายกมความโกรธ
 จึงขบมาพาทหารออกตอรบกับทหาร โลวจนหนงเป็นสามารถ ชองกงจึงยก
 กองทัพหนุนเข้าช่วยรบตะลุมบอนฆ่าพันทหารฮวนตายเป็นอันมาก ขอเมงเงก
 เห็นจะเสียทงจึงขบมาพาทหารหนีไปเมืองทนจว ชองกง โลวจนหนงขบทหาร
 ได้ตามและรบหักเข้าไป ในเมืองไต่กยู่โต ได้ฆ่าพันผู้คน ในเมืองเป็นอดหม่าน
 ผู้รักษาเมืองและราษฎรพาครอบครัวเปิดประตูลงเมืองหนีไป ชองกงจึงให้

ทหารเก็บเอาเสบียงอาหาร เครื่องศาสตราวุธ และทรัพย์สินของราษฎรได้เป็นอันมาก แล้วให้เปลืองเอาเครื่องแต่งตัวของออกหลวงมาให้เตยเซ่งเต่งและจดหมายไว้ว่าเตยเซ่งเต่งได้ฆ่าออกหลวงตายมีความชอบเป็นทหนง จึงพักทหารอยู่ในเมืองไคกั๋วแล้วถามโจวหยงว่าเราจะยกเข้าตีเมืองทหนงจวคุด่านประการใดจึงจะได้ชัยชนะ

โจวหยงตอบว่าเมืองทหนงจวคุด่าน ประกอบด้วยกำลังตามประการเราจะดูหมิ่นไม่ได้จะตองแต่งเรือลาดเลียงสักเจ็ดร้อยลำ ไต้พนเรือรบบรรจุทหารและเครื่องศาสตราวุธไว้พร้อมแล้วถอยไปจอดอยู่หน้าเมือง ถ้าชาวเมืองเห็นก็จะยกทหารเรือเบ็ดประตูลาดเลียงออกมาตดตดเสียบยงเรา จึงให้ทหารในเรือรบหักเข้าเมืองทางลาดเลียงให้จงได้ ของกงได้ฟังเห็นชอบจึงให้เตยเซ่งไปบอกลจุนเต๋วยมีการตามอธิบายโจวหยงสั่ง ลจุนจิงได้เตรียมเรือถอยไปจอดอยู่หน้าเมืองทหนง

ฝ่ายขอม่วงเงกครนหนมาถงเมืองทหนงจวคุด่าน จึงเข้าไปแจ้งความตามขงเสยททพและออกหลวงตายให้ทงเซยนชหนงฟังทุกประการทงเซยนชหนงได้แจ้งมีความรักอาลัยถงออกหลวงเบนอนนมาก แล้วนกกถววาชองกงจะยกกองทัพมาทำอันตราย แก่บ้านเมือง จึงเกณฑ์ทหารชน รักษาหน้าทเซ่งเท่นไว้เป็นสามารถแต่งกองทัพตระเวนไปสืบข่าวกองทัพเมืองไตเหลยวชงจะยกมาช่วยนนเมือง ๆ

ฝ่ายทหารมาไซเมืองทหนงจวคุด่านส่งบอกมาถงเมืองไตเหลยว กเขาหนงตอบอกสั่งให้ชนนางนำเข้าไปให้ไตเหลยวชอง ๆ รับหนงตอบอกมาอ่านแจ้งความแล้วจึงปรึกษาชุนนางว่า บคนเจ้าแผ่นดินชองไห้ชองกงยกกองทัพมาตีหัวเมืองในเขตแดนชองเราหวงจะแกแค้น ครนจะละไห้ชองกงตเลยเขา

มาถึงเชิงกำแพงเมืองไตเหลียววนนไม่ควรจำจะต้องแต่งกองทัพยกไปช่วย—
 เมืองทั้นจิวและกำจัดกองทัพชองกิ่งไหลยกกลับไปพ้นเขตแดน พวกท่าน
 ทงหลายจะเห็นเป็นประการใด ขุนนางทั้งปวงว่าขงท่านคิดฮานบองกนึมให้
 กองทัพหลวงลาเข้ามาในเขตแดนเราได้นนตนก ไตเหลียววอของจงส่งกกเตียน
 กกไปผูกฉานคมทหารห้าหมื่นยกไปช่วยบองกนึมเมืองทั้นจิว กกเตียน กกไป
 คำนับลามาเตรียมกองทัพพร้อมด้วยเสบียงอาหาร ครั้นถึงวันฤกษ์ขงยก
 กองทัพออกจากเมืองไตเหลียว

ฝ่ายชองกิ่งพกกกองทัพอยู่ในเมืองไคกยถึงเจตวนไม่เห็นทัพเมืองทั้นจิว
 ยกมา จึงพาทหารออกจากเมืองไคกย มาตั้ง ล้อมเมือง ทั้นจิวไว้ เป็นสามารถ
 ทหารซงรักษาหน้าทกจุดแจงบองกนรักษาเมืองแข็งแรง แต่ชองกิ่งแต่งทหาร
 เขารบหกบนปลนเมืองถึงหาวนหาคนเข้าเมืองหาไตไม่จึงถอยกองทัพกลับมา
 ตั้งอยู่ในเมืองไคกย

ขณะนั้นทหารของสอดแนมเข้าไปแจ้งความว่า พวกฮวนยกกองทัพ
 มาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ทหารประมาณห้าหมื่นเศษเกือบจะมาถึง—
 เมืองทั้นจิวแล้ว ชองกิ่งไตแจ้งจงส่งตงเผง เตยเซงเป็นทัพหน้าคมทหารคน
 ละห้าพัน กวนเส่ง ลิมชองเป็นทัพหนุนคมทหารห้าพันยกไปตั้งสกัดกองทัพ
 เมืองไตเหลียวไว้อยาไทเข้าในเมืองทั้นจิวไต นายทหารทงสกัดคำนับลามา
 เตรียมทหารพร้อมแล้วรบยกไปตามส่ง ครั้นเดินทางมาไตถึงวนพอกกองทัพ
 หนาทั้งสองฝ่ายปะทะกัน ตงเผง เตยเซง กวนเส่ง ลิมชองก็แยกทหารเป็น
 บกกลับตีหนทางไว้ กกเตียน กกไปเห็นตงนนจงขบมาชนมาหน้าทหารแล้ว
 ร้องถามว่าพวกเจานหรือเป็นโจรอยู่เขาเนี่ยชวปะาะ ไตบงฮาจมากระถายาย
 เขตแดนบ้านเมืองของเราจะประสงคสังไต ตงเผงตอบว่าไตเหลียววอของ

อาของเจ้านั้นเป็นคน โลกไม่มีความอาย ใช้ทหารไปกระทำการข่มเหงหัวเมือง
 ปลายเขตแดนในอาณาเขตเจ้านายของเวจจนาชฎร ไม่เป็นอันทำมาหากินได้
 วิตความเดือดร้อนต่างๆ พระเจ้าของสุยจึงส่งเต็มความขัดเคืองพวกเจ้านายมาก
 จึงโปรดให้ของกงพเวาเป็นแม่ทัพยกออกมาปราบปรามเมืองไตเหลียวเดียวให้
 สนนกาเจาวยงรภชวตอชยแฉวจงลงจากหลังมาวางอาวอเข้ามาค้ำบ โดยดีเราจะ
 ให้ของกงผู้ปราบทูลขอโทษให้

ก๊กเตยชน ก๊กไป ไตฟังมีความโกรธ ไม่ตอบประการใด ชับมาราทรน
 ตรงเข้ามา ตงเผง เตยเซงกชบมาราอาวอเซารบกันไดห่าสับเพลิง ตงเผงก
 เชาทจนแทงถกคอกกเตยชนตกมาตาย เตยเซงกเอากอนศลาวเศษชวางถก
 แฉกหนากกไปตกลมาลงสนชวต กวนเสง ลมของกชบทหารไล่ฆ่าพันทหาร
 สนวนตายลงประมาณสามหมื่นทเหลือตายกพากันหนกกลับไปเมืองไตเหลียวบาง
 หนเข้าไปในเมืองทนจวบาง ทหารเมืองตงเกยไตเครื่องศตตราวอเป็นอนมาก
 นายทหารทงสภพาททหารกลับมาเมืองโลกยนาเอาศระษะก๊กเตยชน ก๊กไปกบตั้ง
 ของเครื่องศตตราวอเข้าไปให้ของกง แฉวแจ้งความตามท ไตชยชนะแกททหาร
 สนวนให้ทราบทุกประการ ของกงไตแจ้งมความยนตจตบัญญัติตามความชอบ
 จึงปรึกษา โงวหยงว่า กองทัพเมืองไตเหลียว ยกมาช่วยเมืองทนจว นนเรากต
 แตกไปแล้วองจะให้ทหารมาช่วยเมืองทนจวอก กเห็นจะไม่ทนทวงทเราคัดจะ
 ยกทหารเขาดเมืองทนจวให้แตกเสียก่อนท่านจะเห็นประการใด

โงวหยงตอบว่า การชงท่านคตตราวนเห็นจะสมความปรารถนาด้วย
 กองทัพเรอของเราเตรียมไวพร้อมแล้วจงยกทหารรบไปเถิด ของกงจึงให้
 กวนเสง ลมของคุมทหารห้าหมื่นยกไปล้อมเมืองทตตะวันออกเจียงเหนือ ให้
 ลูชย สนวนสุข เป่าหยก ลกุน หังของคุมทหารไล่และตามไปคอยอยู่ปากช่อง

ลาคลองรมนา ชองกงกับโงวหยงกยกทหารเขาลอมทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ กำหนดให้นายทพนายกองคอยฟังเสียงประทัดสัญญาเป็นสำคัญ แม่ทัพและ นายกองก็เตรียมการเขาลอมเมืองไวทองสามคาน

ฝ่ายทหารสวนทมาในกองทัพยกเตยน กักไป แดกหนีเข้าไปอยู่ใน เมืองทนจวกแจ้งความแก่ทองเชยงชหนองไทราบ ทองเชยงชหนองไทราบม ความวิตกเป็นอันมาก พอทหารไปสืบข่าวเข้ามาบอกว่าชองกงยกทหารเขาลอมเมืองไวแน่นหนาและในลานาหนาเมืองนนมเรือจอดอยู่ประมาณเจ็ดร้อย ลาวจะเป็นเรือรบหรือเรือเสบียงยังไม่แจ้ง ทองเชยงชหนองไทราบนักสงสัยจึง ขนไปตบหนอรบเห็นกองทัพยกเขาลอมเมืองแต่สามคาน ในลานานนมเรือ จอดอยู่สมกับคำทหารบอกจึงคิดว่าเรือชนิดนี้เป็นเรือบรรทุกเสบียงมิใช่เรือรบ ด้วยทหารในลาเรือนน้อย ชะรอยจะเป็นเรือลาเลี้ยงของพวกชองกงบรรทุก เเสบียงมาส่งหลงทางเป็นแน่

พอแลเห็นชายผู้หญิง นนอยรมฝังขมอ บอกพวกในเรือสมกับความท คัดจึงรบลงมาจากหอรับส่งให้ชองเมงเงก เขามองกคมหทหารเรือนายละพันให้ กายยัยคังคมหทหารเดินเตาพหนงยกไปตตตเสบียงให้ได้ นายทหารทั้งสาม คานบลามาเตรียมทหารบรรจุเรือพร้อมแล้ว ครนเวลายามเศษกถอยเรือออก ทางลาคลองตรงไปทกองทัพเรือลจกกับนายทหารกระตมจุดประทัดสัญญา - - เสียงตงตนน เลงจกจุดประทัดรบตอ ๆ กันไป ทหารทลอมเมืองทงสามคาน ก็เตรียมตวทจะบนปลนเมืองไวพร้อม ชองเมงเงก เขามองกให้ทหารแจวเรือ ตรงเข้าไปโจมตีตกลางทัพ ลจก ฮวนเชยงเหงา ฮวนเชยงชด ทองฮย ทองเมง เตยทวย เตยสุน เมงคง เฮงเตงลก ก็เรียกทหาร ขนมาพร้อมกันให้ ระตมยิงเกาทถนชเป็นสามารก ชองเมงเงก เขามองกไม่อาจตตเข้าไปได้และ

โหดทารุณเรอถอยหลังออกมาพ่นลูกเกาทัณฑ์ นายทหารของกองทัพนาย
 กโท่แรงแฉวเรอรุกไล่และยิงเกาทัณฑ์มาเป็นอันมาก ขอเม้งเงก เขามุ่งก
 กส่ง โหดทารุณยิงเกาทัณฑ์กราดไว้ แต่ทหารเกาทัณฑ์พวกฮ้วนนนนน้อยกว่า
 พวกของกิงมาก ทหารของกิงแฉวเรอรุกไล่กระชั้นเข้ามาจนถึงปากช่อง
 ลำคลอง ลชย ฮ้วนสย เป่าหอก ลกน หงของคมทหารคอยอยู่ที่ปากช่องกพา
 ทหารไล่ตามออกมา จะรบสกัดทัพเรือไว้ ไม่ให้กองทัพลชยตกระหนาบ ทหาร
 กองทัพเรือ ลชยกับนายทหารสคนกขบทหารเขารบฆ่าฟันพวกฮ้วนตายลง
 ประมาณเจ็ดร้อยคน พอกายยัยคงเหินจะเสียดังพาทหารหนีตทางไป
 เขามอง

ฝ่ายลจุนกองทัพเรือ โหดทารุณเอา เกาทัณฑ์ระดมยิง กองทัพเรือพวก
 ฮ้วนเป็นสวามารถ ลูกเกาทัณฑ์ถกทหารฮ้วน ตายหลายคน จนทหาร ทแฉวเรอ
 นนไม่อาจยืนประจำแฉวอยู่ได้ ทหารลจุนกแฉวเรอเข้าเกยเรือพวกฮ้วนฮ้วน
 ก้นกระโดดชนบนเรือได้เอาอาวุธสนฆ่าฟันทหารฮ้วนตายลงเป็นอันมาก — —
 ขอเม้งเงก เขามุ่งกเหินจะเสียดังโหดทารุณรบแฉวเรอหนีเข้าไปในลำคลองจะ
 เขามอง ทหารรักษาประตูคลองกเปิดประตูให้เขาไปปิดไม้ทัน พอกองทัพ
 ลชยตามเขาไปได้ไล่ฆ่าฟันทหารรักษาประตูตมตายลงมาก ทหารกองทัพ
 เรือของกิงกแฉวเรอตามเขาไปในลำคลองได้ ขอเม้งเงก เขามุ่งกกพาทหาร
 หนหนาเขารบกับกองทัพเรือลชยพาทหารลชยไปบนเชิงเทินไล่ฆ่าฟัน
 ทหารรักษาหนาทแตกไป ลจุน ฮ้วนเซียวย ฮ้วนเซียวเหงา ฮ้วนเซียวชิต
 ทองฮอย ทองเม้ง เตยฮวย เตยฮุน เม้งคัง เฮงเตงลกกชวยกนรบฆ่าฟันทหาร
 ขอเม้งเงก เขามุ่งกตายทงสน ขอเม้งเงก เขามุ่งกกพาคนหนชนบกไป—
 ทหารกองทัพของกิงพาคนชนบกเที่ยวไล่ฆ่าฟันผู้คนในเมืองเป็นอดหม่านเอา
 เพลิงจุดบ้านเรือนราษฎรชนหลายแห่งแสงเพลิงสว่างเหมือนกลางวัน ลจุนก

พาทหารเข้าบรรจบกับกองทัพพลซุยได้ฆ่าพันทหารรักษาหน้าแตกไปหลายกอง
 แล้วเปิดประตูเมือง รับกองทัพของกองทัพพลซุยเข้ามาเมือง ได้พร้อมกัน ได้ฆ่าพัน
 ทหารซุยตายเป็นอันมาก ท้องเขยนชหนึ่งเห็นทหารของกงเขาเมืองได้กม
 ความเสียใจมิได้คิดจะต่อสู้ ท้องเขยนชหนึ่งกับขอเมงเงก เขามงก กายยยก
 กทางเมือง และครอบครัวเสีย พาทหารเลว ประมาณพันเศษ หนีออกจากเมือง
 ทางด้านตะวันตกไปได้ประมาณสามลพบลิมของ กวนเต็งคมทหารสกัดทางไว้
 ท้องเขยนชหนึ่ง ขอเมงเงก เขามงก กายยยกชบมาหนีไปทางหนึ่ง ลิมของ
 กวนเต็งกชบมาได้ตามฆ่าพันทหารเลวตายลงเป็นอันมาก แต่ท้องเขยนชหนึ่ง
 และนายทหารซุยทั้งสามหนีไปได้จึงกลับมาเมืองทันทีด้วยความตามที่ได้
 รมนนให้ของกงทราบทุกประการ

ชองกงได้แจ้ง มีความยินดี กพกทหารอยู่ในเมืองทันที ให้ทหารไป
 บำรุงราชภูรให้กลับเข้าไปอยู่ตามภูมิลำเนา แต่ขุนนางกรมการที่อยู่ใน
 เมืองนั้นกลัวการคงติดตามตำแหน่ง จึงประกาศแก่ทหารทั้งปวงมิให้ผู้ใด
 ชมเหงแย่งชิงเอาสิ่งของ ๆ ราษฎรเป็นอันขาด ถ้ามีพงชนกระทำจะลงโทษถึง
 สิบชวด ครนจตุการบ้านเมืองเรียบร้อยเป็นปกติแล้วจึงส่งเชียวเหยียงให้แต่ง
 หนังสือบอกขอราชการเข้าไปกราบทูลพระเจ้าชองฮุยจง เชียวเหยียงก็แต่ง
 หนังสือบอกเขามงกแล้วส่งให้ทหารมาเฝ้ารับถือไปยังเมืองตงเกีย เขาหนังสือ
 ส่งให้เจ้าพนักงานอ่านถว้ายมีความว่า “ข้าพเจ้าชองกงกราบทูลให้ทราบ
 ด้วยมีรับสั่งโปรดให้ยกกองทัพไปปราบพวกฮวนนั้นเพราะพระบารม
 ปกแผ่ไป ข้าพเจ้าตัดได้หัวเมืองรายทางและเมืองทันทีแล้ว บัดนี้
 ข้าพเจ้ากับนายทหารปรึกษาพร้อมกันว่า จะยกกองทัพเข้าตมเมืองกจิ
 ให้องค์ได้” พระเจ้าชองฮุยจงได้ทรงทราบความตามหนังสือบอกมพระทัยยินดี

จึงส่งเจ้าพนักงานให้จัดทอง เงิน แพรพรรณและผ้าต่าง ๆ กับสิ่งของบริโภคนิยม
 อย่างครบบริบูรณ์ถวายแด่มอบให้ล่อลุมิต เตยวอนับกับทหารรักษา—
 พระองค์สองหมื่นคนตั้งของออกไปพระราชทานแก่ของกงแควมหนงตั้ง
 ตอบไปใจความว่า “ให้ช่องกงตั้งใจทำการศึกให้สำเร็จโดยเร็วและ
 โปรดให้ล่อลุมิต เตยวอนับกับทหารรักษาพระองค์สองหมื่นออกมา
 ช่วยราชการ ถ้าเห็นศึกหนักเหลือกำลังใหม่หนงสอบอกเข้าไป จะ
 โปรดให้ทหารเอกคุมกองทัพเพิ่มเติมออกมาช่วย” แล้วเจ้าพนักงานมอบให้
 ล่อลุมิต เตยวอนับ นายทหารทั้งสองคนบรรพหนงตั้งแล้วออกจากทเฝ้ามา
 เตรียมทหารพร้อมแล้วยกออกจากเมืองตั้งเกยไปถึงเมืองทั้นจวงเชิง—
 หนงตั้งเข้าไปให้ช่องกง ๆ คนบรรพหนงตั้งมาอ่านทราบแล้ว จึงเอาสั่ง
 ของที่พระราชทานมานนแจกให้ทหารพอสมควรแล้วพูดว่า มรับสั่งให้ท่านทง
 สองคุมทหารมาช่วยราชการศึกนเรมความยินดีนัก ท่านจงช่วยกันคิดอ่าน
 ปราบปรามพวกฮวนเสียให้ราบคาบ นายทหารข้าหลวงตอบว่าข้าพเจ้าเป็น
 คนสติปัญญาอ่อนจะให้ช่วยคิดอ่านในการศึกศึกนั้นไม่ได้ท่านจะใช้สอยสิ่งใด
 ข้าพเจ้าจะทำตามกำลัง พูดเทวนนแล้วคนบรรพลาไปพัก

ช่องกงจึงถามไฉนหนงว่าเราตีเมืองทั้นจวงได้แล้ว แต่การทศติดต่อไป
 ข้างหนานท่านจะให้ทำประการใด ไฉนหนงบอกว่าหนทางที่จะเดินทัพไป
 จากเมืองทั้นจวงนมเมืองสาครญอกเมืองหนงเรียกว่าเมืองกจว ประกอบด้วย
 ทหารพลสมบัตเสบียงอาหารมั่งคั่งบริบูรณ์ ไฉนหนงจะตั้งตั้งตนเอง
 มาอยู่ช่วยราชการเมือง ถิ่นรายกไปตีเมืองกจวได้สมควรความปราบปรามแล้วเมือง
 ไฉนหนงจะตั้งอยู่ในเงอมมือเรา เมื่อจะยกเข้าไปตีเมืองกจวนั้นจะต้องจัดทัพ
 เป็นสองกองเข้าตีเมืองเงกชนกุกยกองหนง ตเมืองเพงกุกยกองหนง ถ้าตี

เมืองทองสองนไต้แดงยกเขาดอมเมืองกจว ชองกงไต้พงโงวหยงชแฉง
 หนทางโหมกความยงคจงให้ชาจน ดเอง ลจวน เตยหวย เตยสน อวนเซยวย
 อวนเซยวเหงา อวนเซยวชิต เสงเฮยไฮ้ว ชงชิน เตยเซง ปวยชวน
 เซยวเหยยง ชองเซง งกหว อนเตาฉวน เสงโพวตวน ทองอย ทองเม้ง
 เสงเตงลก นางชงยเหนย นางโถวตัวชอ นางไฮ้วชาเหนย ลือคุมิต
 เตยวอนบคตททรรักษาพระองคสองหมนอยรักษาเมืองทนจว แลวแบ่งททว
 ให้ไปเินกองทัพโลจวนหงนน คอจยเบเนกนชอ กวนเตง อูเฮยนเจยก ตงเผง
 เตยแฉ ชกเตยว ชอเหลง เฮยนเซง ชอจวน เกยเตยน เกยไปว อนทอ เฝงก
 ชวนจวน เวยชอบน คนเทงกย งยเตงกก ตนตต เฮยชน เลาตง จวทอง
 เฮยจงออง แตเตยนสัว เกงอวง เตงตตชุน โจวเฮยน โจวยุน ลลบ ลทน
 เจยวเทง เจยะยง ไฮ้วเกยน โดวเซง เขาเจยะ เฮยหลม แปะดิน ททวเอก
 สวมสืบทกนายททวเลวหมนหนงให้ยกไปตเมืองเงกชนกยทพทหนงให้ชองกง
 เบเนแม่ทพ โงวหยง กงชนสนเบเนกนชอทปรักษา ลมชอง สวยหยง ดนเทมง
 เฮยจ จุตง ลยเทง เลากง ลชย ลตชม บุตง เฮยหยง เจยะสัว ชงลบ
 อาวเผง เตงฮย ลอฮวง กวนเตง ฮวนสย เปาหยก หงชอง ลกน มกทอง
 มกชน ชงเมง ชงเหลยง เฮยนสน เบหลน ชอน ชหยง ชองบาน โดวเซยน
 จกย เลงจวน ทงหลง ชวเคง ชวฮก ไตจง เจยเกก กมโตเกยน ตวนเกงจ
 ชเซยน หยกเปาส เมงคททวเอกสสืบหานายททวเลวหมนหนงยกไปตเมือง
 เฝงกกกย กองทพทงสองกยกออกจากเมืองทนจวแยกทางไปถงพรอมกนจง
 พกททวรอยคนหนง ครนรังชนเวลาเขา ชองกง โลจวนหงกยกททวเขา
 ระคमतพกเตยว เมืองเฝงกกกย เมืองเงกชนกยกแตก ผู้รักษาเมืองและกรม
 การราษฎรพาครอบครัวอพยพหนีไปสน ชองกงยกททวเขาไปตั้งอยู่ในเมือง

เพงก๊กก๊ก โฉวจนหงกเขาไปตั้งอยู่ในเมืองเงกซนกกัย แล้วต่างคนกแต่งทหาร
มาใช้ ไปบอกชาวกนให้แจ้ง

ฝ่ายทองเซยงซนทง เมงเงก เขาเมงก กายยยกคงพากนหนมาถง
เมืองกจวเขาไปแจ้งความ แก่เฮลตตตงตามซงเซยเมอง ให้ทราบทุกประการ
เฮลตตตงได้แจ้งมความวตถ กงถามทองเซยงซนทงว่า บตนกกองทพซงก
ยงตั้งอย ในเมืองทนจวหรือ ทองเซยงซนทงบอกวายงตั้งอย ในเมืองทนจว
เฮลตตตงจึงปรกษาซนนางกรมการว่า เมองทนจวกเดยแกชองกงแลว เรา
เหนวราชองกงจะยกกกองทพมาตเมืองเราเป็นแน จะตอมหนงสบอกเขาไปถง
ไตเหลยวอองชอกองทพมาชวยทาทงปวงจะเห็นประการใด พวกซนนาง
กรมการตอบว่า ทานตรกตรองการเห็นตลอดนนควรรแลว เฮลตตตงจึงแต่ง
หนงสบอไททหารมาใช้ถอหนงสบอเขาไป ณ เมองไตเหลยว

ขณะนนผวาราชการเมองเพงก๊กก๊ก เมองเงกซนกกัยเขาไปแจ้งความ
วาชองกง โฉวจนหงยกกกองทพมาตเมืองชาวเขาแตกแลว บตนชองกงและ
โฉวจนหงเขาตงพักอย ในเมืองชาวเขาเหนวากองทพชองกงจะยกมาถงเมือง
ทาทนโดยเร็ว เฮลตตตงได้แจ้งมความกลวและตกใจนกกจงเกณชทหารซน
รกษาหนาท บนเซงเทน เตรยมการ บองกนเมองไวพรอม จึงสั่งให้ — — —
ทองเซยงซนทง ขอเมงเงก เขาเมงก กายยยกคงเบนทพหนาคมทหารหมนทง
ยกไป ณ เมองเพงก๊กก๊ก เฮลตตตงเบนเมทพ เฮลตจงเตยงน เฮลตจงหลย
เฮลตจงหน เฮลตจงหลมบตบตรเบนทหารชาย—ชว เทยงชงหยง มตบ่อเซง
ทหวรเอกสองนาย ทหารเลวหมนทง ยกออกจากเมืองกจวตรงไปเมือง — —
เงกซนกกัย เฮลตตตงให้ทหารตงเบนชบวนค้ายเรยกกใจงไฮ้วโกวซัว แปลว่า
รูปเสอทงทพกเขาถงททนาเมอง เงกซนกกัยเสวจแลวเฮลตตตงจึงให้ทหาร

ไปร้องทำทนายว่า พวกโจรเขาเนี่ยชั่วเปาะรับอาสาเจ้าแผ่นดินของออกมาทำ
 คึกเหตุดีจึงมานั่งอยู่แล้ว พวกเจ้านเปรียบเหมือนนกขบอยู่ในบ่อไม่เคยเห็นน้ำ
 ในท้องทะเล สำคัญใจว่าในบ่อนนกวางขวางลกขง จึงชวนกันรับอาสา
 ทำศึก จึงแลดูค่างของนายเราขงตงโวนจะเป็นคนมตตบญญาหรือห้ามได้
 เจ้าเรงพากันออกมาคายนายเราให้แตกเด็ด ทหารรักษาหน้าตโดยนตงนน
 จึงไปแจ้งแก่ โฉวจนหงตามคำพวกฮวนมาว่าทุกประการ โฉวจนหงจึงถาม
 กนชอจบว่า ขบวนค่างของเฮลตตตง ตงเป็นประการใด จึงได้มาอวดอย่างน
 จบบอกว่าชาวเขาจะชนไปตให้เห่นกอน

พูดแล้วกชนไปบนหอรบเห่นพวกฮวนตงค่างเป็นขบวนโงวโงวชัว
 จงกลบลงมาจับเฮาองแดงแกว่งหมนไปรอบตงตต โฉวจนหงเห่นจบบท
 ปรีคนาดงนนไม่เข้าใจจึงถามว่า ท่านชนไปตค่างกลบลงมาจับองชนแกว่งนน
 เพอจะสำแดงเป็นฮบายประการใด จบบอกว่าพวกฮวนมตตบญญาลกขงตง
 ค่างเป็นขบวนโงวโงวชัว ถึงผู้ใดจะมมมอเซมแซงสคนหมนหนงใด ก็ไม่
 อาจสามารถจะตี ให้แตกเว่นไวแต่ตตเขาใจในกลตค จตขบวนทหารถูทวงท
 จงจะตค่างให้แตกได้

โฉวจนหงว่าตวทานกมมญญาอรบรูการทงปวงจะคตจตขบวนทหาร
 ออกรบอย่างไวจงจะได้ชยชนะ จบบอกว่าพวกฮวนทำค่างเป็นรูปเลือเราจะ
 ตองคตจตทหารเป็นรูปง ไหนายทหารมมมออยู่ทว และหาง ถาเห่นไตทวงท
 จงคอรบรตเฮาซาคก โฉวจนหงไตพงกเห่นชอบตวช จบบจงไหกวนตง
 ฮูเฮียนเจียดเบ่นกอนหน้า ถตลงมาชอเหลง ชกเถยว เตยเซง ตงเผง ชอจน
 โจวเฮียน โจวชุนคุมทหารนายละพันวางระยะตตตอกันไป กำหนดให้ทหาร
 ทงปวงตองสญญาบนหอรบถ้าโบกไปทางไหนก็ไหตเขาไปทางนน นายทัพ

นายกองก้านบลามาเตรียมทหารพร้อมแล้ว ยกออกจากเมืองเงกชนักยตรง
 ไปหยุดกองทัพอยู่ที่สนามรบ ทหารมาไซพวกฮวนเห็นจึงเข้าไปแจ้งความแก่
 เอลดตตงไห่ทราบ เอลดตตงจึงสั่งให้เอลดจงเตียน เอลดจงหลย - -
 เทียนชวหยง มัดป้อเซ่งคมทหารยกมานอนยหน้าค่าย

ขณะนั้นทหารเมืองทั้นจิวทมาในกองทัพเมืองกิวบอกเทียนชวหยงว่า
 ทหารทสวมเสอเซยวณนัชอเตยเซ่งทเอากอนศลาขวางถกคอกหลยตาย มมมอ
 เขมแซงนุก เทียนชวหยงว่าเราจะเอาเกาทัณฑ์ลอบยิงเตยเซ่งไห่ตายบางพด
 แลวกชบทหารเขารบกับทหารโลวจนทงเป็นสามารถ เตยเซ่งกเอากอนศลา
 ขวางทหารสวนตายลงหลายคน เมอเตยเซ่งมวขวางกอนศลานนเทียนชวหยง
 เห็นได้ทกเอากาทัณฑ์ยิงไปถกคอกเตยเซ่งตจจากมาเทียนชวหยงตะอ๊กเข้ามา
 จะชาดงเผง ชอจนุกชบมาเขารบแกเอาตวเตยเซ่งมาได้

เมอเตยเซ่ง ถกเกาทัณฑ์นน โลวจนทง จบ ชนค้อย บนหอรบ เห็นก
 ตกใจพากันลงมาชนมวกมทหารออกไปช่วย พอดงเผง ชอจนพวตวเตยเซ่ง
 มาดั่งให้ โลวจนทงมความวตกกถลวเตยเซ่งจะเป็นอนตรายจงดั่งให้โจวเฮียน
 โจวเฮียนเอาตวเตยเซ่งชนกเวยนพาไปมอบให้อนเตาฉวนรักษา ณ เมืองทั้นจิว
 โจวเฮียน โจวเฮียนกรบพาเตยเซ่งไป โลวจนทงจงชบมาเขารบเป็นตะลมบอน
 พวกฮวนถอยร่นเข้าไปใกล้ค่าย เอลดตตงชนค้อยบนหอรบเห็นทหารเมือง
 ตงเกยตทหารของตวถอยร่นมามความ โกรธรีบลงมาจากหอรบจตทหารพร้อม
 แลวพาเอลดจงหน เอลดจงหลยและทหารออกประตค้ายข้างทิศตะวันตกเฉียง
 เหนือหวังจะถออมเขาตข้างหลังให้ทหารจตประตคเสียงดั่งสนัน โลวจนทง
 แลไปเห็นกองทัพยกมาข้างทิศตะวันตกเฉียงเหนือ จึงแบ่งทหารยกแยกทาง
 ตรง เขารบกับ เอลดจงหลย ได้ประมวณ ดิบเพลิง โลวจนทง จง แลวังอุบาย
 ชกมาทนเอลดจงหลยไม่รู้ ในทกรบชบมาตามไปเต็มกำลังไม่ทันยง โลวจนทง

จึงชกมากลบเขาทวนแทงถกคอเฮ็ดตจงหลมตกมาตายแล้วรบมาพาทหารวก
 ได้ซาพนพวกฮวนตายเป็นอนมาก เฮ็ดตตตงเห็นเหลือกำลังจะตามทานมได้
 จึงพาเฮ็ดตจงหนักบทหารหนมาบรวจบกกองทัพเฮ็ดตจงเตยนแล้วบอกวาทหาร
 เมืองตงเกย ซาเฮ็ดตจงหลมม่นองของเจ้าตายเสียแล้ว เวลานกมตคาเราถอย
 กองทัพกลบเขาคายพททหารให้หายเห็นอยกอนตอรูงสว่าง จึงคอยยกออกรบ
 กับทหารเมืองตงเกยอก

เฮ็ดตจงเตยนได้ฟังบตาบอกว่าเฮ็ดตจงหลมตายมีความโกรธเป็นอัน
 มากจึงวาพวกเมืองตงเกยฆานองเสีย ข้าพเจ้าจะขอแก้แค้นแทนบางจึงจะ
 หายแค้นแล้วสงไทเตยนชวหยัง มีตป้อเซ่งรบทหารเขารบกับกองทัพเมือง
 ตงเกยเป็นสามารถ เฮ็ดตจงเตยน เฮ็ดตจงหลย เฮ็ดตจงหนักขบมาเขารบม
 ได้คตชวตด้วยกรลงโกรธ ทหารเมืองตงเกยตามทานมได้กแตกกระจายคมกน
 ไม่ต นายทัพนายกองต่างคนต่างรบบองกันรักษาตัว แต่โลวจนหงนนคม
 ทหารรบกับพวกฮวนมาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือพบกองทัพตง ขวางหน้าอยู่
 กองหน้งไม่แจ้งว่าผู้ใดสำคัญว่าพวกฮวนจึงให้ทหารเข้าไปต ทหารกลบมา
 แจ้งความวากกองทัพอูเอียนเจยก ฮันทอ เมงก โลวจนหงนความ ยนตจง
 สมทบทหารเขาเป็นกองเดียว

โลวจนหงนถามอูเอียนเจยกว่า ท่านพบทหารเราขยทไหนบ้าง --
 อูเอียนเจยกบอกว่า พวกฮวนได้แตกกระจายพลตกนทางสนพบแต่ฮันทอ
 เมงกจึงพากันมาคอยท่านอยู่ทางน โลวจนหงนพตว่าพวกฮวนตงสภตและลอม
 พวกเราไว้หลายชนแนหน้าจะรบหักออกจวาทลอมกลบเขาไปตง มนอยู่ใน
 เมืองเงกชนกขแล้วจึงคอยคตยยกออกรบแกมอใหม่ อูเอียนเจยกตอบว่า--
 เราจะรบหักเขาไป ในขณะที่นไม่ตด้วยเป็นเวลาคามตทหารของเราจะซาพน

กันเองรอให้สว่างเดี๋ยวก่อนจึงคิดต่อไป โฉวจุนหงก็เห็นชอบ จึงตั้งขมนมทหาร
 อยู่ ณ ทนุ ครั้นเวลาใกล้สว่าง โฉวจุนหงก็เดินเสยงรบกันสองไม่แจ้งว่า
 ผู้ใดจึงเตรียมทหารคอยที่อยู่พอแลเห็นควันแสง ชวนจัน เขยชอบน ต้นเทงก็ย
 ่งยเตงก๊ก คมทหารหนา โฉวจุนหงจึงให้เฮียนเจยกเรียกให้หยุด นายทหาร
 ทงทาเห็นกมความยนต์พากันเข้าไปคำนับ โฉวจุนหงแล้วบอกว่า เวลาคนน
 พวกรอใจมืดไม่ทันระวังประการหนึ่งก็เป็นเวลาค่าพวกเราไม่ชำนาญทหาร
 บदनสว่างแล้วเราควรระวังเข้ารบทหารชวนทมาด้อม ให้แตกไปจึงได้ --
 โฉวจุนหงว่าเราเตรียมทหารไว้พร้อมแล้วจะรบหักออกไป พอพวกท่านมาถึง
 จึงช่วยกันรบหักออกไปให้แข็งแรงเกิด

พวกคนแล้วกคมทหารเข้ารบเป็นสามารรถ เฮลตจงเตยนักขบทหาร
 ออกตสกัดไว้ โฉวจุนหงและนายทหารก็เข้าตอรับมิได้คิดชวด นายทหารชวน
 กยกทหารเข้ารบตามทันไวเป็นสามารรถ โฉวจุนหงจึงขบมาชนหน้า ทหาร
 ทงแปดคนก็ช่วยกันฆ่าพันทหารชวนตายลงเป็นอันมาก ทหารชวนเหลือกำลัง
 ก็จะตามทันจึงเบ็ดทางเป็นช่อง โฉวจุนหงพาทหารออกจากหล้อมได้ ทหาร
 ชวนก็พากันไล่ติดตามมาข้างหลัง

ฝ่ายตงเมง ขอเหลงซงคมทหารนายละพันยกออกมารบกับพวกชวน
 นน ครั้นทัพแตกก็พาทหารเที่ยวรบกับพวกชวนหลายพันจนรุ่งสว่างพอแล
 เห็นกองทัพโฉวจุนหงแตกหนีมากมความยนต์จึงรบขบทหารตรงเข้ามาบรรจบ
 ช่วยกันตกองทัพพวกชวนซึ่งตามมานนถอยห่างออกไป โฉวจุนหงและทหาร
 ทงปวง จึงพากันเข้าเมืองเงกซนุกย ให้บุตรประตเมือง รักษาหน้าทเชิงแทนเป็น
 สามารรถโฉวจุนหง จึงตรวจจุดทหารเอกกเห็นทหารขาดอยู่ส่นาย คอเกยเตย
 เกยไป เฮยหลม เจยะยงไม่ทราบว่าเป็นประการใด โฉวจุนหงมีความวิตกนัก
 จึงให้ทหารไปเที่ยวสืบติดตามหลายแห่งกยงหาได้ข่าวไม่ ครั้นเวลาเที่ยงจึง

ทหารชวนเห็นนายตายก็ตกใจจึงช่วยกันยกเอาศพกลับมาเขาคาย ตั้งเต-
 + เอลดจหนตาย เอลดตตตงมีความเสียใจมิได้แต่งทหารมาทาบบอกให้แต่
 ตรวจตรารักษาคายลอมไว้ไม่ให้ผู้คนแปลกปลอมเข้าออกได้ แต่ยกมาตงคายน
 อยุ่ถึงหัวนตางคนมิได้คุมทหารออกรบ ไลวจนหงจงสงทหารผุหนงให้แต่งตัว
 เป็นพวกชวนไปบอกความแก่ชองกง ฅ เมืองเพงกกกุย ทหารค่านับลามา
 แต่งกายเหมือนทหารชวนออกจากเมืองรบเดินทางไปแต่ในเวลากลางคืน

ฝ่ายชองกงตงเตตเมืองเพงกกกุยได้แลวยกกองทัพเขาตงอยุ่ในเมือง
 ครนมาไซมาแจ้งความวาทองเชยชหนงเป็นแม่ทัพคุมทหารชวนเมืองกจว
 ยกมาตงคายนใหญ่บดทางทจะไปเมืองกจวไว้ ชองกงจงให้ทหารชนรรักษา-
 หนาทกวดชนแลวจงปรกษาโงวทงวว่า เราจะยกออกตคายนพวกชวนให้แตก
 กจะ ได้แต่เป็นทวงอยุ่ด้วยกองทัพ ไลวจนหงไม่ววร้ายตประการ ได้ตองให้
 ทหารไปสืบข่าวและนัดหมายกันให้แนนอนจงเขาคายพวกชวนให้แตก แลว
 ยกกองทัพเขาลอมเมืองกจวให้พร้อมกัน โงวทงได้พงกเห็นชอบวาทานคิด
 การอยางนควรแลว

ขณะนั้นทหารคนใช้ในกองทัพ ไลวจนหงเขาไปแจ้งวว่า เอลดตตตง
 ผู้วราชการเมืองกจวยกกองทัพมาตงคายนลอมเมืองเงกชนกยไว้แนนหนา
 ไลวจนหงและทหารทงบวงตงอยุ่ในทลอมจงให้ชาวพเจามาแจ้งความและขอ
 กองทัพไปช่วย ชองกงได้แจ้งกตกใจจึงให้โงวทงและทหารเอกทหารเลว
 อยุ่รักษาเมืองเพงกกกุยพอสมควร ชองกงยกกองทัพมาถงแดนเมือง - -
 เงกชนกย จึงหยดทหารช่มอยุ่ห่างคายนพวกชวนประมาณห้าลบล ห้ามปาก
 เสียงมิให้ออชอง สงทหารท ไลวจนหงไซมานันให้กลับไปบอก ไลวจนหงวว่า
 เราจะยกตคายนในเวลาเขาพรงันให้ ไลวจนหงยกทหารตกระหนาบออกมา

สมทบพร้อมกันทหารค่านับลาดยบเข้าไปในเมืองแจ้งความตามคำสั่งของกงส่ง
มาทุกประการ โฉวจนหงได้แจ้งความมั่นคงเตรียมทหารที่จะปล้นค่ายไว้
พร้อมแล้วเข้าไปคอยดอຍบนหอรบ

ฝ่ายทหารของกงคุมทหารกองทัพอยู่ชายป่า ครั้นเวลาใกล้รุ่งยก
ทหารออกจากทัพให้จุดประทัดและพลชนหวังจะให้พวกในเมืองได้ยินเป็น
สำคัญแล้วยกทหารเข้าระดมตลุยลอมเป็นสามารต เสดดตตตงเห็นทหาร
ตงเกยเขาดทกตกใจให้เสดตจงเตยน เสดคจงหลยผบตร เทยนชวหยง—
มิตปอเซงออกรบบองกนไว้มโหดทหารตงเกยทกคายเขามาไต

ฝ่ายโฉวจนหงครั้นได้ยินเสียงพลและประทัดตามสัญญาจึงขึ้นมา
พาทหารเบ็ดประตเมืองออกมาให้ทหารฟังประทค้ายเข้าไปไต ไตซาพันทหาร
ฮวนตายลงเป็นอนมาก เสดตตตตงเห็นเหลดกาดงจะตรบจขบมาพวบตร
และทหารหนีไปทางทิศตะวันตกเฉียงไต ไตมาไซ ไปบอกแกทองเซยนชหนง
ให้ลาภองทัพกลับไปเมืองกจวแล้วเสดตตตตงกขบมาพวทหารทเหลดตายตง
ไปตงเมืองกจวให้ทหารรักษาหนาทเซงเทนไวเป็นสามารตเมอภองทัพพวก—
ฮวนหนีไปแลดู ชื่องกงและโฉวจนหงไมไตให้ทหารไปตตตามจิงรวบรวม
ทหารพร้อมแล้วพากันเข้าไปพักอຍในเมืองงกชนกข

ชื่องกงจงปรกษาโฉวจนหง จบวาบตบพวกฮวนกแตกไปแลดู คอร
เราจะยกกองทัพไปตเมืองกจวพงกาดงศกใหรูกอน ถ้าไตทวงทจงยกเข้า
ระตมตใหแตก โฉวจนหง จบตอบวาการชจจะยกไปตเมืองกจวไมยากนุก
แต่ท่านจะใหยกกองทัพไปในระหวางนยงไมไตดวยทหารเราฮิตโรยฮอนกาดง
และเจบบวยเป็นอนมาก ประการทหนงเตยเซงกถกเกาทณชทาพเจ้าตงตอไป
ใหฮอนเตาฉวนรักษาณ เมืองทนจวยงไมทราบวาเป็นประการไต จจะตองให

ทหารไปฟังการและหยุดบำรุงทแถมทหารให้ปกติก่อนณสถนฤตรอนเราจึง
 ยกไปตเมืองกจวและเมืองไต่เหลยว ซึ่งกึงได้ฟังโลวจนทงบอกชาวเตยเซง
 มีความวิตกเป็นอันมาก จึงส่งทหารให้ไปฟังอาการเตยเซงจะเป็นประการใด
 ทหารคำนับลาขนมารบไปเมืองท่นจิวเข้าไปหาอันเตาฉวนตามถึงอาการบ้วย
 ของเตยเซง อันเตาฉวนเขียนหนังสือบอกอาการเตยเซง แล้วเอายาแก้โรค
 ต่าง ๆ หลายขนานมอบให้ทหารผู้หนึ่งมาแจกจ่ายให้ทหารในกองทัพเจบบ้วย
 ทหารรบคานรบหนังสือและยาแล้วขนมารบกลับมาขงเมืองเงกชนักย เอา
 หนังสือและยาส่งให้ชองกึง ๆ รบมาอันได้ความว่า อาการเตยเซงคอยคลาย
 ภูมิความยินดีจึงเอายาแจกแก่ทหารที่เจบบ้วยแล้วบอกแก่โลวจนทงว่า ท่าน
 จึงอุตสำหเอาใจใส่ท่นบำรุงทแถมทหารใหม่ความสุขอยู่ในเมืองเงกชนักย
 ก่อนเราจะต้องกลับไปเมืองเพงกักกย ตอสนฤตรอนแล้วจึงจะยกกองทัพ
 บรรจบกันไปตเมืองกจว , ส่งแล้วชองกึงยกทหารกลับมาขงเมืองเพงกักกย

พอทหารมาไซมาแจ้งความว่า ทหารฮวนทมาตงค้ายสกัดทางฮย่นน
 เล็กกลับไปแล้ว ชองกึงจึงปรึกษาโงวหยงว่าเราจะยกกองทัพไปตเมืองกจว
 ในระหว่างนถเป็นฤตรอน ทหารในกองทัพเราและกองทัพโลวจนทงก็ --
 บ้วยเจบเป็นอันมาก เราจะหยุดท่นบำรุงทแถมทหารให้ปกติสัดเดือนหนึ่ง
 จึงคอยยกกองทัพไปตเมืองกจว โงวหยงว่าชงทานคตนถกแล้ว ชองกึง
 พกทหารอยู่ ณ เมืองเพงกักกยประมาณเดือนเศษ ทหารและมากมกาดง-
 บรรจบณ ชองกึงจึงส่งทหารมาไซไปบอกโลวจนทงให้ยกกองทัพออกจาก
 เมืองเงกชนักยไปบรรจบรวมทางกัน ณ เมืองกจวตามกำหนด ทหารมาไซ
 คำนับลามาบอกความแก่โลวจนทงตามคำชองกึงส่งทุกประการ โลวจนทง

ได้แจ้งแจ้งจัดทหารเตรียมไว้ ครั้นถึงกำหนดก็ยกไปบรรจบกันที่นอกกองทัพ
ชองกง ณ ทางรวมจะเข้าเมืองกจว

ฝ่ายชองกงยกกองทัพมาถึงทางร่วมพบ โฉมจันทงแล้วจึงให้ทหาร
ตั้งค่ายอยู่ห่างเมืองประมาณหกสิบลี้ให้ทหารทำบันไดหกและพลเป็นอันมาก
เตรียมการที่จะขึ้นปล้นเมืองไว้พร้อมทุกประการ จึงปรึกษาโจวหยงว่าเรา
จะคิดการอย่างไรจึงจะตีเมืองกจวให้ได้โดยเร็ว โจวหยงตอบว่าธรรมดาจะ
ตีบ้านเมืองนั้นต้องคิดอ่านแต่งทหารปลอมเข้าไปเป็นไส้ศึกในเมืองจึงจะทำการ
สำเร็จโดยง่าย ชองกงว่าทหารของเราซึ่งมาในกองทัพยังไม่เห็นผู้ใดจะ
เข้าไปทำการเป็นไส้ศึกได้เลย

ขณะนั้นเจ้เย่สวจึงพูดว่าเมือข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปอยู่ ณ เขาเนี้ยชัวเปาะ
เคยไปเที่ยวเล่นในบ้านเมืองพวกฮวนมีได้ขาดท่านจะใช้สอยประการใดก็ตาม
แต่ใจของท่าน ชองกงได้ฟังเจ้เย่สวรับอาสาตามความยินดีจึงบอกโจวหยงว่า
ผู้ที่จะเข้าไปเป็นไส้ศึกในเมืองนั้นสมควรแล้ว ท่านจะบอกฮวยบรุษประการใด
ก็จงเร่งบอกเถิด โจวหยงจึงส่งเจ้เย่สวให้แปลงตัวเป็นราษฎรปลอมเข้าไป
ซุ่มอยู่ในเมืองเราจะยกกองทัพเข้าไปตั้งค่ายประชิดถ้าเห็นว่าพวกฮวนคิดการ
รักษาเมืองและแต่งทหารออกมาได้รบติดพันกันแล้วจึงเอาเพลิงจุดบ้านเรือน
ราษฎรให้หลายแห่ง ทหารที่รักษาหน้าทักจะพากันดับเพลิงและรวมครอบครัว
บุตรภรรยาหนีเพลิงเป็นอันอดหมาง ท่านจงรีบเปิดประตูรับพวกเราจะได้
หรือไม่

เจ้เย่สวตอบว่าการซึ่งท่านใช้แล้วข้าพเจ้าจะรับอาสาแต่จะขอ --
ขีเขี่ยนไปด้วยจะได้ปรึกษากันชองกงยกยอมให้ เจ้เย่สว ขีเขี่ยนคำนับ
ลามาแต่งตัวเหมือนราษฎรพวกฮวนพากันหลบพันตรงเข้าไปในเมือง ทหาร

ฮวนซงรักษาหนาทและประตมโตมความตงตยยกปลอยให้เข้าไป เจยะตง—
ซีเซียมจึงไปอาศัยอยู่ในวัดป้อเงยมย

ฝ่ายของกงกรนโททหารปลอมเข้าไปเป็นไล่คักแลวจงยกกองทัพ—
เขาตงคายไกลเมืองประมาณหกสิบกองทัพ โลวจนหลงลอมเมืองเข้าไวอก—
ชนหนงเป็นสามารก ทหารกองตระเวนพวกฮวนเหนดงนนจงแจงความแก่
เฮ็ดตตตงผวาราชการเมือง เฮ็ดตตตงโตแจงจงโทชมนนายทหารพร้อม
ปรกษาวาครงกอนเราก โตมหนงสอบอกแจงความไปถึง โตเหลยวอของขอ—
กองทัพไทยกมาชวยกยงไม่เหนมา บदनของกงกยกกองทัพตงคายลอมเมือง
เราไว้ ท่านทงปวงจะคิดประการโตจจจะกำจัดซาศกโต มดป้อเซงวาซาพเจ้า
จะขออาสาออกไปตอสุดวยทหารเมืองตงเกยจบตวของกงและตตศวรรษนาย
ทหารมาโทแก้ท่าน

ขณะนนทองเชยชนหนงจงพตวา ทหารของของกงคนหนงทไล่เสอ
เชยวผมอชวางกอนศลาแมนยานก ถาทานจะชอกรบเรงระวงตวให้จงมาก
เทยนชวหยงบอกวาทหารคนนเราเอาเกาทณทยงตายเตยแลวชยวตกเลย

ขณะเมอพตกนอยนันทหารเข้าไปแจงความวาของกงยกกองทัพมา
ทหารบถรวมกาแพง เฮ็ดตตตงใหม่ตป้อเซงเป็นทพหนา เทยนชวหยงเป็น
ทพหลง ทองเชยชนหนง ชอเมงเงก เขาเมงก กายยยกเป็นทพหนน —
นายทหารทงเจตคานบลามาเตรยมทหารพร้อมแลวชนมาเบตประตเมืองออก
ไปยงทสนามรบ ของกงจงตงโหลมชองชอกรบกับมดป้อเซงทพหนา ลมชอง
คานบแลวชบมาตรงเซารบ มดป้อเซงกชบมาราทวนเขามา นายทหารทงสอง
ตอสูกนเป็นสามารกโตประมาณเจตสิบเพลง มดป้อเซงเตยท ลมชองเอา
ทวนแทงถูทพหนากอมดป้อเซงตกมาตายเทยนชวหยงเหนดงนนกมความโกรธ

กขบมาตรงมาจรรบกับลมของ ... ขอเหตงจงขบมาราทวนขวางหน้าไฉ --
 เทียนชวหยงกเขารบกับขอเหตงได้ประมาณยศบเพลิง ขอเหตงเอาทวนแทง
 ถักตนคอเทียนชวหยงตกมาตาย พอเวลาเย็นชองกงจึงตมาล่อเล็กรบ --
 ทหารทงสองฝ่ายกกดบเขารเมืองและคาย

ครนรุ่งชนเวลาเช้า เอลดตตตงจิงไททองเขยนชหนง ขอเมงเงก --
 เขารเมือง กายยยกคกงคททหารนายละพนยกออกมาตงอยทสนามรบ ทหาร
 กงตระเว่นกเขาไปแจงแกชองกง ๆ จึงยกทหารเบ่นชบวนออกจากคาย แลว
 ไททหารเขารบพวกชว่นตงตะลุมบอนเอาชารอดสนชวาทหารชว่นตายประมาณ
 สามลว่น ทหารชองกงตายประมาณลว่นหนง นายทหารชว่นเห็นทหารชอง
 ตวตายลจมากกมความโกรธ กายยยกคกงขบมาไลชวพนทหารพวกชองกง
 แตกกกระจายไป ชกเถยวเห็นตงนนจขบมาเขารบกับกายยยกคกงประมาณ
 ยศบเพลิง กายยยกคกงอนถาลงเห็นจะตานทานมโตกชกมาหน ชกเถยว
 ชกมาไลตามท่นเอาชววนพนถกกายยยกคกงตกมาตาย ขอเมงเงกขบมา --
 ออกมา ขอจนจขบมารวางวเขารบกับขอเมงเงกได้สองเพลิง ขอจนเอา
 งวพนถกขอเมงเงกคอชวตตาย แลวขอจนถขบมาเขาได้ เขารเมืองกตกใจ
 ไม่ตอสชกมาหน ขอจนถขบมาตามไปท่นเอาชววนพนถกบ่าเขารเมืองตกมาตาย

ฝายชองกงเห็นทหารชองตวโตชยชนะจิงลจมาไซไปบอกไลวจนหนง
 ยกทหารเขาระตมตเมืองให้แตกจิงได้ ทหารมาไซกไปบอกตวมตง ไลวจนหนง
 คยกทหารเขาไปถงเซงกาแพง ชองกงกยกทหารตประดงกกองทัพ --
 ทองเขยนชหนงเบ่นสามารถ ทองเขยนชหนงเห็นเหลอกาลงทจะลรบจิงพา
 ทหารหนกกดบเขารเมือง ชองกงขบทหารไลตามไปถงประตเมือง ทหารรักษา
 หนาทกบตประตไฉ ทหารชองกงเขารเมืองหาได้ไม่ ชองกงจิงไททหาร --

รายล้อมเมืองบรรจบกับกองทัพ โฉวจุหนงเป็นเสดานเฮาเกาทัศนซึงเข้าไป
 ตามช่องเดมา ทหารฮวงซิงรักษาหนาทกยงเกาทัศนซึงออกมาบ้างแล้วเฮา
 กรวดทรายนามนของรอนรดสาตลงมา มีให้ชองกงเฮาบันไดพาดบันกำแพง
 ขึ้นไปได้ ชองกง โฉวจุหนงให้ทหารจุดพลและประทัดชน เอลดตติตตั้งผู้ว่า
 ราชการเมืองกับเอลดจิงเตยน เอลดจิงหลยชบมาเที่ยวตรวจตราทหารมิให้
 ถอยจากหนาท แล้วเกณฑ์ราษฎรชาวเมืองชนช่วยป้องกันรักษาเชิงเทินไว้
 เป็นสามารถ

ฝ่ายเจยะสว ชีเซียนซิงปลอมเข้าไปอยู่ทวดปอดงยมยในเมืองกจว
 นนชนไปดูบนต้นไม้แลเห็นทหารล้อมเมืองพร้อมทั้งเสดานจิงปรึกษากันว่า
 ชองกง โฉวจุหนงทำการประชิดเมืองเข้ามาถึงเชิงกำแพงแล้วจุดพลสัญญา
 ด้วยควรวาจะจุดไฟเผาเมืองชนปรึกษาแล้วกรบพากันลงมา พอเวลาพลบคา
 ชีเซียนกเฮาเพลิงจุดทวดปอดงยมยชนแล้วกเที่ยวจุดบ้านเรือนกรมการและ
 ราษฎรอีกหลายแห่งเพลิงกติด ไชตช่วงสว่างทหารและราษฎรซิงประจำรักษา
 หนาทเห็นเพลิงไหมบ้านเรือนของตวมความวตกกถึงบุตรภรรยาพากันละหนาท
 จะไปรับครอบครัว เอลดตติตตั้งและนายทหารจะห้ามไว้กไม่หยุด เอลดจิงเตยน
 เอลดจิงหลยชบมาเที่ยวห้ามทหารมิให้ถอยจากหนาทเหล่าทหารกไม่ฟังจึง
 เอง้าวพันทหารและราษฎรตายเสียหลายคน ถึงกระนั้นกตามทหารและ—
 ราษฎรหาฟังไม่พากันละหนาทรบไปรับครอบครัวทงสน ทหารชองกงกเฮา
 บันไดพาดบันกำแพงเมืองชนไปได้ไล่ฆ่าพันทหารทงประจำหนาทตายหลาย
 รอยคน แล้วเปิดประตูเมืองรบทหารชวงนอกเข้าไปทงเสดาน เอลดจิงเตยน
 เอลดจิงหลยชบมารบป้องกันทหารชองกงไว้ ทหารชองกงกตรุกนเขาลอมฆ่า

เฮลตงเตยน เฮลตงหลยตายอຍຸຣມປຣຕເມືອງແລ້ວໄລ່ຟາພຸນກມການແລະ
ຣາຊກຸຣຕາຍລຸງເປນອນມາກເລດຕັດຕຸງ ທອງເຂຍນຮທຸນຸກຟາກຸນທຸນປລອມປຸນ
ກັບຣາຊກຸຣຕຣງໄປເມືອງໄຕເລຍວ

ຸຣນເວລາຣຸ່ງສວາງຂອງກຸງຈຸງສຸງທຸກໄທັບເຟລຸງເຄັບເອາທຣພຍ ສຸງ
ຂອງ ັ ເລດຕັດຕຸງໄວ້ ແລ້ວບ້າວຣອງໄທຣາຊກຸຣແລະກມການເຂ້າມາອຍຸຕາມ
ກຸມລາເນາເປນປັກຕີ ຈຸງໄທເຂຍວເຍຍຸງແຕ່ງທຸນສອບອກຣາຊກາໄທເຕຍວອນບຸ
ດອເຂ້າໄປກຣາບທຸລໄທຣາບ ເຕຍວອນບຸໄທທຸນສອບອກແລ້ວຮນມາຣັບ ໄປດຸງ
ເມືອງຕຸງເຄຍເອາທຸນສອບອກສຸງໄທເຈາພຸນກຸງນາຮນຄວາຍພຣເຈາຂອງສຸຍຈຸງ
ທຣງທຣາບຄວາມມຸພຣະທຍຍຸນດຈຸງສຸງເຈາພຸນກຸງນາຮນທຸນສອບອກໄປວ່າ - -

“ເທສກາລນເປນອຸຣອນໄທສອງກຸງຫຍຸດທ້ານຸບ້າຣຸງທແກລຸວທຸກອຍຸ ຸ
ເມືອງກຸຈວໄທໄລວຈຸນທຸງພັກທຸກອຍຸ ຸ ເມືອງເຈັກຮຸນກຸຍ ອນງບ້ານເມືອງ
ຣາຍທາງທັດໄວໄດນນໄທສອງກຸງຈັດທຸກທຸມສັຕບຸຍຸຍາອຍຸຣັກຊາອຍຸຍ້າໄດມ
ຄວາມປຣະມາທ ຄາສນອຸຣອນແລ້ວໄທສອງກຸງ ໄລວຈຸນທຸງຍັກກຸງທັບໄປ
ຕເມືອງໄຕເລຍວໄທຈຸງໄດ”

ຸຣນແຕ່ງແລ້ວເຂ້າພຸນກມອບໄທເຕຍວອນບຸດອ
ກຸລບມາ ເຕຍວອນບຸຄານບຣັບທຸນສອບສຸງແລ້ວຣັບໄປດຸງເມືອງກຸຈວເອາທຸນສອ
ສຸງໄທ ສອງກຸງຣັບມາອານແຈັກຄວາມຕາມຣັບສຸງແລ້ວຈຸງໄທໄລວຈຸນທຸງຍັກກຸງທັບ
ໄປພັກທຸກອຍຸ ຸ ເມືອງເຈັກຮຸນກຸຍ ສອງກຸງກຸພັກທຸກອຍຸໃນເມືອງກຸຈວ

ຸຟາຍເລດຕັດຕຸງ ທອງເຂຍນຮທຸນຸກຟາກຸນທຸນມາດຸງເມືອງໄຕເລຍວຈຸງເຂ້າ
ໄປທຸກໄຕເລຍວອອກນັບແລ້ວຣອງໄທ ໄຕເລຍວອອກເຫັນດັງນນຕັກໃຈຈຸງຄາມ
ເລດຕັດຕຸງວ່າເປນອຍາງໄທຈຸງຣອງໄທເຂ້າມາຕຸງນ ເລດຕັດຕຸງບອກວ່າຂອງກຸງຍັກ
ທຸກມາຕເມືອງທຸນຈວແຕັກແລ້ວຕລຸງມາດຸງເມືອງກຸຈວ ທຸກເຈາໄດແຕ່ງກຸງທັບ
ອອກຕອສຸຍຸທຸລາຍເວລາຈຸນທຸກເອັກແລະບຣັບທຸກເຈາຕາຍຈຸງເສຍເມືອງແກ່ຂອງກຸງ
ຂອທ້ານກຸຣຸນາງດ ທອຍແກ່ທຸກເຈາຣຸງທຸນເຄັດ ໄຕເລຍວອອກໄທພຸງເລດຕັດຕຸງ

บอกตามจริงและขอโทษกับความเมตตาว่าเจ้ามหึงสอบอกชอกองทัพไป
 ช่วยนมนเราตรกรองเห็นว่าเป็นฤดรอนทโชนชาตก็จะทำการรบพุ่งเราจึงนั่ง
 อยู่จนเสียเมืองซึ่งการเป็นไปตงนคเพราะเราความประมาท เจาอย่าวิตก
 เสียใจไปเลยจงยบยงอยู่ทนเสียก่อน เราจะคิดอ่านตเมืองคืนให้และจัดทให้
 เสด็จติดตงอาศัยโดยสมควร

ไต่เหตุของจึงถามชนนางทงปวงว่าชองกงเป็นคนตระกูลอย่างไร
 บานเมืองชยทโชนจึงมตตบญญาและมมอชมแข่งนค ชุเกยนชนนางฝ่าย
 บุนจงบอกว่าชองกงนเดิมเป็นคนโทษหนีไปอยู่เขนเนยชวเปาะ ครน --
 เดยวเทยนชองถึงแกกรรมแล้ว พวกโจรเทศานนยคชองกงชนเป็นนายใหญ่
 ได้วากล่าวการงานทงปวงสทธชชาติ ชองกงเกลยมกลอมทหารทมมมอและ
 สตบญญาไว้เป็นกำลังถึงรอยเจตคน ถ้าชองกงจะประดงคทรพยสนเงินทอง
 ทบานเมืองโชนกยกทหารไปตได้สำเรจความปรารภนา เจาแผนคนชองทราบ
 ความจงแตงแม่ทพคุมทหารไปจับ ชองกงกสรวทพทลงแตกยบหลายครง
 จนเขตชยาคมมอพวกโจรกายทลงเจาแผนคนชองมหนังสือไปเกลยกลอมถึง
 สตามฉบับ ชองกงจึงได้ออนนอมยอมเขาสามภกคทหาราชการเจาแผนคนชอง
 ตงแตงใหม่ยคคกคตามสมควร ชองกงจึงรบอาสาเป็นแม่ทพคุมทหารยกมาต
 เมืองเรา

ไต่เหตุของว่าเจาแผนคนชองถอตวามสตบญญาเกลยกลอมเอา
 พวกโจรมาไว้เป็นกำลังแล้วกลบให้พวกโจรยกทัพมากกระทำยาย เราม --
 ความแค้นเป็นอนมากจาจะหาคนทมสตบญญาและมมอชมแข่งไปตอสดวย
 ชองกงถามชยชณะแล้วจะยกกองทัพตเลยเขาไปไทถงเมืองตงเกยทานทงปวง
 จงชวยตรกรองการครงนี้ให้สำเรจจงได้ อาจเอยนชทงจงตอบว่า --

ไต้เหลียวของไต้ฟงก็เห็นชอบจึงให้แต่งหนังสือมาว่า "เอ็ด-
 คตฮยผู้เบหนทไต้เหลียวของครอบครองเมืองฮิวมายังช่องกิง และ
 โลวจนหงให้แจ้งด้วย เราทราบว่าท่านเข้าไปทำราชการอยู่ในเจ้า-
 แผ่นดินของนนเหมือนหนงนอนอยู่ใกล้กองเพลิงไม่รู้อาจะลามไหม้
 มาเมื่อไรเพราะนางพวกกิงฉนคอยหาความผิดและคิดร้ายอยู่มิได้
 ขาดถ้าท่านพลงพลาดลงเวลาได้อันตรายก็จะถึงท่านและทหารทั้งปวง
 ประการหนึ่งเราได้ยินกตศัพทเล้าล่อว่าช่องกิงเป็นคนสตัยขอ ---
 ประพฤติโดยสุจริตคิดจะทำราชการให้ชื่อเสียงปรากฏในอยู่แผ่นดิน
 เรามักความรักใคร่เป็นอันมาก ซึ่งจะทำราชการอยู่ในเมืองตงเกียนน
 ไม่เป็นประโยชน์ด้วยเจ้าแผ่นดินไม่ตั้งอยู่ในยุติธรรมเชอพงแต่คำ
 คนสอพลอต่าง ๆ ถ้าท่านรักจะให้ชื่อเสียงปรากฏสืบแก่ตระกูลแล้ว
 จงเข้ามาอยู่ด้วยกัน ในแผ่นดินไต้เหลียวเราจะให้เป็นทตนกก็ได้ ---
 เจียงกุนผู้สำเร็จราชการฝ่ายบู๊กับทงไต้จิดทองคำพันตำลงเงินเกวียน
 หนึ่ง แสนต่าง ๆ ร้อยแปดหมื่น มามพบทหารร้อยแปดมาให้แจกทหาร
 ทั้งปวงก่อน ถ้าท่านเข้าไปถึงเมืองไต้เหลียวแล้วสมบัติในบ้านเมือง
 ก็เหมือนของท่านจะต้องการแจกจ่ายให้ทหารและจะใช้สอยมากน้อย
 ไม่ขาดชน" ครั้นแต่งแล้วประทับตราหยกมอบให้อาวเฮียนชหนึ่งถือไป

ขณะนั้นงตั้งวงกวงนายทหารเอกจึงพูดกันว่าไต้เหลียวของไต้ครอง
 เมืองเป็นใหญ่บนแผ่นดินไต้เหลียวมเกยรตยศเหมือนดวงจันทร์ปรากฏอยู่
 ในอากาศมีทหารเอกถึงยสิบแปดคน ทหารโทสิบเอ็ดคน ทหารเลวก็หลาย
 สิบหมื่น เปรียบเหมือนดาวใหญ่—น้อยลอมเป็นบริวาร ข้าศึกจะเข้ามาในทิศ
 ทงสักอาจสามารถจะบ้องกันรักษาเขตแดนมิให้เป็นอันตรายได้ ซึ่ง ---

ไตเหลียวของมหนิงสถ ไปเกลยกลอมชองกงจะ ไทเตเขามาอยู่ในเมืองนน
 เปรียบเหมือนเพลิงอันไกลเซอจะไวจะชอนนไม่ได้ ถ้าไตเหลียวของม—
 ความวิตกกถวามเมืองจะเป็นอนตรายแล้วชาวพเจ้าและพวกชนนางฝ่ายบจะ
 รับเบณอระบองกันไปกว่าจะสนชวตไตเหลียวของตอบว่าทานทกทวงจากดาว
 ทงนถกตองตามชนบอรวมเนยมแล้ว แต่เราของดไวกอนถากการเกลยกลอม
 ไม่สำเร็จจงคคอากรบพ่งต่อไป ไทเหลียวของจงสงพนกงานเบกสงของ—
 ทองเงินให้อาวเฮยนชทง ๆ คำนบรบหนงสถและทองเงินแล้วออกมาเตรียม
 บำวไพร่เสียบยงอาหารพอสสมควรกรบไป

ฝ่ายชองกงหยุดพักทหารอยู่ในเมืองกจิวงใหญ่กตเพลิงอาวธต่าง ๆ
 ทบรักษาและทหารเอกกมาประชุมพร้อมกันททองสนามพอสทหารรักษาหนาท
 มาแจ้งความว่า ชนนางพวกชอนมาแต่เมืองไตเหลียวจะเขามาคานบ ชองกง
 ไทแจ้งจงถาม ไงหยงว่าชนนางเมืองไตเหลียวจะมาหาเราด้วยเหตุสิ่งใด
 ไงหยงบอกจ่า เห็นจะเป็นไตเหลียวของไซคนมาเกลยกลอมเราเป็นแน่ — —
 ชองกงจาดงนนเราจะตอบประการใด ไงหยงว่าทานจงพดจาเป็นทเหมือน
 จะชอนนอมขอมตามกกด ถ้าไตเหลียวของเซอถอยคาแล้วเราจงคคเบนอนบาย
 ชอนกตเขาตเมืองปำจวให้แตก ถ้าไตเมืองปำจวแล้ว เมืองฮิวจวกจะอยู่ใน
 เงอมมอเรา ชองกงได้พงกเห็นชอบจงสงทหารให้เบตประตรบชนนางชอน
 เขาไปในเมืองแล้วเชิญไ هنگทสมควร

ชองกงจงถามอาวเฮยนชทงว่าทานมาหาเราด้วยอระสงใดหรือ
 อาวเฮยนชทงบอกจ่า ชาวพเจ้านาคความสำคัญมาแจ้งกษทานครนจะพด— —
 ตอหนาทหารทงปวงกถวการจะแพรงพรายไป ชองกงจงให้ทหารถอยชอกไป
 เสียให้ห่าง แล้วถามว่าทานจะบอกความสิ่งใดแก่เราจงบอกเถิด — — —

ชาวเขยหนงจงวา ไตเหลยวอองเหนทานมสตบัญญัติเป็นคนสตัยซอตจรว
 มความรักเป็นอนมาก โหซาพเจาคมทองคาพนตาตง-เงนเกวยนหนง มาม
 มีเทารอยแปดมา แพรสตาจ ุ รอยแปดม้วนมาให้ทานแจกทหาร แลวดง
 เตอนสททานดวยในเมืองตงเกยนนประกอบดวยชนนางกงฉนเป็นอนมาก ถา
 เหนผู้ ไตมสตบัญญัติกวาตวแลวกชฉวาพยาบาลคตเบยนเบยตต่าง ุ ตวทำ
 ผิดสกเท่าใดกบดเนอความไวถาม อนทาวตบางแต่เล็กนอยกคะโควากลาให้
 ความผตนนมากชนองผู้ ไตจะมความชอบตอแผนตนกทลคคกนเสยเอาความ
 ชอบของผอนมาเป็นของตว เจาแผนตนชองกยงหน่มไม่รอบรู ในการบ้าน-
 เมือง พงแต่คาคคนสอพลอประจบประแจงเป็นประมาณ ชงทานจะทाराชการ
 รวมกนกับคนจาพวกนเหนวากยจะมเป็นแนแทจตรกตรองทามชงเป็นทพง
 อนตงอยู่ในยติธรรมจะ ไตมความสขตอไปให้สมควรกับ สต บัญญาและมีมือ
 ชงทาน ประการหนงไตเหลยวอองเจานายซาพเจานนเป็นคนใจคมเมตตาจต
 โอบออมรักคนมสตบัญญัติและทหารทมผมอยงกวาบุตรภรรยาและทรพย
 สมบตทงปวงจง ไตมหนงสอแผไมตรมาถึงทาน

พตแลวกเขาหนงสอตงให้ชองกง ุ รบมาชานแจงความแลวจงแจรง
 พตวา ชงไตเหลยวอองมความเมตตาฝากตงชองมา ให้และมีหนงสอเตอนสต
 ชกชวนเราเข้าไปทाराชการจะตงแตง ไตมยคคคตนนชอบคนเป็นทชงและ
 ชงเรา ไตมชานาจมคณนบถอกลวเถรงนน ไตจะดำเรจตวด้วยความคตบัญญัติเรา
 ผุเตยวห้ามไต ตองฮาศยกาตงบัญญัติพนองทงปวงเป็นประมาณจะทการ
 สงไตจงไตดำเรจความปรารภนา แต่ตวชองเรานกมความแคนเคองชุนนาง
 พวกกงฉนเป็นอนมาก คิตจะไม่สมควรทाराชการจะไปทำมาหากนอยบ้านเดิม
 พอมรบสงไซไทยกกองทพมาปราบแผนตนไตเหลยว ครนจะชตชนไม่ทำ

ตามรับส่งกักตัวชนนางพวกกึ่งฉวนจะกราบทูลยั้งใหม่ความผิด จึงจำใจพา
 พนองและทหารมาทาศึกขงเวาที่บ้านเมืองฉวงเขามาถึงเมืองกฉวน เราชอยม
 เป็นทพกทหารอยกว่าจะสนฤตรอน แลจะพูดจาปรึกษาพนองทั้งปวงให้เห็น
 พร้อมกันใจก่อนจึงจะเข้าไปสามภกตทวาราชการอยู่ใน ไตเหลียวอองกว่าจะ
 สุนชวตและสิ่งของทองเงินซึ่ง ไตเหลียวออง ให้มานนทานจงเอากลับคืนไป
 เก็บรักษาไว้ก่อน ครนจะแจกจ่ายให้ในขณะนั้นก็จะเกิดทุ่มเถียงแก่งแย่งกัน
 กตศัพทจะออองไป ขอเชิญท่านไปแจ้งความแก่ไตเหลียวอองตาม ถอยคำ
 ของเราไทถกวน

ฮาวเฮยซซหนงจึงตอบว่าท่านรักใคร ไตเหลียวอองจริงแลวกจึงรับ
 เอาสิ่งของนั้นไว้ ตัวท่านเป็นผู้ใหญ่โตบังคับการงานสหราชอาณาจักรคนเหล่านนยอม
 อยู่ในอำนาจทั้งสิ้นใครจะอาจขัดชนถอยคำท่านได้ ชองกงตอบว่านาใจพนอง
 ของเราไม่เหมือนคนทั้งปวงตราัยกาจมากเราทกวนนเหมือนอยู่ในฝูงเสือ
 ต้องเอาใจเด้าโลมไม่ให้โกรธจึงได้ปกติมา ท่านจะให้เราหักท้าวขมชเอา
 ตามใจฝ่ายเดียวนนั้นไม่ได้ตองวากลาวเกลยกลสมกัน โดยคเกิด ถ้าปรึกษา
 ตกกลงพร้อมกันแลวเมื่อใดจึงจะมหนงตอบอกเข้าไปให้แจ้ง ฮาวเฮยซซหนง
 ไม่รูทจะตอบประการใดจึงบอกชองกงว่า ถามนคงตงนนแลวซาพเจ้าจะลา
 ไปก่อนการขงท่านพูดไว้นนอยาตม ซาพเจ้าจะไปแจ้งแก่ไตเหลียวอองตาม
 ถอยคำของท่านทกประการ พดแลวกคานบลร ชองกงตามมาตงถงนอกเมือง
 ฮาวเฮยซซหนงกขนมาพาบ่าวไพร่คุมสิ่งของกลับไปเมืองฮิวจิว

ครนฮาวเฮยซซหนงกลับไปแล้ว ชองกงจึงเล่าความตามคำ ---
 ฮาวเฮยซซหนงมาพูดให้โงวหยงฟัง โงวหยงได้แจ้งจึงตรกตรองว่าชองกงน
 จะเป็นคนสตัยซอมนคงเหมือนทเคยประพฤตมานแต่ก่อนหรือจะหลงด้วยยศไป

เขาเกลยกล่อมอยู่ด้วยเจ้าเมืองไตเหลียวว่าจะลงดูใจให้รู้แนคตแล้วจึงแสวง
 พุดว่าท่านทำราชการอยู่ในเมืองตงเกียไม่มีความสุขด้วยชนนางพวกกังฉน
 คอยเบียดเบียนหาข้อผิดเบนนตย เราคิดเขาเกลยกล่อมอยู่ด้วยไตเหลียวของ
 ให้พ้นพวกพาดท่านจะเห็นประการใด

ชองกงไม่เข้าใจในอุบายสำคัญว่าโงวหยงจะให้ไปอยู่กับไตเหลียวของ
 กักรอ จึงพุดว่าพวกกังฉนในเมืองตงเกียเป็นศัตรูบองร้ายอย่างไรเรามีได้
 มความฉกฉวยเอาบุญและกรรมเป็นประมาณ ประการหนึ่งพวกเราทำความ
 ผิดเป็นมหันตโทษ พระเจ้าแผ่นดินมักยงเมตตาโปรดพระราชทานยศและทรัพย์
 แก่พวกเราเป็นอันมาก ควรที่ท่านทงปวงจะระลึกถึงพระคุณจงมากไม่ควรจะ
 คิดทรยศประทุษร้ายหมายเอาผู้นบนทพง ถึงตัวของท่านแต่ก่อนเรากนบถ
 ว่าเป็นคนซอศตยกตญญูกลับมาประพุดทวารเป็นพาดไปเสียแล้ว เรากศน
 อาลัยไม่นบถเอาเป็นพวกพองอกตอไป โงวหยงเห็นชองกงเป็นคนใจขงยณ
 ตั้งอยู่ในความศตยกมความขนตจงวาชาพเจ้าศพยอกลองใจท่านดเล่น ท่าน
 ออย่าได้ถอโทษ โกรธเลย ชองกงไตพงดงนบกคลายความ โกรธจึงถามโงวหยง
 ว่าท่านส่งเราให้พุดกับฮาวเฮยชหนึ่งเม้นทอชนนอมจะยอมตามภกตเรากได้
 ว่ากล่าวตามคำท่าน ท่านจะคิดตอไปข้างหน้าประการใดโงวหยงตอบว่า ครวงน
 พวกชวงตอชงในอุบายเราแล้วจะคิดตอเมืองปาจิวงเวลาใด ก็ได้แต่ในระหว่าง
 นชอโห่งคไวกอนตด้วยเป็นเทคกาลรอน ทเกล้าททหาวจะไดคความลำบากตอชง
 หยตพกอยู่เมืองกัจจวกราจะสนฤศรอนแล้วจึงคชยคตการตอไป ชองกงไต
 พงกเห็นชอบจงตงกองมกทตททหาวทงปวงให้ชานาญในเพลงฮาวชตต่าง ๆ

อยู่มาในเวลาจวนหนงทปรกษาและททหาวทงปวงมาประชุมพร้อมกัน
 ททชงสนาม ชองกงจึงถามกชชนสนว่า ลชจนหยนฮาวรายชของท่านเป็นผู้

วิเศษชำนาญในไตรเพทวิชาการสิ่งใด กงซุนสินตอบว่าอาจารย์ของข้าพเจ้า
 ชำนาญในคัมภีร์โหราศาสตร์ฤกษ์บนฤกษ์ล่าง และนิมิตรายดทงปวง — —
 ประการหนึ่งถ้าจะตลกษณะราคกทานายแมนยาและรูกาดทลงวงแล้วแต่หน—
 หลังและการจะตรายตอไปภายหน้าข้าพเจ้าคิดว่าจะเชิญท่านไปค้ำนบัสถกรง
 หนึ่งกไม่เวลาวาง ชองกงได้ฟังมีความยินดีคดจะไปค้ำนบัและได้ถามการ
 ทงปวงให้รับางจึงพดวาระหวางนการคกกยงสงบอญ่ ควรเราจะไปค้ำนบั
 ทานอาจารย์และขอพรคาสงสอนของท่านมาไว้เป็นมงคล หนทางที่จะไปแต่
 เมืองกัจจนนไกลหรือไกล กงซุนสินบอกว่า ท่านอาจารย์สำนักอยู่เขา—
 ยเขยนชวจะตองเดินตดไปทางเมืองกวดนภยถึงเขาฮอทชว ลงจากเขาไป
 อิกหนอยหนงกจะถึงที่สำนักท่านอาจารย์ ชองกงจึงสงงใจวหยงว่าเราจะไป
 ค้ำนบัอาจารย์ลจจนทยน ท่านจกมททวอยรักษาเมืองกัจจวอยาใหม่เทต
 ใจวหยงตอบว่าเชิญท่านไปเถิด ข้าพเจ้าจะรักษาเมืองมิให้เป็นอนัตราย — —
 ชองกงจึงจตคอกไมอปเทยนกบสงของที่จะไปค้ำนบัพรอมแล้ว จงพาสวณหยง
 ไตจง ลจชวง กวนสง เอยนสน เบทदनกบททวทพน กงซุนสินเบนผูนว
 ทางรบมาถึงเขาชเขยนชว ชองกงจึงให้ททวพกอยเขงเขา ชองกง — —
 กงซุนสินกบนายททวพกนชนไปถึงลานวดแวงนงอยทเกง พอแลเห็นเด็ก
 คนหนงเดินออกมาแต่ข้างใน ชองกงจึงถามเด็กว่า ท่านอาจารย์อยู่หรือ—
 ไปไหน เด็กบอกว่าท่านอาจารย์สวดมนต้อยในห้องแล้วถามว่า ท่านพากนมา
 หนดวยอะไรสังไตข้าพเจ้าจะเข้าไปบอกให้อาจารย์ทราบ ชองกงตอบว่าเรา
 ไมมออะไรสังไตเพียงแต่จะมากำนบัท่านอาจารย์ให้รู้จักใจเท่านั้น
 ฝ่ายลจจนทยน ไดยนเสยงคนพุดอยข้างนอกนกกสงสยจงเดินออกมา
 เห็นกงซุนสินเบนคชยกมความยินดี กงซุนสินกวพวชองกงเข้าไปค้ำนบั

ล่อจันหยินจึงถามกงซุนสินว่า เจ้าฟ้าใครมาหาเราด้วยกระมัง กงซุนสิน
 บอกว่าข้าพเจ้าพาของกงผมาคานบท่าน ล่อจันหยินจึงถามว่าของกงทอยู่
 เขาเนี่ยชวเปาะหรือไม่ใช้ กงซุนสินบอกว่าคนผนเอง บัดนี้ได้เข้าไปเป็น
 ข้าราชการอยู่ในพระเจ้าแผ่นดินของโปรดตั้งให้เป็นชนนางแม่ทัพหน้า ยก
 กองทัพมาทำศึกในแผ่นดินใต้หลายวตเมืองชนใต้หลายหัวเมืองแล้วในระหว่าง
 นเป็นฤดรอน จึงหยดพักกองทัพอยู่ ณ เมืองถจวการศึกยังว่างอยู่ ข้าพเจ้า
 จึงพามาคานบเพื่อไทรจกท่าน

ล่อจันหยินได้แจ้งแจ้งเชิญโหม่งทสมควร ล่อจันหยินกลกลงจากเก้าอี้
 ออกมายืนอยู่ ของกงเห็นอาจารย์ทากรยาตงนนักดงเสียดจากเก้าอี้แล้วถาม
 ว่าเหตุใดอาจารย์จึงทำเช่นนั้น ล่อจันหยินจึงตอบว่าเราเป็นอาจารย์ชาวบ้าน
 นอก ท่านเป็นชนนางในเมืองหลวงไม่ควรจะรับคานบและนั่งทเสมอกัน—
 เชิญท่านชนไปนั่งโหดบายเถิด ของกงจึงพูดว่า ท่านเป็นอาจารย์ผู้พิเศษ
 หลวงจันทงปวงต้องเคารพนบถือเป็นทยาเกรงแต่ตัวข้าพเจ้านบถือใคร
 เหมือนดังอาจารย์ขอเชิญท่านชนมานั่งทสมควรเถิดข้าพเจ้าและทหารทงปวง
 จะได้คานบและสนทนาได้ตามธรรมเนียม ล่อจันหยินได้ฟังของกงพูดเป็น
 คนมบญญานบถือ โดยสจรวตจึงไปนั่งบนเก้าอี้ ของกง กงซุนสินก็คุกเข่าคานบ
 ถึงแปดครั้ง แล้วของกงจึงให้ทหารเข้าไปคานบตามธรรมเนียมล่อจันหยินว่า
 ตจท่านและทหารทงปวงนมวาสนาดวยกันเป็นอันดับ เพราะเหตุว่าดาวใน
 อากาศจุติลงมาบังเกิดถึงจะยกกองทัพไปปราบปรามพวกฮวนกคงสำเรจ
 ความปราบปราม อนึ่งกงซุนสินเป็นศิษย์ของเราได้อุปถัมภ์มาแต่เด็กคิดจะให้
 เป็นหลวงจันใหญ่อยู่สำหรับวัด ครนเราพเคราะห์หตุฤกษ์บหนักแจจวดาว—
 ประจำตัวกงซุนสินนเป็นดาวพวกเดียวกันในหมู่ร้อยแปดจึงได้ให้ไปอยู่กับท่าน

ถ้าการศึกษาเสร็จแล้วท่านจงปล่อยกงซุนสินมาอยู่ปฏิบัติเราจะได้อบรมตำราวิชา
ทั้งปวงให้ประการหนึ่งมารดาของซุนสินเป็นคนชราอายุมากกว่าเจ็ดสิบปีไม่มี
ใครจะปฏิบัติรักษา ท่านอย่าหวังเห็นขงจื๊อหรือ ชองกิงตอบว่ากงซุนสิน
นั้นข้าพเจ้ารักเหมือนน้องร่วมท้องไม่มีใครจะจากกันการซึ่งจะอยู่ปฏิบัติบิดา -
มารดานั้นสุดจะขัดได้

แต่พูดจาได้ถามกันอยู่จนเวลาเย็น ชองกิงจึงให้ทหารเอาชบเทียน
ดอกไม้บูชาแล้วเอาสิ่งของที่สมควรราคาและของรับประทานต่างๆ ให้กับอาจารย์
ล่อจันหยินจึงว่า สิ่งของที่สมควรราคานั้นเราไม่มักจที่จะใช้สอยหรือขอท่าน
จงเอากลับไปไว้แจกให้ทหารเถิด ชองกิงจึงตอบว่าแต่ของรับประทานนั้นให้
ท่านกรุณาช่วยรับไว้ด้วย ล่อจันหยินก็ยอมและบอกว่าเวลาจวนค่ำท่านจง
พักอยู่กับเราสักคนหนึ่งแล้วจัดห้องให้อาศัยตามสมควร ครั้นเวลาค่ำชองกิง
กงซุนสินก็ปฏิบัติให้อาจารย์ ชองกิงจึงถามว่าข้าพเจ้าอาสาช่วยราชการ
แผ่นดินนั้นจะได้เลื่อนยศศักดิ์เป็นใหญ่ขึ้นไปหรือจะทรุดต่ำลงและเสื่อมถัว
เป็นประการใดจะยกกองทัพไปทำศึกกับพวกฮวนคงจะสำเร็จสมความ—
ปรารถนาหรือไม่ท่านอาจารย์จงได้กรุณาชี้แจงและท่านายให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง

ล่อจันหยินว่า การซึ่งใดที่ท่านคิดไว้คงจะสมความปรารถนา ความดี
ของท่านมีอยู่หลายข้อ เราจะเขียนอักษรเป็นคำโคลงทำนายให้ไปสำหรับตัว
สักแปดบท แล้วจึงเขียนอักษรลงในกระดาษว่า “ตอง ชัน เจย เจย ง
ช เจย ห ฮว เอยน กอง บค เมง ฮวย ฮ้อ ฮย ชี ฮอง ตง หมอ ฮวง
หงัน ฮุน กวย โจ้ว เถา ลอ ข้วย กว ลก ตง กย” บทละสี่เป็นอักษร
สามตัวสอง แปลความทีละคำเป็นใจความว่า ตองชุนนาคคนกตัญญูต่อท่าน
ผู้มคณเจย เจย มนอย งชุนนาคกตัญญูต่อมิตรสหาย เจยหเชนมนอยนค

ยิวเขียนในประเทศแผ่นดินฝ่ายเหนือคือเมืองไตเหลียว กงบีตถ้าปราบปราม
 สำเร็จแล้ว เม่งฮวยอุปมาตั้งดวงจันทร์อันปรากฏในทางอากาศ ยิวฮุย มี
 วิชาสว่าง ชยของเพงพบ ตงหมอกอกกำหนดเดือนในปลายฤดูหนาว สองทงัน
 เปรียบตงฝุ่งนก ฝนกวยจะพลัดพราวจากหมู่ ไร่เวลา พวกเจานเดิมตงกัก
 อยู่ชวตง ครอบวยกวรกจะยุต ณ เมืองฉือ กวลกจะมบรรดาศกตและลาภ
 ตงกยพร้อมกัน จึงเอาอักษรทงสามสิบสองรวมเข้าเป็นความว่า คนทงความ
 สดขยชอกตญูตอผู้มคนและมิตรสหาย นนยอมบริบรณด้วยยศและทรัพย์สิน
 ความสุขเย็นใจเจริญชนเปรียบเหมือนดวงจันทร์ในวันชนดับหาคา เมื่อ
 ปลายฤดูหนาวตอกบตนฤดูร้อนมรคมสว่างปรากฏทวไป ในท้องอากาศและ
 พนตคนทงจะเชอถอทาตามถอยคานกปราชญ์นมนนอย ธรรมดาคนพาดน
 ยอมประพฤติกวหยาบช่าเป็นคนอกตญูต มิได้สดขยชอกตอผู้มคนและ —
 มิตรสหายคคประทษวายตอผู้มคนนตาง ๆ ลักษณะผู้ชงประพฤติกวชน
 ธิงจะมยศและทรัพย์สินสมบตบริวารสกเท่าใดคงจะเสอมถอยไปทกวันเปรียบ
 เหมือนดวงจันทร์ ในวันชางแรมและเดือน ในกลางฤดูฝนถงจะมรคมสว่าง
 บางเลกนอยกสว่างเสยเป่ตามได้ปรากฏความชอหนงว่า เดิมชองกงตงกกอยู่
 ณ แขวงเมืองชวตง ได้ชกชวคนทงรอยเจดกระทาสตยสาบานเป็นพนอง —
 ชอตรงมได้คคคตอกัน จึงอาสาเจ้าแผ่นดินมาปราบปรามแผ่นดินฝ่ายเหนือ
 คือเมืองไตเหลียววณนคงจะสำเร็จตามความปรารภณา แต่กวรคกจะไปยตอช
 เพยงเมืองฉือจะไดคกได้ตพร้อมกันแล้วจะพลัดพราวจากกัน เปรียบเหมือน
 ฝุ่งนกเมื่อฤดูหนาว ธรรมดาทงทงความหนาวเมื่อเวลาใกล้รุ่งกมวสมประชุม
 เป็นฝุ่งช่าแล้วกวพากนบนฉวเขาไฮเนาตามลานาและทงทะเลกวาแดง —
 ชาติตยจะกล่า ถ้าอากาศร้อนแล้วกวพากนไปเที่ยวหาอาหารแมนพบกวพากน

ลงกันพร้อมกัน ครนสนฤตหนาวก็แตกฝูงกระจัดกระจายไป พวกร้อยแปด
 คนนกเหมอนกับฝูงนก พนองจะต้องจากกันเมื่อปลายมือ เมื่อล่อจันหยน
 เขียนคำโคลงแปดบทจบแล้วส่งให้ ชองกิ่งรวบรวมอ่านไม่เข้าใจด้วยเป็นคำ
 อรรถลกขง จึงจควาอักษรสามสิบสองหน้าเขาไม่เข้าใจ ล่อจันหยนตอบว่า
 หนังสือเป็นคำสงสอนและทำนาย ท่านจงเขาไปตรีกตรองถาม โงวหยงดักคง
 จะเห็นความตลอดไปบ้าง

แต่พดกนอยจันได้เวลา ชองกิ่ง กงชนสนจิงคานบลาออกมาอน
 ครนรังสว่าง ชองกิ่ง กงชนสนและทหารทงปวงกความบลาล่อจัน หยนมาถึง
 เมืองกจว จึงส่งหนังสือให้ โงวหยงและเลาความตามคำอาจารย์ให้ฟังทุก
 ประการ โงวหยงตรีกตรองตามหนังสือเห็นความตามข้ออธิบาย จึงเขา
 หนังสือมอบให้ชองกิ่งเก็บไว้สำหรับตัว

ฝ่ายชาวเขยงชหนังสือครนมาถึงเมืองไตเหลยวแล้วจึงเข้าไปแจ้งความ
 แก่ไตเหลยวอองตามชงไตพดนตแก่ชองกิ่งให้ทราบทุกประการ ไตเหลยวออง
 ได้แจ้งมความยนตจตามชาวเขยงชหนังสือว่า ท่านคาดคะเนนาใจชองกิ่งเห็น
 จะสมัครเขามาอยู่ด้วยกับเรา โดยสจหรือจะคิดอธิบายเป็นกลศึกดอกกระมัง
 ชาวเขยงชหนังสือตอบว่า ข้าพเจ้าตรีกตรองดูในอารมณ์ชองกิ่งเห็นจะสมัครมา
 อยู่ด้วยไตเหลยวอองเบนแนแท้แต่ขอทเลาจะปรึกษาทหารทงปวงดุกอน ถ้า
 ทหารปลงใจพร้อมกันแล้วจิงจะมหนังสือแจ้งความมาให้ทราบ ตองรอคอย
 ฟงไห้แนกอน แมนแนชาเกินกำหนดข้าพเจ้าจะกลบออกไปเตือน แล้วความบ
 ลาไม่ทอຍ

แต่ไตเหลยวอองคอยฟงข่าวชองกิ่งอยู่ประมาณเดือนเศษก็หาเห็นม
 หนังสือแจ้งความมาไม่ จึงส่งชาวเขยงชหนังสือออกไปฟงข่าวชองกิ่ง --

ณ เมืองกจว อาวเขียนชหนึ่งคนบดมาชนมาตรงไปถึงเมืองกจว บอก
 ทหารรักษาหนาทว่า เราเป็นชนนางเมืองไต้เหลียววอองจะขอเข้าไปเจรจา
 ความเมืองกับท่านแม่ทัพเมืองตงเกีย ทหารรักษาหนาทก็ไปแจ้งความแก่ --
 ของกงไทหราบ ของกงไต้แจจจิงไททหารเบ็ดประตริบ อาวเขียนชหนึ่ง
 เข้าไปคานบ ของกงเชญไทหนงทสมควรรแล้วถามว่า ไต้เหลียววอองส่งความ
 มาอย่างไรบ้าง อาวเขียนชหนึ่งไม่ตอบประการใดชายตาแลดูทหารทั้งปวง
 ของกงเขาใจในกริยา จึงให้ทหารเหล่านั้นออกไปเสียให้ห่าง อาวเขียนชหนึ่ง
 จึงว่าไต้เหลียววอองให้ข้าพเจ้าออกมาแจ้งความให้ทราบว่าการชงท่านจะ
 เข้าไปอยู่ในแผ่นดินไต้เหลียววอน ไต้เหลียววอองทำร้ายหอกบตบ้านตกลอง
 ใหญ่หน่อยไวคอยทำพร้อมแล้วจะเชิญท่านไปโดยเร็ว ของกงตอบว่าชงเรา
 รับคำไวจจะเข้าไปเป็นชาไต้เหลียววอองนนักคิดจะไปทุกเวลา ไต้พุดจา --
 เกดยกดอมทหารในกองทัพเราก็ยอมสมัครไปด้วยหงสน แต่มีความคับใจเรา
 อีกชอหนงถึงจะบอกกับท่านตามจริงทีไหนจะเชื่อ คงคิดเห็นว่าเราแสร้งอบาย
 บดพลว อาวเขียนชหนึ่งตอบว่าข้าพเจ้าเชอถอตามถอยคาชงท่านชงจะม
 ความรังเกียจสงสัยสังใดสงหนงนหนามไต้และขอความทชดชงในใจประการ
 ไตจงบอกไปเถิด

ของกงเห็นอวเขียนชหนึ่งปลงใจเชอถอแล้ว จึงพุดว่าเดิม --
 พระเจ้าแผ่นดินชองโปรดให้ตั้งเราเป็น โจวเขียนทอง ตั้งโลวจนหนงเป็น --
 ชูเขียนทอง แยกทหารชงเราเป็นสองกอง แบ่งให้โลวจนหนงคุมกองหนง
 เราคุมกองหนงออกมาปราบแผ่นดินฝ่ายเหนือให้ช่วยกันตหวเมืองและคานมา
 หลายตำบล โลวจนหนงจึงไต้ตั้งพักทหารอยู่ในเมืองเงกชนุกย เราให้ทหาร
 ไปบอกความตามทไต้เหลียววอองมหนงสอมา ให้แจ้ง โลวจนหนงพุดจาแก่งแย่ง

ที่จะไม่อ่อนน้อม การเป็นเช่นนี้เราจึงมีความวิตกกังวลใจนัก ชาวเขยันทหนึ่ง
จึงถามว่า ไฉนคุณหญิงไม่ยินยอมตามถ้อยคำของท่าน ๆ จะคิดอ่านประการใด
ชองกงฉวางถ้าได้เกลี้ยวอเองและท่านมีความเมตตาแก่เราแล้ว จึงหาบ้านเมือง
ที่ไหนคงให้เราพักอาศัยเป็นถมน และจะพาทหารของเราเข้าไปอยู่ในเมืองนั้น
ไฉนคุณหญิงรู้ว่าเราไปอยู่ด้วย ไฉนคุณหญิงจะมีความโกรธชงยกกองทัพ
ไปตาม เราจะพูดจาเกลี้ยกล่อมตักทวงอากาศารเสียก่อน ถ้าเห็นว่าไฉนคุณหญิง
ไม่สมัครโดยจริงแล้วจึงจะยกทหารออกต่อสู้ แมนเจ้าแผ่นดินชองทราบความ
ว่าเราเป็นกบฏ จะให้ขุนนางผู้ใหญ่ยกทัพหลวงออกมาจับเราจะขอเอาบารมี
ไฉนคุณหญิงของเป็นทพง

ชาวเขยันทหนึ่งตอบว่า เจ้าแผ่นดินชองจะยกกองทัพเกณฑ์ทหารมา
ตักเท่าใดท่านอย่าได้วิตกไว้เป็นอระของ ไฉนคุณหญิงจะป้องกันรักษามิให้
ท่านเป็นอันตราย ชองทราบจะขอเมืองอยู่อาศัยคอยตั้งรบกองทัพ ไฉนคุณหญิงนั้น
ข้าพเห็นว่าเมืองปาจิวนั้นเป็นเมืองสำคัญ ไฉนคุณหญิงให้ก๊กภรรยาเป็น
ผวาราชการมทหารเอกและทหารรองไพร่บ้านพลเมืองเป็นอันมาก บ้อม—
ถ้าแพงมณฑลพอจะตั้งรบพวกข้าศึกได้ ถึงจะเสียดกมทางหนทางใดถึงสอง
ทาง ๆ หนึ่งออกด่านเอะเจียงกวน ทางหนึ่งออกด่านบนอนกวน ข้าพเจ้า
จะให้ท่านตั้งพักอยู่ในเมืองนั้น ชองกงได้ย่นชาวเขยันทหนึ่งจะให้เข้าไปอยู่
ในเมืองปาจิวนั้นมีความยินดีเป็นอันมาก จึงแจ้งพูดว่าท่านมีความกรุณา
จะให้เราเข้าไปอยู่ในเมืองปาจิวนั้นเป็นบุญคุณหาที่สุดมิได้ ถ้า ไฉนคุณหญิงของ
ช่วยเราให้พ้นภัยและอำนาจเจ้าแผ่นดินชองได้แล้ว เราจะอยู่สนองคุณ
ไฉนคุณหญิงของไปกว่าจะสนชวต ท่านจึงพาเราและทหารเข้าไปเมืองปาจิวนั้น
เวลาครวนนเกิด ชาวเขยันทหนึ่งตอบว่าเราจะด่วนพาท่านเข้าไปในเวลาค่ำ

วณนไม่ได้จะต้องไปแจ้งความแก่ไตเหลียวของให้ทราบเสียก่อน ถ้า --
 ไตเหลียวของว่าอย่างไรข้าพเจ้าจึงจะแก้ไขให้ไม่ยุ่งได้ ท่านจึงเตรียม
 ทแกล้วทหารและทรวพยสงของไว้ให้พร้อมเถิด พุดแล้วคานับลากลับไปเมือง
 ไตเหลียว

ครั้นเวลารุ่งเช้า ซองก่งจึงให้ทหารให้ไปเชิญตัวโลวจนหนง จวบมา
 ยงเมืองกจว แล้วเล่าความตามทศตชอนกถจะเอาเมืองปาจิวให้ฟังทุกประการ
 จวบจนวาชนเสกตการครงนตถก ซึ่งท่านจะให้กองทัพฝ่ายขวาทำอย่างไรนั้น
 ข้าพเจ้าทราบแล้วจะจัดขบวนทหารให้ถูกตามอบายของท่าน โงวหยง
 จึงบอกซองก่งว่าเมืองจะเขามาเมืองปาจิวนั้นข้าพเจ้าไม่ไปด้วยท่าน จะไปพร้อม
 กับกองทัพโลวจนหนงท่านจงพุดจาแก้ไขให้พวกชาวคานเปิดทางจงได้ ซองก่ง
 รับคาวแล้วมาเตรียมทหารเอกทมมมอดบสองนาย ทหารเลวพอดสมควรคอย
 ทหารอาวเฮียนชหนงจะมารับ

ฝ่ายอาวเฮียนชหนงครั้นมาถึงเมืองไตเหลียว จึงเข้าไปแจ้งความ
 แก่ไตเหลียวของตามคำสั่งซองก่งส่งมาทุกประการ ไตเหลียวของได้แจ้งม
 ความยหนด จึงสั่งอาวเฮียนชหนงให้กลับไปบอกซองก่งว่าเรามีความรักใคร่
 เหมือนอย่างญาติสนิทได้มีความรังเกียจสงสัยเลย ซึ่งซองก่งจะเขามาอยู่ใน
 เมืองปาจิวนั้นเราเห็นชอบด้วยเมืองปาจิวเป็นเมืองเอก ถึงพวกเมืองตงเคีย
 จะยกกองทัพมาสักเท่าใดก็อาจจะต่อสู้ได้ ท่านจงรีบกลับไปนำซองก่งกับ
 ทหารเขามาขงเมืองปาจิวเถิด อาวเฮียนชหนงคานับกลับมาเมืองกจวเข้าไป
 แจ้งความแก่ซองก่งตามคำไตเหลียวของส่งมา แล้วบอกว่าเวลาความนเชญ
 ท่านเข้าไปอยู่เมืองปาจิวเถิดซองก่งได้ฟังมีความยหนดจึงว่าเราได้เตรียมการ
 จะเข้าไปนพร้อมแล้วจะต้องรอเวลาให้คานเสียก่อนจึงคอยยกไปแล้วส่งคนให้

ให้จุดโต๊ะและสรามาละยง ชองกงกับอาวเฮยงชหนึ่งกัน โต๊ะเสพสราอยู่จน
 พลบ ครนกันโต๊ะเสร็จแล้ว อาวเฮยงชหนึ่งจึงวาเวลาดาคาแล้วเชิญท่าน
 พาทหารเข้าไปเมืองป้าจิวเถิด ชองกงยกทหารออกจากเมืองกัจว --
 อาวเฮยงชหนึ่งเป็นผู้นำทางไป

ครนเดินทางลวงมาประมาณยศยล ชองกงจึงวาเราและท่านพากัน
 รีบมาโดยด่วน ลืมใจของชินแสงที่ปรึกษาเสียได้ เวมิตองหยดคอยทำอยู่
 อยทนหรือ อาวเฮยงชหนึ่งจึงวาอย่าตองหยดคอยทำให้งยการ ถ้าใจของ
 รุกจะรบตามมาตอก ชองกงวาท่านพาเราลวงเข้าไปในเมืองป้าจิวแล้วใจของ
 จะตามเข้าไปอย่างไร ได้ด้วยด่านทางรักษากวดขันนัก อาวเฮยงชหนึ่งวาท่าน
 อยาวตกละยง ข้าพเจาจะส่งคนขอสมัครชาดานมให้หนวงเหนยวไว่พดแลวกพา
 กนรบมาถึงดาน อาวเฮยงชหนึ่งจึงเรียกให้ชาวดานเบตประตรับเข้าไป
 ทงสองตำบล แลวส่งเฮยงเจยงกวน บุนอนกยสมัครชาดานวาทามสมัคร
 เรียกให้เบตประตดาน บอกชวาใจของแลวจึงเบตให้ ผรชาดานใดแจง
 จึงจดหมายวนคนและชื่อใจของไว้ตามคาอาวเฮยงชหนึ่งส่ง อาวเฮยงชหนึ่ง
 กับทหารตรงไปเมืองป้าจิว พอรุ่งสว่างอาวเฮยงชหนึ่งจึงบอกชองกงวาขอ
 เชิญท่านและทหารหยดพักอยทกตงกวนนอกเมืองกอน ข้าพเจาจะเข้าไปแจง
 ความแกกกัผวราชการให้ทราบจะได้ออกมาตอนรับเชิญท่าน

พดแลวคานบล่าเข้าไปในเมืองแจงความตามทไปเกลยกลดอมชองกง
 และพาดวมมาถึงเมืองป้าจิวให้กกักพงทกประการ กกักใดแจงมความยนด
 ด้วยเสร็จการศก จึงถามอาวเฮยงชหนึ่งวา บदनชองกงมาอยู่แห่งไร --
 อาวเฮยงชหนึ่งบอกวาหยดพักอยทกตงกวน อาวเฮยงชหนึ่งกพา กกักออกมา
 ทาชองกงตางคนคานบกนตามธรรมเนยมแลว กกักจึงวาอาวเฮยงชหนึ่งบอก

ว่าท่านมีใจสามภักตสมควรมาทำราชการอยู่ด้วยเจ้านายของข้าพเจ้า ๆ มีความยินดี เชิญท่านพาทหารเข้าไปหยุดพักทงกวงในเมืองจะได้พุดจาเป็นทศบาย ของกงวาท่านมีใจรักอดสาห์ออกมาบรรณนอกเมืองนั้นชอบใจนัก ข้าพเจ้ากทหมายเอาท่านเป็นทพง อนึ่งข้าพเจ้าเป็นคนใหม่เพิ่งเข้ามาตามภักตไม่รู้จักขนบธรรมเนียมราชการจะพล่งพลาดประการใดท่านจงให้อภัยและสงสอนด้วย ถักถอบว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะช่วยอุปถัมภ์ท่านและทหารทงปวงมิให้ลำบากพุดแลวพาของกงกบทหารเอกทหารรองเข้าไปอยู่กวงกวงในเมือง

ฝ่ายโลวจนทงครนแจ่งในอบายแลว จึงจัดทหารยกกองทัพออกจากเมืองเงกชนกัชรบมาถึงเมืองกจว พอบพบโงวหยงกมความยินดี โงวหยงจึงบอกโลวจนทงว่าท่านจงคุมทหารเดินทัพตามข้าพเจ้าไปแต่ห่าง ๆ เห็นว่าใกล้จะถึงค่ายแลว จงเร่งทหารตามรุกไล่เข้าไปให้กระชน ถาดานเปิดประตูรับข้าพเจ้าเข้าในประตู ท่านจงขบมาพาทหารถลันตามเข้าไปในดานให้จงได้ โลวจนทงตอบว่าท่านอย่าวิตกเราจะทำตามคำสั่งทุกประการ โงวหยงจึงให้หลวงจนลตขิม บสงแตงตจตามเพศหลวงจน เกยเตยง เกยไปจ ลลข ดหน เอยหลม เจยะยง ชเชยง ลวนเก็งจู่ แปะสณ ยกเป่าตี ลิบสองนายแตงตัวเป็นราชฎรมอาวธสำหรับมอชอนไปทกคน โงวหยงก็ขบมาออกจากเมืองทหารทเป็นหลวงจนและราชฎรก็เดินตามไปข้างหลัง โลวจนทงยกกองทัพตามไปเป็นลำดับ เดินทางมาใกล้ดานเอยะเจยงกวง โงวหยงก็รบขบมาทำเป็นหนี หลวงจนและทหารทแบ่ลงตัวก็ไล่ตาม โลวจนทงเร่งขบทหารรุกไล่ไปโดยด่วน โงวหยงจึงแสรงทาหนาชตตจสนขบมามาถึงประตูเรียกทหารรักษาดานให้เปิดรับ ทหารทอยู่ในดานร้องถามว่าท่านขอเสยงอย่างไร มีธุระจะเข้ามาหาใคร โงวหยงบอกวเราขอ โงวหยงทปรักษาจะรับเข้าไปหา

ขังกงในเมืองปาจิ๋วจึงเปิดประตูรับเราโดยเร็ว พวกโจวจนหนี่ไล่ตามกระชั้น
 ใกล้เข้ามาแล้วทหารรักษาด่านได้แจ้งจึงเปิดประตูรับตามคำอาวเขยงหนี่
 ลั้ง โงวหยงก็ขับม้าตรงเข้าไปในประตู ทหารสิบสองนายตามมาทันวงถัน
 เข้าไปในประตูชาวด่านกักกนกวางไว้ไม่ให้เข้าไป ทหารสิบสองนายชักอาวอ
 ซ่าพันรักษาประตูด้านตายต้นแล้วไล่ซาพันทหารรักษาหน้าทเซงเทินเป็น
 อลหม่าน โจวจนหนี่ก็ขับทหารตามเข้าไปได้ซาพวกสวนทรักษาด่านตายต้น
 โงวหยงก็ขับม้าลงด่านเลยไป ทหารที่แปลงตัวและกองทัพโจวจนหนี่ก็
 ติดตามไปจนถึงด่านบนอันกัย โงวหยงก็เรียกชาวด่านให้เปิดประตูรับ ทหาร
 ที่แปลงตัวและทหารในกองก็ขับทหารไล่เลยเข้าไปในด่านได้ไล่ซาพันพวก
 สวนตายลงเป็นอันมากที่เหลือดวยก็เปิดประตูหลังด่านหนีไปสิ้น โงวหยงขับ
 ม้าหนีเลยไปเมืองปาจิ๋ว โจวจนหนี่ก็พักทหารอยู่ในตำบลบนอันกัย ปรีक्षा
 การที่จะเข้าตีเมืองปาจิ๋ว ทหารทั้งปวงตอบว่าจะรบยกกองทัพเข้าตีตีเมืองใน
 ขณะนยงไม่ได้ ต้องรอฟังข่าวขังกงและโงวหยงดูให้แน่เสียก่อน ถ้าเห็นว่า
 พวกโมเมืองเซอถอเป็นปกติแล้วเราจึงยกเข้าตีตีเมือง โจวจนหนี่ได้ฟังก็เห็น
 ชอบแต่งทหารปลอมไปสอดแนมฟังข่าวในเมืองมิได้ขาด

ฝ่ายโงวหยงมาถึงเมืองปาจิ๋วแล้ว จึงบอกทหารรักษาหน้าทให้
 ไปแจ้งความแก่อาวเขยงหนี่ให้ทราบ อาวเขยงหนี่ได้แจ้งมีความยินดี
 จึงชวนกักก็ออกมาจับโงวหยงเข้าไปในเมือง โงวหยงจึงบอกกักกัว่า ---
 อาวเขยงหนี่พาของกงมานน ข้าพเจ้าไม่ทันรู้ตัวมุดหนี่งสออยู่ในห้อง
 ต่อเวลารุ่งสว่างจึงรีบตามมา พบโจวจนหนี่คุมกองทัพไล่ตามมาข้างหลัง
 เกือบจะจับได้ ข้าพเจ้าขับม้าลงด่านเข้ามาทางสองตำบล พวกด่านกับพวก
 โจวจนหนี่จะรบสู้กันอย่างไรไม่แจ้ง

ขณะนั้นทหารรักษาด่านทันทันไปได้เข้ามาแจ้งความว่า โฉวจุนหงยก
 กองทัพตาดานแตกทั้งสองตำบลแล้วปัดนพาทหารมาตั้งมั่นอยู่ในตำบลบนอกกู่
 กกก ได้แจ้งมความวิตกกังวลถึงเกณฑ์ทหาร ขนรักษาหนาทเซ่งเทินเป็น --
 สามารถจึงปรึกษาชาวเอียนซหน่งว่า โฉวจุนหงยกกองทัพตาดานเข้ามาถึงสอง
 ตำบล เราจะแต่งทหารคุมกองทัพออกไปรบถึงด่านหรือจะตั้งมั่นรับมือในเมือง
 ประการใด ชาวเอียนซหน่งไม่ทันตอบ ขงก่งจึงพูดว่าเดิมเราได้สัญญา
 ไว้กับชาวเอียนซหน่งว่า โฉวจุนหงยกกองทัพมาถึงเมืองปาจิ๋ว เราพูดจา
 ซักชวนให้ยอมทำราชการในใต้เหล็กว้อตอง ถ้าโฉวจุนหงไม่สมัครแล้วเราจะ
 ขอดต่อสู้กว่าจะสิ้นกำลังซึ่งท่านคิดจะแต่งกองทัพออกไปรบถึงด่านนั้นของดไว้
 ก่อน แม้นโฉวจุนหงยกมาถึงเมืองเมื่อใดเราจะรับบองกันมิให้เป็นอันตราย
 กกกได้ฟังและไม่เข้าใจในอุบายสำคัญว่าจริงจึงมอบให้ซ่งก่งตรวจตรา
 หนาทเซ่งเทินรักษาบ้านเมืองโดยลำพัง ทหารที่มาสอดแนมก็ไปแจ้งแก่
 โฉวจุนหงให้ทราบทุกประการ โฉวจุนหงได้แจ้งมความยินดีจึงจัดทหารยก
 ออกจากด่านมาถึงหน้าเมืองปาจิ๋วพอแลเห็นซ่งก่ง ชาวเอียนซหน่งและผู้ว่า
 ราชการกับนายทหารขนตรวจตราหนาทเซ่งเทินพร้อมกัน โฉวจุนหงจึงขมมา
 เข้าไปใกล้เซ่งเทินแล้วร้องว่า เหตุใดตัวจึงกลับใจเป็นคนทรยศไม่ตั้งอยู่
 ในความกตัญญูไปเข้าตามภักตอยู่เป็นข้าพวกศัตรูมิได้คิดถึงพระเดชพระคุณ
 พระเจ้าแผ่นดินของทมิความกรุณาชุบเลี้ยงใหม่ยศ

ซ่งก่งตอบว่า เราอดส่าให้เขาไปทำราชการในเมืองตั้งเกียนยก
 กองทัพมาปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือมความชอบหลายครั้งขนนางพวก
 กิ่งฉุนก็ปลุกปลื้มความชอบเสีย แล้วกลับขยุ่งหาขอผิดเราต่าง ๆ เจ้าแผ่นดินของ

เป็นเด็กหนุ่มไม่กล้าทำตามถ้อยคำคนกึ่งฉันทกอย่าง เรายังความเจ็บแค้นมา
 ชานาน พอไตเหลียวของมหน่งสอไหอาวเอียนซหน่งไปพุดจาซกชวณเข้ามา
 อยู่ในแผ่นดินไตเหลียว ครนเราจะแจ้งความแก่ท่านตามจริงกักลวงจะมีความ
 สงสัยจงรบเข้ามาตามภักดี ไตเหลียวของจงตงไหเราเป็นทตหนักไตเจียงกน
 ผู้สำเร็จราชการฝ่ายทหารมยศศักดิ์ใหญ่กว่าเป็นขุนนางเมืองตงเกยเสียดเรา
 ตงใจคอยท่านหมายจะชวณเข้ามาอยู่พงบารมไตเหลียวของไหพร้อมพนอง
 มีความสุขพนภยแห่งขุนนางพวกกึ่งฉฉนเมืองตงเกย เชิญท่านพาทหารขงเป็น
 พนองของเราเข้ามาพักอยู่ในเมืองป้าจวกอนแล้วจงพากันไปเฝ้าไตเหลียวของ
 จะไตตงแตงใหม่บรรดาศักดิ์พร้อมกัน

โลวจุนหงไตพงตงนนแสดรงทำเป็นไกรรร้องตวาดว่า เดิมเราเป็น
 เศรษฐีอยู่เมืองบักเกยมีความสุขสบายตัวกับโจวหยงแก่งทากลอบนายไหเรา
 พลัดพรากจากถิ่นฐานแล้วเกลยกล้อมไหเราเซากกเป็นพวกโจรอยู่ --
 เขาเนยชวเปาะ พระเจ้าของยงจงมหน่งสอไปเกลยกล้อมเข้ามาทำราชการ
 พระราชทานยศและทรพยเป็นอันมาก เรากตงใจทำราชการฉฉนของพระเดช
 พระคุณโดยสุจริตมิไตคึดทำใจเป็นสองขงตัวจะมาซกชวณไหไปอยู่กับเจ้า--
 เมืองไตเหลียวฉฉนจะไหเราเซอทำตามถ้อยคำกระไร ไตด้วยตัวประพฤติกการ
 เป็นทจวิตไปแล้ว

ชองกงเห็นโลวจุนหงพุดจาสมกลอบายทคึดใจ มีความยินดีจงแสดรง
 พุดว่าเราซกชวณมาอยู่ปรารณจะใหม่ความสุขเห็นหน้าพร้อมกันกไม่เห็น
 คัดวย เจากบเราเป็นชาดจากไมตรและพนองตงแตฉฉนสบไปภายหน้าตอง
 คัดฉฉนเป็นศัตรูฉฉนฉฉนไปกกว่าจะฉฉนชวต จงเร่งเตรยมตัวและทหาร
 ใจเถิดเราจะยกกองทัพไปตตเอาศีรษะเป็นของก้านฉฉนไตเหลียวของนายของเรา

เป็นมาเห็นจมอ แลฉมนหน้ามาถามทหารทั้งปวงว่าแต่ก่อนเรากว่ากล่าวสั่งได้
 โลวจุนหงกเซอท่าตามถ้อยคำเราทุกอย่างบัดนี้ โลวจุนหงเฝ้าใจออกหากจาก
 เรานนเจ้าทั้งหลายเห็นดีแล้วหรือ ฮวยหยง ลิมซง จตง มกทองเข้าใจ
 ในอุบายจึงพูดว่า โลวจุนหงเป็นคนทรยศไม่ซื่อตรงต่อท่าน ข้าพเจ้ามีความ
 แค้นนักจะขอคมทหารยกออกไปตัดเอาศีรษะโลวจุนหงมาให้ท่านจงได้ แต่
 ทหารพนองหมาในกองทัพ ข้าพเจ้าจะพูดจาไต่ถามให้ไต่ความก่อนถามสมัคร
 โดยแท้แล้วจะตัดเอาศีรษะมาหมอนกัน

เมื่อซงกิงและโลวจุนหงกับทหารพดกันอยู่นั้น ฮวเวียนซหรง กกกู
 และทหารชวนมิได้มีความสงสัย ฮวยหยง ลิมซง จตง มกทองก็คำนับลามา
 ขนมาพาทหารเปิดประตูเมืองออกไป โลวจุนหงก็ขบมาตรงเข้ารบกับฮวยหยง
 ได้ประมาณยศบเพลิง ฮวยหยงแกล้งทำอ่อนกำลัง ลิมซงก็ขบมาถล่ม
 เขารบแต่เปลยรบแกล่เกยท่าแพไปทางซ้าย โลวจุนหงก็ขบทหารรุกไล่
 ฮวยหยง ลิมซง จตง มกทองก็ขบมาพาทหารหนีกลับเข้าเมือง โลวจุนหง
 ก็ขบมาพาทหารไล่ตามเข้าไปในประตูเมือง ซงกิงเห็นได้ทักยกทหารลงจาก
 เธงเห็นสมทบทหารเป็นกองเดียวก็นำพาทหารชวนเมืองป่าจิวตายลง
 เป็นอันมากทเหลือตายก็มไต่คตตอสู พวกนั้นละหนาทหนีไปหาครอบครัวทางสัน
 ทหารซงกิงจับฮวเวียนซหรงและกกกูมัดมาส่งให้ ซงกิงจึงให้ทหาร
 แกมตออกแล้วเชิญไท่หงทสมควร จึงพูดว่า เสด็จตตฮุย เจ้าเมืองไต่เหลยว
 เจ้านายของท่านเป็นคนฉลาดปัญญา ไม่รู้จักประมาณกำลังตนและกำลังท่าน
 จะทำการสิ่งใดก็กระทำตามอำนาจ โจรหารและความหลงผิดมิได้ตรึงตรองให้
 เห็นเหตุในกลอุบายแห่งชาติจึงต้องเสียบ้านเมืองเขตแดนแก่พวกเราถึงเมือง
 ไต่เหลยวเลากอย่าสาครณูว่าเป็นทมน เราคงจะคิดเอาใจได้ท่านจงพา

ครอบครัวไปเสียให้พ้น เมืองปัจจุบันเป็นสัทธแก่เราแล้วอาวเฮยन्छหนง—
 กกก ไดพงถอยคาศองกงพดเปรียบเปรยคมความคั้นนกก แต่ไม่วทจะโตตอบ
 ประการ ไตจึงจำใจค้ำบถพาคครอบครัวออกจากเมืองปัจจุบันไปเมือง—
 ไตเหลยว ซองกงจึงให้ทหารไปบ่าวร้องราษฎรทแตกตนให้พาคครอบครัวเข้า
 มาอยู่ตามภมฉานาเป็นปกติ ให้โลวจนทงยกกองทัพกลับไปรักษาเมืองกัจ
 อนงควนทางทวเมืองเล็กนอยกจตทหารทม สติบัญญัติไปรักษาไว้ทุกแห่งทุก
 ตำบล

ฝ่ายอาวเฮยन्छหนง กกกพาคครอบครัวมาถงเมืองไตเหลยวทพากัน
 เข้าไปค้ำบไตเหลยวของแจงความตามชงเศยกลและเศยเมืองให้ทราบทก
 ประการ ไตเหลยวของไตแจงมความโกรธเป็นอนมากจึงว่า เดมเราคค
 จะแต่งแม่ทัพคททหารไปรักษาเมืองปัจจุบันใหม่อนตราย อาวเฮยन्छหนง
 อวดความเป็นคมมสติบัญญัติรับอาสาไปเกลยกลอมซองกงให้เข้ามาอาศัยอยู่ใน
 เมืองปัจจ ซองกงจึงชอนกลตเขาเมืองปัจจไตและชงเราเศยเมืองปัจจุบัน
 เพราะความคคอาวเฮยन्छหนงเป็นต้นเหตุ ให้เขาตวอาวเฮยन्छหนงไปซาเศย
 ังตงวณกวงททหารเอกจึงตว่าไตเหลยวอพงให้ตงโทษอาวเฮยन्छหนง
 ถงสนชวตนนลกตองตามอาญาคคทกประการ แต่ซาพเจ้าคคตตรกตรองเห็นว
 อาวเฮยन्छหนงเป็นชนนางผู้ใหญ่ทวราชการมาหลายชวคน ชงคคการเกลย
 กลอมนนทวงประโยชน์ให้ไพร่พลทหารได้รับความลำบาก การกแปรปรวน
 ไปไม่ตมหมายจึงมความคคเพราะรู้เท่าไม่ถึงความจะซาเศยก็ไม่ต้องการ—
 ซาพเจ้าชอรบประกนชวตไว้ให้ทการแกตวสคคทงหนงกอนและชงซองกง
 ถอานาจาเขาแผนคนชองมากระทการชมเหตเขาบ้านเมืองและเขตแดนชอง
 ไตเหลยวของนน ซาพเจ้าจะขออาสาคคททหารเอกสืบเขตนาย ทหารไทยสืบ
 แปนนายยกกองทัพไปปราบปรามซองกงตเขาบ้านเมืองเขตแดนคคมาให้จึงไต

เฮลดตตฮยไต้ฟงกเห็นชอบจึงยก โทษฮาวเฮยงชหนึ่งเดียวแล้ว ไทคงที่อยู่ใ-
ยศศกต

ขณะนั้นหอทองกนจงวาชองกงยกกองทัพมาควรวนอุปมาเหมือนไก่
สองฝูง เราจะถอมตเล่มใหญ่สำหรับฆ่า โคกระบือไปเชือดคอไก่ไม่ต้องการ
วิตกอะไรกับสติปัญญาและฝีมือของกงชาฟเจาจะคิดฮานฆ่าเสียด้วยกลอุบาย
ให้จงได้ เฮลดตตฮยจึงถามว่าอุบายของท่านประการใด หอทองกนบอกว่า
ชาฟเจาจะแต่งทัพเป็นกองล่อและกองซุ่มรายทางไว้หลายกอง แล้วจัดขบวน
ทัพอีกสองทัพยกไปตีเมืองกจวทพหนง ตเมืองปาจวทพหนง ถ้าชองกงและ
โลวจนทงยกทหารออกรบให้พวกเราทำแพลาถอยหนีมาทางเขาแซเจยะเกาะ
และที่เขาแซเจยะเกาะนมมหนทางเป็นช่องตามหว่างเขา ในปากทางที่สถนน
ให้ทหารตต้นไม้ใหญ่และศิลาถมทบปิดเสียและตันทวงนนเบตไฉแมนชองกง
และโลวจนทงคุมทหารไล่ตามมาจึงให้กองล่อพาทหารเข้าแฝงในป่าริมเชิงเขา
พวกเมืองตงเกยสาครณว่าทหารของเราหนีไปตามทางช่องเขาก็จะจับทหารได้
ตามถลำตัวเขาไปตงสนเราจึงให้ทหารกลับมาคอยฮยตันทางพวกเมืองตงเกย
เสียไปไม่ได้ก็จะพาทหารทะลอบหลังมาตันทางเราจึงคอยฆ่าพนเสียให้ตันทง
กองทัพ เฮลดตตฮยไต้ฟงจึงเห็นชอบจึงว่าอุบายท่านคณตณกเห็นจะเอาชยชนะ
ได้จึงรีบเตรียมทหารยกไปโดยเร็ว หอทองกนค่านับลามาจัดทหารพร้อมด้วย
เครื่องศสตราวุธแล้วบอกอุบายแก่ทหารทงปวงให้รทกน ให้หอจคุมทหาร
ยกไปตีตเมืองปาจว หอหนไปตเมืองกจวนายทหารทงสองค่านับลาคุมทหาร
ยกไปตามส่ง หอทองกนคุมทหารยกไปซุ่มอยู่ชายป่าใกล้เชิงเขาแซเจยะเกาะ
ฝ่ายหอจ หอหนคุมทหารยกแยกทางมาตงเมืองปาจว และเมืองกจว
แล้วให้ทหารตต้นไม้ตงค้ายรายชจากหนามตามขบวนศกคอยให้พวกเมือง --

ตงเกยยกทหารออกมาตคาย ทหารกองตระเวนเห็นตงนกก ไปแจ้งความแก่
ชองกงและโลวจุนหงให้ทราบ ชองกงและโลวจุนหงได้แจ้งเกณฑ์ทหารชน
รักษานาที่เชิงเทินเป็นสามารถ

ขณะนั้นทหารม้าใช้ในกองทัพ โลวจุนหง มาแจ้งความ กับชองกงว่า
หอหนยกกองทัพมาตคายประชิดอยู่ ณ เมืองกัจจ ครั้นจะยกกองทัพออกตี
คายเสีย ให้แตกเห็นวาทหารเบาบางน้อยตัวกว่าพวกฮ้วนจิงไซซาฟเจ้ามาขอ
กองทัพยกไปช่วย ชองกงได้แจ้งมีความวิตกกังให้ โงวหยงคุมทหารอยู่ป้องกัน
รักษาเมืองปาจิว แล้วชองกงจัดทหาร พอสมควร ยกออกจากเมืองปาจิวจะไป
ช่วยเมืองกัจจ เดินทางมาประมาณได้สัปดาห์พบหอจคุมทหารมาตงสกัดอยู่
ระหว่างทางชองกงกับทหารเขารบเป็นสามารถ หอจกับทหารเขาตอสุพอ
เป็นทัพแพทหารล่าหนีไปทางเขาแซเจยะเกาะ ชองกงมิได้ยกทหารไล่ตด
ตามพาทหาร เลยไปเข้าเมืองกัจจ โลวจุนหงมาตอรับ คำนับตาม ธรรมเนียม
ชองกงก็พักอยู่ ณ เมืองกัจจ

ฝ่ายโงวหยงซึ่งรักษาเมืองปาจิวนั้นจัดทหารออกไปตีคายหอหนเป็น
สามารถ หอหนตามทานมิได้ก็เบ็ดประตูหลังคายหนีไปทางเขาแซเจยะเกาะ
โงวหยงก็พาทหารกลับเข้าเมือง ครั้นเวลารุ่งเช้าชองกงกับโลวจุนหงยกกอง
ทัพออกจากเมืองกัจจมาถึงเมืองปาจิว จึงประชุมทหารพร้อมกันปรึกษากันว่า
เอ็ดตดฮ้วนตั้งทหารคุมกองทัพมาตคายประชิดแล้วเหตุใดจึงไม่ตอสู ให้เต็ม
กิวลงรบพาทหารหนีไปนั้นควรเราจะยกกองทัพตาม ไปตีเสียให้แตกจงได้ทาน
ทงป่องจะเห็นประการใด

โงวหยง จูบ็ตอบว่า เซ็ดตติดยให้ทหารยกกองทัพมาเป็นการล้อมวง
 ไซ้จะยกมาตีเอาเมืองคนนหนามได้ ซึ่งจะยกกองทัพตามไปนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
 จะต้องในกลอุบายสิ่งใดอย่างหนึ่งเป็นแน่แท้ โฉวจนทั้งพูดว่าเรายกกองทัพ
 ตีเขตแดนบ้านเมืองในแผ่นดินไต้เหลียวลวงเข้าหลายตำบล ผู้ว่าราชการเมือง
 และทหารทมิฬมอຍยกกองทัพคุมทหาร ออกต่อสู้ต้านทานกพายแพมาหลายครั้ง
 เราเห็นว่าศัตรูองแผ่นดินชนนางผู้ ใหญ่และทหารทั้งปวงกครนक्रमเขตชยาด
 ฝีมือพวกเราเป็นอันมาก ทไหนดจะมีใจรักตรองคิดอ่านกลอุบายล้อมวงเราได้
 ซึ่งห่อๆ ห่อหนยกกองทัพมาทำอันตรายแก่เรา ห้ามได้พากัน ล่าถอยหนีไปนั้น
 เห็นว่าได้ทอຍแล้วควรเราจะยกกองทัพตามตีเสียให้แตกจึงจะชอบ ของกงก
 เห็นตามคำ โฉวจนทั้งทุกประการ โงวหยง จูบ็มีอาจะทตทานไว้ได้ ของกง
 โฉวจนทั้งจึงจัดทหารเป็นสามกองยกออกจากเมืองป้าจิวเดินทางมาประมาณ
 สิบดแลเห็นกองทัพพวกฮวนยกมาตั้งสถนอยกของหนง ของกงจึงหยุดทหาร
 สงบไว้ให้ถวนเสงคุมทหารชนไปทارب ฮอดไปนายทัพเห็นตงนนจชบมาชน
 มาหน้าทหาร ต่างคน ตามขอ และแซ่ วจกแล้ว กชบมา เขารบ เป็นสามารถแต่
 รบกนได้ประมาณยสิบเพลงฮอดไปตันทานก่าดงไม่ได้ชกมาพาทหารหนีไป
 ของกงเห็นตงนนยกทหารหนนรุกไล่ตติตามเลยไปได้ประมาณห้าลบล ทหาร
 ฮวนกองซ่มอยู่ชายป่าสองข้าง เห็นกองทัพเมืองตงเกย ชบทหารรุกไล่ฮอดไป
 ถลาเข้ามาจิงจุดประทัดสัญญาณแล้วยกทหารตกระหนาบออกมาทั้งสองข้าง -
 ฮอดไปกกดบทหารเขาตสกดหน้า ห่อทองกนชบทหาร โอบเข้าล้อมทางหลัง
 กองทัพของกง โฉวจนทั้งตกอยู่ในที่ลอม ของกงจึงให้ทหารฉนหน้าออกต่อสู้
 รอบตัวจะรบหักออกไปมิได้ ทหารฮวนก็โจมตีกระหนาบตัดกลางเข้าไปทหาร
 เมืองตงเกยตันทานมิได้ขาดอกเป็นสองตอน ของกงจึงคุมทหารรบไปทาง

หนึ่ง ไฉวจนหงกคุมทหารรบห่างกันออกไปพวกฮวนซบทหารเข้าล้อมกองทัพ
เมืองตงเกยไวทางสองทัพ ช่องกึ่งกับทหารก็ตอรับเป็นสามารรถ ฮ้อดไปจึงรวย
มนต์เป็นลมพายุใหญ่พัดเอาก้อนศิลากรวด ทราวยชนไปมดกรมทงอากาศแฉว
บันดาลให้ก้อนศิลาดตกลงมาถุกทหารช่องกึ่งบวดยเจ็บลมตายเป็นอันมาก - -
กงซุนสันเห็นเขนนางชกกระบวเศษออกแฉวอานมนต์เป็นลมพายุใหญ่ทวน
หอบก้อนศิลากรวดทราวยกระจายไปสน อากาศก็สว่างไปทงแปดทิศ ฮ้อดไป
เห็นชาวเมืองตงเกยแถมนต์ของตัวโตก ไหนกรนครามยงนถ ช่องกึ่งเห็น
ก้อนศิลากรวดทราวยหายสนแฉวจงซบทหารเข้าตเป็นสามารรถ พวกฮวนต่าน
ทานมิได้กแตกหนีไปสน

ฝ่ายไฉวจนหงกกับทหารเอกสิบสามนาย ทหารรองห้าพันตกอยู่ในที่
ล้อมตอสูจนถงฮาวอดสนกมแตก พวกฮวนตตอนกองทัพไฉวจนหงมาถึงปาก
ทางระหว่างเขาไฉวจนหงจงซบทหารหนีเลยเข้าไป พวกฮวนตงกองสกัด
ไฉวจนหงอยู่ทางปากของนตนเอง

ฝ่ายช่องกึ่งเมตตกองทัพฮวนแตกไปพวกหนงนน พอเวลาเย็นจงพา
ทหารเที่ยวหาไฉวจนหงและทหารสิบสามนายหลายทะเลบหาพบไม้ พอ
เวลาจางตงซุนนมทหารอยู่ทางเขาแซเจยะเกาะประมาณสามสิบถ

ฝ่ายไฉวจนหง พาทหาร รับหนี เข้าไปในทาง ระหว่างเขา ตรงไปถึง
ปากช่องเห็นก้อนศิลา และต้นไม้ใหญ่ลมทบบัดปากทางไวแน้นหนา เห็นจะทำ
ลายพังออกไปไม่ได้ ทงสองข้างทางเป็นเชิงเขาสูงชันเหลอกาลงทจะบน
ครนจะยอนถอยหลังออกมากไม่ได้ด้วยทหารฮวนตงสกัดอยู่แน้นหนาหนัก - -
ไฉวจนหงมความวิตกสนสนมรู้ ทจะทาประการใดได้แต่ตรกตรองหาอุบายทจะ

ออกจากหลอมจนเวลาค้างปรักษาทหารทงป่วงว่า ตัวเราและท่านคร่งนเขา
ทอบจนแทบถึงขีดจะคิดอย่างไรจึงจะแก้ไขเขาตัวรอดออกไปได้

แป๊ะสินจึงพูดว่าเวลานักค้าแลวจะคิดประการใดเห็นจะไม่ตลอดเรา
หยุดทหารตงมนอยทนกอนตอรุ่งสว่างชาวพเจาจะเที่ยวตรวจจุดทางคตอ่านออก
ไปแจ้งความแก่ชองกง ไหยกกองทัพเขาตกระหนาบพวกฮ้วนทตงสกัดให้แตก
ไปจึงได้ ไฉวจนหงโตฟังแป๊ะสินพูดคอยคลายวิตกกังขมนมทหารนงยามคอย
เวลาจรุ่งสว่าง แป๊ะสินจึงไปเที่ยวดูตามเชิงเขาทงสองข้างเห็นไม้สนตนหนง
ชดกบหนาผาพอยคตเห็นยวชนบนภูเขาได้จงกลบมาบอก ไฉวจนหงว่าคร่งนถง
ตอชาวพเจาจะตายก็ไม่ว่าขอแต่ชวตพนองทงป่วงให้รอดกลับไปเถิด

พูดแล้วเขาไม่มาทำเผือก และตันทงญา ใบไม้ และเชือกที่จะใช้หยอน
ลงไปเรียกทหารคนสนิทโอบนตามตนสนชนถงยอตเขา แป๊ะสินก็คลเผือกเขา
ใบไม้และหญาผาเสอปลาดหลายชน แป๊ะสินถอกกระบถอดฝกทอดตัวนอน
ทงายบนเผือก สงทหารโหมตเผือก วางเงอนเชือกตรงของกระบ แลวฝกเชือก
หยอนกลงลงมาทหารกทาตามสง เมอแป๊ะสินลงมานนเหมือนกบกลงทอนไม้
ลงจากเขาสูงตกถงเชิงเขาแล้ว แป๊ะสินค่อนกกลงชยบกระบเชือดเชือกมิใคร

จะขาด

ขณะนตวงนเกงจู เจยะยงทชองกง ไชมาสืบข่าวนนนากนเตนเลยบ
มาตามเชิงเขา เห็นมตเผือกกลงไหวเขยอน นกสงสย จงชกกระบตตเชือกทมต
เผือกคลออกพบแป๊ะสินก็มความยนต ตวงนเกงจู เจยะยงถามว่าเหตุใดจึงมา
นอนอยู่ในเผือก แป๊ะสินจึงเล่าความตามชงอยู่ในหลอมและคิดจะไปขอ
กองทัพมาช่วยให้พงทุกประการ ตวงนเกงจู เจยะยงโตแจ้งกมความวิตกกัง
รบพาแป๊ะสินมายงทขมนมแล้วเขาไปค่านบ ชองกงเห็นจึงถามถง ไฉวจนหง

ตายด้วยอดอาหารทงสน ชองกงตอบว่าท่านกับทหารเหน็ดเหนื่อยอ่อนกำลัง
 จงพากันกลับไปพักอยู่เมืองกจิจวาทานบำรุงไพร่พลใหม่กำลังบรรจบคืนเสียก่อน
 เรายกทหารยามกำลังนั้นจะยกไปตีเมืองฮิวจิว ถ้าท่านบำรุงทหารมาดีแล้ว
 จงรีบยกกองทัพตามมาช่วยให้จงได้ ไฉนจะนั่งรับคำสั่งและคาน้ำปลาขึ้นมา
 พาทหารไปเมืองกจิจว ชองกงจึงจัดทหารตามตารับพชายสงครามเสร็จได้ฤกษ์
 ยกออกจากตึกเตกซิวไปเมืองฮิวจิวโดยระยะทาง

ฝ่ายฮ้อลไปเมื่อเสด็จพบมาหน้ไปแต่เขาแซ่เจอะเกาะนน รวบรวม
 ทหารได้ประมาณหมื่นเศษตรงเข้าไปในเมืองฮิวจิว แจ้งความแก่ผู้รักษาเมือง
 และกรมการตามขงเสยทไฟทราบแล้วส่งผู้รักษาเมืองให้เกณฑ์ทหารสำหรับ
 เมืองโจหมื่นเศษตามราชการจะได้ทันทวงที

ขณะนั้นทหารกองตระเวนเมืองฮิวจิวเข้าไปแจ้งความว่านายทหาร
 คุมกองทัพมาสองพวกไม่ทราบว่ามีใคร ฮ้อลไปไต่ฟังมีความสงสัยจึงขึ้นไป
 บนหอรับเห็นธงยกออกจาไฉนบุตรเขยไฉนเหลียวของ ทพทั้งสองนั้นหลจบบ
 นายทหารเอก ฮ้อลไปมีความขยตรับลงมาจากหอรับออกไปต้อนรับถึงนอก
 เมือง ทงสองข้างต่างคาน้ำกันตามธรรมเนียม ฮ้อลไปจึงบอกไฉน หลจบบ
 ว่าท่านอย่าพาทองทัพเขาดังพักอยู่ในเมืองเลยจงคุมทหารเข้าชุมนุมอยู่ชายป่าทาง
 สองข้างคอยทาวชองกงมาดีแล้วข้าพเจ้าจะเป็นกองสอดแนมไฉนลดาเข้ามา
 ท่านยกทหารโจมตีกลางทัพให้แตกจงได้ ไฉนยกทหารไปสอดแนมให้หลจบบยก
 ทหารเข้าชุมนุมอยู่ชายป่าข้างขวา ไฉนยกทหารเข้าชุมนุมอยู่ชายป่าข้างซ้าย—
 ฮ้อลไปก็กลับไปเข้ามาเมืองฮิวจิวเตรียมทหารไว้พร้อมเสร็จ

ฝ่ายชองกงเดินทัพมาถึงแดนเมืองฮิวจิว ก็ให้ทหารตัดไม้ตั้งค่ายใหญ่
 ห่างเมืองประมาณยี่สิบสี่ให้ทหารไปสอดแนมสืบข่าว ในเมืองไฉนความว่าชาว

เมืองฮิวจิวมิได้แต่งทหารรักษาหน้าทเบตประตเมืองไวทงสทศ ชองกงจึงถามไฉนหนงว่า ชาวเมืองฮิวจิวไมปัดประตูเมืองรักษาหน้าทนนเพื่อจะคตเป็นกตอุบายประการใด

ไฉนหนงตอบว่าพวกชวณไม่รักษานบ้านเมืองนน เพราะคตจะลอลวงเราให้เตนทพถล่าเข้าไปจึงจะให้กองทัพชมยกออกระตมตชาวพเจาคคจะชอนกตพวกชวณให้เสยทงงได้ชองกงวาทานตรองเห็นอย่างไวกจตแงงตามใจเถิดไฉนหนงจึงจตทพเป็นดามกตง เชยชอบน ชวณจนคตทหารสามหมนเป็นกตง แชงผ่ายชวย อเชยนเจยก ตนเทงกย งบเตงกตทหารสามหมนเป็นกตง แชงผ่ายชวรา ชองกงคตทหารเอกชตบหานายทหารเลวหาหมนเป็นกตงกตวงแลวจตทหารเอกคตทหารนายละหมนเป็นกตงชน กตงแลน กตงชมอกตงกตงให้ยกไปชุ่มอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือโอบหลังกองทัพพวกชวณทมาชุ่มอยู่นนอย่าให้รุตวทหารกคานับลาไปชุ่มอยู่ตามตง

ขณะนนชอลไปคตทหารมาทารบถนาคาย ชองกงจึงให้คตชองออกรบได้ทาเพลง ชอลไปทาแพชกมาหนหากตบเขาเมืองไม่เลยบไปตามเชิงกำแพงคานตะวันตกเฉียงเหนือคตมชองกชบมาไล่ตาม ชองกงยกกองทัพแชงและทัพใหญ่หนนตามไปได้ประมาณสามล ไตจน หลจบกชบทหารชวณตประตงออกมา เชยชอบน ชวณจน อเชยนเจยก ตงเทงกย งบเตงกตทพแชงชวย-ชวากชบทหารเชวตอรบเป็นสามารก ชองกงเมทพกพาทหารไล่ตามรบชอลไปไป กตงทพพวกชองกงทชมอยู่นนจชบทหารระตมตกระหนาบหลจงออกมา ไตจน หลจบทกอยู่ในคตกระหนาบคานทานมได้แตกกระจายทงสองทัพ ทหารชองกงไล่ชวพนทหารชวณตายหลจยรอยคนไตจน หลจบกชบมาพาทหารหนกตบไปเมืองไตเทลยว

ฝ่าย ฮ้อตโป ขับมา พาทหารหน้ หมาย จะวก เขาเมือง ดานตะวันออก
 ซวยหยง ฉนเหมงซงเบนกองแลนเห็นตงนบกขบมาเขารบสกัดไว้ ฮ้อตโป
 ขับมาเขาตอสู ได้ประมาณสิบเพลงต้านทานไม่ได้กททหารหน้จะไปเขาเมือง
 ทางประตาดานเหนือ จุดง อิงฉน เจยยะยง เจยสวซงเบนกองขนบกขบมาได้ตาม
 แตองชนนขบมารบชนไปสกัดหน้า ฮ้อตโปเร่งขบมาหน้ไปโดยกำลังเร็ว
 ไม่ทันยงพอม่าไปปะทะมาอิงชน ๆ จึงเอางวพ่นฮ้อตโป ๆ หลบทันหาถูกไม้
 ถูกแต่มาคอขาดลมลงฮ้อตโปไม่ทันลกชน จุดง เเฮยหยง เจยสวขบมามาท่น
 รุมเขาทวนแทงฮ้อตโปตาย กองทัพของกงพากนตรูเขาในเมืองไล่ฆ่าพ่นผู้คน
 เป็นอดหมางชาวเมืองฮิวจิวเดยทเพราะมีไต่บองกนรักษาเมืองไว้ นายทัพ
 นายกอง พวกของกง ขบทหาร หนนเขาไปได้ฆ่าพ่นนรักษาเมืองและกรมการ
 เมืองฮิวจิวตายทงสิ้น ของกงกตงมนอยในเมืองให้บ่าวรອງอาณาประชา
 ราชฎูรทแตกต่นไปนนให้เขามาอยู่ตามภูมิดานานแล้วให้ทหารไปแจ้งความแก่
 ไต่จวนหง ณ เมืองกิว

ฝ่ายไต่จั้น ข่ง หลจขบพาทหารรบหน้มาถึงเมืองไต่เหลยวแล้วกเขา
 ไปแจ้งความแก่เฮลตตตฮุยตามซงเสยทพและฮ้อตโป หอจ หอหนตายในทรบ
 นนให้ทราบทกประการ ไต่เหลยวฮองไต่แจ้งมความวิตกเสยใจอาลัยถึงทหาร
 ทงตามนายเบนน่มาก ครนเวลารุ่งเช้าไต่เหลยวฮองจึงให้ประชุมชนนาง
 ฝ่ายบ่น ฝ่ายบปรึกษาการศกกว ของกงยกกองทัพมาตบ้านเมืองเขตแดนฝ่าย
 ไต่เขามาถึงเมืองฮิวจิวยงแต่จะยกเขามาล้อมเมืองเรา ควรททานทงปวงจะ
 ช่วยกนคคอดานบองกนรักษาบ้านเมืองและกวางตศตรูคนเขาเขตแดนมาไว้ตาม
 เดมจึงจะชอบ

จึงดงนกวงจวงพดวา ชองกงไดมอานาจากลาแขงไซจะสำเร็จด้วยสติ
 ปญญาของตัวห้ามไดนอกจากอาศัยสติปญญาโงวหยง ถ้าเราคิดอ่านฆ่า
 โงวหยงไดแลว ชองกงก็จะถอยกำลังอุปมาเหมือนตนไมถาคัดตนแลวปลาย
 กตองตาย การชงจะคิดปราบปรามชองกงและโงวหยงนั้นไมดูยากนัก แม้น
 ไตเหลยวอองใหอานาจอาญาสทธ แกขาพเจา ๆ จะขออาสา ไปจับตัว มาให้
 จงได ไตเหลยวอองไดพงกมความยินดีจึงถามดงนกวงจวงวาทานจะขออาญา
 สทธแกเราเพื่อประสงคอยางไร จึงดงนกวงจวงวาทหารทเปนเชอพระวงศของ
 ไตเหลยวอองนนยอมมมานะถอกกตตระกต ขาพเจาจะบงคบบุญชาการงาน
 สิ่งใดก็จะไมกระทำตามจึงขออานาจอาญาสทธแกไตเหลยวออง ถาพวกเชอ
 พระวงศเหลานอยในบงคบขาพเจาแลว จะยกกองทัพกาจตชองกงตเอาเมือง
 เขกทงสคนมาใหจงได

เช็ดตตตย กเห็นชอบจึงมอบตรา และธงอาญาสทธ สงของสำหรับ
 ยศให้ จึงดงนกวงจวงคานบรบแลวออกมาสง โหมทงสอเกณตทหารทวเมือง
 ฝ่ายเหนือและตะวันออกมาบรบกัน ณ เมืองไตเหลยว เจาพนกวงจวง
 ทงสอเกณตไปตามสง จึงดงนกวงจวงกลับมาบรบทรองการทจะยกกองทัพ
 ไปปราบปรามชองกงใหจงได

ฝ่ายดงนกวงเขียนสวชงเปนบตรไตแจงวา บดาบธาสาจะยกกองทัพ
 ออกไปรบกับชองกงจึงเขาไปแจงความวา ขาพเจาจะขออาสาคุมกองทัพยก
 ลวงหนา ไปตงลอมเมืองฮิวจว พงกำลังขาดกตกอน ถาเห็นควรจะตีไหแตกไต
 ขาพเจาจะยกทหารระตมตีไหแตก ถาเห็นว่าการศกหนักแนนเหลยวอองจะ
 มทงสอแจงความมาให้ทราบ บดาจึงยกทัพใหญหนนออกไปช่วยตีเอา
 เมืองฮิวจวคนมา จึงดงนกวงไตพง กเห็นชอบ จึงเกณตทหาร สามหมื่นให้

ไต้จึ่งตั้งวงเขยวสวเป็นนายทัพยกไป ไต้จึ่งตั้งวงเขยวสวกคานับลามา
เตรียมทหารพร้อมด้วยศัสตราวุธแลรวบรวมมายังแดนเมืองฮิวจิว

ฝ่ายทหารมาไซของกงเหนกรบมาแจ้งความให้ทราบ ชองกงจึ่งได้
ปรึกษาโงวหยงว่า พวกฮวนยกกองทัพมาครวณเราจะตั้งมั่นรบในเมืองหรือ
จะออกไปตั้งค่ายรบนอกเมือง โงวหยงตอบว่าข้าพเจ้าคิดจะไปตั้งค่าย —
ไปยกฉนวนตน ณ เขาบวนชว ศัตรูฐานค่ายนั้นแปรเปลี่ยนมมประตู่ทั้งแปดทิศ
ขอประตุนั้นเรียกว่าฮิวแซเซยชโตวเกงเกยคย เมื่อแรกตั้งค่ายแลวจึ่งยกกองทัพ
ออกไปรบล่อให้เข้ามาในค่าย ถ้าข้าศึกตามเข้ามาทางประตูแซคยจึ่งจะ
รอดชีวิตกลับไปได้ แม้นเข้าทางประตูทงหกแลวมิได้รอดไปเป็นอันขาด—
ชองกงได้ฟังกเห็นชอบจึ่งจัดทหารยกออกจากเมืองฮิวจิวเดินทางไปประมาณ
สิบถึงเขาบวนชว ชองกงจึ่งสั่งให้ทหารตั้งค่ายตามอย่างของ โงวหยงอยู่ที่
เชิงเขา

ฝ่ายไต้จึ่งตั้งวงเขยงสวยกทัพมาถงเขาบวนชวเห็นชองกงจัดทหาร
เป็นขบวนค่ายอยู่หน้าเมือง จึงตั้งวงเขยงสวจึ่งหยุดทัพทางพวกชองกง—
ประมาณสองสจึ่งแบ่งทหารเป็นสามกองแลวให้ทหารขบมามาทาบ ชองกง
จึ่งให้ทหารตอบว่าจึ่งกลับไปบอกนายของเจ้าให้ขบวนทหารของเราจึ่งจัดไว้
เป็นรูปค่ายใหญ่จกก่อนจึ่งคอยรบกัณ จึงตั้งวงเขยงสวได้แจ้งจึ่งขบมามายืนอยู่
หน้าค่ายแลวบอกว่ ขบวนทหารของท่านทจัดไว้นเรียกว่าไปยกฉนวนตน —
จึ่งคอยดูขบวน ทหารของเรา จะจัดเป็นรูปค่ายบ้าง ว่าแลวก โบกอง ฉนวนเวียน
หลายกลับ พวกทหารก็เขยงสวรบรูปค่ายข้าชายตนโงวหยง จับเห็น
ตั้งนจงบอกชองกงว่า ขบวนค่ายอย่างนี้ไม่สู้สำคัญนักในตารบพหยสงคราม

ขึ้นมาแข่งสกัดไว้ จึงตวงเขียนสวชขึ้นมาเขารบได้สามเพลงทานกำลังไม่ได้
 กชกมาหน อุเขียนเจยกชขึ้นมาไล่ตามมาทันเอากระบองตี จึงตวงเขียนสว
 เบียงทวทลบลพลดตกจากมา อุเขียนเจยกกระโจนลงจับตัวได้มัดส่งให้ทหาร
 ไตจีน ลกมอุเห็นตงนนางชบมาราทวนเข้าไปหมายจะช่วยแก่ ฉนเหมงชบมา
 ถลนเขารบเอากระบองตลกลกมอุตกมาตาย ไตจีนชบมาหนออกไปทาง—
 ประตคยตรงไปเมืองเขียนเกย ชองกงจง โบกธงสมทบทหาร ได้เข้าพื้นที่ทหาร
 ชวนตายเป็นอนมมากทเหลือตายกพากันหนกกลับไปเมืองไตเหลียววชองกงจงให้
 ทหารตัดไม้ตงคายมนพกทหารอยู่ชงเขาววนชว

ฝ่ายทหารชวนทหนกกลับมาถึงเมืองไตเหลียวว จงเข้าไปแจ้งความแก่
 จึงตวงกวงตามชงเสียดพิให้ทราบทุกประการ จึงตวงกวงไตแจงกมความ
 วดกนกกจงจัดทหารเป็นสิบเบ็ดกอง ให้เกงเขียน นบเขียนคุมทหารหมนหนง
 โกวตเขียนคุมทหารหมนหนงเป็นนายทัพหน้ายกล่วงไปก่อน จัดให้ทหารเอก
 สิบนายคุมทหารนายละห้าพัน ทหาร ไทยสิบแปดนายคุมทหารเลวนายละ
 สามพัน จึงตวงกวงเป็นแม่ทัพใหญ่คุมทหารเลวสิบหมนหกพัน ทหารเอก
 ไทยสิบเบ็ดนายพร้อมด้วยเครื่องศตตราวุธเสบียงอาหารเป็นอนมมาก ครน—
 เตรียมกองทัพแล้วจงเข้าไปแจ้งความแก่ไตเหลียววของว่า ข้าพเจ้าได้เตรียม
 กองทัพไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญ ไตเหลียววของ ไปด้วย จะได้ เป็นสง่า แก่ข้าศึก
 ไตเหลียววของกเห็นชอบ จึงตวงกวงจงส่งเจ้าพนกงานใหญ่ตงของ โดย—
 สมควรแก่ยศเจ้าประเทศราชใหญ่ ครนถงวนฤกษตยกกกองทัพออกจากเมือง
 ไตเหลียววมาตามระยะทาง ครนถงแดนเมืองฮิวจวพอพบทัพหน้าจงให้ทหาร
 ตงคายพกทหารอยู่

ฝ่ายกองทัพของชองกงเห็นทหารฮวนยกกองทัพมามาก จึงรีบ
 มาแจ้งให้ชองกงทราบทุกประการ ชองกงได้ฟังก็มีความวิตกขยันทว่า
 ได้เห็นวอต้องยกกองทัพมาเหมือนทัพกระษัตริย์จึงให้ทหารม้าไซไปแจ้งความแก่
 เตียวคิมิตและโลวจุนหง ๓ เมืองกัจจวและเมืองปัวจว ให้ยกกองทัพขึ้นมา
 ช่วยโดยเร็ว ทหารม้าไซคำนับลาวิ่งไปบอกตามคำสั่ง เตียวคิมิต โลวจุนหง
 ได้แจ้งแจ้งคุมทหารเมืองหลวงและทหารเขาเนยซวเป่าระกัษทหารที่มาเขาเกลย
 กัดอมรบยกมาถึงเมืองฮิวจว ชองกงออกมาต้อนรับต่างคำนับตามธรรมเนียม
 พากันเข้าไปในค่าย ชองกงจึงเอาแผนที่เมืองไตเหลียวมาคลัดให้ทหารทั้งปวง
 ดู แล้วบอกเตียวคิมิตว่าท่านจงคุมทหารรักษาเมืองฮิวจวไว้อย่าให้พวก
 ฮวนตคนเขาไปได้ข้าพเจ้าจะยกออกไปตั้งค่ายอยู่หน้าเมืองยงเซงกัษเตียวคิมิต
 กรบค้ำ

ชองกงจึงประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า พวกฮวนยกทัพมาคราวนี้ใหญ่
 หลวงเป็นศึกสำคัญจะได้เมืองไตเหลียวหรือไม่ได้ก็รุกรานในคราวนี้ท่านทั้งปวง
 จงช่วยให้เต็มกำลังเถิด ถวายการศึกเสร็จพระเจ้าแผ่นดินคงชบเลี้ยงให้มียศศักดิ์
 ตามสมควรทหารทั้งปวงกรบอาสาชนพร้อมกัน ชองกงเห็นทหารเต็มใจทั้งสน
 กิมมีความยินดี จึงจัดทหารยกออกจากค่ายเขาบวณชวมาตั้งมั่นอยู่หน้าเมือง
 ยงเซงกัษ เตียวคิมิตก็อยู่รักษาค่ายเขาบวณชว

ขณะนั้นทหารม้าไซพวกฮวนถือหนังสือมาแจ้งให้ชองกง ๓ ค่ายยงเซงกัษ
 ใจความว่า “ให้ชองกงจัดทหารยกไปรบในเวลาอันไหนเห็นสมควร”
 ชองกงจึงสลักหนังสือตอบไปว่า “เวลานี้เวลาจวนคาลแล้ว ต่อพรุ่งนี้
 นครบ” เขียนแล้วส่งหนังสือให้ทหารฮวน ๆ คำนับรับหนังสือกลับไปค่าย

ครั้นเวลารุ่งเช้าของกึ่งแจ้งตทหารยกออกจากค่ายมาหยุดทหารตั้งรอคอยอยู่ที่
สนามรบ

ฝ่ายเกงเยวณบ่เยน โกวตั้นเยนนายทัพหน้า ครั้นได้เวลายก
ทหารออกจากค่ายมาตั้งขบวนอยู่ที่สนามรบ ของกึ่งเห็นพวกฮ้วนยกมาจึงให้
ขोजนออกรบ ขोजนก็ขบมาเขารบกับเกงเยวณบ่เยนประมาณสามสี่เพลง
ขोजนทานกำลังไม่ได้ขบมาหนี เกงเยวณบ่เยนขบมาได้ตามเข้ามา - -
ฮวยหยงเห็นได้ทงเขาเกาทณฑชงไปตกเกงเยวณบ่เยนตกมาตาย โกวตั้น
เยนขบมาถลนจะเขาแก่ ขงลบขบมาเขารบกับ โกวตั้นเยนประมาณยี่สิบ
เพลง โกวตั้นเยนทานกำลังไม่ได้ขบมาหนี ขงลบขบมาได้ตามไปใกล้จึง
เขาเกาทณฑชงตอบมาขงลบหลบลูกเกาทณฑชงหนีไปอยู่บนหลังม้า - -
โกวตั้นเยนสำคัญว่าขงลบถลนลูกเกาทณฑชง ขงขบมาเข้ามาใกล้หมายจะฆ่า
ขงลบเห็นได้ทงเขากระบองตถกศรชะ โกวตั้นเยนตกมาตายทหารฮ้วนเหล่าน
เห็นนายตายก็พากันแตกตื่นไม่เป็นขบวน ทหารของกึ่งไล่ฆ่าฟันตายลง
เป็นอันมาก ทที่เหลือตายก็พากันหนีมาหากองทัพใหญ่ ของกึ่งจึงตามไล่
เรียกทหารกลับ พอได้ยินเสียงมาไล่และประทัดพวกฮ้วนตั้งกองสนนกว่า
ทุกครั้ง ของกึ่งมีความตกใจจึงให้ทหารขึ้นไปดบนเขาสูงทหารกลับมากล่าว
พวกฮ้วนยกกองทัพมามากเหลือประมาณ เสียงมาและทหารราวกับเสียงคลื่น
กระทบฝั่งชาวพเจ้าเห็นว่าพวกเราจะต้านทานไม่ไหว ของกึ่งได้แจ้งมีความ
วิตกกังพาทหารกลับค่ายขึ้นไปดบนหอรบเห็นพวกฮ้วนยกทัพเป็นขบวนพร้อม
เหมือนทัพกระต๊วย มองจาร์ก็ออกชรบอกขอแม่ทัพนายกองทหารเอก โต และ
ตรทุกทัพ กองหนามนายทัพขอเคียดหลซัดเซงมทหาร โตเจ็ดนาย ๆ หนึ่ง
คุมทหารมานายละพัน ทหารเดินเท้าประมาณหมื่นหนึ่งถองดาประจำทัพมา

และเครื่องแต่งกายคัสตราวุธลงนสตาทางสนเบนท์พทหน้า บกชายก่องหนงนาย
 ทพชอจทงฮตลาง มีทหารโทเจ็ดนายคุมทหารมานายละพัน ทหารเดินเท้า
 ประมาณหมื่นหนงถองเชียวประจำทัพมาเครื่องแต่งกายและคัสตราวุธเชียว
 เบนท์พทหน้า บกชวาก่องหนงนายทพชอโอวหลดคชอาน มีทหารโทเจ็ดนาย ๆ
 หนงคุมทหารมานายละพัน ทหารเดินเท้ารายสองข้างหนงถองชวประจำทัพ
 มาเครื่องแต่งกายและคัสตราวุธลงนสตาชวเบนท์พทหน้าฝ่ายชาย ก่องหนงนาย
 ทพชอตงเชียนบนหยงมทหารรองเจ็ดนายคุมทหารมานายละพัน ทหารเลวหมื่น
 หนงถองแดงประจำทัพมา เครื่องแต่งกายและคัสตราวุธลงนสตาแดงเบนท์พ
 หนงฝ่ายชว ก่องหนงนายทพชอเฮลตตตถึงมทหารรองเจ็ดนาย นายหนง
 คุมทหารมานายละพัน ทหารเดินเท้าหมื่นหาพนมองสมวงประจำทัพเครื่อง
 แต่งกายและคัสตราวุธลงนสตาเป็นบักชายทัพใหญ่ ก่องหนงนายทพชอ
 นางเทียนสวกลงจู มทหารรองเจ็ดนาย นายหนงคุมทหารมานายละพัน ทหาร
 เดินเท้าหมื่นหาพนมถองสนาเงินประจำทัพ เครื่องแต่งกายและคัสตราวุธลง
 นสตาเงินเป็นบักชวทัพใหญ่ และก่องทัพหลวงนนใต้เหลียวอองงดงวงกวง—
 เป็นแม่ทัพ เฮลตตตหยง เฮลตตตหว เฮลตตตตง เฮลตตตตสินเป็นเชอพระวงศ์
 สุนายคุมทหารมานายละพัน ทหารเอก ทหารโทอีกหลายนาย ทหารเลว
 สิบห้าหมื่นถองเหลองประจำทัพ จารกอกษรบอกชอแม่ทัพนายทหารจำนวน
 ทหารทุกก่อง ทัพหลวงก่องชวสา ก่องชน ก่องลาเลยงพร้อมเสวจ เติงมา
 เติงทหารกอกก่องผงคลลคตมไปทงอากาศ ครนพวกชวเดินทัพมาถึงเมือง
 ยงเชิงกยงตงคายมกลงหลายคายหางเมืองประมาณสิบห้า ล้านองคาย
 สลบชบชอนหลายชน

ของกงเทมพวกฮวงจัตทหารและตงค้ายถูกตองตามตาราพิชัย --
 สงครามมั่งงากนกรนครความขงนถ จึงรบลงมาจากหอรบให้ขมนนายทัพ
 นายทหารและกนขอทปรักษารวมกัน ของกงจงวา ไต่เหลียวอองและ
 จดงวนกวงแดงให้เกงเฮยวนบเฮยงน โกวตนิเฮยงน ทพหน้ายกลวงมากปราชัย
 บคนไต่เหลียวอองและงดงวนกวงยกพลทหารหนนมามากเหลือประมาณ ตง
 แต่เวาท่านทงปวง ทากการตัก มาตวยกันหลายครั้ง ยังไม่ ได้พบศึกใหญ่เหมือน
 คราวน เวาคิดว่าจะลาทัพออยไปตงมนรบอยู่เมืองฮิวจิว รอฟังกาดงพวกฮวง
 ตกอน ท่านทงปวงจะเห็นประการใด

โงวหยง จูบ เห็นของกง มีความวิตก คิดขยาต กำลังพวกฮวง จึงว่า
 อรรมตาทาสงคราม จะแพชนะนถ ตองอาศัยกำลังบุญญาแม่ทัพ และทปรักษา
 เป็นประมาณ ถ้าแม่ทัพและทปรักษาเฉลียวฉลาดรู้จักอบายลอลวงแบ่งกาดง
 ขาศัก ถึงจะมพลทหารนอยกว่าสักสิบส่วนนถอาจสามารถเอาชนะชนะได้ แต่ถา
 แม่ทัพนายกอง เป็นคนเขลาบุญญา มีได้รบรุกรการ ตลอดถึง จะมทหารสักร้อย
 หมนถคงปราชัยพาพแพแก่ผู้มบุญญาเป็นแต่ท่านไม่วรหรือเมอตรงแสนคน
 ตงจน สเกยงยกพลทหารมาทาศักถรอสหมน เจยเหอนมพลทหาร
 แต่สลับหมนขงคคอ่านต่อสเอาชัยชนะสเกยงได้ และพวกฮวงยกพล
 ทหารมาควานนไม่สู้หนักแน่นเหมือนครั้งสเกยง ขาพเจ้าจะเอาอย่างเจยเหยง
 คิคเอาชัยชนะพวกฮวงให้จงได้

ของกง จึงถามโงวหยง จูบว่า ท่านจะคิคอ่านเอาชัยชนะประการใด
 โงวหยง จูบว่าขาพเจ้าจะจัดขบวนทหาร โหยนสลับเป็นวงค้ายเกาเก็ง --
 กวยไปยตณ สณฐานคล้ายกันกับขบวนเมอตงรบกับงดงวนเฮยงนสน และการ
 ขงจะ จัดขบวน ทหารให้ โหยนเป็น วงค้ายอย่างน มแบบแผน มาแต่ครั้ง พระเจ้า

ชกฮองต๋ ทานอย่าได้อวดท้าวพเจ้าทงสองจะชวยกันคดเอาชยชนะให้จงได้
 ของกงไตพงโงวหยง จูบแจงความไทพงถกนทกประการ แลวรบอาสาแข่ง
 แรงคชยคลายวตถ จงตอชวาเวลายกจวนคาลแลวทานทงปวงจงพากันไปหยุด
 พกใหม่กำลัง เวลาพรงนเราจงยกทหารออกปอดังชบวนรบกับพวกฮวนเถิด
 ทหารทงปวงคานับลาออกจากทชมนม ครนเวลารังเขาชองกงจงจัดทหารยก
 ออกจากค้ายชบม้าตรงไปยงหน้าเมืองยงเซงกยแลวสงโงวหยง จูบให้จัด —
 ชบวนค้ายเกาเถงไปยกวชตน โงวหยง จูบจงจัดไทตงเผงคุมทหารยงประจำ
 อยู่ทศตะวันออก เขยจกคุมทหารยงประจำทศตะวันตก ชอเหลงคุมทหารยง
 ประจำอยู่ทศอาคเนย์ ชกเถยจกคุมทหารยงประจำอยู่ทศพายัพ ฉนเหมงคุม
 ทหารประจำอยู่ทิศใต้ ฉิมชองคุมทหารยงประจำอยู่ทิศอีสาน กอนเตงคุม
 ทหารประจำอยู่ทิศหรวดี พลทหารทงปวงนชนรายเป็นระยะชกบกกวโอบ
 ตลอดถึงกัน โฉวจนทง ฉตชม บุดังตามนายคุมทหารเป็นกองชน ชองกง
 โงวหยง จูบคุมทหารเป็นกองกลาง ทหารเอกทหารโทนอกจากนชกคุมทหาร
 เป็นกองแลน และรักษาประตวงโดยรอบแลวจกจัดทหารชนมาเตนแรงสลบลด
 เลยวไปตามระหวางทหารหลายนาย ชองกงเหนโงวหยง จูบจัดชบวนทหาร
 เป็นวงค้ายชอย่างวเศษกมความยงนค สงทหารไทเตรียมตวคชยระวังพวกฮวน
 จะชกมารบ

ฝ่ายจงดวงกจวงเมตพชอนตงชบวนรบเรยกว่าชนเทยชตน รูปค้าย
 เหมชนฟองเบต คายนชแปรไปไดหลายชอย่าง ครนจกการเสจรจกคชยชองกง
 จะชกเขาตค้าย

ฝ่ายชองกงแจ้งว่าแม่ทัพสวนตงชวนค่ายรบจึงชวนโจวหยง จูบซุน
 ไปตบหนอคอย เห็นชวนค่ายชอบกลจึงถามโจวหยงกับจูบว่า ชวนชวนค่าย
 นี้ไม่เคยได้เห็นเรียกว่าค่ายอันใด โจวหยงพิเคราะห์คิดไม่รู้จักกนงอยู่ แต่จูบ
 พุดว่าชวนค่ายนั้นเข้มแข็งนัก ดุทวงศ์ถูกในตำรับพิชัยสงคราม ถ้าจะยกเข้า
 หักค่ายก็ต้องจัดทหารให้ถูกต้องจึงจะทำลายชวนค่ายนี้ได้ ชองกง โจวหยง
 ได้ฟังกษัตริย์ลงจากหนอคอยตรัสตรองการที่จะสู้รบต่อไป

ฝ่ายจิงตงวงกวงแม่ทัพสวน คอยท่าชองกง ยกเข้าหักชวนค่าย ก็ไม่
 เห็นมาจึงพุดกับทหารทงปวงว่าวนนฤกษัตริย์ ถ้าวร่ายกไปตีค่ายชองกงคงสม
 ความปรารถนาพุดแล้วส่งให้ โอิวหลค้อฮานนายทหารเอกกับ เกยัค สีหยง
 ออลอ อองเก็ง รวมกันสนนายคุมทหารยกไป โอิวหลค้อฮานก็จัดทหารพร้อม
 ยกมา

ฝ่ายชองกงนั่งคิดการที่จะเข้าหักชวนค่ายรบอยู่ จูบวาวนนเบนวัน
 ชาติทองฤกษ์บนชอบกลขาดกคงจะยกมาตีค่ายเรา พุดยังไม่ทันขาดคำพวก
 ฮวนกยกมาถึง ชองกงเห็นทวงทสับสนนักตกใจจึงลาออกกองทัพ โอิวหล
 ค้อฮานเห็นได้ที ขบทหารเขารุกไล่ฆ่าฟันทหารพวกชองกงเจ็บบวดยหลายนาย
 ต่างล้มตายเป็นอันมาก โอิวหลค้อฮานเห็นได้ชัยชนะก็คุมทหารกลับ ชองกง
 เห็นพวกฮวนไม่รุกไล่จึงรวบรวมทหารกลับเข้าค่ายปรึกษาที่จะสู้รบ

โลวจุนหวังว่า ชวนค่ายพวกฮวนครั้นเข้มแข็งนักจะต้องจัดทหาร
 เป็นกองแยกย้ายยกเข้าตบระดังให้พร้อมกันจึงจะเอาชัยชนะได้ ชองกงได้ฟัง
 เห็นชอบด้วย ครั้นรุ่งขึ้นเขาก็จัดให้กวนเส็งกับอเอียนเจยกคุมทหารยกแยก
 กันไปตั้งอยู่รวมชวนค่ายสนเทียบตันทงสองข้าง จัดให้ ฮวยหยง ฉินเหม้ง
 ตึงเผง เตยฉี สุนายคุมทหารเป็นกองซ้าย ให้ลมของ ซือเหล็ง ซกเถียว จูตง

๗ นายคุมทหารเป็นกองชวายกไปตั้งอยู่ คอยทำลายธงหน้าประตูชบวนค่ายทั้ง
 ๘ เจ็ดแห่ง ไหลชย ชวนสย หงของ ลกนสนายเป็นกองหน้า ไหลตมม เขยหยง
 ๙ เจยระสว เกยเตยน เกยไปหัวหน้าายเป็นกองหนนยกเข้าทกประตูคายนเจ็ดแห่ง
 ๑๐ ครนจตเตรยมการเตรจนายทหารทงปวงกแยกกันไปยังชบวนคายนชนเทยนตน
 ๑๑ ขางทศเหเนอ ยกเข้าทำลายธงตาและชบวนคายนเจ็ดแห่ง พวกทหารชวนก
 ๑๒ ออกตายนทาน สรบเบ็นสามารถ ทหารชวน ถอองเหลอง รุกไล่ เบ็น ตะดุมบอน
 ๑๓ ทหารชองกงทานไมไดกลาถอยกดับเขาคาย ทหารชวนจับลชยได้ฆ่าทหาร
 ๑๔ ชองกงตายเบ็นชนมมากเหเนอว่าไดชยชนะกไมไดตงรักษาชบวนคายนรบมน้อย
 ๑๕ ชองกงตรวจตทหารตายเสยกว่าครึ่ง ไตวเขียนกัษชองบานเจมบวดยกดับมา
 ๑๖ ลชยกเสยททหารชวนพวกทวนชอจับไปไดกมความเสยใจนงวตกอย

๑๗ พอทหารเขาไปแจงความทหารชวนผู้หนงมาหาทาน ชองกงไดพงก
 ๑๘ ให้พาเขาไปถามว่าทานมาดวยอะไรสิ่งใด ทหารชวนตอบว่าจิงตงวงกวงแม่ทัพ
 ๑๙ ไซให้ซาพเจามาแจงกบทานว่า เดมทานจับไดทหารชวนมาผู้หนงจะชวน
 ๒๐ แลกเบ็ดยนกนกับลชยทานจะเหเนออย่างไร ชองกงจิงตอบว่าเวลาพรังนเราจะ
 ๒๑ คุมตัวทหารชวนไปแลกเบ็ดยนทหนาคาย ทหารชวนกคานบล่าไป ชองกง
 ๒๒ ปรกษากับโงวหยงว่า บदनเรากไมมอบายที่จะทำลายชบวนคายน แม่ทัพชวน
 ๒๓ ชวนให้ แลกเบ็ดยน ทหารจางจะตอง เอาทหารชวนไป เบ็ดยนลชยออกมาแล้ว
 ๒๔ ทูเลารบไหเนนซาไปก่อน ถ้าไดทจิงยกกองทัพเขาตชบวนคายนทานจะเหเน
 ๒๕ ปรการใด โงวหยงว่าชงทานคตการอนนคนก ครนรงชนเขาชองกงกเขา
 ๒๖ ตัวทหารชวนออกมาตงให้ทหารชองตัวไปว่าการทเบ็ดยนกนตามคாதมว่าไว้
 ๒๗ ทหารชองกงกไปแจงกบจิงตงวงกวงตามคาสง จิงตงวงกวงไดพงกตวาดว่าชาง
 ๒๘ มีหนนามากลาวได้ จะแลกเบ็ดยนทหารหรือไม่เบ็ดยนกตามใจ ชิงจะไหงตรอ

การศกนน้อยาหมายเลย ถ้าไม่มาทำลายชบวนค่ายเรา ๆ จะยกกองทัพไปฆ่า
 เสดยโหดน ทหารโตพงกมาแจงบชองกงทุกประการ ชองกงกมความวิตก
 กลัวแม่ทัพช้วน จะไม่แตกเปลี่ยน ลชยจึงคमतัว ทหารช้วน ทจบมา แต่เดิมยก
 กองทัพตรงมาหน้าชบวนค่าย ให้ทหารร้องบอกว่างปลดอยทหารของเรามา
 แล้วเราจะปลดอยทหารของท่านไป ซึ่งการที่จะสู้รบเราหากกลัวไม่ จึงดงนกิจ
 แจงความ กโหดทหาร คमतัวลชย มาแตกเอาทหารช้วน กลับยังไม่ ยกออกสู้รบ
 ชองกงกยกกองทัพกลับเขาคาย

อุเชียนเจยกจงว่า ข้าพเจ้าจะจัดทหารพวกของข้าพเจ้าแยกเป็นสอง
 กองยกไปคนละทางเข้าหักชบวนค่าย ท่านจงโหดทหารทั้งหลายแยกเป็นแปด
 กองยกเข้าประตงตชบวนค่ายพร้อมกันคงเอาชยชนะ ได้ชองกงโตพงกเห็นชอบ
 ครนรงเขากจัดทหารเป็นสิบกองยกตรงไปยิงชบวนค่ายสนเทชนตน ชองกง
 ดงโหดทหารแยกเป็นสิบกองเข้าประตงตพร้อมกันทางสดาน ทหารช้วนในชบวน
 ค่ายสนเทชนตนทงสดทรวมยสิบประตงตรกนออกสู้รบด้วยกำลังแข็งแรง ข้า
 พนทหารชองกงตายลงเม่นชนมมาก ชองกงเห็นเหลือที่จะสู้รบกล้าถอย ทหาร
 ช้วนได้ชยชนะก็ไม่รักได้พากันกลับเขาคายตงชบวนไวคอยรบตามเดิมชองกง
 กบทหารแตกหนีเขาคายตรวจจัดทหารตายเสยกว่าครึ่งกตกใจ จึงโหดงมน--
 รักษาค่ายไวเซมแข็งตรองการที่จะรบต่อไป

ฝ่ายพระเจ้าชองชยจงชองเตทรงวิตกลงชองกงว่า ยกกองทัพไป
 บราบชาศกกชานานเป็นประการโตไม่ทรงทราบ จึงรบสงไซโหดงบนน
 ชุนนางคุมเสอไปพระราชทานชองกงกบทหารทงปวง เสงบนนกรบเดินทาง
 รอนแรมมาจนถึงค่ายชองกง ๆ แจงความกตอกรบเซญเฮงบนนเข้าไปแล้ว
 คำนบกันตามธรรมเนยม เสงบนนบกเขาเดอพระราชทานออกให้ชองกงกบ

พวกทหารตามรบสง แลวจงถามว่าท่านยกกองทัพมาปราบศึกได้ชัยชนะหรือ
 ประการใด ชองกบอกว่าตงแต่ข้าพเจ้ายกกองทัพมาตีบ้านเมืองเขตแดน
 เมืองฮวนไวทลายตาบเลิกเพราะได้พงบารมพระเจ้าแผ่นดินจึงได้ชัยชนะตลอด
 มา บดนกดอยทัพข้าพเจ้าลงเข้าใกล้จะถึงเมืองฮิวจว จึงตงวงวงแม่ทัพฮวน
 คุมไฟรพลมาจัดตั้งชบวนค่ายฮุนเทียนตน ข้าพเจ้าคุมทหารเข้าหักค่ายปราบชัย
 ถึงสามครั้ง ไฟรพลมตายเป็นอนมาก ไม่มอบายสังโคที่จะยกเข้าตหักจึงได้
 คิดวิตกอยู่

เฮงบนบั้นแจ้งความจงตอบว่าชบวนค่ายฮุนเทียนตนจะเข้มแข็ง
 สักเพียงใด ข้าพเจ้าออกไปตักคองจะมอบายยกเข้าทำลายเอาชัยชนะได้ --
 ชองกบได้พงกตใจพาเฮงบนบั้นชนไปบนหอคอย เฮงบนบั้นเห็นชบวนค่ายรบ
 กหวเราะแลงพตว่า วิตกโยกบค่ายเขนชวาพเจ้าจะธาดาทานคุมทหารยกออกไป
 ทำลายชบวนค่ายสักครั้งหนงพตแลงกชวณกนลงจากหอรบ ชองกบจตโตะ
 และสุราเลี้ยงเฮงบนบั้นเป็นอนต ครนรุ่งเช้าเฮงบนบั้นกแต่งตวลอฮาวอชมา
 คุมทหารออกจากค่ายตรงไปยิงชบวนรบแลงกชบทหารเขาตค้าย

ฝ่ายเคกหลนายทหารฮวนฝรูกษาประตชบวนค่ายทต เห็นนายทหาร
 แผ่นตนของคุมไฟรพลยกเข้าประตต กถองาวชนมาตรงอกรบกับเฮงบนบั้น
 ได้สบเพลิง เคกหลแกลงทาแพชบมาหนเขาในชบวน เฮงบนบั้นไมรทกชบมา
 รุกไล่เขาไป เคกหลเห็นตงนบกชกมาหนกตบ เฮงบนบั้นรุกไล่กล้าเขาไปควย
 กาลตงยงตวไมทน เคกหลได้ทเอางาวพนถกเฮงบนบั้นตกมาตาย

ขณะนชองกตามออกมายนดอย เห็นเฮงบนบั้นเสยทกตมาลอ
 สัญญาให้เลิกทัพกลับเขาคาย ทหารเหล่านนโดยนเสยงมาลอกหนกตบทหาร
 ฮวนรุกไล่ทนพนทหารของชองกตตายลงอกเป็นอนมาก เห็นว่าได้ชัยชนะยก

เป็นนิตย์มิได้ขาด เจ้าแผ่นดินของให้ข้าพเจ้ายกกองทัพมาปราบพวกชาติก
 บัดนี้คงวงกว้างแม่ทัพสวนยกกองทัพมาตามทางจัดตั้งชบวนค่ายสนเทียมนต
 กางกันไว้ ข้าพเจ้าคุมทหารและไพร่พลเข้าทำลายชบวนค่ายก็ปราศภัยแพ
 ทงสามครั้งเสียดทหารเป็นอันมาก ไม่มีอุปบายสิ่งใดจะทำลายค่ายจึงได้มีความ
 วิตกหนักเนิ่นเนี้ยได้โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ก็วเทียบเขียนหนังสือแนบแจ้งว่า
 ชงชบวนค่ายสนเทียมนตนั้นเข้มแข็งนักถูกในตำรับพิชัยสงคราม ถ้าจะทำลาย
 ชบวนค่ายต้องให้ธนูธนูธนู ธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตไฟ กับต้องรู้จักษมนฤกษ์ต่าง
 จึงจะทำลายชบวนค่ายนั้นได้เราจะขแรงให้อย่าได้วิตกเลย ช่องกงยกยุด—
 ก็วเทียบเขียนหนังสือแนบบอกว่า ชบวนค่ายสนเทียมนตนั้นเห็นอนนเป็น
 ธาตุน้ำ ทหารสวนได้เสือกางเกงตาอยู่ประจำประตูทั้งเจ็ดแห่ง ชงธาตุน้ำ
 สักดาเป็นมิตรแก่กัน ถ้าจะยกเข้าทำลายชบวนค่ายทศเห็นอนน ต้องจัดทหาร
 เจ็ดนายสวมใส่เสื้อผาสเหลืองยกเข้าชบวนค่ายทั้งเจ็ดประตู กับจัดทหารอีก
 อีกเจ็ดนายสวมใส่เสื้อผาสเหลืองเป็นกองหลังยกหนุนเข้าประตงต ด้วยสักดา
 สเหลืองคอธานากับธาดตนเป็นกาลกรรณกนจึงจะทำลายได้ ชงประตูค่าย
 ทศตะวันออกนั้น ธาตุน้ำ เป็นมิตร กับสเชยว ถ้าจะยกเข้าหักค่าย ต้องจัดทหาร
 ใส่เสื้อกางเกงสีขาวยกเข้าประตงตจึงจะเอาชัยชนะได้ ชงทศตะวันตกนั้นธาด
 ทองเป็นมิตรกับสเหลือง ต้องจัดทหารใส่เสื้อกางเกงสีแดงคอธาดไฟ เป็น
 กาลกรรณกนกับธาดทอง ยกเข้าประตงตจึงจะทำลายค่ายทศตะวันตกได้ ชง
 ประตูค่ายทศใต้นธาดไฟเป็นมิตรกับสแดง ต้องจัดทหารใส่เสื้อกางเกงสีดา
 คอธาดน้ำเป็นกาลกรรณกนกับธาดไฟ ยกเข้าประตงตประตูชบวนค่ายทศใต้ก็คง
 เอาชัยชนะได้ ชงกลางชบวนค่ายรบนนธาดตนเป็นมิตรกับสเหลือง ต้องจัด
 ทหารใส่เสื้อกางเกงสีเขียวคอธาดน้ำ เป็นกาลกรรณกนกับธาดตนยกเข้ากลาง

ชบวน จัดทหารออกสองพวกไล่เสือกางเกงสตา ๆ แยกไปตีค่ายไทเอียง ค่าย
 ไท้อมสองข้างซ้าย-ขวา กับจัดทหารออกยดบศึกองเตรียมคบเพลิงไว้ให้พร้อม
 จงแยกเข้าประตงตีชบวนค่ายในเวลากลางคืน ไท่กงซันสิ้นอาณคธาบ้นดาด
 เป็นลมพายุใหญ่พัดกลามตทงอากาศ พวกทหารเรากรกไล่ทำลายชบวนรบ
 เข้าไปจนถึงค่ายเจ้าเมืองไตเหลียว การทงปวงกจะเส้าเรจความปรารถนา ชง
 เราชแจะไท่ทงนจจ่าไว่กลับไปจัดการเสีย โดยเร็วพุดแลวก ไท่ชยนาชองก
 มาส่งยงค้ายชองกงกตกใจตน

ขณะนั้นจวนจะสว่างแจจวากวเทยนเฮยหนงเนยเนยชแจะอธิบายให้
 จ่าไตทกตงในความผนกยนตยงนถ รมลจจากเตยงคกเขาคานบแลวกแจจ
 ความไห้ใจทงซนแสงฟง และทปรกษาการ ทงปวง เตรียมเกวยนยดบสเดิม
 บรรจขอเพลิง และคบ ใจพร้อมแลวกจัดให้ ตงเมง นายทหารเอก กับทหารรอง
 เจตนายคอ จตง ซอจัน ฮาวเมง เตงฮย เฮยนส่น เบหลิน มกซนคมทหาร
 แต่งตวสเหลดองยกเขาดประตค้ายเจตแห่ง ซางทศเหนือไหลมชองคมทหาร
 รองเจตนายคอ ซอเหลง มกทอง ฮงซน ชงลบ ตนตค เฮยซน เฮยหลมกับ
 ทหารแต่งตวสชวดยกเขาดประตค้ายซางทศตะวันออก ไท่ฉนเหมงคมเลาตง
 ลุยเหง ตงเทงกยง ยเตงกค จวทอง เกงฮอง เตงตคซนทหารรองเจตนายกับ
 ทหารไล่เสือกางเกงสแดง ยกเขาดประตชบวนค่ายเจตแห่ง ทิศตะวันตกให้
 ฮูเฮยเนเจยกคมทหารรองเจตนายคอ เฮยจ ชกเถยว ฮนทอ เฟงก ชงเมง
 โจวเฮยเน โจวยนกับทหารแต่งตวสตายกเขาดประตชบวนค่ายเจตแห่ง ทิศใต้
 จัดไท่กวนแสงกับฮวยหยง เตยเซง ลเฮง ซาจัน ชวนจัน เซยชอบนเจตนาย
 คมทหารแต่งตวสชวยยกเขาดกลางชบวนค่ายฮวน ไท่ลตซม มตง เฮยทง
 เจยะสว เจยวเทง ชวฮกนายทหารทงเจตกับทหารแต่งตวสต่าง ๆ สดบกันยก

เขาคายไทเอียง ฝ่ายชาย จัดให้นางโฮ้วซาเหนีย นางโก้วต้วชอ -
 นางซงยเหนีย เฮงเฮยไฮ้ว ซงซัน เตยแซ ชวเค่งทหารท่งเจดกับทหารแต่งตัว
 สลบลต่าง ๆ ยกเขาคายไทอมฝ่ายชว ให้โลวจุนหัง เฮียนเซ็ง ล้อฮวง
 กวนเส็ง เกยเตย เกยไปวนายทหารท่งหกกุมทหารยกไปทำลายค่ายเจ้าเมือง
 ไต้เหลียว จัดให้ลชขย ฮวนสุข เปาหยก หงของหานายคุมแถวขนเชอเพลิง
 และคบไฟยกไปคอยอยู่แล้ว ให้นายทหารทชานาญทางนายกเขาชวยประตงต
 ทงสดาน ครนจตการพรอมแล้วคอยเวลาดูฤาใดฤกษตกจะยกเขาคในตอน
 กลางคน

ฝ่ายจตงวนกวงแมตพชวนไม่เหนชองกงยกกองทัพมาตี จึงใช้ให้
 ทหารมาตทหนาคาย ไม่เหนชองกง จตการสังโต ก็กลับไปแจ้งความแก่ - -
 จตงวนกวง ๆ กนงอยู่

ฝ่ายชองกงครนถวนฤกษตเวลากกลางคนจะยกเขาคชบวนค้าย จึง
 ส่งทหารทงปวงว่า เวลาคาวนนจพงปัสัญญาเป็นสาคณูยกเขาคประตงทงส
 ดาน ครนเวลาคตสองขวมชองกงยกกองทัพออกจาคค้ายตรงไปถิงสนามรบ
 ก็แยกทัพเป็นสองไปประจำอยู่ตามทิศพรอมกัน ชองกงจึงให้เป่าปัสัญญา
 ชน นายทหารทงตองกยกเขาประตงทงสดาน กงชนตนักอานมนตคาคา
 บันตาดเป็นลมพายใหญ่พตกล้ามตมวทงอากาศ หอบเขาคตาและกรวดทราย
 ปลิวมาตงท่าฝน ลชขกบทหารและไพร่พลกคุมแถวขนเชอเพลิงคบไฟหักเข้า
 คายเขาเชอเพลิงและคบไฟตคชน นายทหารทงปวงกยกเขาประตงตพรอม
 กนทงสดาน ไฟตคค้ายสว่างเสยงฟ้าและทหารออองกองทัพพวกฮวนตกใจ
 แตกตนักนเป็นอลหมาน

ฝ่ายเงี้ยวเงี้ยวแมทพนอนหลับอยู่ในค้ำย โดยนเสียงพาดนทวนไหว
 หงส์ตกตกใจออกรอชนมา เห็นไฟติดเข้ามาถึงหน้าค้ำย กวณแสงกรุกได้
 เข้ามา จึงตวงนกวองขับมาตรงเข้าเอาทวนแทง กวณแสงเอาทวนร้บรบก้นเป็น
 สามารถ เตยเซ่งตรงเข้าเอาทวนค้ำยวางทวารของเงี้ยวเงี้ยวแตกกระจาย
 ลีเอง ชาจันกับพวนทหารไล่พันชนาเข้าไป จึงตวงนกวองเห็นทหารของตัวล้ม
 ตายไม่มีผู้ใดช่วยจึงชกมาหนีไปข้างทิศเหนือกวณแสงกรุกเข้ามาได้ตาม ฮวยหยง
 ตรงมาเอาเกาทัณฑ์ยิงถุกหลังเงี้ยวเงี้ยว กวณแสงไล่มาทันเอาง้าวพันถุกบัว
 จึงตวงนกวองพลตกจากมา ฮวยหยงตรงเข้ามาแย่งเอามาตของเงี้ยวเงี้ยวได้
 เตยเซ่งเอาทวนแทงถุกชายโครง จึงตวงนกวองแมทพฮ้วนมกำลังและมมือเซม
 แฉงกัจวังแต่ถุกฮาวอหลายแห่งเจ็บปวดเหลือทนก็ขาดใจตาย

ฝ่ายลิตชัมกับบสงคมทหารเข้าหกกค้ำยไทเอียงตนมายช้ายเฮลตตตตง
 อยู่ในค้ำยไม่ทรตัวโดยนเสียงฮอฮองกตกใจออกจากค้ำย เห็นวาเซยทกคดจะ
 หนี พอบสงรุกเข้ามาทันเอาง้าวพันถุกคอเฮลตตตตงขาดใจตาย ลิตชัมกับ
 ทหารกรุกกระชนเข้าค้ำย บุตรชายของเฮลตตตตงเห็นบิดาตายก็พากันหนี
 ลิตชัมกับทหารก็เข้าฆ่าพันทหารและพวกฮ้วนตตายลงทงสนแลวกกรุกได้เลยไป

ฝ่ายนางเทยงสงกัจจูอยู่ในค้ำยไทอมข้างขวา โดยนเสียงฮอฮองกตกใจ
 ออกรอชนหลังมา พอนางโฮ้วชานเห็นภัยกับทหาร รุกได้ เข้ามารบกับ —
 นางเทยงสงกัจจูได้หลายเพลง เฮงเฮยโฮ้วตรงมาจับนางเทยงสงกัจจูได้
 นางโก้วต้อชอ กับนางชงยเห็นภัยก็เข้าทาดวยค้ำย ไล่พันทหารหญิง พวกฮ้วน
 แตกกระจาย พอลชงชน เตยเซ่งทนนกระชนเข้ามารุกได้ฆ่าพันชนาไป

ฝ่ายโลจันทงกับทหารตรงเข้าหกกค้ำยใหญ่ เกยเตยง เกยไปวเข้า
 ทวารายของภักษบนเสยแล้วไล่ฆ่าพันฮ้วนตสน ถุกฮองเงี้ยวเองได้เหลือวตกใจ

มความกลดของนก ขุนนางนายทหารส่วนนกช่วยกันป้องกันปากกของเจ้าเมือง
 ไตเหลียวหนีไปทางทิศเหนือ ทหารช่องกงตประดงเขามาทางสวน ชาวพ
 ทหารพวกชวณอยู่จนจนสว่าง ทหารชวณยสขหมนตายลงทงตน ช่องกงได
 รัชชนะพวกชวณ กตมาลขอสัญญาณยกกองทัพมาค้าย นางไฮ้ซาเห็นจับได้
 นางเทียนสวกงจับตรสาวของลงจกกของเจ้าเมืองไตเหลียว ไตจนหงจับได้
 เชลดตควนายทหารชวณผหนง จตงจับได้เคกลชตเซงทหารชวณผหนง -
 อาวเผง เตงฮย เบहनสามนายจับได้เซียวไตกวนทหารชวณผหนง เฮยหลม
 ตนตจับได้ฮยตตทหารชวณผหนง ตงเทงกย ญเตงกกจับได้เกาभवทหารชว
 ผหนง ฮนทอ เผงกจับได้ลยชนเตกเสยทหารชวณผหนง ตามบรรดาพวก
 ทหารเหล่านตตศระพะพวกทหารชวณได้มาทกคน ช่องกงกใหจตบญชความ
 ชยบไวทงตนกบเอาตวทหารทจับมาทงแปดนายมอบใหเตยวคุมตขนนางจาง
 ไตมนคง แลวช่องกงกพททหารและไพร่พลอยู่ ณ ค้าย คอยพงชาวเจ้าเมือง
 ไตเหลียวหนีไป

ฝ่ายกของ เจ้าเมืองไตเหลียว นายทหาร บองกน พาหนีไปเจ้าเมือง
 ฮิวจวไตตงมพระราชานาทเซงเทนไวเซมเซง ลงจกกของมความวตกยงนก
 ไมรู ทจะคตประการ ไตตองรักษามเมืองนงอยู่ ช่องกงแจงวาเจ้าเมืองไตเหลียว
 หนเจ้าเมืองฮิวจวบคตประตตงมนเกณตทหารและไพร่พลรักษาไวกวตชนกยก
 กองทัพตรงมายงเซงกาแพง ตงค้ายเรยงราย ลอมเมืองฮิวจวไวแนนหนาแลว
 ช่องกงใหเตรยมบันไดทกและเครื่องสำหรับทจะบนกาแพงทกวัน

ฝ่ายลงจกกของเจ้าเมืองไตเหลียว เห็นช่องกงยกกองทัพมาลอม
 เมืองไวมนคงกตกใจจึงประชมขนนางผู ใหญ่ผูน้อยพร้อมปรกษากนวา ตงแต
 ทวตกสงครามมากมแต่ปราชยพายแพเสยทหารและไพร่พลเป็นอนมาก บคน

ของกงยกกองทัพมาล้อมเมืองไว้เราจะคิดผ่อนปรนประการใด ขุนนางทั้งปวง
 เห็นพร้อมกันแจ้งความว่า การครองนบนการจวนตวทจะคิดแก้ไขอย่างอน
 ธิาแมนยอมสามภกตเสีย โดยตรงจะตบร้อนได้ ลงจกกองไดพงขุนนางชแจง
 กเห็นควรจงส่งไหเชยนองยอมสามภกตชกชนบนักาแพงทพ จดไหขุนนาง
 ผู้ใหญ่หรือชณาดัยออกจากเมืองมาพดจาโดยด ของกงจงพาขุนนางชวณมา
 แจงกับเตยวคมิต ตามชงลงจกกององเจาเมืองไต้เหลยวใช้ไหมาทุกประการ
 เตยวคมิตวา ชงยอมสามภกตนบนการใหญ่สาคญมากจะวากลาวตามกำลัง
 เราทวนนนไต่ ไต้ลงจกกององเจาของท่านแต่ไหขุนนางถอหนึ่งสอยอม
 สามภกต เขาไปเฝ้าเจา แผ่นดินชอง ไต้ตรงทราบ ถ้าไปรดยกโทษ ทงปวงเสีย
 แลวพวกเราจงจะยกกองทัพกลับไป ขุนนางชวณไต้พงกลากลับเขาเมืองชวจว
 แจงกับลงจกกององตามคาเตยคมิตวามาทุกประการ ลงจกกองไดพงจง
 ประชุมขุนนางทงปวง พร้อมกัน ปรัชษาความ ทเตยวคมิตพดมานน จะคตการ
 ประการใด

ทเถยขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายไทรแจ้งความว่า ครองนกบนการรอน
 เตยวคมิตกับของกงยงไมยอม ทคายนนเตรยมการจะยกเขาพงกัวแพง ฮยว
 กระนนเลย ท่านจงจตทพยส่งชองเงินทองทงปวง ข้าพเจาจะนำออกไปไห
 ของกงฮอนวอนชอฮยวไต้ยกกองทัพเขาทาดายเมืองกอน แลวจงแต่งหนงสอ
 กับเครื่องบรรณาการเขาไปเมืองหลวง เขาทพยส่งชองเงินทองไปไหชวเกย
 ทองกวณ กอถิว เอยเจยนสนาย ชงเป็นขุนนางผู้ใหญ่ฮอนวอนไหชวยกราบ
 ทลยกโทษเสียขอเป็นไมตร ถาจตการตงนงจะตบร้อนได้ ลงจกกององกเห็น
 ชอบ จึงมอบเงิน ทอง ทพยส่งชองไหทเถยน คมออกจากเมืองตรงมายงคาย
 ของกงแจ้งความกตฮอนรบเขาไปชางไนจตไต้หนงคานบกันตามธรรมเนยมแลว

ทเถยนจ้งแจงว้า ล้งจกกอองไซ โห้ซาพเจ้านาเงนทองสั่งของทงปวงมาค่านับ
 ทานว้า การครงนภยอสมสามภกตแลวแต่จะตอ้งมทงสอเขาไปเมืองตงเกย
 กราบทลเจาแผ่นดินชองโห้ทงทราบตามค่าเตยวคุมตักอน ทานจ้งตรอไว้
 สย้าเพงยกเขาทาลายเมืองราชฎรจะไดรับความเดอตรอนต่อไป ทานจ้งได
 เมตดาเกด ชองกงจ้งตอปลวาล้งจกกอองยอสมสามภกตแลวชงจะแต่งให้—
 ชนนางถอทงสอเขาไปออนนอมนน เราจ้งรอกออยพงรับส่งตามแต่จะโปรด
 เตดใดจ้งจัดเขาเงนทองสั่งของมาโห้ตงนมตถกเราทรอ จงเรงเอากลับไปเตย
 โดยเรว ทเถยนได้พงกอบอายรบชนเงนทองกลับเขาเมืองแจงความให้
 ล้งจกกอองพงทุกประการ

ล้งจกกอองจ้งประชุมชนนางทงปวงมาพรอมกัน ปรกษาการแต่ง
 ทงสอภจตเงนทองสั่งของบรวทกเกวียนพรอม แลวจัดโห้ทเถยนชนนาง
 ผู้โห้ญ กับชนนางรอง สิบทานาย คุมทงสอ กับสั่งของเงนทอง เขาไปเมือง—
 ตงเกย ทเถยนกับชนนางสิบทานายค่านับลาได้เตลยวอองออกจากเมืองสัวจิว
 ตรงมาค้ายชองกงกอน ชองกงจัดโห้เชยวเหยยงกับชาจัน ถอทงสอบอก
 ชอราชกาวเขาไปกับทเถยนตวยกัน ทเถยนชนนางฮวนกับเชยวเหยยง ชาจัน
 กอออกจากค้ายเตนทางไปหลายวณตงเมืองตงเกย ทเถยนก็เอาเงนทองสั่งของ
 ไปโห้ชวเกย ทอองกวน กอถว เอยเจยนชนนางตนายออนวอนโห้ชวช่วยในการ
 เรอจนตวย ชวเกยก็โห้ทเถยนชนนางฮวนพักออย ณ กงกวนกอน แลวชาจัน
 เชยวเหยยง กนาทงสอ บอกชอราชกาว กับทงสอ ยอสมสามภกตททเถยน—
 ชนนางฮวนถอมานันไปมอปลโห้เจาพนักงานแลวกลับมาพักออย ณ กงกวน

ฝ่ายชวเกย ทอองกวน กอถว เอยเจยนสนวายนเบนชนนางสอพลอ
 ประจบประแจจะเอาแต่เงนทองทรพยสั่งของฝ่ายเตยว ครนใดเงนทองของ

ตั้งจุกอกของไว้มากแล้วกรบพระจะช่วยครนพระเจ้าของฮยจงฮองเตเสด็จออก
 ชวเกย ท้องกวน กอกว เขยเจียนกับขุนนางทงปวง ก็เข้าเฝ้าคุกเข้าถวาย
 บังคมพร้อมกัน แล้วคมัดไซ้กับท้องกวนขุนนางเจ้าพนักงานกษาหงสอบอก
 ขอราชการขนกวางทลว่า ขอขงยกกองทัพไปปราบซาคกเมืองไตเหลยว
 เจ้าเมืองไตเหลยวแตกยับไปถึงเมืองฮิวจิว ขอขงยกกองทัพเข้าล้อมเมืองไว
 แนนหนาซงเมืองฮิวจิวนนเหมือนตักอยู่ในเงอมมอแล้วบดินเจ้าเมืองไตเหลยว
 ยอมตามภักดีและจัดให้ทเกยขุนนางถอหงสอมาสอนนอมยอมตามภักดีถา
 ถึงกำหนดจะจัดเครื่องบรรณาการเข้ามาค่านับทุกบมให้ชาติได้ ขอขงยกกอง
 ททัพกลับมาอย่าให้ไพรบ้านพลเมืองได้รับความลำบากเลยสดแล้วแต่จะไปรด
 ขอฮยจงฮองเตได้ทรงทราบในหงสอจึงตรัสกับขุนนางทงปวงว่า บดิน
 พระเจ้ากอกของเจ้าเมืองฮวนแตงขุนนางถอหงสอเข้ามาถวายการบ้านเมือง
 จะขอยอมชนเป็นอาณาเขตตามประเทศราชซึ่งอยู่ในแคว้นแคว้นแผ่นดินของ—
 ทานทงหลายจะเห็นประการใด

ชวเกยขุนนางผู้ใหญ่ได้รับเงินทองสิ่งของเจ้าเมืองไตเหลยวไว้ จึง
 กรวาทลว่า ตั้งแต่โบราณมาเมืองทไมไตชนในแคว้นแคว้นแผ่นดินของกมมาก
 บดินเจ้าเมืองไตเหลยว ยอมตามภักดี เขามาชนอยู่ในอาณาเขต ถาถึงกำหนด
 จะจัดเครื่องบรรณาการเข้ามาถวายข้าพเจ้ากเห็นดี ควรที่จะรับเอาเมือง—
 ไตเหลยวไว้เป็นขอบชนธเสมอให้ชองขงยกกองทัพกลับมาเสียอย่าให้ราษฎร
 ไพรบ้านพลเมืองได้รับความเดือดร้อนต่อไป พระเจ้าของฮยจงฮองเตได้ทรง
 พงกเห็นชอบ จึงรับสั่งให้ทเกยขุนนางฮวนมาเฝ้าคุกเข้าถวายบังคมแล้วเบ็ด
 ผนกหงสอออกอ่านใจความว่า ข้าพเจ้าเอลดตศฮยเจ้าเมืองไตเหลยว
 กรวาทถวายบังคมมายังพระเจ้าแผ่นดินขง ผู้เป็นใหญ่ ยิ่งกว่าเมือง

ของเจ้าเมืองไต้เหลียวไวเป็นอันมาก ช่วยทูลพระเจ้าซ่งฮยจงฮ่องเต้ จึง
โปรดยอมให้เจ้าเมืองไต้เหลียวตามภักตเป็นข้าขอบขัณฑสีมา ซ่งก๋งไต้ฟัง
กถอนใจใหญ่แล้วพูดว่า การทงนมใช้จะโทษเจ้านายของเราเมื่อใด ข้าพเจ้า
นอตสาททาราขการฉลงพระเดชพระคุณมาช้านานความชอบก็ไม่มี ควร
แล้วหรือขุนนางผู้ ใหญ่เห็นแก่เงนทองทรัพย์สินของเขาแต่ความตชนกราบทูล
กตบเกลอนเตยสน ข้าพเจ้าจึงมีความ โทมนั่นน้อยใจนัก ชกไท่ขอช่วยว่าทำน
อย่าเสียใจเลย ถ้ากลับเข้าไปเมืองหลวงข้าพเจ้าจะช่วยกราบทูลให้ทรงทราบ
ซ่งก๋งจึงว่าพวกข้าพเจ้ารอยแปดคนขอตรงต่อแผ่นดิน ทาราขการฉลง
พระเดชพระคุณ โดยสุจริตมิได้คิดแปรปรวน บรรดาพนองก็ได้รับความลำบาก
เหน็ดเหนื่อย ทงสน ไม่ควรจะเป็นเช่นนี้ แลวกใช้ให้ทหาร ไปแจ้งกับเจ้าเมือง
ไต้เหลียวว่า บदनมรสงมาถึงให้เตรียมการคอยรับ ลงจากของแจ้งความ
กจัดแจ้งการไวพร้อม ครนรงชนเซาซ่งก๋งจดีไท่กวนเส่ง ลิมซ่ง ฉินเหม่ง
ฮูเซียนเจยก ฮวยหยง ตงเผง ลีเอง ชาจัน ลือฮวง กวยเส่งสืบนายกับทหาร
ตามพนแห่หงส์อรบสงกับชกไท่ขอช่วยออกจากค่ายเข้าไปในเมืองฮิวจิวราชภู
พวกฮวนชาวเมืองตง ไต่เคเรองบุชาเรียงรายไปจนถึงหน้าเมือง เช็ดตตฮย
กับขุนนางทงปวงออกต้อนรับทางประตูนำหมงทศ ไต่ เชญหงส์อรบสงตงบน
ไต่จุดฮูปเทียนค่านับแลวกเชิญชกไท่ขอช่วยเข้าไป ไท่ทงทสมควรค่านับกันตาม
ธรรมเนียมทหารซ่งก๋งสืบนายขนเรียงรายฮยสองข้างซ้าย-ขวา เช็ดตตฮย
เจ้าเมืองไต้เหลียวกับขุนนางฮวนทงปวงฮนฮยข้างหน้า ชกไท่ขอช่วยกับเบตผนก
หงส์ออออกอ่านใจความว่า “พระเจ้าซ่งฮยจงฮ่องเต้มรสงมาถึง
เจ้าเมืองไต้เหลียว ด้วยพระเจ้าแผ่นดินแต่ครั้งก่อน ๆ สบมาห่มเมือง
ทงปวงยอมมีเจ้านายคุ้มครองรักษาอยู่ทุกประเทศ ช่งเจ้าเมือง—

ได้เหลียวบังอาจไม่คิดลงตัวว่าเป็นเมืองเล็กน้อย คมทหารยกเข้ามา
 ตหัวเมืองปลายเขตแดนหลายเมือง โทษผิดมากต้องที่จะกำจัดเสีย
 โหสน แต่ทรงฟังหนังสือทขอมสามภกคเห่นวาราษฎรไพร่บ้าน –
 พลเมืองจะมีความเดือดร้อน จึงได้ยอมให้เมืองได้เหลียวไว้เป็น
 ขาขอบขันธเสมาอาณาประชาราษฎรจะได้มีความสุข ให้เจ้าเมือง
 ได้เหลียวก็กรักษาบานเมืองสืบไป ชงทหารฮวนทชองกงจับไว้ได้
 ให้ชองกงมอบคนให้เจ้าเมืองได้เหลียวตามเดิม แล้วให้ยกกองทัพ
 กลับมาเมืองหลวง” เสดตตตชยเจ้าเมืองได้เหลียวกับขุนนางได้ฟังรับสั่ง
 กัดใจคกเขาคำนับตามธรรมเนียม แล้วจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงชกไทยด้วยกับ
 ทหารเบนนอนดแล้วให้พักอยู่ ณ กงกวน

ครนรุ่งชนเขาตงจูกกชองกให้ทเกยนขุนนางผู้ใหญ่ออกมาเชิญ –
 เตยวคุมตกับชองกงเขาไปในเมือง ชองกงจึงปรึกษากับโงวหยงว่าท่านจะ
 เห็นประการใด โงวหยงว่า การทกทกนจะไว้ใจไม่ได้ด้วยเมืองฮวนกับเมือง
 หลวงเป็นชาติกกันตวทวนเป็นแม่ทัพ ไม่แฉงวามายนจะคิดอ่านประการใด
 ท่านจงให้เตยวคุมตเขาไปฟังดูว่าเจ้าเมืองได้เหลียวยอมสามภกคจริงหรือจะ
 คิดแปรปรวนประการใด ชองกงได้ฟังกเห่นชอบ จึงให้เตยวคุมตเขาไปใน
 เมืองพบกับชกไทยด้วย แล้วตงจูกกชองกจัดโต๊ะและสุรามาลยงเตยวคุมต
 ชกไทยด้วยเบนนอนด เจ้าเมืองได้เหลียวจัดเงินทองทรพยตงชองทมราคาให้แก
 เตยวคุมต ชกไทยด้วยเบนนอนมากครนรุ่งชนวทสาม ลังก กกชองจตให้
 ขุนนางผู้ใหญ่น้อยตงเตยวคุมต ชกไทยด้วยออกจากเมืองมายงคายแล้วจตให้
 ทูเกยนเอาเงินทองมาให้นายทหารชองชองกงทกน แล้วชองกงจึงให้ทหาร

ถอดนางเทยนสวองจุกกับทหารสวนเหล่านมอบแก่เจ้าเมือง ไตเหลียววทงสน
 กับจัดให้ชกโทช่วยและเตียวคิมตแยกเป็นคนละกองกลับไปเมืองตงเกีย
 ก่อน แล้ว-ชองกงไซไททหารเข้าไปในเมืองฮิวจิว แจงกับลงจุกของวา
 ให้ขุนนางผู้ใดออกไปพูดจากนักคน ลงจุกก็บอกให้ฮิวจิว ขอนกับทเกียน
 ขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายชาย-ขอออกจากเมืองมาคานบชองกงยงคาย ชองกง
 ตอนรบขุนนางทั้งสองตามธรรมเนียมแล้ววา ชงเวรายกกองทัพมาตรงนหมาย
 จะฆ่าพนทำลายบ้านเมืองเสียให้ราบจิงจะยกกองทัพกลับมาใช้จะอยากเอา
 ใจเป็นอาณาเขตเมื่อใด เพราะด้วยพระเจ้าแผ่นดินของเจ้านายของเรารบตั้ง
 ให้เอาใจเป็นข้าชอบชนอเสมากเพราะวาสนาของเจ้าเมืองไตเหลียววยงมอยู่
 ขุนนางและไพร่บ้านพลเมืองจึงพลอยได้ความสุข บัดนี้เราจะยกกองทัพกลับ
 เข้าไปเมืองหลวง ทานทงหลายจงอดสาห์ของกนรักษาบานเมืองตามประเทศ
 ของตัวอย่าให้อาณาประชาราษฎรมความเดือดร้อนได้ ประการหนึ่งถึงกำหนด
 จงไปจุมก้องตามประเพณีแล้วอย่ามีใจกำเริบ ยกกองทัพหลวงแดนเขาไปย้าย
 ในอาณาเขตแผ่นดินของเหมือนแต่ก่อนอก ความเจริญก็จะมแก่เมือง-
 ไตเหลียววดับไป ขุนนางสวนทงสองรบคานแล้วกคานบลาชองกงกลับเขาเมือง
 ฮิวจิวแจงให้ลงจุกของฟงทกประการ

ชองกงจึงจัดให้กองทัพพวกทหารหญิงยกหลวงหน้าไปก่อนแล้วไซให้
 ทหารคัดเลือกเอาแผ่นดินลามาทำบาย ให้เซียวเหยียงแต่งคำโคลงด้วยเรื่อง
 เมืองไตเหลียววยอมสามภักคแก่พระเจ้าแผ่นดินของ มคกราชบ เดือนจัน
 คินให้กรมไตเกียนสลักเป็นอักษรจมนลงในแผ่นดินลา แล้วเอาไปตงใจทเซงเขา
 เมาชวใกล้กับเมืองยงเซงอยู่ประมาณทางสบทาล ชองกงก็จัดทัพใหญ่เป็น
 ทัพกองจะยกเดินทางไป

ลุตซิมจงแจงกับชองกงว่าเดมซาพเจ้าเฉพสรามาทเยวเผาบ้านเรือน
 ชาวผู้คนตายจึงไปบวชอยู่กับตจนเจียงเล้าอาจารย์ผวเคซ ฅ เขาเงาไทซัว
 แต่อาจารย์โต้วไวสบไปเบองหนาชพเจ้าจะเส้าเวจครงนการศกกเสจร ได
 เงนทองทรพยสงของทพระราชทานมอชพเจ้าคตจะใครเอาเงนทองสงของ
 ไปใหกับตจนเจียงเล้าอาจารย์เขาเงาไทซัวแทนคณทวน ชองกงวาอาจารย์
 ของผวเคซรุเหตุต่าง ๆ กตแลว พจะไปตวยจะไดตามถงการเบองหนาวาจะ
 เบนอยางไร

พดแลวกมอบทหารใหโดวจนหงจคณอกองทพยกถวงหน้าไปก่อน
 ชองกงกับลุตซิมและพนองทงปวงกชวณกนออกจกค้ายตรงไปถงเขา -
 เงาไทซัว หยคอยเขงเขาแลวไซใหทหารไปแจงกับหลวงจจนทวดวา ชองกง
 กับพนองจะมาคานบทานอาจารย์ หลวงจจนศษยเหลานนแจงความกเตรียม
 การคอยรับ ชองกงกับพวกพองชวณกนชนเขาเขาไปในวัดหาตจนเจียงเล้า
 อาจารย์ชางใน ชองกงเหนรูปร่างลกษณะตจนเจียงเล้าผวเคซงามสมควร
 เบนผู้เส้าเวจโตจจกเขาลงกรามไหวพรอมกน ลุตซิมกจคตูปเตยนคานบ
 ตจนเจียงเล้าแลวยนอยชางหน้า

ชองกงจงพดวา ซาพเจ้าไดชนชาวเล้าลชวาทานนอยในธรรม -
 ประกอบทงศจจะมาคานบกไมมเวลาราง ครงนเงาแผนคณชองไหซาพเจ้า
 ยกกองทพมาปราบชวคกเมองโตเหลยวเรยบรอยแลว ลุตซิมผนองจงชวณ
 ซาพเจ้ากับพนองทงปวงมาคานบทาน ตจนเจียงเล้าโตพงจงวา เวาแจงอย
 ชอชองทานปรากฎวาชอศตยกตญญอยตอแผนคณชงลุตซิมศษยชองเวาไป
 อยกับทานกเบนการต ทานทงปวงจงชวยกนทวารากรรดองพระเตชพระคณ
 เงาแผนคณสับไปภายหลงคจจะมคความศช ชองกงกับพวกพองกคกเขาลง

ค่านับ ลุตซิมจึงเอาเงินทองส่งของใหญ่กับอาจารย์ ตจินเจียงเลาว่า เงินทอง
 ส่งของเหล่านี้ได้มาด้วยการไม่สุจริตไม่ควรเราจะรับ ลุตซิมอุทวอนว่า
 เงินทองนี้เป็นของพระราชทาน ข้าพเจ้าเก็บรวบรวมไว้มิใช่ได้มาด้วยผิด
 ธรรมเนียมขอท่านจงรับเอาไว้ใช้สอยต่อไปเถิด ตจินเจียงเลาอาจารย์เสีย
 อุทวอนศิษย์ไม่ได้กรบไหวแล้วบอกกับลุตซิมว่า เราจะเอาเงินทองของเจ้านน
 สร้างศาลไว้ ในศาสนาให้ลบล้างบาปกรรมที่เจ้าทำให้เบาบางลงไปจะได้
 สำเร็จเป็นเซียนโดยเร็ว ลุตซิมได้ฟังกยนตคักเขาคำอาจารย์ ของกงจงถาม
 ตจินเจียงเลาว่าข้าพเจ้านับไปจะเป็นประการใดบ้างขอท่านจงชี้แจงให้ทราบ
 ตจินเจียงเลาผู้พิเศษ ได้ฟังของกงถามพิเคราะห์ตกทราบความตาม
 การทำนายจึงเขียนคำโคลงใหญ่ของกงมความว่า "มณฑลหม่หนงบนเป็น
 วงกลมอยู่บนอากาศ แต่บางทิศตะวันออกบนแหวงท่านคคการส่งโค
 กตงสมความปรารถนา" ครั้นเขียนคำโคลงแล้วจึงว่า ความที่ท่านถาม
 นานไปข้างหน้าคคจะรู้ ของกงได้ฟังคำโคลงไม่แจ้งว่าจะเป็นการใด
 จึงอุทวอนว่าข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ขอท่านจงชี้แจงให้ทราบ ตจินเจียงเลา
 การส่งนเป็นความลับจะให้บอกนั้นไม่ได้ ถ้าสืบไปภายหลังจะเห็น แล้ว
 พุดกับลุตซิมว่า ตั้งแต่เจ้าจากเราไปช้านานละการที่จะปฏิบัตทางสำเร็จเสีย
 อาจารย์จะบอกไว้สืบไปภายหลังถ้าพบคนขอแะ ขอละกคจะจับได้ ถ้าพบปะ
 นารองนนแหละตวเจ้าจงจะสำเร็จเป็นแน่ ลุตซิมกคานบรบคาคาอาจารย์—
 ของกงกับลุตซิมและพนองกคคเขาคานบลาตจินเจียงเลาอาจารย์ออกจาก
 วัดเขาเงาไท่วตรงมายังคาย ของกงกเลาคความทตจินเจียงเลาผู้พิเศษเขียน
 คำโคลงทำนายไว้ให้ โงวหยงกับ โลวจุวหงฟังทุกประการแล้วของกงก็ไท—

ยกกองทัพใหญ่เดินไปหลายเวลาถึงตำบลวังลมโต้ว ช่องกิ่งยวบย่นหลังมา
เห็นนกหงส์หงนบนแตกต่นมาเป็นอนดบกันเหมือนนกบทุกครงกสงสยกับ ไดยน
เสยงทหารอองกหยดมาถามว่าเหตุอะไร ทหารแจงวาเฮยนเซงนพเพงจะ
หตยงเกำทณทครนเห็นฝูงนกบินมาเป็นลาคับ เฮยนเซงกเฮาเกำทณทขยง

ถูกนกตกลงมาตายหลายตัว ทหารพากันสรรเสริญเฮยนเซงยออง ฝูงนก
ก็แตกต่นกระจายไป ช่องกิ่งแจงความกให้หาเฮยนเซงมาเห็นนกตายยวบย่น
หลังมาเฮยนเซงหลายตัว ช่องกิ่งแจงถามว่านกบินมาแจรงหรือ เฮยนเซง
ตอบวา ชาวเจาเพงหตยงเกำทณทเห็นนกบินมาฝูงหนึ่ง ชาวเจากยงจาเพาะ

ถูกนกตกลงมาตาย ฝูงนกก็แตกกระจายบินไป ช่องกิ่งแจงวาเกิดมาเป็นชาย
ชาติทหารตองฝึกหตธนและเกำทณทนนครวแล้ว ถายงนกตกกจตวาเป็นมอ
แมน แต่เราพิเคราะห์หตฝูงนกจำพวกนี้ไม่ควรจะยงให้ตายด้วยประกอบการ
อนดมเมตตาจตและสตัชชอกตญูญูรชนบธรรมเนยมนมมนุษย์ กจตเฮา

เป็นนกอินประเสริฐ ถาถึงฤดูหนาวกพากันบินไปหากินข้างทิศใต้ ครนฤดูร้อน
ก็ชวนกบินมาหากินข้างทิศเหนือ แมนจะบินไปทิศใดพบนกอนพลตคกมได้
ทาอนตรวยจงเรียกวามเมตตาจต แมนนกจำพวกนพลตคกสตาย มีได้ -
ตามคครสกบนกอนจงเรียกวาชอตรง ถาบินไปทงฝูงกเป็นลาคับกนจงเรียก

วารูธรรมเนยมนครนถงฤดูหนาวและร้อนจะไปหากินทิศเหนือและทิศใต้กตอง
บินไปทางดานทงนมงกวน ลอดประตุไปมามีได้บนขามตาน จงเรียกวา -
กตญูญูรคณพระเจ้าแผ่นดิน แมนวาถึงฤดูใดกชวนกบินไปหากินตามทิศ

มีได้ผลฤดู จงเรียกวามความสตัชชงกนประพฤตการต จึงได้ชอจกน
หงส์หงนเขากเทยวหากินบินไปมาเปรียบเหมือนพวกเราพนองทงหลาย ผู้ใด

ทำอนตรายกสตายดวยกนทไทนจะนงอยไตตงแตนไปอยายนกวอกนอญเคย
เขียนเซงไตพงกจนใจดวยไตยงแลวกนงอย

ขณะนเวลาจวนเยน ของกิงพกกองทพอยทตททางชงลมไตว มี
ความอาลยงนกวทเขียนเซงยงตายยงนกว จงเสพตราไทมมาแลวกเขาอน
รงชนเขายกกกองทพออกจกตวบตชงลมไตวเตนทางไปสทคไตหลายสยวัน
ไมมเหตุการณจนกระทั่งกองทพกตมเอองตงเกย ของกิงตงคายพกททวอย
นอภปรตตงทวหมงชวาทคตระวนออกคอยพงรบตง

ฝายชกไทอวยกบเตยวคมตชงชองกิง ไทลวงหนามาตงเมองตงเกย
กเขาเผากราบทลคความชอบชองชองกิง ไทพระเจ้าชองฮยจฮองเตทรวงทวบ
ทกประการแลวทลว บตนชองกิงยกกกองทพกตบมาตงแลว พระเจ้าชอง
ฮยจฮองเตไตพงกมพระททยนตรบตง ไทหาชองกิงบพวกททวเขามาเผ
ยงพระทนงบนเตกเตย ของกิงกบนายททวรกคกเขวถววยบงคมพรอมกน
พระเจ้าชองฮยจฮองจตวลกบชองกิงว การคคครงนสวเรจกเพวระทานเทนแก
แผนตจปราบเมองไตเหลยวไตคความชอบชองพวกทานมมากนถ ชองกิงจ
กราบทลวพวกชวพเจาปราบชวคกเรยบรอยครงนกวเพวระบารมชองพระองค
จิงไตเสวจการคค พระเจ้าชองฮยจฮองเตไตทรวงพงจตวลถามชุนนาง—
ทงปวงวา ชองกิงบพวกททวมีความชอบจะเลอนยคไทประการต

ชวเกย ทองกอนชุนนางพวกกงคณกราบทลวชองกิงบพวกททว
มีความชอบมากกจรงอย แตบานเมองทกอนนเกดใจวชกชมยงไมเรยบรอย
ขอพระองคจตงไทชองกิงเบนชุนนางนายททวรกบพวกพองเทลงานนถเลอน
ยคไทแกพอควรกอน ถาแมนบานเมองเรยบรอยปกตแลวจคคอยตงไทเบน
ใหญ่ตอไป — พระเจ้าชองฮยจฮองเตไตพงกเทนชอบจงเลอนยคไทชองกิง

โลวจุหนังเป็นขุนนางนายทหารใหญ่กับเดือนยศให้นายทหารทั้งปวงพอ-
สมควรแล้วพระราชทานเสื้อเกราะทองให้ช่องกงกับโลวจุหนัง แต่ทหาร-
เหล่านั้นพระราชทานเสื้อหมวกตามธรรมเนียม แล้วรบตั้งให้ช่องกงกับพวก
ทหารตงคายพักอยู่นอกเมืองตงเกียก่อน ช่องกงกับพวกพองกคกเขาดงคานับ
รบตงกับของพระราชทานแล้วถวายเป็นคมลากลับมาค่ายคอยฟังข่าวราชการ
ต่อไป

ขณะนั้นบานเมืองก็แปรปรวนเกิดโจรผู้ร้ายชุกชุมต่างตงตวชนเป็น
ใหญ่คองฮองดะอยู่ข้างทิศใต้ ชนไฮ้คองฮองอยู่ข้างทิศเหนือ อองเซงอยู่ข้างทิศ-
ตะวันตก ชนไฮ้ฉวนนมนองสองคนชาวเมืองซมจิวติดตามบ้านฮานทงวน
ชนไฮ้เป็นช่างลงรักษาเตียงชวดต้อย ผู้รักษาเมืองซมจิวกดตราษฎรให้ได้
ความเดือดร้อนจึงคบคิดกันเป็นโจร ชนไฮ้ ชนบิว ชนชิต พนองสามคน
แจ้งความจึงตงเกลยกล่อมของสมกนชนเป็นก๊กเป็นหมู่ ราษฎรเมืองซมจิว
เมืองเลงจิว เมืองชยจิวก็ชวนกันเข้าเกลยกล่อมยกชนไฮ้ชนเป็นนายมี
ไพร่พลประมาณหมื่นเศษ คบคิดกันจะฆ่าผู้รักษาเมืองและชวเกีย ท้องถวน
เสีย ด้วยคนเหล่านั้นทำให้ราษฎรคับแค้นมาก ครนสืบมาชนไฮ้กับนอง-
สองคนแย้งชิงเอาเมืองซมจิวได้กตงตวชนเป็นไตออง จดตงขุนนางทั้งฝ่ายบน
ฝ่ายกับทหารไพร่พลให้รักษาด่านทางไว้หลายตำบลแล้ว ก็ยกกองทัพเข้า
ตีเมืองลิมเลงกยซึ่งชนกับเมืองเลงจิว ผู้รักษาเมืองมีความกลัวจึงเกณฑ์
ราษฎรชาวเมืองเขาสมคบกันกับพวกทหารชนรักษาหนาทเชิงเทินประตูเมือง
ไว้นั้น ชนไฮ้ไตอองคุมไพร่พลเข้าหักกำแพงเมืองอยู่ทุกเวลา ผู้รักษา
ลิมเลงกยจึงมีหนังสือบอกขอราชการเข้าไปยังเมืองตงเกียให้ขุนนางเจ้า-
พนักงานนาชนกราบทูลขอกองทัพยกชนมาช่วยโดยเร็ว เจ้าพนักงานก็นำ

หนังสือบอกไปแจ้งแก่ชวเกียไท้ชื่อนางผู้ใหญ่ ชวเกียจึงปรึกษากับก๊กกิว
 ทองกวนแควกนาขอความขณกราบทูลพระเจ้าชองฮยจงฮองเตว บदन
 ผู้รักษาเมืองเลงจิวบอกเข้ามาว่า ชนโฮ้วนายโจรยกกองทัพมาตีเมือง -
 ลมเลงกียเขตแดนเมืองเลงจิว ขอกองทัพยกไปช่วยพระเจ้าชองฮยจงฮองเต
 ไตทรงฟังจึงตรัสว่า ศกเมืองไตเหลยวเพงจะเรียบรอย ทหารและไพร่พลยัง
 เหน็ดเหนื่อยอยู่ บदनชนโฮ้วนายโจรทิศเหนือมีใจกำเริบยกเขาดทกเมือง
 ลมเลงกียเราจะคิดประการใด ชกไตช่วยกราบทูลว่าขอพระองค์จงรับสั่งให้
 ชองกยยกกองทัพไปกำจัดโจรเสียกคงจะสำเร็จโดยง่าย พระเจ้าชองฮยจง
 ฮองเตไตทรงฟังก็เห็นชอบ

ขณะนั้นพอหนังสือบอกเมืองทศไตและฝ่ายตะวันตกเข้ามาว่าฮองละ
 และฮองเซ่งคุมพวกโจรจะยกมาตีเมือง ชนนางเจ้าพนักงานนาขณกราบทูล
 พระเจ้าชองฮยจงฮองเตไตทรงฟังกตกพระทัยจึงตรัสว่า เมืองฝ่ายเหนือเกิด
 โจรชนกไตชองกยยกไปปราบปรามแล้ว แต่ บदनหนังสือบอกเมืองข้าง
 ทศไตและฝ่ายตะวันตกว่า ฮองละและฮองเซ่งนายโจรกำเริบจะยกเขาดบ้าน
 เมือง จะได้อผู้โดยกกองทัพไปกำจัดพวกโจรทั้งสองตำบล ท้องกวนกราบทูล
 ว่า ตงแต่ซาพเจ้าเขารบราชการก็ได้รับพระราชทานเบยหวัดเงินเดือนอยู่ แต่
 ยังไม่มีความชอบต่อแผ่นดิน จะขออาสายกกองทัพไปปราบปรามฮองละ -
 นายโจรข้างไตตลอดพระเดชพระคุณ พระเจ้าชองฮยจงฮองเตทรงฟังกม
 พระทัยยินดี จึงตงให้ท้องกวนเป็นทแม่ทัพใหญ่ พระราชทานธงอาญาสิทธิ
 ให้เกณฑ์ทหารหัวเมืองยกไปกำจัดพวกโจร ท้องกวนค้เขาคำนับรับธง -
 อาญาสิทธิทแม่ทัพแล้วก็กราบทูลว่าขบ้งคมลาออกมาให้คมีดไซ้เกณฑ์ทหาร
 หัวเมือง ๆ ละสองหมื่น ยกไปตงค้อยอยู่ ณ เมืองเซียงจิวกอน แล้วท้องกวน

เกณฑ์ทหารรักษาพระองค์สองหมื่น ให้ปิดเสง ฮงมย เป็นบักชาย-ชวา
กับไท่เตยฉก้าเฮงเป็นนายทหารทั้งสองคมทหารสามหมื่นห้าพันแปดพันห้า
ร้อยไปก่อน ครนรุ่งชนเขาทองกวนกักจคนายทหารสัสมหานายยกออกมาจาก
เมืองต่งเกีย ไปสมทบกองทัพ ณ เมืองเชียงจิว รวมทหารสามสิบสามหมื่น
พร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุธ เเสบียงอาหารยกกองทัพออกจากเมืองเชียงจิว
เดินทางตรงไปกัหน้าข้างทิศใต้

ฝ่ายพระเจ้าของฮยจยฮองเต ครนรุ่งชนเสด็จออกพระที่นั่งกลมวนเตย
รับสั่งให้หาของกงกับโลวจุนหงเขาเผ่า จึงตรัสว่าชงพวกท่านเห็นแก่แผ่นดิน
ช่วยปราบชาติกมความชอบมากแต่ครนพวกโจรข้างทิศเหนือกาเรบมากชน
ตีเอาบ้านเมืองไวหลายแห่ง ท่านยกกองทัพไปกำจัดชนไฮวเสย ถาสาเวจคก
กลับมาเราจะเลื่อนยศให้เป็นใหญ่ชนไปอีก ชงกงถวายบังคมแล้วกราบทล
ว่า ชงพระองค์ทรงพระเมตตาชุบเลี้ยงพวกข้าพเจ้าทงนพระคุณหาที่เปรียบ -
มิได้จะขอทำราชการฉลองพระเดชพระคุณไปกว่าจะสิ้นชีวิต พระเจ้าของ-
ฮยจยฮองเตได้ทรงฟังกรมพระทยยนต์ จึงพระราชทานดอกไม้ทองให้ชงกง
กับโลวจุนหงคนละกิ่งกับสุราคนละสามถ้วย ชงกงกับโลวจุนหงรับดอกไม้
ทองของพระราชทานกับสุรามาดแล้ว ก็กราบถวายบังคมลากลับมาด้วยแจ้ง
ความให้พี่น้องทงปวงฟัง

ชงกงจึงพูดว่า ชงจะยกกองทัพไปปราบปรามชนไฮวนายโจรข้าง
ฮือบักทิศเหนือชนไม่เหมือนกบเมืองไต่เหลยฉวเมอครึ่งก่อน ทางที่จะยกกองทัพ
เดินไปกักนดาว ประการหนึ่งไพร่พลของชนไฮวณมอเข้มแข็งชานาญใน
การรบถ้าจะยกไปตองคิดให้ชอบกลจึงจะได้ชัยชนะแล้วส่งให้โลจุน เตยหวย
เตยฮุนกับทหารชานาญทางนาเตรียมเรือรบไว้ พอชนนางถอหนงสอมาถง

ของกงกบพวกทหารกอบกระบี่เชิญเข้าไปในค่าย คกเข้าคานับหนังสือรับสั่ง
แล้วขุนนางขุนนกเบตผนึกออกอ่านใจความว่า “เจ้าแผ่นดินของตงให้
ของกงเป็นแม่ทัพใหญ่ให้โลวจุนหงเป็นแม่ทัพรอง ให้กวนเสงกับ
อูเอียนเจยกเป็นเชยสองนายทหารทัพหน้าชาย-ขวา ตงนายทหาร
เหล่านนเบนชนลงมาให้ยกกองทัพไปกำจัดข้างศึกฮ้อบักทศเหนือถา
ของกงยกไปถึงเมืองโต ถ้าจะต้องการใช้เงินทองสิ่งของและเสบียง
อาหารก็ให้ผู้รักษามืองจัดให้อย่าได้ขัดขวาง” อ่านแล้วมอบหนังสือให้
ของกงลาภกลับเขามาเมืองตงเกย ของกงก็จัดกองทัพพร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุธ
เสบียงอาหารยกกองทัพไป

ขณะนั้นของโพตวอนจึงแจ้งกับของกงว่า ข้าพเจามพวกพ้อง -
รักใคร่อยู่ผ่นหนึ่ง แะ โค้วกวนตง เป็นชาวเมืองเค็กเฮียงแขวงฮ้อบักทศเหนือ
เดิมทีโค้วกวนตงพบกับข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่า ชนไฮ้วได้หาตัวโค้วกวนตงไป
สร้างบ้านเมืองตงเก็งทงปวงพร้อมแล้ว โค้วกวนตงสามภักด้อยกับชนไฮ้ว
ครั้นนานมาชนไฮ้วผู้เป็นใหญ่ประพฤติการไม่เป็นยุติธรรม โค้วกวนตงจึง
กลับมาอยู่บ้านหาเลี้ยงชีวิตตามเดิม ผักหัดเพลงอาวอชานชานาญมอ -
เกาทณัฐแมนนิก ได้เป็นขุนนางอยู่ ณ เมืองเค็กเฮียงสืบมา ถ้าท่านใครจะรู้
การของชนไฮ้วต้องหาตัวโค้วกวนตงมาถามดูก็คงทราบทงสน ของกงได้ฟัง
ดีใจจึงใช้ให้ของโพตวอนไปหาตัวโค้วกวนตงมา ของโพตวอนก็คานับลา
รับไปก่อน กองทัพถึงฮ้อบักทศเหนือตำบลชนหงฮองบ้านโค้วกวนตงพบปะ-
จึงได้ถามถึงความเดิมแล้วพูดว่า บदनของกงถอรบสั่งพระเจ้าแผ่นดินของ
ยกกองทัพมาปราบปรามชนไฮ้วนายโจรทิศเหนือด้วยของกงพของข้าพเจ้า
ยังไม่ชำนาญในแขวงนจิงให้มาเชิญน้องไปปรึกษาราชการ โค้วกวนตง

แจ้งความจริงตอบว่า ข้าพเจ้าโดยนชาวดเลาดอมมาว่า ช่องกงนนเบน ชายชาติ
 ทหารเทศตยชอกตญญหาทเป็รียบไม่ได้ ใจข้าพเจ้าอยากจะใคร่ไปค้ำบั
 ชานานแต่ไม่แจ้งวาชองกงอยต่าบลใด บदनเจ้าแผนตบชองรบสงให้ชองกง
 ยกกองทัพมากาจตชนโฮงนตแลว ก็ชอกจากบ้านมากับชองโพวตวน -
 หลายวันจนถงกองทัพ

ขณะนชองกงพททหารอยตามทาง ชองโพวตวนพาโค้วกนตง
 มาถง ชองกงแจ้งความกตชองรบชองโค้วกนตงเข้าไปในค้ำยจัตโต๊ะและ
 สรวาเลยงเบนทศบาย ชองกงพศตบร่างลกะชะโค้วกนตงสมคกรเบนทหาร
 กมความยนตเสพสรวาพตางจงถามโค้วกนตงว่า ชองโพวตวนแจ้งกับ
 ข้าพเจ้าว่า ทานเบนคนรักใคร่ชอบชชมาตยกันมาชานาน แต่เดมทนนทาน
 ไปสวามกกตอยกบชนโฮงยชอมรูการงานทงปวงข้าพเจากยนตด้วย ครอง --
 พระเจ้าชองชยจชองเตรบสงให้ยกกองทัพมาปวายปรามชนโฮง ข้าพเจ้า
 ยังไม่แจ้งเหตุผลต่าบลบ้านเมืองประการใดชอท่านจงชวยชแจ้งให้ทราบ

โค้วกนตงได้พงจงหยบเขาแผนทเมืองชางทศเหนอชอกมาสงให้
 ชองกงถามวาชงแผนทททานได้มาแต่ไหน โค้วกนตงว่าเดมข้าพเจ้า -
 สวามกกตอยกบชนโฮง ครอนนการตักสงครามมมาก ชนโฮงใช้ให้ชุนนาง
 เทยวทาแผนทชอบกเมืองชางทศเหนอข้าพเจ้าตามไปจิงได้รู้ ถายกกองทัพ
 ไปทางบกและทางเรือ แมนไม่รู้จักต่าบลบ้านเมืองจงเขาแผนทชอกก
 คกรจะแจ้ง ชองกงได้พงกยนตจงถามโค้วกนตงว่า กองทพนนจะยกเขา
 ทางปากน้ำไหน โค้วกนตงบอกว่าปากน้ำชะทอนเรือเดนสองเวลาถง
 แมนาถอหอ ทศตะวันออกมเมืองเกยมเดยกยกับเมืองรายทางชอกหลายต่าบล
 จนถงทะเล ถายกทัพเรือไปเหนจะไม่ได้ตลต บदनชนโฮงตทกได้แต่เมือง

ตอน ถ้าจะยกกองทัพไปตั้งจัดทหารม้ายกเข้าประตงตทางบกจึงจะเอา
 ชัยชนะได้ ชองกงแจ้งความกตใจจึงชวน ไคว่กวนตงให้ไปด้วย ไคว่กวนตง
 ว่ามารดาข้าพเจ้าชรามากไม่มีผู้ใดปฏิบัติเลี้ยงดูจึงจะต้องลากลับไปปฏิบัติ
 รักษามารดาก่อน ถ้าสืบไปภายหน้าจึงจะมาคำนับท่าน ชองกงเห็นว่า --
 ไคว่กวนตงเป็นคนกตัญญูต่อมารดาจึงเอาทองคำหนักยี่สิบตำลึงกับเงินห้าสิบ
 ตำลึงส่งให้ ไคว่กวนตง ๆ รับทองคำกับเงินก็มีความยินดีขังนักคำนับลา
 กลับไปบ้าน ชองกงยกกองทัพเดินทางไปยังเมืองบักเกีย เนยตงซีผู้รักษา
 เมืองแจ้งความกตออกมารับเชิญชองกงกับ ไคว่จุนหง์เข้าไป ในเมืองจัดโต๊ะ
 และสราเลี้ยงกันเป็นอันดีแล้วชองกงกับ ไคว่จุนหง์กลาเนยตงซีออกจากเมือง
 ส่งให้ตงคายนมพกกกองทัพอยู่ ครนรุ่งชนเขาจุน เตยหวย เตยสุน จัดเรือรบ
 พร้อมกรรมาแจงบชองกง

ชองกงจึงปรึกษากับ โงวหยงซึ่งเห็นว่า เรือรบนั้นจะคิดอ่านอย่างไรดี

โงวหยงตอบว่า ไคว่กวนตงบอกไว้ซึ่งกองทัพเรือนั้นไปไม่ตลอด จะต้องจัด
 ให้นายทหารไปตั้งรักษาอยู่ปากถาและเมืองเลงจวก่อน ท่านกับข้าพเจ้ายก
 กองทัพไปทางบกดูว่าชนโฮ้วจะคิดประการใด ชองกงได้ฟังก็เห็นชอบจึงจัด
 ให้กวนเต็ง จูบ เขยซอบุน ลิมชอง เม่งคอง โฮ้วเกียน เอียนเซ็ง เป้าหยก
 หังชอง ฮวนเซียวฮวย ฮวนเซียวเหงา ฮวนเซียวชิต ทองฮวย ทองเม้ง ฮวนสุย
 ลตง จวทอง ลจุน เตยหวย เตยสุน ชวนจัน ชิงชิน นางซิงยเหนย ฉินเหมง
 หงหลง ปวยชวน ยสืบหกนายคุมทหารไปทางเรือ แล้วให้ตงมนอยู่ ณ เมือง
 เลงจวก่อน ชองกงกับนายทหารที่อยู่บนบกยกกองทัพเดินทางด่านไตทองกวน
 ข้างทิศเหนือ

ฝ่ายกวนเต็งกับนายทหารทั้งปวงคุมทหารหมื่นหนึ่งไปถึงเมืองเล่งจิว
 คอไทชิวผู้รักษาเมืองแจ้งความก่อกบฏต้อนรับ เชิญกวนเต็งกับพวกทหาร
 เข้าไปในเมืองจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงเป็นอันดี กวนเต็งถามว่าชนโฮ่วนัคค
 อ่านประการใด คอไทชิวบอกว่าชนโฮ่วคุมไพร่พลเข้าตีเมืองลิมเล้งก๊ก —
 เขมแข็งนัก ผู้รักษาเมืองเกณฑ์ทหารและราษฎรต้านทานไว้เหล็ดกำลังนัก
 เมืองลิมเล้งก๊กจะเสียอยู่แล้ว ชนโฮ่วรู้ว่าพระเจ้าแผ่นดินของไทยก
 กองทัพมากพากันเล็ดกลับไปแล้วชนโฮ่วใช้ให้ของแข็ง อองกิด พนอง
 สองคนยกออกมาตั้งมั่นอยู่ ณ เขาไซเล้งชัว อองแข็งคุมไพร่พลมารบหักเอา
 เขาเมืองเล้งจิวอยู่เสมอมิดชิด ขาพเจ้ากัทธิชนรรักษาหน้าตงเทินไว้ —
 เขมแข็ง ครองนทานทั้งหลายมาถึงก็เป็นบุญของขาพเจ้าและไพร่บ้านพลเมือง
 จะมีความสุขสืบไป กวนเต็งแจ้งความถามว่า เขาไซเล้งชัวอยู่ที่ไหน —
 คอไทชิวบอกว่าเขาไซเล้งชัวอยู่ที่ทางทิศตะวันตก ตั้งแต่นั้นไปประมาณทาง
 ร้อยล

พูดยังไม่ทันขาดคำ มาไซก็เข้ามาแจ้งแก่คอไทชิวว่า พวกโจร
 ยกกองทัพมาตีไพร่พลสามหมื่นจะเข้าตีเมืองเล้งจิว กวนเต็งได้ฟังจึงพูด
 กับคอไทชิวว่า ท่านอย่าวิตกขาพเจ้าจะยกไปสู้รบเอง คอไทชิวมีความยินดี
 เลื่องกนเสร็จแล้ว กวนเต็งจัดให้เม็งคัง โฮ่วเกียนกับทหารอยู่รักษาเวรรอบ
 กวนเต็งกับคุมทหารออกจากเมืองเล้งจิว แจ้งว่าพวกโจรตั้งค่ายอยู่ทางทิศเหนือ
 จึงส่งให้ตั้งค่ายมั่นคงไว้แล้วจัดทหารยกตรงมาถึงกองทัพโจรกรองท่าทายให้
 พวกโจรออกมารบ

ฝ่ายนั้นบิดนายโจรคุมไพร่พลมาหมายจะเข้าตีเมืองเล้งจิว ครั้น
 แจ้งจากกองทัพเมืองหลวงยกมาจึงหยุดไพร่พลตั้งค่ายมั่นอยู่ปากทางเมือง —

เล็งจวก่อน พอกวณเต้งยกกองทัพออกจากเมืองไปตั้งชบวนทำท่ายให้ออกรบ
 ชนบิวแจ่งความก็ โกรธถืออาวุธชนมาคมไฟว์พลออกจากค่ายเห็นกวณเต้ง
 นายทหารย่นมาอ้อมได้จาประการโตชบมาตรงเข้าเฮางาพน กวณเต้งเฮา
 งาวรบรบโตหาตบเพลงไม่แพ้ชนะกัน ฉวบนตงทหารเอกกเขาชวยชนบวรบ
 ทงหลงเห็นตงนนักชบมาเขาชวย กวณเต้งเฮากระบองเหล็กตอกทงชนบว
 พลตตกมา ชมฮาน เตยตงตรงเข้าแกเฮาชนบิวไปได้ ฉวบนตงดูผมอ-
 กวณเต้งไม่ได้กชบมาทน กวณเต้งเห็นโตชชชนะเวลาากจวนคางจึงไม่ไลยกทัพ
 กลับเขาคาย

ขณะนั้นบังเกิดเป็นลมพายุพัดมาหม่หน่งแล้วหายไป จุบนิ่งอยู่ใน
 ค่ายเห็นลมพายุพัดผดสังเกตุ จึงบอกกับกวณเต้งวาเวลาคาวนนพวกโจรคง
 ยกมาปล้นค้ายเรา จึงคิดฮานบองกันเสียฮยาได้นอนใจ กวณเต้งโตพงกเห็น
 ดวยจงจตุโหลมของ ลตง จวทอง เป้าหยก ฮวยสน ลจุน ชิงชน --
 นางโก้วต้วชอคุมทหารคนละสามพันแยกกันไปช่มฮยริมค้ายข้างฝ่ายซ้าย
 ให่เขียนเซง ชวนจัน เขยชอบน ทงหลง ฮวนเซียววย ฮวนเซียวเหงา -
 ฮวนเซียวชิตคุมทหารสามพันไปช่มฮยริมค้ายฝ่ายขวา ให่ทองฮอย ทองเม้ง
 เตยสน ช่มฮยในค้าย ถาโดยนเตยงประทัดสัญญาากให้ออกรบ นายทหาร
 เหล่านนักแยกกันคุมทหารไปช่มฮยตามตง กวณเต้งกับจุบภจตุเตย ننงพุดกัน
 ฮยทโตะในค้าย

ฝ่ายฉวบนตง ทหารของชนบิวพาไฟว์พลหนักกลับเขาคายปรึกษากับ
 ทหารทงปวงวา กองทัพเมืองตงเกยมชยชนะคงมีใจกาเวบไม่คดระวังตัว -
 เวลาคาวนนเวรายกกองทัพไปปล้นค้ายเห็นจะโตชชชนะเป็นแน่ ทหารทงปวง
 วาฮบายนตงนนักงสมความคต ครนเวลาคาฉวบนตงกับชมฮาน เตยบนตงคุม

ไฟรพดเป็นกอนหนา ไทชนเซง เมอเป็นกอนหนา ไทเจียนเตง จอเกียงเป็น
บักชาย-ชวา พรอมแลวก ไทชงเสงอยู่รักษาตาย ฉวบนตงก็คุมไฟรพด
ตรงไปยังค้าย

ขณะนตงประมาณสามยามในค้ายเจียบตงคเห็นแตกวงเสงกับจับ
นงอยู่ท ไตะ ฉวบนตงสำคัญวาพวกทหารแผ่นดินของพากันหลบหมดกคุม
ระยทหารและไฟรพดกอนหนาทักเข้าไปในค้าย ทหารของกวงเสงทชุมอยู่
ชนในกจุดประทัดสัญญาชน ทหารนอกค้ายทชวา-ชวาได้ยินเสียงประทัด
สัญญาก่อกรบสกัดไว้ ฉวบนตงกับนายทหารและไฟรพดก็ตกใจไม่เป็นอัน
สู้รบ ทหารของกวงเสงจับฉวบนตงกับขมฮานได้ เตียบนตงนเตยสนฆ่าตาย
ทหารโจรกอนหนาเห็นเตยทกยกกลับ เอียนเซงกับทหารอกกอนหนงนออก
ตันทานไว้ ฮวยสยกฮานคาตากับนตาดเป็นลมพวยพดมดมวทงอากาศ -
ทหารกวงเสงตรงเข้าฆ่าพันตะลมบอนไฟรพดพวก โจรตายเตยกวาตรงทเหลอ
ตายก็แตกหนีไปสน กวงเสงคุมทหารกลับเขาค้ายตงไททหารสนนายทจับได้
มอบให้ลมชองกับฮวนเซียวชดคุมตัวไปตงให้ผู้รักษาเมืองเลงจิวจิวชงคุกไว้
แลวกวงเสงก็พกทหารอยู่ทนน

ฝ่ายชองกงเตนกงทพไปตงตานไตทองกวงตงค้ายมนตงไวตรกตรอง
การทจะทักเขาค้าย มาไซกรบไปแจ้งความตามชงชองกงยกกกองทัพมา
ผู้รักษาดานทราบทกประการ

ฝ่ายชวสอชผู้รักษาดานไตทองกวงแจ้งวาชองกงยกกองทัพมาตง
ค้ายอยู่หนาดาน จึงไห้โจวคฮเต็งนายทหารกับเจียะเก็ง เจียะเกียง เจียะสน
ทหารรองสามนายคุมไฟรพดหารอยยกไปคอยตันทานกกองทัพเมืองตงเกย
โจวคฮเต็งกับทหารรองสามนายคุมไฟรพดออกจาดานตรงมาตงเป็นขบวน

แล้วร้องทาทายให้ออกรบ ชองกงแจ้งความจริงตามทวารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะ
 อาศายกไปจับพวกโจรได้บ้าง อูเฮียนเจยกกว่าข้าพเจ้าขออาสาไปจับโจรเอง
 ชองกงยกยอมให้ไป อูเฮียนเจยกจึงคุมทหารออกจากค่าย โงวคตเส่งเห็น
 อูเฮียนเจยกตรงมากับมาเข้าใกล้เอาทวนแทง อูเฮียนเจยกเอากะบองรับ
 รบได้หลายเพลง โงวคตเส่งทานกำลังไม่ได้คิดจะถอยหนี เจยะเกียงทหาร
 รองกเขาช่วยโงวคตเส่งรบ อูเฮียนเจยกเอากะบองตลกเจยะเกียงตกมาตาย
 เจยะเก็ง เจยะสุนเห็นกโกรธตรงเข้าล้อมอูเฮียนเจยกไว้ อูเฮียนเจยกสู้รบ
 อยู่นานโดยอหือ เตยเซงกลัวอูเฮียนเจยกจะเสยทกตรงมาเอาคนคลาขวาง
 ถุกหน้าโงวคตเส่งพลตกมา ลุขยตรงไปเอาขวานฟันถุกโงวคตเส่งตาย—
 อูเฮียนเจยกเอากะบองตลกบาเจยะสุนเจ็บปวดเหลือทน พนองสองคนกหน
 กลับเขาดานแจ้งความให้ชวตอชมุรชาดานไทพง ชวตอชได้พังกโกรธจึงจัด
 นายทหารกับไพร่พลตามหมนยกลงออกมาจากดาน เจยะเก็งบอกกับชวตอช
 ว่านายทหารตลกกระบองสองมอนนทตเจยะเกียงตาย ชวตอชได้พังกหัวเราะ
 แล้วว่าสาอะไรกับทหารหมนโยจะตองเกรงกลัว

พุดตงนนักขบมาตรงเข้าเอาทวนแทง อูเฮียนเจยกเอากะบองรับ
 รบได้หลายเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน เจยะเก็งมีความโกรธอูเฮียนเจยกนัก
 คิดจะแก้แค้นแทนเจยะเกียง เห็นอูเฮียนเจียนรบอยู่กับชวตอชผู้เป็นนาย จึง
 ขนเกาทณทขยงไปถุกแขนซ้ายอูเฮียนเจยกเจ็บปวดกขบมาหน ชวตอชเอา
 ทวนแทงถุกซ้ายอูเฮียนเจยกพลตกมา ฮวยหยง เตยเซงตรงมาแย่งเอา --
 อูเฮียนเจยกกลับไปค่าย โฉวจนทงขกตามออกมาเห็นอูเฮียนเจยกเสยทกโกรธ
 ขบมาตรงเข้ารบกับชวตอชและเจยะเก็งได้หลายเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน --
 ฮวมฉวนทหารโจรขบมาถุกทวนตรงมาจะเข้าช่วย เตยเซงรบออกจากค่าย

เขาก่อนคิดลาขวางถูกสวมฉนวนพลัดตกมา ฮิวเต็งทหารโจรรีบมาแย่งเอาตัว
 สวมฉนวนไป ฮิวเก็งตตันายทหารโจรถือกระบองศลาหนกรอยขงตรงมาจะ
 ไล่รุกไล่ไป ฮิวเก็งตตรบชยกับลชยๆเขาชวนพนถูกเทามาของฮิวเก็งต
 ชาติมากระโตฮิวเก็งตตกมา ลชยตรงเขาชวนพนถูกกลางตัว -
 ฮิวเก็งตตชาติของทอน ชวสอชมุรกดานรบกับโลวจนหงอกหลายสิบ -
 เพลง ชวสอชตไม่ไดกขบมาหน โลวจนหงขบมาได้ จันฉวน เลกชย
 ฮิวเต็งทหารโจรตามนายเห็นกตรงเขารบสกัด โลวจนหงไว้ ชวสอชกับ -
 เจยะเกงหนเขาดานใต้ โลวจนหงรบกับทหารโจรสามนายกรองตวาดด้วย
 เสียงอันดัง จันฉวนตกใจเสยท โลวจนหงเอาทวนแทงตกมา ฮิวเต็งกับ
 เลกชยเห็น โลวจนหงผมอแซมแขนงกกดจะหนี โลวจนหงเห็นไตตรงเขา
 จับฮิวเต็งได้ เลกชยตกใจหนักลบเขาดานปดประตกรักษาหน้าทไวแซมแซม
 ชองกงย่นอยหน้าคายเห็นว่าไตชยชนะกตมาลอสัญญาชน โลวจนหงกับ
 ทหารเหล่านนไดยนักไมไล่คมทหารกับเขาคาย ชองกงใหเจตบญชตาม -
 บรรดาทหารทมความชอบไว้

ฝ่ายชวสอชมุรกดานเสยทหารและไพร่พลเป็นอันมากกมความ
 วิตกยงนัก จึงบอกเข้าไปชอกองทัพใหยกมาช่วยโดยเร็ว

ฝ่ายชองกงปรึกษากรรทจะหักด่านชยกับ โงวหยงชินแต่ยังไม่ตกลง
 ชเชยนักตรงเขาดานบแจงกับชองกงว่า ข้าพเจาไดยนข่าวว่าในดาน - -
 ใต้ทองกววนนี้ มีพระปรวงค์อยู่กลางเมืององค์หนึ่งสูงใหญ่ เรียกว่า -
 พู่โต้วไปวทะ ข้าพเจากับเจยสวจะขออาสาลอบเข้าไปในดานเอาประทัดแตก

วางไว้บนเชิงเทียนกำแพงหงส์ตาดานเอาสายชะนวนพาดไว้แล้วจะเอาเชือกไฟ
ขึ้นขึ้นไปบนพระปรางค์ตาเห็นได้ทักจะทงไฟให้ไหม้บ้านเรือนราษฎรจนแล้ว
จึงยกกองทัพเข้าหักด่านใต้ของกวนก๊กคงแตกได้ง่าย

ของก๊กเห็นด้วย ซเซียน เจยสู่ว่านบลามาจัดเชือกเพลิงและประทัด
พร้อม ครนเวลาค่ากษวณก้นออกจากค่ายตรงเข้าไปยังด่านไม่เห็นมีคน จึง
ขึ้นต้นไม้ข้ามกำแพงเข้าไปเห็นเจียบสด ซเซียนจึงบอกกับเจยสู่ว่า -
ทหารและไพร่พลพวกโจรพากันหลับสนิท พึงเอาประทัดแตกไปวางไว้บน
บ่อนหอรับหงส์ตาดาน เอาสายชะนวนลามาไว้ให้พร้อม น้องจะขึ้นไปบน
พระปรางค์คอยทวงทอย ถึงกำหนดก็จะเอาไฟทงให้ตตเรือนจน พึงจุด
สายชะนวนประทัดแตกแล้วจึงรีบลงไปทำลายประตูกำแพงเปิดรับกองทัพ
พวกเรา เจยสู่วรบบดา ซเซียนลอบไปขึ้นบนพระปรางค์เตรียมเชือกไฟ
ไว้พร้อม

ฝ่ายของก๊กครนซเซียนกับเจยสู่วไปแล้ว ก็จัดทหารสืบสองนาย-
คุมทหารหมื่นหนึ่งมาก่อน ไทเตยเซ่ง ซกเถียวยกหนุนตามมาถึงด่านพร้อม
กันเห็นเจียบสดกคอยทอยพอเวลาสามยามยกเข้าหักด่านทหารและไพร่พล
พวกโจรทรกษาหน้าทเชิงเทียนโดยนเสียงฮอฮองกตกใจแตกตนกนจะชนบนหอ
รับ เจยสู่วเอาเชือกไฟจุดชะนวนประทัดบนกำแพงตตชนหงส์ตาดาน ประทัดแตก
ดังดินแผ่นดินไหว ทหารและไพร่พลพวกโจรตกใจไม่อาจชนบนหอรับพา
กันแตกหนี ซเซียนโดยนเสียงประทัดก็เอาไฟทงตบ้านเรือนในด้านใหม่ลามา
ไป เจยสู่วรบบลงจากกำแพงตรงเข้าพนักลอนเปิดประตูรับทหาร ของก๊ก
เข้าด่านได้ไล่ฆ่าฟันเบ้นตะลุมบอน ทหารและไพร่พลพวกโจรล้มตายลงเป็น
อนมากทเหลือตายก็แตกหนีไป

ฝ่ายชวสอชฌูรภษาดานนอนหลับอยู่โดยนเสยงกตกใจตนเห็นไฟ
 โหมชนกเสยใจมิไคคตจะสรบกทงตาดไตทองกวนเสยหนีไปดำนเงกมังกวน
 พอเวลาสว่างชองกงจงไททหารช่วยดับไฟแล้วจตการบ้านเมือง เกดยกดอม
 ราษฎรไททามาหากนเป็นปกตเรยบรอย รวบรวมทรวพยสงของเสบยงอาหาร
 ไคเป็นอนมาก ชองกงกจตบุญชความชอบไทกับชเชยน เจยสว เป็นต้น
 ทหารเหล่านนแต่พอสมควร ชองกงจงพดกับโงวหยงว่า บตนกไคตาดน—
 ไคทองกวนแล้วตอไปนนจะคตเป็นประการไค โงวหยงกหยบเอาแผนทชง
 ไควกวนตงไทมาตมแจงว่า ตงแต่ตาดน ไคทองกวนนไปทางสยปลงตาดน—
 เงกมังกวน ผุรภษาดานนนมมอเข้มแข็ง โงวหยงไคทราบจงพดกับชองกงว่า
 ตองจตทหารแยกเป็นสองกอง ยกไปตงชุ่มอยู่ในบ้ำเงกมังกวนแล้วจตทหาร
 สกกองหนงยกไปทาทายให้ออกรบทำเป็นแตกหนีให้พวกโจรลุดไคกองชุ่ม
 ทงสองจะไคออกประตงตทกเอาตาดนเงกมังกวนกตงจะประสบความคต

ชองกงไคพงกเห็นชอบ จงให้โลวจนทง ตงเผง เตงฮย เจยะเก็ง
 เปหลน เชยชอบน อนทอ ผงก รวมแปดนายคमतทหารหมนหนงยกไปเป็น
 กองลอ แล้วจตให้อเชยนเจยก เตยเซง ชงลย เสงเอยไฮ้ว นางไฮ้วชาเหนย
 โจวเอยน โจวยน ชอจัน ลีเอง ไควเขียนนายทหารม้า นายทหารเดินเท้า
 คอลุดทรม บสง ลชย ลจัน จุตง ลย هنگ เกยเตยน เกยไปว เลงจัน เอยหลิม
 รวมยสบนายคमतทหารสามพันไปชุ่มอยู่ริมตาดนสองข้างชาย-ชวา ถ้าไค-
 ยนเสยงประตตสอญญาาก ไทยกออกประตงต นายทหารทงปวงกคमतทหารยก
 ไปชุ่มอยู่ตามสง

ฝ่ายชวสอชกบทหารและไพร่พลพากันแตกหนีไปดำนเงกมังกวน
 แจงความชงเสยตาดนให้ชนชตพงทุกประการ ชนชตนนเป็นนอชงชนไฮ้วนมมอ

แกลงขบมาหน เองเจอะกับทหารทั้งปวงขบมาได้ไปประมาณทางใต้สามสิบ
 เห็นว่าไม้ท่นกองทัพแผ่นดินของ จึงตงค่ายพักไพร่พลอยู่ ไฉวจนหนังกตงค่าย
 มั่นลงไวไม่ยกออกสู้รบ ตวนทองกนทหารเอกไม่เห็นพวกช่องกงยกออกรบ
 หลายเวลาสำคัญจากกองทัพแผ่นดินของแพ จึงส่งไพร่พลให้ยกไปหักเอา
 ด้านใต้ทองกนกลับคนมา อุเงกหลม เอยตวน ทหารรองสองนายจึงแจ้ง
 กับทองกนว่า ไฉวจนหนนสมอเขมแข็งนักอาจสู้รบคนได้ถึงหมื่น เหตุใด
 ไฉวจนหนนมิได้คิดสู้รบให้แตกถอยล่ากองทัพไปคงจะคิดอุบายประการใด ท่าน
 จงตรกตรองดูก่อน ตวนทองกนตอบว่านับประสาอะไรกับพวกเหล่านี้ไม่มี
 สติปัญญากาลดงและฝีมือจึงได้แตกหนี ถ้าพวกเจ้ามีความกลัวไม่อาจไปก็จะ
 ขาเสีย พวกทหารได้ฟังก็งมใจต้องยกตามไปในเวลากลางคืน ไฉวจนหน
 กับทหารเหล่านั้นแกลงรบตลอด ตวนทองกนคุมไพร่พลได้กระชั้นไปประมาณ
 ทางอกสามสิบลกตงค่ายอยู่

ฝ่ายเบ่หลนขบมาหนไปทางทิศตะวันออก บอกกับอเฮยนเจยกว่า
 ไฉวจนหนนให้ข้าพเจ้ามาแจ้งกับท่านว่า ถ้าแมนตวนทองกนนายทหารโจร
 ยกกองทัพได้ ไฉวจนหนนไปประมาณทางใต้สองร้อยลแฉวก ให้ท่านยกกองทัพ
 ไปตีด่านเงกมังกวน ถ้าชนชดคมไพร่พลออกรบท่านจงล่อให้กองทัพโจร
 รุกไล่ติดตามไป อีกกองทัพหนึ่งเห็นว่าไกลได้ท้วงที่จะให้ล่อตีรบกับนายทหาร
 เหล่านั้นยอมไปทางหลังเขาตรงเขาดาน ต่ประดงเข้าไปพร้อมกันก็คงสม
 ความคิด อเฮยนเจยกแจ้งความจึงส่งเบ่หลนว่า ชงการจะล่อกองทัพโจรตก
 พนังกานพี น้องจึงรีบไปบอกตามบรรดาพวกเราให้รู้เตรียมการไว้เถิด —
 เบ่หลนรีบกลับมาแจ้งกับพวกพ้องให้รู้ทงกนตามอุบายที่ ไฉวจนหนนส่งทุก
 ประการ

ฝ่ายอเชนเงยกกรนเบหฺลนกลับไปแล้ว จึงให้ทหารไปบอกกับ
 ลุตซม ลชย กตง ลยเหง และทหารเหล่านั้นว่าให้คุมทหารอ้อมทางไปซุ่ม
 อยู่หลังตามเงกมังกวน ถ้าโดยนเสียงประทัดสัญญาณให้ยกเข้าหกด่าน -
 ลุตซมกับทหารแจ้งความกคุมทหารวิ่งไปในเวดากลางคน อเชนเงยกกคุม
 ทหารตรงมายังหน้าเงกมังกวน ร้องทาทายให้ออกรบ ชั้นชิดผู้รักษาด่าน
 แจ้งความตกใจจึงประชุมชนนางนายทหารมาพร้อมปรึกษาว่า ตอนทองกน
 กับไพร่พลได้กองทัพแผ่นดินช่องไปไกลแล้วเหตุใดกองทัพแผ่นดินช่องจึงยก
 มาจะเข้าหกด่านอีกท่านจะคิดประการใด

เจยะเกงว่า ตอนทองกนยกกองทัพได้โลวจุหน่งไปไกลนักเห็นจะกลับ
 มาไม่ทัน ท่านจงจัดให้นายทหารและไพร่พลยกออกไปตวนทานก่อน ชั้นชิด
 ได้พังกเห็นชอบจึงส่งให้อวสอหยงทหารเอก ไชวกิต คุมบ้วนชุนทหารรอง
 คุมไพร่พลยกไป อวสอหยงกับนายทหารค่านับลาพาไพร่พลออกจากด่าน
 เห็นทหารของกงยนม่าอยู่ ไชวกิตกขบมาตรงเขารบกับชงลบโดยลับเพลง
 กแกลงชกมาหน ไชวกิตไม่รู้จักขบมาได้ตามไปโดยเร็ว ชงลบได้ทกชกมา
 หนหน้ากดับเอากระบองตอกไชวกิตตกมาตาย อวสอหยงเห็นกโกรธขบมา
 เขารบกับชงลบได้ตามลับเพลง ชงลบกขบมาหน อวสอหยงก็ไม่ได้ชกมา
 หยตอยู่ นางไฮวซาเหนยขบมาตรงเขารบกับอวสอหยงโดยลับเพลง
 นางไฮวซาเหนยแกลงชบมาหน อวสอหยงก็ขบมาได้ เตยเซงขบมาออกไป
 เขากอนศลาขวางถูกหนวอวสอหยงพลตตกมาลง นางไฮวซาเหนยเอากระบ
 พนอวสอหยงตาย หนจงเสยงทหารโจรก็โกรธตรงเขารบกับนางไฮวซาเหนย
 เตยเซงกดับเขารบกับหนจงเสยงได้สองเพลง เตยเซงเขากอนศลาขวาง
 ถูกหนจงเสยงพลตตกมา เจยะเกง คุมบ้วนชุนกเขาแยงเอาหนจงเสยงกลับ

ไปได้แล้วรวมทหารไพร่พลยกกองทัพใหญ่เข้าไล่ฆ่าฟัน อูเอียนเจยกกับ
 ทหารสัฟลาถอยพลาถ เกยเตียน เลงจน เห็นได้ทุกจุดประทัดสัญญาชนท
 หนาดานตั้งคอยสกัดกองทัพพวกโจรอยู่ งบประมาณกับไพร่พลไล่ทหารชองกง
 ไป ครั้นได้ขึ้นเสียงประทัดตกใจคุมทหารและไพร่พลกลับอูเอียนเจยก-
 กยกกองทัพไล่ประตงเขามา งบประมาณกับเจยะเกงแตกหนกระจัดกระจาย
 ไล่ตามกับพวกทหารซึ่งขมอยู่หลังดาน ไดยนเสียงประทัดสัญญาากพากันเข้า
 ทกดาน พออูเอียนเจยกไล่ตามงบประมาณไปถึงกยกเขาประตงตงงบประมาณ
 เจยะเกงหนเขาดานโดยดประตไม่ทัน อูเอียนเจยกกับทหารเข้าในดานได้
 ไล่ฆ่าฟันเป็นอดหมาน ฆนชตผู้รักษาดานกับไพร่พลไม่ทันรตวตกใจ ฆวย
 ฆาวุธไม่ทันกพากันรวนเร ทหารชองกงทงสองเห็นได้ทกประตงกนเขารกไว้
 ไล่ตามจับฆนชตผู้รักษาดานมัดไว้ นายทหารชองกงจับนายทหาร โจร ได้
 หลายคน นอกนฆาตายเป็นอนมาก ฆวงเกงเสง ปนชไตเฮงเอก เดยนทย
 ทหารโจรทงสกกกับไพร่พลทหารอยยก หนออกจกดานตรง ไปยังเนินกม โอวเนย
 เลกษยกกับฆวสอชหนไปได้ อูเอียนเจยกกับไล่ตามและทหารกเขาตงมนอยู่ใน
 ดานเงกมกวงน

ฝ่ายตวงทของกนนายทหารโจร ยกกองทัพไล่ตาม ไล่จนทงไป-
 ประมาณทางสามรอยล ครนเงงวากกองทัพชองกงทกเขาดานได้กตกใจจะ
 ยกกองทัพมาจะช่วยฆาดาน ไล่จนทงกับทหารรกไล่ตามทนกฆาฟันเป็น
 ตระดุมบอน ตงเฟง เตงฮย ฆาฮวงสูกกับอเงกหลนทหารโจรทงสองตาย
 ฆยฆอนจับเอยตวง ไล่จนทงจับตวงทของกนได้ ทหารและไพร่พลพวก
 โจรล้มตายลงอกเป็นอนมากทเหลือตายกรบหนไป ไล่จนทงจยกกองทัพ
 เข้าอยู่ในดาน ชองกงกับโจรทงเงงความกยกกองทัพมาถงดานเงกมกวงน

นายทหารทงปวงออกมารับเชิญของกง โงวหยงเข้าไปข้างในลดชั้นจับชั้นชิด
 ผู้รักษาด่าน โฉวจนหนั่งจับตัวนทองกน นายทหารพวกพ้องเหล่านั้นจับ
 ทหารโจวไตคุมเอาตัวมาส่ง ซองกงให้จัดบัญชีความชอบไว้แล้วจึงให้เอา
 ตัวชั้นชิดผู้รักษาด่านกับทหารที่จับมาไปฆ่าเสียทั้งสิ้นแล้ว จัดการในด้าน
 เรียบร้อยแล้วพักทหารอยู่ได้สัปดาห์ ซองกงจึงปรึกษาโงวหยงว่า ข้างหน้า
 นนตาบดเนนกีมิโอวเนยจะจัดให้สู้ โดยยกไปตี โงวหยงได้ฟังก็ยั้งคิดตรึกตรอง
 อยู่ โฉวจนหนั่งพูดว่า น้องจะอาสายกไปตีเนนกีมิโอวเนย ซองกงกับโงวหยง
 ก็ยั้งคิด โฉวจนหนั่งจัดเอานายทหารหกนายกับทหารยกออกจากด่าน ยกไปถึง
 ตำบลฮุนเกาะเค่าปากทางเนนกีมิโอวเนยก็ตั้งค่ายมั่นลงไว้

ฝ่ายจอกบนเงงผู้รักษาด่านเนนกีมิโอวเนย มีทหารเอกอยู่หกนายชื่อ
 ง้วนตงเหลียง แซ่เซ่ง เซาหง อิงหน ซองเฉียน ลิวเจกกับไพโรพลสามหมื่น
 เฉวฉวนนนจอกบนเงงออกวาราชการพร้อมด้วยนายทหารมาไซเข้า ไปแจ้ง—
 ว่า กองทัพของกงยกมาใกล้จะถึงเนนกีมิโอวเนยอยู่แล้ว จอกบนเงงได้ฟัง
 ก็โกรธจึงว่าพวกเหล่านีจะมาหาตายหรือ แล้วเตรียมการจะออกสู้รบ พอ—
 ฮวงเงงกับทหารและไพโรพลหนีออกจากด่านเงงมังกวนมาถึงเนนกีมิโอวเนย
 แจ้งว่าจอกบนเงงจะยกออกสู้รบ ก็เข้าไปแจ้งความซงเสียด่านทั้งสองให้ฟัง
 แล้วว่าของกงยกกองทัพมาตรงนเขมแซงนุกยากที่จะสู้รบ ข้าพเจ้าเห็นว่าตง
 มนรักษาทหารที่เชิงเทียนไว้ให้แน่นหนาอย่ายกออกต่อสู้ด้วย กองทัพของกงยก
 มาทางไกล ถ้าเข้าไปเสบียงอาหารเบาบางก็ต้องยกกลับเอง ถ้าแมนได้หวังที่
 จึงยกกองทัพตามไปตีเอาคงจะได้ชัยชนะ ด่านทั้งสองก็จะกลับคนมาตามเดิม
 จอกบนเงงได้ฟังก็ไม่เชื่อ จึงทหารกับไพโรพลหมื่นห้าพันพร้อมยก
 ออกจากเนนมาถงหนาค่ายกองทัพของกง ก็แยกพลเป็นบิกชาย—ชวารอง

ทำทนายให้ออกรบ โฉวจนหงย่นด้อยหน้าตายโดยนิจถามนายทหารว่า—
 ผู้ใดจะอาสาจับพวกโจรได้ ตั้งเผงรบอาสาขบม้าออกไป จอกบนเกงกให้
 ฮ่องหนออกรบกับตั้งเผงได้สามสับเพลง ตั้งเผงเอาทวนแทงถูกบาชายองหน
 เจบปวดกหนกดับ ของเฮยนเทนกโกรอขบม้าตรงมาจะเซารบกับตั้งเผง—
 ฮนทอออกสกัดรบกันได้สับเพลง ฮนทอแกลงชกมาหน ของเฮยนไม่วท
 กขบมาได้ไปโดยเร็ว ฮนทอได้ทกชกมากลบ ของเฮยนชกมาหยุดไม้ท
 ฮนทอเอางาพนถูกของเฮยนตกมาตาย จอกบนเกงเห็นทหารเสียชีวิตทกโกรอ
 ขบม้าออกมาจะเอาขวานฟัน เจยะเก็งตรงออกรบกับจอกบนเกงได้หลาย
 เพลง เจยะเก็งสู้มอจอกบนเกงไม่ได้ขบมาหน เบหลนขบมาตรงเซารบ
 สกตจอกบนเกงไว้ เจยะเก็งชกมากลบเซาช่วยเบหลนรบ จอกบนเกงตามทวน
 ทหารสองนายมได้ถครนคราม เผงกเห็นนายทหารทั้งสองสู้มอจอกบนเกง
 ไม่ได้ขบมาจะเซาช่วย ลิวเจกทหารโจรถือขวานสองมอตรงมาสกตเผงกไว้
 ตั้งเผงกขบมาเซาช่วย กองทพทงสองสู้รบอยู่เป็นสามรรถ

ฝ่ายห้องกง โฉวหยง ครันโฉวจนหงรบอาสาออกไปแล้วไม่วางใจ
 จึงจัดให้อูเฮยนเจยก เตยเซง ซอจัน ลีเอง ชิงลิม โฉวเขียนทกนายคุมทหาร
 ยกตามไปช่วย ครนถงคายเห็นสู้รบกันอยู่กำลังชุลมุน เตยเซงกตรงไปเอา
 กอนศลาขวานถูกหน้าจอกบนเกงมรภษานนตกมาตายพวกทหารเห็นนายเสียชีวิต
 ทกไม่เป็นอรบ เผงกเอาทวนแทงถูกลิวเจกตกมาตาย ไพ่วพลพวกโจร
 กระสวระสวายพากันล่าถอย โฉวจนหงเห็นได้ทกคุมทหารรุกไล่ฆ่าฟันไปจน
 ถงเนนกกมโฉวเนย งอนตงเหลยงนายทหารโจรเห็นกอทพของกงได้มาถึง
 หนาเนนกกขบม้าออกรบกับโฉวจนหงได้หลายเพลง โฉวจนหงเอาทวนแทง
 ถงงอนตงเหลยงตกมาตาย แซเซง เซาหงทหารโจรทงสองกตรงเซารบ—

โลวจุหนงแต่มเดียว โลวจุหนงมโตครนคราม ฮวงเก็ง เสงปุ่น ชูโตเฮง
 เห็นโลวจุหนง มมอเซมแซงกตรงเขาชวยรบลอมไวทงทานาย โลวจุหนง-
 สู้รบว่องไวเอาทวนแทงถูกแซเซ็งตกมาตายทหารโจรสืบนายกรวนเว โลวจุหนง
 โทมเข้าจับเขาหงโตสงโททหาร ฮวงเก็ง ชูโตเฮง เสงปุ่นตกใจกลัวยงนัก
 หนีไปข้างทิศเหนือ ไพร่พลพวกโจรก็แตกหนีกระจัดกระจาย อิงหนนตาย
 ในที่รบ โลวจุหนงยกกองทัพไปตั้งมั่นอยู่บนเนินกิมโฮวเนย ทหารก็
 เอาตัวเขาหงมาส่ง โลวจุหนงส่งโทแกมตออก แล้วเขาหงก็คุกเขาคำนับ
 พุดว่าท่านไม่ฆ่าเสียนนพระคุณเป็นที่ยง แต่ทางซึ่งจะไปถึงเนินโฮวหลิมเนย
 ข้าพเจ้าจะนำท่านยกกองทัพไปตีให้จงได้ ถ้ายกต่อไปข้างหน้าชื่อว่าเนิน-
 แปะโฮวเนย ผู้รักษานีนชื่อโฮวหลิตตอานมทหารหลายนายมมอเซมแซงนัก
 กับไพร่พลสบทมนตงมรรักษานีนอยู่ ซึ่งจะข้ามไปนีนยากนัก โลวจุหนง
 ได้พังกไซให้ทหารไปแจ้งความกับชองกงแม่ทัพใหญ่ตามซึ่งตได้เนน -
 กิมโฮวเนย เขาหงยอมตามภักตรบนำทางไปให้ทราบทุกประการ ชองกง
 แจ้งความจึงตงให้เขาหงเป็นนายทหารนำทางไปฮ้อบักข้างทิศเหนือ แล้วให้
 เตยเซง เตงตตชุน ตงเมง เกงอองทหารมาตนายกับทหารตามพนักให้เขาหง
 เดินล่วงหน้าไปก่อนประมาณทางไตรอยล จึงตงค้ายรอกคอยกองทัพโลวจุหนง
 ครนเขาหงกับทหารสืบนายเดินทางไปไตรอยลกรอกคอยกองทัพอยู่ โลวจุหนง
 ตงแต่ได้แจ้งความตงชองกงแล้วยกกองทัพออกจากเนินกิมโฮวเนยไปทันจึงตง
 ค่ายมณฑงไว้

ฝ่ายเสงปุ่นชาวเมืองบักเกย เดิมเป็นชุนนางตำแหน่งทหัดนายทหาร
 กอกรซึ่งเป็นชุนนางผู้ใหญ่คิดหาความผิดใส่จะทำโทษ เสงปุ่นรตวัดคิดจะหนี
 ไปเขาสวมภักตอยู่เขาเนยชวเปาะก ไม่มผู้ใดชกนางจึงได้หนีไปข้างฮ้อมัก-

ทศเหนือ เขาสามภักคชยกับชนโฮวนายโจรสบมาครนเสงปุนแจงว่า เขาหง
เขาสามภักคชยกับพวกพองแผนคชของ บตนรบอาสานากองทัพโลวจนหง
มาตงคยพกททวอยู่ตามทาง จ้าเราจะไปอ้อมน้อมยอมอยู่กบชองกึ่งภาย
หน้าคงได้แกแค้นกอโทษวยเป็นแน่

คตแลวกเตรยมไฟรพลของตวทวรายตรงมายังคย โลวจนหงใน
เวลากกลางคน บอคนายประตวาวเรนชาวเมืองบักเกยชอเสงปุน คมไฟรพล
มาสามภักคชกับทวนแม่พรอง นายประตักเข้าไปแจงให้ โลวจนหงให้ทวาม
โลวจนหงจิงให้หน้าเสงปุนเข้าไป เสงปุนค่านับแลวกพูดว่า เดมข้าพเจ้าเป็น
ททวของเนยตงชท่านจ้วไม่ได้หรือ โลวจนหงถามว่าเหตุใดท่านจิงได้มาอยู่
ทน เสงปุนกแจงความแต่ทนหลังให้ฟังทุกประการ แลวกบตนข้าพเจ้ากบ
ไฟรพลอยสามภักคชยด้วยทวน โลวจนหงได้ฟังกยนต์ บอชอความชง
เสงปุนกบไฟรพลมาอ้อมน้อมไปให้ชองกึ่งแม่ทัพใหญ่แจงแลวก โลวจนหง
จิงปรักษากบเสงปุนว่า เราจะคตอ่านสู้รบกับพวกโจรประการใด เสงปุนว่า
ชงเนนไซวหลิมเนยชางทศตวณตกนนมภุเขาหงชอทวอยหงนชัวสูงใหญ่
นภบนชามกไมพน มีโจรพวกหนึ่งประมาณหมนเศษตงชองสมอยู่ทนนตาม
ลำพัง นายโจรใหญ่ชาวเมืองโพวตงชอถงเปียน นายโจรทสองชอบนตงหยง
นายโจรทสามชอชุกม นายโจรทสี่ชอ มเกยง ผมอเขมแซงนิก แมนได้
คนทงสมาเป็นพวกพองแลวก ศกชางชอบกทศเหนือกคงสมคความปรวารถนา -
โลวจนหงว่า ทานจะอาสาไปเกลยกลอมนายโจรทงสี่ใหม่สามภักคชแต่โดยคต
จะไดหรือไม เสงปุนตอบว่า เดมทข้าพเจ้าได้สู้รบกับนายโจรทงสี่ ถ้า -
เกลยกลอมแต่โดยคตทใหม่จะมา โลวจนหงได้ฟังกตวกรองหาอุบายอยู่

ฝ่ายของกงเงงวา ไฉวจนหงยกกองทัพออกจากเนนกีมิ โฉวเนยไป
แล้ว จึงส่งให้นายทหารอุยรักษาตามทางสองตำบลไว้กวดขัน ตัวของกงก
ยกกองทัพออกจากเงงมังกวน รอนแรมไปตามระยะทางพบกองทัพไฉวจนหง
ก็เหตงควมมกลง ไฉวจนหงกับทหารเหตงนเงงควมกออกมารบ เชิญ
ของกงกับพวกพองเข้าไปในค่าย เสงปนจึงเข้าไปค่านบของกงเลาควมเต็ม
และยอมตามภกตโทษทุกประการ ของกงกมควมยนต์ ไฉวจนหงบอก
แกของกงวาเสงปนเงงควมวา นายโจรทงสองอยู่ ณ เขาหวยหงนชวผมอ
เซมแซงคตอานอยางไรจึงจะไดคนทงสมา โงวทงตอบวาทานอยาวตคคง
จะคตเกลยกลอมเอาใหจิงไดพุดแลวกจค โตะแตะสุรามาเลยงกนเบนทรนเรง

ฝ่ายชวงเงงกับไพรพลดหนมาถงตามลปวยหุเงงเงงควมชงเสย-
คานและเนนโงงวตงเหตงยงฟงทกประการ งวตงเหตงยงไดฟงชวนเงงมา
บอกกโกรจคโตชวงเงง ชูโตเฮง เฮกเหตงนกับเฮยะเอง กิดควนมุ่ยและ
ทหารบักชาย-ชวา คมไพรพลดสองหมนออกจากตำบลมาไกลจะถงเนน-
กีมิ โฉวเนย เหนกกองทัพของกงตงคายนอยูกจคเบนชบวรนรองทาทายให
อกรบ ของกงจิงถามนายทหารวาผู้ใดจะอาสาอกรบบาง ขอเหตงเข้าไป
ค่านบรบวา ชาวเงงจะไปจับพวกโจรเอง เสงปนบอกกับขอเหตงวาทานจะ
ยกไปรบกับเฮยะเองและกิดควนมุ่ยทหาร โจรทงสองนตองระวงตัวอยาได-
ประมาท ขอเหตงรบคาคมทหารออกจากคายนไป ของกงไดฟงเสงปนดงควม
ก็ไม่วางใจ จึงจคโตเตยเซง ชาจัน ทงหลงยกไปชวยนายทหารทงสามค-
ทหารออกจากคายนตามขอเหตงไป ขอเหตงเห็นชูโตเฮงยนมมาอยกเขารบได
ยสืบเพลงยงไมแพชนะกน เตยเซง ตรงไปเอากอนคลาชวางถกคระชะชูโตเฮง
เจบปัดคชบมาทน กิดควนมุ่ยเหนก โกรจคอกรบของเหลกตรง เขารบกับ

ชองเหลงได้ออกไปเพลง ชองเหลงทานกำลังไม่ได้ก็ชกมาหนี ก็จวนม้วยก็
 ขยับมาได้ตามกระชนมา เตยเซงเอาก้อนศิลาขว้างถูกกั้วจวนม้วยตกมาลง
 ชองเหลงเห็นกั้วหนักมากลบบเอาทวนชองเกยจวบตัวกั้วจวนม้วยได้มอบให้ทหารคุม
 ตัวไปค่าย ง่วนตงเหลียงกับทหารและไพร่พลเห็นตงนนักครนครามนิก นาย
 ทหารของชองกงได้ทักคุมทหารกรบ ง่วนตงเหลียงกับทหารเห็นจะสู้ไม่ได้
 ก็ขยับมาหนี ทงหลงขยับทหารไล่ตามประมาณทางโดยสับลเห็นกั้วทพ โจรหนี
 ไปห่างก็พาทหารกลับ

ฝ่ายโจรหยงครนชองกงจัดให้นายทหารยกไปช่วยชองเหลงแล้วก็จัด
 ให้ลชย ลักน ลตซม บุตงคุมทหารหารอยลอบไปตีหลังค่ายพวกโจร นาย
 ทหารทงสพาทหารฮ้อมทางไปถึงหลังค่ายก็เข้าไล่ฆ่าฟันไพร่พลพวกโจร—
 ลมตายลงมาก

ขณะนั้นง่วนตงเหลียงกับทหารและไพร่พลล่าถอยกลับมา ได้ยิน
 เสียงออดองกตกใจพากันขยับมาตรงไป เฮียเซงเซงเซารบกับลตซมได้สับเพลง
 ลชยคุมทหารได้รุกกระชนเข้า โกลเอาขวานฟันถกมาทเฮียเซงเซงเซมลง—
 ลตซมตรงมาจะจับเฮียเซงเซง เซวงเก็งตรงเซารบสีกดลตซมไว้ เฮียเซงเซงหน
 เซาขบวนได้ขยับมาถอยถอยกลับมา ลตซมรบอยู่กับเซวงเก็ง เขาไม่เท่าเหล็ก
 ตกเซวงเก็งเจ็บปวดก็ขยับมาหนี ชองเหลง ทงหลงแจงจวากองทัพพวกชอง
 ตงยกเขาหักหลังค่าย ง่วนตงเหลียงเซารบกับทงหลงได้สับเพลง ทงหลง
 ทานกำลังง่วนตงเหลียงไม่ได้ ขาจีนขยับมาเซาช่วยทงหลงรบ เตยเซง—
 ชองเหลงยกเขาประตงตมาไพร่พลง่วนตงเหลียงตายเป็นอันมาก ลชยกับ
 บุตงเซาเฮียเซงเซงตาย ทงหลงเอากะบองตถกง่วนตงเหลียงตกมา ชองเหลง
 ตรงมาเอาทวนชองเกยจวบง่วนตงเหลียงได้ ชูไต้เซง เฮ็กเหลียน หยนเซวงเก็ง

เห็นตงนกกพาไฟรพลสองพันหนีไป ทหารของกงกดยมาตาย เอาตัว
งวตงเหลียงกับกวดอนมัยคุมมา ของกงเห็นตรงเขาแถมตแฉวพดกับ --
งวตงเหลียงว่า บदनพวกทหารจับท่านมา ข้าพเจ้าไม่ฆ่าอย่าถือโทษเลย
เชิญท่านสามภกตกับพระเจ้าของทวารวกรสืบไปภายหน้าจะมีความสุข
ด้วยกัน งวตงเหลียงได้ฟังจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเชอชาติตงฉน เจ้านายมี
เหมือนคนไทรบเบยหวดเงินเดือนอยู่ที่จะคิดเป็นข้าสองเจ้านั้นไม่ควร ข้าพเจ้า
อยากตายเสียดีกว่าจะฆ่าเสียเถิด โงวหยงได้ฟังจึงตอบว่า ท่านพูดไม่ถก
เต็มพวกข้าพเจ้ายกอยเขาและบำ พระเจ้าของฮยจงฮองเต็มทรงสอรับส่งไป
เกลยกลอมจึงได้ยอมสามภกตเขาทวารวกร ข้าพเจ้าชกนทานให้ออนนอม
กเหมือนสามภกตกับพระเจ้าแผ่นดินของไม่ควรจะถือทฐูมานะ งวตงเหลียง
ตอบว่าท่านพูดผิดไป ข้าพเจ้านชายชาติทหารถึงจะเป็นโจรก็ยอมตายไม่ขอ
อยู่กับผู้อื่น ของกงเห็นงวตงเหลียงกับทหาร ไม่ยอมสามภกตก็จกโต๊ะ
และสรามมาเลยงวตงเหลียง ๆ จึงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนโทษโปรดไม่ฆ่าเสีย
กลบเลยชกนคนท่านมเป็นอนมวก ทเมืองงยจวมวดอยแห่งหนึ่งชื่อ --
เทียนเฮงตง ข้าพเจ้าจะลาท่านไปบวชเป็นหลวงจนถศดตามเพศเชยนและ
ไม่เป็นธุระการงานทงหลายกว่าชวตจะตาย แต่กวดอนมัยนนั้นเจ้าจะคิด--
ประการใด กวดอนมัยว่าข้าพเจ้ายกจะไปเป็นเพื่อนท่านด้วย ของกงกับ
พวกพองได้ฟังก็พากันถอนใจใหญ่ไม่รู้ ทจะห้ามปราม จึงจกเอาเงินห้าสิบ
ตำลึงให้กับงวตงเหลียง ๆ ก็ไม่รับ โงวหยงจึงว่าถ้าท่านจะสละละการงาน
ทงบวงไปสู่ที่สว่างแล้วตอรับเงินนั้นจะได้ไปจ่ายอุปเทียนตามธรรมเนียมบวช
สืบไปภายหน้าพวกข้าพเจ้าจึงจะไปเยี่ยมเยียนบ้าง งวตงเหลียงได้ฟังก็ตอ
รับเงินไว้ ชวนกิด กวดอนมัยนายทหารค่านับลาของกงกับพวกเหล่านนตรงมา

ชนม้อออกจากค่ายไป ง่วนตงเหลียงจึงพูดว่า เราจะไปบวชตัวเจ้าจะคิด
 ประการใด ก็ฉนวนมัยว่าข้าพเจ้าก็อยากจะไปกับท่าน แต่มารดาชรามากนัก
 ไม่มีผู้ใดปฏิบัติ ซึ่งเมืองงุ่ยจิวนั้นไม่สู้ไกลกันประมาณทางร้อยห้าสิบล
 ไม่น่าจะท่านจะยอมให้ข้าพเจ้าไปหรือประการใด ง่วนตงเหลียงว่าเจ้าจะ
 ไปหาเลี้ยงมารดาเราก่อนไม่ขัด ตัวเราจะไปรับบิดาพากันไปบวชที่วัดเทียน-
 เฮงตง พุดแลงตางคนกรองไห้ค่านับลากันแยกทางไป

ฝ่ายชองกงติดตามบดบวยฮูแจแลงตงคายนมอຍกมความวิตกกถึง
 กวนเส็งกับทหารทไปตงรักษาเวอรบอยู่ ณ เมืองเลงจิวชานานไม่ได้ข่าว จึง
 ใ้ให้ไตจงรีบไปฟังดู ไตจงออกจากค่ายตรงไปถึงเมืองเลงจิว กวนเส็ง
 แจงความก็ออกมารับเข้าไปในค่าย แล้วถามถึงการรบชาคกเป็นอย่างไรบ้าง
 ไตจงบอกว่ชองกงยกกองทัพไปมีชัยชนะฆ่าทหาร โจรลุ่มตายเป็นอันมาก
 มีทหารพทหนงยอมตามภกตเดิมอยเมืองบกกเกย เป็นทหารของเนยตงชผู้รักษา
 เมืองชอเสงปุ่น แจงความโจรพทหนงตงชอสมอย ณ เขาชวยทงนชว-
 นายโจรทงส ผมอเขมแจงมไฟรพทหมนเคชมไตชนกบผู้ใด แมนเกลยกลอม
 นายโจรมาไตชาคกชางฮอบกทศเหนอกเหมือนอยู่ในเงอมมอเวา

กวนเส็งถามว่า นายโจรทงสชอไต ไตจงบอกว่ชองกงนายโจรททหนง
 ชอถงเบยกรเรียกว่ปวตชวลตลลอ แปลว่อาจถอนภเขาชน นายโจรททสอง
 ชอบนตงหยงเรียกว่ก่าชวลตลลอ แปลว่อาจทำลายภเขาให้ไตรบคาบ-
 นายโจรททสามชอชยกม เรียกว่ชอชวลตลลอ แปลว่อาจยกภเขาไปมาได้
 นายโจรททชอมเกยงเรียกว่ชอชวลตลลอ แปลว่อาจฆ่าภเขาเป็นสองชก
 กวนเส็งจึงว่า ถึงเบยชชองนายโจรนนอยเมืองพตงชอบพอรักใคร่กันกับเรา-
 ครนสบมาภายหลงถึงเบยชชชเกิดความชนแลงชอผู้รักษาเมืองเตยหนมา

เราจะไปพูดจาเกลยกล่อมนายโจรก็คงได้ แต่ยังไม่กล้าส่งแม่ทัพ ไตจงว่า
 การนัดทดลองพระเดชพระคุณเจ้านายไม่เป็นไรดอก เขิญไปหาชองกงด้วยกัน
 เกิด กวนเส่งได้ฟังก็เห็นชอบจึงมอบให้จับกับลี้ชของอยู่รักษาค่ายแล้ว
 กวนเส่งกับไตจงก็ออกจากเมืองเส่งจิวเดินทางไปหลายวันจนถึงค่ายใกล้
 ตำบลปวยฮูแจ้

ขณะนั้นชองกงนั่งปรึกษาราชการอยู่กับโจวหยง กวนเส่งกับไตจง
 จึงเข้าไปคำนับแล้วแจ้งความว่า ชองไตจงแล้วให้ฟังว่านายโจรเขาช่วยหงั้นซัว
 เป็นมิตรรักใคร่กับน้องมาแต่เดิม จะขออาสาไปเกลยกล่อมนายโจรทั้งสาม
 ตามภักดี ชองกงได้ฟังก็มีความยินดีจึงจัดให้เอียนเจียก ฮวยหยง เตยเซง
 ตังเทงกย ึงยเตงก๊ก จุตง ลุยเหง เสงปุ่น ซกเถียว ไตจง ลีบนวยกัมทหาร
 พันหนึ่ง กวนเส่งก็คำนับลาออกจากค่ายยกไปยังเขาฮวยหงั้นซัว ชองกง
 จัดให้เองเฮยไฮ้วกับนางไฮ้วซาเหนยคุมทหารสามพันไปตั้งมั่นรักษาเนิน
 กิมโอวเนยไว้แล้ว ชองกงจึงจัดทหารแยกเป็นสามกองจะยกไปเนิน
 ไชวหลิมเนย ให้ฉินเหมง ลีเอง ซาจัน อึงซัน ฮาวเผง เลงจัน แป๊ะสน
 ังกั๋ว เฮยหลิม เฮยสน มกซัน รวมสี่พันนายคุมทหารสามพันเป็นกองหน้า
 ยกล่วงไปก่อน จัดให้โลวจุนหงแม่ทัพรองกับทหารยี่สิบสี่นาย คือเล่าตง
 ซอเหลง ลุตซม บุตง ฮันทอ เผงก เตงฮย ซงลป ตันตต เฮยซัน กิมไตเกียน
 เตเตยเนต้ว ไตวเฮง ซงเม่ง ซงเหลียง โจวเฮียน โจวยุน จูบู่ จุกยี้ เจียะยัง
 ลจุน ลลป ซเซียน คุมทหารหมื่นหนึ่งยกเดินไปเป็นกองหน้า ชองกงแม่ทัพ
 ใหญ่กับทหารสามสี่พันนาย คือกวงซุนลัน ลือฮวง กวนเส่ง จิวทอง ลียง
 ชองเซง เฮยวจงฮอง ซัวฮัก ซัวเค่ง เฮยหยง เกยเตียม เกยไปง ลีชย
 เจียะลิว เซียวเหยียง ปวยจวน ซอจัน ฮันเตาจวน ลิกน เบทลัน เจียะเก็ง

หงหลง หยกเปาสี เสงเตงลัก ชิงฉิน นางโกวตัวขอ นางชิงยี่เหนย

ตวนเกิงจุมททวาทาหมนเบนกองหวดวงยกล่วงไปก่อน

ฝ่ายฉินเหม็งกอนหน้ายกตรงไปโกตเนินไซวหลิมเหนย จึงตั้งคายนัน

คิตการสู้รบอยู่ ทหารมาไซดบวชการเห็นกองทัพแผ่นดินชองยกมากรบเอา

ขอความไปแจ้งกับผู้รักษาเนินทุกประการ

ฝ่ายทุดเจียวผู้รักษาเนินไซวหลิมเหนยมกนขอทปรักษาขอเคียวเตาเซง

กับทหารหกสิบห้า นายไพร่พลเจ็ดหมนตงรักษาเนินอยู่เข้มแข็ง เวลาฉนวนน

ทุดเจียวออกวาราชการพร้อมด้วยทหารทงปวงได้ฟังมาไซแจ้งความว่า กอง

ทัพหน้าชองยกยกมาตงคายน้อยทุดเจียวก็จัดไทชงฮาน ตยวง กงชอหลง

คุมไพร่พลห้าพันยกกลงจากเนินไปยังหน้าคายกรองท่าทายให้ออกรบ ฉินเหม็ง

เห็นทหารบนเนินยกลงมาทาทาย ก็แต่งตวชนมาคุมทหารออกจากคายตรงเข้า

รบกับทหารทงสาม เอยหลิมชบมาเขาชวยฉินเหม็ง ตยวงชกมาเขารบกับ

เอยหลิมได้หลายเพลง ฮาวเผงก็ตรงมาชวยฉินเหม็งรบเป็นสามารถ ตยวง

เขาทวนแทงถกเอยหลิมตกมา มกทอง มกชุนตรงเข้ามาชวยแกเอยหลิมกลับ

ไปคาย แลวทหารทงสองฝ่ายยังรบกันอยู่ชดมนอยู่

ฝ่ายเคียวเตาเซงยนต์บนเนินเห็นกาลงรบกัน จึงฮานคาถาบนศาล

เป็นลมพายพดกลามตมวทงฮวากาศ ทหารแผ่นดินชองแลไม่เห็นทหารบนเนิน

รุกไล่ฆ่าพันทหารแผ่นดินชองเป็นตะลุมบอน ทหารชองกงเหลอทจะตานทาน

ก็แตกกระเจตกระจายฉินเหม็งกับทหารแตกหนีไปพบกอนหน้าในเวลากลางคณ

ก็พักไพร่พลหยุดอยู่ ฮาฉิน ชิงฉิน ดเองแตกหนีมาพบฉินเหม็งถามนายทหาร

๕ ทงสามว่า ช่วยเอี้ยหลิมไปได้หรือเปล่า อึ้งซันบอกจาทหารพวกเราช่วยเอา
เอี้ยหลิมกลับไปแล้ว

๕ ขณะนั้นพวกทหารไพร่พลบนเนินกำลังล้อมอยู่ พอลมพายุหมดมว
คอยสว่างขึ้น ฉุนเหม็งกับทหารเหล่านักตรงเขาสหอกออกจากหลอมได้พากัน
หนีไป เห็นเอี้ยตุน แป๊ะสินช่วยกันพยุงเอี้ยหลิมตรงมาอึ้งซันจึงถามแป๊ะสิน
ว่าทหารพวกเราเป็นประการใดบ้าง แป๊ะสินบอกว่าลุยเหง มกซุน เตงจัน
งกหวัดนายชาคกจับตัวไปได้แต่เบหลินหนีไม่แจ้งว่าประการใด

๕ พดยังไม่ทันขาดคำเบหลินจับได้ตีสองกับทหารบนเนินมาคนหนึ่งตรง
มายังที่พักแล้วตรวจดูตีสองทหารกว่าครึ่งก็ความวตกจึงตั้งค่ายมั่นพกกองทัพ
อยู่ทนนไม้สั โกลกับเนินแป๊ะไฮวเนย ชาจันกับพวกทหารเหล่านักแถมด
ตีสองออกแล้วจึงว่า ท่านเสยทพวกเรามาได้ก็ไม่ช้าพน ท่านจงอ่อนน้อม
แก่แผ่นดินของเสยโดยที่จะได้ช่วยกันทำราชการ ตีสองคำนับแล้วแจ้งว่า—
ข้าพเจ้ายอมตามภักต้อยกับท่านสืบไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ แต่บุตรภรรยาของ
ข้าพเจ้ายกกับทตเจยวุธรักษาเนน ถ้าแมนทตเจยวแจ้งความกตงทำอันตราย
กับบุตรภรรยาข้าพเจ้าขอท่านจงช่วยแก้ไขด้วยเถิด ฉุนเหม็งตอบว่าชอนน
ท่านอย่าได้วิตก ท่านจงอยู่ด้วยกันคอยท่าของกงยกกกองทัพมาจึงจะใช้ให้
ทหารไปรับบุตรภรรยาของท่าน

๕ พดยังไม่ทันขาดคำโลวจุนหงกยกกองทัพมาถึง ฉุนเหม็งกับทหาร
เหล่านนออกมารับ เชิญโลวจุนหงเข้าไปในค่ายแจ้งความซึ่งสู้รบแตกมา
ตั้งแต่ต้นจนปลายให้ฟังทุกประการ โลวจุนหงแจ้งความกตงกนงหาตัว
ตีสองมาถามว่าผู้ใดจับเอาพี่น้องของเราไปท่านรับบ้างหรือไม่ ตีสองแจ้งว่า
เคยวเตาเซงเนนกับชอมความรู้อาทำให้ลมพายุพัดกลตามดมวทงอากาศ จับ

เขาพนองของท่านไปขงโจทถามหนตั้งเนนแปะโฮวเนย ถ้าผู้ใดต้องขงอยู่ใน
 ถานนอกยกยากนัก โฉวจนหนงถามว่าจะคิดอ่านอย่างไรตจจะชวยกันได-
 ตชวงบอกว่โฮวหลกกก ผู้รักษาเนนแปะโฮวเนย เป็นภรรยาขงโฮว นายโจร
 เจาเมืองฮอบกขางทศเหนือ โฮวหลกกกมนตรีหญิงผู้หนงชอนางเก่งเองกนจุ
 อายโดยสมบียงไม่มตาม มือขวากอนคฉลาแมน เพลงฮาขูตต่าง ๆ กขานาญ
 ฝีมือเข้มแข็ง บิดารักใคร่ควาไวถาผู้ใดขวางกอนคฉลาแมนเหมือนกนก็จะยก
 นางเก่งเองกนจุให้เป็นภรรยา ตัวชาวพเจานจะขอสามภกคชยกับท่านกจะ
 หาชวตไม่ แต่วตกกถบตามารดาบุตรภรรยาขงอยู่ในเงอมมือทศเจยวจาจะขอ
 ฉลาท่านไปพามาไว้ชวยกันท่านจะยอมให้ไปหรือไม่ โฉวจนหนงตอบว่เราชาย
 ขาตทหาวรมได้คตระแวงสงสข เมอท่านจะไม่มากตามแต่ใจเกิด พุดแล้วจค
 โตะและสุราเลยงตชวงเป็นอนตตชวงกนโตะเตพสุราแล้วกคานบฉลา โฉวจนหนง
 กับนายทหารทงปวงออกจกค้ายไป โฉวจนหนงสงไหตงคายมนอยรวมเนนพช
 กองทพชองกงมาถึง โฉวจนหนงกับนายทหาร จึงออกมาตอกรับเชิญเข้าไปใน
 คายคานบกนตามธรรมเนียมแล้วแจ้งความไหพงทกประการ ชองกงมความ
 วิตกกถพนของทงสขงนถ โงวหยงจงวาทถการเหมือนกนกับตชวงบอกตชองคชย
 เตยเซงกลบมาจากเขาหวยทงนชวกคถงสำเรจสมความปรารกนทาท่านอย่าวิตก
 ไปเลย ชองกงจงสงไหตงคายพททหารคชยทาถวนเตง

ฝ่ายถวนเตงกับทหารเดินตรงไปถึงเขาหวยทงนชวกคถงพททหารอยท
 เซงเขา แล้วถวนเตงจงบอกกับเตงป่นวาท่านจงอยุ่รักษาคายกับพนของทงปวง
 เราจะไปคทวงทคตมเตยวกอน แม่นถงเบยขนนายโจรตอกรับตามธรรมเนียม
 เราจะพุดเกลยกลอมแต่โดยค ถาถงเบยขนพุดจากระตางกระเตองเราจะทา
 เป็นสามภกคชยชวย ไตทวงทคถคไวถจะจบบเขาตวถงเบยขนนายโจรกับพวถ

ยन्द สึงโงัดโตะและสุราแดงกวนเส็ง ๆ จงวา ขาพเจามากบพนองสบกคน
 หมายจะตทกเนนแปะโฮวเนย มีทหารผนงเพงจะเขาสามภกคชแงให้—
 ขาพเจาจงไดชวณกนมา บคณพกทหารอยทเชิงเขา ทานจงใหญ่โตไปรับพนอง
 ของขาพเจามาสนทนานกั ถังเบียนไดฟังกคใจให้ชุกิมไปเชิญชวยหยงกับ
 พวกเหลานนชนมา ถังเบียนออกตอกรับเชิญเขาไปข้างในจตทโห่งเลยงดู
 แลวถังเบียน กเอาเงนทอง ออกแจกจ่าย ไพรวลทงปวงเกบทรพยสงของและ
 เตบยงอาหารชนบรทกเกวยนพรอมแลวเอาไฟเผาตอยุเลยทงสน คมทหาร
 และไพรวลของตัวออกจกเขามากบกวนเส็งรบเดินทางไปจนถังกาย ชองกง
 แงความกอกกรับเชิญนายโจรทงสกบพวกพองของตัวเขาไปข้างใน กวนเส็ง
 ถังเบียนนายโจร กบพนอง สามคน คานบชองกง กบพวกพอง เหลานนแลว—
 ชองกงสึงโงัดโตะและสุรามาดยงกน ถังเบียนแงความวาคมทขาพเจา
 อยเมองพตงทาใหเกดความชนทหมายว่าจะไปสามภกคแกทานกไมมผู้ใดชกนำ
 จงไดมาอยทเขาหวยทงนชว พกวนเส็งไปชักชวนแนะนำมาอยทสว่างเป็น
 บุญของพวกขาพเจาจะขออาสาใหทานไซลบไปชองกงมความยन्दยงนค—
 เลยงดกนเสร์จแลว ชองกงกจตใหโตจง ถอหนงสอบอกชอราชการ ชงมทหาร
 เขาสามภกคควรจจะแตงตงเนนชุนนายทหารเขาไปกราบทลใหทงทราบ กบัม
 หนงสอออกดบหนงไปถึงชกไทอวยแงชอราชการทงปวงใหทราบ

ฝ่ายตชวงกลบไปถึงเนนโฮวหลิมเนย แถลวงกลวถอยคาแงกบ
 ทุดเจยวผู้รภษาเนนวา ขาพเจาเสยทพวกทหารชองกงจับตัวไปแลวขาพเจา
 กลบหนมาได ทุดเจยวไดฟังสาคญวจาจรงกยन्द ตชวงคานบตามาบานแง
 ความกบับิตา มารดา บตร ภรรยาใหรู้ แลวเกบรวบรวมทรพย สงของทงปวง
 พรอม ครนเวลาคาเทนโตทจงไหบิตา มารดา บตร ภรรยาสงหนามาถอน

แล้วตยวง ก็ขึ้นมาออกจากเนน วนตามมาถึงค้าย แข็งความไหวของกงทราบ-
 ของกงจางตง ไหวตง ลุยเหงไปกบัตยวงนำบิดา มารดา บุตร ภรรยาของตยวง
 มอบให้นาง ไหวชาเห็นยรึกษาไวทเนนก็มี ไหวเนย วจตง ลุยเหงกบัตยวงก็
 คำนับลาออกจากค้ายไปตามคำสั่ง

ฝ่ายทตเจียวผู้รึกษาเนน ไหวหลิมเนย แข็งความว่าตยวงพาบิดา มารดา
 บุตรภรรยาหนีไปสามภกตกบของกงก โกรจตไหวตงเสยง เฮยบเซง ชินโตวฉ
 กิจงชคัมไพรวผลตามมายงค้ายของกง ๆ แข็งความกจตไหวกวนเตง ฮวยหยง
 เตยเซง ชกเถยว ฮอเฮยเนยเจยก ตนเทงกย ญเตงกคคุมททวารสามพันยกไป
 ตานทาน นายทหารทงเจตคานบลาแยกออกจากค้ายตรงเขารบสกตไหวตงเสยง
 ชบมาเขารบกับกวนเตงได้สามสิบเพลง ตงเสยงศ ฝมฮกวนเตงไม่ได้กวนเตง
 เองาวพนถกตงเสยงตกมาตาย กิจงชชบมาตรงมาจะพนกวนเตง ฮวยหยง
 กเขารบสกตไหว สองนายรบไวยสิบเพลงยงไม่แพชนะกัน เตยเซงเอากอนศลา
 ขวางถกกจชตกมาตาย ชินโตวฉเห็นตงนนกกตใจชบมาหนี เฮยบเซงกับ
 ไพรวผลกระส่าระส่าย ฮอเฮยเนยเจยกตรงเขารบเฮยบเซงได้ได้ฆ่าพนไพรวผล
 เนน ไหวหลิมเนยลิมตายแตกหนี ไปสน กวนเตงกคคุมททวารกลับมาค้าย -

ฮอเฮยเนยเจยกเอาตวเฮยบเซงมาไหวของกงแมทพ

ของกงจางถามเฮยบเซงว่า บदनทานกเศยทพวกเรากลับมาได้จะยอม
 ตามภกตแต่โดยคหรือประการใด เฮยบเซงตอบว่าท่านไม่ฆ่าพนพระคุณเป็น
 ทยงซาพเจายอมอยู่กบท่านจนกว่าจะสนชวต ของกงได้พงกตใจตงไหแก่
 มตจต ไตะและสวราเสยงเฮยบเซงเป็นชนิด เฮยบเซงจึงพตวาพนองของทานชง
 เกยวเตาเซง ไหวเวทมนตจบไปชงไวทถามหนตง ไตะรบความเวทนา เป็นสาหัส
 ผู้รึกษาเนนแปะ ไหวเนยเนนพูดว่า ตามผู้ ไตะขวางกอนศลาแมนเหมือนกบบุตร

สาวของตวกจะยกให้เป็นภรรยา บदनทานมทหารหนุ่มขวางกอนศลาแม่อยู่
 นายหงปลอมเป็นผู้ ปรึกษาไปสามภกค โอวหลตตอานแจงวาทองกอนศลา
 แม่นกคยยกบตรหญิง ไทจจะชวยพนองของท่านออกมาได้ ชองกิงตอบว่า
 เตยเซงนองเราเอากอนศลาขวางถูกทหารขาดกตายและเจ็บปวดหลายนาย —
 โอวหลตตอานรู้ กคยยกกองทัพมา นเห็นจะยังไม่รูชาพเจ้าชออาสานาเตยเซง
 ไปสามภกคอยู่กบพวกรักษาเนินแปะโอเนยคงสมคความปรารธนา ชองกิงได้
 พงกนงตรกตรองอยู่ เตยเซงตรงเขาคานบแลวแจงวาทานชยาวตกชาพเจ้าชอ
 อาสาไปถาพลาตพลงประการใดกจะดูเสยชวตชวยแกพนองทงสอออกใหจงได้
 ชองกิงยังไม่ไวใจกลวเตยเซงจะเสยท จงเอาตารบพชยสงครามทกวเทยน—
 เหยนหงเนยเนยใหออกคจตบเทยนบชาเห็นมอกชวการทคตไวคงสาเรจ
 ชองกิงกยนคคกเขาคานบแลวกระชบสงความลบกบเตยเซงใหเสยบเซงนำไป
 เหยบเซง เตยเซงกคานบลาชองกิงออกจากค้ายรบไปในเวลากลางคณถึง
 เนินแปะโอเนย เหยบเซงบอกกบผู้รักษาประตูว่า ทุดเจยวไซใหเรานำนาย
 ทหารขวางกอนศลาแม่มาชวยบองกนรักษาเนินไวใหม่นคง นายประตูกเขา
 ไปแจงความกบโอวหลตตอาน ๆ ไตพงกคใจ สงใหเบตประตูรับนายทหาร
 ทงสองเขาไปข้างโน เหยบเซงกบเตยเซงกคกเขาลงคานบ โอวหลตตอานจง
 ถามเตยเซงวาทานแซใดชอไร เตยเซงแจงวาทาพเจ้าชาวเมืองชวตงแซเตย
 ชอเซง ไตผกเพลงอาวอต่าง ๆ จนชานชานาญครนอยมาเวลาวนหงชวาพเจ้า
 จะไปหาญาต ณ เมืองงยจว เดินมาทางเนินไซหลมเนยเห็นเหยบเซงสรบกับ
 ทหารชองกิง เหยบเซงเสยทหนไมทนทหารชองกิงจับตวเหยบเซงได้ ชาพเจ้า
 จงเอากอนศลา ขวางถูก ทหารชองกิง ตายยสบนาย และเจ็บบ่วย ไปหลายคน

ช่วยเอาเหยียบเชิงกลบมา ทดเจียวมรกษาเนนกดใจจงใช้ให้เหยียบเชิงนำ—
ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านจะได้ช่วยรักษานั่นสืบไป

โอวหลตตอานไม่แจ้งในอบายสำคัญว่า ทดเจียวใช้ให้มาจริงกตใจ
จงเรียกนางเกงเองกนจับตรหญงออกมาแล้วบอกวา เตยเซงผ นขวางกอน
คิตาแมน มนมอกเซมเซงชวานาญเพลงอาวอทุกสังเหนจะเป็นค้ของเจ้า —
เทพยดาจึงนำมาให้พบกัน นางเกงเองกนจุได้พังกยงสงดยจงพตกับบตาว่า
การทกลาวมากยงไม่ได้เห็นขอลองผมอดไหวรอกอนจงจะเป็นทเซอพงใต้เตยเซง
ตอบวาถวขวางกอนคิตาถูกตายเสียแล้วทำไมจะกลบเป็นชนเล่า

โอวหลตตอานว่าถวเอาตนมาทำแทนกอนคิตาได้ จึงให้ทหารเอา
ตนเหนยวมาบนเป็นกอนคิตาให้เตยเซงกับบตรหญงลงองผมอกน เตยเซงกถอ
ทวนชนมา นางเกงเองกนจถอกระบสองมอมายังสนามเขาสรบกันประมาณ
โดยลบบเพลง เตยเซงแกลงชบมาทนนางเกงเองกนจกไล่ตามไป เตยเซงเหน
ใต้ทจงเอากอนตนขวางถวระหว่างอกติดอัย นางเกงเองกนจบอกเตยเซงวา
เราเห็นผมของท่านแล้วเซญลงจากมาเถด เตยเซงกับนางเกงเองกนจลงจากมา
มาก้านับ โอวหลตตอาน ๗ กตใจจงว่าควรรู้กันแล้วเราจะยกให้เป็นภรรยาเจ้า
เตยเซงแกลงพตวาข้าพเจ้าเป็นชาวดงชาวบ้างจะมาเป็นบตรเซยท่านนนั้นไม่ควร
นางเกงเองกนจได้พงไม้ทนให้บตาพตจงตอบเตยเซงวา เดมทข้าพเจ้าได้ตง
ปฎิญาณไว้ว่าถวม ได้ชว้างคิตาแมนก็จะยอมเป็นภรรยา บदनมาพบท่านม
ผมมอเซมเซงชวากอนคิตาแมนยากเป็นค้ของข้าพเจ้าท่านอย่าพตถอมตวเลย
เหยียบเชิงจงวา อกรรมตาสามภรรยาคนแต่ชาติกอนเคยเป็นค้จึงได้ชกนำมาให้
พบกัน วนนกถกษตท่านอย่าพตบดพตวไปข้าพเจ้าจะจตแจ้งให้ชกนดวยกัน
โอวหลตตอานได้พงกตใจ สงไหจตโตะและสุรามาเลยงกนแล้วจงสงเตยเซง

ว่าเจ้ากบฏที่เราจงช่วยรักษาเนนแปะโฮวเนย ให้เข้มแข็งด้วยพวกเราจับเอา
 ทหารของชองกงมาขังไว้ในถ้ำหินตงตนาย ชองกงคิดจะยกกองทัพมาห้
 เอาเนนอยู่ทงวัน ครนเวลาจากจัดการมงคดให้เตยเซงกับนางเกงเองกนจอย
 ด้วยกันได้ประมาณเดือนเศษ เตยเซงคิดอุบายจะแกพนองทงตอกมากยง
 ไม่เห็นชอง

ครนอยมาวันหนึ่งเตยเซงจึงถามนางเกงเองกนจว่า ชงถ้ำหินตงต
 ชงคนไว้เป็นอย่างไรข้าพเจ้าอยากจะได้ใครไปคบบ้างจะได้หรือไม่ นางเกงเอง-
 กนจได้ฟังจึงว่า ท่านจะไปเที่ยวดูเล่นก็ตามใจแต่ตองไปตักเอาหนาทหอยศาล
 เจ้าเมยวอกกเบยวอยู่ในกำแพงเนนแปะโฮวเนยมาตมเสยกอน จึงจะเข้าไปใน
 ถ้ำหินตงตได้ไมมนเมา ทางตงตั้นไปประมาณสบบล เตยเซงแงงความกแกดง
 ทำเป็นพูดวามตักได้สงให้ชวยกนรักษาเนนแต่โดยนชววาของกงยกกองทัพ
 มามทหารสามสบบหมน บิดาเจ้าไซไฟรพลยกออกตอดต กเสยทมาทงสองครง
 ถำแมนกองทัพของกงยกมาตห้เราจะคิดสู้บอย่างไรดี นางเกงเองกนจตอบ
 ว่าท่านยังไม่เข้าใจ ชนโฮวไตของเจ้าเมองฮอบกนนไม่ไซเชอวงคกษตรยเบน
 แต่คนมอานาจตงตวเป็นใหญ่ชน จะสู้บุญบารมพระเจ้าแผ่นดินชงชงเป็น
 ประเทศใหญ่อย่างไรได้ชวย บิดาพวกข้าพเจ้าเกิดในบ้านเมองนกดตองทาวราช
 การชวยด้วยแต่คราวนทหารทรวุ เจทมนต มมากจะคิดสู้บ กับกองทัพของกงได้
 เราตงมนรักษาเนนคทวงทกอนภายหลังจึงจะคิดชานตอไปเตยเซงได้ฟังกนงอยู่

ครนรุ่งเช้า นางเกงเองกนจก็ให้คนไซไปตักหนาทหอยศาลเจ้าเมยว-
 กกเบยวมาถวยหนง ให้เตยเซง แลวก็ชวนชนมาไปยงถ้ำหินตงตเอากญแจไซ
 เบตประตจะเข้าไปกเกิดเป็นหมอกคดมออกจากปากถ้ำ เตยเซงอมนาพนเขา
 ไป หมอก ก็สูญหาย ไปสน เตยเซง กบ นางเกงเองกนจ ก็เข้าไป ในถ้ำเห็น

มกห้องกับพนองทงสามนงวียงงกอดเขวฮย เตยเซงจงถามนางเกงเองกนจ
 วาจับคนมาขงไวชากวไมไต่รบประทานมตายเดยสนหรือ นาทหวยคงจะแก
 มนเมมาได้หรือประการใด นางเกงเองกนจวาจะแกงวียงงตองเอานามนตของ
 เดยวเตาเซงจงจะแกไต่ขงคนถกขงฮยไนน ไมไดกินอาหารบหนงกไมตายเป็น
 แตมนเมอฮย เตยเซงไต่พงกคฮยคลายวตก นางเกงเองกนจกบตประตณ
 กุญแจขวนเตยเซงสามออกจากถากลบมาทถานก เตยเซงคตตรกตรองฮย
 หลายเวลา เหนไต่ทจงกระชบฮยคฮยกับเฮยบเซงให้ไปแจงกบชองก
 แมทพไต่ญ เฮยบเซง รมคาสง กมาลาโฮวหลตตฮานวา จะกลับไปเนน-
 โฮวหลมเนย โฮวหลตตฮานไมรูสาคญวาวจรงกจต ไต่และดูราเดยงเฮยบเซง
 กความบลาฮอก จากเนนแปะโฮวเนย มายังคาย เขาไปแจงความ กบชองกจวา
 กวเรองเตยเซงสามภกตสาเรจแลวแตจะคคชวยพนองทงฮอกยงไมไต่ ตอง
 จตการยกเขาทกเนนโฮวหลมเนยกอน ขงเนนโฮวหลมเนยขางทคตะวันตก
 นนมทางเลกฮยทางหนงตลอดไปจนถงหลงเนน แต่เอาคิตาถมบิตปากทางไว
 ขาพเจาจะแกลงทาเป็นหนไปแจงกบมรทษาเนนวา ทานยกกของทพมาจะเขาต
 ทางหลงเนน แลวขาพเจาจะคุมไฟรพลไปรักษากปากทางหลงเนนทเอาคิตา
 บิตไว ทานจจตให้ทหารไปทางหน้าเนนและหลงเนนแลวให้ทหารเอาเชอไฟ
 และประทตสัญญาไปคฮยฮยถาไต่ทวงทกให้จตประทตสัญญาขน ขาพเจาจะ
 ไต่ทาลายคิตาทบิตปากทางหลงเนนฮอก พวกทหารจะไต่ทกเข้าไปในเนนเอา
 ไฟจตตขน ชวยกนตทกเขาไปจับตัวเคยวเตาเซงมมความรูวชาเดยให้ไต่ แก
 เขาพวกทงฮอกมา ภายหลงจจคฮยยกเขาทกเนนแปะโฮวเนยคฮยไป

ชองกจจจวาพนองสคนไมเป็นอนตรายกบแจงฮยบทยทเตยเซงสงมา
 กยนต จจจตให้ตฮวง เฮงเตงลก เจยะเกงคุมทหารสามพันไปข่มฮยปากชอง

ทางหลังเนนทเขาศลาบตไฉฉาโตทกโให้เขาชวยกนพงกอนศลาทกเขาเนนโให้โต
 และโให้ชเขียนเขาเชอเพลิงและประทศสัญญาไปคอยชยททางหลังเนน ถาเห็น
 ว่าบนเนนยกชอกต่านทานกโให้จตประทศสัญญาชนเขาโไฟเผาบ้านเรือนบนเนน
 พวกทช่มจะโตทกเขาไป แลวจดโให้ลตชม ลชช บุตง ลยเทง ลกน เกยเตยน
 เกยโปว เอยวจงชอง เอยนชง นางชงยเทนย เลาดง จตง หยกเปาส
 ตวนเกงจรวมททวารตบตนาย คมโไฟรพลตามพ่นยกไปตทางเล็กทศตะวันตก
 โให้กวนเสงกบนายททวารเบ่นกอนทนคอยชวย โให้โลวจนทงกบนายททวาร
 ตตบนาย คมททวารตามทมน ยกไปตหน้าเนน โชวหลมเนน คอยระวง จบตว-
 เอยวเตาชงโให้โต นายททวารเทลาดนคมททวารยกแยกกันไปตามคำสง ททวาร
 นอกนนคอยรักษาคายกบชองกง

ฝ่ายเอยบชง ครนชองกง จตททวารยกแยกกันไปแลวกคานบลาคอก
 จากคายชนมาไปเตมเตยจถงหน้าเนน โชวหลมเนนเรยก โให้เบตประตรับททวาร
 และโไฟรพลเห็นเอยบชงชามาเตมเตยจกเบตประตเนนรับ เอยบชงไปแจง
 กบทตเจยวผู้รักษาเนนว่า ชาพเจ้าเสยทททวารแผนตนชองจบทวไป ชาพเจ้า
 คดลอลวงพวกททวารหนเขาตวรอดมาโต บตนตชวงรบอาสาชองกงนากองทพ
 มาจะยกเขาทกทางหลังเนนชาพเจ้ารคความจงบมาแจงโให้ทานทราบ ชอท่าน
 จงจตโไฟรพลไปตงรักษาปากชองหลังเนนโให้เตยกอน ชยาทนโให้ชาศกยกเขา
 มาทำอนตราย ทตเจยวผู้รักษาเนนโให้พงสาคญว่าจรงจงสงโให้เอยบชงคม
 โไฟรพลยกไปตงรักษาปากทางหลังเนนโให้ เอยบชงกคานบลามาจตโไฟรพล
 พรอมยกไปหลังเนนตงชยทปากทางคอยคตทวงทชย

ฝ่ายโลวจนทงกบททวารมาโใกล้จะถงเนน โชวหลมเนน พกกองทพ
 หยคชยแลวจตโให้ตงเผงคมททวารทำพ่นไปร้องทำทายโให้ชอกรบ ทตเจยวผู้

รักษาแน่น แฉงความก โกรธ ยกกองทัพ ลงจากเนนมา เห็นทหาร แผ่น ดนของ
 ร่องท่าทวยชอยกขบมาตรงเขาเอาทวนแทง ตงเผงเอาทวนรบรบกัน ได้สบเพลิง
 ยังไม่แพ้ชนะกัน ฮวยหยงเห็น ไตทเอาเกาทณชยงถูกคอกุดเจียวตกมาตาย
 เคยวเตาเซงชนแฉงเห็นก โกรธขบมาตรงเขาเอากระบพน ตงเผงเอาทวนรบรบ
 กนกับเคยวเตาเซงเป็นสามารก กงชนสนแฉงจาเคยวเตาเซงมความรูวชาจะ
 ตองทากนเสยกอน คัดแฉงชกกระบชนอานคาถาบนศาลเป็นลมพายพดกฉลา
 เมชหมอกมตคคุดมทงชวภาคเสยงฟาดนสนน กลับกลายเป็นทหารและไฟรพด
 ลอยตรงมาเขาได้จับเคยวเตาเซง ๆ เห็นกหวเราะพูดว่า นัยประสาอะไรกับ
 ความรูวชาพวกบศาจจะมาสมนต์ของเราได้หรือ ว่าพลางกชกกระบชนอาน
 คาถาบนศาลเป็นลมพายพดกฉลาเมชหมอกมตมวมา แฉงกลับกลายเป็นทหาร
 และไฟรพด ลอยตรงมาตันทานทหารเวทมนต์ ของกงชนสน ไว้เป็นสามารก
 ทพทงตองไม่แพ้ชนะกันต่างคนกเลิกทพกลบทงตองฝ่าย

ขณะนั้นชเขียนเห็น ไตทจุดประทัดสัญญาเอาเซอเพลิงจุดตคตลงเนน
 ชนเฮยบเซงไดชนเสยงประทัดสัญญากเบตประทัก้าแพงหลงเนนลงไปพังศลา
 ทบตทางทหารของชองกงชวยพงศลาหกเขาเนนไปได้ เฮยบเซงร้องประกาศ
 แกไฟรพดของทุดเจียวทรักษาเนนว่า ผู้ใดรกวชวตกสามภกตเสยงโดยดถาชด
 ชนจะฆ่าเสย ทหารและไฟรพดทรักษาเนนพากันตกใจกลัว เห็นเฮยบเซงเขา
 ควยกองทัพแผ่นดนของ จงชวณกนสามภกตทงสน เขาสมทบเบนกองเคยวกน
 เฮยบเซงจงบอกกับทหารทงปวงว่า เคยวเตาเซงคนนมความรูวชาเซมเซงนก
 ตองทรกตรองให้ชอบกฉจะยกเขาตะลุมบอนอย่างทุดครั้งไม่ได้ ดชยได้พงก
 ไม่เชอคุมทหารได้รูกฉวงเนนเขามา

ฝ่ายเคียวเตาเซ่ง คมไพรพล กลับเขานั่น เห็นไฟตชนม้มาแจ้งว่า
 กองทัพของกงทกเขาทางหลงเนนกกมทหารและไพรพลตรงมาพบลชย ลกน
 เคียวเตาเซ่งอ่านคาถาเบ้ามนต์ไป ลชย ลกนกับทหารทหารอยถกมนต์พากัน
 ลม้อย ไพรพลของเคียวเตาเซ่งตรกนเขาจบลชยกับทหารทหารอยได้เอาตัวไป
 ทหารทหนนตามลชยมาเห็นตงนนกกตกใจ จะเขาชวยกไม่ทนจึงชวนกันหนีลง
 จากเนน เคียวเตาเซ่งและไพรพลกลับไปถึงทอยสงให้เอาตัวพวกทจยมาไป
 จาขงเวทงสนแลวกตงมนรภษาเนนเข้มแข็งทงสองตวน ฝ่ายโงวหยง -
 กงชนสนเมอขณะอ่านคาถาให้ทหารไพรพลสู้รบไม่แพ้ชนะกัน ต่างคนก็เล็ก
 ทพกลบเขาคาย พอดมาไซมาแจ้งความว่า ลชยกับลกนและทหารทหารอย
 เคียวเตาเซ่งจับขงเวทงสน โงวหยงได้พงกมความวตกจึงปรึกษากับกงชนสน
 ว่าจะคิดแก้ไขอย่างไรดี กงชนสนว่าเคียวเตาเซ่งมีความรู้จามาก จะต้อง
 ไปถามลชยจันหยนผู้วิเศษอาจารย์เขาพเจ้า ขอคาถาเวทมนต์มาต่อสูจึงจะเอา
 ชัยชนะได้ แต่ทางที่จะไปไกลนักถ้าได้ไตจงไปด้วยสามวันก็คงได้กลับ เพราะ
 ไตจงมีของวิเศษ โลวจุนหงได้พงกไซให้ชชจันไปยงค่ายแจ้งความชงยกเข้า
 ทกเนนให้ชองกงพงแล้วถามว่าไตจงกลับมาหรือยัง ชองกงบอกว่ายงไม่กลับ
 พอไตจงกลับมาจากเมืองตงเกยเขาคานบชองกง แจ้งความว่าชกไทอวย
 กราบทูลว่าพวกเรามากความชอบมาก พระเจ้าชองฮยจงฮองเต้โปรดพระราช
 ทานเลอนทใจเป็นชุนนางนายทหารใหญ่กว่าแต่ก่อนทุกคน ทำหนังสือเทียบท
 ไวรอยฉบับ แต่ยงไม่ ได้ประทับตราให้เขาพเจ้าถอมามอบให้ท่าน แล้วกระชบ
 บอกความลับให้ชองกงแจ้งทกประการ ชองกงได้พงครนจะพตกกลวคนท
 ไม่ไซพวกพองจะรู้ จึงตความเรองนนไว้ เล่าแต่ชง โลวจุนหงยกไปตเนน
 ไชวหลิมเมยให้ไตจงพง แล้วบอกวากงชนสนจะไปทาลชยจันหยนอาจารย์

เรียนวิชาปราบศึกซึ่งทางจะไปนั้นไกลอยู่ นื่องจึงไปกับกงซุนสินจะได้รบ
 มาโดยเร็ว ไตจงรับคำสั่งคำนับตามากับซอจันรีบไปถึงค่าย ก็เข้าไปคำนับ
 โลดจันทงแล้วไตจงเตรียมตัวพร้อม ขวนกงซุนสินออกจากค่ายเอาของวิเศษ
 สวมใส่เท้าทั้งสองนาย ของวิเศษพาเดินทางไปรวดเร็วตามเวลาถึงสำนัก
 ลอจันหยินอาจารย์ ณ วัดเขายเขินซว กงซุนสินกับไตจงเข้าไปคุกเข่าคำนับ
 แจ้งความว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าลาท่านไปเมืองหลวงกับซอจัน ทนายว่าสน
 ราชกรรณจะกลับมาคำนับท่าน พอพระเจ้าของฮุยจงฮองเตียบงไทของกง
 เป็นแม่ทัพ ยกไปปราบชาติกตเวธเป็นกรรณ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้มาคำนับผิด
 สัญญาไปท่านอย่าได้ถือโทษเลย บदनของกงกับข้าพเจ้า และพวกพ้องยกไป
 ปราบปรามชนไฮวเจ้าเมืองฮอบกซางทิศเหนือ พบเคียวเตาเซงมีความรู้อวิชา
 มาก ออกสู้รบเป็นหลายครั้งก็เอาชัยชนะเคียวเตาเซงไม่ได้ จึงรีบมาคำนับ
 ท่านขอมนตคาถาไปกำจัดชาติกจะได้อภัยพ้องของข้าพเจ้าออกมา ท่านจึง
 เมตตาเปิด ลอจันหยินได้ฟังกงซุนสินแจ้งความจึงว่าเคียวเตาเซงนั้นได้เล่า
 เรียนวิชาอาจารย์เดียวกัน เรารู้อย่างไรเคียวเตาเซงก็รู้อย่างนั้น ตัดกระดาษ
 เป็นรูปหุ่น ใช้ต่างทหารและไพร่พล ให้สู้รบแทนก็พอจะแก้ ชึ่งเคียวเตาเซง
 ประพฤติการผิดได้ แต่ยมวชಾಯอกส่งหนังสือคนไม่มผู้รู้ถึง เราจะสอน
 ให้กตจะได้อภัยชนะเคียวเตาเซงกับเรา ก็ชอบพอรักใคร่กัน จะต้องมหนังสือ
 ไปเกลี้ยกล่อมให้เขาด้วยช่วยทำราชการ ถ้าเคียวเตาเซงไม่เชื่อฟังจึงใช้
 เวทมนตส่งนเรียกเอาหัวใจอากาศ ให้เขาถวเซยวตรงทะนากับนาสมสายช
 ขามหนังสือเขยวไว้ เมื่อจะเขารบให้ถอกระบเสกด้วยคาถาหัวใจอากาศ
 เจตตรง ตั้งหน้าให้ถกทิศไปรยถงชนบนอากาศก็กลับกลายเป็นไฟได้เผาอง
 ทัพหุ่นกระดาษสูญหายไปสิน จึงจับตัวเคียวเตาเซงไว้อย่าได้ขำพ่น

กงขุนสินรับคำเล้ามเนตบนคาถาได้แล้วถามอาจารย์ว่า สืบต่อไป
 ภายหน้าจะเป็นประการใดบ้าง ลอจหนยนบอกวาสืบไปเบื้องหน้าจะไปเมือง
 ชวชไซ่ ต้องไปทางเขาตงจวชว มบศางตนหนงชอตอกชวยกยออง ความรู้
 วิชาฝีมือเข้มแข็งไม่มผู้ ไตค่านทานได้ ถ้าแม่นมีไฟทงสามจึงจะกำจัดได้
 กงขุนสินถามอาจารย์ว่าไฟทงสามนั้นอยู่ที่ไหน ทำอย่างไรจึงจะได้มาเล่า—
 ลอจหนยนบอกวาทศตะวณตคมภุเขาแห่งหนงเรียกวาเขาเบยชว พนเขา
 เชงเกงชวไปหนอยหนง บนยอดเขาเบยชวอมศาลเจ้าชวของเบยชวอยทนน
 ตองฮอนวอนขอไฟทงสามมา กงขุนสินจึงวา เจานนมไซ่คน เป็นแต่รูปบน
 จะไปขอได้อย่างไร ลอจหนยนวาเจ้าชวตกอาจารย์จะให้ยันทวเศษไปยืม
 ของเจ้าทเขาเบยชว เอาเชอเพลิงทศาลเจามาผูกติดไวทเทาและศรชะใต้
 จักรไฟ มือชายถอแผนทอง มือชวถอทวนทอง เอานไฟของเจ้าไปด้วย
 ชวยกนสู้รบ จึงจะเอาชชชนะแกตอกชวยกยอองได้ แลวถกส่งยันทวเศษให้ไป
 สำหรับภายหน้ากบมอบหนงส้อ ใหมาถงเคยวเตาเชงดวช

กงขุนสิน รับ ยนต์ จเศษ และ หนงส้อ ค่านบ ลาลลอจหนยน อาจารย์
 ชวณไตจงชอกจากวดชวยเชยชวมาถงบ้าน ก็เข้าไปคูกเขาค่านบมารดา
 แจงความใหฟัง แลวถกค่านบลามารดาชอกจากบ้านมากับไตจงรับไปตามทาง
 สามเวลากถงคาย เขาไปแจงความใหชองกงพง แลวถลามาบอกแก ไตจงหนง
 ตามชงอาจารย์สงสอนความรูกบมหนงส้อมาถงเคยวเตาเชง ใหฟังทกประการ
 แมนเคยวเตาเชงไมเชชชจะสู้รบจบตวมาไตกไมใหชวพน จึงจะชวชพนอง
 ชอกได้ ไตจงหนงไตพงกยนตสงนายทหารทงปวงวาถาเคยวเตาเชงเศษทม
 ใหชวพนจงบเป็นมาแลว ไตจงหนงกคุมทหารชอกจากคายไป

ดอจหนยจรูวาวะมาอชุนมหนงสอมาถงเวาด้วยชอความตั้งได ทานจ
 อานหนงสอชอจลจหนยนิใหเวาฟง กงชนสนกคกหนงสอชอกอานมความว
 “ลจจหนยนผุพมหนงสอมาถงเคยนเตาชงผูนองด้วยจากมาชานาน
 หลายบไมไดพบกันเราคดถงทกวันมิไดขาด ด้วยทราบความว
 พระเจ้าชองฮยจฮองเตรบสงใหชองกงยกกองทัพมาปราบปราม
 ชนไฮวเจาเมืองฮอบก กงชนสนศษยเรามาแจ้งความกับขอมนต
 คากาไปตอสู พกไดพิจารณาตุรวาเจาแผ่นดินชองพระบารมมาก
 เทพยคาพาและคนตกแตงมาไหเบนกษัตริยครอบครองราชสมบัติ
 รักษาอาณาบารงไพรพาอาณาประชาราษฎรใหอยุเย็นเบนสุข ชนไฮว
 นนเบนโจรตงตวชนเบนไตอองครองเมืองเลกนอยจะสูบุญบารมเจา
 แผ่นดินชองไดหรือ ตวนองกมสตบญญาความรูวชากเชยวชาญจะ
 มาเขาหมุพาลไมอับอายแกคนทงปวงหรือ นองจกกลับใจเสียใหม่
 เขาสามภกคทหาราชการอยูกับเจาแผ่นดินชองช่วยบารุงบานเมืองเบน
 สุขสบไปจิงจะต ถาแจ้งในหนงสอชงตรกครองไหควร” อานจบแลว
 กสงไหเคยวเตาชง ๆ แจ้งความแลวรบหนงสอไวจิงตอบวา ดอจหนยนผุพ
 มหนงสอมากควรจจะเชอพง แตเจานายเวามคณมากนคจะลบหลดเสียอยางไร
 ได มีเบนคนอกกตญญตอสมคณไปหรือ ทานจกกลับไปเตรยมทหารไวเวลา
 ोनยกมาสรบกัน กงชนสนไดฟงกหวเราะแลวตอบวาทานไมเชอพงกเบนท
 จนใจ แตมเจานายตวยกนทงสองผาย ถาแมนเขารบฟงพลาตพลจเจบบวย
 ลงชยาไดถอโทษเลย

พดแลวต่างคนก็ทหาไฟรพดกลบมาค้าย ครนึ่งเขาโลวจนหึ่ง
 กบกงชุนสั่นกคุมทหาทวงมายงหน้าเนน ไซโหซงลบรองทาตายให้ออกรบ
 เคียวเตาเซงกขกถงทพลงจากเนนมา ซงลบย่นมาอยเห็นเคียวเตาเซงกตรง
 เขาเอากะบตงต เคียวเตาเซงเอากะบรบบโดยสับเพลิงยงไม่แพชนะกัน
 กงชุนสั่นจงชานคาถาบันดาลเป็นลมพายพดกลาเมฆหมอกมดคดม แลว—
 กลายเป็นทหาเรลดอนมาทงอากาศ เคียวเตาเซงกขกระบวเคษชน ชานคาถา
 บันดาลเป็นทหารยกตรงมาสรวบกนเป็นสำมารถ กงชุนสั่นเห็นดงนมมอหนง
 ถอกระบมอหนงถอชามถวเขนาสมหนหน้าโหลกทศ ชานคาถาห้วงใจอากาศ
 เจดตรงไปรยถวชนไปกเป็นไฟโลเผาทหาของเคียวเตาเซงกลบกลายเป็นรูป
 หุ่นกระตาสไฟไหม้สูญหายไปทงสน เคียวเตาเซงเห็นกตกใจกลัวพาไฟรพด
 หนกลบชนเนนบดประตุมนคงไว้ โลวจนหึ่งกบกงชุนสั่นกคุมทหาทกลบ—
 เขาคาย

ฝ่ายเตยเซงตงเต ไดนางเก็งเองกนจุมทรหญิง โอิหวลตตชานเป็น
 ภรรยาอยทเนนแปะโฮวเนย เตยเซงมความจตกคิตจะชวยใหพนองเหล่านน
 ออกลยงไม่ไตทวงท เตยเซงกชอนนางเก็งเองกนจภรรยาคนโตะเสพตรา—
 พดจวเขาหยอกกนทกวน เวลาวนหนงโออิหวลตตชานผู้รักษานเนนแปะโฮวเนย
 บวดยลง เตยเซงแงจความจคตวบตบตาของภรรยาเรากบวดยมาก จาจะ
 ชาเต็มเอาโหลสนชวตการทงปวงกคงสวเรจแลว คิตแลวใหหาหมอยาผู้หนง
 มาปรึกษาการทจะวางยาพิษใหโออิหวลตตชานบตาของภรรยาคนเดียวใหตาย
 หมอวการชงจะวางยาพิษนงาย แมนสับไปกายหน้าเกิดความชนชาพเจ้า
 มตายหรือเตยเซงตอบวาชอนนตกพนกงงานเรา ครนนตกนแลวเตยเซงกเขาไป
 บอกนางเก็งเองกนจวา เราไปเชิญหมอยามาผู้หนงเคยรักษาคนทหายมามาก

อยากจะให้หมอนั้นเข้ามาดูบิดาจะได้วางยาเสียให้หาย นางเก็งเองก็นึกไม่
อธิบายได้ฟังสามแฉงความกยนคางเชญหมอนนั้นเข้าไปดู หมอจับเส้นมอ—
โอวหลุดตานตรแล้วแกลงพตว่า โรคของบิดาท่านมากนักรักษาไม่ได้

เตยเซงว ในทนต์ตวยนตกนไวจงว่า โรคของบิดาเราบวดยมากกรอຍ
แต่ท่านช่วยวางยาสกทหนงเตต แล้วหนหนามาบอกนางเก็งเองกนจจาเงา
จงเอาเงงมาให้หมอสกทหาตบตาตงขอให้วางยาพอประทังไว้ นางเก็งเองกนจ
ได้ฟังเตยเซงวากไซกญแจทบทยบเงงมาหาตบตาตงแล้วตงให้หมอสกทุกแกตง
ทาไมบเงง นางเก็งเองกนจขนตงให้แล้ววาเชญทานบเงงวางยาสกทหนอย
เกิด ขอขงเบนตายตตแต่บุญกรรมถาแมนเบนอนตรายกไม่ไทถงตวทานตอก
หมอนนได้ฟังกรบเงงเกบไว้ เอายาพิษออกละลายให้โอวหลุดตานแล้วก
ลากลับมาบ้าน โอวหลุดตานบวดยหนกตงอยมาได้อีกตามวันพิษยากาเวบ
มากขน โอวหลุดตานกตาย นางเก็งเองกนจกรอຍไทกตงแกตอกไป เตยเซง
จงวาบตาเงากตายแล้วจะมา ไคกเศวาทอยเชนนมิไซจะกลับเบนขนมาได้เมอ
ใหม่เววคิตอานจตการตพบิตาเตยจะไดตรกตรองการอนตอไป นางเก็งเองกนจ
ได้ฟังเตยเซงวากคตลาย ไคกจิงให้เอาทบมาใส่ศพบิตาตามยศขนนางนายทหาร
แล้วจตการทจะทาถงเตกพรอม แล้วจิงให้ไปเชญเคยวเตาเซงผู้เบนอาจารย์
ณ เนินแปะไฮวเนยมา

ฝ่ายเคยวเตาเซงครนแจจว่าผู้รักษาเนินแปะไฮวเนยตายกตกใจจิง—
ตงให้ไพร่พลรักษาเนินไว้อย่าให้ยกออกสู้รบแล้วออกจากเนิน ไชวหลิมเนย
มากบบ่าวไพร่หลายคนถงเนินแปะไฮวเนยเข้าไปหานางเก็งเองกนจ แล้วก
เล่าความขงสู้รบกบกองทัพขงถงเงาขยขนะยังไม่ได้ ให้ฟังทุกประการ

นางเกงเองกนจุวการทงจะสรบ นนจงตไวช่วยกันจัดการกตมตคพบดา
ชาวเขาเสยกอนจกตคานกนตอไป

พูดแลวก็ช่วยกันทำบุญให้ทานครบเจ็ดวันก็ผงศพอโหวหลุดตอจน
ตามยศชนนางนายทหารเสจรแลว เคยวเตาเซงพูดกับนางเกงเองกนจุวา
ชาวเขาจะลาท่านกลับไปรักษาเนินเตไฟว์พลเบาบางนัก จะยืมไฟว์พลของ
ท่านสักสองหม่นยกไปช่วยรักษาเนินไวใหม่่นคงท่านจะเห็นเป็นประการใด
นางเกงเองกนจุตอบวาเชญท่านชนแสดงวงหน้าไปก่อนเถด ชาวเขาจะจัด
ไฟว์พลตามไปต่อภายหลัง เคยวเตาเซงกลานางเกงเองกนจุกลับไปรักษา
เนินโหวหลมเนยตามเดิม

ฝ่ายเตยเซงครนคตฆ่าโหวหลุดตอจนตายแลวก็ยนต จงพูดกับ --
นางเกงเองกนจุวาบาดาเรากตบสญไปแลวบตนเจ้าแผนคนชองมบุญบารมมาก
ชองกมเมทพกสตยชอสรตยกกกองทัพมาครนงนเซมเซงนถ เราจกคตคานทาน
ทไทนจะสไต อยากรนนเลยเราพากนไปสามภกคตบแผนคนชองกจระม
คความสชตวยกนแต่ไม่แจงววาใจชองเจ้าจกคตประการใด นางเกงเองกนจุไต
พงเตยเซงวากเบนทจนใจชตไม่ไตจงตอตอบวา ถาทานเห็นตชาวเขาจกไม่ชด
พูดแลวจกเกลยกลอมไฟว์พลยอมพรอมใจกันทงสน เตยเซงกยนตพูดกับ
นางเกงเองกนจุวาถาแมนไตเคยวเตาเซงไปสามภกคตวยกคกมคความชอบ-
มาก นางเกงเองกนจุตอบวา ทานกับชาวเขาคุมไฟว์พลไปเนินโหวหลมเนย
ดวยกนเถด ชาวเขาจะพูดเกลยกลอมเคยวเตาเซงตกอนแลวจกคตอานตอไป
เตยเซงกตใจชวกรรยาคมไฟว์พลตรงมาถึงเนินโหวหลมเนย พวกนายทหาร
ทเนนคตอรบเชญนางเกงเองกนจุเขาไปยงทชมนม จดทไทนงตามสมควร
นายทหารทงปวงกมาคานบนางเกงเองกนจุพรอมกน นางเกงเองกนจุจงพูด

กับนายทหารเหล่านั้นว่าเราขอความอภัยสงหนึ่งจะปรึกษาท่านทั้งปวงด้วยว่า
เราเห็นว่าชนไฮวผู้เป็นเจ้านายไม่ใช่เชื่องค์ เป็นแต่โจรตงตวชนเป็นไตของ
ซึ่งเจ้าแผ่นดินของนงวงศ์ตระกูลกษัตริย์บุญบารมีมากถึงคิดตอส์ กคงแพดวช
นายทหารมวชาและฝมือเข้มแข็งนักพวกเราจะตองไปอ่อนนอมถาทานทั้งปวง
เห็นดกไปด้วยกัน แม่นผู้ไตไม่ยอมสามภกตจะกลับไปบ้านเมืองก็ตามใจ

นายทหารทั้งปวงจึงตอบว่าถาทานเห็นควรพวกข้าพเจ้าทั้งปวงมิได้

ชด นางเกงเองกนจไตพงกยนต์ เคยเซงว่าเราอยากจะได้เคยวเตาเซงชนแเส
ไปสามภกตด้วย แต่ยังไม่แจงว่าเคยวเตาเซงจะคิดประการใด ชวตอชกบ

ทหารเหล่านั้นพากันว่า ถาเคยวเตาเซงไม่อ่อนนอมยอมตายกชวชกนจบตว
เคยวเตาเซงไปสามภกต ไหงไต นางเกงเองกนจจงไหเซญเคยวเตาเซง

ชนแเสมาแลวจด ไตะและตราเคยวเตาเซงกับพวกนายทหารเป็นอนต
เมื่อขณะกน ไตะเสพตราอยู่ นางเกงเองกนจจงพตกับเคยวเตาเซงว่าข้าพเจ้า

ไหเซญท่านมาจะปรึกษาขอความดวชพวกข้าพเจ้ายอมจะเขาสามภกตกับ
แผ่นดินของแต่ใจท่านจะเห็นอย่างไร เคยวเตาเซงไตพงกคตตรกตรองอยู่

ครุหนงจงตอบว่าตวท่านกเป็นญาติของชนไฮวเจ้านายเรา ท่านยังเอาใจ
ออกหากตวข้าพเจ้านเป็นผู้ อนมมาชวชบตาทาน ถาทานสมัครแลวข้าพเจ้า

ยอมทาทตาม เคยเซงไตพงจงว่าท่านทั้งปวงยอมพร้อมกนกตแลวแต่พวก
เราจะไปสามภกตไม่มผู้ ชกนถาจะไหตจงถอดเอาทหารแผ่นดินของทจบมา

ไหงาทางลวงหน้าเป็นของกานลไปก่อน ท่านชนแเสจะเห็นประการใด
เคยวเตาเซงกเห็นดวชจงชวณเคยเซงเตน ไปหลงเนนเห็นลชกกับนายทหาร
และไพร่พลนงวยงงไม่ได้สดี เคยวเตาเซงกไหตกนามาชวามหนงฮานมนต

เทพยดาชกนาโหลทานมากเป็นบุญของข้าพเจ้านัก ลุดชมร ทกรบคานบตาม
 ธรรมนิยม เคยเซงกตงโหลตโตะและสุรามาเดยงกนแลว โหลชยไปแจง
 ความแก โลวจนหงและชองกงทราบทุกประการ เคยเซงกับนางเกงเองกนจุ
 ึ่งชวนนายทหารทงปวงคุมไฟรพลลงจากเนินมายังค้าย โลวจนหง ๆ แจง—
 แลวก็ออกมารับเชิญนายทหารเนิน โหลหคิมเนยกับพวกทหารของตัวเข้าไปใน
 ค้ายพตจากันแลว โลวจนหงก็แบ่งทหารและไฟรพลเป็นสามกองยกมายัง
 ค้ายของกง

ฝ่ายเคยจคุมตวชงชานกบงกถวนตรงมาถึงค้ายกเขาไปแจงแก—
 ชองกงวา โลวจนหงไซโหลข้าพเจ้าคุมทหารสองนายมาส่งโหลทาน ชองกงก็
 ลงไปแกมตนายทหารทงสองแลวพตวา ข้าพเจ้าได้ส่งโลวจนหงผู้นองโหลไป
 เชิญทานทงสองมาช่วยกันทวาราชการปราบชนโหลชาคก โลวจนหงไม่รับ
 ทานมตมานนม โหลชมากข้าพเจ้าชอกยเสียเดดแลวเชิญนายทหารทงสองชน
 นางทสมควร ชงชานจิงวาทานไม่ข้าพนพระคุณเป็นทยงแลวเดมทข้าพเจาคด
 จะสามภกค แต่เป็นทวงชยตวยบตามารดาบตรภรรยาอยู่เนินแปะโหลเนยแมน
 นางเกงเองกนจว ก็คงจะข้าพนบตามารดาบตรภรรยาข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้า
 จิงได้รออยู่จนทหารของทานจบบมา ข้าพเจ้ายอมสามภกคแกทานแต่จะตองดา
 กกลับไปรับบิตามารดาบตรภรรยาาก่อน ชองกงตอบวาการทจะกลับไปน
 เราไม่สงสัย แต่กถวนตงจะคิดประการใด จักถวนตงตอบวาถาชงชาน
 เหนคควรแลวข้าพเจากยอมทำตาม แต่จะลาทานไปกับชงชานรับบิตามารดา
 บตรภรรยาไปด้วยกัน ชองกงได้พงกยนตจตโตะและสุรามาเดยงนายทหาร
 ทงสอง แลวนายทหารทงสองกลาชองกงออกจากค้ายไป

ฝ่ายลขขรบริวารมาถึงคายนบของกง แจงความว่าเตยเซงกับ
นางเกงเองกนจุนาเคียวเตาเซงและทหารไพร่พลมาคายนบ ของกงได้ฟัง
กยन्दให้ไต่จงคุมทหารไปคอยรับอยู่ตามทาง

ฝ่ายชงฮานกบังก็ฉวนตงไปพบนางเกงเองกนจุน ชงฮานตวงเขาคถเข้า
คายนบแล้วแจงว่าข้าพเจ้าผดนมกม โทษฮยทานฮยถอเลย นางเกงเองกนจุน
บอกแกชงฮานว่า บदनเวสาบภกคคกกองทัพแผ่นดินชองทานจะไปกับเรา
หรือไม ชงฮานว่าบดามารดาบตรภรรยาข้าพเจ้าฮยทแนนแปะโฮวเนย -
เกลือกกว่าพวกเมืองยจวรยกมาตงกคชงพวกพองใจ ข้าพเจ้าตองไปรับบดา
มารดาบตรภรรยามาเสยกฮอนฮยาเพงใหม่ ไตร นางเกงเองกนจุนจวงว ถา
กระนกกใหม่ ไคไปตงรักษาฮยทแนนแปะโฮวเนยฮอนฮยาให้พวกเมืองยจว
รจวงวเราเขาสามภกคฮยกมชองกง แมนพวกเมืองยจวยกมาเราจะไคชวยกน
ประตงตคคจจะแตกไปเอง ชงฮานกเห็นชอบคายนบลาฮอกไป เตยเซงกับ
นางเกงเองกนจุนคุมทหารและไพร่พลยกมาตามทาง พบไคจงกนมาถงคายน
ชองกงฮอกคฮอนรบเซญเตยเซงกับนางเกงเองกนจุนและนายทหารเหล่านนเขา
ไปข้างใน นางเกงเองกนจุนกับทหารทงปวงกคคเขาคายนบชองกงแล้วแจง
ความว่าเตมทพวกข้าพเจ้าไม่วสคตว ชนจะคคตรบทำให้ทานโกรรชโทษมมาก
บदनพวกข้าพเจ้ารสคตวความตจจชวณกนมาฮอนนฮอมยฮอมสามภกค ทานจ
ยกโทษพวกข้าพเจ้าสคคตงทงเถด ชองกนกเซญนางเกงเองกนจุนกับนาย
ทหารชนนงยงทสมคควแล้ววาทานกนจุนคฮอบมาฮอนนฮอมมใหม่คนร กบุญชอง
ข้าพเจ้านกจะไคชวยทาราชการคคตงพระเตชพระคณพระแผ่นดินสับไปว่า
แล้วกตงใหจต ไคและสรามาลยงกนครนกน ไคเศพสราแล้ว ชองกงจจจ
ให้เตยเซงกับนางเกงเองกนจุนคุมทหารและไพร่พลไปตงคายนรักษาเนน -

โหวหลิมเนยกับโหวคยฟงชาวซงฮานด้วย เที่ยเซงกับนางเกงเฮงกนจูดานับ
ลาคุมทหารไพร่พลของตัวเองไปตั้งรักษาเนินตามคำสั่ง

ขณะนั้นทหารเขาไปแจ้งแก่ชองกงว่า มราชฐูรสองคนเจตสังของจะ
มาคานับทาน ชองกงได้พังกโหวมาราชฐูรเข้าไปคอกเขาคานับอยู่ ชองกง
บอกโหวงแลวถามว่าท่านมาแต่ไหน ราชฐูรแจ้งว่าข้าพเจ้าชาวเมืองงุ่ยจิว
อยู่ไกลเคียงกับเนินโหวหลิมเนย แซตุน ขอหยก มบุตรหกคน ทำไร่นาหา
เลี้ยงกนครนแจ้งว่าท่านยกกองทัพมาปราบปรามเมืองฮอบก ข้าพเจ้าจึงได้
เนอแพะกับสวามาคานับทาน ชองกงได้พังกยหนดเห็นวาทนหยกผ นมนาใจ
กตสงไหวบสงของโหวแลวเอาเงินสิบตำลงให้เป็นรางวัลแกตนหยก ๆ มีความ
ยินดีจึงรบเงินคานับลากลับไป ชองกงกเขาเนอแพะกับสวราชายแจกให้ทหาร
ทวกน

ฝ่ายซงฮานไปถึงบ้านเนินแปะ โหวเนยก็เก็บรวบรวมทรัพย์สินสงของ
เสบียงอาหารทสำหรับเนินขนบรทกเกวยนกบปตามารตาบตรภรรยา --
ครอบครัวพร้อมมอบโหวซงกบตรชายผู้ใหญ่คุมมายงค้ายชองกงกอน ตัว
ซงฮานนรอกคอยทวงทอยทเนิน

ฝ่ายบอองคอรกนกับซงฮานอยู่ ณ เนินแปะ โหวเนยครนริความกรบ
ไปเมืองงุ่ยจิวในเวลากลางคน แจ้งความวาซงฮานเก็บรวบรวมทรัพย์สินสงของ
เสบียงอาหารผอนครอบครัวไปสามภกตกบกองทัพชองกงให้ชนบาทรบาทก
ประการ ชนบาได้พังกโกรธจึงจัดโหวเซง ชนเอง บงค เมงเปง ตมฮวง
ถงเฮียน ทหารทกนายคุมไพร่พลหาพนแลวสงวา ถายกไปถึงเนินเขาแปะ--
โหวเนยบอกกับซงฮานวาเราไซ้ให้มาช่วยรักษาเนิน แมนเห็นไตทกโหวบ
ตัวซงฮานโหวแลวเราจะยกตามไปต่อภายหลัง ทหารทงทกรบคำสั่งคานับลา

พาไพร่พลออกจากเมืองมายังเนินแปะไฮวเนย พอชนบาคมทหารยกออกจากเมืองงุ่ยจิวตามมาทัน ชนบาคโหมมาไซ้ไปบอกกับซงฮานว่าเราคมทหารไพร่พลมาช่วยป้องกันเนินไฉ่ ซงฮานสำคัญว่าจริงก็ออกจากเนินมาต้อนรับเชิญชนบาคทหารขึ้นไปบนเนิน แลวงแจงบกับชนบาคว่าข้าพเจ้าเห็นทหารและไพร่พลที่เนินน้อยนักจึงได้เก็บรวบรวมทรัพย์สินของเสบียงอาหารกับครอบครัวพร้อมให้เขาไปเมืองงุ่ยจิวก่อนถึงจะพลาดพลั้งก็ยังไม่เป็นไร ชนบาคได้ฟังก็โกรธร้องตวาดว่าเจ้านัดเอาใจออกห่าง ผ่อนครอบครัวทรัพย์สินของไปตามภักดีกับซงก้งไม่ไซ้หรือ เจ้านายก็เลยตรึงใครให้เป็นชนนางนายทหารได้เบียดหวัดเงินเดือนน้อยเป็นนิตย์ ไม่ควรจะคิดเซ่นนเลยกส่งให้ทหารจับซงฮานเขียนแฉเอาตัวจางหวางไปส่งให้ทหารรักษาเนินไวมนคง

ฝ่ายซงก้งกับตรึงซงฮานคุมทรัพย์สินของครอบครัวมาถ่วงค้ำยก็เข้าไปคานบของก้ง

ขณะนั้นมาไซ้สืบราชการมาแจ้งความว่าชนบาคออกมาจับซงฮานเขียนจางหวางไวทเนินแปะไฮวเนย ซงก้งได้ฟังจึงคิดว่าถ้าแมนเราไม่ช่วยก็จะได้เสียชื่อเสียงไปจึงให้นายทหารทั้งปวงมาเตรียมการยกเข้าหักเนินแปะไฮวเนยแยกทหารเป็นหัวกองจืดไหลซย ลกน เกยเตียน เกยไปว ซึ่งตบคมทหารได้ทหารอยเป็นกองหนาให้โลวจนทง เตยเซง นางเกงเองกนจู ชวต้อฉนเหมง ฮวยหยง เคียวเตาเซง ตเอง เอยหยง เจยอะต้ว เสงปุน รวมตบนายคมทหารหมนทงเป็นกองทตอง จิตไหลตม บตง ชงเมง ชงเหลยงดุยเหง จตง จิบ จกย เขาเจง ชอจม เอยนเซง นางชงยเทนย เขาทง เฟงกเตยตุนรวมตบหานายคมทหารหมนทงเป็นกองทตองตามจิตไหลจวนเตงกับนายทหารยตบตามนายคมทหารสามหมนเป็นกองทตอง ให้ก้งชุนตุนนายทหารเต็ม

และทหารสามภกตใหม่สับสนายกับทหารห้าหมื่นยกไปตีเนินแปะโฮวเนย—
พร้อมกัน ช่องกิ่งกับทหารยกไปตั้งรักษาเนินโฮวหลิมเนยไว้

ฝ่ายลชยกของหน้าคมทหารมาถึงเนินแปะโฮวเนยกรองท่าทายให้—
ออกรบ ทหารบนเนินจึงเข้าไปแจ้งแก่ชนบ่า ๆ ได้ฟังก็โกรธถามทหารว่า
ผู้ใดจะไปสู้รบกับทหารช่องกิ่งได้บ้าง สันจงเฉยควาซาพเจ้ากับคนชน—
มเกียงจะอาสาคุมไพร่พลพันหนึ่งยกไป ชนบ่ากยหนดมอบธงอาญาสัตถให้
สันจงเฉยรวบรวมคนปลามากับนายทหารทั้งสองชนมาคุมไพร่พลลงจากเนิน
เห็นลชยกน้อยยกตรงเขาเอาทวนแทง ลชยกเอาขวานรวบรวมกันไม่ทันถึงเพลง
ลชยกคุมทหารไล่กระชนเข้าไป สันจงเฉยตกใจเสียว ลชยกเอาขวานฟัน
ถูกตักมาตาย ซึ่งลชยตรงมาเอาขวานฟันถูกคนชนคอขาดตาย แล้วไล่ซาพ
ไพร่พลเจ็บปวดล้มตายเป็นอันมาก นายทหารและไพร่พลบนเนินก็ตกใจปิด
ประตูรักษาหน้าทเชิงเทินไว้พอโลวจุนหงกองทัพสองยกมาถึง ซึ่งลชยกแจ้ง
ความขงได้ชยชนะ ซาทหารไพร่พลบนเนินตายให้โลวจุนหงฟัง โลวจุนหง
มีความขยนต์กตตงควายมนลงใจแล้วเตรียมการจะเข้าทกเนินแปะโฮวเนยต่อไป

ฝ่ายชนบ่าเดยทหารสามนายกับไพร่พลพันหนึ่งกมความเสียวใจนัก
พอมาเชรบมาแจ้งความกับชนบ่าวากกองทัพช่องกิ่งยกมาจะเข้าทกเนิน ชนบ่า
ได้ฟังก็โกรธคุมไพร่พลห้าหมื่นยกลงมาจากเนิน โลวจุนหงเห็นจึงถามทหาร
ว่าผู้ใดจะอาสาไปจับพวกโจรได้บ้าง ลชยกรบอาสาจะไป เคยวเตาเชิงจึง
ห้ามลชยกแล้วบอกว ชนบ่าคนนหมอดฟังทวนตามสนแมนยานก ถึงจะได้
เสอเกราะศึกสามชนกกันไม่ได้ เตยเชิงตอบวาทากระนนซาพเจ้ากับ—
นางเกงเองกนจุไปตวยจะไดชวยกัน ลชยก เตยเชิง นางเกงเองกนจุคานปลดา
พาทหารออกจากค่ายทพทงสองกเขาปะทะกัน ลชยรอนดาชนบ่าตวยคาหยาบ

ชนบาได้ยักทอเพราะแลวรองว่า ทหารเขนนจะยกมาสู้รบด้วยเราหาควรไม่
 ใครจะรับอาสาออกไปจับทหารนั้นได้บ้าง ถึงเขยงขบมาเขารบกับลชยได้
 ตามลับเพลง ลชยตีล้มองเขยงไม่ได้ขบมาหนี ชนบาเห็นได้ทักเอาทวน
 ตามสนพงไปถกบาชายลชยเจ็บปวดกหนเขาคาย เตยเซงเห็นตงนนักขบมา
 เขารบกับตงเขยงได้สามลับเพลง เตยเซงเอากอนคลาขวางถกหนาดงเขยง
 พลตตกมา นางเกงเองกนจเอกะระบพนถกคองเขยงขาดตาย แลวไลซา
 ไพรพลของชนบาแตกถอยไป ชนบาเห็นถกโกรนนักขบมาตรงมารองว่า—
 หยาบชาดาง ๆ นางเกงเองกนจมได้เตตอชกมากลบมาบอกกับเตยเซงว่า
 บคนชนบาคุมไพรพลยกออกมาหนานเนทงสน หลังเนนคงไมมผุได้รักษา
 ทานจรับไปบอกถตหม ไหยกเขาหกหลังเนนถิต แลวถวทานรบกลบมาจะ
 ได้ช่วยไลจหนทงรบกับชนบาที่หนานเนน

เตยเซงได้พงกเห็นด้วย ขบมาตรงไปบอกกับถตหมแลวกรบกลบมา
 ถตหมยกไปหลังเนนแปะไฮวเนยไทเลงจนจุดประทศสัญญาชนแลวถพงประท
 เขาหลังเนนได้ตรงไปถอดชงอาน ชงอานบอกกับถตหมว่าพวกเราช่วยกัน
 จับชนบาให้ได้เสียก่อนแลวจยกเขาไปตเมืองงยจวกคงสมความปรารถนา
 ถตหมได้พงกเห็นชอบด้วยจยกลงมาจากเนนเห็นชนบารบกับไลจหนทง—
 ชงอานถอกระบสองมอตรงมารองถวถว่า ชนบาตงจากมายอมใหม่ตแต่
 โดยตจจะพนความตาย ชนบาได้พงเหลยวมาเห็นชงอานถกใจจถคิดว่า—
 ชงอานหนมายงไงได้จับทวนตามสนพงไป ชงอานจับทวนได้ถพงกลบมา
 ถกมาชนบาถมถง ชนบาถกมา ชงอานได้ตจากถงมาถอมเขาจับถวชนบา
 ได้ตงให้ไลจหนทงเอาถวไปจาชงไวยงคาย แลวถไลซาพนไพรพลเมอง—
 ถอบกตายเนนถนมาก ชงอานรองประกาศแก่ทหารและไพรพลของชนบาว่า

ผู้ใดไม่ยอมตามภักดีก็จะฆ่าเสียให้สิ้น ทหารและไพร่พลได้ฟังดังนั้นจึงชวนกันยอมตามภักดี ชองกงนำทหารสิบเจ็ดนายกับไพร่พลสามหมื่นมาค้ำบัลลังก์โลวจุหนทั้ง ๆ ก็ยนต์

พอกองทัพมาพร้อมกัน โลวจุหนก็ยกขึ้นไปตั้งอยู่บนเนินแปะไฮวเนยแล้วส่งให้เตยเซงนำชองกงกับทหารที่เขาสวมภักดีใหม่ให้ไปค้ำบัลลังก์ของกงยงเนน ไชวหลิมเนย เตยเซงก็นำชองกงกับทหารสิบหกนายคือ — เซียงสอเส็ง กิมจัน ฮีเอียง บวยเง็ก ชินเอง ชวงตติ พวเส็ง พวชอก เอียฮวง เล็กเซง เอียวช เอียวเอียะ ลิมเหมง ลตง แปะเง็ก เฮงเส็ง บึงเซง มายังเนน ไชวหลิมเนย ชองกงแจ้งความว่าชองกงกับพวกทหารที่สวมภักดีใหม่มากออกต้อนรับเชิญเข้าไปในค่าย นายทหารเหล่านั้นก็คุกเข่าค้ำบัลลังก์

ชองกงจึงถามชองกงว่า ท่านต้องไปชองอยู่เรามากความวิตกมากกับตนออกมาได้เรามากความยินดี ชองกงตอบว่าท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ครั้งนพระคุณเป็นทวย ตวงชนบ้านนข้าพเจ้าจบได้จางไวแล้ว ชองกงได้ฟังจึงว่าเราขอบใจท่านทั้งปวงที่ได้มาช่วยกันบำรุงแผ่นดิน บัดนี้พระเจ้าของฮยจิงฮยงเต็กได้พระราชทานตราตั้งขุนนางนายทหารมาให้เราไว้ร้อยฉบับ เราจะตั้งให้ท่านเป็นทวยฮยไซขุนนางนายทหารจะได้รับพระราชทานเบยหวัดเงินเดือนไปเลี้ยงบุตรภรรยา พุดเสงกหยบเอาตราตั้งมาส่งให้ชองกงเป็นทวยขุนนางนายทหารแล้วจตุ ไต่และสุรามาเลี้ยงกันเป็นทวยนเรง ครั้นเลี้ยงกันเสร็จแล้วชองกงก็ให้หาตุนหยกกับบุตรภรรยาหกคนมาตั้งให้เป็นทวยนเคยมสำหรับฮยรักษานเนน ไชวหลิมเนย แล้วจตุให้ทหารที่สวมภักดีใหม่เป็นกองหน้า ชองกงเป็นกองหนุนยกออกจากไชวหลิมเนย โลวจุหนก็ออกมาต้อนรับชองกงกับนายทหารเหล่านั้นขึ้นไปบนเนิน โลวจุหนก็ให้คุมตวงชนบ่าวออกมา

ของกงจงถามชนบ่าวว่า พวกพี่น้องของเจ้านนเหตุใดจึงได้คบคบ
 ทำใ้ราษฎรและไพร่บ้านพลเมืองได้รบความเดือดร้อนนัก บदनเราจับมาได้
 เจ้าจะคิดประการใด ชนบ่าสนครษะแลวกนงเสย นางเกงเองกนจกเขามา
 พดกับชนบ่าวว่าท่านจงยอมตามภกตกับเจ้าแผ่นดินของเสยเถด ชนบ่าจึงว่า
 ชนชดผเป็นข้าของเราถูกจับมาจะเป็นจะตายประการใดไม่รู้ ตัวเราครวงน
 เสยทจับมาเหมือนกนเรากไม่เสยตายชวตทจะ ไ้ยอมตามภกตนนตายเสย
 ตกควา ชงฮานไ้พงชนบ่าวพดก ไ้กรธจงวาแก่นางเกงเองกนจกวาชนบ่าไม่ยอม
 อญกแลวไป ออนวอนทำไมให้บวยกวาร์ ชนบ่าไ้พงก ไ้กรธดาชงฮานวา
 ไ้ไ้ทรยศไม่รจกคณเจ้านายขงมหนามาทามพนองเรากแลว ช่างไม่อายแก่
 ทหารทงปวงเลย ชงฮานไ้พงก ไ้กรธขงนง ควดยไ้ทวนวงเขาแทงถุก-
 ชายโครงชนบ่าขาดใจตาย ของกงกให้เอาศพชนบ่าไปฝังเสย

ชงฮานจงแจงกบชองกงวา ตงแตเขาพเจามายอมตามภกตขงไมม
 ความชอบตั้งไ้จะขออาสาขกกองทัพ ไปตีเมืองงุ่ยจวณลของคณท่านสักครง-
 หนงเถด ของกงไ้พงกตใจจึงให้ชงฮานคุมทหารเป็นกองหน้าให้เตยเซงกบ
 นางเกงเองกนจกคุมทหารเป็นกองกลาง ให้กวนเตงกบถงเบยงคุมทหารเป็น
 กองหลังยกไปตีเมืองงุ่ยจว ชงฮานกบเตยเซงและกวนเตงคานบลามาจัด
 ทหารพรอมแลวยกออกจากค่ายเนินแปะไฮวเนยตรงไปใกล้จะถงเมืองงุ่ยจว
 กตงคายมณฑลทางเมืองทางประมาณห้าสบล แลวชงฮานจงบอกกบเตยเซง
 ว่าในเมืองงุ่ยจวณมนนายทหารไพร่พลมาก ถ้าจะยกเขาตตองตรกตรองกอน
 เตยเซงวาถากระนนเราแยกกนตงเป็นสองคายแลวจึงคตการตไป เตยเซงก
 ติงให้ตงคายมณฑลไว

ฝ่ายกตเชยน์ เดยงหยนนายทหารเอกมทหารรองสืบนายกับไพร่พล
 สืบหมนตงรักษาเมืองงยจวอยู่ ครนแจงวาชบวเสยทกกองทัพชองกงจบไว
 ไตกตกใจจงจตทหารชนรรักษาหนาทเซงเทนไวมมคจ พอมาไซสบชาวราชการ
 แจงวากกองทัพชองกงยกมาไกลจะถงเมืองงยแฉว กตเชยน์ เดยงหยนกตง
 ใหสงเสยง เซ่งเอยงคุมไพร่พลสามพันยกไปดำนทานนายทหารทงสองกคุม
 ไพร่พลออกจากเมืองงยกมา ชงอานแจงความกโทกมจกบนางเกงเองกนจ
 คุมทหารยกไป กิมจันเห็นชงเสยงกรองววพวกเหล่านไมรูจกกองทัพเทพยดา
 หรือจมายอมสามภกตโดยคจจะพนคความตาย ชงเสยงไตพงกโกโรชบมา
 เขารบกับกมจันไดหาเพลง กิมจันกแกลงทาชกมาหน ชงเสยงไมรูทกชบมา
 ไตกมจันเห็นไตทกพุงทวนตามสนมาถูกหน้าอกชงเสยงตกมาตาย เซ่งเอยง
 ชบมาตรงมาจะเอาทวนแทงกมจัน นางเกงเองกนจกตรงเขาเอากะระบบด
 ทวนรบกนไมถงเพลง นางเกงเองกนจเอากะระบพนกคอเฮยงเซยงขาด แฉว
 กไตงฆ่าพันไพร่พลเมืองงยจวตายลงเบ้นอนมาก ทหารในเมืองกตกใจบิต
 ประตุกำแพงเมืองงยไมอาจทจะยกออกสู้รบเบ้นหลายวัน

กตเชยน์จงปริกษาทหารทงปวงวเราจะคตประการไตดี ชวตงหง
 นายทหารรองจจแจงวาชบพเจามอบายอยู่สงหนง จัดไพร่พลไปชดหลุมไว
 ใหรบกำแพงเมืองเอาหญาฟางและดินบิตเดย แล้วจจคุมไพร่พลไปรบล่อ
 ชวตกเขามาทประตุเมืองกจะพลตตกหลุมลงทงสน เดยงหยน กตเชยน์นาย
 ทหารเอกไตพงกเห็นชอบดวย จจสงไพร่พลไปจัดการตงอบายชองชวตงหง
 แตในเวลากลางคนไทพรอมรังชนเขากตเชยน์กคุมทหารและไพร่พลเบตประตุ
 เมืองงยกมาหนาคายทาทวยใหออกรบ

ฝ่ายกิมจันกับนางเก็งเองกนจันครนได้ชยชนะแก่ทหารเมืองงยิวแล้ว
 กยกกองทัพมาตาย พอรุ่งชนเช้ากวนเตงกองหลงกยกมาถงตงคายนนลง
 ชงฮานแจงความชงได้ชยชนะไท่กวนเตงฟงทุกประการ กวนเตงกมความ-
 ยินดี ครนแจงว่าทหารเมืองงยิวมาทำให้ออกรบกับคมทหารยกออกไป ทหาร
 หงสองฝ่ายได้รบเป็นสามารถยังไม่แพ้ชนะกัน กิมจัน ชนเอง เอียฮวง-
 บวยเล็ก จงตน ลตง ฮงเมงเซง เล็กเซง ลมเหมง ทหารที่สามภักดีใหม่สืบ
 นายเห็นกวนเตงกับทหารเหล่านนเอาชนะพวกเมืองงยิวไม่ได้ก็ชวนกันขับ
 มาเขาช่วยบึงโตปูน ชวตงหง ทหารเมืองงยิวก็รบล่อหนตรงเขาเมืองทหาร
 สืบนายไม่รู้อบายก็รุกได้ไป ไก่ได้จะถึงประตูกำแพงพากันพลัดตกหลุมลง-
 ทหารในเมืองงยิวทคอยฮยเอาทวนแทงทหารสืบนายตายทงตน แลวกยก
 กองทัพกลับเขาเมืองชนรักษาทนาคเซงเทินไว่ กวนเตงคุมทหารยกหนน
 ตามมา แจงว่าทหารสืบคนเดียวทแก่ชาติกตถลตมตายก็เสียใจยกกองทัพกลับ
 เขาคายเลาความไห้ชงฮานฟง ชงฮานแจงความกรองไห้เสียตายนายทหาร
 หงสืบขงนุก นางเก็งเองกนจันจวาทานจะร้องไห้ทำไมชงนายทหารหงสืบตาย
 นนุกเพราะมีความประมาท เราช่วยกันคตทกเมืองงยิวแก่แค่นไห้จิงได้คกว่า
 ถึงเบี่ยนว่าในเมืองงยิวนนเดิมขงอาหารกเบาบาง เรายกกองทัพเขาลอม
 เมืองไว่แลวมทงงสอไปชอกกองทัพมาตมทบถนออกกคงได้ชยชนะ กวนเตง
 ได้ฟงเห็นชอบด้วย จิงไทม่าไชรบเอาชอกความไปแจงกับชองกยงเนนแปะ-
 โฮวเนยแลวกวนเตงกรวบรวมทหารแยกเบนสกกอง ยกเขาลอมเมืองงยิวไว่
 เนนหนาคอยกองทัพเนนแปะโฮวเนย

ฝ่ายเตียงหยนครนแจงว่า กองทัพชองกยงยกเขาลอมเมืองกมความ
 วิตกจิงปรึกษากับนายทหารว่าจะคดอย่างไรดี ชวตงหงวามตนกกองทัพชองกยง

ยกเขารดอมเมืองไว้แน่นหนา ครนจะยกออกสู้รบทหารและไพร่พลกเบาบาง
เห็นจะตันทานกองทัพชองกงไม่ได้ ท่านจงจัดทหารหมมมอและไพร่พลออกไป
ไปเขาเจ็ะเยยชว ขอกกองทัพยกมาตชนาบจึงจะช่วยเมืองงุ่ยจิวไว้ได้ —
เพียงหยนบกบกดเขย่นไคพงกยงตรกตรองอัย

ขณะนนกวนเสงยกมาทารบ กัดเขย่นแฉงความจิงส่งชทงว่าเราจะ
ยกออกไปรบถ้าได้ททานจงหักออกจากทลอมรบไปเขาเจ็ะเยยชวขอกกองทัพ
มาช่วยโดยเร็ว ส่งแฉงคุมไพร่พลเบ็ดประตเมืองออกมา กวนเสงเห็นกขบ
มาเขารบกับกดเขย่นไคสามสืบเพลงยังไม่แพชนะกัน ชทงทหารองกับ—
ไพร่พลเห็นไคทกถอกระบสอมจะหักออกจากทลอม บนตงหยงถอชวาน
เขาสกดชทงไวรบกันไม่ทันถงเพลง บนตงหยงเขาชวานพนถกชทงตกมาตาย
ไพร่พลกหมออกไปได้ กัดเขย่นเห็นตงนนกตกใจคุมไพร่พลหนกกลับเขาเมือง
บิตประตรักษาหนาทเซงเท่นไว้

ฝ่ายชองกงตงมนอัยทเนนแปะโฮวเนยยังไมแฉงชาวเมืองงุ่ยจิวกม
ความวิตก พอมาไซถอหนงสอมาแฉงความให้ชอกกองทัพไปช่วย ชองกงได้
แฉงวาเสยทหารสืบนายกเสยใจนิก จิงจตกกองทัพจะยกไปเมืองงุ่ยจิวแกแค้น
ส่งนายทหารและไพร่พลให้อยรักษาเนนแปะโฮวเนยไว้ ครนเตรยมการพร้อม
เสรจกให้ไตจงรบไปแฉงแกกวนเสง ไทรูเสยกอนแฉงชองกงคุมทหารยสืบ
หาหมนออกจากเนนแปะโฮวเนยในไเวลากลางคนเร่งยกไปเมืองงุ่ยจิว

ฝ่ายกวนเสงนงปรกษากวาทจะหักเมืองอัยกบถงเนนแปะ พอไตจงมา
ถึงคาย กวนเสงแฉงความออกตอรบเชยไคจงเข้าไปชางในค่านับกันตาม
ธรรมเนยมแฉงไตจงจิงบอกกับกวนเสงวา ชองกงมความอาลยถงทหารสืบ

นายทตามภักดีใหม่ขงนั ก จึงยกกองทัพมาจะเข้าหักเมืองงุ่ยจิวแก้แค้นแทน
 นายทหารตกหลุมตายให้จงได้ ใช้ข้าพเจ้านำบอกให้รักอนถงเบี่ยนจงพดแก้
 กวนเส็งและนายทหารเหล่านานาข้าพเจ้านอบายอยู่สูงหนงด้วยในเมือง
 งุ่ยจิวใช้ให้ทหารหักออกจากหลุม หมายจะไปขอกองทัพเขาเจ็ยะเอี้ยช่วย
 มาช่วยพวกเราชาวหงตวย แต่ทหารหนีออกไปได้บ้างเราคิดการชอนกดยก
 เขาตเอาเมืองงุ่ยจิวให้ได้ ท่านจงรีบไปแจ้งกับท่านแม่ทัพให้จัดทหารแยกเป็น
 สองกอง แบ่งธงยหอยเป็นกองทัพบงเฮียนเซงพวกเขาเจ็ยะเอี้ยช่วยมาช่วย
 ข้าพเจ้าจะยกทหารเข้าทำลายประตเมือง ถากกองทัพท่านยกมาข้าพเจ้าจะหนี
 ไปอยู่ริมกำแพงถาทหารในเมืองเปิดประตูบักคองได้เมืองงุ่ยจิวโดยง่าย ท่าน
 จะเห็นประการใด ไตจงจิงว่าออบายนตนักคงสมความคิด

พูดแล้วกลวนายทหารทั้งปวงกตบมาพบกองทัพของกงทตามทาง
 ไตจงเข้าไปค้ำบั แล้วแจ้งความตามออบายของถงเบี่ยนให้ของกงพงทก-
 ประการ ของกงกยนตจิงจิดให้ตงเผงกบทหารดิบแปดนายคุมทหารหาหมน
 แยกเป็นสองกอง แบ่งธงยหอยและทหารไพร่พลเป็นกองทัพเขาเจ็ยะเอี้ยช่วย
 แล้วลัดทางไปยกมาแต่ทิศเหนือ ของกงคุมทหารเดินตามทางเดิมมายังเมือง
 งุ่ยจิว

ฝ่ายกวนเส็งครัน ไตจงกลับไปแล้วยกกองทัพเข้าหักกำแพงเมือง
 เดียงหยน กิดเฮียนจะยกออกไปรบชวดงหงจิงห้ามว่าทหารของเรารักษา
 หนาทเซงเทนเซมแซงอยู่แล้ว ท่านทงสองอย่าเพิ่งไปออกสู้รบก่อน ด้วยให้
 ทหารและไพร่พลออกจากหลุมจะไปขอกองทัพเขาเจ็ยะเอี้ยช่วยมาช่วย
 แต่ทหารของกงชาวหงตวยไพร่พลคงจะหลกหนีรอดไปได้บ้าง บงเฮียนเซง
 แจ้งความกคองจะยกกองทัพมาช่วย ข้าพเจ้าจะขึ้นไปดูบนหอรับถาเห็นทหาร

และไพร่พลเขาเจ็ะเยะช่วยยกมา จึงเปิดประตูเมืองออกไปตีชนามกคงสม
ความปรารถนา

ว่าแล้วชาวตงหลงขึ้นไปบนกำแพงตรวจทหารและไพร่พลให้รักษา
หน้าทเวกวัดชน เหนือกองทัพของกงจะยกเข้ามาทำลายประตูแล้วแลไปเห็น
กองทัพยกมากองหน่งเขาคัททหารของกงแตกหนีกระจัดกระจาย ครั้นใกล้เข้า
มาเห็นธงหยทอของม่งเฮียนเชิงกตใจสำคัญว่ากองทัพเขาเจ็ะเยะช่วยยกมา
ถึงลงจากกำแพงให้เปิดประตูเมืองออกทางสถานคมหทหารและไพร่พลยกออกไป
โลวจนหงกบทหารทปดอมเบนกกองทัพเขาเจ็ะเยะช่วยยกทกเข้ามาทางทิศเหนือ
ตงเผงกองทัพสองกทกเข้ามาทางทิศตะวันตก ทหารในเมืองเห็นว่าไม่ใช่—
กองทัพทมาช่วยกตกใจจะกลับเข้าเมือง ทหารทปดอมมาทงสองกองทัพยกเข้า
สกัดไว้ไพร่พลเมืองยจวเขาเมืองไม่ทนทพากันแตกหนีกระจัดจาย โลวจนหง
กบตงเผงกเขาเมืองได้ตงมนอยทประตูทิศเหนือกบทิศตะวันตก ตงไททหาร
กตบหลมเสียเหลือไว้แต่ทนายทหารทงสับตกตาย

นายกตเฮียน เลียงหยนแจ้งว่าชาวตงทงถกอบายชาตกเขาเมืองได้
เหลือทจะสับทพวกนทท พอของกงยกกองทัพมาตงขบทหารเขาคอมจบ
กตเฮียนและนายทหารทงปวงได้เห็นราษฎรในเมืองแตกตททท ของกงกตง
อยู่ในเมืองระงับราษฎรให้เป็นปกติ ของกงจงตงให้เอาคพนายทหารทงสับ
ตทกหลมตายชนมาใส่ทบ จดการฝังศพเสร็จแล้วทให้เอาตงนายทหารเมือง
ยจวทจบได้มาจงว่า ถาผู้ใดไม่ยอมสามภกตกจะฆ่าเสีย โลวจนหงจจแจ้ง
กบของกงว่า กตเฮียนผมขอแซมแซงขอท่านจงเอาไว้ไซ้ตอไปเถิด ของกงถาม
กตเฮียนว่าท่านจะยอมสามภกตกบเรวหรือไม่ กตเฮียนตอบว่าชาวพเจ้าเป็น
ทหารของชนไซ้เวเจ้าเมืองฮ้อมักจะ ให้สามภกตคนไม่ได้จะสตัตายอยู่ในเมืองน

ของกงเท็นวากัดเขียนไม่ยอมจึงถามนายทหารเหล่านั้นว่า พวกท่านจะคิด—
 อย่างไรทหารทั้งปวงตอบว่า พวกข้าพเจากรจะขอตายตามกัดเขียน ของกง
 ไตพงกยงมความอาลัยอยู่ โงวหยงว่านายทหารเหล่านั้นเมื่อไม่สมัครท่านจะ
 เอาใจทำไมจึงฆ่าเถิด ของกงไตพงกตั้งให้เอาตัวนายทหารเมืองงุ่ยจิวไปฆ่า
 เสียทประตหน้าหมง ผาเอาหัวใจออกเช่นแกแค้นแทนนายทหารที่ตกหลุมตาย
 แลวให้จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกัน

ของกงวาการตเมืองงุ่ยจิวแตกครงนความชอบของกงเบียนมาก จึง
 จึงส่งปวยชวนจัดบุญความชอบไวแฉวกลงให้เตรียมทหารยศบนายกบทหาร
 สองหมนแยกเป็นสี่กองให้ชงฮาน ชงก กเซียงสอเตง ฮีเอียง เกยเตียนทหาร
 ทานายเบนกองหน้า ให้ฉนเหมง ฮวยหยง เปะเงก พวเตงเบนกองกลาง
 ให้ชงฉบ ฮเซียน เอียวช เอียวเจยะ พวชอกเบนกองหลัง ให้เคียวเตาเซง
 เตยเซง นางเกงเอ็งกนจู เต็งปนุ เฮียบเซงเบนกองหนนคุมทหารหาพนยก
 ออกจากเมืองงุ่ยจิวตรงไปยิงเขาเจยะเอยะชัว

ฝ่ายมาไรศบราชการเขาเจยะเอยะชัว เห็นกองทัพของกงยกมารบ
 ไปแจ้งกับบงเฮียนเซง เวลาวนนบงเฮียนเซงสุรภษาเขาเจยะเอยะชัวออกว่า
 ราชการพอม่าไซมาบอกความกตกใจจึงคุมทหารสิบนายกับไพร่พลสามหมน
 ยกออกจากด่านมาประมาณทางหลายตกตงคายนกลงไว้พอชงฮานกองหน้า
 ยกมาถึงตงคายนกลงแลวคุมทหารมาทำทายให้ออกรบ บงเฮียนเซงยก
 ออกจากคายน ชงฮานจึงร้องวาชนไฮวชงเบนเจานายจะสนับญวาสนาชวด
 คงไม่ยดยาว ตจท่านจงมาทำราชการกับเราเห็นจะดีกว่า บงเฮียนเซงไตพง
 กไกรธจึงตอบว่า เจ้านายเรารักใคร่ให้ยศไตเงนเดือนมพระคุณเป็นอันมาก
 ไม่ควรจะคิดทรยศว่าแลวก็ตรงเขาเอาทวนแทง ชงฮานเอาทวนบ้ตรบกันได้

ตามสืบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน เกยเตยนกเขาช่วยชิงอานรบกับบึงเฮียนเซ่ง
 เป็นสามารถ เกยเตยนได้ทักเองาวพ่นตกเข้ามาบึงเฮียนเซ่งขาดลมลง
 บึงเฮียนเซ่งพลตกมา ชิงอานกระโดดจากหลังมา โดมเขาจับบึงเฮียนเซ่งได้
 ส่งให้ทหารพอกองทัพทั้งสามยกมาลงพร้อมกัน ชิงอานก็บอกกับนายทหาร
 ทงป่วงให้ทราบแล้วว่า ข้าพเจ้าจะยกเลยไปห้กเขาเจยะเอยชว ท่านทงป่วง
 จึงยกหนุนช่วยกันตเขาไปแล้วชิงอานก็คุมทหารไปหาเจยะเอยชว ทหารและ
 โพรพลของบึงเฮียนเซ่งเห็นนายเดยทกลาดอยหนุนเขา ชิงอานก็ตามขึ้นไป
 ทหารและโพรพลบนเนินรู้ว่าชิงอานฝีมือเข้มแข็งไม่อาจสู้รบชนกันอ่อนน้อม
 ตามภักตทงสน ชิงอานยกกองทัพขนตงอยู่บนเขาเจยะเอยชว พอกองทัพ
 ทงสามยกหนุนมาแจ้งว่าทหารและโพรพลบนเขายอมตามภักตแล้วก็คุมทหาร
 ยกตามขึ้นไป ชิงอานออกต้อนรับเชิญทหารทงป่วงพักอยู่บนเขาแล้วจึงให้
 เกยเตยนกับเฮียบเซ่งไปเมืองง่ยจว แจ้งแก่ชองกงว่าตเขาเจยะเอยชวได้แล้ว
 ชองกงก็ยกกองทัพออกจากเมืองง่ยจวตรงมาหาเจยะเอยชว ชิงอาน
 ก็ออกไปคานรบเชิญชองกงกับนายทหารทงป่วงเข้าไปข้างใน แล้วเอาตัว
 บึงเฮียนเซ่งมาให้ชองกงพดจาเกลยกลดอมด้วยถ้อยความเป็นอันต บึงเฮียนเซ่ง
 ก็ยอมตามภักตแล้วชองกงส่งปวดยชวให้เอาตราทพระราชทานมาตงให้
 บึงเฮียนเซ่งกับทหารเหล่านนเป็นทสยจไซชุนนางนายทหาร แล้วให้ไปตง
 รักษาตำบลและเมืองง่ยจวไว้จงใจตโตะและสุรามาเลยกัน แล้วปรกษา
 การทจะยกไปตเนินไซจเนย

ชิงอานว่าข้าพเจ้าจะขออาสายกไป เคยวเตาเซ่งจึงบอกวาเนิน-
 ไซจเนยนั้นฮ้อเตยนเทยนองกรรยาชนไฮวดยรักษา ฮ้อเตยนเทยมบุตรชาย
 เกาคนยหอเรียกวา มังกรทงเกา มออาจารย์ผทงฮ้อเตยนชฝีมือเข้มแข็ง

คมไพร่พลหาหมันตงรักษาต่านปากทางที่จะชนเนนนนภาตริบเอา โดยมีมือ
 เห็นจะลำบากต้องไขทางมนต์และคาถาจึงจะได้โดยง่าย ชองกงได้ฟังก็เห็น
 ชอบด้วยจึงส่งโทชงฮาน ออเอียนเจยก โจวเอียน โจวฮวน อูหมงเป็นกองหน้า
 ให้โจวฮวน เบ่หลิน ซางจัน เจียะยัง ชนตลเป็นกองหนุน ให้กงซนดิน
 เคียวเตาเซง เตยเซง ไตจง ซิเชียนเป็นกองหลังคุมทหารกองละหมื่นยกไป
 เนนไซจ้อเนยนายทหารเหล่านักลามาจัดทหารพร้อมยกแยกกันไป กองทัพ
 ทงสามยกถ่วงมาถึงสะพานงยฮันเกยต่นทางเนนไซจ้อเนยก็ตงมนลงใจ มา
 ไซสับเหตเห็นกองทัพชองกงยกมากลับไปแจ้งความกับยอเอียนซทกประการ
 ยอเอียนซจิงปรึกษากับฮ้อเอียนเทยฝูรักษาเนนไซจ้อเนยและไพร่พลแยก
 เป็นสามกอง ให้ฮ้อเสยง ฮ้อเอียง ฮานหยินมุย ซงหยง ชนกงเป็นกองหน้า
 ให้ฮ้อซุน ฮ้อเซง ฮ้อกย ฮ้อเตง ปกซิมเป็นกองหนุน ยอเอียนซกับฮ้อลก
 ฮ้อเงก ฮ้อบง ซงเอียนเซงเป็นกองหลังคุมไพร่พลกองละหมื่นยกออกจากต่าน
 เนนไซจ้อเนยตรงมา ออเอียนเจยก ซงฮานกับทหารและไพร่พลยกออกจาก
 คาย ทพทงสองเขาปะทะกัน ฮ้อเสยงรบมาเขารบกับออเอียนเจยกได้สามสิบ
 เพลงท่านกวดงไม่ได้อชกมาหน ฮานหยินมุยเห็นฮ้อเสยงเสียที่จะเขาช่วย
 โจวเอียนยกออกสกัดไว้รบกันได้สามสิบเพลง โจวฮวน อูหยงเห็นฝีมือเข้มแข็ง
 ก็เขาช่วยโจวเอียนรบ ฮานหยินมุยสู้กับนายทหารทงสามมได้ยอชอนายทหาร
 ทงสามรบกับฮานหยินมุยหลายสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน โจวหยงมาในกองทัพ
 ซงฮานยन्दอยหนาคาย เห็นฮานหยินมุยฝีมือเข้มแข็งต่านทานทหารสามนาย
 ได้กรองสงวาวยาทาไ้หนวยทหารผุนนตายเลย จึงช่วยกันจับเบนมามาให้ไ้จะ
 ให่รางวัลเป็นอนมาก ซงฮานได้ฟังก็รบมาตรงมาเอากระบพน ฮานหยินมุยเอา
 ทวนรบแล้วรบมาหน ซงฮานได้ท่นเอากระบพน ฮานหยินมุยหลบตักมาลง

อุเอียนเจยก โถมเข้าจบบานหยนมยไต ทหารและไพร่พลเนนไซจอเนยเห็น
 อานหยนมยเดี่ยวทหารของกงจับตัวไดกถอยกอกทพเขาดาน อุเอียนเจยกจึง
 คมตัวอานหยนมยมาส่งให้ โงวหยง ๆ กตรงเขาแกมด พุดจาเกลยกล้อมให้
 อานหยนมยสามภกต อานหยนมยคกเขาดานบแลงวราชพาพาเป็นชาติก
 ทานจับมาจงฆ่าเสียเถด ซึ่งอานจงวาทานอนนอมตอนายเราสับไปเบองหน้า
 คงจะมความชอบมาก อานหยนมยไตพงซึ่งอานวากยอมสามภกต โงวหยง
 มีความยินดีปรกษาการทจะทกเนนไซจอเนยยงไม่ตกลง

อุเอียนเจยกจงแจงวราชพาพาทซึ่งอานขออาสาคุมทหาร ไปตี-
 เนนไซจอเนยให้จงได้ โงวหยงไตพงกตใจ ครนรุ่งชนอเอยกเจยก ซึ่งอาน
 คุมทหารออกจากค่ายไปยังดาน ฮ้อเอียงแจงความกยกกกองทัพมาเห็น-
 อุเอียนเจยกย่นอยจงขบมาเขา โถดเอาทจนแทงอเอียนเจยกเอากระบองรับ
 รบไตสามเพลงไม่แพชนะกน ฮ้อเสยงเห็นขบมาเขาชวยพชายรบ ซึ่งอาน
 กเขาชวยอเอียนเจยก ยอเอียนชเห็นฮ้อเอียง ฮ้อเสยงสูกาลงและมมอทหาร
 ของกงไม่ไดกตรงเขาเอางาวพนซึ่งอาน ๆ สู้รบอยู่หลายเพลงยงไม่ได้ชยชนะ
 เดยเซงตรงเขาไปเอากอนศลาชวางถกหมวกยอเอียนชตกจากศรชะ-
 ยอเอียนชตกใจกขบมาหน ซึ่งอานไล่ตามไปโถดจะทนกเอากระบชวางถก
 บาชาย ยอเอียนชไล่เตอเกราะเหล็กกไม่เป็นอนตรายขบมาหนเขาดานชน
 เนนไป ซึ่งอานกชกมากลบ เดยเซงเห็นอเอียนเจยกรบกับฮ้อเสยงกตรงมา
 เอากอนศลาชวางถกฮ้อเสยงพลตตกมา อหมงเอางาวพนถกฮ้อเสยงคชชาติ
 ตาย ฮ้อเหลยงเห็นเหลอที่จะตานทานกคุมทหารและไพร่พลลาถอยเขาเนน
 ซึ่งอานจงยกกองทัพกลบเขาคาย ฮ้อเอียนชเทยรรักษาเนนแจงวাত্রใหญ่
 กบทหารสามนายตายกลางศกกมความเสียใจนก ฮ้อจนพุดกบบดาวราชพาพา

จะยกไปแก้แค้นแทนพี่โจ้วได้ ฮ้อเอียนเตยไม่รู้อะไรห้ามปรามประการใด
กนงเป็นทุกข์อยู่

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า ฮ้อจัน ฮ้อบนักคุมทหารและไพร่พลออกจากเนินมา
ถึงหน้าค่ายร้องทาทายให้ออกรบ ฮ้อหมงได้ฟังก็โกรธขับม้าออกจากค่ายตรง
เข้าหาขวานพ่น ฮ้อจันเอาทวนรบ รบกันได้สามสี่เพลง ฮ้อหมงสู้ฝีมือฮ้อจัน
ไม่ได้กลับมาหนี เคยเซ่งเห็นฮ้อหมงจะเสียจึงเอาก้อนศิลาลงขว้างถกมา
ชายฮ้อจันเจ็บปวดศีรษะมากหนี อานหยินมียศมาตรงมาร้องบอกฮ้อจันว่า
ท่านอย่าสู้เลย บदनชนโฮ้วสนวาศนาแลจงตามภักดีกับแผ่นดิน ซองเถิด
ฮ้อบนักได้ฟังก็โกรธเอาทวนพุ่งถกต้นแขนอานหยินมียศตกลง ชิงอานตรงมา
ช่วยแก้อานหยินมียศได้ยกกองทัพเข้าค่าย ฮ้อบนักคุมทหารและไพร่พลกลับ
เข้าค่าย ฮ้อจันถูกก้อนศิลามวยอยู่ถึงไห้ทหารมัดประตตงมนรรักษาหน้า
ไวเข้มแข็งมิได้ยกออกรบหลายเวลา ทหารช่องก่งไม่เห็นกองทัพในด้านยก
ออกมาสู้รบก็ปรึกษากันว่าจะคิดประการใด เคยวเตาเซ่งว่าท่านหงปวงฮยา
วัดก ขาพเจ้ามอบายส่งหนังสือจะหาหูกเอาตามถนนทางเนินเสี้ยกอน แต่ต้อง
รอดอยู่สักเวลาจึงจะจัดการพูดแลวก็กระซิบบอกฮ้อบนักให้โจ้วหยงซันแสร้ง
ทุกประการ โจ้วหยงแจ้งความกยन्दจึงตอบว่าฮ้อบนักคงได้ตาม
เป็นแน่

พอพูดตงนนักเผอญเป็นลมพายุพัดมาหมู่หนงแลวหายไป โจ้วหยง
ว่าเวลาความนขาตักคงกลับมาปลนค้ายเราจะต้องเตรียมการไว้ต่อสู้ฮ้อให้
เสียทีได้ พูดแลวก็ส่งให้เตรียมเชือกไฟและประทัดสัญญาพร้อมจึงให้
ฮ้อเอียนเจียก โจ้วเอียน โจ้วยุนคุมทหารพันหนึ่งไปซุ่มอยู่นอกค่าย ฝ่ายได้
ให้ฮ้อหมง กิดหลัน เคยเซ่งคุมไพร่พลไปซุ่มอยู่ที่คตระจวนตก ให้ชนตูล เจยะยง

ชเขียนคมไพร่พลไปช่มอยู่ทิศตะวันออก ไหรงอาน เลงจัน ไตจคุมไพร่พล
ไปช่มอยู่ทิศเหนือตา โดยนเสียงประทศสัญญาากให้จุดคบเพลิง ยกมาประดงต
เขามาทางสดาน นายทหารทงปวงกคมทหารออกจากค้ายแยกย้ายไปตามสง
ทุกประการ แลวโงหยง กงชุนดิน เคียวเตาเซงสามนายก็จุดไฟสนทนากัน
อยู่ในค้ายคอยดทวงทออยู่

มายฮอบนยกกกองทัพกลบเขาดานมความ โกรธนักคิดจะแกแค้นแทน
พนองจงปรกษาทบยอเอียนชวา ทหารชองกงไตชยชนะแกพวกเรามาใจกำเรบ
มากคงไมคคอ่านบองกนอันตราย เวลาคางนนเรายกไปปลนค้ายเห็นจะเอา
ชยชนะไต ยอเอียนชกบพนองเหลานนทเห็นชอบจงชวณกนเตรียมการไว้
พร้อม ครนตคประมาณยามสาม ยอเอียนช ฮอบน ฮอเงก ฮอเซง—

ชุนเขียนเสง ปกชิม ฮอชุน แปะดนายคมไพร่พลแปดพันยกออกจากด้านมา
ชงค้ายเห็นนายทหารทงสามจุดไฟนั่งอยู่ทโตะ สาคัญว่าทหารและไพร่พลใน
ค้ายหลบหมดกยกทกค้ายเข้าไป ทหารชองกิงในค้ายจุดประทศสัญญาและ
ตกลองชน ทหารกองช่มทงสดานกตรกนออกจุดคบไฟตรงเข้าล้อมไว้—

นายทหารและไพร่พลเนนไซจอนเนยเห็นดงนนักตใจพากันทกออกมา ทหาร
ชองกงลอมไวไตชาพนเบนอลหมาน ยอเอียนชตูกเกาทณทเจบปวตทก
ออกจากทลอมหนีไป ชงอานจบฮอเซงไต ปกชิมทหารบนเนนเห็นว่าเสยท
คตจะเขาสามภกตแกชองกิง จงเอาทวนแทงฮอเงกกลมลงตรงเขาจบฮอเงก

ไตเอามาสงไหรงอาน ทหารและไพร่พลด้านเนนไซจอนเนยนมตายแตก
หนกระจตกระจายไปสน ทหารชองกงไตชยชนะกลบเขาคาย ชงอานนำ
ปกชิมไปแจงความให้โงหยงพงทุกประการ โงหยงว่าถ้าผู้ใดมีใจ—

ตามภคตของรบใหญ่ตบฏด้วยความชอบนายทหารทั้งปวงแล้วคอยดูทวงทที่จะ
ยกเขาหกตาน

ฝ่ายยอเฮียนชเสียดก๊กทหารของกิง ถูกเกณฑ์ให้เจ็บปวดหนีไป—
รวบรวมไพร่พลที่เหลือตายกลับเขาด่านในเวลากลางคืน ตรวจดูไม่เห็น
ข้อเชิง ข้อเงกกับปักษิมนายทหารและไพร่พลหายไปเป็นอันมากก็ตกใจ—
ยอเฮียนเที่ยวว่าบุตรเราทั้งสองคงตายในทรบักเศรา โศกถึงบทรยงนัก
ยอเฮียนจึงพูดว่าการครองนักรเพราะอาสาเจ้านายความตายนั้นเป็นธรรมดา
ทุกตัวคน ท่านจะเศราโศกทำไมไม่ควรที่เราช่วยกันตั้งมนรักษาด่านและเนิน
ไวเข้มแข็งแล้วให้ไปชอกกองทัพมาช่วยระดมตบแตกแทนบุตรท่านดีกว่า พด
แล้วกจัดทหารขนรรักษาประตูด่านและหนาทเชิงเทนไว้กวดขัน จึงให้ยอลัก
กับซงเฮียนเสงรีบไปชอกกองทัพยกมาช่วยโดยเร็ว

ฝ่ายเคียวเตาเซงครนถกกำหนดหาจหนักเตรียมการตามอุบายที่คิดไว้
แยกทหารยกไปซุ่มอยู่ ครนเวลาค่ำก็โขงชนสินอำนาจภาบันดาลเป็นเมฆ
หมอกมาทางสถานี ครนถกกลายเป็นกองทัพยกเกลื่อนกลาดมาเสยงกลอง
มอลออออง ทหารกจัดประทัดทงเขาด่านตั้งहांผ่นไพร่พลในด้านตกใจแตก
กระจัดกระจายหนีเอาชีวิตรอด ทหารกองซุ่มกัตรกนทกเขาด่านได้ซาพน
ไพร่พลในด้านล้มตายลงเป็นอันมากก็แตกหนีไปชนเนิน ไชจอนเนียบาง —
โงวหยงจึงยกกองทัพเขาดงมนอยู่ในด้าน

ฝ่ายของกิงพกกกองทัพอยู่ในเมืองแปะ ไชจอนเนียบนเขาเจยะเฉยชว—
ตั้งแต่โงวหยงยกไปตีเนินไชจอนเนียบ มิได้รู้ข่าวว่าจะเป็นประการใดกมความ
วิตกกังให้โงวจุนทงคมนาายทหารยศบสองคนทหารหมนหนงยกไปช่วยคดการ
ที่เนินไชจอนเนียบให้จงได้ โงวจุนทงคานบลาคุมทหารยกออกจากเขา —

เจ้เยะเฮยชวมาถิงต่านปากทางเนินไซจอนเนย สงมาไซรบไปแจงแกงวอหยง
ให้ทราบ ใจวอหยงกับชังฮานและท้าวทงปวงก็ออกมาต้อนรับเชิญไลจวนหง
กับนายทหารเข้าไปในด้านค่านับกันตามธรรมเนียมแล้ว ไลจวนหงถามถิง
การสู้รบกันเป็นอย่างไรม้าง ใจวอหยงก็เล่าความซงหูกต่านได้ให้ไลจวนหง
ฟังทุกประการ แล้ววาฮ้อเฮยนเทยรทษาเนินไวคองนเซมแซงนก็จะตองคิด
ลอบเข้าไปเอาไฟจุดชนแยกทหารไปซุ่มอยุ่ตทศ ถ้าเห็นไฟตชนกให้หูกเขา
ไปพวกบนเนินคงจะแตกหนี แล้วสงชเซยน เกยเตยน เกยไปวกับตวนเกงจ
ผู้นำทางลอบเข้าไปในเนินเอาเชอเพลิงจุดไฟตบ้านเรือนชน ชเซยน-
ตวนเกงจ เกยเตยน เกยไปวกักต่านบลามาหาเชอเพลิงได้พร้อมแล้วชวนกัน
ออกจากต่านตรงไปเนินไซจอนเนยก่อน ครนรุ่งชน ใจวอหยงก็จุดไฟเตยเซง
นางเกงเองกนจ บุนตงหยง ตงเผง อิงชน คุมไฟรวผลไปซุ่มอยุ่ริมประตู-
กำแพงเนินทศได้ ให้ไลจวนหง ใจวอเฮยน ใจวอยน อหมง ถังเบยน เจ้เยะยัง
คุมทหารไปซุ่มอยุ่ทศตะวันออก ให้ชังฮาน ฉินเหมง ฮวยหยง เบ่หลน
โตจกคุมทหารไปซุ่มอยุ่ทศตะวันตก ให้เคียวเตาเซง กงชนฉิน อูเฮยนเจยก
ชางน ลเอง เลงจกคุมทหารกองละสองหมื่นไปซุ่มอยุ่ทศเหนือ ให้ลุดซม
บุดง จตง ลุยเหง คุมทหารห้าพันไปตงสกัดตันทางอยุ่คอยต่านกกองทัพจะยก
มาชวย ถ้าถองซุมเหมงว่าไฟในเนินตชนกให้ยกทัพเขาพงประตูกำแพงเมือง
จงพร้อมกัน นายทหารทงปวงรบคาสงคุมทหารแยกกันไปซุ่มอยุ่ทศ-
ชเซยนกับนายทหารทงตาม ไปถิงเนินไซจอนเนยเห็นมต้นไมใหญ่อยุ่ริมกำแพง
เมือง ชเซยนก็ชนตนมไมชามกำแพงเข้าไปดูเห็นไฟรวผลพากันหลบตนมท-
เวลายนตกประมาณยามสามชเซยนเอาเชอกหยอนลงมารับนายทหารทงตาม
ชามกำแพงเขาเนินได้ ตวนเกงจกนาชเซยนไปยงเงกตงเหลาเกงสูงแล้ว

บอกว่าข้าพเจ้าสามคนจะไปชุมนุมยี่มก้าแพง ถ้าเห็นไฟตติจะได้เข้าทำลาย
ประตูบ่กองทัพพวกเรา

พูดแล้วชวนเก้งจกบเกยเตยน เกยไปกล้อมมาชุมนุมยี่ตามนัด ขเซียน
บั้นชนบนเหลาได้เอาเชอเพลิงจุดติดบ้านเรือน ในก้าแพงเนนชนทงสดาน—
แล้วกลงมาจากเหลา พวกทหารและไพร่พลรักษาหน้าทเชิงเทนกำลังหลับ
สนิท ครนไฟตติชนกตกใจรีบมาจะช่วยดับเพลิง ตวนเก้งจู้ เกยไป
เห็นไตทงเข้าทำลายประตูก้าแพงทศเห็นออก ทหารกองข่มทงสดานเห็น
ไฟตติชนกพากันเข้าพงประตูเนนได้พบกับขเซียนกช่วยกันไล่ฆ่าฟันไพร่พล
บนเนนตายเบนอนมาก ย้อเซียนเตยผู้รักษาเนนกับบุตรไมทั้นรูดกใจกลัว
ยงนกดจะหนี ไมทั้นทหารของกงตรงเข้าพบนผู้รักษาเนนกับบุตรตาย—
ย้อเซียนชเห็นตงนนักพาไพร่พลจะหนีออกทางประตูบ่หมง ทหารของกง
เอาเกาทัณฑ์ยิงถกย้อเซียนชตาย ไพร่พลกเข้าสามภกตกบของกงฉฉ ครน
เวลาเข้าโรงหยงกยกกองทัพเข้าเนนได้ให้ทหารช่วยดับไฟแล้วเอาเงินทอง
เสบียงอาหารในคลังออกแจกราษฎรที่ถูกไฟไหม้ได้ความเดือดร้อนนนทวงน
ทงเนน เกลยกล้อมให้ทามาหากินเป็นปกติแล้วกวักกองทัพอยู่บนเนน—
ไซจอนเนยหลายวันย้อลกบุตรย้อเซียนเตยกับชงเซียนเตงออกหนีจากเนนรบไป
ถึงเมืองเตงพวนจว แจงความกบผู้รักษาเนนว่าบคนกองทัพแผนคินชองยก
มาตเนนไซจอนเนยไหล่อกำลังจะสู้รบโดยบิดาข้าพเจ้าให้มาชอกกองทัพท่านยก
ไปช่วยโดยเร็ว

ขณะนนพอม่าไซมาแจงความเนนไซจอนเนยแตกแล้วและผู้รักษาเนน
กับทหารและไพร่พลมตายเบนอนมาก ย้อลกแจงความว่าบิดาตายกรองให้

ฝ่ายเซียงเตียงผู้รักษาเมืองเลงพวนจิวได้ฟังฮ้อตงและมาไซ้มาบอก
 ดงนุกโกรธคตจะแก้แค้นแทนก๊กของภรรยาจนโฮ้วผู้เป็นเจ้านาย จึงส่ง
 ให้ออเถยกับทหารหานายคุมไพร่พลสองหมื่นห้าพันเป็นกองหน้า ให้เอียง
 บุตรชายและฮ้อตงซึ่งเขียนเตงคุมทหารทศนายกับพลสองหมื่นห้าพันเป็น
 กองหนุนยกออกจากเมืองมาตั้งตำบลยตเจี มาไซ้กลับมาแจ้งกับอเถย
 นายทหารกองหน้าจากกองทัพของกงมาสกัดตันทางไว้ออเถยได้ฟังดังค้าย
 มนลง พอเอียงกับกองหนุนยกมาเข้าสมทบกัน ออเถยกับคุมทหารและไพร่พล
 ตรงมาร้องทาทายให้ออกรบ

ฝ่ายลตซมกับทหารยกมาตั้งสกัดยตเจีทางข้างทิศเหนือ ครั้นแจ้งว่า
 ทักได้เนนไซ้จอนเษแฉวก็จะยกกลับ พอทหารเมืองเลงพวนจิวยกมาทาบ
 ลตซมกับคุมทหารออกจากค่ายรบมาตรงเข้ารบอเถยได้หาสบเพลิงยังไม่
 แพรชนะกัน เอียงหลมตรงเข้าช่วยลตซมรบ เอียงกับรบรบสกัดเอียงหลมไว้
 ส่นายสู้รบกันเป็นสามารดเอาชัยชนะกันไม่ได้ พอเวลาเย็นต่างคนถลา
 กองทัพกลับเข้าค่าย

ฝ่ายลตซมกลับมาถงจงพดว่า เราคตจะยกไปปล้นค่ายซาศก ซึ่งลบ
 หามว่าเวลาฉนวนยกออกรบยังไม่แพร่ชนะกัน ซึ่งจะไปปล้นค่ายนั้นไม่ควร
 คอพรุ่งนี้เช้ายกออกสู้รบฮ้อตงว่าซาศกจะทำประการใด ลตซมก็ไม่ฟังคุมทหาร
 และไพร่พลตรงมาขามบอตำบลยตเจี ไปยังค่ายซาศกตกประมาณสามยาม
 เห็นเงยบส่งตก็จะเข้าทักค่าย

ฝ่ายเอียงกับอเถยครั้นยกกองทัพกลับมาแล้วจึงปรึกษากันว่า
 พวกกองทัพของกงฉมอเซมแซงนุก ฉนวนเอาชัยชนะไม่ได้เวลาคตจะยกมา
 ปล้นค่ายเราเป็นแน่ ปรึกษากันแล้วยกกองทัพออกจากค่ายแยกกันซุ่มอยู่

หงส์ทศ ครนเวลาตกเห็นกองทัพของกงยกมาจะปล้นค่ายกษป ไพรพลเจ้า
 ล้อมไว้ทางศดาน ลุตซมทกเขาไปใค้ายไม่เห็นทหารและไพรพลก็แจ้งว่า
 ถกอบายหันหน้ามาบอกไทกองทัพถอยกลับ พวกชาวศกรก็กระชั้นเข้ามา
 ชงลบกองทัพออกจากล้อมหนีไปได้ ครนจะเข้าช่วยกองทัพนอกเหลือ
 กาลังจึงพากันหนีไปทางทิศตะวันตก จุตง ลุยเหงกับทหารเหล่านนั้นหนีหลัง
 เขาหากันก็ออกได้หนีกลับ ไปสู ลุตซมสู้รบกับทหารเมืองเลงพวนจึงสู้
 พลังลาถอยไปข้างทิศเหนือเวลากตกเดือนมืดไม่เห็นทาง ลุตซมพลตกกลง
 ไปในเหว เหวนั้นกว้างใหญ่ลึกหลายสิบลวาเรียกว่าเหวฮยตเจ เมอลุตซมตก
 เหวนั้นไม่มีผู้ใดรู้ พวกทหารของกงแตกหนีไปถึงค่ายจึงเลาความชงถก
 อบายให้เอยหลมฟัง เอยหลมก็ตกใจตรวจดูทหารหายไปหลายนายกับไพรพล
 เป็นอันมากก็จะยกกลับไปแจ้งแก่โงวหยง พอจุตง ลุยเหงกับทหารเหล่านนั้น
 มาถึงพร้อมกันยงขาดอยแต่ลุตซมคนเดียว นายทหารทงปวงไม่แจ้งว่าเป็นตาย
 ประการใดก็มีความวิตกนัก ยกกองทัพกลับมาเนนไซจอนเนยแจ้งความชงยก
 ไปปล้นค่ายให้โงวหยงฟังทุกประการ โงวหยงได้ฟังกนงเป็นทุกช้อย

เคยจเตาเซงจึงจบบยามครแจ้งจงบอกแก่ โงวหยงว่า ลุตซมนั้น

เคราะห์ร้ายไปตกอยู่ในเหว ถ้าสนเคราะห์แลดวงจะชนได้ไม่เป็นอันตรายดอก
 ทานอย่าวิตกเลย จงไซ้ผู้ใดไปแจ้งกับท่านแม่ทัพใหญ่ให้ทราบเชญมาทนจะ
 ได้คิดอ่านต่อไป โงวหยงได้ฟังก็เห็นชอบจึงสั่งให้ไตจงบไปเขาเจยะเอยชว
 แจ้งความชงทกเนนไซจอนเนยได้ให้ชองกงทราบทุกประการ ชองกงได้แจ้งว่า
 ลุตซมหายไปมีความวิตกยงนัก จงให้ชองจัน เลาดง ชงเม่ง ชงเหลียงยกไป
 ตามลุตซมข้างทิศตะวันออก ให้เจยสัว ชวฮก ชวเซ่งไปตามทิศตะวันตก ให้
 ลชุย แปะสน แต่เทียนสัวไปตามทิศเหนือ แล้วให้สมทบกันทเนนไซจอนเนย

นายทหารทั้งปวงก็แยกกันไปตามคำสั่ง ชองกงจึงตักนายทหารและทหารอยู่
รักษาเขาเจ็ดยะเขยชวใหม่คนคง แลวกยกกองทัพมาถึงเนินไซจื่อเนย โงวหยง
กับทหารทั้งปวงก็ออกมารับเชิญชองกงเข้าไปในค่ายตามนายทหารเหล่านั้นว่า
ผู้ใดไปตามลุตซิมบ้าง โงวหยงบอกว่าให้ทหารไปเที่ยวตามแล้วยังไม่ได้ข่าว

ชองกงได้ฟังก็ยงวตอกเป็นทุกข์อยู่จนเวลากลางคืนก็ประมาณสอง
ยามเศษนอนหลับไปฝันเห็นความผิดบางอย่างมาบอกว่าไตตเทพยดาให้ข้าพเจ้ามา
มาเชิญท่านแซ่จู่ไปสนทนากัน แซ่จู่ก็นับว่านายดาว ชองกงจึงตอบว่า
ท่านไตตออยู่ที่ไหนฝันบอกข้าพเจ้าจะพาท่านไป ชองกงก็ออกจากค่ายเดิน
มาเห็นแก่งใหญ่ตรงความขงนุก ครั้นเดินพ้นประตูเข้าไปเห็นไตตเทพยดานั่งบน
แท่น ศษยภยงเรียงอยู่สองข้าง ชองกงก็คุกเข่าคำนับอยู่ตรงหน้า ไตตเท
ศษยภยงชองกงขนงบนเกล้าแล้วถามว่า ท่านแซ่จู่ยกกองทัพมาปราบปราม
ฮ้อบักทศเหนือเป็นประการใดบ้าง ชองกงแจ้งความให้ฟังแล้วว่า บदन-
ลุตซิมผู้นองหายไปจะเป็นตายประการใดไม่แจ้ง ไตตจจึงบอกาลุตซิมของ
ท่านตกอยู่ในเหวพวนตเจ้ เหวนนเป็นที่บนชวแซกนมาพักอยู่ประมาณร้อย
ปีเศษ ลุตซิมเคราะห์ร้ายตกลงไปในนวกไดบนชวแซกนผ้เฒ่าช่วยอุปถัมภ
ภาสนเคราะห์หกละชนได้ ชองกงถามว่าข้าพเจ้ายกกองทัพมาครองนทหารเมือง
ฮ้อบักเขาฮอนนอมหลายนายสืบไปจะเป็นประการใดบ้าง ไตตทอเพราะแล้ว
บอกว่าท่านไปจากเราคงสมความปรารถนาหรือ

ฝ่ายฮ้อบักแต่ภายหลังหน้าจะต้องไปปราบฮ้อวไซทศตะวันออกซึ่งจะยก
ไปปราบปรามฮ้อวไซนินชากนุก ฟาและตุนจิงจึงจัดให้ท่านเหล่านมาช่วยด้วย
นายทหารนวกดาวบนฟ้าจึงมาเหมือนกัน เคียวเตาเซงนคอกมถงแซ-
ชงฮานค้อเลงฮองพญานาครักษาแม่น้ำฮ้อวไซทศตะวันออก นางเก็งเอ็งกุนจ

นนคอดาวลกกาแซ นำแมนไม้ไผ่ นายทหารทั้งสามนทศตะวันตกไม้สำเริง
 แต่ความเรื่องนทานอย่างบอกให้ผู้ใดเชิญท่านแซ่จกกลับไปเกิดจะให้ศิษย์ไปส่ง
 ของกงโตทราบกตกเขาดานขบลา ศษยกพามาถึงคาย ของกงตกใจตนพอสว่าง
 ก็เล่าให้โงวหยงฟัง โงวหยงตอบว่าท่านเป็นคนสัตยซอสจรวรเทพยดาทั้งปวง
 จึงคลใจให้มนต์ผนการนแนก ท่านจงใช้ให้ผู้ใดไปตามลุตซิมทเหวฮยตแจ
 กคงจะพบ ของกงตอบว่าคอยท่าพวกที่ไปตามสามกองกลับมาแล้วจงคอย
 คัดการต่อไปเกิด

ฝ่ายลุตซิมตกลงไปในเหวก็ไม่เจอบ้วยเหวหาทางจะชนกไม่ได้—
 เหลียวไปเห็นปากถ้ำมืดดำเด่นออกมาผ่นงมขาวหนวดยาว ถ้ามลุตซิม
 ว่าเหตุใดท่านอาจารย์มาอยู่ทนเรญไปกินนาชาทบ้านเราด้วยกัน ลุตซิมได้ฟัง
 คิดว่าคงมีบ้านเรือนผู้คนมาก จึงตอบว่าชอบใจท่านนักหนากเดินตามผู้เฒ่ามา
 ถึงบ้าน ผู้เฒ่าจัดทโหนงคานบกนตามธรรมเนียม แล้วลุตซิมก็แจ้งความว่า
 ข้าพเจ้าหลงทางมาไม่รู้วเราจกกลับไปทางไหน ผู้เฒ่าจึงตอบว่าท่านน—
 เคราะห์รายยังกลับไปไม่ได้ จงอยู่ด้วยกันทนก่อนจนเคราะห์แล้วจึงคอยไป
 พุดตงนนักจัดทให้อยเลยงตลุตซิมมาหลายวัน

อยู่มาเวลาวันหนึ่งผู้เฒ่าจึงบอกแกลุตซิมว่า ท่านสนเคราะห์แล้วจะ
 มผู้มาติดตาม บอกตงนผู้เฒ่าก็หายไปกลายเป็นลมพายพัดมาบ้านเรือนน
 ลุตซิมหายไปสน ลุตซิมเห็นบ้านเรือนหายกตกใจจึงเหวเดินหาทางชนเห็นแผ่น
 ศลากรองพกอยู่

ฝ่ายลชช ซอจัน เจยะดีวกกับนายทหารเหล่านนแยกกันไปตามลุตซิม
 คนละทิศ เทยวโตถามตไม้ได้ชาวกกลับมาถึงเนนไซจอนเนยพร้อมกันทั้งสาม
 กองเข้าไปแจ้งความแก่ของกงทุกประการ ของกงจึงบอกกับนายทหารทั้ง

ปวงว่า เราได้ความแลวลุตซมตกลอยู่ในเหวฮยตแจแต่ยังไม่มผู้ใดลงไปรับ
 ขนมา ลขยวาชาพเจ้าจะลงไปเอง ชองกงได้พวงมความยินดีจึงส่งให้ยก
 กองทัพออกจากเนิน ไชจอเนยมารวมเหวฮยตแจ แลวให้ตัดไม้ มาสานแข่งเอา
 เชือกผูกติดกระพรวนกับเชิงไวแน่น ลขยถอชวานสองมือลงนั่งในเชิงส่งวา
 ถาลูกกระพรวนตกให้ชกเชือกขนมา ชองกงจึงให้หยอนแข่งลงไปในเหวลูก
 หลายสับวางพนตน ลขยเห็นข้างหนามแสงสว่างจึงชนจากเชิงเดินตรงไป
 เห็นลุตซมนั่งอยู่บนแผ่นศิลาเขียว ลขยกรอวาทาไมพมานงอยุทน ชองกง
 ให้นองลงมาตามรับขนไปลุตซมเห็นลขยมความยินดีน กจึงบอกว่าเราตกเหว
 ลงมาหลายวันแลว ถ้าไม่พบเจ้าเราคงตายอยุทนชอบใจเจ้านกยงกวาพนอง
 ทรวมปตามารตากัน

พดแลวลขยถอชวานลุตซมเดินไปลงในเชิงสนลกกกระพรวนตงชนททาว
 ทปากเหวโดยนกชวยกนชกเชือกขนมา ชองกงเห็นลุตซมกตใจจึงถามวาเจ้า
 ไปทนทุกชอยในเหวชานานเรามความวิตกน ก ไตตเทพยตามาเขาณจงได้
 บตนมมาพบกันใดกเป็นบุญน กหนา ลุตซมคานบแลววาทานชวยชวดไวครงน
 พระคุณเป็นทยงจะสนองคณท่านไปกวาจะสนชวด ชองกงได้พวงกยนิตชวณกน
 ยกกองทัพกลับไปค้ายบนเนินไชจอเนย เลาคความชงลขยลงไปรับลุตซมให้
 ใจวหยงฟังทกประการแลวจาด ไตะและศรามาเสยงกนเป็นทรวนเรง

ฝ่ายเสยงกนบอเสยงเวลาคณวนน ไตะชยชนะชองกง กมความยินดี
 คมไพรพลกลับเขาคาย ครวนแจงวาชาคกยกหนนมาอกจงใหม่ ไตะรบไปแจง
 ความแก้บตาชอกกองทัพยกเพิ่มเติมมาชวย เสยงเสยงได้ทราบชวถงให้

ชิมอานหยิน นายทหารเตรียมไฟพล ตีหมั้น ยกออกจากเนิน เดินทางมาใน
เวลากลางคืน

ฝ่ายของกองกบพวกรักษาเลียงกนแลวจงปรึกษาการจะยกเข้าหักเนิน
เลงพวนเนยอยู่ มาโซมาแจงวาเฮยเสยงมรกษาเนินเลงพวนเนยคมทหารและ
ไฟพลมาเป็นอนมาก ของกิงโตพงจงวาเฮยเสยงผุ นตบญญาตผมอเซม
แข่งนก ทานทงปวงตองช่วยกันให้แข่งแรงจงจะเอาชยชนะได้ เคยวเตาเซง
ว่าท่านอย่าวิตกเลย จงจัดทหารออกไปคอยตวนทานไว่ก่อนชาวพเจ้าจะคิดให้
พวกราชกษอนนอมยอมตามภกตทงสน ของกิงโตพงกยนตจงจัดทหารยกไป
ตงเป็นขบวนทัพคอยชากตอยู่ เคยวเตาเซงกมทหารหาหมนยกไปยังตำบล
เหวชยตแจตงคายอยู่ทรมเหว ชงกระบวนคายนนมทางตลอดกนเหมอนกบ
ทางเดินสองข้างเป็นกำแพงทวงทชอบกตนัก ทหารเห็นกทวเวาะพากนพตว่า
ตงแต่มาเป็นทหารกวาดบยั้งไม่เคยเห็นคายเซนนเลย เคยวเตาเซงตอบว่า
ชงกระบวนคายนบอกรอไม่ได้ ถาถงทจะสรบเจาตองยมนงอยถาดอยไปมา
จะมนเมาลมลง อยาได้เคลอนจากทจนตักกวาดเคยว คอยแต่จับชากมตเถด
เคยวเตาเซงกตบมาแจงกบของกิงวาชาวพเจาตงคายแลว ทานจงให้ทหารยก
ไปสู้รบทำดาตอยหนเข้าในคายให้หมด ถาชากกรกได้เข้าคายแลวตกเป็น
พนกงานของชาวพเจ้าเอง ครนแจงความแลวกรบกลับไปอยู่ทคาย ของกิง
ตระเตรียมทหารพร้อมคอยจะชอกรบ

ฝ่ายเฮยเสยงยกกองทัพมาถงคายเฮยกงเตา เขาสมทบเป็นกองเดียว
กน ครนรุ่งชนเขาเฮยเสยงคมทหารและไฟพลออกจากคายมาทارب ของกิง
ก็ยกออกจากควยเห็นเฮยเสยงยมนอยู่ จงชบมาเขาไปหมอบตวทาทจะคานบ
แลวพตว่า ชาวพเจ้าได้ชาวเลาตอความผมอทานเซมแข่งคจวจะเป็นชุนนางนาย

ทหารใหญ่ขอเชิญท่านมาทำราชการด้วยกันจะมตหรือ บุตร ภรรยาจะม
ความสุขสืบไป

เฮยเสียงได้ฟังจึงตอบว่า ข้าพเจ้ากรอขอว่าเจ้าแผ่นดินของมบุญมาก
อยากจะเข่าอ่อนน้อม แต่พวกทหารทั้งปวงไม่ยอมขงจะคิดสู้รบอยู่ ส่วนเงก-
เหมงนายทหาร ได้ฟังถ้อยคำของกง ก โกรธ ขบมาตรงเขาเอาทวนแทงชองกง
ตงเผงเอาทวนรบไวรบกันได้สามสิบเพลง ส่วนเงกเหมงสู้ ผมอตงเผงไม่ได้
ตงเผงเอาทวนแทงถกส่วนเงกเหมงตกมาตาย เขยงฮวยทหารรองเห็นตงนงก
โกรธขบมาตรงเขาเอาทวนแทง ตงเผงเอาทวนรบรบได้สามสิบเพลง - ตงเผง
เอาทวนแทงถกอกเขยงฮวยตกมาตาย อิตตหงวนจะแก้แค้นแทนนายทหารทั้ง
สองกเขารบกับตงเผงได้หกสิบเพลงไม่แพ้ชนะกัน ฮวยหยงเห็นตงเผงเหนื่อย
นงกเขารบกับอิตตหงวน บังเสียงทหารรองของเฮยเสียงเขารบสกัดฮวยหยง
ไว้ ทหารสนายสู้รบกันเป็นสามารถ นางเก็งเองกนจเอาก้อนศิลาขว้างถก
บังเสียงพลตกมาลงฮวยหยงเอาทวนแทงชกอกชาย โครงบังเสียงขาดใจตาย
อิตตหงวนรบอยู่กับตงเผงอกหลายเพลง ฮวยหยงเอาเกาทัณฑ์แทงถกอก -
อิตตหงวนเจ็บปวดกขบมาทน ตงเผงไล่ตามไป ชองกงเห็นตงนงกตมาลขอ
สัญญาให้กลับ ตงเผงไดยนเสียงมากมทหารกลับมากาย ชองกงมความ
ยินดีใจต โตะและตราเสียงนายทหารพร้อมกันแล้ว ครนรุ่งชนเขาชองกงก
จตให้ฉนเหมง องชน ตงเผงคุมทหารมากอยอยู่

ฝ่ายเฮยเสียงเสียนายทหารทั้งสองกไม่มความสบาย ยกกองทัพกลับ
มาคายนงเป็นทกขอยู่ เบเหลงนายทหารจึงพูดแกเฮยเสียงว่าท่านอย่าวตกเดย
ข้าพเจ้าจะยกออกไปรบเขาช่วยชนะให้จงได้ เฮยเสียงก็จตไพร่พลให้เบเหลง
หมนหนงยกออกจากคายนมา

เทพเขาคายมความวตถยงนถ แต่พอกทลภคแผนทองนนไม่เป็นอนัตรายบ้วยอัย
 เจ็ดวณกหาย ชองกงจงปรักษากบโจวหยอวา เบเหลงมวธาและมมอดงนท
 ไทเนจะปราบปรามชอบกได้ พอเคียวเตาเซ่งโหมมาโหมมาแจงกบชองกงวา—
 กระจบวนค้ายรบตงไวพรอมคอยอัยหลายวณกไม่เหนลลชากกไป ถาครงนยก
 ออกลูรบจงลอกองทัพโจวไปให้ได้ ชองกงได้พงกมความยนต์

ฝ่ายเบเหลงครนได้ชยชนะแกกกองทัพชองกงกมไพร่พลกลับไปค้าย
 แจงความไทเฮยเฮยงพงแลววา ถายกออกไปครงนชาพเจาจะชมาเฮยให้สน
 พวกชองกงคงลาถอยกองทัพไป ทานจงจัดทหารและไพร่พลตามตเอาเนน
 ไชจอเนยกลับคนให้จงได้ เฮยเฮยงได้พงกเห็นชอบจงจัดทหารเป็นสามกอง
 คอยไล่ไปทงสองทางแลวให้เบเหลง บเลง คมไพร่พลเป็นกองกลางยกไปทำ
 รบ ถาเห็นใดทกให้ตชนาบไปหักเอาเนนไชจอเนยทเดียว นายทหารสลับ
 สองคนคมไพร่พลออกจกค้ายแบ่งกันเป็นสองกองคอยทวงทอัย เบเหลงกอง
 กลางคมทหารสลับเจตนายกับไพร่พลมาถงหน้าค้ายชองกงกให้เบเลงรองทารบ
 ชองกงส่งทหารทงปวงวา ถายกออกรบจงแกลงทาแพพากนแตกทนกระจัด
 กระจาย ตัวเรากบทหารจะล่าถอยไปยงค้ายชองเคียวเตาเซ่งถากกองทัพชากก
 ได้ตามไปถกอบายแลว พวกเราจงยกกลับไปล้อมชากกไวจบบชาเฮยให้สน
 สงแลวชองกง ถยกกองทัพออกจกค้าย เหนบเลงรองทาทายอัย กให้ชอจน—
 เขารบกับเบเลงประมาณ ได้สามสับเพลงชอจนทวแพชบมาหนบเลงกชบมาได้
 ตามไป ชองกงกบทหารยสลับนายทาเป็นหนลล่าถอยมาเขาในค้ายเคียวเตาเซ่ง
 ทหารเมองเลงพวนจิวดสองทัพ กับเบเหลงกองกลางกมทหารได้ตามชองกง
 มาใกล้ทเวชยตแจ เคียวเตาเซ่งยนต์อัยบนหอรบเห็นเบเหลงกับไพร่พลได้
 ตามชองกงเขาไปในค้ายเคียวเตาเซ่งจงฮานคาถาบันศาลเป็นลมพายุพตกลา

พารอง เบ้เหลงกบทหารสิบเจ็ดนายและไพร่พลหาพนมนเมาดมลง ทหารกอง
 ทพรองกองตรกนเขาบเบเหลงและไพร่พลเหล่านมดไวโต ทหารของกอง
 แกลงแตกหนีไป โดยน เสงยพารอง กรว้า กองทัพ ชาติค ตองอบาย ของ—
 เคยวเตาเซงแลวจงพากนกลบเขารบลอมฆ่าไพร่พลเมืองเลงพวนจวดายบาง
 จยเป็นไวบาง เคยวเตาเซงอยบนหอรบเห็นไพร่พลจยเบเหลงกบทหารเหลา
 นนได้แลวกลงจากหอรบเอานามนตพนทหารสิบแปดนายกหายมนเมาของกง
 กยกกองทัพกลบมาคาย สงไห้แกมตเบเหลง กบทหารเหล่านนออก แลวจงวา
 ทานทงปวงจงสามภกตกับพระเจ้าแผ่นดินของเถิดกายหน้าจะไ้คมความสุข

เบเหลงตอบว่าทานมความเมตตา ไม่ฆ่าพนพวกข้าพเจ้าชอยชอมสาม
 ภกตท้าวการชอยกับทานสิบไป ของกงไ้พงกตใจตงไห้ทหารสิบแปดนาย
 เป็นทจอยไซ้ชนนางนายทหารแลวกจตไ้ตะและสรวมาเดยงกน ครนเฮยเสยง
 สุรรักษาเมืองเลงพวนจวแจ้งความว่าทหารของกงจยเบเหลงกบทหารเหล่าน
 ไ้จงสงเฮยกงฉบตร ไ้ชอยรักษาคาย ตวเฮยเสยงนนกยกกองทัพกลบเขามอง
 รักษาหน้าทเซงเทนไวเซมเซงเป็นสามารถ

ฝ่ายของกงตงเตเบเหลงมาอยดวยกมความยนต ปรัักษาว่าทำออย่าง
 ไ้จงจะไ้คเมืองเลงพวนจว เบเหลงว่าไ้คทานไ้คพดจาเกลดยกลอมไห้—
 เฮยเสยงสามภกต เฮยเสยงก็จะอนนอมเตพวกทหารทงปวงไม่ชอม บตน
 เฮยเสยงกลบเขามองแลว ทานจงยกกองทัพเขาตงประชิดเมืองไวไห้หา
 เฮยเสยงมาทานจงพดจาเกลดยกลอมดวยคาอนหวาน เฮยเสยงคงสามภกต
 เป็นแน ของกง ไ้พงกเห็นชอบ จงยกกองทัพออกจากคาย มายงเมือง—
 เลงพวนจวตงคายลอมเมืองไว เฮยเสยงแจ้งความกตกใจรบชนไปบนเซงเทน
 เทนของกงตางคนกคานบกนตามธรรมเนยม

ชองกงจึงพูดว่าทหารท่านถกอบายรักได้ ไปพากันตายสู้ไม่ได้กลับ
 สักคนหนึ่ง ทำไมท่านจึงไม่คิดการอ่อนน้อมเสียเล่า เฮียเสียงได้ฟังก็ไม่ตอบ
 ประการใด ลงจากกำแพงมาเขียนหนังสือเข้ามาบอกลูกเกาทัณฑ์ขึงไปตรง
 หน้าค่ายทหารเก็บได้เอามาให้ชองกงฉกฉนบกออกอ่านมีความว่า “ข้าพเจ้า
 เฮียเสียงผู้รักษามองเลงพวนจิว คำนับมายังท่านแม่ทัพ แผ่นดินของ
 ชิงเบินเมืองประเทศใหญ่ ด้วยข้าพเจ้าได้ย่นข้าวแล้วลือว่าท่านเป็น
 คนสัตย์ซื่อสุจริตคิดจะเข้าอ่อนน้อม พวกทหารทั้งปวงไม่ยอมขึ้นจะ
 ต่อสู้จนพากันล้มตายเป็นอันมาก บัดนี้ข้าพเจ้าขอสามภักดีแก่ท่าน
 แต่อย่าให้ฉันโฮ้วรุ้เชิญท่านถอยกองทัพไปอยู่ให้ไกลเมืองสักหน่อย
 ข้าพเจ้าจะเข้าไปเมืองฉินจิวพูดเพทุบายให้ฉันโฮ้วช่วยยกออกสู้รบ แล้ว
 ท่านจงจี้กองทัพข้ามเขาอูเสียงซัวไปตั้งสักระยะต้นทางปากน้ำ ตึก
 เอาเมืองฉมจิวให้ได้ก่อน อย่าให้ฉันโฮ้วหนลงทะเลได้การกักจะ
 สำเร็จ” ชองกงอ่านหนังสือแจ้งความแลวกังสงสัยกลัวจะเป็นอุบาย จึงถาม
 เบื้องขวาเฮียเสียงพุดมาตงนเห็นว่าการจวนตัวจะผ่อนผันเป็นอุบายคอก-
 กระทบ เบื้องขวาเฮียเสียงผู้สัตย์ซื่อนักไม่เหมือนคนทั้งปวง พุดจาสิ่งไร
 ควรเชื่อฟังได้เชิญท่านถอยทัพไปก่อนเถิด ชองกงได้ฟังก็สั่งให้ถอยกองทัพ
 ไปตั้งพักทางเมืองสับหาลคอยพวงชาวเฮียเสียงอยู่

ฝ่ายเฮียเสียงผู้รักษามองเลงพวนจิวเห็นกองทัพชองกงถอยห่างออกไปแล้ว
 ก็ใช้ไพร่พลรบไปยั้งค้ำตามดเหตุชยตแจบอกให้เฮียกิงยกกองทัพ
 กลับเข้ามา เฮียเสียงจึงพูดว่าบาดตรองตเห็นวาชนโฮ้วนสนวาศนาแล้ว
 จะไม่ยดขาง ชิงเมืองรายทางถึงยสเบเศษชองกังกัดใจได้ทงสน ยงแต่เมือง
 เลงพวนจิวกับเมืองฉมจิวไม่ชาคงจะเสียเราพากันเข้าสามภักดีกับแผ่นดินชอง

เกิดเห็นจะต เจาจงตงรักษาทหารและไพร่พลอยู่ในเมืองก่อน บิดาจะเข้าไป
เมืองซิมจิวพูดให้ชนโหดยกกองทัพมาสู้รบ เราจึงคอยคิดอ่านหาความชอบ
ต่อไปภายหลัง ครนสงเสียดกษัตริย์แล้วจึงคิดเอาลเซียงกับทหารออกหลายนาย
คุมไพร่พลหารอยยกออกจากเมืองเลงพวนจิวตรงไปเมืองซิมจิวทำเป็นพูดว่า
จะไปชอกกองทัพให้ยกมาช่วยโดยเร็ว

ฝ่ายชองก๊ก ถอยกองทัพ มาตงมนแจงว่า เฮียงเสียงเขาไปเมืองซิมจิว
แล้ว ชองก๊กจึงจัดให้เบเหลง บูเลง ยังกัง ชอกเหียน เปียนบุนจัน ชอจัน
เฮียงจ เกยเตียน เกยโป เล่งวงกวน ชอเหลง ตงชหลง ชองก เตยเซง
โตวเซียน ชองบาน ลิชุ่ย มกซุน เซ็งปุ่น อูหมง ชังลิบ โฉววงวนเฮียน
จิวทอง เฮียงจางอองรวมนายทหารยศบรรดทหารเลวสิบหมื่น แยกเป็นสองกอง
ยกไปตีเมืองซิมจิว และตั้ง สกตตันทาง ปากน้ำไว กองหนึ่ง ให้ยกไปตี เมือง—
บเน่งจิว

เบเหลงจึงพดกับชองก๊กว่า ชนบงกชองชนโหดตั้งรักษาอยู่ใน เมือง
บเน่งจิว ถ้าแจงว้ายยกกองทัพไปกคงจะออกต่อสู้ครนจะแบ่งทหารแยกเป็น
สองกองเห็นว่าเหลือกลางที่จะสู้รบ ชองก๊กตอบว่าเจายกกองทัพล่องไปก่อน
แล้วพระเจ้าให้ทหารหนุนตามไปต่อภายหลัง เบเหลงก็คุมทหารยกออกจาก
ค่ายพนเมืองเลงพวนจิวไป ก็แยกกองทัพเป็นสองกอง ให้ชอจันกับยังกัง
ชอกเหียน ตงชหลงและทหารสิบสองนายคุมทหารห้าหมื่นมุ่งตรงไปเมือง—
ซิมจิว แล้วเบเหลงยกกองทัพแยกทางตรงไปเมืองบเน่งจิว

ฝ่ายชองก๊ก ให้เบเหลง ยกกองทัพไปแล้ว จึงจัดให้ฉวนเหม้ง ลิตซิม
บุสงกับทหารสองหมื่นยกไปช่วยตีเมืองบเก่งจิวทางทิศตะวันออก จัดให้ชนตง

ต้นชวน ลยเหง เลาดง ชกเถยว ลขยคมททวสองหมนยกไปช่วยทกเมือง
ชมจวขางทศตะวันตก นายททวทงนบกยกแยกกันไป

ฝ่ายเฮยเสยงกบตเชงและททวไพรพลไปถงเมืองชมจวทกไพรพล
ทขคชย ตวเฮยเสยงมาทาชวมลชวชนนางตาแท่งทคมดไซคานบกันตาม
ธรรมเนยม ชวมลชวจงถามเฮยเสยงวาทามพรกษาเมืองเลงพวนจิวเทตใด
จงกลบเขามาเมืองหลวง เฮยเสยงแจงความวาชองกยกยกกองทัพมาครงน
เขมแขงนกมนายททวเอกสองรอยเคชกบไพรพลหลายสับหมนตทกตานบ้าน
เมืองเขาและเนนไคตั้น บदनกองทัพชองกยกเขาประทศเมืองเลงพวนจิว
ชาพเจ้าไทททวและไพรพลพรกษาหนาทเชงเทนไวแลวดทกออกมาหวังจะเชญ
เจานายเวรายกกองทัพออกไปสู้รบ ชวมลชวแจงความกตกใจ ครนรุ่งชนเช้า
เฮยเสยงกบชวมลชวจงเขาไปคกเขาคานบชนไฮว เฮยเสยงกแจงความให้
พทกประการแลควา ครงนตองเชญทานยกกองทัพไปสู้รบททวทงปวงจะ
ได้พรอมนใจกันกองทัพชองกยกแตกหนีไปเองบ้านเมืองชงเสยงไปจะได้กลับ
คูนตามเดิม ชนไฮวได้พทกความวตก ชวมลชวจงวาทจนจจตเอาททว
และไพรพลทมมอเขมแขงตกยตบหมนยกกองทัพใหญ่ไปสู้รบกคชเอาชยชนะ
ได้ชนไฮวได้พทกเห็นตวยจงตงไทเฮยเสยงเบนทแม่ทัพใหญ่ เฮยเสยงไม่รบคก
เขาคานบแลควา ชาพเจานกมมอไม่เขมแขงประการหนงกไม่ชานาญในการ
ศกสงครามจะวากล่าวททวตงหมนนไม่ได้มนายททวพทงอยเมืองเกกจว
ชอลเทยนชยะ สตบญญาตมมอเขมแขงชานาญในการศกควรเบนแม่ทัพได้
ยงอกนายหนงชอชชมมอดควรจะเป็นทเฮยชองนายททวทงหน้า ถ้าได้คน
ทงสองนนมวการศกก็จะสำเร็จ ชนไฮวแจงความจงตงให้ไปหาตวคนทงสอง
มาแลวจงตงให้ชลเทยนชยะเบนทจจกวนแม่ทัพใหญ่ ตงไทชชกบเฮยเสยง

เป็นชนนางนายทหาร กองทัพหน้า ไทคมไฟรพล ทำหมน ยกดวงหน้า ไปก่อน
แล้วชนโฮวก็บดเคียนเซยะแม่ทัพหลวงกับนายทหารสามสิบไฟรพลยสิบหมน
ยกออกจากเมืองซิมจิวตรงมา

ฝ่ายชนนายทหารกองหน้ายกดวงมาถงเมืองเลงพวนจิว เฮียกังก
ตอกรบเชิญชชเขาไปในเมือง จัดโต๊ะและสุราเลี้ยงกันเบนอนตแดงกเตรียม
คอยรับชนโฮวอยู่

ฝ่ายเบเหตงยกกองทัพมาถงเมืองบเนงจิว กตงคายนมลงไวเตรียม
การจะยกเขาสูรบ

ฝ่ายชนบวพรักษาเมืองบเนงจิว น้องของชนโฮวเจ้าเมืองฮ้อมกแจง
ความวากกองทัพของกิงดวงเขามาจนถงเมือง จึงไห้เตยหยงยกกองทัพออกไป
เตยหยงกคุมทหารและไฟรพลออกจากเมืองมาถึงหน้าค่าย จึงไห้เซียมฮวน
ทหารรองรองทหารรบ เฮียจกยกออกจากค่ายชบมาตรงเขารบกับเซียมฮวนได้
สิบเพลงเซียมฮวนเสยทเฮยจเอาทวนแทงถกเซียมฮวนตนมตายแล้วได้ตะลุม
บอน เตยหยงกับไฟรพลที่เหลือตายกหนกดับเขาเมืองแจงความไห้ชนบวพง
ชนบวโกกรอยงนกร รบยกกองทัพออกจากเมืองเหินเฮียจยนมมาอยู่ กตตรงเขาเอา
ทวนแทง เฮียจเอาทวนรบรบกันได้สามสิบเพลงไม่แพชนะกัน เบเหตงเหินได้
ทศวรรษจะหกเขาเมืองไคจึงบอกกับเกยเตยงว่า เราจะลัดไปทางหลงเมืองต
ชานาบเขามา ท่านจงช่วยเฮียจรุกไล่กระชนเขาไปคองเขาชยชนะได้

พดยงไมท่นชาวดคานนเหมง ลตชมกของหนนกมาถง เบเหตงมความ
ยนต์จึงบอกกับคานนเหมงว่า ท่านจงยกเขาช่วยเฮียจตชานาพเจ้าจะฮ้อม
ไปทางหลงเมืองระตมตเอาไห้ได้ เบเหตงกสวมใส่จักรลุมจักรไฟตรงไปทาง
หลงเมือง เกยเตยงนกรเขาตมทบทกคานนเหมงยกเขาช่วยเฮียจรบกับกองทัพ

เมืองบุนเนงจวเป็นสามารถ เบ้เหลงฮ้อมทางไปตั้งหลังเมืองกฮานคาถาบันตาด
 เป็นพารองแล้วยกทหารประดังเข้าไป ไพร่พลในเมืองบุนเนงจวเห็นกตกใจรีบ
 มาแจ้งกับชนบจวความทหารมอถอแผนทอง เท้าสวมจักรไฟ จักรดม ทักทาง
 หลังเมืองเข้ามา ชนบจวได้ฟังกตกใจคิดจะลาถอย พอเบ้เหลงยกเขามาถึงเห็น
 ชนบจวจะหนีเขาแผนทองขวางกักระชนบจวตกมา ลุดขมจึงเอากระบอง
 ตชว ทหารกตรุกนเขาจับชนบจวมัดใส่เกวียนขังไว้ ไพร่พลเมืองบุนเนงจวเห็น
 ทหารชองกงจับนายไปไดกักตวจงชวนกนเขาสามภักตกบกองทพแผนคณชอง
 ทงสน เบ้เหลง ลุดขม คนเหมงกรวบรวมกองทพเขาสมทบกันตงคายนนอยู่
 ริมประตูเมืองบุนเนงจวข้างทิศเหนือคอยฟังข่าวอยู่

ผวชน ไสวกบลดเตยนเซยะแมทพหลวงยกกองทัพเดินทางมาถึงเมือง
 เลงพวนจว เฮยเสยง เฮยงกบชชนายทหารกองทัพหนากตงเครื่องบชา—
 คำนับชน ไสวเชิญเข้าไปในเมืองปรักษากการที่จะสู้รบ ครนชองกงได้แจ้งว่า
 ชน ไสวยกกองทัพใหญ่มาอยู่ในเมืองเลงพวนจว จึงให้ชงฮานคมทหารยกมา
 ทารบ ลเตยนเซยะกตงให้เลียดเคยกเหยยงคมไพร่พลยกออกจากเมืองมาเห็น
 ชงฮานยนมมาอยู่กตรงเขารบกันได้สบเพลิง เลียดเคยกเหยยงส ผมอชงฮาน
 ไม่ได้ ชงฮานเอาทวนแทงถกเลียดเคยกเหยยงตกมาตาย ไพร่พลเห็นนายเสย
 ทกแตกหนีกลับไปแจ้งความให้ลเตยนเซยะแมทพพงทุกประการ ลเตยนเซยะ
 กไกรถอทวนชนมาคมไพร่พลยกออกจากเมืองมาเห็นชงฮานยนมมาอยู่กตรง
 เขาเอาทวนแทง ชงฮานเอาทวนรบรบกันได้สบเพลิงไม่แพชนะกัน —
 นางเกงเองกนจตรงมาเอากอนศลาขวางถกหนาลเตยนเซยะ พลดตกจากหลัง
 มาโลวจุนหงเอาทวนแทงถกชายโครงลเตยนเซยะตายกมความจตก

ออกจากเมืองตอกจิวมาถงเมืองซิมจิว ก็พักทหารอยู่ในเมืองแล้วให้ม้าใช้ไป
แจ้งความแก่ชองกงแม่ทัพทุกประการ

ฝ่ายโลวจุนหงขณะเช้าเมืองเลงพวนจิวได้ ชนโฮ้วหนีไปแล้วก็เชิญ
ชองกงยกกองทัพเข้าตีเมือง เชียงเสียงกับทหารทงปวงชวนกันมาค้ำบยอม
ตามภักดีกับชองกงทงสน ชองกงมีความยินดีใจโตะและสุราเลี้ยงกันอยู่ พอ
มาเช้าเข้าไปแจ้งว่าชองจันจบชนโฮ้วได้ บัดนี้ตั้งมั่นอยู่ในเมืองซิมจิว ชองกง
แจ้งความกุดใจ ครั้นเลี้ยงกันเสร็จแล้วยกกองทัพออกจากเมืองตรงไปถึง
เมืองซิมจิว ชองจันก็ออกมาต้อนรับเชิญชองกงกับพนองทงปวงเข้ามาขงทวา
ราชการ ชนนางในเมืองซิมจิวชวนกันมาต้อนรับยอมตามภักดีกับชองกง
ทงสน แล้วทหารคุมตัวชนโฮ้วมากักเข้าอยู่ตรงหน้า ชองกงจึงพูดว่าท่าน
คิดกบฏโทษมากต้องเอาเข้าไปชำระในเมืองตงเกยกตั้งให้เอาตัวชนโฮ้วจำไว้
รอคอยกองทัพเบเหลงอยู่

ฝ่ายเบเหลงกับนายทหารทงปวงแจ้งว่า ชองกงยกเมืองซิมจิวเมือง
เลงพวนจิวได้แล้วยกนัด ให้ทหารอยู่รักษาเมืองบเนงจิวด้วยยกกองทัพคุมตัว
ชนบวออกจากเมืองมายังเมืองซิมจิว ก็ชวนกันเข้าไปค้ำบแจ้งความให้
ชองกงทราบ แล้วพาตัวชนบวเข้ามาคักเข้าค้ำบ ชองกงสั่งให้เอาตัวชนบว
จำไว้ด้วยกับชนโฮ้ว จัดให้ชนนางในเมืองซิมจิวไปรักษาหัวเมืองตตไว้ได้
ทุก ๆ เมืองแล้วจัด โตะและสุราเลี้ยงกันเป็นทสาราญ ชองกงจึงพูดว่าบัดนี้
การศึกเมืองฮ้อบัก ทศเหนือกรเวียบร้อย วาบคาบแล้ว จำจะยกกองทัพกลับเข้า
เมืองหลวงเชิญพนองทงปวงกัน โตะเสพสุราให้เป็นสุขสักวันหนึ่ง การศึกครั้ง
นี้ก็ได้เอาศษพนองทงหลายช่วยกันจึงสำเร็จได้

พดแล้ว ก็เอาเงินทองสิ่งของ ออกแจกไพร่พล ตามสมควรเสร็จแล้ว
 ของกงไททหารอบบ้านเรือนชน ไชวทปลูกสร้างเหมือนพระราชวังนนเศย แต่
 บรรดาภรรยาของชน ไชวทไปติดลากข่มขืนเอามานักปลอยให้กลับคืนไป -
 บ้านเรือนตามเดิมเกลยกล้อมให้ราษฎรไพร่บ้านพดเมืองท่ามาหากินเป็นปกติ
 จัดขุนนางให้รักษาเมืองขมจว แล้วของกงกเตรยมการจะยกกองทัพกลับ จึง
 เอาทหารเมืองฮ้อบกทมมอเข้มแข็งมาด้วยทงตน ให้ทงแสงยกดวงหน้าไป
 เมืองเลงจว บอกให้จุนยกทัพเรือกลับไปพร้อมกัน ให้โตจิง เบ่เหลงรบเขา
 ไปเมืองหลวงถื่อหนงสือไปถึงชกไท่ทอด้วยดบยหนง กราบทูลพระเจ้าแผ่นดิน
 ให้ทรงทราบ แล้วของกงยกกองทัพใหญ่ออกจากเมืองขมจวมาเมือง-
 พวนจวก่อน โฉวจนทงกบเฮยเสยงกออกมาตอรบเซญชองกงเข้าไปใน
 เมือง ของกงกจัดให้เฮยกชอรักษาเมืองเลงพวนจวแล้วของกงกบ โฉวจนทง
 ยกทัพกลับมา

ฝ่ายเบ่เหลงเอาจกรดม จักรไฟสวมใส่เท่ากับโตจิงสองนายเดินทาง
 โฉวจนละหมนดตามเวลากมาถึงเมืองตงเกย โตจิงนำเบ่เหลงไปบ้านชกไท่ทอ
 แขงความชงปราบปรามเมืองฮ้อบกเรียบรอย จับตัวชนไฮว ชนบิวใต้ให้
 ชกไท่ทอด้วยฟังกบประการแล้ววา ของกงยกกองทัพกลับแต่ให้ซาพเจ้าทงสอง
 รบมาแขงความกอนกตงหนงสือให้ ชกไท่ทอรบมาฉกออกอานแขงความ
 เหมือนคำโตจิงกยนิต จึงจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงโตจิงกบเบ่เหลงแล้วกตงให้พัก
 อยทงกอนก่อน ครนรุ่งชนเวลาเช้าชกไท่ทอด้วยเข้าไปเฝ้ากราบทูลพระเจ้า-
 ของฮยจงฮองเตอวา ของกงไปปราบปรามเมืองฮ้อบกจับชนไฮว ชนบิวใต้
 บदनยกกองทัพกลับมาแล้วแต่ยงไมถิง ไซให้โตจิงกบเบ่เหลงรบมากราบทูล
 ให้ทรงทราบก่อน พระเจ้าของฮยจงฮองเตอได้ทรงฟังกบพระทขยนิตจึงสั่งให้

นายทหารทั้งสองเข้าไปเฝ้า ไตจง เมื่เหลงก๊กเข้าถวายบังคมตามธรรมเนียม
 พระเจ้าของฮยจงฮยงเต ก็พระราชทานตราให้นายทหารทั้งสอง คนคนละสาม
 ถ้วยจึงตรัสถามชกไท่ด้วยว่า ชองกิงยกกองทัพมาใกล้จะถึงอยู่แล้วจะจัดให้
 ผู้ใดไปคอยรับ

ชกไท่ช่วยกราบทูลว่า ชองกิงกับพวกพ้องมีความชอบมากเชิญ
 พระองค์เสด็จออกไปรับทางเมืองตงก๊กสลับ ให้ชองกิงกับทหารมาใจจะได้ทำ
 ราชการฉลองพระคุณสืบไป พระเจ้าของฮยจงฮยงเตได้ทรงฟังก็เห็นชอบจึง
 สั่งขุนนางเจ้าพนักงานให้เตรียมการไว้ ไตจงกราบทูลว่าทางชงจะยกกองทัพ
 เต้นทางมานั้นใกล้จะถึงเดือนจางจะถึง ชาวพระเจ้าทั้งสองนำมาด้วยความ
 รุจเร่งเร็วขอพระองค์จงรออยู่ก่อน พระเจ้าของฮยจงฮยงเตได้ทรงฟังไตจง
 กราบทูลจึงรับสั่งให้ขุนนางเจ้าพนักงานรอไว้ ให้ไตจง เมื่เหลงไปพักอยู่ที่
 กงกวนคอยท่ากองทัพของกิงมาถึงจึงจะเสด็จยกให้ ไตจง เมื่เหลงก๊กถวาย
 บังคมลามาทักอภัยทักตามรับสั่ง ครั้นชองกิงเดินกองทัพมาใกล้จะถึง
 เมืองตงเกย มาใกล้รบมาแจ้งกับชกไท่ด้วย ๆ จึงเข้าเฝ้ากราบทูลพระเจ้า—
 ฮยจงฮยงฮยงเตทรงทราบ แล้วจึงรับสั่ง ให้ขุนนางเจ้าพนักงานเตรียมการไว้
 ให้พร้อม พระเจ้าของฮยจงฮยงเตก็ทรงรถออกจากพระราชวังขุนนางและ
 ทหารกนิตามเสด็จทางเมืองตงเกยประมาณทางสิบลิ พอกองทัพยกมาถึง
 ชองกิงกับทหารทงปวง แจ้งความ ถวบนกนมากกเข้า ถวายบังคม อยู่ตรงหน้า
 พระที่นั่ง พระเจ้าของฮยจงฮยงเตทอดพระเนตรเห็นชองกิง โฉมหน้าหงกับพวก
 ทหารทงปวงกมพระทัยยินดีจึงตรัสแก่ชองกิงว่าพวกท่านเห็นอ่อนน้อมจึงพักก่อน
 ชองกิงกราบทูลว่า ชงยกกองทัพไปปราบปรามตรงนุกเอาพระบารมของ
 พระองค์เป็นทัพจึงได้เมืองฮยอบกเรียบร้อยแล้ว ชงพระองค์เสด็จพระราช

ดำเนินออกมาตงนพระคุณหาตมได้ พวกข้าพเจ้าทั้งหลายมีโทษมากพระ—
 เจาของฮยจ้งฮองเตจิงตรัสว่า เรามารับเองไม่ควรจะมีโทษกับพวกท่านหรือ
 แต่การศึกครั้งนี้ท่านได้ทหารมากหรือ ของกงกราบทูลว่าได้นายทหารมา
 คือชงอาน นางเกงเอ็งกนจ้เป็นภรรยาของเตยเซง เคียวเตาเซงฮาววยและ
 เซี่ยเสยงผู้หนึ่งกับนายทหารเหล่านั้นมีความชอบปราบเมืองฮ้อบกกจนราบคาบ

ชกไทยวจจึงกราบทูลว่า การที่ท่านแม่ทัพได้ทหารมาบำรุงแผ่นดิน
 ครั้งนี้เพราะบารมีของพระองค์ ขอเชิญเสด็จกลับเข้าพระราชวังเถิดจะได้
 การต่อไปเถิด ของกงได้ฟังชกไทยวจเชิญเสด็จกลับก็จัดทัพเป็นกระบวนแล้ว
 เสด็จพระราชดำเนินมาในกองทัพ ชุนนางราษฎรชาวเมืองกตงเคื่องบูช
 สองข้างทางตลอดมาจนถึงพระราชวังก็เสด็จขึ้น ของกงจึงพกกองทัพอยู่
 นอกเมือง รุ่งขึ้นเช้าของกงนำพวกพ้องกับนายทหารเมืองฮ้อบกกเข้าเฝ้าทูล
 ถวายบังคมพร้อมกัน พระเจาของฮยจ้งฮองเตจิงพระราชทานสุราได้ถ้วย—
 ทองคำของสำหรับเสวยให้ชองกตมแล้วจึงตรัสถามว่า ท่านไปทำศึกเมือง
 ฮ้อบกกครั้งนี้เป็นอนัตราบายบ้างหรือไม่ ของกงกราบทูลว่าขงพนฮองทง
 บวงมีได้เป็นอนัตราบายเพราะบารมีของพระองค์ แต่นายทหารเมืองฮ้อบกก
 ตามภักดีใหม่ล้มตายเสียบ้าง ข้าพเจ้าได้จัดให้ยกรักษาเมืองหลายนาย ทมา
 กับข้าพเจ้ามากอยากจะท้าวราชการฉลองพระคุณสืบไป พระเจาของฮยจ้ง—
 ฮองเตได้ทรงพังกษัตริย์ จึงรับสั่งให้จัดโต๊ะและสุราเลี้ยงชองกตมทหารทง
 บวงแล้วพระราชทานเงินทองกับเสบียงอาหารไปแจกจ่ายให้ทหารทั่วทุกตัวคน
 ครั้นจัดการเสร็จแล้วพระเจาของฮยจ้งฮองเตจิงตรัสกับชองกตมว่า พวกท่าน
 ครั้งนี้มีความชอบมากเห็นดีเห็นงามจึงไปพักให้สบายก่อน ของกงกับพวก
 ทหารก็ถวายบังคมจากกลับมาด้วย รุ่งขึ้นเช้าชองกตมตรวนไสว ชนบวไป

มอบให้คมิชไซชนนางผู้ใหญ่นางกราบทล พระเจ้าของฮยจงฮองเตจง
 ตรัสว่าชนไฮว ชนบีวมีโทษมากให้เอาตัวไปตระเวนแล้วทำโทษตามพระราช
 กำหนดอย่าให้คนทงปวงตเยียงอย่างสืบต่อไป แล้วแต่งให้ชนนางไปตรวจดู
 แขวงเมืองฮอบก ถ้าเมืองใดราษฎรชดชวยากชดสนกโทษกภาษาฮากรเสยตาม
 แล้วเสดจชนชางใน คมิชไซกเอาตัวชนไฮว ชนบีวไปตระเวนรอบเมืองแล้ว
 กชชเสย จงจคชนนางให้ไปเมืองฮอบกตามตง ชองกงกบพวอททททททททท
 ณ คายนอกเมืองตงเกยคอยพงชางวราชการชย

ฝ่ายทองกอน ชงกราบทลอาสาพระเจ้าของฮยจงฮองเต ยกไปปราบ
 ปราบโจรทคตั้นน ครนไปถึงกลางทางราชวอาของละกบฮองเซงมกาดงมาก
 ตแขวงทคตไททงนายทหารและไพรพลกมผมอและวิชาความวเข้มแข็งทองกอน
 ตกใจไม่อาจะยกกองทัพไปสู้รบ ครนจะถอยกลับกคความผดจงแกลง
 ทำเป็นบ้วยมากมิได้ออกวาราชการ นายทหารแจงตงนบกมความวตคปรกษา
 กนทาหนงสอบอกชอวราชการชามาเมืองหลวง ชนนางเจ้าพนกงานนาชน
 กราบทล พระเจ้าของฮยจงฮองเตทรงพมได้ทราบว่าเป็นอบายกตคพระทย
 จงตรสปรกษาชนนางทงปวงชวเกยไทชชชนนางกคคนพวททททททททททท
 ยนกร ในอบายจงกราบทลว่า ถ้าทองกอนแมทพบ้วยกตองมตราให้หากองทพ
 กคบมากอนแล้วจงจคองทพยกไปปราบพวคโจรครงหลวง พระเจ้าของฮยจง
 ฮองเตเห็นชอบควกรบตงใหม่ตราหากองทพกคบ ทองกอนได้แจงกมความ
 ยนคยกคองทพมาตงเมืองหลวงกคแกลงทำเป็นบ้วยชยทชานมได้ชไปเฝ้า

ฝ่ายชวเกยไทชชตงแต่ชองกงยกกองทัพกคบมาแล้วกคดูว่าพระเจ้า
 ของฮยจงฮองเต จะตงให้ เป็นชนนางผู้ใหญ่ กมิชไซจจฉฉา ปรกษากบคคกจจะ

แกลงให้พวกของกงเป็นอนตรายก็ยังไม่อธิบายสิ่งใด พอท้องกวนลอบมาหา
 ชาวเกย กอกวกออกมาต้อนรับเชิญเขาไปข้างในค่านับกันตามธรรมเนียมแล้ว
 ท้องกวนจึงพูดว่าทิวเมืองทศตะวันออกของเข่งไปตั้งตวชนเป็นของเจ้าฮวยไซ
 ยหอเรียกหาเฮงก๊กเที่ยววัดไต้เมืองชนไวเป็นอันมาก เพราะนายทหารมีความรู้
 วิเศษต่าง ๆ บदनของกงมีความชอบมากพระเจ้าแผ่นดินจะตั้งให้เป็นชนนาง
 ผู้ใหญ่ พวกเราทั้งหลายมีพากันตักต้ำไปหรือ ท่านทั้งสองช่วยกันทูลให้พวก
 ของกงยกกองทัพไปปราบเมืองฮวยไซเห็นจะสู้ทหารและไพร่พลของเข่งไม่ได้
 ของกงและพวกพ้องคงตายสิ้นเราจึงจะมีความสุข ชาวเกย กอกวกเห็นชอบ
 ปรีกษากันแล้วต่างคนก็กลับมามาน

และฮองเฮงนน เต็มเป็นชนนาง อยู่ในเมืองหลวง แต่กอกว ยังไม่ได้
 เป็นชนนาง เทยวฮยง ณ เมืองเลงจวตาบดเลงเบะกยพอบฮวยลง ยงมีชาย
 ผูหนงแฉลวชอชหยง ตั้งโรงเตียมไฟผุคนทไป—มาพกทตาบดเลงเบะกย
 เห็นกอกวเจ็บบวดยมาชานานเงินไม่มาจะ ไชลวชหยงก็เอาเงินให้สบตาตงกอกว
 วกษาตวหาขกตบเขาเมืองตงเกยไม่ชานานกอกวเขาทหารราชการ ได้เป็นชนนาง
 ตาแทนทไทฮวย ลวชหยงกมาทวาราชการได้เป็นชนนางนายทหาร ครน
 ทราบวากอกวได้เป็นชนนางผู้ใหญ่ก็ไปทว กอกวกออกมาต้อนรับเขาไปข้างใน
 จึงพูดกับลวชหยงว่า ข้าพเจาจะหาทชนนางนายทหารใหญ่ให้ท่านวากลาว
 ฉลองพระคุณทอปถมกขาพเจามาทานอชวตกลเลย กอกวจงถามเตยเบยงน—
 ชนนางสำหรับไซวาเห็นมทตาแทนทอะไรว่างบ้าง เตยเบยงวาครงนเจาเมือง
 ทงทกจตให้ทหารเอกมาทกนาย ฉลองผมอกบทหารเมืองตงเกย ถ้าผมอ
 ไม่ได้เมืองทงทกจะเขามาอนนอมแมนชนะ ทหารเมืองตงเกยก็ตงไปอน
 นอมเหมอนกน จึงรบตงให้ฮองเฮงชนนางนายทหารทฉลองผมอกบนายทหาร

หกลเมือง นายทหารหกลเมืองผู้มมอของเซงไม่ได้ของเซงฆ่าตายสิ้น จึงรบตั้ง
 ตั้งให้ของเซงเป็นโตจกวงขนนางนายทหารใหญ่ ไปกำกับเมืองทงทก ออก
 เดือนครบกำหนดของเซงจะต้องออกไปถาทำนจะตอบแทนคุณลวชหยงจึงขอ
 ตาแทนทนนโทกบของเซงกสมควร กอถิวจงหาตวของเซงมาพูดว่าเรา
 มพวกพองอຍพหนงขอลวชหยงมคณตอเรามากคตจะแทนคุณ จึงให้หาทำน
 มาปรึกษาขอทจกวงจะกราบทลโหลงมมอกบท่าน จึงแกลงทาเป็นแพแก็
 ลวชหยง แล้วเราทลให้ท่านมยคใหญ่ยงขน ไปพูดแลวกเอาเงนทาตบตาตงตง
 ให้ของเซง ๆ ว่าซาพเจารบเงนของท่านไม่ได้ทรล ถาตบตอไปมคณรจะเกิด
 ความพูดแลวกกลบมา กอถิวเข้าไปข้างในเลาคความชงพูดกับของเซงให้
 ลวชหยงฟังทุกประการ

ฝ่ายของเซงกลบมาถงบ้านเลาคความให้ภรรยาฟัง ภรรยาจึงว่าถ้าไม่
 ทาแพยกทจกวง โทกถิวถคง โกรคคตพยาบาทตอไป ท่านจงยกให้ยอมแพ
 เตยเถต ของเซงได้ฟังก็ไมเชอภรรยาทาม ครนรงขนเขาถอกถกเขาเผวกราบ
 ทลวายงมทหารพหนงขอทลของมมอก— — ถาผู้โตมชยชนะจะตงให้เบนน
 จงกวงขนนางนายทหารใหญ่ พระเจ้าชองฮยจงฮองเตกโปรดให้ลของมมอก
 กอถิวจงให้หาตวลวชหยงกับของเซงมาทตลของมมอกหน้าพระทง ของเซงเอา
 ทวนแทงแต่เบาๆ ถกลวชหยงลมลงบรรตราขนนางกรองวาแพอองชงพระเจ้า
 ชองฮยจงฮองเตกเสตจขน ลวชหยงได้รบความอบยคจงไปทจกถิวทบ้าน
 แลวพูดว่าท่านลลวงซาพเจาให้ได้รบความอบอายยงนถ กอถิวว่าท่านอย่า
 วดกของเซงยงอຍในบงคบเราๆ จะแกคคตอแทนให้ แลวไซทหารลบนาย
 ไปคคตซาของเซงเสยให้ตาย พวกลทหารทวถใครกมาแจงกบของเซงๆ จงคคตว่า
 ถงกอถิวจะพยาบาทเราไม่ออกไปเทยว อตสาทรกษัตวอຍให้ครบลเดอนรบ

ตราตั้งไปว่าราชการทอนแล้วจะทำอะไรเราไม่ได้
เครื่องบูชามาค่านบเทพยดาทหน้าบาน

พูดงนนแล้วยกโต๊ะ

ขณะนั้นเกิดอศักรวยโต๊ะและกระถางอุปถอยกลับเข้าในเรือนของเซ่ง
เทนกโกรทบทกระถางอุปและโต๊ะเครื่องบูชาแตกหัก ไม่โต๊ะกระเด็นถกแขน
ของเซ่งเจ็บปวดขยงนุก องเซ่งก็ออกจากบ้านมาเที่ยวจะชอยาทาและรบ-
ประทานพบหลกเกยตหมอด องเซ่งก็เข้าไปค่านบ หลกเกยตจึงทนายว่าทวน
เคราะห์ร้ายต้องระวังตัวให้จะมีโทษแต่ไม่ถึงแกชีวิต องเซ่งได้ฟังก็ลาไปชอ
ยากลมมาถึง กลางทางพบพวกทหาร แจงกับองเซ่งว่า กอกอมาตรวจทหาร
เป็นหลายวันก็มิได้พบท่าน บदनกอกอมาตรวจทค้ายอกจึงไซพวกข้าพเจ้ามา
ตาม องเซ่งได้ฟังก็ตกใจรีบตรงมาค่านบกอกอเป็นอนันต์ กอกอแกง
ทำเป็นตรวจทหารทงปวงอยู่ เห็นองเซ่งมากถามองเซ่งว่า มรบสั่งให้เรามา
ตรวจทหารเป็นหลายเวลาเหตุใดเจ้าจึงไม่มาคอยรับตรวจ องเซ่งตอบว่า
เวลาคนวานนข้าพเจ้าตงโต๊ะจุดอุปเทชนบูชาเทพยดาเผอิญเกิดวปรัตกระถาง
บกอุปและเครื่องบูชานนลถอยกลับเข้ามาในเรือนข้าพเจ้าเห็นการเป็นอศักรวย
จึงเอาไม่พาด โต๊ะแตกกระเด็นถกแขนซ้ายฟกชานุก ข้าพเจ้าจึงไปเที่ยวชอ
เครื่องยามาทาและรบประทานจึงไม่แจ้งว่าท่านจะมาตรวจการ กอกอว่าเมือง
หลวงประกอบด้วยความเจริญ ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข ทวทงพระราชอาณาเขต
ท่าไม้ท่านจึงเอาเหตุซึ่งเป็นของร้ายมากล่าวให้เป็นลางแก่บ้านเมืองจนราษฎร
พากันเลองล่อวานมตราขบงเกิดในเมืองหลวง ขอหนงเรารบอำนาจแต่
พระเจ้าแผ่นดินมาตรวจทหาร ท่านมิได้ออนน้อมค่านบตามธรรมเนียม แล้ว
เสพสุรามาทมเถียงขัดขวางในราชการนนมความผิดมาก จึงสั่งททวรให้ขุด
ตัวองเซ่งควาลงจะต

ชองเซ่งโกรธจึงเถียงว่าเราไม่มีขอมตทานจะมาทำโทษ โขขัตนั้นเรา
 ถเป็นขาราชการมบรรดาคนนอกประการหนึ่งท่านคิดอ่านจะแก้แค้น
 แทนลวชหยงหรือ กอถือเห็นชองเซ่งพูดกตองจึงห้ามทห้าม โห้ตแล้ว โห้
 ทหารคุมตมาแจ้งความแก่ขุนนางผู้ใหญ่ตามอุบาย ขุนนางทงปวงสำคญว่า
 เป็นจริงจึงไม่สงสัย จึงพูดกับกอถือว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าปรึกษาโทษแต่ลาพ
 กนไม่ได้ด้วยชองเซ่งเป็นขุนนางในตำแหน่งเวลาพรังนงจะนำความขึ้นกราบ
 ทูลท่านจงเอาตัวชองเซ่งไปมอบผู้คุมรักษาไว้ใหม่คงเถิด ชองเซ่งว่าแต่เดิม
 ข้าพเจ้ากับลวชหยงเป็นคนอรกน กอถือเป็นพวกลวชหยงจึงแต่งอุบายกล่าว
 โทษข้าพเจ้าขอหนง เหตุนี้ตชงเกิดนนข้าพเจ้ามได้เอาโทษมากกล่าว ถาทาน
 ทงปวงไม่เชื่อจึงสืบถามชาวบ้านที่ไกลเคียงตเถิด ขุนนางผู้ใหญ่จึงพูดว่าต
 ให้การรับเป็นขอใหญ่ ใจความควรฟังเอาคาคหา ของกอถือเป็นจริงตลอดเรื่อง
 ไม่ต้องไปสืบสวนให้ลำบากหรือก กอถือจึงให้ทหารพาตไปจำไว้ ครนเวลา
 รุงเช้าพระเจ้าของฮยจงฮองเต้เสด็จออกกวาราชการ ขุนนางผู้ใหญ่นำเรื่อง
 ความกอถือกล่าวโทษและคำชองเซ่งให้การรับขึ้นกราบทูล

พระเจ้าของฮยจงฮองเต้จึงตรัสว่า ชองเซ่งคนนเราเชอถอวางใจให้
 เป็นขุนนางกำกับทหารถึงแปดสิบหมื่นไม่ควรจะประพฤติกการหยาบชเอาเหตุ
 ชงวปรตมากกล่าวโทษร้ายแก่บ้านเมืองและดหมิ่นขุนนางผู้ใหญ่เลย ชงชองเซ่ง
 ทวเชนนมความผิดให้ขุนนางที่ปรึกษา ปรับโทษตาม กฎหมาย สำหรับแผ่นดิน
 ขุนนางผู้ปรึกษากราบทูลว่า ชองเซ่งทำความผิดอย่างนม โทษตตถานคชให้
 ถอดเสียจากทขุนนาง และตกหน่าเขย নয়ตบตเนรเทศให้พนบ้านเมือง โทษต
 ตถานนจะให้ทำประการใดแล้วแต่จะโปรด พระเจ้าของฮยจงฮองเต้จึงตรัส
 ตงให้ตงโทษทงตตถานแล้วกเสด็จชน ขุนนางเจ้าพนกงานกให้ตงโทษแก่

อองเซ่งตามรับสั่ง ให้ทหารคุมตัวอองเซ่งไปมอบผู้ว่าราชการเมืองลจวชงเป็น
 เมืองชนแกเมืองชวไซ อองเซ่งต้องสกหน้าและเขย่นไต่รับความเจ็บอายคิด
 หมายจะวางชีวิตกอกวให้จงได้ จึงบอกผู้คุมว่าเราไม่มีความผิดต้องรับอาญา
 แลวหมานาชาเนรเทศไปทางไกล เราจะขอแวะส่งบุตรภรรยาและขอทรพยส่ง
 ของเสบียงอาหารไปรับประทานตามทางบางผู้คุมก็พาแวะเขาไปที่บ้านอองเซ่ง
 ส่งภรรยาเสร็จแล้วเก็บสิ่งของบรรทุกเกวียนพาเอาบุตรชายอายุสี่ขวบไปด้วย
 ผู้คุม และอองเซ่งขับเกวียนออกจากเมืองตงเกย เดินทางไปได้สิบวันบุตรชาย
 อองเซ่งบ้วยตาย อองเซ่งมีความเสียใจอาลัยถึงบุตรเป็นอันมาก จึงหยุดทำ
 การฝังศพในหนทางสามแพร่งสามวัน เงินทองที่เขาไปนั้นหมดไม่มจะขอ
 รับประทานจึงจบกระบองชนวาทาเบณฑาทเขาสุ คัก ราชภรรยา-หญิงพาคัน
 มาดแล้วเอาอแปะให้เป็นรางวัล อองเซ่งรับเอาอแปะแล้วบอกแก่ชาย-หญิง
 ทงปวงว่า เราเป็นขุนนางผ่ายบอยเมืองตงเกยมถูกราบถูดยงให้เจ้าแผ่นดิน
 กระทำโทษและเนรเทศจากเมืองหลวงไปอยู่เมืองลจวชงหนทางที่จะไปข้างหน้า
 นั้นยังไกลนัก ไม่มส่งใครจะขออาหารเลี้ยงชีวิต ท่านทงปวงมจตเมตตาทให้
 ท่านนนขอขอบคุณทาทสุดมได้

พดแล้วคองกระบองหม่นไปโดยรอบเอากระบองโยนชนไปประมาณ
 หวาา จึงเอามอชายชชนกระบองกตคคางอยู่ในระหวางนอ ชาย-หญิงทมาตุ
 สรรเสริญว่าท่านนน มอกระบองไมมีใครสยงมชายผหนงเห็นอองเซ่งชานาญ
 ในเพลงนระบอง และโดยนถอยคาทเลาปรบทุกชกคตสงสารจงเตนเขาไป
 ไกลแล้วพุดว่า ท่านจะไปยงเมืองลจวชงหนทางไกลอยู่ ไตอแปะไปเลกนอยเท่า
 นนทใหม่จะพอท่านจงไปบ้านกับเราจะให้เงินไปขออาหารรับประทานตามทาง
 พดแล้วจงมออองเซ่งพาไปบ้าน เชิญหญิงทสมควรรถามว่าท่านนขอและแซ่

ประการใดทำไม่จึงต้องโทษแล้วของเซ่งบอกขอและแช่แข็งความตามซึ่งกอกิว
 พาดเอาผคนน้ให้ฟังทุกประการแล้วว่า ตอท่านขอและแช่อย่างโรจงบอกให้
 แขงชายผนนงบอกวาแช่เกงชอดอนเห็นท่านเป็นคนจะมวดนาและผมอดจง
 มีใจรักหวังจะผูกพันเป็นไมตรีไว้ ซึ่งท่านจะไปเมืองลจจวนนงไปเที่ยวถาม
 ท่านองชายเราให้พบ ได้ตั้งโรงเตียมชายชองอยู่ในท้องตลาดเราจะมีหนังสือ
 ให้ท่านไปฉบับหนึ่ง ของเซ่งมความยนต์ตอบวา ท่านสงเคราะห์ครงนชาพเจ้า
 ไมลมพระคุณเลย เกงตอจงเอาเงนยสบหาตาลงแล้วเขียนหนังสือมอบให้
 ของเซ่งคานบรบเอาเงนและหนังสือแล้วรบมายงทพก ผคมจงพาของเซ่งมาถง
 เขาจงเกยเนยแขวงเมืองลจจว ของเซ่งแวะเข้าไปชอชองรบประทวนในท้อง
 ตลาด เห็นหลกเกยตหมอดเดินมาของเซ่งกตรงเข้าไปค้ำบถถามวา ท่านซนแส
 จะไปข้างไหน หลกเกยตเห็นของเซ่งมาคานบกจาได้ ถามวาเจ้ามาด้วยธระ
 ะไรในแขวงเมืองลจจว ของเซ่งตอบวาเชิญท่านเข้าไปในโรงเตียม ชาพเจ้า
 จะเล่าความให้ทราบ หลกเกยตก็เข้าไปในโรงเตียม ของเซ่งจงบอกเจ้าชองโรง
 ให้จัดโต๊ะและสุรามาเลย เมอขณะเสพสุรานนของเซ่งพูดวา ครنگอนท่าน
 ซนแสท่านาองจวเคราะห์รายจะตองโทษ บदनกเบนเหมอนคาทานจงแข็งความ
 แต่หันหลังให้ฟังทุกประการ หลกเกยตมความสงสารจงวาเคราะห์ชองท่าน
 ครنگนไมสู้เป็นไรตอไปจะยงกวาน ของเซ่งได้ฟังกตกใจถามวาสืบไปภายหน้า
 จะเป็นประการใด เชิญท่านายให้ชาพเจ้าทราบเถิด หลกเกยตจงเขียนคำโคลง
 มความวา **“ถ้าพบปะพวกแช่พงแล้วจะเกกความ พันสามบจจะสน
 เราะห์ นานไปคงได้พบกัน”** เขียนแล้วตั้งให้ ของเซ่งคานบรบหนังสือ
 ท่านายแล้วคดเงนให้แก่เจ้าชองโรงเตียม หลกเกยต ของเซ่งต่างคนกแยกทาง
 กันไป ผคมกพาของเซ่งมาถงตลาดในเมืองลจจว

๕๖๒
 ๕๖๓
 ๕๖๔
 ๕๖๕
 ๕๖๖
 ๕๖๗
 ๕๖๘
 ๕๖๙
 ๕๗๐
 ๕๗๑
 ๕๗๒
 ๕๗๓
 ๕๗๔
 ๕๗๕
 ๕๗๖
 ๕๗๗
 ๕๗๘
 ๕๗๙
 ๕๘๐
 ๕๘๑
 ๕๘๒
 ๕๘๓
 ๕๘๔
 ๕๘๕
 ๕๘๖
 ๕๘๗
 ๕๘๘
 ๕๘๙
 ๕๙๐
 ๕๙๑
 ๕๙๒
 ๕๙๓
 ๕๙๔
 ๕๙๕
 ๕๙๖
 ๕๙๗
 ๕๙๘
 ๕๙๙
 ๖๐๐
 ๖๐๑
 ๖๐๒
 ๖๐๓
 ๖๐๔
 ๖๐๕
 ๖๐๖
 ๖๐๗
 ๖๐๘
 ๖๐๙
 ๖๑๐
 ๖๑๑
 ๖๑๒
 ๖๑๓
 ๖๑๔
 ๖๑๕
 ๖๑๖
 ๖๑๗
 ๖๑๘
 ๖๑๙
 ๖๒๐
 ๖๒๑
 ๖๒๒
 ๖๒๓
 ๖๒๔
 ๖๒๕
 ๖๒๖
 ๖๒๗
 ๖๒๘
 ๖๒๙
 ๖๓๐
 ๖๓๑
 ๖๓๒
 ๖๓๓
 ๖๓๔
 ๖๓๕
 ๖๓๖
 ๖๓๗
 ๖๓๘
 ๖๓๙
 ๖๔๐
 ๖๔๑
 ๖๔๒
 ๖๔๓
 ๖๔๔
 ๖๔๕
 ๖๔๖
 ๖๔๗
 ๖๔๘
 ๖๔๙
 ๖๕๐
 ๖๕๑
 ๖๕๒
 ๖๕๓
 ๖๕๔
 ๖๕๕
 ๖๕๖
 ๖๕๗
 ๖๕๘
 ๖๕๙
 ๖๖๐
 ๖๖๑
 ๖๖๒
 ๖๖๓
 ๖๖๔
 ๖๖๕
 ๖๖๖
 ๖๖๗
 ๖๖๘
 ๖๖๙
 ๖๗๐
 ๖๗๑
 ๖๗๒
 ๖๗๓
 ๖๗๔
 ๖๗๕
 ๖๗๖
 ๖๗๗
 ๖๗๘
 ๖๗๙
 ๖๘๐
 ๖๘๑
 ๖๘๒
 ๖๘๓
 ๖๘๔
 ๖๘๕
 ๖๘๖
 ๖๘๗
 ๖๘๘
 ๖๘๙
 ๖๙๐
 ๖๙๑
 ๖๙๒
 ๖๙๓
 ๖๙๔
 ๖๙๕
 ๖๙๖
 ๖๙๗
 ๖๙๘
 ๖๙๙
 ๗๐๐
 ๗๐๑
 ๗๐๒
 ๗๐๓
 ๗๐๔
 ๗๐๕
 ๗๐๖
 ๗๐๗
 ๗๐๘
 ๗๐๙
 ๗๑๐
 ๗๑๑
 ๗๑๒
 ๗๑๓
 ๗๑๔
 ๗๑๕
 ๗๑๖
 ๗๑๗
 ๗๑๘
 ๗๑๙
 ๗๒๐
 ๗๒๑
 ๗๒๒
 ๗๒๓
 ๗๒๔
 ๗๒๕
 ๗๒๖
 ๗๒๗
 ๗๒๘
 ๗๒๙
 ๗๓๐
 ๗๓๑
 ๗๓๒
 ๗๓๓
 ๗๓๔
 ๗๓๕
 ๗๓๖
 ๗๓๗
 ๗๓๘
 ๗๓๙
 ๗๔๐
 ๗๔๑
 ๗๔๒
 ๗๔๓
 ๗๔๔
 ๗๔๕
 ๗๔๖
 ๗๔๗
 ๗๔๘
 ๗๔๙
 ๗๕๐
 ๗๕๑
 ๗๕๒
 ๗๕๓
 ๗๕๔
 ๗๕๕
 ๗๕๖
 ๗๕๗
 ๗๕๘
 ๗๕๙
 ๗๖๐
 ๗๖๑
 ๗๖๒
 ๗๖๓
 ๗๖๔
 ๗๖๕
 ๗๖๖
 ๗๖๗
 ๗๖๘
 ๗๖๙
 ๗๗๐
 ๗๗๑
 ๗๗๒
 ๗๗๓
 ๗๗๔
 ๗๗๕
 ๗๗๖
 ๗๗๗
 ๗๗๘
 ๗๗๙
 ๗๘๐
 ๗๘๑
 ๗๘๒
 ๗๘๓
 ๗๘๔
 ๗๘๕
 ๗๘๖
 ๗๘๗
 ๗๘๘
 ๗๘๙
 ๗๙๐
 ๗๙๑
 ๗๙๒
 ๗๙๓
 ๗๙๔
 ๗๙๕
 ๗๙๖
 ๗๙๗
 ๗๙๘
 ๗๙๙
 ๘๐๐
 ๘๐๑
 ๘๐๒
 ๘๐๓
 ๘๐๔
 ๘๐๕
 ๘๐๖
 ๘๐๗
 ๘๐๘
 ๘๐๙
 ๘๑๐
 ๘๑๑
 ๘๑๒
 ๘๑๓
 ๘๑๔
 ๘๑๕
 ๘๑๖
 ๘๑๗
 ๘๑๘
 ๘๑๙
 ๘๒๐
 ๘๒๑
 ๘๒๒
 ๘๒๓
 ๘๒๔
 ๘๒๕
 ๘๒๖
 ๘๒๗
 ๘๒๘
 ๘๒๙
 ๘๓๐
 ๘๓๑
 ๘๓๒
 ๘๓๓
 ๘๓๔
 ๘๓๕
 ๘๓๖
 ๘๓๗
 ๘๓๘
 ๘๓๙
 ๘๔๐
 ๘๔๑
 ๘๔๒
 ๘๔๓
 ๘๔๔
 ๘๔๕
 ๘๔๖
 ๘๔๗
 ๘๔๘
 ๘๔๙
 ๘๕๐
 ๘๕๑
 ๘๕๒
 ๘๕๓
 ๘๕๔
 ๘๕๕
 ๘๕๖
 ๘๕๗
 ๘๕๘
 ๘๕๙
 ๘๖๐
 ๘๖๑
 ๘๖๒
 ๘๖๓
 ๘๖๔
 ๘๖๕
 ๘๖๖
 ๘๖๗
 ๘๖๘
 ๘๖๙
 ๘๗๐
 ๘๗๑
 ๘๗๒
 ๘๗๓
 ๘๗๔
 ๘๗๕
 ๘๗๖
 ๘๗๗
 ๘๗๘
 ๘๗๙
 ๘๘๐
 ๘๘๑
 ๘๘๒
 ๘๘๓
 ๘๘๔
 ๘๘๕
 ๘๘๖
 ๘๘๗
 ๘๘๘
 ๘๘๙
 ๘๙๐
 ๘๙๑
 ๘๙๒
 ๘๙๓
 ๘๙๔
 ๘๙๕
 ๘๙๖
 ๘๙๗
 ๘๙๘
 ๘๙๙
 ๙๐๐
 ๙๐๑
 ๙๐๒
 ๙๐๓
 ๙๐๔
 ๙๐๕
 ๙๐๖
 ๙๐๗
 ๙๐๘
 ๙๐๙
 ๙๑๐
 ๙๑๑
 ๙๑๒
 ๙๑๓
 ๙๑๔
 ๙๑๕
 ๙๑๖
 ๙๑๗
 ๙๑๘
 ๙๑๙
 ๙๒๐
 ๙๒๑
 ๙๒๒
 ๙๒๓
 ๙๒๔
 ๙๒๕
 ๙๒๖
 ๙๒๗
 ๙๒๘
 ๙๒๙
 ๙๓๐
 ๙๓๑
 ๙๓๒
 ๙๓๓
 ๙๓๔
 ๙๓๕
 ๙๓๖
 ๙๓๗
 ๙๓๘
 ๙๓๙
 ๙๔๐
 ๙๔๑
 ๙๔๒
 ๙๔๓
 ๙๔๔
 ๙๔๕
 ๙๔๖
 ๙๔๗
 ๙๔๘
 ๙๔๙
 ๙๕๐
 ๙๕๑
 ๙๕๒
 ๙๕๓
 ๙๕๔
 ๙๕๕
 ๙๕๖
 ๙๕๗
 ๙๕๘
 ๙๕๙
 ๙๖๐
 ๙๖๑
 ๙๖๒
 ๙๖๓
 ๙๖๔
 ๙๖๕
 ๙๖๖
 ๙๖๗
 ๙๖๘
 ๙๖๙
 ๙๗๐
 ๙๗๑
 ๙๗๒
 ๙๗๓
 ๙๗๔
 ๙๗๕
 ๙๗๖
 ๙๗๗
 ๙๗๘
 ๙๗๙
 ๙๘๐
 ๙๘๑
 ๙๘๒
 ๙๘๓
 ๙๘๔
 ๙๘๕
 ๙๘๖
 ๙๘๗
 ๙๘๘
 ๙๘๙
 ๙๙๐
 ๙๙๑
 ๙๙๒
 ๙๙๓
 ๙๙๔
 ๙๙๕
 ๙๙๖
 ๙๙๗
 ๙๙๘
 ๙๙๙
 ๑๐๐๐

ขณะนั้นอดิศวกรมาบดมอแล้วพูดว่าเจ้าหรือเป็นคนมมอระบองดี
 อดิศวกรเขารางวัลไปเลยจึงมาตอสู ให้เห็นมมอกอน อดิศวกรระบองว่าเขา
 มา อดิศวกรระบองรับตอสูก็ได้ประมาณสามเพลง อดิศวกรระบองดี
 ถูกชาติตมดลง อดิศวกรเขาปลายกระบองจมนดิน โสโคกกระทงทปาก อัดดีได้
 ความเจ็บอายหนักแค้นอดิศวกรเป็นอันมาก คนทั้งหลายสรรเสริญอดิศวกรว่า
 มมอระบองดีไม่มีใครสู้ ได้ ครั้นเวลาเย็นอดิศวกร เกงเจยกพากันกลับมายัง
 โรงมุกม เกงเจยกบอกอดิศวกรว่า เรามาอยู่ด้วยท่านหลายเวลาโทษทัณฑ์

เบาบางแล้วจะขอลาไปก่อน ท่านจงเอาเสื้อสองชิ้นไว้ด้วย เราตัดเศษเงิน
 ไว้อยู่ในกลบเสื้อสองรอยตาลงถ้าขดสนแล้วจงเลาะตะเข็บเอาเงินไว้สองยัด
 ของเขงตอบว่า ท่านมกนตอขาพเจาตรงนเปียบเหมือนบิดา ท่านไปแล้วจง
 กดบมาเขมเขอนบางอย่าใดทงเสีย เกงเจมตอบวาเราจจะชวยสงเคราะททาน
 ไปกวาจะพันโทษพดแลวตวงคานบกันตามธรรมเนียม เกงเจมกรบมายัง—
 โรงเตียม อองเขงอชุตวยเตยชโคผุคมได้ประมาณสามเดือน

ยังมีชายผู้หนึ่งชื่อพงหวงวนเป็นคนชาวเมืองตงเกย ออกมาเป็นท
 ขนเหนียมคือนายอำเภอของตระเวนในเมืองเกาลกย ครนครบสามบเจาเมือง
 กเปลี่ยนเอาคนอนมาตงแทน พงหวงวนตองออกนอกกรวการคิดจะกลับไปบ้าน
 กนทชายภรรยาตวยไมม่เงินไปไหญ่เงินเดือนคางจาง ทโตบางเลกนอชกโชตอย
 เสียสน จึงคิดอ่านประกอบยาวิเศษแก่วโรคต่าง ๆ มาวางขายในท้องตลาด
 แขวงเมืองลจว พงหวงวนขายเครื่องยาตงแต่เขาจนขายไมม่ช ไดชอมความ
 โกรธนงบนตาชาวตลาดชาวบ้าน เหมือนคนบาแลวกลกชนจบกระบองราเป็น
 เพลงตาง ๆ คนทงปจกพากนมาต พงหวงวนเห็นคนมาขนตมากจงพุดว เมอ
 เราเรียกใหชอเครื่องยาไมม่ใครมาแล ครนเราวาระบองพากนมาต พวก
 เมืองลจวนเหมือนกบคนโช เป็นโรคเรอน อาศยวดกนแต่สกรเดนสนชกตตาย
 คนทมาตพงพงหวงวนวากมความ โกรธจิงพากนไปบอกกบอองเขงวา ชายคน
 หนงมววาระบองอชทตลาด แลวทาทวยใหพวกเรามาบอกเจาใหออกไปตอ
 ตวย อองเขงโตแจง มความสงสัยจงหยบกระบองแลวรับมายังตลาด
 พงหวงวนเห็นอองเขงอชกระบองมาขนอช จึงรอกถามวาเจาเป็นคนผมอวา
 กระบองคทรอจะขนนงอชทาไมเลาจงเขาตกระบอง ใหเห็นผมอกนเกิดอองเขง
 วาตอวาเราเป็นคนโทษจะไปตอตเจาคนคชอยางไรได้ พงหวงวนแจงวาอองเขง

เป็นคน โทษยังมีความประมาทจึงหวาดด้วยคำหยาบต่าง ๆ ของเซ่งมีความโกรธ
 สกตใจไว้แล้วพูดว่า เรามาตกระบองกันถนัดเกิดพลาดพลั้งไปถกมีบาดแผล
 เจ้าจะไปฟ้องร้องเวลาดอกกระมัง พงทงวนตอบว่าถึงเจ้าจะตเราหัวแตกเป็น
 ประการโดยวิเศษของเรามาแก้ไม่ต้องไปฟ้องร้องให้บ่ช่วยการหรถ

พูดสัญญากันแล้วของเซ่งกรวกระบองเข้าไปพงทงวนกตงทารบ—แต่
 ต่อสู้กันได้ประมาณสิบเพลง ของเซ่งเอากระบองตักพงทงวนแขนซ้ายหัก
 พงทงวนล้มลงมีความโกรธมิได้พูดประการใด จึงเก็บเครื่องยาใต้ถุนยามรบ
 มาหาภรรยาเตยชโคค่านับแล้วแจ้งความว่า เหตุใดสามของพงทงวนใช้คนโทษ
 ไปตีเราจนแขนหักมีความโกรธแค้นเราสังโคหรือ ถ้าไม่บอกสามให้ทำโทษ
 แก่ของเซ่งแล้วข้าพเจ้าจะไปฟ้องต่อผู้ว่าราชการเมือง ภรรยาเตยชโคคโคตงก
 ตกใจวงเขาจบแขนทกยกขนดแล้วกรองไห จึงพูดว่าเจ้าเป็นแต่ลูกเรียงพ
 เรียงน้องเรารักเหมือนรวมทองเดียวกัน ชงของเซ่งบงอาจทาแก่เจ้านนเราจะ
 บอกเตยชโคให้ทำโทษถึงสาหัส เจ้าจงกลับไปรักษาตัวเสียให้หาย พงทงวน
 ได้ฟังพวาคอยคล้ายโกรธค่านับลากลับไปยังทพก ครั้นเวลาเย็นเตยชโคกลับ
 มาถึง ภรรยาจึงถามว่าท่านใช้ของเซ่งไปตีพงทงวนน้องเราหรือ เตยชโคว่า
 เราหาได้ใช้ไม่ ภรรยามีความโกรธจึงเอามอตบเขาที่ปากแล้วพูดว่า ของเซ่ง
 กบพงทงวนมิได้เป็นอรวิจาทแก่กัน ถ้าตัวไม่ใช่ให้ไปทำทโทษจะทำได้เล่า
 เตยชโคจึงสาบานว่า ถ้าเราใช้ให้ของเซ่งไปตีพงทงวนแล้ว ขอให้เราเกิด
 อดบตอนตรายต่าง ๆ และ—ของเซ่งตนเองจนแขนหักนนเราจะเขยนของเซ่ง—
 เการชยเกาสบที่จะมาทะเลาะวิวาทกันทำไมไม่ต้องถาร

ภรรยาได้ฟังเตยชโคสาบาน และจะทำโทษของเซ่งให้ ก็มีความยินดี
 จึงจัดหาอาหารเลี้ยงสู้กันเป็นปกติ ครั้นเวลารุ่งเช้าเตยชโคจึงใช้ของเซ่งไป

ชอกบชาวของรับประทานในท้องตลาด อองเซงก็ไปชอมาตามสั่งของที่
 ชอมานนควรราคาและตาราคาบาง เตยชโคแกล่งพาดพาโลว่าราคาแพงเอา
 ลังของคนโหดเอาเงินแล้วเขียนตประมาณตามลบท บางเวลากไซอองเซง
 ให้เงาะไม้ถากไม้ อองเซงก็ทว่าได้เหมือนตออย่างตามสั่ง เตยชโคแกล่งพาด
 เอาผิดว่าเงาะคลาดบ้นทตตตตัวไม่ตายโหดไม้มาใช้ อองเซงเถียงว่าชาวเงาะ
 เงาะตามเส้นตตตามตออย่างแล้วจะให้ทำอย่างไรอีก เตยชโคว่าทำของเสีย
 แลวขงเถียงอกเลา จงเอาไม้เขียนอองเซงประมาณหาลบท อองเซงได้ความ
 เจ็บปวดลำบากเหลือประมาณไม่รูทจะทำประการใด ตั้งใจคอยเง็งเงักไม้
 เห็นมา ครนจะออกไปหากไม้ได้ด้วยมคมกักขงไวกวตชน แต่เตยชโคทำโทษ
 เขียนตอองเซง ประมาณเจตรอยท อองเซงได้ความ เจ็บลำบาก ไหวตัวไม่ได้
 กนจนครวางชย

ยังมีชายผู้หนึ่งชอเลา ไตวกวนอายุประมาณเจตลบบม ตงบ้านอยู่ใกล้
 เรือนเตยชโค เห็นเตยชโคเขียนอองเซงทกวนมความเวทนา พออองเซงเดิน
 มาทาการทหนาบานจงเรียกแวะเข้าไปบอกว่า เตยชโคสัญญาไวแก่ภรรยา
 จะเขียนเงาะถงเการอยเกาสบตเงาะจะทนได้หรือ อองเซงจึงถามว่าชาวเงาะ
 ไม่มีความผิด ภรรยาเตยชโคมีใจโกรธแค้นอย่างไรจึงให้เขียนตชาวเงาะ—
 เล่าไตวกวนบอกว่า เงาะตพงหงวนมนองแซนทกนางจง ให้สามทำโทษแก่เงาะ
 อองเซงจึงพุดว่าครนชาวเงาะถงอบจนไม่เห็นผู้ใดเบนทพง ท่านเป็นผู้ใหญ่
 คราวปู่และบิดาจงช่วยกรณาตตอานให้ชาวเงาะพนภยตกรงหนงเถต

เล่าไตวกวนจงว่าเงาะจะนั่งอยู่อย่างนทไหนได้ เงินของเงาะมบาง
 หรือไม่เราจะขอแพรตทบทมตองม้วนไปให้แก่ภรรยาออยเตยชโคขอโทษเสีย
 อองเซงบอกว่าเงินทองชาวเงาะมบางเลกนออยเห็นจะไม่พอ เล่าไตวกวนตอบ

ว่าถ้าขาดเหลือเท่าใดเราจะช่วยเพิ่มเติมลงให้ อองเซ่งจึงเลาะตะเข็บเสื้อเอา
เศษเงินสั่งให้ประมาณห้าสิบตำลึงแล้วกลับมา เล่าไตวกวนจึงขอผ้าแพรสี
ทับทิมสองผืนไปให้แก่ภรรยา น้อยเตยชโค พุดจายยงให้นางมีความหวังภรรยา
หลวงแล้วแจ้งความตามจะให้ขอโทษอองเซ่งนั้นให้แจ้งทุกประการ ภรรยา
น้อยเตยชโคได้ของกำนัลความยินดีจึงว่า ท่านอย่าวิตกข้าพเจ้าจะอ่อนวอน
เตยชโคให้ยกโทษจงได้ ถึงมาตรวจภรรยาหลวงจะขัดขวางอย่างไรก็ไม่ฟัง
เชิญท่านกลับไปเถิด เล่าไตวกวนก็กลับมาบ้าน ภรรยา น้อยเตยชโคจึงมาหา
เตยชโคที่บ้านภรรยาหลวงแล้วพูดว่า อองเซ่งเป็นคนรู้จักทำการงานทั้งปวง
เวลาพรุ่งนี้ จะทำงานที่บ้านข้าพเจ้า จะขอเอาตัวไปช่วยตักน้ำผ่าพริกกว่าจะ
แล้วงาน เตยชโคตอบว่าอองเซ่งเป็นคนโทษส่งออกมาแต่เมื่องหลวงแล้วกลับ
ต่งหงวน น้องภรรยา เราแซ่หมกมี โทษเป็นสองข้างจะต้องเขย่งนัต ให้ครบ
จำนวนเจ้าจะเอาไปไฉนยังไม่ได้ ภรรยา น้อยเตยชโคฟังตามพูดเช่นนั้นความน้อย
ใจจึงอ่อนวอนตักพุดต่าง ๆ ภรรยาหลวงได้ฟังภรรยา น้อยเตยชโคจะให้ยก
โทษอองเซ่งก็มีความโกรธจึงพูดกับเตยชโคว่า ภรรยาของท่านมจตรักใคร
อองเซ่งแล้วท่านจงปล่อยให้ไปอยู่ด้วยกันเป็นไรเล่า ภรรยา น้อยเตยชโค
หลวงว่าเห็นบนแถมเสียดสมความแค้นจึงตอบว่า เตยชโคสามมาอยู่ด้วยเจ้า
หลายคนแล้วไม่หน้าใจจะเอาอองเซ่งไว้นคนหนึ่งก็ตามใจของเจ้าเราไม่ต้อง
การ ทั้งสองข้างต่างเถียงตบตักกันถึงสาหัส เตยชโคห้ามปรามทั้งสองฝ่ายมิให้
วิวาทกัน ภรรยาหลวงว่าสามเขาด้วยภรรยา น้อยเตยชโค ภรรยา น้อยเตยชโค
ภรรยาหลวง ต่างคนต่างโกรธเตยชโคเป็นอันมาก ภรรยาทั้งสองก็ไม่หุงห
อาหารรับประทาน ครึ่งเวลาจากปากนบตประตเดียวไม่ให้เตยชโคเข้าไปนอน
ในห้องเรือน เตยชโคคิดว่าภรรยาทั้งสองโกรธเพราะอองเซ่งเป็นต้นเหตุให้คิด

แดนของเขงเป็นอนันมากจงเขาไมตหลงของเขงประมาณหาสมบัติ ของเขงเจบ
 เหลอทนมความพยายามที่จะหาเตยชโคให้จงได้ พอเตยชโคไรของเขงพนพ
 มาดมไฟ ของเขงเห็นเตยชโคยนิพนหลงไมทนระวงตัว ของเขงจับไมพนตถก
 สมองศวรรษเตยชโคแตกลมลงขาดใจตาย ของเขงกหกเครื่องจาออกเสยรบ
 หนีไปทางประตูเมืองทิศตะวันออก พวกผู้คุมรองและคนใช้กพากันไล่ตตาม
 ไปประมาณยศบลหาท้นไมจงพากันกลับมา ภรรยาเตยชโคทงสองจงไปแจ้ง
 ความแก่ผู้วราชการเมืองลจจวมหนังสือและเขียนรูปของเขงแจกไปแก่ด้าน
 ทางและทงเมืองทงปวง ความในหนังสือทว่า “ผู้ใดจับตัวของเขงมาส่ง
 ได้จะให้เงินพันตำลงเป็นรางวัล” นายด่านและราชฎรได้แจ้งในหนังสือ
 แลวพากันเที่ยวสืบเสาะจะจับของเขงไปส่งเขารางวัล

ฝ่ายของเขงหนีมาถึงตำบลยงตนเสยจงแวงเขานงอยู่ใน โรงเตยมนแฉ
 เห็นหลกเกยตเดินทางมาหน้าโรง จึงร้องทกทว่าท่านชินแสจะไปข้างไหนเชิญ
 แวงก่อน หลกเกยตจงถามว่าเจ้าหนีมาหรือ ของเขงกแจ้งความตามเหตุให้ฟัง
 ทกประการ แลวพดว่าเชิญท่านชินแสเสพสรวาสทหนักันให้สบายเสยก่อนจง
 คอยกลับไป หลกเกยตตอบว่าจะนานงเสพสรวายอยู่ในโรงเตยมนั้นไม่ได้ ด้วย
 เจ้าเมืองลจจวมหนังสือประกาศด้านทางไฉนแรงนกกถาผู้ ไตรเวองเขาแลวเจ้า
 จะได้รับความลำบากงไปทบ้านเราจะได้บอกกล่าวขแจ้งการทงปวงให้ตลอด

พดเทานนแลวกวพาของเขงมาบ้านหลกเกยตจงให้คนใช้จัด โตะและสรว
 มาเสยงกน ครนกันโตะแลวของเขงจงถามว่า ข้าพเจ้าหนีไปครงนจะไปทาง
 ทิศไหน และจะไปด้านกทบ้านผู้ใดจงจะตงตัวได้ หลกเกยตเขียนคำโคกลง
 ในธงเป็นคำทานายศบลทความว่า “ให้เปลยนแซเปลยนข้อเสยก่อน
 ถาพบปะหญิงแซ่ควน แลวจงเป็นไมศร ไฉจจะตงตัวโตมข้อเสยงบน

และในระหว่างนี้ หม่อมโตคิดทำร้ายท่านได้ ด้วยวาสนาขององค์
จะโค่นเอียง” เขียนแล้วส่งให้ จึงเปลี่ยนแซ่ของเป็นหลดชอตแล้วให้พร
เป็นอันมาก

องค์เซ่งคานบรบพรและหนังสือขอแซ่แล้วพูดว่า ข้าพเจาคิดจะ
ไปอยู่ที่ตำบลลกจวแต่ไม่รู้จักขอบพอกับผู้ใด หลดเกียดบอกว่าเจ้าจะไปอยู่ที่
ตำบลลกจวขนาดนี้ด้วยบิดาเราเป็นใหญ่อยู่ในตำบลนั้น เราจะหนังสือคานบ
ไปตั้งให้ช่วยอุปถัมภ์เลี้ยงดูให้เป็นสุขจงเขียนหนังสือแจ้งความถึงไซก่งผู้เป็น
บิดาให้ช่วยส่งเคราะห์ของเซ่งเขียนแล้วเอาหนังสือส่งให้ องค์เซ่งรับหนังสือ
คานบลาไปถึงตำบลลกจว จึงเข้าไปหาไซก่งคานบแล้วส่งหนังสือให้ ไซก่งฉีก
ผนึกออกอ่านเข้าใจในข้อความตามเรื่ององค์เซ่งแล้วพูดว่า เจ้าเป็นครุฑทวาร
ในเมืองต่งเกียฐนบธรรมนิยมชานชานาญ ทหารเราก็มองหกลีบคนแต่ไม่ดู
ดวงใจ เจ้ามาอยู่ด้วยกับเรากดแล้ว จะได้ไหม้กั้หัดทหารให้คล่องแคล่วใน
เพลงอาวุธ สำหรับจะได้ปราบปรามพวกโจรในตำบลแล้วจัดให้ยู่ตาม
สมควร องค์เซ่งจึงเปลี่ยนชื่อหลดชอตยู่ด้วยไซก่งนนมความเพียรมาได้เกียด
คราน เวลาเช้า-เย็นก็ฝึกหัดทหารให้ชานาญในการรบ ไซก่งมีความเมตตา
แก่หลดชอตเป็นอันมาก

อยู่มาเวลาวันหนึ่งทหารในเมืองลกจวถือหมายประกาศมาบ่าวร้องว่า
องค์เซ่งเป็นนักโทษส่งออกมาแต่เมืองหลวงจำไว้ที่เมืองลกจว องค์เซ่งบังอาจ
ตัดเศียรโค่นคัมตายหนีไป ถ้าองค์เซ่งหลบหนีมาอยู่ในแขวงอำเภอผู้ใด ก็ให้
นายอำเภอและราษฎรช่วยกันจับตัว ไปส่งจะให้เงินสองพันตำลึงเป็นบำเหน็จ
ไซก่งแจ้งความตามหมายประกาศมีความวิตกเป็นอันมาก จึงบอกหลดชอตว่า
เจ้าจะอยู่ด้วยเราต่อไปนั้นไม่ได้ถึงเจ้าเปลี่ยนแซ่และชอกจาตาหน้ารูปพรณได้

อนึ่งในแขวงจังหวัดท่งปวง ก็ได้แต่งผู้คนเที่ยวสืบเสาะหลายหมวดหลายกอง
 เราเห็นว่าจะไม่พนภัยเป็นแน่ เจ้าจันทระหลบหลังเข้าไปอยู่ด้วยเก้งเจียใน
 ทองตลาดเมืองลจวเกิด ด้วยพวกในเมืองนนสาครณูแนว่าเจ้าหน่อออกมาภาย
 นอกบอกแฉวงเจียนหนังสือฝากฝังแจ้งความไปถึงเก้งเจียฉบับหนึ่ง แฉวงเจียด
 กระบกกกระบอง และธงหอมอกษรบอกกล่าวหลตต เป็นक्रमกหัตทหามอบให้
 หลตตคานบรรพหนังสือและธงของแฉวงลากลับมายังโรงเตยมนนเวลาค่ำได้ย่น
 เดี๋ยงในโรงชอองไม่แจ้งว่าเป็นเหตุประการใดจึงแอบเข้าไปดทางหลังโรงเห็น
 ชิงเขียงคมพวกผู้ร้ายประมาณยศสิบคนเขาปล้นขงเอาทรัพย์ ธงของเก้งเจีย ๓
 คอสดด้วยมรยาบมาดเจ็บหลายแห่ง หลตตเอากระบองตอกศีรษะชิงเขียงแตก
 เป็นสองซีกขาดใจตาย พวกผู้ร้ายเหล่านนเห็นชิงเขียงเป็นอนตรายกพากัน
 หนีไปสิ้น เก้งเจียเห็นอองเข่งมาช่วยไม่แจ้งว่าผู้ใดจึงเดินเข้าไปไถ่ถามว่า
 อองเข่งหรือ อองเข่งตอบว่าเราขอหลตตไม่ได้ขออองเข่ง เก้งเจียจาได้
 กเขาใจว่าแปลงชอองเจญหลตตขนไปบนเสาเตงแฉวงถามว่าเป็นอย่างไรท่าน
 จงรู้ว่าผู้ร้ายมาปล้นเรา หลตตก็แจ้งความแต่ตนจหนนไปอยู่ด้วยไซก และ
 กลับมาจะอยู่ด้วยเก้งเจียนนเก้งเจียกมความยินดี ถึงจะมีผู้ใดมาสอดเสียด
 รมสืบบนเราจะช่วยแก้ ไซไปตามกำลัง จงจัดทองให้อยู่ข้างหลังโรงมีไหมคน
 เขาชอกปลูกพลาน หลตตอาศัยอยู่กับเก้งเจียคอยมความสุข เวลาเขาเยนก็
 ผูกหตุลูกจางและพวกพ้องของเก้งเจียให้ชานาญในเพลงอาวูตต่าง ๆ

เวลารอนหนึ่งพวกกองตระเวน ขงเป็นบาวองตต ไปสอดดูราเดพทโรง
 เก้งเจียแลเห็นอองเข่งเดินอยู่หลัง โรงมีความยินดีหวังจะไปบอกแก่นาย ให้รับ
 สืบบนนำจับ จึงรีบกลับไปแจ้งความแก่องตตว่า อองเข่งอยู่ท โรงเก้งเจีย
 องตตได้แจ้งมความยินดีนัก จึงเตรียมคนพวกกองตระเวนประมาณหกสิบคน

พร้อมด้วยเครื่องคัสตราอาวอพากันมาล้อมโรงเก็งเจย แลวร้องบอกเก็งเจย
ให้ส่งตัวองเซ่งมา โดยตถำไม่ส่งแล้วจะเอาตัวเป็นโทษเสมอคนร้าย เก็งเจย
ตอบว่า คนที่อยู่ในโรงเราชื่อองเซ่งไม่มีเราจะเอาที่ไหนมาส่ง องตตจึงว่า
องเซ่งอยู่ในโรงเจ้ามีคนพบปะเป็นแนยจะมัดบึงคนโทษไว้หรือ จึงพาบ่าว
ไพร่ตรุกันเข้าไปในโรง หลตตเห็นการจวนตัวจึงจับกระบองเขาคออุกบองตต
ได้ประมาณสามเพลง หลตตเอากระบองตฤกษ์ระงั้งตตแตกขาดใจตาย พวก
องตตจึงบอกกล่าวชาย-หญิงชาวตลาดว่า เก็งเจยสมคบองเซ่งไว้ในโรงให้
องเซ่ง ตองตต ตาย แลวกพากัน มาแจ้งความ แก่ผู้จรราชการเมือง ๆ จึงส่ง
ทหารหารอยไหลอมโรงเตยมจับองเซ่งกับเก็งเจยให้ไต่ทหาวกคานบดายกไป

ฝ่ายเก็งเจยเห็นหลตตตองตตตายก็มีความวิตก จึงพูดวาทรงนความ
ฉิบหายจะบังเกิดแก่เราเป็นแนเทแล้วหลตตจึงพูดว่าท่านจะทุกข์ร้อนไปทำไม
ไม่ต้องการ จึงมัดเอาเราไปส่งให้ผู้จรราชการจึงจะพ้นโทษ เก็งเจยตอบว่า
ถ้าเราเอาตัวท่านไปส่ง ท่านก็จะถูกทำโทษถึงแก่ชีวิตทีไหนจะได้เห็นหน้ากัน
เราตตจะให้ท่านหนีไปเสียให้พนภย หลตตตอบว่าท่านจะให้เราหนีไปก็
ตตอด ด้วยเจ้าเมืองกรมการให้ผู้คนตรวจกักคานทางไว้แน่นหนานักประการ
หนึ่งถ้าเราหนีไปได้ตัวท่านก็จะต้องรับอาญาแทนเราเพราะโทษที่สมคบไว้ -
เก็งเจยพูดว่าขอทเกยวชของในตวเรานนทานอย่าวิตกเลยเราจะเดินเห็นบนบาน
เสียเงินให้แก่ผู้จรรแล้วความก็จะเสื่อมสูญท่านจงแปลงตัวเป็นคนราชการ
ออกมาแต่เมืองชัวไซจะ ไปเมืองฮวยฮันจวด่านทางทั้งปวงก็ ไม่อาจกักขัง -
หนจงเห็นขยวท่านไว้ได้ หลตต ก็เห็นชอบ จึงแต่งตัว ปลอมเป็นคนราชการล่อ
หนงสอคานบดากองเจยออกจาก โรงเตยม แต่ในเวลาค้ำพอทหารหารอยไปถึง
กลอมโรงเตยมจับได้แต่เก็งเจยมาส่งให้ผู้รักษามือง

ผู้รักษาเมืองถามแกงเจียวว่า เหตุใดจึงคบหาของเขงคนไทยไว้แล้ว
 ของตตตาย แกงเจียวว่าข้าพเจาตั้งโรงเตียมอยุ่ณ โดมา ขอของและเขาทพก
 กคตเงินให้ตามราคา ข้าพเจาไม่รู้ว่าของเขงเป็น ไทยตอของเขงฆวองตตตาย
 พวกองตตรองบอกข้าพเจาจึงรู้ว่าของเขง ครนจะจับตัวไว้กตของเขงไม่ได้
 บตนของเขงหนีไป พดแลวก็หยบเงินในกระเป่าส่งให้สองร้อยตัวลง ผู้รักษา
 เมืองโตงนยกยนตจงว่าแกงเจียวเป็นแต่คนขายของมิได้รู้จักและสมคบของเขง
 ไว้ไม่มีโทษก็ปล่อยแกงเจียวกลับไป

ฝ่ายของเขงรีบเดินทางนายตานทงปวงมิได้สงสัยจนถึงเมืองฮวย—
 อนจวจงแวงเขาหยุดอยู่ที่โรงเตียมสำหรับภกรอนรมถนน ยงมชายผู้หนึ่ง
 เตนมารูปร่างหมวดเคราคลายกบของเขงแลเห็นของเขงนั่งอยู่ที่โรงเตียม จึง
 แวงเข้าไปถามว่าเจ้ามาแต่ไหนรูปร่างช่างเหมือนกบของเขงทพวกเมืองลจว
 เขยนแจกมาเจ้าขอของเขงหรือ ของเขงได้ฟังชายผู้นนพดกตกใจจึงบอก
 ว่าเราไม่ได้ขอของเขงเราขอหลุดต ชายผู้นนว่าเจ้าไม่ใช่ของเขงทำไมจึงมี
 ตาหนคล้ายสักทหนาก ของเขงเห็นชายผู้นนว่าลกตองมิได้ตอบประการใด
 ชายผู้นนเข้าใจในกรียาจึงพดว่าเจ้าอย่าวิตกเราไม่ใช่พวกรับตบมตอก ซึ่ง
 เราถามให้รู้จักเพราะหวังจะบอกความดีให้ ของเขงได้ฟังชายผู้นนพดจาเป็น
 ปกตคอยคตลยวิตกลงจึงถามว่าท่านจะบอกความเรื่องอะไรกับออกไปเกิดชาย
 ผู้นนจึงพดว่าในเมืองนมถวตรวจตรากวตชนนกแต่เห็นรูปร่างเราเหมือนกบ
 เจาจึงพากันจับไปใต้ตามเมื่อไม่เห็นตาหนสักทหนากจึงได้ปล่อยตัวมาประการ
 หนึ่งฮวมฉวนส่งเราไว้ว่า ถ้าพบปะเจ้าแล้วให้เราบอกไปหาจึงได้ ฮวมฉวน
 ตั้งโรงอยู่บ้านตงตตณ ในทิศตะวันออกเมืองฮวยอนจวจ พดกนแลวชายผู้นน

ก็ไปจากโรงเตยเม ของเซ่งจึงรีบไปหาชวมฉวน ๆ ตามเข้ามาแต่ไหนเป็นบุตร
ผู้ใด ของเซ่งก็เลาะความหลังและลำดับขอเสียง ในวงศ์ญาติให้ฟัง

ฝ่ายมารดาของชวมฉวน ได้ฟังแล้วสงวว่าเจ้าชายเรียกของเซ่งเลย
จึงเรียกว่าหลุดตเถิด ชวมฉวนก็คานบรบคาแล้วกลับมาคานบของเซ่งตามวงศ์-
ญาติผู้ใหญ่ ของเซ่งก็อาศัยอยู่ด้วยชวมฉวนหลายเวลา ของเซ่งเป็นคนรပ်
ประทานอาหารจ ชวมฉวนก็บกรรยารบประทานสามมอกไม่เท่าของเซ่ง
มอหนึ่ง แต่เสียงดกนมมาจนชาวสารหมดเงินก็ไม้มจะขอจึงปรึกษาภรรยาว่า
หลุดตมาอยู่ด้วยเราเสียงดจนสนทน ครนจะขับไล่ไปเสียก็ไม่ได้ด้วยเป็นญาติ
ประการหนึ่งก็เป็นคนมสติปัญญาและฝีมือเข้มแข็งเราคิดจะเอาเสียของเจ้าไป
จ่านาเอาอแปะมาให้หลุดตเป็นเจ้ามอตงบอนเตา พอได้กำไรมาขออาหาร
เสียงดกนเจ้าจะเห็นประการใด

ภรรยาตอบว่าตามใจเจ้าจะเห็นตเถิด ชวมฉวนจึงเอาเสียของ-
ภรรยาไปจ่านาได้อแปะสรอยเอามาบให้หลุดตไปทำทน หลุดตเอาเสียออก
ไปตงบอนเตาทหน้าโรงแต่เขาจนเย็น ไม่นักเลงมาเล่นถึงสามวัน อแปะตน
ทนก็ไซสอยขอหารบประทานสนประมาณร้อยเศษ ครนเวลารุ่งเช้าหลุดตออก
ไปตงบอนเตาทหน้าโรงชกชวนชายหญิงเล่นกหามผู้ใดเล่นไม่ พอหญิงคนไซ
ของนางตวนซาเหนยเอาขนมมวนเอามาเวชาย ชายหญิงชาวตลาดก็ขอเซอ
หลุดตเห็นสำคัญว่าเป็นของแจกเป็นทาน จึงหยิบขนมมวนเอามาอันหนึ่ง
ครนเวลาเย็นหญิงคนไซมาเที่ยวทวงอแปะคานมแต่บรรดาคนทขอเซอได้แล้ว
จึงมาทวงอแปะร้อยหนึ่งหลุดต หลุดตว่าอแปะอะไรมาติดค่างเราหญิงคนไซ
บอกว่า อแปะคานมมวนเอาทขอเซอเรา หลุดตพูดว่าเราไม่ว่าเจ้าเอามา
ชายสำคัญว่าให้เป็นทาน แต่เราตงบอนเตามาสามวันแล้วยังไม่ได้อแปะสัก
อันหนึ่งเราจะเอาอแปะที่ไหนมาให้เจ้าถงร้อยอัน หญิงคนไซได้ฟังหลุดตพูด

บตพลวก็มีความโกรธ จึงเอาเท้านบเขาทหน้าผากหลตตดมลง หญิงคนใช้
 กชงเอาแปะสองรอยเศษนั้นไป หลตตมความโกรธยงนกดบ้ไม่วง ได้ตาม
 ชายหญิงชาวตลาดเขายดไว้แล้วบอกว่า เจ้าจะติดตามไป โดยลำพังไม่ได้จะ
 เกิดความดวยหญิงคนนเบนบาวนางตวนชาเหนย นางตวนชาเหนยเป็นบตร
 ตวนเลาไฮ่ว พชายนางนชชตวนยไฮ่ว น้องชายชชตวนเหงาไฮ่วม ผมอ
 และอานางเป็นใหญ่อยู่ในบ้านน พวกเราทงบวงตองเกรงกลัว หลตตจง
 เกบเสอกถยเข้าในโรงเวลาดนชวมจวนหาอยไม หลตตจงบอกความแก่นอง
 ตะโกว่า หญิงคนใช้ของนางตวนชาเหนยแยงชงเอาแปะไปเสยสน -
 ภรรยาชวมจวนไตแจงกมความแค้นเบนอนมาก จึงว่าชวมจวนกระทบถ
 หลตตเบนคำหยาบตาง ๆ ครนเวลาดนชวมจวนมาถึงภรรยาจึงเลาความ
 ให้ฟังทกประการ ชวมจวนไตแจงมความวตกไมรูทจะวาประการใด นง
 ถอนใจใหญ่เป็นทกช้อย ภรรยาชวมจวนเหนชวมจวนไมวากถาวแต่หลตต
 ประการไตแจงจบบมอตามกระชากเอามอตบเขาทปากแลวทวงเอาเสอ - ถ้า
 มไตเอาเสอชองเรากนมากชยาสชยดวยกนเลยชวมจวนจงตอบวาชชทเลา
 ตรกตรองตักเวลาหนงจงจะถายมา ให้ในเวลาเขนงนพากนชชอาหารทง -
 ตามคน ครนเวลาคาหลตตจงเอาคาโคตงทานายทหลกเขต ให้นนออกมา -
 พเควาทดเหนความตามคำทานายวา "พปะพวกนบ้ควนแล้วให้ตกน
 เบนไมครไว้" จึงคคิดว่าเวลาพรงนเรวจะไปรำกระบองให้คนทงหลายตค
 จะไตพบปะพวกเขตวนเบนเท ประการหนงจะไตเบยชแปะมาชชอาหาร
 เลยงชวต แต่คตตรกตรองช้อยจรงสว่าง หลตตจงลงไปตักน้ำใส่ในคร้วจน
 เตมแล้วชชออกมาจคตบชชเจ้าเหนกระบวงชยบนไตะ จึงวาอาวชเควองมอ
 หากนมอยทนไมรูเลยถาวความแลวจะมานงชชอาหารชยททำไมชวมจวนไตยน

๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

หลตตพตกมความยนต์จงวาเครื่องมือของเวามพรอมทงกระบและกระบอง
 จะเอาไปหากินอย่างไรก็ตามใจเจ้าเถิดบอกแล้วหยิบกระบและกระบองยื่นให้
 หลตตรบเอาแล้วรบมาทงตลาดจบกกระบวราเป็นทาหลายเพลงชายหญิงชาว
 ตลาดและชาวบ้านมายนต์เป็นอันมาก ชวนกันสรรเสริญหลตตแล้วเอาเบย
 อีแปะกองให้ประมาณสามร้อย

หลตตจงพตวาทานทงปวงดแต่เพลงกระบพากันชมว่า-ดี เราจะว่า
 กระบองให้ตอกจงจบกกระบองชนคองไปรอบตัวลตไปตมระหว่างแล้วเอา
 กระบองโยนชนไปประมาณหกวา ยกมือชนรับกระบองตค้างในระหว่าง
 นวทกนอ คนทมาตคเอาอีแปะเพิ่มให้ตอกประมาณสามร้อย หลตตเห็นว่า
 เบยอีแปะมากพอจะขออาหารและจะถายเดื่อให้ภรรยาชวมควน ได้จงเลิกว่า
 กระบ-กระบองจะหยิบเบยอีแปะใส่กระบเป่า

๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ขณะนตจนเหงาโฮวชงเบนนองนางตจนธาเหนยจงเขาบดมอหลตต
 ใจไม่ไห้หยิบอีแปะแล้วพตวา เจ้าทรอเบนคนมมอดตยาเฟงเกบเอาอีแปะ-
 รางจลไปจงมาตอดี ให้เราเห็นกาดงและมมอกนก่อน หลตตจงตบว่าเราเบน
 คนอนาถาหาตงชงจะขออาหารเลยงชวตมได้ จงมารากระบกระบองให้คน
 ทงหลายตพอได้เบยอีแปะไปเป็นถ้าง ใช้จะยกตัวว่าเป็นคนมมมอนนหามได้
 เบยอีแปะเหล่านทานทงปวง ให้ทานเราจรบไปขอชาวดารทงดวยขออาหาร
 มาแต่เวลาจนน คนทงปวงได้พงหลตตพตมคความกรณาพากันห้าม
 ตจนเหงาโฮวมไห้รบกอน ตจนเหงาโฮวหาพงไม่เข้าชตกระชากหลตตใจ-
 ไม่ไห้ไป หลตตมคความแคนยงนคจงพตวาทานอยากจลงตมมอกบเรา
 กจะได้ ประการหนงเราเบนคนชตเซมาอวคัยอยู่ในแขวงถ้างเกอชงทานถง
 จะทบตเราไห้ถายกไมมมูได้ไปพองรองจวกลาว ถ้าเราพลงมอดตถูกทานแตก

หกลบบาดเจ็บเราจะต้องมีโทษ ตัวนเฮงไฮ้ตอบว่าเกิดมาเป็นชายชาติทหาร
 แล้วยอมรักใคร่ในเพลงอาวธ ถักลวดบาดเจ็บและถอยความอดอย่างนน
 จะเป็นทหารได้หรือถึงเจ้าจะทบทเราเป็นประการใด เรากไม่ได้ฟ้องร้องหา
 ความและพยาบาทเป็นอนชาติ หลตตจงบอกกล่าวแก่คนทงปวงว่า—
 ตัวนเฮงไฮ้สัญญาไว้ทานทงปวงจเป็นพยานเราด้วยพูดแล้วจับกระบอง
 ฟ้าเข้ามา ตัวนเฮงไฮ้กรากกระบองเขาคอสูได้ประมาณห้าเพลง หลตตต
 ถูกซาตัวนเฮงไฮ้ล้มลง หลตตวางกระบองวงเขาพียง ตัวนเฮงไฮ้มี
 ความโกรธและอายแก่คนทงปวงรีบเดินกลับบ้านมาแจ้งความแก่ตัวนยไฮ้
 นางตัวนชาเหนยวาคน ไช้สักหนาทซาพเจ้า นางตัวนชาเหนยได้ฟังมีความ
 โกรธและสงสัย จึงคิดว่าชายคนนชะรอยจะมีสมอกวานองเราเป็นแน่ จ้าเรา
 จะไปลองตอสูกับชายผู้นนไทรกาลงถาชายผู้นนสมอเข้มแข็งเราจะเกลียดดม
 เขามาเดียงไว้ คิดแล้วชวนตัวนยไฮ้พชายและบ่าวไพร่พรรคพวก—
 ประมาณหกสิบคนพากันมาถึงหน้าโรงฮวมฉวน แลเห็นหลตตอยู่ในโรงแล้ว
 พูดว่าทำไมฮวมฉวนจึงสมคบคนไช้ไว้ไหดนองเรา ฮวมฉวนมิได้ตอบ—
 ประการใด หลตตตอบว่าเดิมตัวนเฮงไฮ้มาชวนเราตอสูตของสมอ เราก
 ไม่สมควรจะตอสูด้วยเจยมตัวว่าเป็นคนยากกถจะเกิดความ ตัวนเฮงไฮ้จึง
 สัญญาแก่เราตอหนาคนทงปวงว่าจะไม่ถอ โทษแก่กันแล้วเราจึงได้ตอสูเป็น
 การสนก บคนทานทงปวงพากันคมแค่นยกพวกพองมาจะทำร้ายแก่เราอนจ
 ทรกตรองแต่โดยควรเถิด ทำไมกับเราชวตเดยวถงจะตายพวกทานกถ
 เจ็บปวดลงหลายคนนางตัวนชาเหนยได้ฟังถอยคำหลตตพูดเป็นคนฉลาดจึงค
 ว่าจะชายผู้นนลักษณะกรยาวเป็นคนมวาศนาสมควรที่เราจะผูกพันเป็นไมตรีไว้
 คิดแล้วจึงวาถอยคำขงเจ้าสัญญาแก่นองเราอนจควรพงเอาเป็นจริงได้เรากไม่

ถือโทษคิดแก้แค้นตอบแทนแล้ว อนึ่งตัวของเรานักได้ผูกหัดเพลงอาวอไว้
 ธานีชานาญกัณับว่าเป็นหญิงชาติทหารคนหนึ่งเราคิดจะใคร่ลองฝีมือและ
 กำลังดัดสับเพลง หัดติดตอบว่าเพราะลองฝีมือกันหรือมิใช่ จนตัวเจ้าและ
 พวกพองพองตองพากันมา นหากวาเพื่อนบ้านทั้งหลายเป็นพยานการจริง
 คอยส่งปลง บदनเจ้ามาชักชวนเราดองขอมหัดเพลงอาวออกันเราเห็นวาท
 เจ้าเป็นหญิง แม่นเพื่องพลึงลงพวกพองของเราจะชวนกันทำอนตราแยก
 เราดองชวต นางตวนซาเหนยตอบว่าเราจะเด็ดพลาดพลึงเป็นอย่างไรเราจะ
 ห้ามพวกพองไม่ไห้ทำอนตราแยกเลยเพื่อนบ้านทั้งปวงจึงเป็นพยานแก่เราทั้งสอง
 ฝ่าย แลฉวออดแหวนทองคำประดับพลอยออกจากมือทางดวงวางไว้งบบอก
 หัดดตราถาเจามชยชนะแก่เราจึงเอาแหวนดวงนั้นไปเป็นบำเหน็จรางวัลตราเจ้า
 แพ้เราจะตีไห้เกือบตาย หัดดตอบว่าเจ้าถือสตัยมั่นคงเหมือนฉาแล้วเราไม่
 ขัดขืนจะตอสูกันด้วยกระบหรือกระบองก็ตามใจนางตวนซาเหนยจึงร่ากระบอง
 ตรงเข้าไป หัดดควงกระบองรบของบดพอเป็นทมิ ไ้นางตอตกตองตัวได้
 นางตวนซาเหนยกร่ากระบองร่าไล่กระช่นเข้ามา หัดดเอากระบองตรางขาย
 นางตวนซาเหนยเอากระบองรบ หัดดจึงตรางเบองชวา นางตวนซาเหนย
 ๔๕ กะยงตวมได้แตกทวนกำลังไม่อยู่ลง หัดดควงเข้าประคองพยงช
 เมอหัดดได้สมผลตอตกตองกายนางนน ไ้หมความเสน่หาเป็นอันมาก นาง
 ตวนซาเหนยก็มีความปฏิพัทรกใคร่หัดดคิดจะเอาไว้เป็นสามี

ขณะเมื่อนางตวนซาเหนยลงนน ตวนชย ไ้ชวกับพวกพองทมาด้วย
 ๔๖ กมความ ไ้กรอจะเข้าทบทหัดด นางตวนซาเหนยห้ามไว้มไห้ท นาง
 ตวนซาเหนยพูดว่า เจ้าจงเอาแหวนดวงนเก็บไว้มเล่นแล้วชมาชชายตาทำ
 ๔๗ กรยาไห้ร่า รก หัดดก็เข้าใจในทงพูดว่าเจ้ามจตปราชไ้หมเหนยเราไ้หม

ขอขอบคุณหาที่สุดมิได้ เราคิดจะอยู่สนองคุณไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต นาง-
 ตวันชาเหนยจึงตอบว่าเจ้าจงอย่าท้อโรงสวมฉนวนพลงอย่าไปข้างไหน เราจะ
 กลับไปบอกบิดาเราให้มารับไปเลี้ยงไว้ที่บ้าน พุดแล้วคำนับลาพาพวกพ้อง
 กลับไป หลัดตมมีความฮาดยแสดตามจนลับตา กลับเข้าไปในโรงเอาเบยอแปะ
 มอบให้สวมฉนวนไปถ่ายเสอคน ไทกรรยาและช้ออาหารมาหุงหารับประทาน
 สวมฉนวนได้อแปะมความยหนด จึงเอาไปถ่ายเสอคน ไทกรรยาแล้วช้ออาหาร
 มาดูกันเป็นปกติ

ฝ่ายนางตวันชาเหนยกลับมาถึงบ้านจึงแจ้งความแก่ตวันเหลาไฮ
 ผู้บิดาจากหลัดตเป็นคนชอนาถาหาทพงมได้ แต่เป็นคนมบุญญาและมมอเข้มแข็ง
 ชาวเจ้าคิดจะไหบดารบมาเลี้ยงไว้ที่บ้าน ถาบดารบเอาหลัดตมาไว้เป็นกำลัง
 แล้ว คนทงปวงก็จะเกรงอำนาจบิดาเป็นอันมาก ตวันเหลาไฮได้พงนาง
 ตวันชาเหนยพุดกเขาใจว่าบุตรนนมคจามรักใครหลัดตด้วยเป็นว่าสนาคทง
 สองเคยเป็นคูกนเมอญุให้ตวันเหลาไฮมได้มความรงเกยจ จึงพุดจาธรรมดา
 จะเกลยกลอมทหารมาไว้มนตองมกพนเป็นไมตรีไทแนนนนา จึงจะอยู่กบเรา
 ยัดยาวไปได้ เราคิดจะยกเจ้าให้เป็นภรรยาหลัดตเจ้าจะสมครหรือ ไม่นาง-
 ตวันชาเหนยได้พงบิดามความยหนด จึงแสรงพุดเป็นทวาททกวนนชาพเจ้า
 อยู่ในถ้อยคำบิดา มิได้ประพุดชงการชวไหบิดาได้ความอปลยค ถาบดาดเห็น
 ควรแล้วชาพเจ้าไมชดชน ตวันเหลาไฮจึงสงตวันยไฮให้ไปบอกหลัดตว่า
 เรามีใจรักใครในหลัดตเหมือนกบบุตรด้วยหลัดตมสติบุญญามมอควรจะเป็น
 ทหารเอกได้ชงจะเทยวชัดเซไปมา ไทคนทงปวงดหมนมนนไม่ควร เราคิดจะ
 แต่งงานให้ยกนดวยนางตวันชาเหนยบุตรชงเราในวันพรุ่งนี้ ตวันยไฮ
 คำนับลามาบอกหลัดตตงมบิดาสงทุกประการ

หลุดตไต่แจ่มความยินดีจึงตั้งไปว่าบิดาเจ้ามความเมตตาในข้าพเจ้า
 เหมือนบุตรนขาพเจ้ากจะนบถอเหมือนนบถา ขออยู่ฉลของคุนไปกว่าจะหา
 ชีวิตไม่ ตวนยไฮวกกลับไปแจ่มความแก้บิดาทกประการ

ครนตวนยไฮวกกลับไปแล้วหลุดตจึงแจ่มความให้สวมฉวนฟัง สวมฉวน
 ว่าตวนยไฮวมาลอลวงพิไปแกแค้นแทนนองตอกกระมัง ข้าพเจ้ามความ
 สงสัยกลัวจะเป้นอนตราย หลุดตตอบว่าเจ้าทกทวงเตอนสตรานนทชอบใจ
 แต่เราตรกตรองเห่นวนางตวนชาเห่นยมจตรกใครแกเราเป้นอนมาก จึงได้
 ให้เห่นวไวถึงสงเห่นจะไม่คดลอลวงเป้นกลอบายหรือถึงกระนั้นจะไว้ใจ
 เป้นแนกไมได้เราคอยฟังคเวลาพรงนถาแม่นมา โดยปกติเราจะปฏิบัติไปตาม
 การ มาตราว่ามาโดยร้ายเราจึงคดอานมอมนนไปโดยควร พุดแล้วพากันไป
 หองทอย

ฝ่ายตวนเห่นงาไฮวไต่แจ่มความบิดาจะยกนางตวนชาเห่นยพสาว ให้เป้น
 ภรรยาหลุดต เวลาพรงนจะพากันไปรบหลุดตมวอยกนด้วยกัน ตวนเห่นงาไฮว
 มความพยาบาทจะแกแค้นหลุดตให้จึงได้ จึงไปเห่นวชวนพวกพองเพื่อนฝูง
 ประมาณสามสิบคน ถ้อฮาวอครบมือพากันซ่มอยในหนทาง ถ้าหลุดตจะ
 เข้าไปนในบ้านเมองเมอไต่จึงจะฆ่าเสีย ครนเวลารุ่งสว่างตวนเห่นงาไฮวส่ง
 นางตวนชาเห่นยให้พาบ่าวไพร่ไปรบหลุดตมาบ้าน นวงตวนชาเห่นยจึงคดว่า
 ตวนเห่นงาไฮวเองชายเรากบหลุดตเป้นคนอรแกกน บदनตวนเห่นงาไฮวกมได้
 อยทบ้านชะรอยจะคมพรรคพวกไปค้อยทการยหลุดตเป้นแน เราจะตองเตรียม
 คนและเครื่องคัสตราวอไปให้มากจะ ได้ช่วยบองกนมิให้ตวนเห่นงาไฮวทำ
 อนตรายแกหลุดตได้ จึงจคบ่าวไพร่ให้ถ้อเครื่องคัสตราวอประมาณหกสิบคน
 พกนมาถึงโรงสวมฉวน จึงบอกหลุดตว่าบิดาให้เรามาเชิญท่านไปบ้าน
 หลุดตเห่นนางตวนชาเห่นยคมพรรคพวกถ้อฮาวอมามากก็ตกใจ จึงพุดว่า

ลักษณะจะทำการมงคลแก่กันนั้นพวกทงจะไปรับเจ้าสาวหรือเจ้าบ่าวก็แต่งตัว
 ไปรับโดยสุภาพ พวกทมารบเรากรงนลวงแต่งตัวถืออาวุธเป็น กระบวนจะ
 ออกศึก เรานักกลัวจะทำอันตรายเรา ๆ ไม่ไปแล้ว นางตวนซาเห็นยศบอกว่า
 เราเตรียมการมารบนี้ จะคิดล่อลวงไปทำอันตรายท่านนั้นห้ามได้ เราคิดจะ
 บังกนตวนเหมา ไชวน้องของเราไม่ให้ทำอันตรายแก่ท่านอย่าได้วิตกสงสัย
 เลย จึงรีบไปโดยเร็วเกิด หลตตเห็นนางตวนซาเห็นพูดบอกความโดยจริง
 สมนสงสัย จึงเตรียมตัวถือกระบและกระบองเสร็จแล้ว ชวนชวนชวนไปกับ
 พวกนางตวนซาเห็นเดินมาตามทาง

ฝ่ายตวนเหมาไชวกับพวกข่มอยู่ข้างทาง เห็นนางตวนซาเห็นพา
 หลตตมาจึงชวนพรรคพวกออกสกัดทางไว้ นางตวนซาเห็นเห็นของชายถือ
 ง้าวสกัดหน้าอยู่ จึงพูดว่าบิดาให้เรามาจับหลตตไปทำการมงคล เจ้าจะมา
 ขัดขวางไว้มิเหมือนกบดกบตา ถ้าเจ้ามีความกตัญญูตอบดาแล้วจึงหลตทาง
 ให้ไปโดยสะดวกเถิด ตวนเหมาไชวตอบว่าหลตตกระหากับข้าพเจ้าถึงสาหัส
 บิดาและพวกไม้มความเมตตาและใจบริวาร กลับเห็นว่าหลตตเป็นคนดีจะเอามา
 เป็นเนื้อเชอไซข้าพเจ้าจะดหน้าหลตตกระไรได้ ถ้าข้าพเจ้าสนชวดแล้วเมื่อไร
 จึงจะยอมให้หลตตเป็นพชาย นางตวนซาเห็นตอบว่าอายุและฝีมือบุญญา
 เจียงอ่อนกว่าหลตตนักจะสู้ ไต่หรือ ตวนเหมาไชวตอบว่าภาพไม่ช่วยแล้ว
 ข้าพเจ้าจะต่อสู้ด้วยหลตตเอาชีวิตเสียให้จงได้ นางตวนซาเห็นได้ฟังของชาย
 พูดดงนนมความ โกรธนัก จึงบอกหลตตว่าท่านจงปราบปรามเสียให้เซตหลตบ
 ขอแต่ชวดตอย่าให้เป็นอันตราย หลตตก็ทำถือกระบองเขาคือสู้กับตวนเหมาไชว
 ประมาณสามเพลง ตวนเหมาไชวเสียที หลตตตลกขำตวนเหมาไชวล้มลง
 หลตตเงอกระบองจะฆ่า นางตวนซาเห็นช้ายตไว้ ตวนเหมาไชวกับ-

พรรคพวกพากันหนีไปซ่อน นางตวนซาเหนยก็พาหุดตไปยังบ้าน หุดต
 เขาไปค่านบตวนเหลาโฮวผู้บิดาและตวนยโฮวผู้พี่ ตวนเหลาโฮว ตวนยโฮว
 ก็พดจาปรจศรยตามธรรมเนียม ตวนเหลาโฮวเห็นรูปร่างตาหนหุดตคล้าย
 กับรูปของเซงทเจ้าเมืองลจวแจกมาจึงถามว่าทำไมรูปกายหนวดเคราเจ้า
 จึงเหมือนกับของเซง หุดตคิดว่าคงนขาพเจ้าเป็นคนกาพรหาคพงมีได้ มา
 พบท่านก็หวังใจเหมือนบิดาคความลับประการใดข้าพเจ้าจะบอกให้ทราบ จึง
 แจ้งความทกอกวกราบทลยขงให้พระเจ้าของฮยจงฮองเตล่ง โทษเนรเทศมา
 ฮยเมืองลจว และชาวเตชชโคมคมหนมาเปลี่ยนชื่อและแซให้ทราบทกประการ
 ตวนเหลาโฮวได้พงกนงฮย ครนรุ่งชนเบนวนฤกษตตวนเหลาโฮวก็แต่งการ
 ให้หุดตกับนางตวนซาเหนยฮยกันเป็นสามีภรรยาคนตามประเพณี หุดต
 ฮยด้วยนางตวนซาเหนยประมาณสิบห้าวัน นางตวนซาเหนยให้หุดตเขาเนอ
 กระบอตมไปขายที่โรงเตยมในท้องตลาด พวกกกองตระเวนมาขอสุราเสพใน
 โรงเตยม จึงขอเนอหุดตเถาขง หุดตก็ขงให้พวกกกองตระเวนกินสุราเมา
 แลวหุดตขงทวงเงนคานเนอ พวกกกองตระเวนว่าเงนไม่จะใหจงเขาเมอตบ
 ปากหุดตเป็นทศพขอก หุดตมความโกรธจงชกเขา พวกกกองตระเวน
 ทลายคนกช่วยกันทกตอยหุดตเป็นอลหม่าน เจ้าของโรงเตยมจึงไปบอก
 นางตวนซาเหนย ๆ รมมาห้ามมใหจวาทกนพวกกกองตระเวนกับหุดตกทขต
 นางตวนซาเหนยให้เจ้าของโรงเตยมจัดโต๊ะและสุรามาดยง ขณะเมอกนโต๊ะ
 นนพวกกกองตระเวนถามว่า ชายผู้นเป็นพวกพองท่านหรือ นางตวนซาเหนย
 บอกว่าชายผู้นเป็นสามีเราจงสมครสมานเป็นไมตรกนเสยจะไดพงพาฮาย
 กันไปภายหน้า พวกกกองตระเวนว่าเราไม่แจ้งว่าเป็นสามีท่านจึงได้เกิดจวาท
 ประการทนงตามท่านคนรูปร่างเหมือนของเซงคน โทษเมืองลจว นาง-

ตวนซาเหนยงวา สวมเราขอหลุดไม่ได้ของแข็ง แลวแต่รงถามว่าท่าน
 มกษระเกยวของกบของแข็งประการใด พวกกองตระเวนบอกวาเจ้าเมืองลจว
 ตงให้พงหงวนเป็นทชนเหนยมพนักงานกองตระเวนในตำบลไซเยียงตนเป็น
 ทแดนตอแดนกับเมืองฮ่วยอนจว พงหงวนส่งพวกเราไว้วาพบปะของแข็งแลว
 ให้จับตัวไปด้วย ของแข็งตนแขนซ้ายหักขวาพาเชยเคียดวข พดกนแลว
 จงเอาเงินคานเอนส่งให้ นางตวนซาเหนยรบเงินชวของแข็งกลับมาบ้านแจ้ง
 ความให้บิดาพงทกประการ ตวนเหลวไฮ้ววาเจ้าจะอยุทนเห็นจะไม่ได้จงพา
 กนไปอยู่ตำบลตนลจวช ถ้าความสงบเรียบร้อยแลวจงพากนกลับมาอยู่บ้าน
 เกิดของแข็งนางตวนซาเหนยคานปลาดคาและพชายแลวมาเตรียมเงินทอง
 พรอมเวลาดาพากนออกจากบ้านรบไปของแข็งจงปรึกษานางตวนซาเหนยวา
 พงหงวนคนนยขงไทเตยชโคเชยนเราลงเการอยเกาดมท เราจงฆ่าเตยชโค
 เคียดแต่พงหงวนยงหาได้แก่แคนไม้ เราคิดจะแวะเขาไปทตำบลไซเยียงตนถา
 ได้ทเราจะฆ่าพงหงวนเคียด นางตวนซาเหนยตอบวาท่านจะเขาไปก็ตามใจเกิด
 จงพากนเดินมาถึงตำบลไซเยียงตน ของแข็งเห็นพงหงวนชนมามคนสองโคม
 มาชานากจวได้จงแอบชมอยู่ริมทาง พอพงหงวนชนมามถึง ของแข็ง
 ร้องไปวาพงหงวนหยุดก่อน พงหงวนตกใจไม่แจ้งว่าผู้ใด จึงหยุดม้าเฮามือ
 บงเพลิงมองดู ของแข็งเอากระบพพงหงวนคอขาดตกมาตวย พวกกอง-
 ตระเวนทมาตวยเห็นของแข็งฆ่าพงหงวนตายกตกใจพากนวงหนีไปแจ้งความ
 แก่ผู้วราชการเมืองฮ่วยอนจว ผู้รักษามืองส่งกรมการให้คุมทหารร้อยเคษ
 รมตามของแข็งไปในเวลากลางคน

ฝ่ายของแข็งกับนางตวนซาเหนยพากนหนีมาถึงตำบลตนลจวช พอ
 รุ่งสว่างจึงหยุดอาศัยอยู่ทศาลเจ้าประมาณครู่หนึ่ง พอพวกกรมการคุมทหาร

ตามมาถึงให้ทหารล้อมศาลเจ้าไว้โดยรอบ อองเซ่งกับนางตวนซาเหนยเห็น
 การจวนตวจงจวบอาวชเขาตอัสซาพนกกรรมการและไพร่พลตายประมาณห้าสิบ
 คนที่เหลือยอนนพากนหนักกลับมาแจ้งความแก่ผู้ว่าราชการเมืองฮัวยฮันจว
 อองเซ่งจึงปรึกษานางตวนซาเหนยว่า เราซาพนทหารตายลงคราวนี้หลายสิบ
 คนเจ้าเมืองฮัวยฮันจวคงจะมีหนังสือบอกเข้าไปยังเมืองฮัวยไซ และเมือง—
 หลวงว่าเราเป็น กบฏ เจ้าแผ่นดินของกจะส่งให้ทวนเมืองยกกองทัพมาจับตัว
 เราจะคิดฮานหนีไปพึ่งผู้ใดดี นางตวนซาเหนยจึงตรกตรองและพอระดกชน
 ได้จึงบอกอองเซ่งว่าเราพากันไปอาศัยอยู่ด้วยเลี้ยวฉลบพวกโจรณเราองค์ฮัว
 เหนจะพนภย อองเซ่งถามว่าเลี้ยวฉลบนนเป็นคนชอบบอชญาสัยคนเคยกันหรือ
 นางตวนซาเหนยบอกวว่า เลี้ยวฉลบเป็นคนชอบกับบิดาเคยไปมาหากันเนื่อง ๆ
 แต่เดิมนนมาได้ขอชาวพเจ้าบิดากจะยอมยกให้แต่เราไม่ชอบใจด้วยเป็นพวกโจร
 จึงไม่มาร่วมารวมคู้กัน เลี้ยวฉลบก็ไม่ถือโกรธกลับคบหาสมาคมกันสนิทมา
 ขอมหัดเพลงฮาวอดด้วยมิได้ขาด แต่ฝีมือเลี้ยวฉลบเข้มแข็งมากถึงกระนั้นก็ยังสู้
 ทานไม่ได้ เรายบไม่เสียในเวลานี้เถิด อองเซ่งก็เห็นชอบจึงพากันมายังเขา
 อองทอชว บอกแก่ไพร่พลทรักษาหน้าค่าย

พวกโจรก็เข้าไปแจ้งความแก่เลี้ยวฉลบให้ทราบ เลี้ยวฉลบจึงให้ออก
 มารับอองเซ่ง นางตวนซาเหนยเข้าไปในค่าย เขียวไเหนงทสมควร เลี้ยวฉลบ
 เห็นนางตวนซาเหนยก็ขยนิตแต่ความรักและความแค้นยังมีอยู่ในใจจึงคิดว่า
 อองเซ่งมัวซาเล่ห์กลสิ่งใด นางตวนซาเหนยจึงปลงใจรักสมัครเป็นภรรยา
 เราได้ขอต่อบิดากินยอมยกให้แต่หน้าใจนางไม่สมัคร บัดนี้พากันมาหาก—
 เหมือนกับอองเซ่งนำนางมาให้เรา จ้าจะคิดอธิบายฆ่าอองเซ่งเสียแล้วจะเอา
 นางตวนซาเหนยไว้เป็นภรรยา จึงแสดงพูดว่าผู้ใดจะมาเข้าอยู่ด้วยเราก็ตอง

ตอสนทนโหล่นมมอฮ้อนถาหมอเซมเซงกวาเราจะยกชนเป็นใหญ่ถาหมอตากวา
 เราจงสดแ่งตงเตงตามสมควรแก่มมอของตัว เลยวลบกลาวอย่างนเพราะ
 สักญว้าฮองเซงจะส่ไม่ได้ ฮองเซงก็เข้าใจในอบายจิงตอบว่าเกิดมาเป็น
 ชายชาติทหารกผกหวาการเพลงฮาวอไวบาง ขงทวนจะใครตอส่ใครจก
 มมอมนนถกตองตามธรรมเนยมแลจ แต่เราจะขอสัญญาไวกาพลาตพลงเสยท
 แลจฮยวขงโกวธแกกน เลยวลบวากวขงจะทคตองมมอมนนจะถือโทษได้หรือ

พูดแลจจับเอาโลและกระบองลกชนรำเป็นท่า ฮองเซงกรวกระบอง
 เขารบได้สบเพลง เลยวลบเห็นฮองเซงมกลางและมมอเซมเซงจะตอส่เอา
 ขย้ชนะมิได้ จิงเอาทวนโกทส่อดซ้อนไว้ในโลหนนพุงมาทงหาแลม ฮองเซง
 ถกวงกระบองกนไวไม่ได้ถกตอง เลยวลบจิงเอากระบองเหล็กของวเคษขวาง
 ฮองเซงหลบทันทากไม้ ครนเลยวลบไซฮาวอฮ้อนมมอแลจ ฮองเซงจิงเอา
 กระบองต เลยวลบเบยงตวหนมใหญ่กระษะ กระบองพลาตไปถกบาเลยวลบ
 ลมดง ขงชนนายโจรทสอง เตยชนนายโจรทสามจิงวงเขาไปพยงเลยวลบ
 ลกชนเมอทหารโจรทสองวงเขาไปน นายตวนซาเหนยสาคญว้าจะเซวรม
 ทาราย จิงชกกระบองเขาไปยนคมเซงคฮยทอช เลยวลบลกชนโตจขวง
 ขงชน เตยชนเขาไปคานบแลจพูดว่า เซญทวนทงสองเป็นใหญ่อยู่ในเขา
 ฮองทอชวเถด ขวพเจาทงสามและไพรพลขอเอาทวนเป็นทพง

ฮองเซง นางตวนซาเหนยจิงพูดว่าเราสามภรรยาพากันมาหาทวน
 ปราวถนาจะขอฮาศยฮานาจขงทวนบองกนภยฮนตรายแห่งเจ้าแผ่นดินขง
 ขงเราคิดจะหมายมาชงเอาททวงและทรพยสมบตขงทวนนหนคามได้ และ
 ทวนจะยกเราชนเป็นใหญ่บงคบบัญชาการทงปวงนนหมอนกบเรามาชวงขง
 คนทงปวงจะพากนตฉนินทาต่างๆได้ เลยวลบว้าขงจะยกทวนเป็นใหญ่นน

ข้าพเจ้าทั้งสามพร้อมใจผู้ใดจะหาจมาครหาตเตยนท่านใดก็ตามไม่เป็นที่ใหญ่
แล้ว ข้าพเจ้าทั้งสามคนก็ไม่คิดอ่านจะร้องสมรบรวมไพร่พลทั้งปวงไว้ จะ
เที่ยวไปทำมาหากินอยู่ตามเดิม อองเซ่งเห็นเลี้ยวลับซ่อนนงและยอมสมัคร
โดยสัจจริงรับจะช่วยวากลาถารงานทั้งปวง เลี้ยวลับส่งไหยก โต๊ะเครื่อง
บูชาออกมากระทำสัตย์สาบานให้อองเซ่งเป็นผู้ใหญ่ทหนึ่ง นางตัวนงาเหนย
ทั้งสอง เลี้ยวลับเป็นทตาม ชงชนทส เตยชนทหาแล้วให้คนใช้จัดโต๊ะและ
สุรามาทงเขานางเกากิน โต๊ะเป็นลำดับตามผู้ใหญ่-ผู้น้อย ครนกินโต๊ะแล้ว
อองเซ่งจึงถามเลี้ยวลับว่าไพร่พลมีมากน้อยเท่าใด เลี้ยวลับส่งนายหมวด
ให้ทาบญชเงนทองเครื่องศสตราวุธมายน อองเซ่งตรวจดูได้จำนวนไพร่พล
หมนทกพัน เลี้ยวลับจึงพานายทหารและไพร่พลมากำนับสาบานตาม-
ธรรมเนียม

อยู่มาเวลาวันหนึ่งอองเซ่งและนายทหารประชุมพร้อมกันจึงปรึกษา
เลี้ยวลับว่าทหารเอกและทหารของเวานฮยตวนอกจากคิดจะตั้งเกลยกลดอมเพิ่ม
เต็มชนอกเมอชาศกศตรมมาจะไต่รับรองบองกันเขตแดนไว้ ถึงเราจะคิดการ
ใหญ่กคงสมความปรภณา เลี้ยวลับตอบว่าพคคจะเกลยกลดอมไพร่พลเพิ่มเติม
ชนอกนนชอบแล้ว อองเซ่งจึงให้ทาองแดงเขียนอักษรลงในธงมีความว่า “ผู้
ใดข้ส่นไม้มทจะทำมาหากิน และเบ้นคนโทษมผลหลบหนเจานาย
มากค หรือผู้มอานาจกขบมเหงให้ไต่ความเคอครอนลวยเหตุค่างๆ
ตามาดงคาลเขาองทอชัวแล้ว จงเขามาอยควยเราศร้อว่า อองเซ่ง
เดค จะเลยงคใหม่เบยหวคเงนเคอนตามสมควรแกกณวษาของคณน
เขียนแล้วให้ชกของชนบนเสาคายทงสมม จตนายทหารหมสตบญญาไป-
เกลยกลดอมราษฎรทุกแขวงทุกตำบล ราษฎรกวครบครวเขาเกลยกลดอม

เป็นอันมาก อองเซงก็ให้รางวัลและจัดเรือสองวันไร่นาให้ทำมาหากินเป็นปกติ แต่ราษฎรไปเขาเกลยกล้อมอยู่ในอองเซงประมาณสองหมื่นครอบครัว ทรัพย์สินสมบัติเสบียงอาหารกมบังคับบรรณาการทุกสิ่ง อองเซงก็ปลื้มท้าวให้ชำนาญในระบอบรบแล้วให้ซ่อมแปลงค่ายประตู่หอระวางซวางหนามตามทิวเขาคง กิตตศพทกเลองลือไปในหัวเมืองทงปวง

ฝ่ายหลกเกยตชนแดนใต้แจ้งว่าอองเซงไปตั้งถกเป็นใหญ่อยู่ ณ เขา- ดงทอซวงกมความยินดี จึงรีบไปหาเกงตวน เกงเจยทชานแจ้งความเรื่อง- อองเซงให้ฟังทุกประการ เกงตวน เกงเจยได้แจ้งมความยินดีจึงถามหลกเกยต ว่าท่านซนแดนจะไปอยู่ด้วยอองเซงหรือ หลกเกยตบอกว่าลักษณะของอองเซง เป็นคนมีวาสนาดีไปภายหน้าจะได้เป็น 'ออง' เราคิดจะไปอยู่ด้วยจะได้ช่วย คิดฮานการทงปวงให้สำเร็จ เราจึงมาชวนเจ้าทงสอง อองเซงคงตั้งแต่ง- อุปถัมภ์ให้ได้ความสุข เกงตวน เกงเจยตอบว่าข้าพเจ้ากับอองเซงได้สัญญา กันไว้ตามทุกขสขประการใดไม่ทงกัน บัดนี้อองเซงตั้งตัวเป็นใหญ่ได้สม- ความปรารถนาแล้ว ข้าพเจ้าจะไปดกิริยาอาการให้เห็นประจักษ์ ถาอองเซง เป็นคนมกตัญญูต่อมิตรก็จะชักชวนให้เราเลียงดอุปถัมภ์ตามความสัญญา แม่น เพกเฉยเสยถจะกลบมาหากินตามเดิม

พดกันแล้วหลกเกยตก็พาเกงตวน เกงเจยมายังเขาอองทอซวงแจ้งความ แก่ไพร่พลรักษาค่ายว่า เราขอหลกเกยต เกงตวน เกงเจยพากันมาทท ทหาร ก็ไปแจ้งความให้ทราบ อองเซงจึงออกต้อนรับคานบตามธรรมเนียมเชิญเขา ไปในค่ายจัดทโหนงตามสมควร อองเซงจึงว่าท่านทงสามพาทินมาหาข้าพเจา มความยินดีนัก ท่านใดมคณแก่ข้าพเจาไว้นนทาดมไม่ทมานมธระสงได้ หรือ หลกเกยต เกงตวน เกงเจยตอบว่าข้าพเจ้าทราบวาทานตั้งตัวได้ จึงพา

กันมาเยี่ยมด้วยความยินดี อองเซ่งตอบว่าข้าพเจ้าคิดจะจัดคนไปรับท่าน—
 ทั้งสามก็ยังไม่เวลาว่าง เมื่อญาติใจให้ท่านมาทานนเชญอยู่ด้วยกันเถิด ถ้า
 ทศรสขประการใดจะได้ปรึกษากัน คนทั้งสามตอบว่าข้าพเจ้าพากันมาทา
 ทานกหมาจะอยู่ด้วยช่วยท่านบ้างกว่าการจะสำเร็จ อองเซ่งได้แจ้งมความ
 ยินดีจึงให้จัดโต๊ะสุรามาเลี้ยง ทั้งสองข้างต่างให้สหายตามากันแล้วอองเซ่ง
 จึงตงเกงตวนเป็นนายทหารทหก เกงเจยทเจต หลกเกยตทแปดและเป็นท
 ปรึกษาดวย ครนกันโต๊ะเสพรดาเสร็จแล้ว อองเซ่งจึงถามหลกเกยตว่า—
 อรวมดาผู้ที่จะตงตวเป็นใหญ่สมควรประพฤติกการอย่างไรจึงจะให้คนทั้งปวง
 นบถและมีความรักใคร่กลัวเกรง หลกเกยตว่า ชั่งผจะเป็นใหญ่บนหงละ
 เวนเสชชังความโลกโกรธกลัวและหลง โหมหน้าใจเที่ยงตรงอย่ากลับ
 กลอก หลดาแนนอนตงจาร์กไว้ในแผ่นดินลา รักใคร่ทหารให้เหมือน
 กบรกดว มิได้ประพฤตชวทนกปราชญุตเคยน ถาหมนประกอบการ
 สัจรดแลวทรพอส่มนคและสศบรวารกจะเจอรูยงบนเอง อองเซ่งได้ฟัง
 ก็มีความยินดีคานบแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าจะทำตามถอยคำท่านทุกประการ
 อองเซ่งจึงส่งเซยงกงให้ตงค่าประกาศแก่นายทหารและไพร่พลทั้งปวงสามข้อ
 ข้อหนึ่งว่าถ้าพบปะผู้คนเดินทางไปในเขตแดนห้ามมิให้ฆ่าฟันเบน—
 อนุชาติ ข้อสองนห้ามมิให้คุมพรรคพวกเข้าไปในบ้านเมืองกระทำ
 ช่มชนช่มเหงบตรสาวและภรรยาราษฎร ข้อสามนห้ามมิให้คุม—
 พวคเพื่อนไปทงไฟปล้นสะดมตชงเอาทรัพย์สินสงของ ๆ ราษฎรมา
 เป็นประโยชน์ของตัวเบนอนุชาติ ถ้าผู้ใดมีพงชนกระทำการเหมือน
 ทนหลังจะตคศรชะเสียบประจานไว้ เขียนแล้วให้เอาค่าประกาศไปยึด
 ไว้หน้าคถย นายทหารและไพร่พลทั้งปวงแจ้งความตามประกาศกมิได้—

ประพดการเหมือนแตกอน ราษฎรทงปวงไปมาค้าขายในแดนองทอชวเป็น
 ปกติ แต่องเซงตงเกิดยกกลมไฟรพดและชอมทตเพลิงอาวออยบเศษ ได้
 นายทหารทมมอรอยยสบคน ทหารยสบทมน ผู้รักษาเมืองฮวยไซและ
 ทหวเมืองทชนสบเจตเมืองพากนครนครามเกรงมมอและอำนาจไม่อาชยก
 กองทัพไปปราบปรามได้

อยู่มาวันหนงองเซงจิงให้ประชมนายทหารทงปวงพรอมกันแล้ว
 ปรัชษาว่าในตำบลเซางทอชวเขตแดนน้อยนัก เรอกสวนไรนาไม่พอที่จะ
 ทำมาหากิน เราคิดจะยกกองทัพตหวเมืองรายทางเข้าไปถึงเมืองฮวยไซถ้า
 สำเร็จความปรารภณาเราจึงเอาเมืองฮวยไซเป็นทมนขยายอาณาเขตแดนออก
 ไปให้กว้างขวางจะได้ทำมาหากินเป็นสุขสบายถนหน้าทานทงหลายจะเห็น
 ประการใด เลี้ยวฉลบตอบว่าท่านคิดอ่านจะมทอาศัยได้ความสขนชอบแล้ว
 ชาวเจาทงปวงขออาสาทำการศึกกกว่าจะสำเร็จ องเซงได้ฟังมีความยินดี
 จึงเตรียมกองทัพตามตารบพชยสงครามเสร็จถึงวันฤกษ์ตักยกออกจากเซา
 องทอชว ตหวเมืองรายทางเข้าไปจนถึงเมืองฮวยไซตงตอมอยสามเดือนจึงต
 เมืองฮวยไซแตก เจ้าเมืองกรมการเมืองฮวยไซพากันหนีไปได้บ้าง โจรฆ่าพัน
 ลมตายเป็นอันมาก องเซงยกยกไฟรพดเข้าเมืองฮวยไซได้ให้ทหารนำธง
 ราษฎรชายหญิงทแตกหนีไปนนไทเขามาอยู่ตามภมฉานาบ้านเมืองกเรยบรอย
 เลี้ยวฉลบจึงชมนมนายทหารปรัชษากันว่า องเซงมอำนาจวาสนาสมคดวจะ
 เป็นใหญ่ในประเทศทิศตะวันตกควรเราจะยกองเซงชนเป็นชนอง ยก
 นางตวนชาเหนยเป็นเนยเนย เปลี่ยนนามเมืองฮวยไซว่าเมืองเซงกถ ปรัชษา
 กันแล้วจึงแต่งการทงปวงพรอมครงถึงวันฤกษ์ตักพากันเข้าไปเชิญองเซง

นางตวันชาเทษยนางเมืองรบนามตามธรรมเนียม ตั้งขึ้นนางครบตำแหน่ง
 บรรดาศักดิ์เมืองประเทศราช แล้วจตุรนายทหารทนมมือและวิชาความรู้—
 เขมแขงไปรักษาหัวเมืองซึ่งตได้สบตำบลกับด้านทางและเมืองทงปวงในแขวง
 ฮ่วยไซ ไวมั่นคงด้วยหมายว่ากองทัพเมืองตงเกียยกมาจะได้สู้รบป้องกัน
 อาณาเขตไว้ไม่ให้ล่วงแดนเข้ามาได้ ฮองเซ่งกตงอยู่ในสัตยสัตยจิตบังคับการ
 งานโดยยุติธรรม ราษฎรแขวงเมืองฮ่วยไซมีความสุข หัวเมืองทเขตแดน
 ตตต่อกับเมืองฮ่วยไซนั้นกลัวอำนาจ ฮองเซ่งมิได้คิดอ่านยกกองทัพไปรบจึง
 มีหนังสือบอกเข้าไปในเมืองตงเกีย

ฝ่ายกอกิว ฮวงเกีย ท้องกวนปรึกษากันแล้ว ครั้นเวลารุ่งเช้าก็เข้า
 เฝ้า พอพระเจ้าของฮุยจงฮองเต้เสด็จออกจากราชการตรัสปรึกษาขุนนาง—
 ทงปวงว่า ฮองกตงยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองทิศเหนือได้ชัยชนะมี
 ความชอบในแผ่นดินมาก เราจะตั้งให้ฮองกตงเป็นขุนนางตำแหน่งไหนดีจึง
 จะสมแก่ความชอบ ฮวงเกียกราบทูลว่าพระองค์จะพระราชทานบำเหน็จแก่
 ฮองกตงนั้นควรแล้ว แต่การซึ่งจะตั้งแต่งใหม่ยศศักดิ์ใหญ่ขึ้นขอให้ตั้งไว้ก่อน
 ด้วยหัวเมืองทิศใต้หนังสือบอกเข้ามาว่า ฮองเซ่งคนโทษที่เนรเทศไปอยู่—
 เมืองลจวนหนนหนีไปซ่อนตัวไพร่พลตั้งกองโจรอยู่เขาองทอชว บदनเขาตเมือง
 ฮ่วยไซและหัวเมืองชนไตทงสน ฮองเซ่งตจวตงเบนนองอยู่เมืองฮ่วยไซคิดอ่าน
 เกดยกดลอมหัวเมืองจะให้ฮอนนอมอยู่ในอำนาจ แล้วก็จะเข้ามารบเอาเมือง
 หลวงขอให้ฮองกตงยกกองทัพออกไปปราบปรามฮองเซ่งเสียให้สิ้นเดชนหนนาม
 ในแผ่นดิน ถ้าเสด็จราชการกลับมาจึงคอยเดชนยศศักดิ์ของกตงขนตาม—
 พระราชดำริ

พระเจ้าชองฮยจงฮ่องเต้ได้พงเห็นชอบด้วย จึงทรงพระอักษรให้
 ขุนนางไปพระราชทานชองกงมีความว่า “ให้ชองกงยกกองทัพไป
 ปราบปรามอองเซ่ง ณ เมืองฮ่วยไซให้สำเร็จได้ อนึ่งกองกำลัง
 เสบียงอาหารนั้นให้เกณฑ์พลวาระการห่มมองรายทาง” ขุนนางคำนับ
 รับพระอักษรแล้วรีบมายังกงกวน เชิญทงตอรับส่งส่งให้ชองกงถวายบังคม
 รับมาอ่านแจ้งความแล้วจึงถาม โงวหยงว่าหนทางเมืองฮ่วยไซนั้นทำทาง
 คับขันเป็นประการใดบ้าง โงวหยงตอบว่าในแขวงจังหวัดเหล่านตงใต้ตาม
 พวเสงตวยเป็นชาวเมืองฮ่วยไซ ชองกงจึงหาตอพวเสงมาถาม พวเสงจึง
 ทำแผนที่วางระยะทางบกและเรือขแรงให้ทราบ ชองกงเพราะหัดแผนที่
 เขาใจจะแจ้งจึงจัดทหารให้โลวจุนหงเป็นแม่ทัพหน้า เคียวเตาเซ่งเป็นกษัตริ
 ย์ปรึกษาคุมทหารเอกยสิบสี่ ทหารโท-ตรีสามสิบห้าและพลสิบเจ็ดหมื่น
 ชองกงเป็นแม่ทัพใหญ่ โงวหยงเป็นทีปรึกษาคุมทหารเอกยสิบแปดนาย-
 ทหารโทสามสิบสอง พลสิบหมื่น ไทกิมไตเกียน เซียวเหยียง งักหว จู
 จุกย ชวเคง ชวฮัก ลุหน ลลบ เจียวเทงกย เจียะยง เซ่งเตงลก เตยเจียวทอ
 คุมทหารห้าหมื่นเบนนกของหล่งและทพเรอนนโหลจุน อวนเซียววย อวนเซียวเหงา
 อวนเซียวชด เตยตย เตยหวย ทงฮอย ทงเมง คุมทหารเรือเจ็ดหมื่นครนถ
 วนฤชตกยยกกองทัพออกจากเมืองตงเกย เดินทัพไปทางเซียงเฮียงเอะ
 ลวงเข้าในแดนเมืองฮ่วยไซถึงเนินปวยอ ปอจิงไททหารตั้งค่ายพักอยู่ชายเนิน
 ฝ่ายลเตง เต่าเมียนผู้รักษาด่านล่อเหนยกวนแจ้งว่าชองกงยกกองทัพ
 ลวงแดนเข้ามาตั้งค่ายพักอยู่ชายเนินปวยอ ปอ ลเตงจึงปรึกษาเต่าเมียนว่า
 ชองกงยกกองทัพลวงแดนเข้ามาตั้งค่าย เราจะคุมไพร่พลไปกำจัดเสียท่าน
 จะเห็นประการใด เต่าเมียนตอบว่าชองกงยกทหารมาเป็นกระบวนทัพใหญ่

หลายหมวดหลายกอง ไพร่พลเรือนยกอาสาจะสู้เขาได้หรือจาจะมี
 หนังสือบอกแจ้งความไปถึงชั้นฮ่องชอกกองทัพมาช่วยรักษาด่านไว้อย่าให้
 ของกึ่งยกดวงด่านเข้ามาได้ ประการหนึ่งเราเห็นว่าพวกกองทัพเมืองตงเกีย
 ยกมาครั้งนี้จะมีเสบียงอาหารก็ไม่มากนัก ถ้าเราตั้งมั่นรบไว้แข็งแรงแล้ว
 เเสบียงก็จะเปลืองสิ้นไปทุกวัน จะตั้งรบกับเราในสามเดือนเมื่อสิ้น
 เเสบียงแล้วก็จะลาถอยกลับไป ดุเส็งตอบว่าท่านคิดการศึกหน่วงช้าเช่นนี้
 ถูกต้องตามธรรมเนียม วัสดุฝ่ายข้าศึกหาได้เข้าศึกแล้วเปรียบเหมือน
 เสือโกลนโค ย่อมคิดมุ่งหมายทำลายชีวิตมาเป็นอาหาร ประการหนึ่ง
 เรายังไม่รู้กาลลงมือข้าศึกจะมียกเข้าไปชอกกองทัพนั้นจะเอาความข้อใดว่า
 ไปในหนังสือเล่าชั้นฮ่องชอกจะตเตือนว่าเป็นคนฉลาดและเกียจคร้าน ถ้าท่าน
 ไม่สมัครจะไปอยู่รักษาด่านเราจะคุมไพร่พลออกไปรบกับของกึ่งศึกตรงหน

พุดแล้วก็จัดกระบวนทัพยกออกจากด่านข้ามเนินไปทำรบถึงหน้าค่าย
 ชงฮานจง ให้ออเถยขบมาเข้ารบกับดุเส็งได้ประมาณสิบเพลง ดุเส็งทันท้าง
 มโศกขบมาพาทหารหนุนไปบนเนิน ออเถยขบมาได้ตาม ดุเส็งเห็นจะทน
 ไม่พนักขกมาหนักกลับเขาคอสู ชงฮานเห็นดังนั้นจึงขบทหารหนุนไป
 ออเถยเอางวพนักดุเส็งคอขาดตกจากมา เมื่อออเถยขบมาได้ตามดุเส็ง
 ไปบน เคาเมียนชนดออยู่บนหอรบเห็นจึงลงจากหอรบขึ้นมาพาไพร่พลเปิด
 ประตูด่านออกไปหวังจะช่วยหาหนีไม่ เห็นทหารของกึ่งขาดแสงตาย จึงขกมา
 พาไพร่พลจะกลับเข้าในด่าน ชงฮานจึงขบทหารเข้ารบสกัดไว้ เคาเมียน
 จะหนีเข้าในด่านหาได้ไม่กขบมาพาไพร่พลหนีเลยไปเมืองเจยกเคเสีย ชงฮาน
 ออเถยกพาทหารเข้าพักอยู่ในด่านจึงให้ทหารม้าไซมาแจ้งความแก่แม่ทัพใหญ่
 ของกึ่งได้แจ้งมความยินดียกทหารออกจากค่ายเขาคอสูอยู่ในด่าน

ฝ่ายเลาเมียนหันมาถงเมืองเจยะคเตย เขาไปแจ้งความแก่เจยเอง กิวเอียน องชวงนนายทหารทงสามชงอยรึกษาเมือง นายทหารทงสามได้แจ้งจงยกไพร่พลออกมาตงคายนหน้าเมือง

ฝ่ายชองกงหยุดพักทหารอยู่ในคานล่อเหนยกวณสามวัน จึงส่งโลวจุนทงไท่เตนทพหนา แลวชองกงยกตามไป ครนมาถงเมืองเจยะคเตย เห็นพวกโจรออกมาตงคายนหน้าเมือง โลวจุนทงหยุดกองทัพลงไว้ให้ทหารตงคายนประทททางถนประมาณสบบล แลวให้มาไซถอหน่งสอไปนั้ดรบ องชวงน กิวเอียง เจยเองจึงสลกหน่งสอตอบมาว่า "ชงแม่ทัพแผ่นดินชองมหน่งสอมานครบนนพวกเรามความยन्छเป็นอนมาก เวลาพรุงนองเตรียมทหารยกมาทสนามรบเถิด" เขยนแลวส่งให้ทหารมาใช้คานรบหน่งสอกลับมาแจ้งความแก่โลวจุนทงไท่ทรวบ

ครนเวลารุงเขาองชวงน กิวเอียง เจยเอง เลาเมียนจึงจัดไพร่พลเป็นชบวนยกออกจากคายนมาตงอยทสนามรบจุดประททชนเป็นสำคัญ ชองกงและโลวจุนทงกชนมาพาทหารออกไปตงกระบวนคอยทวงทอย องชวงนก็ขบมามารองว่าให้แม่ทัพจัดทหารทมมอมมารบถนเถิด ชองกงจึงส่งให้ชงฮานเขารบกับองชวงนได้สามสบบเพลง องชวงนฮอนกาลงส ไม่ได้ขบมาทชงฮานขบมาได้ตาม เจยเองขบมาถลนเขาสกก ชงฮานกขบมาเขารบกับเจยเองประมาณยสบบเพลงยงมได้แพชนะถน

ขณะนเลาเมียนเห็นเจยเองยงชวาทหารชองกงมได้นกดใจจึงขบมาตรงเขามาจะรบรบ ยมกวงขบมาตรงสกกมให้เลาเมียนเขาชวยเจยเองได้ แต่เลาเมียนกขบยมกวงรบถนได้สบบเพลง ยมกวงเสยท เลาเมียนเขาทวนแทงถกของหุยมกวงตกมาตาย ชงฮานเห็นยมกวงเสยทมความโกรธ จึงขบมา

รุกไล่เจียงเซ็งกระชนเข้ามา พอเจียงเซ็งพลงท่า ชิงอานยกวางพนกกลางตัว
 ตวขาดสองท่อนตกมาตาย ชองกง โฉวจนหงกพาทหารรุกไล่เข้าพันไพรพล
 เมืองเจียงเคเตยล้มตายเป็นอันมาก ชองชวจัน กิวเอียง เตามาเยนเห็นจะตอสู
 มิได้จึงพาไพร่พลหนีเข้าเมือง - ให้ทหารมัดประตกรักษาหน้าทเชิงเทิน ไว้เป็น
 สามารถ ชองกง โฉวจนหงกยกทหารเซวตงค้ายล้อมเมืองไว้ทางสถานแต่ง
 ทหารเข้าบนปล้นหลายครั้ง ไพร่พลในเมืองชิงรักษาหน้าทตอรบเข้มแข็ง
 ทหารชองกงเข้าเมืองหาได้ไม่

ชองกงจึงขมนมนายทหารปรึกษาว่า ชองชวจัน กิวเอียงแต่งการ
 บองกนรักษาเมืองเข้มแข็งนักเวลาดหลายครั้งเข้าเมืองไม่ได้ทางบวงจะเห็น
 อบายประการใด จึงจะตีเมืองเจียงเคเตยแตก กงซนสินตอบว่าข้าพเจ้า -
 พิศวาระหัดกำแพงเมืองตวนตะวันออกทกองทัพโฉวจนหงตงล้อมอยู่นนตากว่า
 ทกตวน ทานจงตงโฉวจนหงให้เตรียมการไว้พร้อมเวลากลางคณตกสองยาม
 ข้าพเจ้าจะอานมนตเรียกลมและเมฆไหมดทงอากาศ จึงให้ทหารในกองทัพ
 โฉวจนหงเอาบันไดพาดขึ้นกำแพงขึ้นไป แล้วเอาเพลิงเผาตอรบและบ้อมชน
 ไพร่พลรักษาหน้าทไม้ทนรตวทพากันแตกต่นไปดับเพลิง เราจึงให้ทหารบัน
 กำแพงขึ้นไปทงสถานก็สามารถตทกเอาเมืองได้ ชองกงได้พงเห็นชอบให้ -
 กงซนสินไปบอกโฉวจนหงตามอบาย และประกาศแก่ทหารตตงล้อมให้รทว
 กนว่าเวลาสองยามวอนจงเตรียมบันไดทกไว้ถาเห็นแสงเพลิงสว่างชางตวน
 ตะว้นออกแล้วจงพากันเอาบันไดพาดขึ้นกำแพงเมืองขึ้นไปให้จงได้ นายทัพ
 นายกองทงบวงทรวบความตามประกาศแล้วพากันเตรียมไว้พร้อม ครน
 เวลากลางคณตกสองยาม กงซนสินจึงชกระบชนแล้วอานมนตตามอบท
 บันดาลให้ลมพายุใหญ่ทวนมาตตททงต เมฆตงมดมวไปทงอากาศ ทหาร

นายโจรเขาวังท้อชั่วเป็นกบฏยกกองทัพมาตเอาเมืองฮ้วยไซได้ตั้ง-
 ตัวเป็นฮ่องจิงโปรดให้เราฝมอำนาจเป็นแม่ทัพคุมทหารมากำจัด
 อองเซ่งคเอาราชอาณาเขตคนมาชนแก่เมืองตามเดิม บดินเรตเมือง
 เจยคเสียได้แล้วอาณาประชาราษฎรเหล่านักคงเบนเข้าขอบขันธเสมา
 ในพระเจ้าแผ่นดินฮ่อง ห้ามอย่าให้ราษฎรพาครอบครัวอพยพไปเข้า
 พวกกบฏเป็นอันตรายให้ตั้งท่ามาหากินอยู่ตามภูมิลำเนาเป็นปกติ ถ้า
 ผู้ใดมีกระทำตามคำประกาศและพากันหนีไปเข้าก๊กกบฏจับได้จะเอา
 เพลิงคลอกเสียทั้งครอบครัว” เขียนแล้วให้ไปปิดในหนทางราษฎรได้ทราบ
 ความตามคำประกาศก็ไม่อาจพากันหลบหนีไป ซองกงจึงให้เตยเจียวท้อยู่
 รักษาเมืองเจยเคเสียแล้วจัดกองทัพเป็นกระบวนให้โลวจนทงยกดวงหน้าไป
 ทัพใหญ่และทัพหนุนจึงยกตามไปเป็นอันดับ ครั้นมาถึงด่านงนสนป้อแขวง
 เมืองเนยจวทหยุดทหารตั้งค่ายอยู่ห่างด่านประมาณห้า

ฝ่ายผู้รักษาด่านแจ้งความว่า ซองกงตเมืองเจยเคเสียได้แล้วยก
 กองทัพเขาดงค่ายประชิดอยู่หน้าด่านจึงปรึกษานายทหารทงว่าพวกซองกง
 ยกกองทัพมาตรงนมทวารกวาดับหมัน เรามิไพร่พลแต่เจ็ดแปดพันจะตั้งม
 วยสู้ไม่ได้ คิดจะพาครอบครัวหนีไปเมืองเนยจวททางทงปวงจะเห็นประการ ไต
 นายทหารตอบว่าท่านคนชอบแล้ว ผู้รักษาด่านจึงให้ต่อนครอบครัวเปิดประตู
 หลงด่านหนีไปเมืองเนยจวแจ้งความแก่เซียงกวนทงผู้รักษามืองให้ทราบ
 ทหารสอดแนมก็ไปแจ้งแก่ซองกงว่า พวกด่านพากันอพยพหนีไปสิ้นแล้ว
 ซองกงจึงยกกองทัพเขาดงมณอยู่ในด่าน

ฝ่ายเซียงกวนทงผู้รักษาราชการเมืองเนยจวปรึกษานายทหารทงปวงว่า
 ซองกงยกกองทัพมาตั้งอยู่ด่านงนสนป้อ ถ้าเราตั้งใจของกงจะยกกองทัพ

เขามาตั้งประทัดล้อมเมือง การศึกจะตตพนักนยตยาวเราคัดจะคมไฟว์พลไปต
 เสียให้แตก ท่านทงปวงจะเห็นประการใด โง้วเอี่ยมวาชาวเจาตรกตรอง
 เห็นว่าไฟว์พลเสบียงอาหารในเมืองเรากมกงบริบริณ ควรจะตงมนรบชาคก
 อยกบเมืองตงชองกงจะยกเขามาตงตอมกไม่วตก เรารักษาเมืองไว้ตสก
 เดือนหงเสบียงอาหาร ในกองทัพชองกงจะสนไปทุกวันคงลาถอยกลับไป
 ภาเหเนาทหารชองกงยงมกาดงแขงแรงจิงมหนงตอมอกชอกกองทัพชอง
 มาชวยตกระหนาบเป็นตองกาดงเหนจะ ตชยชนะ โดยงายชงท่านจะยก
 กองทัพไปรบตงตานนเหนจะตคความลำบากถาเสยทวงทเป็นประการใดจะ
 ทาทมนทอาศยยาก เขยงกวนหงตอบวาดานเหลอเหนยกวนและเมืองเจยะตุ
 เสยเสบียงอาหารกมกงบริบริณ ชองกงตแตกตเสบียงไว้เป็นกาดงพอจะ
 เสยงตทหารใดชงจะรอกคอกกองทัพชองกงให้ตตเสบียงนนาการจะยตยาว
 ประการหนงเรากเป็นชายชาติทหาร มคอนเหลกหนกแปดตบชงเป็นอาวจะ
 มารอคอยให้ชาคกชตเสบียงจิงจะออกไปนนไมตองการตงจะตชยชนะกไมม
 เกยวตยศ เป็รยบเหมอนตอตักบคนไชชงอดอาหาร การทจะตอสให้
 รตมอและกาลงนตองรบกบคนทพวงพมกาลงจิงจะตคเหนตมอวาค
 หรือชว การชงท่านคคนนเหมอนคนรุมกเอาเป็รยบปราศจากค
 สรรเสริญ โง้วเอี่ยมมโตตอมประการใด เขยงกวนหงจิงจคให้ตตตง เตยชว
 คมไฟว์พลนายจะตมพนเป็นบกชาย-ชวา เขยงกวนหงคมไฟว์พลหมน
 เป็นทัพใหญ่ ให้โง้วเอี่ยมอยุ่รักษาเมือง เขยงกวนหงยกทัพมาทางเมือง
 ปริมาณยตบดแลเหนกองทัพ โลจวนหงและชองกงมาเป็นลาตบพอกกองทัพ
 ปะทะกันกลางทาง โลจวนหงจิงให้โง้วเตกจวนชบมาชนไปหน้าทหาร เตยชว
 กชบมาตรงเขารบ หลตตงชบมาเขามาหมายจะชวย หงวนชบมาตรงเขารบ

กบหลดตงเบนสามามรด เชียงกวนหงเห็นทหารของตัวข้าทหารของกงไม่ได้
 กมความโกรธจึงขมมากอดคอเหล็กตรงมา โลวจุนหงจึงให้กงโตวเข้ารบ
 กงโตวขมมาราวเอาตอดูเชียงกวนหงได้ประมาณสิบเพลง กงโตวทาน
 กาลงมโตชกมารายทางออกมาหมายจะหนี เชียงกวนหงเห็นโตทจึงเอาคอน
 เหล็กตอกศีรษะกงโตวตกจากม้าตาย โงวเต็กจันเห็นเพื่อนเป็นอันตรว้ายก
 ฝันหน้ามาด เตยชิวโตทจึงเอาทวนแทงถุกอก โงวเต็กจันตกม้าตาย แต่
 จูหวนนนตอดูกบหลดตงได้ประมาณสิบเพลง จูหวนทานกาลงมโตชขมา
 รบหนีเข้าในกองทัพ โลวจุนหง หลดตงก็ไม่ได้ติดตาม เชียงกวนหงมขยชนะ
 ข้าทหารของกงโต โหนักเต็มใจหมายว่าพวกของกงพ่ายแพ้— จึงปรึกษานาย
 ทหารทงปวงว่าเวลาจวนเย็นควรจะยกกองทัพกลับเข้าเมืองนอนทหารใหม่
 กาลงตอเวลาพรั่งนจึงยกกองทัพออกมาตเดียวให้แตกจงได้ นายทหารทงปวง
 ก็เห็นชอบเชียงกวนหงจึงให้ตมาเลิกทัพกลับเข้าเมือง ตั้งไพร่พลให้รักษา
 หนาทเชิงเทินแลตรวจตราตระเวนเข้มแข็ง

เมื่อกองทัพเชียงกวนหงกลับเข้าเมืองแล้ว โลวจุนหงจึงให้ทหาร
 มาใช้ไปแจ้งความแก่ของกงตามซ่งเสยทหารและคตอ่านจะยกเขาลอมเมือง
 ในเวลากลางคินนให้ทราบทุกประการ ของกงโตแจ้งจูงส่งทหารให้เตรียม
 ตัวพร้อม ครนเวลาโลวจุนหงและของกงยกกองทัพเข้าไปตั้งค่ายห่าง
 เมืองประมาณสิบลพอเวลารุ่งสว่าง โลวจุนหงจึงให้ทงเบียน เชียงชเตง—
 ชูเฮียน ออเถย เอยวช เอยวเอชขมาไปทราบถึงหน้าเมือง ทหารรักษา
 หนากไปแจ้งความแก่เชียงกวนหงให้ทราบ เชียงกวนหงได้พจจูงส่งให้—
 เชยวอนหวง เชยวอนหงคุมไพร่พลตามพันยกออกไป

ทงเบียนจึงพูดว่าเรามาคอยอยู่แต่เขาเพิ่งเห็นพวกในเมืองยกออกมา
 เชิญท่านทั้งสองมาลองนมอกนไ้ทหารทงบวงดูเล่น เชยวอนหวงมิได้ตอบ
 ประการใดขบมาเขารบกับทงเบียน เชยวอนหวงเห็นตงนบจึงขบมาตรงเข้า
 มา เชยงชเส่งขบมาแข่งชนไปรบปะทะไวได้สับเพลง เชยงชเส่งทำอบายชัก
 มาทน เชยวอนหวงขบมาตามไปจนไกล เชยงชเส่งเห็นไตทชกมากลบหนามา
 แลวเอาตามงาวตถูกเชยวอนหวงตคมจับตัวไว้ได้ เชยวอนหวงเห็นพชายเสย
 ทชกมาออกมากองจะเขาแก ทงเบียนขบมาไล่ตามเข้ามาใกล้จับงาวฟาดไป
 ถูกมาขาหลังขาด มานนลมลง เชยวอนหวงตกจากหลังมา ทงเบียนโดดลงจับ
 ตัวได้มัดส่งไ้ทหารคุมตัวไว้แล้วได้ฆ่าพันไพรพลเมืองเนยจวตายประมาณ
 สองพันที่เหลืออยนหนไปสน ทงเบียน เชยงชเส่งก็ไปกองสัญญาพาทหาร
 กลับมาค่าย คุมตัวเชยวอนหวง เชยวอนหวงมาให้ชองกงและ โฉวจุนหง-
 แมทพทงสองมความยินดี

ชองกงถามเชยวอนหวง เชยวอนหวงว่าท่านทงสองเป็นชาตก เรา
 จับได้จะคิดอานประการใด เชยวอนหวง เชยวอนหวงตอบว่าข้าพเจ้าเป็น-
 ชาตก ท่านจับได้จะประหารชวดกจะกมหนาทายถ้าท่านมีความเมตตาไม่ฆ่า
 ข้าพเจ้าก็จะยอมอยู่ช่วยราชการส่ของคณกว่าจะหาชีวิตไม่ ชองกงสั่งให้
 ทหารแกมด เชยวอนหวง เชยวอนหวงคกเขาคานบแลวกระทำสตัยสาบานให้
 เชยวอนหวง เชยวอนหวงก็อยู่ในกองทัพ ชองกงจึงสั่งทหารให้ตงคายลอม
 เมืองไวสามค่านกองตระเวนเมืองเนยจวจึงไปแจ้งความแก่เชยงกวนหงตาม
 ชงพวกชองกงยกเขาดงคายลอมและจับเชยวอนหวง เชยวอนหวงไปนั้นให้
 ทราบทุกประการ เชยงกวนหงได้แจ้งมความโกรธนักวา ชองกงลตตวความ

ทหารมากจึงตกลงยกมาตั้งค่ายล้อมเมืองเราไว้ เราจะคุมไพร่พลยกออกไป
ตีให้แตกในเวลาอันให้งงได้

ใจเวียมพูดว่า ข้าพเจ้าได้หนังสือแจ้งความไปถึงผู้ว่าราชการ
เมืองธนบุรี เมืองเขยวเขยงใหญ่ยกกองทัพมาช่วยตีกระหนาบ ท่านจึงรอดออก
กองทัพสองเมืองยกมาถล่มพร้อมแล้วจึงยกออกไปตีเสียให้แตกคราวเดียว -
เขยงกวนหงตอบว่า โดยกำลังบุญญาฝีมือของเราคงกำจัดกองทัพของกง
ให้แตกได้จะไปขอแรงกำลังบุญญาผู้อื่นมาช่วยไม่ต้องการ เขยงกวนหงตั้ง
ให้เตรียมไพร่พลพร้อมแล้วยกกองทัพเปิดประตูเมืองออกมาทในสนามรบ-
ของกงจึงจัดทหารเป็นกระบวนยกออกไปอยู่หน้าค่าย เขยงกวนหงขับมา
ตรงมา ของกงจึงให้เขยวชเขารบไล่ตามสืบเพลง เขยวชฮอนกำลังบองบด
ฮาวอไม่ใคร่ทน เขยวชฮะเหินตงนนจขบมาตรงเขารบรบตอสุดเป็นสามารถ
เขยวช เขยวชฮะตาทานกำลังมโตชกมาหนักกลับจะหนี เขยงกวนหงเอา
คอนเหล็กตเขยวช เขยวชฮะตกมาตาย โลวจนหงเหินตงนนจไหบนตงหยง
ชยฮะเยะ มเกยงขบมาเขารบรบ เขยงกวนหงตอสุดอยตามสืบเพลงเหล็กถ่วง
จึงชกมาพาไพร่พลหนักกลับเขามือง ทหารของกงทั้งสามก็ไล่ติดตามเข้าไป
ริมเชิงกำแพง ไพร่พลบนหน้าทงกอนคิลาและยิงเกาทนชกลงมาเป็นอันมาก
นายทหารของกงไม่อาจรอดเข้าใกล้จึงพากันกลับมาค่าย

ครั้นเวลารุ่งเช้าของกงจึงให้มนมนนายทหารปรึกษาวาเขยงกวนหง
มกำลังและฝีมือเข้มแข็งเรายกออกรบครังไรก็เสียทหารทุกครัง อนึ่งเมือง
เนยจวมบอมคูประตอหอบมนคงแข็งแรงนักเราจะรบชงหนาและหักหาญปล้น
เมือง โดยกำลังก็จะได้ชยชนะแต่เห็นว่าจะเปลืองทหารบ่ด้วยการเวลาคิดหา
อบายประการใดจึงจะได้ชนะโดยง่าย

โงวหยงตอบว่า เขียวองหง เขียวอนทวง สองคนพี่น้องจึงมาได้
 นึกโหดตยสาบานไว้ว่าจะสามภักดีโดยสัจจริง ข้าพเจ้าคิดจะปล่อยให้คุณ
 หงสองกลับเขาไปเมืองเนยจวเป็น ไส้ศึกเตรียมการไว้คอยรับกองทัพเราเข้า
 เมืองเห็นจะได้โดยสะดวก ชองกงได้ฟังก็เห็นชอบจึงตอบว่า ความคิดท่าน
 เห็นประการใดจึงจัดไปตามสติปัญญาเถิด โงวหยงจึงพาตัวเขียวอนทวง
 มาถามว่าเราจะให้ท่านทั้งสองกลับเขาไป ในเมืองเนยจวพูดจา ล้อลวง ให้
 เขียวองหงหลงในกลอุบายจะได้หรือไม่ เขียวอนทวงตอบว่าท่านใช้สอย
 สิ่งใดข้าพเจ้าจะทำตามให้สมควรความปรารถนาทุกประการ โงวหยงเห็นทหาร
 หงสองรับอาสาตามความยินดีจึงกระชับส่งความตามอุบายและปล่อยคน ชาว
 บ้านนอกเมืองทจับไว้โดนินให้ไปด้วยรอยเศษออกจากค่ายเดินทางอ้อมไปเข้า
 ข้างหลังเมือง ครนทหารสองคนไปแล้ว โงวหยงจึงให้ถอยกองทัพมาตั้งห่าง
 เมืองประมาณสิบลิ โพรพลรักษาหนาทจึงเข้าไปแจ้งความแก่เขียวองหง
 ให้ทราบในขณะนั้นโพรพลซึ่งรักษาหนาทตามข้างหลังเมืองมาแจ้งความว่า
 เขียวอนทวง เขียวอนทวงพากันหนีกลับมาร้องเรียก ให้เบ็ดประต้อม
 เขียวองหง ได้แจ้งความกมความยินดีจึงส่งผู้รักษาประตูให้เบ็ดรับเข้ามา
 เขียวอนทวง เขียวอนทวงก็พาคนรอยเศษเข้ามาคำนับ เขียวองหงถาม
 ทหารทั้งสองว่าพวกชองกงจับตัวไปทำอย่างไรจึงได้พากันหนีกลับมาได้และ
 คนรอยเศษที่ท่านไปพามาแต่ข้างไหน

เขียวอนทวง เขียวอนทวงตอบว่า ทหารชองกงจับข้าพเจ้าไปไว้แล้ว
 ให้คุมตัวข้าพเจ้าไปขุดดินพูนสนามเพลาะถึงท่าเวลา ข้าพเจ้าเห็นได้ทงฆ่า
 ผู้คุมตายพากันหนีมาเกิดขกล้อมชกชวณคนชาวไว่นามาด้วยรอยเศษ
 เขียวองหงถามว่าท่านไปอยู่ในค่ายชองกงหลายเวลา เห็นว่าเสบียงอาหาร

ในคายนนยงบรรพตหรือขตสนลงบ้างประการใด อนึ่งชองกงไม่คุมกองทัพ
 ออกรบนั้นจะคิดอ่านเป็นอุบายประการใด เขียวอนหง เขียวอนหวงตอบว่า
 ตงเต้ท่านยกกองทัพไปรบซาทหารเสยสคน ชองกงมีความเสียใจเป็นอันมาก
 โลวจุนหงกับชองกงขตเคองกันสนิทได้สมัครสเป็นปกติ เติบยงอาหารก
 ขตสนจ่ายแจกให้ทหารรบประทานวันละมอและได้ข่าวว่าผู้รักษาเมืองชนจิว
 เมืองเฮยเฮยจะยกกองทัพมาช่วยตกระหนาบจึงถอยกองทัพไปแต่ในเวลา
 คนนซาพเจ้าตั้งใจคอยทำท่านให้ยกกองทัพออกไปรบก็หาเห็นออกไปไม่พอ
 ซาพเจ้าหนีได้จึงรบมาแจ้งความให้ทราบ เขียงกวนหงมิได้สงสัยสำคัญว่า
 จริง ด้วยเขียวอนหง เขียวอนหวงเป็นคนเคยใช้ใกล้ขตมาช้านานจึงไม่
 ความรังเกียจตงให้เป็นทนายทหารตามเดิม

ฝ่ายเลาเอ็งผู้ว่าราชการเมืองเฮยเฮยได้ทราบความ หงงฮอของ
 โง้วเอียมว่า ชองกงยกกองทัพมาตงล้อมเมืองเนยจิวจึงปรึกษาองตงขต
 ขุนนางทั้งสองว่าเราจะยกกองทัพไปช่วยตามหนังสือหรือประการใด

องตงขตว่า โง้วเอียมเป็นแต่กรรมการผู้ใหญ่มีใจเจ้าเมืองเหตใด
 จึงมีหนังสือมาถึงเราโดยล้าพั้ง ไม่นับตรายหอบของเขียงกวนหงมาเป็นสำคัญ
 กวรวกไม่แนนอนเราจะยกกองทัพไปก่อนนั้น ไม่ได้จะต้องมีหนังสือบอกแจ้ง
 ความไปยังเมืองฮั่วยไซให้ทราบ ถ้าชนองตงมาประการใดจึงกระทำตาม
 เลาเอ็งกเห็นชอบจึงแต่งหนังสือบอกชาวศกเสรจแลดมอบให้มาไซถือไป
 เมืองฮั่วยไซเอาหนังสือส่งเจ้าพนักงานนำชนอนให้ชนองฟังมีความว่า
 “เลาเอ็งขอค้ำบมายังใต้อ่องให้ทราบ ด้วยโง้วเอียมมีหนังสือแจ้ง
 ความมายังซาพเจ้าว่าเจ้าแผ่นดินชองให้ชองกงโลวจุนหงเป็นแม่ทัพ
 คุมทหารสามสิบหมื่นยกมาตเมืองเฮยเฮยเสียและเมืองรายทางลวง—

เขามาถึงเมืองเนยจว เชียงกวนหงผู้วาระการเมืองเนยจวยกกองทัพ
 ออกต่อสู้ชัยชนะหลายครั้งกองทัพของกงหาแตก ไม่กลับยกทหาร
 เขาดังค้ายล้อมเมืองไวสามด้าน เชียงกวนหงตกอยู่ในที่ล้อมจึงมี
 หนังสือมาขอกองทัพให้ยกไปช่วย ครั้นข้าพเจ้าจะยกไปตามซึ่ง
 ใ้วเอี่ยมขอกองทัพมากกลัวผิดด้วยเห็นว่า ใ้วเอี่ยมเป็นผู้น้อย
 ข้าพเจ้าจึงแจ้งความมาให้ทราบ ถ้าใ้วเอี่ยมเห็นควรประการใด จะได้
 ทำตาม”

ขึ้นของใ้วเอี่ยมหนังสือบอกมีความวิตกกังปรักษาขุนนางทั้งปวงว่า
 เจ้าแผ่นดินของใ้วเอี่ยมยกกองทัพมาตบ้านเมืองเขตแดนของเราทั้งปวง
 จะคิดประการใด อ้วงเคยกเหมงผู้เบ็นทไซชื่อจิงจวข้าพเจ้าเพราะหัดดาว
 ประจําเมืองเนยจวรัศมีเศราหมองมาหลายวันแล้วเห็นว่าชาตาเมืองนั้นจะ
 เสียท่านจึงเตรียมกองทัพไปช่วยบ่อกันอย่าให้เป็นอันตราย

ขึ้นของยงหาทันตอบไม่ เสียวลบจิงจวเชียงกวนหงผู้รักษาเมือง
 เนยจวมกำลังและฝีมือเข้มแข็งคงจะคิดฮานต่อสู้กองทัพของกงเป็นสามารถ
 จึงไม่หนังสือมาขอกองทัพ ใ้วเอี่ยมทำฮอรับบอกมาถึงเลาเอ็งให้ยกไป
 ช่วย ข้าพเจ้าคิดจะหนังสือและแต่งชาหลวงคุมตั้งของไปบําเหน็จรางวัล
 เอาใจเชียงกวนหงตอรบกองทัพของกงใ้วเอี่ยมให้ตเขามาได้ถาเห็นว่าเมือง
 เนยจวจะเสียแก่ชาตลกโทกवादครอบครวอพยพถอยมาตั้งรบอยู่ ณ เมือง
 เขียวเอียงและเมืองชนจว ให้เจ้าเมืองทั้งสองจงช่วยกันแข่งแรงกองทัพ
 ของกงไม่ฮากหากเขามาได้ก็จะพากันถอยกลับไ้เอง เราไม่ต้องยกกองทัพ
 ไปทำศึกให้ลำบากเลย

ชนองไดพังกเห็นชอบจึงมอบการให้เลียวลิมจัดตามควร เลียวลิม
 จึงส่งเจ้าพนักงานให้แต่งหนังสือตามฉบับและทรัพย์สินของทองเงินมอบให้
 เกงตวน เกงเจียมไปให้เซียงกวนหง ณ เมืองเนยจว ตงแตนนมาชนอง
 กมิไดออกวาราชการ ชวนนางตวนซาเทนยเสพสรามวเมารนเรงอยู่แต่ข้างใน
 ให้พวกสาวใช้ขับรำทำเพลงต่าง ๆ มิได้เอาใจใส่การศึกเลย

ฝ่ายเกงตวน เกงเจียมพากันมาถึงเมืองเนยจวจึงเอาหนังสือและสิ่ง-
 ของมอบให้ เซียงกวนหงคำนับรับสิ่งของและหนังสือมาอ่านแจ้งความแล้ว
 มีความยินดีเป็นอันมาก จึงวาของกงยกกองทัพมาตงลอมไวชาพเจายกออก
 ไปรบสองครั้งฆ่าทหารเอกของกงตายสคน ของกงก็เรตชยาคฝมอมไดคุม
 ทหารออกมาต่อรบอีกภายหลังชาพเจ้าไทเซียวอนหง เซียวอนหวงออกรบ-
 พกของกงจับไปไดกไม่อาจฆ่ากลับปล่อยตัวมาเสียแล้วยกกองทัพไป-
 เกงตวน เกงเจียมได้แจ้งความยินดีจึงบอกวาชนองและขุนนางผู้ใหญ่ชวน
 กันสรรเสริญสติปัญญาและฝีมือของท่านเป็นอันมากวางธนะให้ท่านคิดกำจัด
 กองทัพของกงให้แตกไปจึงได้ เซียงกวนหงวาเชียวอนหงสองอยู่ในเมือง
 ชาพเจ้าพลางถาดกเจินประการใดจะได้ช่วยกันคิดฮาน เกงตวน เกงเจียมอยู่
 ด้วยเซียงกวนหงในเมืองเนยจว

ฝ่ายของกง โฉวจุนหงถอยกองทัพมาตงอยู่เจ็ดวัน โฉวหยงจึงบอก
 แกะของกงวาควรเราจะยกกองทัพเข้าไปปล้นเมืองเนยจวด้วย ครบกำหนด-
 สติญาทเซียวอนหง เซียวอนหวงนัดไว ของกงได้พมความยินดีให้โฉวหยง
 จัดกองทัพตามอบาย โฉวหยงจึงส่งโหลมของ กวนเสงคมทหารยกเขาดาน
 ตะวนออก ให้แปะเงก จุตตเตก คุมทหารเขาดชางดานเทนอ ฮอเถย หวยเฮง
 คุมทหารเขาดดานไต ของกงและโฉวจุนหงยกกองทัพใหญ่เขาดานตะวนตก

กำหนดให้นายทพนายกองคอยฟังประทศสัญญาเป็นสำคัญ นายทหารก็
 คำนับลาแยกแยกไปคอยอยู่ตามส่ง กองตระเวนเมืองเนยจวเห็นดังนั้นจึงเข้า
 ไปแจ้งแก่เชยงกวนหงว่า ชองกิ่งยกมาล้อมเมืองไวทงสถาน เชยงกวนหง
 ได้แจ้งกตทใจจึงถามเชยวอนหง เชยวอนหงว่า ท่านบอกแก่เราว่า ชองกิ่ง
 ไลวจนหง ถอยกองทัพไปแล้ว ไม่คิดอ่านเข้ามาตีเมือง เพราะ ขัดสนเสบียง-
 อาหาร บัดนี้ชองกิ่ง ไลวจนหงกลับยกกองทัพล้อมเมืองเราอีกนั่นไปได้
 เเสบียงอาหารที่ไหนมา

เชยวอนหง เชยวอนหงพุดแก่ว่า ข้าพเจาคะเนเหตุการณเห็นกอง
 ไล่เลย จะคุมเสบียงมาส่งทน จึงโดยยกกองทัพกลับเข้ามาแต่ถึงกระนั้นก็ไม่ดู
 หนักแน่น ด้วยแม่ทัพนายทหารไม่สามัคคีปรองดองกัน ลักษณะการชงจะท
 สงครามคิดอ่านตบ้านเมืองนั้น ถ้าแม่ทัพนายทหารปรองดองพร้อม ใจกันแล้ว
 จะคิดการสิ่งใด ก็สมความปรารถนา แม้นแม่ทัพนายกอง แตกร้าวทมหองหมาง
 ถือเปรียบแก่งแย่งแก่งกัน ถึงจะมทหารสักเท่าใดก็คงจะพ่ายแพ้แก่ข้าศึก บัดนี้
 ชองกิ่งยก ไลวจนหงเป็นอรชุนเคืองคอยหาอบายทำลายล้างชีวิตกัน นาย
 ทหารหนักไม่สามัคคีกลับแตกเป็นสองฝ่าย ถ้าผู้ใดพลั้งพลาดเสียทกไม่ช่วย
 แก่ ไซ้ด้วยหาของที่จะหาเต็มชวงชงเอาความชอบอยู่เขมน ข้าพเจ้าเห็นว่าเรา
 ได้ที่อยู่แล้ว ควรที่ท่านจะคุมไพร่พลออกไปกำจัดกองทัพชองกิ่งให้แตกจงได้
 เชยงกวนหงมิได้ ในอบายพลอยเห็นชอบด้วย จึงเตรียมไพร่พลเป็นกระบวน
 ยกกองทัพออกทางประตูด้านใต้ฉนวนเหมง ออเหยกขบมาเขารบกับเชยงกวนหง
 ทั้งสองข้างต่างต่อสู้เป็นสามารถขงมิได้แพ้ชนะกัน

ฝ่ายเซียวอวหง เซียวอวหวง เหนเซียงกวนหงมวรบอยู่กับทหาร
 ของกง จงพากันกลับไป เปิดประตูเมือง ด้านตะวันออก รั้วเดิมของ กวนเต็ง
 และนายทหารเข้าไปในเมือง ลิมของ กวนเต็งก็เอาเพลิงเผาหอรบและ—
 โรงเรียนราษฎรชนหลายแห่งเพลิงติดชนเป็นอันมาก ลี้ตง เตียชิว โง้วเซียม
 ขงอัยรักษาเมืองเห็นเพลิงไหม้ตกใจขึ้นมาพาทหารจะไปช่วยดับเพลิง พบ
 เซียวอวหง เซียวอวหวงทตามทาง ลี้ตงถามว่าเหตุใดจึงได้เกิดเพลิงชน
 เซียวอวหงบอกกว่าพวกของกงเขาเมืองได้เอาเพลิงเผาชนหลายตำบล ท่าน
 จะยกทหารไปนั้นจะสู้รบได้หรือ จงพากันสมัครเขาอยู่เดียวด้วยของกงจงจะ
 รอดชีวิต

ลี้ตงได้ฟังเซียวอวหงพูด ก็เข้าใจว่าเป็นใต้ศกมความโกรธขึงนักขับ
 มาตรงเขาเอาทวนแทงเซียวอวหงตาย เซียวอวหวงเห็นลี้ตงฆ่าพชายตายกม
 ความโกรธถืออาวุธวิ่งตรงเขามา ลี้ตงเอาทวนแทงเซียวอวหวงล้มลงตาย
 ลิมของ กวนเต็งเห็นตงนนมความโกรธขึงนักขับมาพาทหารเข้ามรบ นาย—
 ทหารเมืองเนยจวตานทานมได้พากันขับมาหนีแยกทางไป แต่ลี้ตงนนมขับมา
 หนีมาทางคามเหนือ จุตตเตกกขับมาตรงเขารบกับลี้ตงได้สบเพลิงจตุตเตกกเอา
 ทวนแทงลี้ตงตกมาตายจึงเอาระบตตเอาศระหวมาทหน้าเซงเทิน แปะเงก
 ขับมาตามมาข้างหลัง

ขณะนั้น ทหารรักษา ทนาท พากันเอาก้อนศิลา ขวางลง มาถกศีรษะ
 แปะเงกแตกตายอยู่กับที่ จุตตเตกกเห็นตงนนมโกรธขับไปบนเซงเทินไล่ฆ่าพัน
 ทหารรักษาทนาทตายเป็นอันมาก ทเหลือตายพากันแตกหนีไปตน

ฝ่ายเซียงกวนหงรบอยู่กับชนเหมง ออเถยไดยินเสียงในเมืองฮตอง
 จึงเหลียวหลังไปดูเห็นเพลิงไหม้ชนในเมืองตกใจ รู้ว่าพวกทหารของกงเขา

เมืองใดก็ไม่คิดฮามที่จะสู้รบกับข้ามาหน ออเถยขบมาไล่ตามไป ครั้นใกล้จะ
ทันพอเท่านั้นพลาคตกหลุมลงออเถยตกจากหลุมมา เขยงกวนหงกชกมา
กลับมาจับตัวออเถยโตมตส่งให้ทหารแลวรบพากันไปยังเมืองเยวเอียง

ฝ่ายกวนเต้ง ฮ้วยเอ็ง กงชวหลง ขบเข้ามาในเมืองเห็น ไงเวเอียน
เกงตวน เกงเจยขบมาตามทาง ทหารชองกิ่งทงสวมกขบมาเขารุกได้ ทหาร
เมืองเนยจวขบมาหนกวนเต้งไล่ตามทัน ไงเวเอียมจึงเอาง้าวตัดศีรษะ ไงเวเอียม
ทวนมา ฮ้วยเอ็ง เกงตวน กงชวหลงจับเกงเจยโตกกลับมายังทประชุมทัพใหญ่
แต่บรรดาทไตศพระและจับตัวทหารเมืองเนยจวโตกพากันเอามาให้ชองกิ่ง ๗
มีความยินดีจงยกทหารเข้าเมืองให้ช่วยกันดับเพลิงแลวจึงตรวจนายทหารขาด
ไปหกนาย ชองกิ่งจึงให้ทหารเที่ยวค้นหาได้ศพมาแต่หกคน ออเถยนั้นหาได้ไม่
ชองกิ่งได้แจ้งมีความวิตกกังออเถยเป็นอนมากจึงให้ทำการฝังศพนายทหาร
ทงหาตามธรรมเนียม แลวให้มาไซไปเชิญเตยเจยวทอมาอยู่เมืองเนยจว ให้
จับ ตงเผง ขอเหลง ชกเถยว ชาจัน มกทอง ลย هنگ เอยหยง เจยะสวทหาร
เอกสิบนาย ทหารหาหมนอยู่รักษาเมืองเนยจว แลวตั้งโตจไปบอกลจุนนาย
ทัพเรือให้ยกไปรบรบกัน ณ ลานาอวดกั้ง โตจคำนับแลวรบไปบอกตามตั้ง
ชองกิ่ง ได้ตรวจหน้งจตกระบวนทัพตามตรบรบพชยสงครามเสร็จ ถึงวันฤกษ์ศ
กยกออกจากเมืองเนยจวไปโดยระยะทาง

ฝ่ายเขยงกวนหง กับทหารคุมตัวออเถย มาถึงเมืองเยวเอียงจึงเข้า
ไปหาเลาเอ็ง อึงตงชตผู้จวราชการแจ้งความขงเสยทัพและเสยเมืองนน ให้
ทราบ เลาเอ็ง อึงตงชตได้แจ้งมีความวิตกกังพดว่าเมืองเนยจวเสยแลว เห็น
ชองกิ่งจะยกมาตีเมือง เราโดยเร็ว จะตองจตการบ้องกันเมืองให้ แข็งแรงจึง

จะได้ เที่ยงกวนหงตอบว่าทานคตอานการทงนชอบแล้ว ข้าพเจ้าจะช่วยรบ
แก้แค้นทหารของกงให้จงได้

พูดแล้วส่ง โทคมตวออเถยเขามาถามว่า เจ้าสมครอยู่ด้วยเราแล้วจะ
เลียงใหม่ความสขถาไม่สมครจะฆ่าเศย ออเถยตอบว่าเราเกิดมาเป็นชาย
ชาติทหารมโตเศยตายชวต ชงจะสมครเขาตวขพวกกบฏนนอยาพงหมายเศย
เลาอเกง องตงชด เที่ยงกวนหงจากลาววงวอนเป็นหลายครั้ง ออเถยไม่ยอม
อຍกมลมาตวาคาหยาบต่าง ๆ เลาอเกงจึงส่ง โทเขาตวไปฆ่าเศยแล้วเอาศพ
ไปฝังไว้ตามยคอย่างนายทหาร

ฝ่ายของกง โฉวจนหง ยกกองทัพ ตทวเมืองรายทาง และด่านเข้ามา
ถึงหน้าเมืองเยวเยยง เห็นชาวเมืองรักษาหน้าทแข็งแรงจะตทกเขาไปไม่ได้
ถหยตทหารตงคายชยห่างเมืองประมาณหกค ดชยจึงเข้าไปแจ้งควมแก่
ของกงว่า ตงเศยยกกองทัพมาปราบปรามแขวงเมืองช่วยไซ ข้าพเจายงมโต
ทำการอาสาเศย ครองนจะตเมืองเยวเยยงข้าพเจ้าขอเป็นทพหน้าตเมือง -
เยวเยยงให้แตกจงได้ ของกงตอบว่าหนทางแขวงเมืองช่วยไซท่านไม่สู้
ชานาญ ถ้าเศยทวงทจะหลกหนยาก

ขณะนั้นพอเศย ชงอานจงพตชนวาทางเมืองช่วยไซข้าพเจ้าทราบอຍ
จะขอคุมทหารเป็นกองหนุนไปด้วย ของกงกเห็นชอบให้ลชย หงของ ลกน
เปาหยก ปกชน งักชวตง โกวชวง ชิมอานหยิน ชงอาน พวเศยทหารเอก
ลคปนายคุมทหารเป็นกองหน้ายกดวงไปตเมืองเยวเยยง นายทหารทงลค
คานบลางนมาพาพาทหารยกไปทำรบตงเซงเทน ทหารรักษาหน้าทกไป
แจ้งควมแก่เลาอเกงให้ทราบ เลาอเกงจึงพาองตงชด เที่ยงกวนหงชนไปค
บนทอรบ เห็นองหน้าหน้าทพมอักษรวาเศกชวตของลชย เที่ยงกวนหงจงบอก

ลชยไคฟงองตงซัดพตเยาะเยยมความ โกรธเป็นอันมากจึงตอบวถา
 เวารบถนตวตอตวแฉวถงเศษทพตงพลาตประการ ไคคองสตุยตวคยคมฮาวถ ถา
 ผู้ ไคทลทททกถวความตายมุนน มีไซฮายชาตททททพตแฉวถบมาตรงเขาไป
 รบถนไคสบเพล่ง อองตงซัดแฉวถบมายชกมาททลชยเป็นคณโทโสมากมิได้
 ตรกตรองกชบมาพาทหารไล่ตามไป

ฝ่ายหงของ ลกนเห็นลชยชบมาไล่ตามพวกซาคกไปจึงชบมารบตาม
 ไปโดยเร็ว ซงฮาน พวเสงกชบมาตามไปร้องบอกวถายาตตตามไปเลยจะตอง
 ตวชบมายของซาคก ลชย หงของ ลกนหาไคยนไมรบตามอองตงซัดไปทางทิศ
 ตะวนออก ครนถงเขาเลาะเกาะอองตงซัดชกมาหลบเขาไปในระหวางเขา ลชย
 หงของ ลกนถบมาพาทหารเขาไปประมาณสับลไมเห็นตวอองตงซัด เห็นแต่
 มาทชวงฮยชางหนา นายทหารของกงทงสามนถเจลยวใจจึงหยดมาชมนม
 ทหารฮยทนน

ฝ่ายฮอลิบ หอชวถ ไบกองสัญญาพาพตเกาทถชนประจำฮยบนเขา
 พรอมแฉว ถชบมาตรวจตระเวนรักษาฮยทปากชองเขา หวงมไททหารของกง
 เขาแกเขาลชยออกมาได้

ฝ่ายโกวชวง ซิมฮานหยิน ซงฮาน เปาทชก พวเสง ปกซัน—
 กชวถนตง เจตคนรบชบมา พาทหารไปตามลชย หาทนไมแต่เห็นไฟรพลเมือง
 เฮยวเฮยงตงกองสกดฮยทปากชองกเขาใจวถ ลชย หงของ ลกนเขาไปตติฮย
 ในระหวางเขา โกวชวง ซิมฮานหยินจึงชบมาสะฮกชนไปโจมตีหวังจะให้
 ไฟรพลทรทษาปากชองนนแตกพ่ายออกไป ฮอลิบ หอชวถเห็นถงนถชบมา
 คมไฟรพลบรรจบรวมกนเขาแล้ว ฮอลิบชบมาเขารบซิมฮานหยินได้ประมาณ
 ทาเพล่ง ฮอลิบเขาถางพนถกคชิมฮานตถมาตาย หอชวถเขารบกับโกวชวงได้

ประมาณสิบเพลง หอชวแสงอุบายชักม้าหนี โกวชวงไม่รู้ ในที่ขบมาไล่ตาม
 ถลาตัว หอชวเหลียวหลังมาเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกช่องหู โกวชวงตกม้าตาย
 ชิงฮาน พวแสง เป่าหยก ปกซัน ังกรวนตงจะเข้าไปช่วยก็ไปไม่ได้ด้วยทหาร
 บนุกเขากดลงกอนศลาและยิงเกาทัณฑ์ตัดเนืองลงมาได้ขาด เหลือกำลังมรุต
 จะทำประการใดจึงจำใจพากันกลับมายังค่ายแจ้งความแก่ชองกงตามซึ่งลัษย
 หงของ ลกนตงด้วยกลอุบายชาวเมืองเขี้ยวเขียงและชิมฮานหยิน โกวชวง
 ตายในทรบนัน ไททราบทกประการ

ชองกง ได้แจ้ง มีความวิตก เป็นอันมาก จึงถามพวแสงว่า หนทางใน
 ระหว่างเขาเลาะเกาะนั้นจะมีทางแยกหรือเขาขาดตรงไหนบ้าง พวแสงบอกว่า
 ชาวเขาโดยนผู้เฒ่าเล่าสืบกันมาว่า ในทางเขาเลาะเกาะนั้นมทางแยกเป็น
 ซอกเขาอยู่ข้างซ้ายมือจาเพราะจุดเดียว ถ้าผู้ใดไม่สังเกตไม่แจ้งความหน
 ทางจะออกไปได้ด้วยต้นไม้ใหญ่และเถาวัลย์ชนบดปากทางอยู่และหนทางนั้น
 เดินตลอดไปถึงตำบลเชียงจวง คนชาวบ้านททานาจึงจะรู้แห่งหนทาง

ชองกงได้ฟังพวแสงบอกจึงคอยคลาญวิตก จึงว่าททานาจะไปพุดจา
 เกลยกล่อมคนทรแห่งทางมาหาเราสักคนหนงจะได้หรือไม่ พวแสงตอบว่า
 เอียบกงชนเป็นผู้ ใหญ่บ้านอยู่ที่เชียงจวงนั้น รุจกคยเคยกันชาวเขาจะไปพา
 ตัวมาคานบทานให้จงได้ ชองกงจึงเงินและแพรสดต่างๆ มอบให้ พวแสง
 คานบรับส่งของแล้ว รีบเดินทางตะวันออกเฉียงเหนือ ถึงบ้านเชียงจวงจึงเขา
 ไปหาเอียบกงชนในโรงนา

เอียบกงชนเห็นพวแสงมาด้วยความยินดีลกชนคานบเชิญ ไททงทสมควร
 แล้วพุดว่า ชาวเขาไม่ได้พบกับทานมาชานาน เวลาอนนทานอดสำหมาหา

นนข้าพเจ้ามีความยินดีหาทำอุปมาไม่ได้ ท่านมกัจฉริยะจะใช้สอยข้าพเจ้า
ประการใด ข้าพเจ้าจะอาสาไปตามกำลัง

พวกเส่งเห็นเยียบกงซุนพูดจาอ่อนน้อมโดยสภาพจึงเอาแพร และเงิน
ทองมอบให้แล้วบอกว่า งวนส่วยของกงไซเราคุมส่งของทงมาให้ด้วยอยาก
ใคร่พบกับท่าน จะสนทนาได้ตามถึงในทางระหว่างเขาเลาะเกาะ เยียบกงซุน
ได้ส่งของทองเงินมีความยินดีจึงพูดว่า ข้าพเจ้าได้ทราบว่าพระเจ้าชองฮยจิง
ของเตมรับส่ง ไปรดให้งวนส่วยยกกองทัพมาปราบปรามของเซงนนข้าพเจ้า
ความยินดี ด้วยจะได้รับความสุขสบายสืบไป ถึงบุตร และหลานตงแต่ของเซง
คุมกองทัพพวกโจรเขาเองทอชวเขาตปลนบ้านเมืองได้สมบัตตงตวเป็นชนของ
แล้วพวกโจรทอของเซงตงตงเป็นชนนางฝ่ายบันฝ่ายบุพากนขมเหงฉอตระบัด
เบียดเบียนพวกแซข้าพเจ้าได้รับความเดือดร้อนด้วยเหตุต่าง ๆ ข้าพเจ้าคิดจะ
พาพวกวงศ์ญาติไปค้ำบังงวนส่วยถึงค่าย ก็ยังไม่มีช่อง โอกาสขงงวนส่วยให้
ท่านมาหาข้าพเจ้าไปทคายนนสมตงทคดไวเชญท่านพาไปโดยเร็วเถิด พวกเส่ง
ก็พาเยียบกงซุนมายังค่ายเขาไปค้ำบังของกงตามธรรมเนียม ของกงเชญให้
นงทสมควรรแล้วถามว่า ท่านอยู่ตำบลเยียงลวจงยังรู่แห่งทางแยกระหว่างเขา
เลาะเกาะบ้างหรือไม่ เราคิดจะให้ท่านช่วยนำลชยน้องเราหนีออกจากหลอม
เยียบกงซุนว่าเตมข้าพเจ้ากเป็นชาชอบชนอเสมา ได้อาศัยทำกินในราชอาณา
เขตของพระเจ้าแผ่นดินของมความสุขสบายมาชานานแล้วและของเซงคิดการ
กบฏตั้งตัวเป็นใหญ่ในประเทศทิศตะวันตก ข้าพเจ้ามีความรอนเหมื่อนอยู่ใน
กองเพลิง คิดชวนชวาย ที่จะ ให้พนักย บวงสรวงเทพยดา ให้เข้าดลพระทัย
พระเจ้าแผ่นดินให้ยกกองทัพ มาปราบปราม ของเซงเสีย ให้दनเสยนศตรูด้วย
ชานาจาและความดีจกตัญญูของข้าพเจ้า เสนอุมรับส่งให้ท่านยกกองทัพ

ออกมาสมความปรารถนา ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ประการหนึ่ง
จงนสวดย มอานาจวาสนาดี กว่าคนทั้งปวง ขอฝากตัว ให้ ไซสอยจะ ได้เป็นทพ
ไปภายนอก ข้าพเจ้าคิดเห็นอธิบายอย่างหนึ่งเป็นประโยชน์สองประการ แต่จะ
ต้องด้วยความคิดของท่านหรือไม่ยังไม่ทราบ

ชองกงได้ฟังถ้อยคำเยียบถนงพูดจาหลักแหลมเป็นภูมิคนฉลาดคม
ความยินดีจึงถามว่าอธิบายของท่านประการใดจึงบอกไปเถิด : ถ้าเราเห็นชอบ
แล้วจะทำตามทุกประการ เยียบถนงจึงบอกว่าท่านจงจัดคนชาวบ้านที่เขา
มาตามภักดีและจับได้นั้นไปด้วยข้าพเจ้าสักสามร้อยคนแล้วท่านจงจัดกองทัพ
ไปชุมนุมอยู่ทางประตูตงหมิงทิศตะวันออก ข้าพเจ้ากับคนสามร้อยและ
ทหารเอกจะพากันเข้าไปหา ลขย หังของ ลักนในระหว่างเขาเลาะเกาะแล้ว
ข้าพเจ้าจะแกลงมดลขยมาส่งให้แกเลาะเกาะที่ประตูตงหมิง ฉาเลาะเกาะเบ็ด
ประตูเมืองออกมารบแล้วข้าพเจ้าจะแกมดลขยออกให้ชาวพันทหารรักษาหน้า
ในเมืองจึงให้ทหารกองชุมนุมเข้าไปตีปล้นเอาเมืองเยียวเยียงในเวลากลาง
คืนพรุ่งนี้ให้จงได้ ชองกงได้ฟังก็เห็นชอบสรรเสริญว่าอธิบายของท่านนตนัก
ถ้าท่านจุดแจ้งสว่างแจ้งความปรารถนาแล้วเราจะตอบแทนคุณ ให้ถึงขนาด

ชองกงจึงส่งพวเส่ง เป่าหยก ชิงฮาน ปลัซน ึงกชวตงกับชาวบ้าน
สามร้อยคนไปด้วย เยียบถนงไพร่พลเส่ง ฮวมกน แฮก ชิงถสนายคมทหาร
ห้าพันไปชุมนุมอยู่ทางประตูตงหมิงติดเตก ฮวยเอเอง กงชอหลง ชินโตว ลอหมง
หานายคมทหารห้าพันไปชุมนุมอยู่ทางประตูปักหมิงทิศเหนือ ชินเหว อิงจอ
ชวชอช เลงเสยนสนนายคมทหารห้าพันไปชุมนุมอยู่ทางประตูหน้าหมิงทิศใต้ ให้
เสงจันไปคอยจุดประทัดสัญญาณเป็นสำคัญ เยียบถนงและนายทัพนายกอง
ต่างคานบดามาเตรียมทหารพร้อมครนเวลาค่างต่างคนพากันยกแยกไปตามส่ง

ฝ่ายลชช หงของ ลกนเมอได้อังตงซัดเข้าไปในระหว่างเขาเตาะเกาะ
 แลวมไต่เหนอองตงซัดมความสงสัย จึงพากันขึ้นมาเลยไปถึงปากทางที่จะออก
 เห็นต้นไม้ใหญ่และก้อนศิลาสมทบปากทางไว้แน่นหนาคอกไปมิได้ จึงปรึกษากัน
 ว่าเราตองในกลอบายของอองตงซัดเป็นแท้ ครั้นเราจะถอยกลับออกไปที่
 ไหนจะออกได้ พวกไพร่พลเมืองเฮยวเฮยงคงจะตั้งกองรักษาปากทางไว้แน่น
 หนา ครั้นเราจะรบหักออกไปก็ไม่มีกองทัพมาช่วยตกระหนาบ ประการหนึ่ง
 ทหารทงป่วงกอดอาหารถึงสามเวลาอดไว้อ่อนกำลังจะสู้รบได้หรือ เรามา
 คิดอ่านหาทางออกไปตามบุญและกรรมเกิด

เมื่อปรึกษากันเห็นพร้อมแล้วจึงพากันแยกย้ายเที่ยวหาทางจนวนิ่งสว่าง
 ก็ไม่พบพอแลเห็นชาวนาเดินนำหน้าพวกเขาแสง เปาหยก ชิงฮาน ปกซน งกชวตง
 ลงมาตามชะงอนเขามความยินดี ลชช หงของ ลกนตรงเข้ามาตอกรบต่าง
 คำนับกันตามธรรมเนียมพูดเสียงบอกนายทหารทงสามให้คำนับเอียบกงซนผู้
 จะช่วยนำทางและคิดกลอบายจะเข้าตเมืองนนไห้แจ้งทุกประการลชช หงของ
 ลกนก็เข้าไปคำนับแล้วพูดว่าท่านไม่สงเคราะห์คราวนชวตซาพเจาทงสามและ
 ทหารทงสองพันคนก็จะพากันตายอยู่ในระหว่างเขานเป็นแน่แท้ เอียบกงซน
 จึงว่า เชิญท่านรับประทานอาหารเสียบางเล็กน้อยจะได้มกำลังเดินออกไป
 พวกเขาเอาอาหาร แจกจ่ายให้ นายทหาร และไพร่พลพอสมควรเสร็จแล้ว—
 เอียบกงซนก็พาคนเหล่านั้นเดินออกมาตามซอกเขา ถึงบ้านเฮยงลวจงพากัน
 เข้าไปพักอยู่ในโรง ครั้นตะจันบายได้เวลาเอียบกงซนก็บกรวยากหาอาหาร
 จัดโต๊ะและสุราเลี้ยงนายทหารทงแปดและทหารอิมสำเร็จแล้ว เอียบกงซน
 ลชชกับคนสามร้อยคนพากันลวงหนามาก่อน พวกเขาชิงฮาน เปาหยก ปกซน
 งกชวตง หงของ ลกนกับทหารตามมาข้างหลัง ครั้นเวลาค่ำใกล้จะถึงเมือง

เขยบกงชนจงเขาเชอกมตแขนลชยแลวจงมาถงปรตตงหมง พอทหารกอง
 หนันมาถงพรอมกนแลว เขยบกงชนจงร้องบอกทหารรักษาหนาทวาเราขอ
 เขยบกงชนอยบานเอียงลวจงจับตัวลชยมาส่ง ทหารรักษาหนาทกไปแจงกับ
 เลออเกงไททราบ เลออเกงโตแจงมความยหนดจงชนไปบนเชิงเทิน แสงเดือน
 สว่างแลเห็นกนถนตจงร้องถามวาเจ้าจับตัวลชยโตไหน เขยบกงชนบอกวา
 ลชยออกไปเที่ยวขออาหารกนที่บานเอียงลวจง ชาวเจ้ากบพวกชาวบาน
 ตามรอยคนชวยกนจับตัวมาส่งทาน เลออเกงมโตคตสงดยจงส่งผู้รักษาประตุ
 ให้เปิดรับนายปรตกเบตให้ตามส่ง เขยบกงชนกพาลชยและคนสามรอยลว
 เขาในปรตแลวก็เขากระบตเชอกมตลชยทุกวงชนไปบนเชิงเทินเขาชวาน
 ไล้ชาพนผคนชงรักษาหนาทเป็นอดหม่าน ทหารกองข่มและกองหนนยก
 ตามเขาไปได้ เลงจนจุดปรตคตสัญญาชนทหารกองข่มทงสวมตานกพากน
 ตริเขาเมอง เลออเกง เขยงกวนหง อดตงชตกชนมาคุมไพรพลเขาตอสูรบ
 กบทหารชองกงเป็นสามารถ

ฝ่ายอลบ หอชวชงรักษาปากทางอยบนเขาเลาะเกาะ ไตยนเสยงมา
 ลอกลของศกชองท ในเมองกตกใจ จงชบมาพาทหารรบมาถงเชิงกาแพงเมอง
 พบลชย หงชองไล้ชาพนผคนชย อลบกชบมาตรงเขารบกับลชย หอชวชบมา
 เขารบกับหงชองโตสบเพลิง ลชยยกเขาชวานพนอลบคชชาติตาย หงชองเขา
 งาวพนถกกลาง ตอหอชวชาติ เป็นสองทอน แลวตตเขาศวะระ แวงนมากบแผง
 ชางมา แต่เลออเกงนชบมาตรงเขารบกับชงฮานโตหาเพลิง เลออเกงเสยท
 ชงฮานเอางาวพนถกศวะระชาติแลวหวเขาศวะระมาสมทบทพพรอมกน

ฝ่ายชองตงชต เขยงกวนหงเห็นทหารชองกงหนานแนนเหลอกลางทจะ
 ตอสูจงชบมาหนยอนตลบมาตนทางชางตะวันออก จุตตเตกเห็นตงนงจงชบ

มาไล่ตาม องตงซิดเห็นทหารของกงไจมาแต่คนเดียวจึงชักมาหนักกลับเขารบ
 กบจัดตเตกสบทาเพลิง องตงซิดเข้าทวนแทงถกอกจตุตเตกตกมาตาย—พอ
 ทหารทงปวงซบมาตามมาทน ช้วยเองเห็นองตงซิดฆ่าพวกตจวตายกมความ
 โกรธเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถกคองตงซิดตกมาตาย นายทหารของกงซบมา
 กลมรวมรบกับเซียงกวนหงเป็นสามารถ เซียงกวนหงซบมาทนพลงและบ้อง
 บัดอาวอเหลือกำลังจนกแต่ในใจว่า เรนเกิดมาเป็นชายชาติทหารจะตายด้วย
 คมอาวอซาศักทำไม้ สู้ไม่ได้จะหนีไปกไม้พน ซาตจวตายเสียเองคกจวาคดแลว
 กชกกระบอออกเซอตคอตตาย ไพรพลทตตามไปนกกพากนคกเขาควนบยอม
 ตามภกตกบนายทหารของกงสน ดชยและนายทหารทงสามสบคนกพากนมา
 ประชมพรอมอยทบานเลาเอ็งผวาราชการจิงโหมาไซไปแจ้งความแกชองกง
 และโลจวนหงโหทราบ ชองกง โลจวนหงกพาทหารเข้าไปพักอยู่ในเมือง
 นายทหารทงปวง พากนมาคานบ แลวแจ้งความตามชงโตชยชนะ โหทราบทก
 ประการ ชองกงจิงโหเซียวเหยียงจตบญชทหารทมความชอบใจ แลวปรกษา
 แก่นายทหารทงปวงว่า เราโตเมืองเอียวเอียงนเพราะความคตของเอียบกงซน
 ไชจะสำเรจด้วยสตบญญาชองพวกเรานนหามโต จาจะตองมีหนังสือไปถึง—
 เตยเจียวทอโหมา โบบอกเสนชความชอบ ชอตราตง โหเอียบกงซนเป็นชนนาง
 มบรตาศกตจจจะสมควร เอียบกงซนตอบว่าซาพเจามความเจบรอนคด้วย
 แผ่นดิน จงมาชวยท่านคตอาน โหเสจรราชการ ไชจะปรารณนายคและลาภนน
 หามโต อกประการหนังสือตราชพเจาเป็นชาวนา ชานาญแต่ทจะประกอบ
 การปลุกชาวโห่งอกงามมผลบริบูรณ์ ชงท่านจะโหเป็นชนนางตำราชการน
 ไม่รจกชนบธรรมเนยมกสจวอาญาความผิด ซาพเจาจะชอเอาแต่อานาจชอง
 ท่านและบารมชองพระเจ้าแผ่นดินปกบองคัมครองไป จะได้อยู่ทำมาหากินใน

แผ่นดินมีความสุข ขงชวพเจ้าจากลาวทรงนบนความศตยมได้คบคบเบอนเบอน
มาрьяแต่ประการใดเลย

ชองกงเห็นเอียบกงชนไม่สมควร โดยจริงใจ จึงให้เจ้าพนักงานจัดเงิน
ทองเสื่อผามาให้แกเอียบกงชนแล้วพูดว่า ท่านไม่รักทำราชการก็ตามใจท่าน
เกิด จึงเอาส่งของนไปไว้ใตสอยกอน ภายหน้าท่านมกจธุระชดสนประการใด
จงบอกเราจะส่งเคราะห์ให้สาเรจสมความปรารภนา

เอียบกงชนคานบรบส่งของแล้วลากลับไปบ้าน ชองกงจึงส่งให้
เชยวเหยยง เชยนหงสอ แจงชอราชการ ไปตง เตยเจยวทอ ณ เมืองเมยจว
เตยเจยวทอได้แจงมความขนตจงมหงสอบอกชอราชการขงตบ้านเมืองใหญ่
น้อยไดนน ไทมาไซตอเขาไปขงเมืองหลวง จึงให้เจ้าพนักงาน นำชนกราบทล
พระเจาของฮยจงฮองเต ทรงทราบกมพระทษขนต ตรตปรุกษาชนนางทงปวง
จวชองกงยกกองทัพไปปราบปรามคตรฝ่ายทิศตะวันตกตบ้านเมืองหลายตำบล
มีความชอบเป็นอนมมาก เราจะปูนบำเหนจรางวัลด้วยของสิ่งใดและจะเลอน
ยศศักดิ์ชนเป็นชนนางตำแหน่งไหนจึงจะสมควรแก่ความชอบ

ชกไทอวยกรบาททลว่า ชองกงกับพวกทหารมีความชอบมากถ้าจะ
พระราชทานยศศักดิ์ หรือทรวยศขงต่าง ๆ ก็ตองให้เป็นลำดับ ตามสมควร
พระเจาของฮยจงฮองเตได้ทรงพงกเห็นชอบ จึงสั่งให้เจ้าพนักงานไปคัดเลือก
เอาเสื่อเกราะแดงหาทบ กับเสื่อเกราะสลดบตรอยยสับ และสรวาตามรอยสลับให้
แล้วรบส่งให้เอาไหมทองปักเป็นอักษรไว้ทองเรียกว่า 'จินตงโป๊ก' แปลว่า
ช่วยบำรุงแผ่นดิน โดยสตยชอศจวิต ให้ชกไทอวยคมไปพระราชทานชองกง
และพวกทหารทงปวง กับเอาทรวยศขงพระราชทาน ให้เตยเจยวทอผู้จต
บัญญัติความชอบเขามากกราบทลด้วย ชกไทอวยกถวายบังคมลากลับมาบ้าน

เตรียมตั้งของทพระราชทาน พร้อมแล้ว ก็ออกจากเมืองตงเกีย ตรงไปยังเมือง
เจียะคเตย

เตยเจียวท้อแจ้งความว่า ชกไท่ฮวยคุมของพระราชทานมากออกมา
ต้อนรับ เชิญชกไท่ฮวย เข้าไปในเมืองแล้วชกไท่ฮวย ก็เอาตรา กับเสื่อเกราะ
ออกแจกจ่ายให้ทหารในเมือง แล้วใช้ให้ทหารมาแจ้งแก่ชองกิงยงเมือง—
เฮยวเฮยงก่อน ชองกิงแจ้งความก็ชวนทหารทั้งปวงออกมาต้อนรับชกไท่ฮวย
เชิญหนึ่งสี่รับสั่งออกอ่านใจความว่า “ซึ่งประเทศทั้งปวงก็มาอ่อน
น้อมอยู่ในอาณาเขตแผ่นดินชอง บัดนี้เองแข็งคัดตั้งตัวขึ้นเป็นออง
คเอาเมืองขึ้น ในแขวง ตงเกีย ไปเป็น เขตแดน เมือง ฮ้วยไซ เป็นอัน
มาก ด้วย—อองแข็ง ประพฤติการไม่ถูกต้องธรรมเนียม พาและคินก็ไม่
ยอม เผลอญให้ชองกิงแม่ทัพกับพนองทั้งปวง รับอาสายกกองทัพมา
จะปราบปรามแขวงเมืองฮ้วยไซให้ราบคาบ ชองกิงกับทหารทั้งปวง
มีความชอบมากเป็นอย่างยิ่ง จึงพระราชทานธงปักด้วยไหมทอง เป็น
อักษรสตัวให้แก่ชองกิง เสื่อเกราะและสิ่งของต่าง ๆ นั้นให้แจกแก่
นายทหารตามสมควร” ครั้นจบหนังสือรับสั่งแล้ว ชองกิงกับพวกทหารก็
คุกเข่าถวายบังคมตามธรรมเนียม ชกไท่ฮวยเอาของมอบให้ชองกิงกับเสื่อ—
เกราะและสิ่งของพระราชทาน ออกแจกให้นายทหารเป็นลำดับกันตามยศศักดิ์
โดยสมควรเรียงแต่จวบ ตงเผง เฮยจ ชอเหลง ชกเถยจ ชอจัน มกทอง ลุยเหง
นายทหารทั้งแปดไปรักษาอยู่เมืองเนยจวกับนายทหารที่ชานาญฝ่ายเรือไปตั้ง
รักษาอยู่ ณ แม่น้ำฮวดกิงยงไม่ได้รับสั่งของพระราชทาน ชกไท่ฮวยจัดให้
ทหารคุมตั้งของไปมอบให้นายทหารเหล่านั้นเสร็จแล้วชองกิงแจ้งความขง
ตเมืองได้และเสียนายทหารเมืองฮ้อบักทำลายนายให้ชกไท่ฮวยฟัง

ชกไทยวจงพตวาทงทานตไตเมืองทงหลาย เตยเจยวทอบอกขอ
 ราชการเขาไปกราบทลเป็นหลายครงแตททานไตเสียนายทหารนนยงไม่ทราบ
 ถาซาพเจ้ากลับเขาไปในเมืองตงเกียจะทลชแวงให้ทรงทราบ ชองกงมความ
 ยนตจจต ไตและสรามาเดยงชกไทยวเสจรแแลว ชกไทยวกลาออกจาก
 เมืองเฮยวเฮยง ชองกงกบนายทหารกพากันออกไปส่งชกไทยวแลวกลับ
 เขาเมืองปรกษาการทจะยกกองทัพตไปอีก พวเสจรบอกวาตงแตนไปมี
 แมนาตลตไปจนถึงปากน้ำอดกตง ชองเจงจตให้ทหารและไพร่พลมาตง
 รักษาอยู่จะตองจตทัพเรือไปจึงจะได้ ถาพนปากน้ำอดกตงไปถถึงแม่น้ำ
 เกาฉวนหอหน้าไหลเซยวตลเดยวชอมกล ถาทัพเรือไปตทกเมืองปากน้ำไตแลว
 ตองเดินบก ขามเขาตงจวชว และไตยนชาวเลาตอวา มีบศาจตราชนก และทำ
 ชนตรายแกมคณจนไม่อาจเดินทางไปมาได้ ถาพนทนนไปไตก็ไถลเมืองชนจว
 ชองกงแวงความจงใจให้เบเหลงไปบอกกบตจน เตยสนและพวกทหารท
 ชานาญทางนำให้จตเตรียมเรือรบยกไปตปากน้ำอดกตง เบเหลงกคานบลา
 ธิบไปแวงกบเตยสน และนายทหารเหลานน แลวก็ยกกองทัพเรือ มาไถลจะถง
 แวงวาชองเจงจตให้ทหารและไพร่พลตงรักษาปากน้ำอดกตงอยู่ เบเหลงกรบ
 กลับมาแวงให้ชองกงทราบ

ชองกงจงถามนายทหารทงปวงว่าผู้ ไตจะอาสายกไปรบกกองทัพเรือ
 ทแม่น้ำเกาฉวนหอไตบาง ชงชาน ปกชน กชวตง ฉายยมมย เซยเดยง
 ตชงทหารทกนายรบวาพวกซาพเจ้าขออาสายกไปเอง ชองกงจงวาทานทง
 ทกจะรบอาสาไปกตแลว ทปากน้ำอดกตงรมล่งนนมแตกเขาใหญ่ถตไปก็เป็น
 แมนาตลต ชองเจงตงเมืองไวเซมแวงให้ทหารอยู่รักษากวตชนชงจะยกเข้า
 ทกเมืองนนไตยาก พวกท่านจะไปจงอย่าได้ประมาทการตงไตตองปรกษากัน

ไทเห็นสมควร ส่งแสงแจ้งเกณฑ์ทหารไทหมนหนงซึ่งอานกับนายทหารทงหา
กคมทหารออกจากเมืองเขยวเองยกตรงไปปากน้ำอวดก้ง

ฝ่ายนายทหารทชานาญทางนา ยกทัพเรือมาทางอะชัยออกปากน้ำ-
ก้งเคา เตยสนงจึงพูดว่าเดิมเบเหลงมาแลวกลับไปแจ้งความให้ของก้งทราบ
ของก้งคงจัดให้ผู้ โดยก้งกองทัพมาคอยรับ พวกเรารบอตลาหไปโทงทเศยจะ
ได้พบปะกัน ลจุนตอบว่าแต่เรายกกองทัพเรือมา ครวงนากเป็นกตุแลงนากไหล
ลงแลวและตก ๆ ตน ๆ ทวงเรือที่จะไปนกกนถาวรนกดวยเรือของเราจะ
ชนไปก็ไมแจ้งว่าเป็นอย่างไรต้องไปตรวจดูให้รู้ท่าเลททางตก-ตนกอน ภาย
หลังจึงคอยยกกองทัพเรือตรงไปจึงจะไม่เสียที เสงบน ชวเกงเหลง ตยวง
สามนายได้ฟังจึงตอบว่า พวกข้าพเจ้าจะไปตรวจดูให้รู้การชาคกด้วย ลจุน
เตยสนกกับนายทหารทงปวงกเห็นชอบ จึงจัดเรือรบขนาดเลกกับทหารร้อยหนง
มอบให้ นายทหารทงสมกกลงเรือรบทวนนาไป เตยสน ลจุนกองทัพใหญ่ก็
หนุนตามมา

ฝ่ายงยเจยวตตเจ้าเมืองอวดก้งเสยนนเบนชาวเมืองเขยงอานในเขต
แดนช้อยไซทศตะวันตก เตม่งยเจยวตตเป็นโจรเทยวตปลนอยู่ในแม่น้ำและ
ทะเล ชองเซงแจ้งว่า งยเจยวตตมมมอเซมเซมแจ้งเกิดยกปลอมมาตงให้เป็น
ชนนางนายทหารอัยรักษาเมืองอวดก้งเสยปากน้ำอวดก้ง มมาตมาหนงเรียก
ว่า สวยจอลวเบ ปร้างสงใหญ่ชนเขาลงทะเลควบชไปได้ไมมาใดเสมอ
เหมือน งยเตยวตตตนนถองาวเบนอ่าวอหนกหาลชชงมมอเซมเซมมทหาร
รองสามนายคตเตยเกงใจว เล่าต สนควยชานชานาญทางนากบไพรพลหา
หมนอยู่รักษาปากน้ำอวดก้ง งยเจยวตตแจ้งวราชองก้งยกกองทัพเรือและบก

มากจาดไฟพลขนรภษาทนาตเซงเตม แลจไหไปชมอยุมผงนอถกกาแพง—
เมือง...

...มายเตงปน ชาวเกงหลง ตอจคมททการลวงหนามาโถสจรงผง
ปากนาอวตกิง ประมาณทางตสยด ไมเทนมเซอและไฟพลทงปดง กษกถวง
เซามาจนเห็นกาแพงเมืองฮวดกิงทาดวยศลสูงใหญ่ ปรระตักจแพงเมืองทว
ดวยศลนแนทนาทกจะตทกอยางไร ไดตองกลบไปบอทไหแม่ทพรือทราช
บรภษาแลวดตามนายกทนเรอกลบบพอ ไดชนเสยงกลองรบกตกใจแล เห็นพวก
ไฟพลในเมืองตรกนออกระตมยงเกาทณทพิงแหลนหลาวและชวางกอนศลา
ลงมาดงทาฟน เดีงปนถกเกาทณทเจบปวยททวรกพิพาทนไปชาดใจตายตาม
ทาง ชาวเกงหลงเห็นวาเสยทจะไดตหนลงนา พอกทหลาวลมลงตาย ตอจ
ตกใจไดชนผง ไฟพลในเมืองชมอยุกตรกนเซาตบตสจงไดและชาททว
เมืองฮวดกิงตายเบนนอนมากทหนรอดไปตามลบบเคษ ทหลวและไฟพลใน
เมืองฮวดกิงเสยไดชชชนะกกลบเซาเมืองคมตวตสจงไปไหหุยเจยงตตทุกถง
ไหเอาชยงไปชาเดยแลวดบรภษากบนายททววา พอกชองกิงมาตอดแนมต
ทวงทบคนเรากชาตายเดยเบนนอนมากทหนเอาชวตรอดกลบไปกคิงบอดไห
ยกกองทพรือมาอก พวกเราชยออกตอตตงมนรภษามืองโถดถวด้วยมือ
จนกอนชนอองมทงตอมาวว อองโทชยเบนนโหไดตรองดูดาวพวกเซา
เนยชวเปาะมาลอมดาวเราใจกบเซางเมืองฮวยไซนกระเปปรวณ ไหพวกเรา
รภษาดวและบ้านเมืองไวอยาไดนอนใจ

เลาตนายททวจววา ชาพเจาไดชนชาจววา พวกเซาเนยชวเปาะยก
กองทพมาเซมแซง เตยสน ลจุนนชานาญทางเรอชาพเจากมไดกถวมมือ

ถ้ายกมาจะออกต้านทานให้ท่านตัสกครองหนง ฮันค้ายจงวาถากกองทัพของกง
 ยกลวงเข้ามาในเขตแดนของเราท ไหนจะรุกรานในเมืองลกตนอย่างไร เรา
 เตรียมกองทัพไว้คอยสู้รบฆ่าเสียให้หมดตัสกวรหนงกเขตหลาบ งุยเจียวตติ
 ได้ฟังจงวาถาพวกเจ้าจะยกออกต่อสู้เราจะจัดกระบวนทัพให้

พูดตงนบกสงไหเตรียมเรอรบไว้ทปากนาพรอมจงจัดไหเลาตชม-
 ไพรพลไปช่มอยู่ทิศตะวันออกกของหนงให้ฮันค้ายยกกองทัพเรือไปช่มอยู่ริม-
 ดานปากนาอวดกตทิศตะวันออกกของหนง แลวกสงวาตวเราจะยกทัพใหญ่
 ออกรบทางทิศตะวันตกพวกท่านจงตขางหลังเข้ามาจงพรอมกันไหเตยเก็งใจ
 อยู่รักษาเมือง แลวกงุยเจียวตติกับนายทหารยกกองทัพเรือแยกย้ายกันไปตง
 ค่ายอยู่

ฝ่ายทหารเสงปนแตกหนมาแรงความแกลจนวา เสงปน ช่วเก็งหลง
 และทหารทงปวงตายเบอนันมากแต่ชวงชาติกจับไป ลจนได้พังก โกรธนั้
 จงสงไหยกกองทัพเรือออกพรอมกันทงตองตามบรรดาตวนายทชานาญทาง
 นากอฮาวอต่าง ๆ ยนอยู่ครษะเรอตรงมา ไกลจะถึงปากนาอวดกตเทนกองทัพ
 เรอของชาติกยกตรงมาทิศตะวันตกเบอนันมาก กองทัพพวกชองกงกตง
 กระบวนคอยต้านทาน

ฝ่ายงุยเจียวตติยกกองทัพมาตงคอยอยู่ ครนเทนกองทัพพวกชองกง
 ยกมากเรงเรอเขาปะทะกัน ลจนตรงเขารบกับงุยเจียวตติโดยตบเพลิงยังไม่
 แพชนะกันทัพเรือเมืองอวดกตกหนนแนนเข้ามาไพรพลทบนฝงกยงเกาทณช
 ระตมลงไปตงห้าฝน ไลวงวนเฮียนกโดดลงเรือได้ไลซาพันไพรพลเมือง
 อวดกตตายเสียเบอนันมาก เลาตคองชมเทนตงนบกยกทัพเรือชนามเข้ามา
 ทางทิศตะวันออกพบไลวงวนเฮียนเขารบกันได้หลายเพลิง เลาตเอาทวนแทง

ถูกโลว่งวนเฮียนตักนาตาย เอียบเซงเหตงนวกไกรอตรงมาเอาหลาวพุ่งถูก
 เลือดพลัดตกจากเรือจมนาทาย เตยหวย เตยสน อวนเซียวเหงา อวนเซียวชด
 กรุกชนาบเขาไปช่วยลจุน งยเจียวตตเหตงนวกลาทพเขาปากนา ลจุนไม่
 อารกไล่ถอยทัพเรือไปทางปากนา สดบลดงมนอยแลวดตรวจดูทหารไม่เห็น
 โลว่งวนเฮียนกเสียใจ

เตยสนจงพูดวาทปากนาอวดกนากลก แมนากวาง กาแพงเมือง
 เขมแซงจะยกเขาหกอย่างไว้ได้ เวลานยกเขารบมชยกเพราะเอียบเซงฆ่า
 ทหารเมืองอวดกิงตายคนหนง ทหารเมืองอวดกิงจงลาถอย ถ้าไม่ดงน
 แลวพวกเรากเหลอที่จะตันทานตองจัดให้ผู้ใดไปแจ้งความของกิงขอ—
 กองทัพมาเพิ่มเติมแก้แค้นให้จงได้ ลจุนกเห็นชอบจึงให้โตจรับไปแจ้งความ
 แก่ชองกง โดยเร็ว

ฝ่ายชองกงกับพวกนายทหารทงบ่วงตรวจการที่จะสรบอยุ่ พอโตจ
 มาถึงกแจ้งความขงลจุนกองทัพเรือเสยทหารสนายโทชองกงพง ลจุนส่งมา
 มรชอกกองทัพยกไปช่วย โดยเร็วชองกงแจ้งวาเสยทหารสนายกมความเสย-
 ตายนกจึงคิดว่า ขงชานกบนายทหารทงหารบอาสายกไปช่วยกองทัพเรือ—
 เหตุโดยกกองทัพไปจนบ้านนยงไม่ถงเห็นจะตคอยุ่ททานเนนแปงเนยจึงได้—
 ฐาอยุ

คิดแลวจงถามนายทหารว่าผู้ใดจะอาสายกไปช่วยทัพเรือหักเอา—
 เมืองอวดเสยปากนาอวดกิงโตบาง เอียนชุน ตนตต เอียนเซง เบเหลง ฮวยเฮง
 กงชอหลง ขนตลเจตนายรบวาพวกข้าพเจ้าขออาสาไปชองกงโตพงกยนต์
 จดทหารโทหมนหนง นายทหารทงเจตคานบลาคมทหารออกจากเมืองไป
 ยงปากนามเมืองอวดกิง ลจุนกบพวกพองเหลวนนแจ้งความกชอกตอรวบรวมเชญ

โดยชนกับทหารทั้งหลายเข้าค้ายค้ำบักนั้นตามธรรมเนียมแล้วเขียนแจ้ง—
 พุดว่าของกงส่งมาให้ท่านตรีกตรองจึงต่ออย่าประมาณแก่ข้าศึก... เวลาพรุ่ง
 เราจะลอบไปสืบดูให้ไตทวงทกอน แล้วจึงคดอธิบายหักเมืองต่อไปถึงได้ฟัง
 กตใจสงโหดโตะและสวามาลยงกัน

ฝ่ายงยเจยวตควรนลากองทพกลบเขาเมืองแจ้งว่าเสียใจตั้งนายทหาร
 รอกมความวิตกพุดว่าจะคิดอันตยสู้รบประการใดให้กองทัพพวกของกง
 แตกหนีไปได้... ฝ่ายเจยเจยวตก็เห็นชอบจึงส่งอนคายให้เตรียมเชอเพลิงและเกาทณทัไวพร้อม
 ให้ยลลงหน้าไปก่อน... แล้วงยเจยวตคคัมไฟรพลยกคัพเรอหนนฮนคาย
 ทหารกองหน้ามาในเวลากลางคนตรงมายงเรอกองทพพวกของกง

ฝ่ายลจมนึงปรักษจักรารอยู่กับทหาร ครั้นเวลาค่ำก็ส่งให้เตรียม
 กกรโฉบของกนฮนตรายต่าง ๆ และผลัดเปลี่ยนกันหลับนอนครันตักประมาณ
 ตามยามเศษพาคันหลับเสียสิ้น ฮนคายกองหน้ายกตรงมาถงเห็นทหารแผ่นดิน
 ของหลบตมทฮนคายกคัมไฟรพลเขาเชอเพลิงจคเรอคายระคมยงเกาทณทัไว
 เขาไปทเรอคองทพ... เสียงกลองและมาลฮฮอง... ลจมนึงกับทหารทงปวง
 ตกใจตมถวยฮาวอตรงมาทศระเรอเห็นไฟตคชน ลจมนึงจึงว่าเวลาค่ำวัน
 ถูกอธิบายของขรคกแล้วจึงช่วยกันให้เขมเขงเกิดกตรกนเขาสุรบมได้คตแก
 ฮวตบาง กตบไฟไม่ไหตคดลกลามตชไป ลจมนึงตรงเขารบกับฮนคายเป็น
 เสรมารถ... งยเจยวตคคองทลงกเรงเรอหนนเขามา... เขียบเขงเขารบกัน
 งยเจยวตได้สามเพลิง... งยเจยวตเขาเกาทณทัยงถูกบ่าเขียบเขงเจบยว
 ยงนุก ทหารกเขาพยงพาเขียบเขงถอยเรอหนีไป ฮวนเขยวช ฮวนเขยวเทงา—

อนเรียววัด เม่งคัง โฮวเกียนก๊กหนนเขามาสูรบกันเป็นอลหม่าน ชนค้าย
 ทหารมองอดตงเห็นทหารของกงหนนมากกลัวจะเสียทกตง ไทหนตระ
 เวศตามนาดาถอยเขามาเมือง งยเจยวตตฤยกตามเขามา ลจนกบทหารทงปวง
 เห็นวายนไม่สว่างคกไม่ยถตามไปจนกนพักอยู่จนสว่าง จึงให้ตรวจตุงของ
 และทหารใหม่ไฟไหมเรือรบเล็กเสยเสดตบลา ทหารล่อเคณฑเป็นอนมาก
 เสยบเรงถูกเกาทณทชดไม่ออกเจบเหลอทนชาติใจตาย นวยทหารนอกจาก
 นนไม่เป็นอนตราย แต่เอยนเรงนนหลายไปไม่แจ้งวจะเป็นอย่างไรกพากัน
 วกกยงนถ

กงชอหลงพตวา เอยนเรงเป็นคนฉลาดทวการตั้ง ไตไม่พลงพลาต
 เห็นจะไม่เป็นอนตรายหรือวามเอษณะสูรบกว่าตงขุมน เอยนเรงตด ไปใน
 เรอชากกตอกกระมิง ตองจตให้ไปเทยวพงชวตูกตองจะรูเน ลจนได้พงจง
 ไททหารเทยวสบูคยงไม่ไดคความจง ไททหารตงเรอรวมไปแจงแกชองกง

นวยเอยนเรงเมอชากกยลมาปลนค้ายกำลงสูรบกัน เอยนเรงเห็น
 ไตทกชาไฟรพลตายนายหนงแล้วถอดเอาเศอเขาตวม ได้ปลอมตัวลงไปอยู่
 ในเรอขยเจยวตต ครนงยเจยวตตยกกตุงทพกลบเขาเมืองเอยนเรงกปลอม
 เป็นพวกไฟรพลเขา ไปอยู่ ในเมืองชางประตูปักหมงคอยดูทวงทจะคตทกเอา
 เมืองอดตงเสยอยทกเวลา

นวยชงอนกบทหารยกไปชวยกองทัพเรือ ณ เมืองอดตงเสย—
 ปากนวดอดตง เตนกองทัพชามเนนเดยะไซเนยไปถึงปากทวงเขาตงชวกพก
 กองทัพหยุดอยู่ ชงอน ปลชน อานยนมย ังกชวตง เฮมเสยง ลเซงจง
 ปรกษวกนวาเราเตนกองทัพมาประมาณครึ่งเตนเศษกยงไม่ถงปากนวดอดตง
 ชางหนานนยงมตวนเนนประมณยอยู่จะคตชวนประการใดตจจะชามเนนไปได้

เฮียเสียงพูดว่าขงดานเนน แปงงเนยเนนเข้มแข็งนัก โดยจะหักเอาฝีมือ
 และกำลังเหนจะไม่ได้การต้องคอยบายจัดทหารแยกเป็นสามกองให้ไปชุมนุมอยู่
 ริมเนินสองข้างซ้าย-ขวาข้างละกอง ๆ หนึ่งยกไปรบล้อมมาแล้วจุดประทัด-
 สัญญาชน กองชุมทั้งสองยกเข้าหักเนนก็คงเอาชัยชนะได้ ขงอานได้ฟังก็
 เห็นด้วยจึงตอบว่าบายนตหนักหาทเปรียบมิได้ พุดตงนนักให้อานยอมมียกกับ
 งักชวนตงคุมทหารไปชุมนุมอยู่ใกล้ด้านสองข้างซ้าย - ขวาแล้ว ขงอานก็คุม
 ทหารมายังหน้าดานเนนแปงงเนยรอนท่าท่ายให้ออกรบ

ฝ่ายลหยงผู้รักษาเนนแปงงเนยเป็นหลานของชนของมทหารสอง
 นายชอบตเขียนกับเจียวเซ่งฝีมือเข้มแข็ง คุมไพร่พลหมื่นหนึ่งตงรักษาเนน
 แปงงเนย เวลาเวลานนลหยงออกจากราชการไพร่พลเข้าไปแจ้งว่าขงอานยก
 กองทัพเรอมาทาบ ลหยงได้ฟังจึงปรึกษากับนายทหารทั้งสองว่าเมื่อก่อน
 หน้าสอง-สามฉนวน อองเซ่งซึ่งเป็นพี่ของเจ้าของเรามาหนึ่งสอมาให้พวก
 เราอดตาหระวงรักษาหน้าทเซ่งแทนใหม่คง บदनกองทัพพวกของกิงยกถวง
 เขตแดนเข้ามาจะคิดต้านทานอย่างไรดี

บิดเขียนนายทหารจึงตอบว่า กองทัพพวกของกิงยกถวงเข้ามาจน
 ถึงด้านซ้ายเนนแล้ว ข้าพเจากับท่านยกออกไปฆ่าเสียให้สิ้น ลหยงได้ฟัง
 ก็เห็นชอบส่งให้ไพร่พลเตรียมเครื่องศาสตราวุธพร้อม ให้เจียวเซ่งอยู่รักษา
 ด้านเนนแปงงเนยแล้ว ลหยงกับบิดเขียนคุมไพร่พลหาพี่น้องออกจากด้านมา
 ขงอานเห็นกยนตงตั้งเป็นกระบวนคชยรบ สองทัพเข้าปะทะกันบิดเขียนก็
 ขับมาตรงมาเอาทวนแทง ขงอานเอากะบับรบกับได้สับเพลง ขงอานแกลง
 ขับมาพาทหารถอยหนี ลหยงกับบิดเขียนไม่รทกคุมไพร่พลรุกไล่ตามไป
 ประมาณทางได้สับล ขงอานให้จุดประทัดสัญญาชนกองชุมทั้งสองข้าง

ได้นอนเตียงประทศกตรกนหกเขาดานได ึงกชวตงเขาไฟจุดติดดานชนแลว
 ไดฆ่าพันไพรพลในดานอยุสับสน บัดเขียนกอนทวดทงกอนทวนรุกได
 ทหารชองกงไปได้นอนเตียงประทศ พอมวไชมาแจงวาททหารชองกงหกเขาดาน
 ไดลทงไดพงกเสยใจยกกอนทพกลับ ชงฮานเห็นไฟติดในดานชาศกกพากน
 กลับจยกทพทวนไลชนาบมาทน ชงฮานฆาปตเขียนตาย ลทงเห็นว่าเสยท
 กนเขาป่าไป ฮานยมมยไลตามทนเขาทวนแทงถกกลทงตกมาตาย ชงฮาน
 กยกกอนทพตรงมาดานพทททาวอยุ ึงกชวตงจับตัวเจยวเสงไดเฮามาอบ
 ใหชงฮาน ๆ กเสง ใหเขาตัวเจยวเสง ไปตัดศรชะเสยบประจัน ไวหน้าดาน
 แลวกยกกอนทพเขาสมทบทนทงสามกอนตรวจจุดทหารไมเห็นลเซงกบทหาร—
 ทลายสับ ชงฮานจงถามนายทหารวาลเซงหายไปไหน ทหารบอกวาชาศก
 พันตายเสยแลว ชงฮานแจงความกรองไหแลว ใหทหารไปเอาศพลเซงมา
 ใสหีบจตุการศพตามยศชุนนางนายทหารผงไวแลวกยกกอนทพเขาพักอยุใน
 ดานเนินแปงเนยสามเวลา รงชนเขาชงฮานกนากองทพออกจากเนินยก
 ตรงไปแม่น้ำเกาอวนหอ โกลจะถงจงพทททาวตงคายนอยุเซงเขา โกวชัว
 แลว ใหปกชิมคมทหารพันหนง ไปสืบตรความแลวกลับมาแจงกับชงฮาน
 ว่า ตงแตแม่น้ำเกาอวนหอไปประมาณทางเกาสบล ชาศกยกทพเวรมา
 ตงเรียงรายตลอดไปทงแม่น้ำแลวตงคายนอยุบนผงเซมเซง ตตเอาไม้แก่นมา
 ทวคายนนคง หลังคายนความสูงแทบเทาภเขาแลวจุดไฟพรพล ใหตรวจ
 ระวังทกเวลา ชงฮานไดพงจงถามนายทหารทงปวงว่า ผู้ใดจะคิดประการใด
 เสยเสยจงตอบว่า ชาศกรวาวรายกกอนทพใหญมากตองตงรักษาใหม่นคง
 ตามธรรมเนยมบ้านเมือง เราจงเตรียมกองทพยกเขาหกคายนนบกกอน ถ้า

สมเด็จพระปวารณาตพเรือไม้ตองตงแตกอยู่เอง ซึ่งฮานไต้ฟงก็เห็นชอบด้วย ครนรุงชนเขาก็จงดกองทัพเป็นกระบวนยกแยกมายังด่านแม่น้ำเกาฉวนห่อ

ฝ่ายบุนย่นชฉงผู้รักษาแม่น้ำเกาฉวนห่อเป็นเทือกเถาชาวเรือหา เลี้ยงชีวิตสืบมา บุนย่นชฉงฝีมือเข้มแข็งใช้อาวุธเกาทัณฑ์หนักแปดสิบชั่ง กับท่อนยาวอันหนึ่งสำหรับมือเดมทได้สามานเป็นพธองกบองแข็งๆ ตั้งให้ เป็นที่โต้วกำขนนางนายทหารอยู่รักษาแม่น้ำเกาฉวนห่อ บุนย่นชฉงมทหาร อยู่สองนายแซ่เต้า ชื่อเฮ็กโฮ้วหนิง แซ่โจ้ว ซอคว นายทหารทั้งสองนี้ เป็นคนชาวตำบลเซียงตงแม่น้ำเซงห่อ ในแขวงเมืองฮวยไซมฝีมือเข้มแข็งคม ไฟร์พลรักษาแม่น้ำอยู่

เวลาวันนั้นบุนย่นชฉงออกวาราชการขนนางนายทหาร พร้อม— แฉงวากกองทัพของกงยกมาใกล้จะถึงแม่น้ำเกาฉวนห่อ จึงพูดกับนายทหารว่า กองทัพพวกของกงยกมาถึงแม่น้ำเกาฉวนห่อปวารณาจะไปตเอาเมืองซนจิว ให้ได้ ซึ่งตำบลแม่น้ำเกาฉวนห่อนักเขมตสำคัญด้วยเป็นถนนทางเมืองซนจิว ถ้ากองทัพของกงข้ามแม่น้ำไปได้เมืองซนจิวก็คงเป็นอนตรวยจะตองตงรักษา ปากน้ำไว้ใหม่คง

พูดไม่ทันขาดคำ - พอมารู้ข่าวมาแจ้งความจากกองทัพแผ่นดินของ ยกมาถึงแล้วบดินรืองทาทายให้ออกรบบุนย่นชฉงไต้ฟงก็โกรธแค้นตวจนมา คมไฟร์พลออกจากร้ายมาตั้งเป็นกระบวนรบ สองทัพเขาปะทะกันฮานย่มมย จึงเข้าต่อสู้กับบุนย่นชฉงได้หลายเพลง บุนย่นชฉงแก่งทำแพชักมาหนี ฮานย่มมยไม่รทกรักได้ไป บุนย่นชฉงเห็นได้ทักชนเกาทัณฑ์เห็นยวนนำว ยิงมาตักหน้าฮานย่มมยพลตตกจากม้าลง ซึ่งฮานเห็นก็ตวังมาช่วยฮานย่มมย

ไปได้ เล่าเฮ็กโฮ้วกับโจ้วคหวทหารสองนายกรบเข้ามา ซึ่งท่านเห็น
เหลือที่จะตาทานกลาถอยกองทัพไปบนยี่นชของโตชยชนะกยกกองทัพกลับ
เขาคาย

ฝ่ายซึ่งท่านถอยหนีไปประมาณทางหาสบลตงคายนกลงโจ้วชานยมมย
ถูกเกณฑ์ทพษกาเรบชนกชาติใจตาย— ซึ่งท่านว่าเวลาอนนเสยทหาร
เอกผหนงเราเดยตายนก็จะคตอบายประการ ไตจงจะเอาชยชนะชาคก ไต—
เฮยเสยงจงจาทตาบลแมนาเกาฮวนทอนน พวกเราไมมผู้ ไตรวาทาเลททาง
จะเป็นอย่างไรบ้าง ตองสยี่สวทตาบลน ไตรวาทาทากอนกคองเอาชยชนะ ไต
ซึ่งท่านกเห็นขอบจง ไตเฮยเสยง ไปเทยวสพบผู้เฒ่าคนหนงชานชานาญใน
การศกภพามาคาย

ซึ่งอนจิงพูดแกมเฒ่าจาทานเชไวชอโต ไตเมตตาชยชนะจหนทวง
ไตชอพเจาดวย ผู้เฒ่าบอกจาทาพเจาแชนงชอกต ซึ่งท่านจะทาศกภบของชง
ชอพเจาจะชแชนง ไตตงแตนไปตงศาลเจาเกาฮวนทอควรรจะชมกคอง ทัพไจ—
ชางหลตศาลเจานนคคายชวยชิตลตตไปตงเมืองชนจจ ทานจตทททท อกกคอง
หนงไปตงชยทศาลเจาเลงของเบยจ ฮยาไทกกองทัพเรอในแมนาชนไปชวยไต
แลวยกเขาทคคายกคองสมคความปรารทนา ซึ่งท่านแชนงความกยนคเอาเงินสยบ
ตาลงวางวลให้ ผู้เฒ่ารบเงินค่านับลาไป

เฮยเสยงจิงพตคบซึ่งท่านว่าชาคกมชยชนะ ไปครงนคองมใจกาเรบ
เราไทททททเทยวพตว่าชาคคเสมยงจะถอยกองทัพไปตงม่นหาเสมยงฮาทท—
กอน ถาชาคกแชนงความคคองยกกองทัพตามไปปลนคายในเวลา คางนนเรา
จิงจตททททแยกคกันไปชมชยตามคามผู้เฒ่าบอก ถาชาคกยกมาปลนคายจะได้
ชอกตาทานทานใจแลวยกคตกระหนาบเขาไปคองสมคความปรารทนา

ซ่งฮานเห็นชอบด้วยกึ่งทหารใหญ่กองทัพถอยไปประมาณทางได้
 หวสปลดตงคายนกลงไว้แล้วจึงให้กัชนตงคุมทหารไปข้อมอยู่ที่ศาลเจ้า-
 เล็งฮองเบียวกของหนง ถ้าได้ย่นเสียงประทศกใหญ่กออกสกัดกองทัพเรือชาติก
 ไว้ ให้ปักษ์ชนคุมทหารเตรียมเชอเพลิงไปข้อมอยู่ริมค่ายกของหนงถ้าเห็นชาติก
 ยกมาขวางนกลงเขาตคายนชาติกเขาเชอเพลิงจุดให้ลุกรุ่งโรจน์ชนเป็นสำคัญ
 นายทหารทั้งสองยกแยกกันไปข้อมอยู่ตามสั่ง ซ่งฮานก็ให้เอาแพะมาผูก-
 ติดลูกกระพรวนไว้ในค่ายทำเป็นอบายเหมือนนมผู้คุม พอเวลาคากยกกองทัพ
 ออกจากค่ายแยกย้ายกันมาข้อมอยู่ตงสถานคอยฟังเสียงประทศเป็นสัญญาณ

ฝ่ายบุนยนชฉองโตชยชนะกกลับเขาค่ายใช้ไฟพรพดมาสอดแนมดู
 ได้ข่าววากกองทัพของกงตงสนเสียบยงอาหารถอยกองทัพห่างออกไปอีกห้าสิบ
 เล้าเฮ็กโฮ้วสำคัญว้างริง จึงแจ้งกับบุนยนชฉองวากกองทัพของกงโมมเสียบยง
 อาหารถอยกองทัพห่างออกไปทหารเห็นจะอดอยากไม่บริบูรณ์เวลาคำวนน
 ยกไปปลนคายนชาติกคงสมความคิด บุนยนชฉองก็เห็นชอบจึงให้-
 โจ้วคิ้วอยู่รักษาค่าย บุนยนชฉองกับเล้าเฮ็กโฮ้วยกกองทัพตรงมาในเวลา
 กลางคณตงคายนกองทัพของกงตงประมาณสามยาม ไดย่นเสียงลูกกระพรวน
 ในค่ายตงกสำคัญวาทหารหลบหมด บุนยนชฉองกับเล้าเฮ็กโฮ้วเร่งขับทหาร
 เข้าไปกเห็นแต่ค่ายเปล่ากตกใจทนมากลับ ซ่งฮานเห็นตงนนจึงจุดประทศ
 สัญญาชนกของขุ่มตงตทศกตรุกนไล่ซาพนตะลุมบอน บุนยนชฉองรองสั่ง
 เขาเฮ็กโฮ้วให้หักตรงไปค่ายตัวเราจะหักไปแม่น้ำเกาฉวนทอบอกให้กองทัพเรือ
 ยกมาช่วยรบออกตงนนแล้วสองนายก็ช่วยกันหักออกมา

ฝ่ายปักษินคมทหาร ไปช่มอยู่ไกลค้ายชาศกเห็น ไตทกรองบอกพวก
 ในค้ายวากองทัพชองกงแตกหนีไปแล้ว จึงเบ็ดประตค้ายยกออกช่วยกันเถด-
 ใจควไดพงมิไดสงสัย ส้งให้ไพร่พลจุดไฟเบ็ดประตออก ปักษินพบกับ
 ใจควไดสรบกันเป็นสามารภ ปักษินเอาทวนแทงถุกใจควตกมาตาย ทหาร
 ชองกงเขาคายไตกเอาไฟจุด บันยนชของทกออกจาทลอมไดจะตรงไป
 แมนาเกาอวนหอ ครนมาถึงศาลเจ้าเลงอองเบียวพบงกชจนตงตงสกตอยเห็น
 กรองตวาดว่าโจรร้ายจะหนีไปชาง ไทนจงลงจากมาสามภกตแต่ โดยตจจะ
 พนความตาย บันยนชของตกใจชบมาหนี กชจนตงไล้ท้นเอาง่านพนถุก-
 บันยนชของตกมาตาย เล่าเฮ็กไฮ้วทกออกจาทลอมไตชบมาตรงไปค้ายเห็น
 ไฟตทวทงสทศกตกใจชกมากลับ พอชิ่งอานรุกได้มาท้นเอาทวนแทงถุก
 ชายโครงเล่าเฮ็กไฮ้วตกมาตาย แล้วไล้ช่าพน ไพร่พลเมืองช่วยไชดมตายลง
 เป็นอนมาก กองทัพทงสามกเขาสมทบกันตรงมาศาลเจ้าเลงอองเบียววม
 แมนาเกาอวนหอ

ฝ่ายพวกไพร่พลในเรอิตตงรักษาแมนาแจงวาคายบนฝั่งแตก นาย
 ทหารทงสามตายเสียไพร่พลเป็นอนมากกตกใจไม่อาจคิดสู้รบ เห็นกองทัพ
 พวกชองกงยกมาพากนทงเรอิตเสีย ไตตนาหนีไปต่นชงอานเก็บไตเรอิตเป็น-
 อนมากกมความยนตนกจงโถมาไชรบไปแจงแกชองกงแม่ทัพ ไทญแล้วให้
 ทหารยกไปช่วยลจจนทัพเรอิตปากนาอวดกชงอานกตงคายนมอຍຸຣມศาลเจ้า
 เลงอองเบียวจจตไตะและตราเลียงพวกพองเป็นทรวนเริงสบายเอาทรวัย-
 ลิงชองออกแจกจ่ายทหาร ไตทวกนทงสน

เวลาคนวอนทงชงอานนงตรวกตรองการทจจะตเอาแขวงเมืองช่วยไช
 อยู่ในค้ายตกสามยามเศษกทลบ ไปผนเห็นว่าทหารผู้ทงรูปรางชอบกตเดิน

ชองกงได้ฟังก็คลายทุกข์คิดจะยกกองทัพไปจึงให้ โฉวจุนหังกัม—
 ทหารสืบหานายคอ อังซัน ซงลิม ชวนจัน เขยชอบน ฮันทอ ผิงก ตงเทงกีย
 งยเตงกิก ฮาวผิง เตงฮย ลอฮวง กวยเส็ง ฮองเฮง เคียนฮุน ฮาเหนย คิม
 ทหารหาพนอัยรักษาเมืองเยวเอียงแล้วชองกงก็ยกกองทัพไป

อันเตาฉวนหมอจึงแจ้งแก่ชองกงว่าชงทานจะยกทัพไปครองยาม
 จะต้องการไซ้ทั้งหมดลงแล้ว ท่านจงจัดให้ผู้ใดรับเข้าไปในเมืองตงเกียเบ็กเฮา
 เครื่องยามมา ชองกงก็ใช้ให้โตจงเข้าไปในเมืองหลวงให้อันเตาฉวนคอยทำ
 ใ้โตจง ณ เมืองเยวเอียงก่อน แล้วชองกงกับนายทหารเหล่านักยกกองทัพ
 ใหญ่ออกจากเมืองเยวเอียงเดินทางไปหลายเวลาใกล้จะถึงแม่น้ำเกาฉวนหอ
 เสียเสียดกับนายทหารเหล่านนแจ้งความถึงชวนกัณมากอขรรบชองกงทางค่าย
 ประมาณทางสิบล ผอกกองทัพใหญ่ไปถึงเสียเสียดกับทหารก็ตรงเขาคานบทาน
 แมทพบนอนด ชองกงยกกองทัพมาถงศาลเจ้าเลงอองรวมแม่น้ำเกาฉวนหอ
 ตงคายนนพกกองทัพอัยรวมศาลเจ้า แล้วถามเสียเสียดว่าเดิมท่านเดินกองทัพ
 มาเป็นประการใดบ้าง เสียเสียดก็แจ้งความชงทกนเนนแปงเนยแล้วยกมาถ
 ค่ายบกทแม่น้ำเกาฉวนหอ ได้และชงอานผนตงแต่ตมจนปลายให้ชองกงพง
 ทกประการ ชองกงแจ้งความกราดถชนได้เมื่อตรงยกกองทัพปราบชัวไฮว
 แขวงเมืองฮ้อบักพกกองทัพอัยรวมเหวฮยตเจ้ ผนเห็นว่าชงอานนนจะได้เป็น
 เจ้าเลงอองทแม่น้ำเกาฉวนหอแต่กไม่ใครจะเชอ บदनได้พงชงความผนชง
 ชงอานจึงได้ร้เหมือนกบเทพยตามาบอกให้มมตผนไว้แต่เดิมจึงได้ให้ โฉวหยง
 พงว่าถากระนนชงอานได้เป็นเจ้าเลงอองอัยรักษาแม่น้ำเกาฉวนหอแล้ว—
 ชองกงได้ฟังคิดจะเซ้นไหวคานบเจ้าเลงอองด้วย จึงถามเสียเสียดว่าเอาคพ
 ชงอานผงไว้ทไหน เสียเสียดแจ้งว่าพวกข้าพเจ้าเอาคพผงไว้เซงเขาไฮวชัว

รมผงแม่น้ำเกาะวนหอจัดการไวสมกบยศศักดิ์แล้ว ช่องกงใหญ่ตั้งของที่จะ
ไปเชื่อกับของจะค้ำน้ำเจ้าพร้อมชวน โงวหยง กงชนสน เคียวเตาเซ่ง—
กวนเส่งไปให้เฮียเสียงนำมาถึงเซ่งเขาไฮ่วซัว ซึ่งกับตรึงอานกจัดตั้งของ
มาเช่นไหวบตาควย ครนมาถึงเซ่งเขาทผงศพชงอานกพากันเอาสิ่งของออก
เช่นไหวตาม ธรรมเนียมเสร็จแล้วชวนกันมายังศาลเจ้าเล่งฮองเบียวใกล้กับ
ทผงศพจุดธูปเทียนตั้งของออกค้ำน้ำพร้อมกัน

ช่องกงนนมความวตกนกันก็จะใคร่ทอดไม่เสียงท่ายถามถงเฮียนเซ่ง
หลวงจนลเตาหยนนุรภษาศาลเจ้าบอกแก่ช่องกงว่าเจ้าศาลข้าพเจ้านศกตสัทธ
นิก ถาทานมธระสังไว้ถถามเจ้าตุคงรูแจ่ง ช่องกงได้ฟังกยนตจจชวน โงวหยง
มายังแท่นหน้าเจ้าคกเขาค้ำน้ำแล้วกระทำการเสียงท่ายได้เป็นสำคัญ ช่องกง
บอกโงวหยง กงชนสนว่า ข้าพเจามความวตกถงเฮียนเซ่งผู้นองจิงถามเจ้าตุ
ได้ปรศนาเขนนทานทงสองจงทำนายว่าจะเป็นประการใด

โงวหยงก็ทำนายตามทได้เรียนมาว่าเฮียนเซ่งนนอยมได้เป็นอนตราย
เปรียบเหมือนนกของหงนถงถุดกบนไปหากนทงพวกถงตาบลทหากนแล้วบ้าง
ก็แสวงหาอาหารใส่ท้อง สนนถุเมื่อใดกชวนกันบินกลับ นนแหละเหมือน
กับพวกเรา บ้างก็ไปแสวงหาความชอบ ถาเมืองฮวนกงเสยแตกกคองพบ—
ช่องกงได้ฟังกดีใจชวนกันกลับมาค้ายจัดให้ทหารลงเรือรบทวนน้ำไปบอก—
ลจุนใหญ่จากกองทัพใหญ่มาถึงแม่น้ำเกาะวนหอแล้วเตรียมการไว้พร้อมยงจัด
ให้ทหารไปสืบข่าวคราวควย ถาได้ทจงเข้าหกเขาเมืองฮวดถงให้พร้อมกัน
ทหารกรบไปแจ่งกับลจุนทพเรือทุกประการ

ฝ่ายเฮียนเซ่งปลอมตัวเข้าไปพักอยู่ในเมืองฮวดถงเสยประมาณได้
ยสิบวันเศษ ประจบประแจงรู้จักกับไฮวเฮียนทหาร ในเมืองผู้หนึ่งรักใคร่สนิท

เหมือน กับบรรดาบรรดาเดยวกัน ขอความตลกขย้าง ไรเขียนเรียงบอกให้รู้-
ปรึกษากันอยู่ทุกเวลา

ไอวเขียนจึงพูดแก่เขียนเรียงว่า ก้าแพงเมืองฮวดกั้งเสียจนเข้มแข็ง-
มั่นคงนัก ถ้าจะหักเอาโดยเร็วก็ตองคิดฮานกับ ไอวจนผู้พเขียนนายทหารรักษา
ประตูด้านปากนาคอวตกั้งทิศตะวันตกอยู่จงสวเร็ว โดยง่าย น้องจะไปพามาให้
พบปะกัน

ครั้นพูดแล้ว ไอวเขียนก็พา ไอวจนมา ให้พบกับเขียนเรียง ๆ เห็น-
ไอวจนก็คบเขาคานบเป็นอันดี ไอวจนตอรับพียงขนนงเกาอแล้วพูดว่า
ท่านกับข้าพเจียงไม่วจกกันท่านมากคเขาคานบถงเพียงนี้ไม่ควรเลย ไอว-
เขียนว่าน้องจะบอกพตามจริงซงนายทหารผู้รักใคร่ขอขมาสยดบข้าพเจ
มากเป็นทหารเอกของฮองกั้งแม่ทัพใหญ่ยหอเรียกลงใจขอเขียนเรียง ยคน
ดอบเขามาคิดหาบายจะ ให้ช่วยหักเมืองออกไปสมทบกองทัพนอก เห็นว่า
เขียนเรียงเป็นคนสตัยซอสุจริตคิดจะ ช่วยสงเคราะห์ ให้สวเร็วพจงช่วยคิดฮาน-
หักเมืองฮวดกั้งเสียให้แตก ไปสามภกคกบแผ่นดินของเถิดขอเสียงก็จะปราศ
ตอไปดวยกวัตรจงนน้องเห็นวาทองเขงวาทนาคกไม่ยดยาวนาน เราคิดฮานหา
ทพงใดเสียก่อนตความองจงไปเชิญพมาปรึกษาให้เห็นชอบดวยกัน

ไอวจนได้พจงตอบว่า ถ้าเจามจตอฮอนนอมแก่แผ่นดินของ พกตอง
ยอมตายแต่การนชาไม่ได้คิดฮานหักเมืองเสีย โดยเร็วเถิด เขียนเรียง
พูดวาทรงงานทงปวงกสัดแต่พทังสองเห็นตนองจะทำตามไอวจนว่า ท่านจง
เขียนหนังสือฉบับหนึ่ง ข้าพเจาจะให้คนไซ้อไปถึงท่านแม่ทัพนตแนะกันยก
กองทัพเรอมาทางประตูด้านปากนาคอวตกั้งข้างทิศตะวันตกพวกเราจะเบ้ดรับ
ให้เขามอง เขียนเรียงก็ใจเขียนหนังสือแจ้งขอความกาหนดวอนคนเสวจ

ตั้งให้โอรสหนึ่ง ๆ รับหนังสือลาเขียนเชิงตรงมาค้ายัดให้ไพร่พลถนองหนังสือ
 ไปให้ลจุนทศายเรือ ลจุนรับมาฉกออกอ่านแจ้งว่าเขียนเชิงเตรียมการจะ
 ทักเมืองฮวดกิงให้กำหนดขกกองทัพไปโดยเร็ว ลจุนมีความขยันทยงนกิจ
 ภาชบสงผู้ถนองหนังสือว่าอกสามเวลาจะยกไปให้ถึงผู้ถนองหนังสือกลับไปแจ้ง
 ความตามกำหนดนัดทุกประการ ลจุนจึงปรึกษากับเตยสนและพวกพ้องว่าขง
 ยกกองทัพไปจะเขาตออย่างไรดี เตยสนตอบว่าจะต้องไปรับเลงจุนให้เตรียม
 ประทศแตกและเชอเพลิงมาช่วยกันประตงตักคองเขาชัยชนะได้โดยง่าย ลจุน
 ก็เห็นชอบจึงจัดทหารลงเรือตามนาตรงไปค้ายใกล้ศาลเจ้าเลงของเบียว—
 ทหารก็เข้าไปแจ้งความขงเขียนเชิงลอบเข้าไปในเมืองฮวดกิงเตรียมการ—
 นัดแนะกันไว้ บัดนั้นลจุนใหม่มารับเลงจุนจัดเอาประทศแตกและเชอเพลิงไปช่วย
 กันทักเมืองโดยเร็ว

ชองกงแจ้งความตงนนักขยนต์จึงจัดให้เลงจุนเตรียมสิ่งของพร้อมกบ
 ลขุย หงของ ลกุน ลงเรือเร็วรีบไป ลจุนจัดให้โอรสเขยวีย โอรสเขยวเหง
 โอรสเขยวชิต เมงคอง ชอน ตันตต เขยชุนคุมทหารทัพเรือยกไปตาดานทศตะ—
 วันออก ให้เตยหวย เตยสน ขงเมง ขงเหลียง โฮวเกียน เบ่หลินคุมทหาร
 ยกเขาตาดานไต ตวลจุนกับลขุย หงของ ลกุน ทองฮอย ทองเมง ฮวยเอ็ง
 กิงชอหลง ชันตต เลงจุนกับคุมทหารยกทัพเรือตรงมายังประตาดานตะวันตก
 ตามนัด ครนเวลาคากเมอญุให้เกิดลมวาจพตกล้า ครนรุ่งชนทมอกลงเต็ม
 หงแมนาฮวดกิง ลจุนกับพวกทหารมีความขยันทยงเร่งเรือแอบเข้าไปริมฝั่งให้
 เลงจุนเตรียมประทศแตกไว้พร้อมพอเวลาเขียนเลงจุนกลลอบเข้าไปใกล้กำแพง
 คอยเวลาอยู่

ฝ่ายเขียนเซ็งกับโอวเขียน โอวจนเตรียมการไว้พร้อม ครั้นเวลา
 ดึกประมาณยามเศษ พวกไพร่พลที่เฝ้าประตูกำแพงและหน้าทเชิงเทินเห็น
 หมอกกลางหนาวมากก็พากันหลบฝน พอดึกสองยามได้กำหนดนัด เลงจุนก็จุด
 ประทัดขรมกำแพงเสียงสนนดังทวนโหวกงยเจียวตักาลงเดพรราชอยู่ได้ย
 กตกใจให้ไพร่พลมาสบตพวกทรักษาต่านนา โดยนกกตกใจพากันหนีเขาเมือง
 ทงสน เขียนเซ็งลอบเอาเชอไฟขนไปบนเหลาจตุตคบ้านเรือนในเมืองชน
 โอวเขียน โอวจนตรงเข้าพนักกลอนเปิดประตูกำแพงเมืองทิศตะวันตกต่านนา
 ออก ลขย หงของ ลกนักพาทหารเข้าเมืองได้ไล่ฆ่าฟัน ไพร่พลในเมืองเป็น
 อลหม่าน พวกทหารในเมืองอดกั้งไม้ทันรู้ตัวตกใจกลัวแตกหนีไปงยเจียวต
 กคุม ไพร่พลออกทางประตูตงหมิงทิศตะวันออก เตยสนกกับทหารชน
 จากเรือไล่ฆ่าฟัน เมหลนตรงเข้ารบกับงยเจียวตคได้สองเพลง เมหลนเอา
 ทวนแทงงยเจียวตคตคมาตายแลวกรกไล่ฆ่าฟัน ไพร่พลของงยเจียวตค
 ตายเป็นอน่มาก เตยเก็งใจอนันตกใจจะหนีออกประตูทิศตะวันตกพอลขย
 ตรงเข้าเอาขวานพนักถูกเตยเก็งใจตคมาตาย ยันค้ายหนีไปทางประตูทิศ
 ตะวันออกเห็นกองทัพพวกของกงลอมุไวไมมทางหนก โดตนาหนอวนเซียวชิต
 โดตตามจับตัวยันค้ายได้ให้ทหารคุมไว้ พอสว่างลจุนกยกกองทัพเข้าอยู่ใน
 เมืองเกลยกลอมมิไหราษฎรแตกหนีตงท่ามาหากนอยตามเต็มแล้วเขียนเซ็ง
 กแจ้งความกับลจุนว่าโอวเขียน โอวจนพนองสองคนมีความชอบ ลจุนได้ฟัง
 จึงให้ไปเที่ยวตามเชิญทหารทั้งสองมา ทหารจแจ้งว่าคนนกาจงรบกันนาย
 ทหารทั้งสองตายเสียแลวลจุน เขียนเซ็งได้ฟังก็เสียใจจึงตรวจดูทหารของตัว
 หายไปสามคน ลจุนจึงสั่งให้เก็บรวบรวมเรอรบของขาดกไว้ได้เป็นอนมาก
 กับให้เอาทรัพย์สินของออกจ่ายแจกให้ทหารทั่วทุกคน แลวลจุนจึงพูดกับ

เขียนเชิงว่า ตเมืองอวดกึ่งเสียได้แล้วเจ้าไปแจงบของกึ่งเองเถิด เขียนเชิง
กึ่งเรอรีบไปถังกายแม่น้ำเกาอวนหอ คำนบของกึ่งแลวกแจงบความ ไฝง
ทุกประการ

ช่องกึ่งทราบข่าวทหารในเมืองอวดกึ่งทสามภกตสองนายกับทหารของ
ตอสามคนตายกมความเสียดายนกพดวามเมืองอวดกึ่งเสียแตกครงนกเพราะ
เขียนเชิง เราจึงคอยได้ความสข จึงปรึกษากับโงวหยงว่าถารจะยกกองทัพ
ตอไปนั้นจะทำประการใดดี โงวหยงกหาควพวเส่งมาถามว่า ตงแต่นไปเมือง
ชินจิวกใกล้-ไกลประการใด พวเส่งแจงบว่าถารเรอนนชาหลายเวลาจึงจะถถึง
แม่น้ำทางบกไม่สชานกถถึงเมืองชินจิวก ช่องกึ่งได้ฝงกจะไปทางบกจึงถถึง
ให้เตรียมกองทัพพร้อมยกออกจกแม่น้ำเกาอวนหอ ไปได้สองเวลาถถึงภูเขา
แห่งหนึ่งสูงนกไม่แจงบว่าเขานันใด แต่เห็นราษฎรหมู่หนึ่งเดินตรงมาตอรีบ
ช่องกึ่งถถึงทหารให้นำพวราษฎรเข้าไป ราษฎรกคคเขาคำนบแม่ทัพแลวก
แจงบความว่า พวกซาพเจานโดยนชาเวลลือว่า ท่านผู้สขตยขอสขจรตมเมตตา
จิตโอบอ้อมอารีแก่ราษฎรทงปวง ยกกองทัพมาปราบปรามแขวงเมืองช่วยไช
มความยนตนกชวณกนจตสรวกบสงของต่าง ๆ มาคำนบท่าน ช่องกึ่งได้ฝง
กยนตจพดกบโงวหยงว่า ราษฎรทงหลายมจตคตถถึงเราจตสงของมาตอ-
นอมจะตองตอบแทนให้สขควรจจะชอบ

พดตงนนแลวกเอาเงนหาสขบตาถงรางวัลให้ ราษฎรไม่รับเงน พา
กนแจงบว่า เดมทอของเชิงมาเป็นเจ้าเมือง กะเกณชราษฎรให้ชมชเอาเงนทอง
ทชตสนกพากนหนไปเป็นอันมาก ครนเห็นท่านยกกองทัพมาพวกซาพเจาจึง
ชวณกนมาสนของคณท่าน มิไชจะตองการเงนทองเมื่อไร ช่องกึ่งได้ฝงจึงว่า
ท่านทงปวงอยาถกเลย เรายกกองทัพไปปราบปรามแขวงเมืองช่วยไชเรียบ

รอยแล้ว กลับเข้าเมืองหลวงจะกราบทูลพระเจ้าแผ่นดินให้ชอยกภาพอักษร
 ไม่ต้องให้พวกท่านเสียดักตามปีจะได้มีความสขสืบไป ราษฎรทงหลายก็คึก
 เขาลงค่านับพูดว่า ท่านเมตตาพวกข้าพเจ้าตงนมไต่ลมพระคุณของท่านเลย
 ของกงจงถามราษฎรว่า ชึ่งจะไปเมืองชินจิว นนยงโกลหรือโกด
 ประการใด ราษฎรคนหนงขอเทยเตยหววาทงแต่ตำบลนไปประมาณทางได้
 สองร้อยลตงเขาองทอชว พนนนไปกลตงเมืองชินจิวททางคยชนนค สองเซ่ง
 จัดให้นายทหารและไพร่พลมาตงรักษาอยทกแห่งยงมศาลเจ้าอยชายเขา -
 ตงจวชวณแห่งหนงขอไม่ปรากฎเจานนครายนค ถาถงฤดูฝนองเซ่งกตองจัด
 เตกชวยทญุงค้หนงไปเซ่นไหว้อยเสมอทกบิ ถาไม่ทาเซ่นนคเกิดไฟไหมบศาล
 ออกได้จับคนทกคอกน ท่านจงจัดหาเตกชวยทญุงเซ่นไหว้ตามธรรมเนยมจะ
 ได้คัมภยมิให้พวกท่านเบนอนตราย ของกงได้พงจงตอบวาทากระนนตองคค
 อานกอน พวกราษฎรก็จะลาไป ของกงเห่นวาทราษฎรไม่รับเงินจงเขาแพร
 สตาง ๆ ออกแจกให้ ราษฎรมความยนคกรบใจแล้วค่านับลาถลบไปบ้าน

ของกงปรักษากบ โงวหยงวาทราษฎรแจงความมาตงนทานจะคคฮาน
 อย่างไรดี โงวหยงตอบวาทจะตองจัดหาเตกชวยทญุงไปเซ่นไหว้ตามค้ราษฎร
 จงจะควร ของกงพูดวาทงแต่เตนกกองทพมาเสยททาร์กมากยงจะตองจัดเอา
 คนไปเซ่นไหว้บาปกรรมมยงไปอกนหรือ พุดตงนนแลวถงให้ทาชนม -
 บวนเถาสลบเถาแผ่นฆ่า โคกระบือหมเบ็ดไถกบตงตาง ๆ พรักพรอมรังชนเข้า
 ของกงยกกองทัพใหญ่เตนไปตงเซ่งเขากตงคายมนตงไว้ ตงให้ชนตงของ
 ทจะเซ่นไปคคชอยทเซ่งเขากอน แลวของกงกบโงวหยง กงชุนดี เคยวเตาเซ่ง
 ฮวยหยง เขาหง บึงชว จงตตจัน ลมของ ฉินเหม้ง จตงกบทหารสามร้อย -
 เศษตรงมาถงศาลเจ้ากชวณกนเข้าไปในศาล ของกงตงให้เอาตงของออกมา

ตั้งเรียงรายจดอุปเทยนชนเช่นไหวแสงแจ้วพระเจ้าของฮยจงฮองเตมรบ-
 ดงไหวพวกชาวเจ้ายกกองทัพมาปราบปรามของแข็งแขวงเมืองฮวยไซทิศ-
 ตะวันตกเตนกองทัพมาทางเขาตงจิวชวแจ้ววาทานมอานภาพศกตสทอนกเง
 จัฒหาของมาค่านับ ขอไหวพวกชาวเจ้ามชยชนะเถด ถ้ายกกองทัพกลับจะจัด
 ดงของมาเช่นไหวแสงจะช่อมแซมศาลชนใหม่ค่านับท่านให้สมควร แต่-
 บรรดาคนทไปกชวณกนคกเขาค่านับตามธรรมเนียม ช่องกึ่งเห็นรูปเจ้านน
 ขอบกตหวงทตรายกยนพจาวรณาฮย

ฝ่ายเจ้าในศาลนนคตอกฮวยกยฮองบีศาจเคยรบเช่นแต่คนเป็น
 ครนเห็นช่องกึ่งจตดงของทไม่ชอบใจเช่นไหวกโกธร จึงบนศาลใหม่ตฟ้า-
 ม้วนฝนลมพายพดกลา บัดเดยวใจกลายเป็นไฟไหม้ลามมาทวทงสทศ ช่องกึ่ง
 กบพวกพองเห็นดงนนนตกใจ ไงวหยงจึงพุดแกชองกึ่งจวเราพากันหนออก
 จากศาลเจ้าไปโดยเร็วเถด ไฟติดต้นไม้โกลเขามาแล้ว ช่องกึ่งไคพงกออก
 จากศาลเจ้ารบมา ทหารทงปวงตกใจ ต่างคนต่างวงหนเอาชวตรอด ช่องกึ่ง
 กบไงวหยง กงชุนสิน เคยวเตาเซ่งพลัดไป ช่องกึ่งหนมาถึงกลางทางเห็น
 เป็นรูปเจ้าหน้าตาตรายลชยฮยบนอากาศพ่นไฟออกจากปากร้องตวาดด้วย-
 เสียงฮนตงวว่า ช่องกึ่งจะหนีไปข้างไหน ช่องกึ่งกตกใจล้มลง เขาหงเข้าพยง
 ไหวแสงรองสงจตจจนวว่า จงเร่งไปตามกงชุนสิน เคยวเตาเซ่งมาชวยโดยเร็ว
 จงตจจนกรบไปพบกงชุนสินและเคยวเตาเซ่งพากันมา เขาทงนนฮมชองกึ่ง
 ชนบ่าจะพาหนีไป ตัวเขาทงถูกไฟเจบบชวยเป็นฮันมาก พอกงชุนสิน-
 เคยวเตาเซ่งมาทนกฮานมนตคาถาบนศาลบนศาลบนฝนตกลงมา เคยวเตาเซ่งพน
 นามนตออกจากปากชวยกันดับไฟพิษของตอกฮวยกยฮองบีศาจสูญหายไป-

ลมของ ฮวยหยง จูตงตรงเขาพวยงของกังกตบเขาคาย พาทหารทั้งหลายมา
ถึงพร้อมกัน

ของกิงจิงพดวา ตงแตมาทำศึกสงครามทั้งหลายยังไม่เคยเห็นบศาง
ตราขายเช่นนเคย ถาวนนไม่ได้เขาหงพกคงตายแน่ ฮวยหยงพดวาเดชะบุญ
ไม่เป็นอันตรายแต่เขาหงนถกพิษไฟของบศางบ้วยมากจะเป็นตายเท่ากัน
ของกิงจิงมาเยี่ยมเขาหงแลวร้องไห้ว่าไรว่า เพราะน้องเขาช่วยพจิงได้
เจ็บบ้วยมาก เดชะบุญให้น้องหายจะได้ช่วยกันทำการอาสาแผ่นดิน เขาหง
วาน้องไม่คิดแกชวดแต่ขอโทษเป็นสุขเถิด ของกิงจิงให้ไพร่พลเขาเกวียน
บรรทุกเขาหงมารักษา ณ เมืองเฮยวเฮยงแลวตรวจดูทหารตายประมาณ
ร้อยเศษ ฉนเหมงกบบังชวนนหายไป ของกิงจิงใจนิ่งเป็นทุกข์อยู่ พอ
ฉนเหมงกลับมาแจ้งกับของกิงจิงบังชวหนเขาไปในบ่ากไม่พนไฟไหม้ลกลาม
ไป บังชวดตายอยู่ในนั้น ของกิงจิงได้ฟังก็เสียใจจึงพดวา แมนกัจตบศางน
แก่แค้นและช่วยราษฎรให้เป็นสุขไม่ได้ก็จะสู้ตายอยยทตาบดิน

กิงจิงจึงพดวาท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะแจ้งความให้พมเออครึ่ง
ยกกองทัพไปปราบปรามเมืองฮ้อบกรบกับเคยวเตาเซงน ข้าพเจ้ากับไตจิง
ไปหาอาจารย์ ณ เขายเซยงชว ลอจันหยินไหยนตวเคยแลวส่งวา ถ้าจะ
มาปราบเมืองฮ้อวไซพบปะตอกฮวยกยบศางรายให้เขาหยนตวเคยไปทศาดเจ้า
เขาเบยวชวเผายนตชน จะมมมาช่วยกัจตบศางได้ข้าพเจ้าจะอาสาไป
ตามส่งแต่ทางนนไกลเป็นหลายเวลา ตองเบเหตงไปตวยจิงจะกลับไปโดยเร็ว
ของกิงจิงได้ฟังก็ส่งให้เบเหตงไป เบเหตงกับกิงจิงนตกคานบลาคอกจากค้าย
เอาจักรลมจักรไฟสวมใส่เท้า ทงสองนายรีบไปสองเวลารถึงเขาเบยวชวชาง
ทิศตะวันตก ชวณกนเขาพกอยู่ทโรงเตยมถามถงศาลเจ้าฮ้อกวงเบยวได้ความ

แล้ว รุ่งชนเขากงซนสนกบเบเหลงกตรงมายงศาลเจ้า ณ เขาเมยอชวจด—
อุปเทยนคานบเจ้าแฉวกเฮายนตวเศษออกเอาไฟใ้ในกระถางอุปอานคาถาท
อาจารย์สอนครบตามกำหนด

ทนนพารองออง มททวเทพยดาใ้เดอเกราะทอง มือหงถอ
ทวนมอหงถอแผนทองสะพายนาเตากบนักไฟ เทาทงสองเหยยบจกรดม—
จักรไฟเหาะลอยลงมาร้องบอกกงซนสนว ลอจันหยนอาจารย์ของเจ้าใ้
เฮายนตมาเชิญเราใ้กำจัดตอกฮวยกษอองบศาวราย เจ้าจงกดบไปบอก—
ชองกงใ้ฮอตสาทวราชกวรจลองคนเจ้าแผ่นดินโดยสตัยสจวตไม้ชาเมือง—
ฮวยไซกจะเรยบรอย ยกกองทพกดบเขาเมืองแล้วจะตองไปปราบอองละ
ทศตะวันออกเฉยงเห็นอนนแหละดาวพวกท่านจะพลัดพรากจากกัน ในขณะน
พวกท่านยังไม่เป็นอันตวรายตอกเราจะใ้กำจัดบศาวใ้ ร้องตงนนแฉวก
หายไป กงซนสน เบเหลงใ้ตงจงพตวาททวเทพยดาตงจะใ้กำจัดบศาว
เรารบกดบไปแจ้งความใ้ชองกงพงเถต พุดตงนนแฉวกคุกเขาคานบลาเจ้า
ออกจากศาลรบกดบไปค้าย

ฝ่ายเทพยดาเหาะมาในเวลากลางคณถงเขาตงจวชว ก็บ้นตาลใ้
พวรองกกกองทงแผนตง เทนาเต้าไฟและปลอยนงไฟออกเผาตอกฮวยกษออง
บศาวตาย ไฟนงกใ้หมศาลเจ้าเขาและตงไม้ทวลายลงราบเป็นหน้ากลอง—
พอใ้กลสวาทเทพยดากกดบไปด่านกตามเดิมเมื่อเวลากลางคณนนพวกราชฏว
ชาวบ้านทงปวงใ้ขมเสยงพวรองเหมือนกบกองทพตรบออง ครนรุ่งชนเขา
—พากนออกมามาเห็นเขาและศาลเจ้าบศาวรายไฟใ้ใหม่ทวลายลงมแต่แผนตง
เปลากยนต พวกททวรกองตระเวนเห็นตงนนกรบมาแจ้งกบชองกงแม่ทพ
ตามชงไฟใ้หมศาลเจ้าและเขาตงจวชวใ้ทวรบทุกประการ ชองกงใ้ตงก

อุศรวรยโชนักตวยกงชนสนกบเบเหลงยงไมทนกกลับมากเหตุใดจึงมีเทพยดา
ทาลายศาลเจ้าบศางเตยก่อนกนงตรกตรองอยู่

ฝ่ายพวกราษฎรชาวบ้านมีความยินดีนักชวนกันจัดหาสุรากับสังข์ของ
ต่าง ๆ มาคานบชองกง ครนถกคกเขาคานบแลวบอกว่า เวลาคนนมผู้ไป
กาจัดเจ้าบศางตวยและทาลายศาลเจ้าและเฒ่าเสยสน การทงนทเพราะบุญ-
บารมทานมาปราบปรามช่วยข้าพเจ้าให้เป็นสุขสืบไป พระคุณเป็นที่ยก
ทเปรียบมิได้ พวกข้าพเจ้าไม่มตงใดจะแทนพระคุณท่านจึงชวนกันจัดหาสัง
ของเล็กน้อยมาคานบท่าน

ชองกงได้พงมความยินดี ราษฎรทงปวงก็ลาไปเอาศีลามาสลักเป็น
อักษรออกชอชองกงแม่ทพมาปราบเจ้าบศางให้อยเย็นเป็นสุขเอาบายคณน
บุชาไว้ทกบ้านเรือน ชองกงพทกองทพอยคนทง รุ่งชนเขากงชนสนกบ
เบเหลงก็มาถงเขาไปคานบชองกงแจ้งความชงททารเทพยดามารองสัง-
ชองกงจึงเลาความชงททารเทพยดามากาจัดบศางให้กงชนสนกบเบเหลงพง
แลว ชองกงกแยกททารเป็นสามกองยกทพออกจากคายเขาตงจวชวตรง
ไปเมืองชินจว ครนเดินกองทพไปถงเขอชงทชวแจ้งความนายททารและ
ไพร่พลตงรักษาอยู่เข้มแข็ง ชองกงจึงให้ทราษฎรถามมาว่าทางจะไปเมือง
ชินจวเป็นประการใดบ้าง ราษฎรบอกว่าเขาชงทชวนกวางใหญ่โดยรอบ
ประมาณเการอยลมทางอยู่ระหวางกลางตลอดไปถงเมืองชินจว แต่ทางเรือ
ทจะยกกองทพไปตามแม่น้ำนกกนดารนท ขางทศตะวันออกกับทศใต้-
แต่ภเขาสูงใหญ่เดมชองเขงตงอยทชานนเกลยกล้อมได้นายททารและไพร่พล
ยสืบหมนเศษยกเขาตเมืองชินจวได้ตงอยู่ในเมืองชินจวเห็นวเขาชงทชว-
เป็นตันทาง จึงตงเป็นตานไวบองกนชาศก ผู้รักษาตานเขาชงทชวนนเป็น

ญาติของอองเซ่งแซ่หลยชอเองซุน ภรรยาชอนางแปะผวเหนยมความร่วชา
 ฝีมือเข้มแข็งดวยกันทั้งสองคน ยงมททหารอกหนายคอเฮียบของเตงหนง
 เตยเองเกาทหนง เกงซุนบาทหนง ลอเตงเหนงหนงไซวท ไฮวหนงฝีมือเข้มแข็งนก
 กับไพร่พลเป็นอันมาก แต่นางแปะผวเหนยภรรยาหลยเองซุนผู้รักษาด่าน
 เซานน เมอจะเซารบถองาวชลงโตไซจอลอ ถามาโตเห็นสงทโตนนกกลว
 ลมลงทนต์ แมนนางแปะผวเหนยสุ ฝีมือผู้ โตไมโตกชานมนตคาถาใหม่คพา
 มัวฝนกบพนนามนต์โทททหารชาคกมนเมา คนทงปวงเกรงกลวเป็นอันมาก
 อองเซ่งก็ โตพงนางแปะผวเหนยผู้เตยวจงเตยวตบ้านเมองโตเป็นอันมาก
 ชองกงแจงความตงนกกเฮาเงนรางวัลให่ราษฎรรักษานับลาไป

ชองกงจงปรึกษากับโงวหยงว่า แขวงเมองช่วยไซนกมผู้พิเศษ—
 อองเซ่งจงบงอาจตงตวซนเป็นใหญ่เราจะคิดสู้รบอย่างไรดี โงวหยงตอบว่า
 เรายกกองทัพไปสู้รบตลครงหนงให่รทวงทชาคกกอนตอภายหลังจงคชยคค
 อูบายลืบไป ชองกงกเห็นชอบจงยกกองทัพตงไปเซอองทอชัว

ฝ่ายหลยเองซุนเวลาฉนนน อกกวาราชการปรึกษานายทหารทงทงหาว่า
 อองไทชอผู้เป็นไพร่ไซโตคนถอหนงลอมมาแจงว่า ดาวชองเจ้านายเรามัวหมอง
 ให่พวกเรามองกนรักษาบานเมองไว่ใหม่นคงอชยาได้นอนใจ บदनชองกงยก
 กองทัพใหญ่โตบ้านเมองรูล่วงเข้ามาใกล้จะถึงเซาตงจิวชัวแต่เห็นจะข้าม
 มายาก

พดยังไม่ทันขาดคำ มาไซมาแจงความว่ากองทัพชองกงยกลวงเข้า
 มาใกล้จะถึงด่านอยู่แลว หลยเองซุนโตพงจงพูดว่าดานเซอองทอชวนเข้มแข็ง
 มนคงกลวอะไรกับกองทัพชองกง เราจะยกออกสู้รบให้แตกยับไปเอง

พุดตงนกกแดงตัวขนมาคมไพร่พลออกจากด่าน พอกองทัพของกง
 ยกไปถึง หลยเองชนขบมาชนหนานายทหารทงหากย่นเรียงอยู่สองข้าง—
 ลมของจางขบมาเขารบกับหลยเองชนโดยสับเพลิง ลมของเฮาทวนแทงถูก
 หลยเองชนตกมา เฮียบของเหลงเหินนายเสยทกตรงมาจะช่วย ฮวยหยง
 ย่นอยู่ไกลองเหินตงนกกยงเกาทกนช้ไปถูกเฮียบของเหลงตกมาตาย ทหาร
 ของกงก็เฮางาวพนหลยเองชนตาย ฉนเหมงเหินไตทกยกเข้าไล่ตะลุมบอน
 นายทหารเฮาองทอชวทงสคนเหินเสยทกหนเขาตานบดประตตงรักษาไว้
 กองทัพของกงได้ชยชนะกถอยห่างออกไปตงคายน้อย ของกงมีความยินดี
 กจต ไต่และสุราเดยงกนเป็นทรนเรง

ฝ่ายนายทหารทงสหนกกลับเขาตานแจ้งความให้นางแปะผวเหนยพง
 ทกประการ นางแปะผวเหนยรู้ว่าตามตายกรองไห้เศร้าโศกยงนั้ คิดจะ—
 แก่แคนตอบแทนไห้จงไตกยกกองทัพออนจากดานรบมา ของกงแจ้งตงน
 กยกกองทัพออกจากค่าย นางแปะผวเหนยชสงโตถองาวตรงเข้ามา ฮวยหยง
 ฉนเหมงจขบมาออกไป มาเหินสังไตกตกใจกระโดดหนี นางแปะผวเหนย
 เหินไตทกรกไล่ตะลุมบอนชานายทหารของกงตายผนงกับทหารเป็นอน่มาก
 ของกงเหินเหลอที่จะตานทานกถลถอย นางแปะผวเหนยรูกไล่ประมาณทาง
 ไต่สสับลเหินความชยชนะกยกกองทัพกลับเขาตาน ของกงถลถอยไปเหินชาคก
 ไม่รูกไตกตงคายนงตรวจตทหารตายหมนเศษ ทเจ็บบวยมาเป็นอน่มากกับ
 เสยนายทหารเมองฮ้อบกณหนงคตตจจณ ของกงมีความวตกนั้

โงวหยงจงพุดแก้ของกงว่า การศึกสงครามแพชนะนนเป็นของ
 ธรรมดา แต่เวลาจอนนปราชยกเพราะนางแปะผวเหนยชสง ไต่มาเหินกถล
 ถาจะยกออกสู้รบอกตองคตทจจตงโตเสยกอนกคงเขาชยชนะได้ ของกงถาม

ว่าอุบายของท่านประการใดโงวหยงจึงว่าเมอครึ่ง แผ่นดินสามก๊ก จุกต์เหลียง
 ชงเบ้งยกกองทัพไปปราบปรามแขวงเมืองหน้าหมื่นข้างได้ ข้าพเจ้าได้
 แบบแผนไว้ท่านจงสั่งให้ช่างมาจัดทำเป็นรูปสัตว์ป่าคล้ายกับสิงโตเอาหนัง
 มาหุ้มวาดเขียนให้เหมือนกับเป็นในสัตว์สวนน ให้ทำเป็น โกลเป็นล่อเอาเชอ
 เพลิงใส่ในปาก เมอจะเข้รบจับให้สัตว์หารอยชนหน้ากับชกโกให้พ่นไฟออก
 มาสิงโตของข้าศึกเห็นก็จะตกใจ สำคัญว่าสัตว์ป่าจริงกคงแตกหนีไป เรา
 จึงยกกองทัพรุกไล่ตชนาไปก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย

ชองกงก็เห็นชอบ สั่งให้โงวหยงเป็นแม่กองทำสัตว์ป่าได้หารอยเศษ
 พรหมศรณะและหัตถาทางสวนนกลบกลอดได้คล้ายสัตว์เป็น ชองกงเห็นกต
 ใจจะยกออกรบ โงวหยงจึงห้ามว่า นางแปะผวเหนยนั้น ได้ความรัจากบิศาจ
 เรยกเมฆหมอกลมฝน พนพาลกทหารของเราจะมนเมาทงสน ต้องคตฮาน
 บองกันเสียก่อน ให้กงชนสนกับเคียวเตาเชิงไปคอยฮานคาถาบองกันไวจ
 จะยกออกสู้รบได้ เคียวเตาเชิงว่า ถ้าจะแกมนเมานตองไปตกนาในบ่อ
 แปะไฮวเสยบนเนินแขวงเมืองฮอบกมาเสก แล้วให้ทหารตมทวงกันจึงจะไม่
 เป็นอนตราย ชองกงว่าตงแต่นไปเมืองแปะไฮวเสยนั้น โกลนั้นจะตองให้
 เบเหลงรบไปจึงจะทันการ

พตดงนนแลวกส่งให้เบเหลงรบไป เบเหลงคานบลาออกจากคาย
 เอากรทงสองสวมใส่เท้า ฮานมนตคาถารบตรงไปตงเมืองแปะไฮวเสย
 ชนบนเนินตกเอานาในบ่อวเคษได้รบกลบมาหาเวลาดงคาย ชองกงก็เอา
 นานนมอบให้เคียวเตาเชิง

เคียวเตาเชิงเอาพกนมาเขยขนตฮานมนตเผาใส่ในน้ำเตากาขบสง
 ว่าเวลาเขาให้ทหารตมนาในน้ำเตาเสยกอนจึงยกออกสู้รบ ครนรุ่งชนเขา

ทหารรักษาตามตงแลดวงชนสนกยกกองทัพรูปสัตว์บาททาบปลอมออกจากค่าย
 ตรงมาหน้าด่านทัพหลังก่หนตามมาทำท่ายให้ออกรบ นางแปะผวเหนย
 แจงความก่คุมไพร่พลออกจากด่าน กงซุนสินขับรูปสัตว์บาทหน้าพนไฟ
 ออกจากหุดากลับกลอกหางกวัดแกว่งเป็นไฟ จรุงก่ไล่ซาคกเหมือนกบสัตว์
 เป็น นายทหารและพลทหารของซาคกเห็นก่ตกใจไม่คิดสู้รบ นางแปะ—
 ผวเหนยยกขบสังโตตรงมา สังโตนางแปะผวเหนยขเห็นรูปสัตว์บาทพนไฟ—
 ออกจากปากก่ตกใจล้มลง นางแปะผวเหนยกระโดดหนกสบเขาคาย จด
 เขามาพเทาดขมาสู้รบ ซองกงเร่งทหารรุกกระชนเข้าไป เตยเฮงเกาขบมา
 ขนหน้าพบฉนเหมงเขารบกันไต่หลายเพลง เตยเฮงเกาส์ฉมฉนเหมงไม่ได้
 ฉนเหมงเขาทวนแทงถูกเตยเฮงเกาตกมา เกงซนบาเห็นขบมาตรงมาจะเข้า
 ช่วย กวนเส่งขบมาเขาสกัดเกงซนบาไว้รบไต่สองเพลง กวนเส่งเฮงาว
 พนถกเกงซนบาซาคกลางตัวตกมาตาย ทหารกองทัพของกงเขารวมพน—
 เตยเฮงเกาขาดใจตายในทรบ

นางแปะผวเหนยเสยทหารสองนายก็ โกรธนกกงเขานาเตาเวเศษเทนา
 ทมนเมาออกสาดทหารกองทัพ ทหารของกงตมนาบอเขาแปะไฮ้วเสยแล้วไม่
 เป็นฉนตราย นางแปะผวเหนยเห็นตงนฉนจฮานมนตใหม่ตมฉนฉนลม พายหอบ
 ศิลาและกรวดทรายปลิวมาทางอากาศ ทหารของกงเห็นตกใจก่คิดจะล่าถอย
 กงซุนสินขับรูปสัตว์บาทหน้าพนไฟเป็นฉนลมพายพัดกลาหอบเขากรวดศิลาปลิว
 ไปตกในกองทัพของนางแปะผวเหนย ครนนางผวเหนยจะสู้รบ โดยก่าตั้ง
 ก่ตทานทานฉนฉนทหารของกงไม่ได้จึงขบมาหน อเฮยฉนเจยกเห็นไต่ทกขบมาได้
 ตามทนต์ดวยกระบองฉนฉนฉนฉนนางแปะผวเหนยแตกตกมาตาย ไชวฉนไฮ้ว
 ลอเส่งเหนง ทหารเขาของทอชวเห็นนายกับทหารพวกพ้องของตัวเองเสยทกตกใจ

จะหนักลบเขาดาน กงทัพของกงรุกได้มาทนมจับตัวล่อเส่งเหนงได้ชาวไพร่พล
 พวกด่านตายเป็นอันมาก ขงกังกยกกองทัพเข้าพักอยู่ในด่านเขาส่งทอซัว
 ตรวจทหารตักอัยพร้อม แต่อหมททหารเมืองฮ้อบักหายไป ทหารแจ้งความว่า
 อหมรบกับ ไชวถ ไฮ้ว ทหารซาคักได้ไปถึงปากน้ำเสียบเคยเค่าเขารบกัน
 ทหารทั้งสองตกหลวมรณมาตายทั้งสองนาย ขงกังกแจ้งความกรองให้ จึง
 ใช้ทหารไปเที่ยวตามได้ศพอหมมาจัดหีบใส่เอาไปฝังตามยศขุนนางนายทหาร
 เสรีแล้วเกลยกล่อมให้ราษฎรอยู่ท่ามาหากินเป็นปกติ

ขงกังกจึงปรึกษากับโจวหยงว่า บัดนี้เราตีได้เมืองเซตแดนฮ้อยไซ
 ล่วงเข้ามาจนจะถึงเมืองชินจิ๋วอยู่แล้ว อองเซงเห็นว่าจะต้านทานไม่ได้คง
 หนีไปเอาชาวตรอดจาจะตองคิดบองกันอย่าหนีให้อองเซงหนีได้ โจวหยงตอบว่า
 ท่านอย่าวิตกเดิมีราษฎรแขวงเมืองฮ้อยไซ ได้บอกไว้ทุกแห่งว่า หลงเมือง—
 ชินจิ๋วไปไม่สู้ ไกลนักถึงฮ้อชอกซวมอทะเลสาบ แม่นกกองทัพเรารุกกระชั้น
 ไปประชิดเมืองชินจิ๋วไว้ อองเซงเห็นว่าเหลือที่จะสู้รบคงหนีไปเข้าอยู่ในเซต
 แดนฮ้อชอกซวมอเป็นแน่ ท่านจงให้โลวจุนหงแยกกองทัพเรือกอ้อมไปหลัง
 เมืองชินจิ๋วตงสกัดตันทางฮ้อชอกซวมอ ไร่อย่าให้อองเซงหนีลงทะเลสาบได้
 แล้วจงยกกองทัพเข้าทักเมืองชินจิ๋วตวงทอองเซงจะคิดประการใด ขงกังก
 ก็เห็นชอบ จึงให้หาโลวจุนหงมาปรึกษาว่าจะให้ผู้ใดยกกองทัพเรือไปตี—
 โลวจุนหงตอบว่าข้าพเจ้าจะไปเอง จึงจัดเอาชาจีน ลเอง จุตง แต่เทียบชว
 เขียวจางอองกับทหารสองหมื่นออกจากด่านเขาส่งทอซัวตรงไปถึงแม่น้ำ—
 เกาอวนหอ ให้ลจุนหงจัดเรือรบชนิดเล็กห้าสิบลำ โลวจุนหงกับทหารกลองเรือ
 ตรงไปถึงปากน้ำลวชวหอ ตันทางที่จะไปตำบลฮ้อชอกซวมอจึงปลอมเป็น
 ไพร่พลตำบลนนเทยวลาดตระเวนอยู่ทุกเวลา

ฝ่ายชองกงครนโถวจนหงไปแล้ว จั้ตให้ทหารอยู่รักษาต่านเขา-
 อังทอชวพอดสมควร ชองกงกยกทัพใหญ่ไปเมืองชนจิว มาใช้เห็นกองทัพ
 ยกมากรบไปบอกกับพวกเจ้าพนักงานนำชอความเข้าแจ้งแก่อองเซ่งว่า-
 ชองกงตโตต่านเขาอังทอชว บदनยกตรงมาเมืองชนจิวแล้ว อองเซ่งได้ฟัง
 กตกใจให้หาชนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทงฝ่ายบุน-ฝ่ายบุมาพร้อมปรึกษาว่า บदन
 กองทัพชองกงรุกดวงเขามา ไก่ดเมืองเราแล้วจะคิดอานต่านทานประการใด
 ดพวดตงชนนางฝ่ายบุนคานบแล้วว่า กองทัพชองกงตบ้านเมืองเขามา ไก่ดจะ
 ถึงเมืองชนจิว การกรรอนอยู่แล้วอย่าให้ชาคกยกเขาลอมเลยข้าพเจ้าจะ-
 ขออาสายกกองทัพไปต่านทานไว้

อองไทชอไหวจงว่า เวลาคนนข้าพเจ้าตรวจดูดาวบนอากาศเห็นดาว
 ประจำตวทานมวหมองมาก ชงจะคิดสรบหนน ไม่ได้ขอท่านจงจัตให้ชนนาง
 ถอหนงสอไปออนนอมยอมสามภกตเบตประตุเมืองรบแต่โดยตจจะยดยาว
 ถาคตจะสรบไพร่บ้านพลเมืองก็จะได้ความลำบาก ประการหนงตวทานกจะ
 ไปไม่ตลอดได้ ถาทานเชอข้าพเจ้าแล้วเห็นจะมคความสขตด้วยกันสืบไป-
 อองเซ่งได้ฟังกนงตรกตรองอยู่ ลวงวนเกงจงว่าอองไทชอพูดไม่ถกจะให้ท่าน
 สามภกตกับกองทัพชองกงนนไม่ควร ในเมืองชนจิวนทหารมมมอเขมแซง
 กยงมมาก ไพร่พลกหลายหมนจะกล้วทำไม่ไม่ต้องถาร ถากองทัพชองกง
 ยกมากออกสรบให้สนมมอศกตรงหนง แมนเทพยดาฟ้าและดินไม่ช่วยบารุง
 กเป็นทจนใจชวณกนหนนไปเข้าไปอยู่ในต่าบลยชอกชวมอ เขตแดนแขวงเมือง
 ชวนเลยจะทำไม่ได้ อองเซ่งได้ฟังกเห็นชอบด้วยเป็นครวจะสนวาศนวจ
 สงให้อองเหลงผู้บตรกับอองไทชออยู่รักษาเมืองแล้วตงให้ลวงวนเฮียงกับ
 พวดตงเป็นแม่ทัพชาย-ชวว ให้ชงเหมง จิวเจก บงไฮ้ว ตนเหลง ทหารเอก

กระจายไป นายทหารของกองทัพตามกองทัพชยชนะกษัตริย์มาค่ายแจ้งความ
ให้ของกองทัพ

ของกองทัพมีความยินดีนัก จึงยกกองทัพมาล้อมค่ายเข้าไว้ไพร่พล
แตกหนีกรบมาแจ้งกับของเซ่งว่า ชงเหมง จึงเจกนายทหารเอกตายในรบ
ทั้งสองคนเสียไพร่พลเป็นอันมาก บदनกองทัพของกองทัพมาตั้งล้อมค่าย
ชายเขาไว้แน่นหนา มาตราว่าเป็นน้ำไหลซึมทรานออกไปไม่ได้ ของเซ่งแจ้ง
ความกตัญญูปรึกษา กับขุนนางนายทหารทั้งปวงว่า ข้าศึกยกมาล้อมค่ายเรา
ไว้จะคิดอ่านสู้รบอย่างไรดี

พวตตงแม่ทัพจึงพุดว่า การศึกคราวนี้เข้มแข็งนักเชอูทานกำกับ
ยกออกรบศึกครั้งหนึ่ง นายทหารและทหารทั้งปวงคงต่อสู้จนสิ้นลมอด ถ้า
ชยชนะกรรได้ไปตีเอาเมืองคนตงมนไว้ แม่นวราปราชยกกล้าถอยเข้าเมืองคิด
หาอุบายสู้รบต่อไปอีก ของเซ่งได้ฟังก็เห็นชอบจึงยกกองทัพใหญ่ออกจาก
ค่าย ของกองทัพแจ้งว่าของเซ่งยกมาเองก็ออกไปยืนอยู่หน้าทหาร เห็นของเซ่ง
ได้เสื่อหมวกมังกรลายทองคล้ายกับกษัตริย์ ของเซ่งเห็นของกองทัพยกมาอยู่หน้า
กระบวน จึงสั่งให้บังโฮ้ว ต้นเพลิงขึ้นมาตรงเข้ามาทาบ ของกองทัพให้
ชชุนเฮากับบังจอทหารเมืองฮ้อบก็ออกรบ ชชุนเฮาเข้ารบกับบังโฮ้ว บังจอ
เข้ารบกับต้นเพลิงได้หลายเพลง ชชุนเฮาสู้ฝีมือบังโฮ้วไม่ได้ บังโฮ้วเอากระ
บองตอกชชุนเฮาตกรถมาถึงแก่ความตาบังจอสู้กำลังต้นเพลิงไม่ได้ ต้นเพลิง
เอาง้าวพุ่งถุกคอบังจอขาด ทงเบียนเห็นพวกลูกตายก็ชชุนเฮาเข้ารบกับ
บังโฮ้วได้หลายเพลง ทงเบียนแกล้งทาบชชุนเฮาหนี บังโฮ้วไม่รู้ ทกชชุนเฮาได้
กระชมนไป ทงเบียนชกมากลบเอาง้าวพุ่งถุกกลางตัวบังโฮ้วขาดสองท่อน
ชชุนตงหยงทหารของกองทัพกรองว่า ไปจับของเซ่งเสียเดี๋ยวนี้จะรอดอยู่เมื่อใด

ของกงโมอาจเข้าใกล้ ไตตองลาถอย กลับเขาคาย แต่ยกเขา บนปดนมเมืองอยู่
ยศบวณกตทกเขาไปไม่ได้

ขณะนั้นพอเปลี่ยนฤดูใหม่ฝนตกน้ำท่วมไหลดินชนทวารและมาพากัน
เจ็บป่วยมาก ของกงได้แจ้งกมความวิตกกังปรักษาใจวหยงว่า เทศกาลนคย
ชนทวาร และมาอด ไรยนัก ยกเขาคหลายครั้ง ก็ไม่แตกเราจะคิดการ อย่างไรดี
ใจวหยงตอบว่าเมืองชนจววมงคงเสบียงอาหารบริบูรณ์นายทวารและไพร่พล
รักษาหน้าตเชิงเทินไวเซมแรงจะยกเขาคเมือง ในฤดูนี้เห็นการจะไม่สำเร็จ

กงชนสนได้ฟังจึงว่าข้าพเจามอบหมายอัยยส่งหนังสือให้ท่านตรกตรองค
แล้วกระซิบบอกความลับให้ของกงฟัง ของกงแจ้งความกยนตตอบว่าอบาย
ของท่านนคนกกคงจะสมความคิดเป็นแน่ จึงส่งทวารตเตาพนและหญิงาทแห่ง
ไปกองไวรมก้าแพงส่งเทาประทเมืองโดยรอบทงสามด้าน เหลือไว้แต่ประท
บกหมงทศเหนือจะให้องเชิงกบทหารทงปวงหนออกทางนน ให้เลงจนเตรียม
ประทดแตกและเชื้อไฟไวกาหนดวณกลางเตอนยเวลากลางคืนให้จุดเชื้อเพลิง
ติดพนชน จุดประทดแตกระดมเข้าในเมืองให้พร้อมกัน ทหารกแยกย้ายรบไป
จุดการตามอบายทของกงส่งทกประการ ครนถงวณกาหนดตถกตประมาณ
สองยาม กงชนสนกถอกระบวเศษชนบนทอรบวมก้าแพงเมืองฮานคากา
บนคาลเป็นลมตะวณออกเฉียงเหนือพตมา เลงจนจุดประทดแตกทงระดมเข้า
ไปในเมืองเสยงตงสนน ทหารกเอาเชื้อไฟจุดกองพนชงอยู่รอบก้าแพงเมือง
ชนทงสามด้าน ลมกพตกระพอนกไฟตตสว่างทวทงเมือง พวกในเมืองได้
ยนิเสยงประทดและเห็นไฟตตตกใจ ทหารชงรักษาหน้าตเชิงเทินเห็นตงน
กวงไปบ้องกนบ้านเรือน ลวงวณเกงรบไปแจ้งให้องเชิงทวาท อองเชิงออก
มาดูเห็นไฟตตทวทงสามด้านกตกใจกลัวยงนคมิได้คิดจะสู้รบจึงกลับเข้าไปพา

บุตรภรรยาทรกใครกับชนนางคนสนิทเปิดประตูบกกหมงข้างทิศเหนือตรงไปยัง
 ตำบลชอกชอมมือ อองไทชื่อผู้เป็นโหรเห็นตงนจมาเปิดประตูไซหมงทิศ
 ตะวันตกบกกองทัพ ชื่องกงกคมทหารตราเข้าเมืองรุกได้เข้าพันพลเมืองชนจว
 ลมตายเป็นอนมาก บางกเขาในวงอองเซงเก็บรบเอาเงินทองทรัพย์สินของท
 อย่างดีไวและจับตัวภรรยาของอองเซงได้สองร้อยคน

พอเวลาเช้าชื่องกงให้ทหารช่วยกันดับไฟ เกลยกล้อมมิให้ราษฎร—
 ชาวเมืองแตกตน รวบรวมทหารเป็นหมวดเป็นกองแล้วตรวจดูไพร่พลแจ้งว่า
 เเซงชอเสงกบอเอียงถกเกาทัณฑ์ตายกมความเสียดายนัก อองไทชื่อตรงมา
 ความบแจ้งความเต็ม ทเกลยกล้อม อองเซง ไทยอม ตามภกต นนทกประการ—
 ชื่องกงได้แจ้งกตอกรบอองไทชื่อเป็นอนต แล้วถามว่าอองเซงหนีไปทางไหน
 อองไทชื่อว่า เวลาคนนอองเซงพาบุตร—ภรรยา กับชนนางนายทหารเปิดประตู
 บกกหมงหนีไปตำบลชอกชอมมือ ชื่องกงได้พังกสงให้ช่วยหยง ฉนเหมง
 ลมของ กวนเสง อเอียนเจยกคมทหารหมนหนงรบตามอองเซงไปจับเป็นมา
 ใหได้ นายทหารทงหากออกจากเมืองตามอองเซงไปทางทิศเหนือ ชื่องกง
 พักกองทัพอยู่ในเมืองเกลยกล้อมราษฎรทำมาหากินเป็นปกติตามภูมิลำเนา

ฝ่ายอองเซงพาบุตร ภรรยา ทงชนนางนายทหารไพร่พลหนีออกจาก
 เมืองชนจว ไปทางทิศเหนือ ได้คนกบหนงวน กทวอนเพลยเต็มท เพราะไม่มี
 เเสบียงอาหารรับประทาน จึงเที่ยวตปลนพวกชาวบ้านได้มากชนกนหยคอยู่
 ทพมไม่กออนุญาตหาหุงต้มเลี้ยงกนทงนายไพร่ประมาณร้อยเศษ อองเซงเห็นว่า
 กนอยู่กนคาวนกกกรองให้พดกปลดวงนแกง พวดตงว่า วดนาของเราข้าง
 ตกอบกระไรหนอ เมืองกนตกญาตวงคกลมตายนายทหารและไพร่พลกมได้
 เหลือเพราะตัวเราทำไม่ตเอง ทานทงปวงตตเอาศีรษะเราไปอ่อนน้อมยอม

สามภกตแก่ของกง โทษก็จะเบาบางลง แลวกไม่ต้องมาทนทุกข์เวทนาอยู่ดังนี้
เรามีความสังเวชนัก

ลิวจวนแก่งว่าท่านอย่าเสียใจไปเลยเป็นเพราะผลกรรมเราได้สร้างไว้
จึงเผชิญเป็น พวกข้าพเจ้าทั้งหลายก็ได้ฟังบารมท่านเป็นสุขมาช้านาน บัดนี้
ท่านมทกช ซึ่งจะเอาตัวออกห่างไปหา ความสขนั้นไม่ควร ยากเย็น ประการใด
จะสุดท้ายตามท่านมิได้คิดชวติ แต่การครั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเราพากันหนีไปเข้า
ในเขตแดนฮูชอกชวมอฮอนนอมเจ้าเมืองนั้น แลวชอยมกกองทัพยกมาแก้แค้น
ตเอาบ้านเมืองกลับคืนตามเดิมท่านจะเศร้าโศกไปทำไมเล่า

พุดย้งไม่ทนขาดความเห็นกองทัพรุกไล่ตามมากตกใจ ชวนกันรีบขึ้นมา
ขับหนีไปตามทาง โดยเร็วถึงแม่น้ำลวชวหือ อ่องเซ่งเห็นเรือในแม่น้ำมมาก
สำคัญว่าเรือพวกตำบลฮูชอกชวมอชวให้ไพร่พลลงไป ในแม่น้ำร้องบอก
พวกเรานคชชาวเมืองซนจิวตงหนามาสามภกตแก่เจ้าเมืองฮูชอก เชิญท่าน
มารับเราด้วยเถิด

ฝ่ายพวกทหารของโลวจุนหง ซึ่งปลอมเป็นพวกเรือชาวเมืองฮูชอก
เที่ยวตรวจตราคอยจับตัวของเซ่งฮย ครั้นได้ฟังกตอบว่าเรือพวกเรานเป็นกอง
ลาเดี่ยวเสียบยงอาหารเมืองฮูชอกชวมอ ก็พวกเจ้าบอกความมาแต่เมืองซนจิว
เห็นจะเป็นอ่องเซ่งซนฮองมาด้วยตอถูกระมัง อ่องเซ่งได้ฟังตงนนักสำคัญว่า
เป็นพวกเมืองฮูชอกชวมอจริงจึงร้องบอกวาตวเรานคชซนฮองมารับด้วยเถิด
ทหารโลวจุนหงได้ฟังกตใจรีบถอยเรือเข้ามาพลาฟุดว่า ถ้าท่านซนฮองจะ
สามภกตกับเจานายจริงแลวเรานำไปคงมความชอบมาก

พุดตงนกรับไหเรือเข้ามาถงผง อ่องเซ่งกับบุตร ภรรยาและชนนาง
มีความยินดีชวนกันลงเรือ ทหารของโลวจุนหงถอยเรือออกจากผงถงกลาง

แม่น้ำ โฉมงามหงกกองหลงเหินว่าอองเซงกับพวกพ้องลงในเรือถอยออกจาก
 ตกลงแล้วก็ให้เบาไปสัญญาเรือชนแรงตรงมา ทหารเรือกองหน้าตรกนเขาจับ
 อองเซงกับพวกพ้องมัดไว้ พอกวนเส่งทัพบุกได้มาถึงริมฝั่งงักงักไทแจวเรือ
 เขามารวมตลงสมทบเป็นกองเดียวกัน แล้วยกยกกองทัพคุมตัวอองเซงกับบุตร-
 ภรรยาและทหารมาถึงเมืองชนจวแจ้งความให้ชองกงฟังทุกประการ ชองกง
 สั่งให้เอาตัวอองเซงจำขังไว้ในเกวียนจะคุมเข้าไปยังเมืองหลวง แต่พวก
 ทหารของอองเซงนนให้เอาตัวไปฆ่าเสีย ชองกงวงหนงของอองเซงก็ให้พรอ
 ลงทงสน ภรรยาอองเซงอวยเศษทอองเซงไปตลอดราชมชนมากปลอญให้กลับ
 ไปบ้านตามเดิม จัดการในเมืองชนจว เรียบร้อยปกติแล้ว กจัด โต๊ะและสราม
 เสงยกนเป็นอนต ชองกงจึงปรึกษากับ โฉมงามหงและพวกพ้องทงปวงจะยก
 กองทัพกลับเข้าเมืองตงเกย

ในวียงจึงพดแกชองกงว่า เมืองชนจวนใกล้เคียงกับเขตแขวงเมือง
 ฮูชอกชวมอมาตราจา เจ้าเมืองฮูชอกชวมอ วิชาเมืองชนจวแตก กคงจะยก-
 กองทัพมารบกวณ ขอท่านจงจัดใหม่ โดยรักษาเมืองไปก่อน ถ้ายกกองทัพ
 กลับไปถึงเมืองหลวงแล้วจงคอยคตอ่านตอไปภายหลัง ชองกงก็เห็นชอบจึง
 ตอบว่า อองไทชื่อ ไทของอองเซงเป็นคนสตัยชอดวจะให้อยู่รักษาเมือง
 ชนจวกับองราษฎรไพร่บ้านพลเมืองให้อยูเย็นเป็นสุขท่านจะเห็นประการใด
 อองไทชื่อว่า ถ้าท่านเมตตาข้าพเจ้าจะดลของพระเดชพระคุณ แต่ขอผู้ใดได้
 ช่วยวากลาการงานสคคนหนง ชองกงจึงส่งไซวเองชชนนางในเมืองชนจว
 ทเขาสามภกคพรอมกนกับอองไทชื่อให้อยู่รักษาเมืองและให้ช่วยอองไทชื่อว่า
 ราชการอองไทชื่อกับไซวเองชกรบคาสง ชองกงจึงยกกองทัพออกจากเมือง
 ชนจว ให้คุมตัวอองเซง กับบุตร ภรรยาบรรทุกเกวียน เดินทาง ตรงมาถึงเมือง

เขยวเขยงแฉวรวบรวมทหารเข้าสมทบกันยกกองทัพออกจากเมืองเดินทางมา
 หลายวันถึงเมืองเนยจว จมูกออกมาจับของกงเซญเข้าในเมืองใช้ทหารไป
 แจงกับเตยเจยวทอ ณ เมืองเจยคเสยให้ทราบ

โงวหยงจึงพูดแก่ของกงวา ท่านจงจัดใหญ่ โดยรักษาเมืองเนยจว
 จงจะควร ของกงกจัดให้เลาหวงขุนนางตำแหน่งท ไตรภาวาราชการในเมือง
 เนยจวมาแต่เดิมให้อยู่รักษาเมืองเนยจวกบทหารหมื่นหนึ่ง แฉวของกงกนา -
 กองทัพออกจากเมืองเนยจวยกไปถึงเมืองเจยคเสย เตยเจยวทอแจงความว่า
 ของกงยกกองทัพกลับยกย่นตจวงชวนทหารมาคอยรบอยู่นอกเมือง พอของกง
 มาถึงเตยเจยวทอชองกงเข้าไปในเมือง จัดท โทนงคานบกนตามธรรมเนียม
 แฉวมแฉวพูดว่า ท่านยกกองทัพไปปราบปรามของเซงเรยบรยยกกลับมา
 ข้าพเจียมความยินดีนัก พระเจ้าแผ่นดินคงพระราชทานยศศักดิ์เป็นใหญ่
 ของกงตอบว่า ข้าพเจ้าไปปราบเมืองฮ้อบักเรยบรยราบคาบยกกลับมา
 เมือง จึงรับสั่งให้ยกกองทัพไปแขวงเมืองฮ้อยไซฮักกว่าจะสำเร็จศึกกเสย
 ทหารเมืองฮ้อบักเป็นอันมาก ข้าพเจียมความอาลัยยิ่งนัก เตยเจยวทอว่าท่าน
 ฮยาดตกรงพวกทหารแขวงเมืองฮ้อบักตั้งใจหาราชการฉลองพระเดชพระคุณ
 โดยซื่อสัตย์บดนมดวยกลางศึกมีความชอบต่อแผ่นดินมากต้องกราบทูล
 ให้ทรงทราบ คงโปรดพระราชทานยศและเบยหวัดเงินเดือนให้บุตร หลานของ
 ทหารผู้ตายมีความสุขสืบไปตอก เตยเจยวทอจึงสั่งให้จัด โตะและสุราเลี้ยง
 ของกงกับพวกทหารเสร็จแล้ว ของกงพักอยู่ ณ เมืองเจยคเสยหลายเวลาจึง
 พุดกับ โงวหยงว่าจะทำการกตั้ง ให้ทหารเมืองฮ้อบักที่ตายลงในกลางศึกชน
 สวรรค์และไปเกิดเสยโดยเร็ว

โงวหยงกเห็นชอบ ชองกงส่งใ้คนใช้ไปทศวดเจ้าเตงเซียนเบียว
 ริมประตูตงหมงเมืองเจยกเตย ทศวดวันออก นมนตหลวงจันมาทากงเตกให้—
 ทหารตายในกลางศึกครบสามวันสามคนแล้ว พอปกชน อเสียงบ่วยลง
 ชองกง จึงให้อยุต บตรอยรักษา อเสียง ผู้บดากับปกชน ณ เมืองเจยกเตย—
 งักชวนต์งคิดถงมารดาอยากจะใคร่กลับไปก้านบชองกงแฉงความว่าซาพเจ้า
 จะลาท่านไปบ้านด้วยมารดาชวานักจะได้ปฏิบตรักษา ชองกงอ้อนวอนให้
 อยู่ทำราชการด้วยกนงักชวนต์งไม่ยอม ชองกงก็เบงทจนใจจัดเงินทองให้
 งักชวนต์งเบงอันมาก งักชวนต์งก็ค้ำบลาไป -

ขณะนั้นเฮยเสียงบ่วยตวย เฮยงกผู้บตรวอให้เศวราโคกยงนักจัดหบ
 มาได้เอาศพไปฝังตามยศชุนนางนายทหารเศวรแล้ว ชองกงยกกองทัพไป
 หลายสิบวันถงเมืองตงเกย พกกองทัพตงคายอยู่นอกเมืองคอยฟังรบตั้งอยู่

ฝ่ายชุนนางทศตยชออยู่ในเมืองตงเกยแฉงว่าชองกงยกกองทัพกลับ
 มาแล้วกยนตครนรงชุนเขาเขาเฝ้าพระเจ้าชองฮยจงฮองเตกรบทลว่าชองกง
 ยกกองทัพกลับมถงเมืองตงเกยแล้ว พระเจ้าชองฮยจงฮองเตได้ทรงพงกม
 พระทยยนต จึงรบตั้งให้หาชองกงกับโลวจุนหง เขามาคุกเขาดวายบงคมแล้ว
 พระเจ้าชองฮยจงฮองเตจึงตรลว่าพวกท่านยกกองทัพไปรบรบโจรแขวงเมือง
 ฮ่วยไซ เรียบร้อยราบคาบเหนตเหนตยนกมความชอบมากหาทเปรียบไม่ได้
 จะเลอนยศศักดิ์ให้เบงใหญ่สมกับความชอบของท่าน

ชองกงกราบทลว่า การชงชนะชาคกทงนคเพราะบารมของพระองค์
 จึงจับตอองเชงกับบตรภรรยามาได้ตามแต่จะโปรด ชงซาพเจ้ายกกองทัพ
 ไปครองน เสยทหารเบงอันมาก ขอจงโปรดแก้ทหาร ทตาย โทมชอ ปรากฎชบ
 เลยงบตรและหลานตอไป— ประการหนึ่งราษฎรในแขวงเมืองฮ่วยไซได้รับ

ความเดือดร้อนทวาทงอาณาเขต เพราะอองเซ่งประพฤติกการไม่เป็นยุติธรรม
ราษฎรยากจนมาก พระองค์โปรดยกภาษีอากรเสียตักสามปีให้ราษฎรมความ
สุขทวากัน แขวงเมืองฮวยไซก็จะมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น

พระเจ้าของฮยจยฮองเต้ได้ทรงพังกเห็นชอบตรัสกับของกงวา ถ้า
ท่านเห็นดีแล้วก็จะทำตามจงรับสั่งให้ขุนนางเจ้าพนักงานปรึกษาโทษอองเซ่ง
แล้วใหม่ซาหลวงถอทองตราออกไปเมืองฮวยไซ ให้ยกภาษีอากรแก่ราษฎร -
สามปี ขุนนางเจ้าพนักงานถวายบังคมลาไปจ้ดกัรตามรับสั่ง

ฝ่ายชวเกียโทษอ กอกว ทองกอนขุนนางกงฉนจึงกราบทลว่าของกง
กับนายทหารมความชอบมาก พวกข้าพเจ้าไปปรึกษากันไว้ว่าจะเลอนยศศักดิ์
ให้สมควร แต่ทหารที่ตายในรบไห้แกะเป็นบ้ายบรบไว้เช่นบุตร-หลานทง
หลายตงไห้เป็นจฮวยไซ ขุนนางนายทหาร ไ้รบเบยหวัดเงินเดือน เสมอทกับ
ของกงกับโลวจนทงนน ไ้วาทเขียนฮองแม่ทัพคมนาหารรักษาเมืองตงเกย
ไปพลางภายหลังจึงเลอนยศศักดิ์ให้ออก ชงอองเซ่งนคตกบฏโทษมากไห้เอา
ตัวไปประหารชีวิตเสียตามกฎหมาย พระเจ้าของฮยจยฮองเต้ก็โปรดตามคำ
ขุนนางผู้ ไ้ใหญ่กราบทล จึงรับสั่งไห้จัดโต๊ะและตราเดยงของกงกับโลวจนทง
แล้วพระราชทานเสื่อ-หมวกททวอยางต กบมาทเทาดตองมา ไ้ชของกงและ
โลวจนทงและพระราชทานเสื่อหมวกไห้นายทหารทงปวงด้วย ชงกงและ
โลวจนทงรบของพระราชทานถวายบังคมลาออกจากเมืองตรงมาตงคายรม-
ประตไซอวมงพกอยคนทง

วังชนเจ้า เคยวเตาเซงกบกงชนสน คตตงคอาจารย์ส่ง กชวณกนมา
คานบของกงวา เดมทลจอนทงนคเป็นอาจารย์ส่งไว้ไห้ข้าพเจ้ามาชวยทาศก
ถ้าสาเรจก ไ้กลบไปถอศตตามเพศเขียน บदनการศกเวยบรอยแล้วนองจะ

ขอลาไปปฏิบัติอาจารย์กับมารดาพอให้ท่านมีความสุข ชองกงได้ฟังกงซุนสน
 กับเคียวเตาเซงจะจากไปโกรงไหพุดดา พนองอัยพรกพร้อมกันเปรียบ
 เหมือนดอกไม้บาน บคนจะจากกันเหมือนดอกไม้ร่วงโรย และ
 เคียวเตาเซงนนักเพลงเขาสามภักดีใหม่ได้ส่งสอนการงานให้ทหารทั้งปวงยังไม่
 ทนไว้ก็จะทัพเสียมความอดย่นกจึงอัยด้วยกันเกิดอย่างเพิ่งไปเลย

กงซุนสนความใ้ชวามองจะทัพเสียมเมื่อไร ได้บอกใจแต่เต็มตาเดรัจ
 ศักแล้วจะขอลา บคนสนศกสงครามพักไต่บนขนนางมีความสุขมาก น้องไม่
 ยอยากทำราชการแล้วจึงไหน้องไปเกิด ชองกงเผ่าอื่อนวอนอัยเป็นหลายครั้ง
 กงซุนสนกับเคียวเตาเซงกไม่ยอมอัย ชองกงกับพนองทงปวงไม่รูที่จะคิด
 ประการ ไต่จึงจัด ไต่และสุรามาเสยงกงซุนสน กับเคียวเตาเซง แล้วเอาเงิน—
 ทองสั่งชองทต ไหเบนนมาก กงซุนสนกับเคียวเตาเซงเก็บของใส่หีบมาลา
 ชองกงกับพนองทงปวงออกจากค่ายไปทางทิศเหนือ ชองกงกับพวกพองตาม
 ไปส่งจนดับแล้วกกลับเขาคายมความอดยถึงกงซุนสน เคียวเตาเซงย่นก

ขณะนั้น ไก่ลจะถงวณเจยอวยชดอิตเป็นวณตรษจันชนบใหม่ บรรดา
 ชุนนางผู้นอัย—ผู้ ไหญุกเตรียมการจะเขาเผ่าพระเจ้าชองชยจงชองเตอวายพร
 ไหเจรณูพระชนษายนนานชวหมนบตามพระราชประเพณมาแตกอน ชวเกย
 ชุนนางผู้ ไหญุนนมความอดจนาชองกงกับพวกพองย่นก จึงนถในใจว่าถ้า
 ชองกงนำพวกเขามาเผ่า กคงไปรดปรานมาก จาจะคิดตตรอน พวกทหารชง
 ชองกงเสยอัยไหเขาเผ่าได้ไหแต่ชองกงกับ ไลวจันหงสองคนเขาเผ่าการงาน
 ทงหลายกจะออนลง

คตตงนนักกราบทลพระเจ้าชองชยจงชองเตวา บคน ไก่ลจะถงวณชน
 บใหม่ชุนนางทงหลายเตรียมพรอมจะเขาเผ่ากราบทลวายบงคม ชาพเจ้าเห่นว

นายทหารของชองกงมากไม่แจ้งว่าพวกเหล่านี้จะคิดประการใด ขอพระองค์
 จงรับสั่งให้แต่ชองกงกับ โฉวจนทงเข้ามาเฝ้า นอกจากนั้นอย่าให้เข้ามาเลย—
 พระเจ้าของฮยจงฮองเต็ก โปรดตามชวเกยทล จึงส่งเจ้าพนักงานตามคำของ
 ชวเกยแล้วเสด็จเข้าข้างในชวเกยกกกลับมาบ้าน

ครั้นถึงวันชนนางกับใหม่ชนนางผู้ใหญ่—ผู้น้อยก็เข้าเฝ้าพร้อมกัน
 ชองกงกับ โฉวจนทงจะนำพวกเข้าไปเฝ้า เจ้าพนักงานห้ามทหารทั้งปวงไว้
 ชองกงกับ โฉวจนทงก็เข้าไปเฝ้าพวงชาวก่อน พอพระเจ้าของฮยจงฮองเต
 เสด็จออกชนนางทั้งปวงเฝ้าอยู่ตามตำแหน่งคุกเข้าถวายบังคมพร้อมกันถวาย
 พวตามธรรมเนียมแล้ว พระเจ้าของฮยจงฮองเต็กพระราชทานสุราให้ชนนาง
 ทั้งปวงถวญทกตวคนตงแต่เวลาเช้าจนกลางวันก็เสด็จขึ้น ชนนางทั้งหลาย
 กลับมาบ้าน ชองกงกับ โฉวจนทงกลับไปค้ายมีความ โทมันต์น้อยใจนัก
 ด้วยพระเจ้าของฮยจงฮองเตมได้ตรัสประการใด พวกพองทงหลายก็ไม่รับสั่ง
 ให้เข้าเฝ้า พอทหารทั้งปวงชวนกันมาคานบยนเรียงรายอยู่สองข้างซ้าย—ขวา
 โงวหยงจึงถามชองกงว่า เวลานานเข้าไปเฝ้ากลับมาเหตุใดจึงไม่สบายใจ
 ชองกงถอนใจใหญ่แล้วพูดว่าเราอดสาหัสเพียรทำกรศึกลำบากมาชานาน
 พนองทงปวงกเหนดเหนอยถึงสาหัสยังไม่มีความชอบสักนิดหนึ่ง โงวหยงว่า
 พอยาวตก ชงวาสนานนสดแล้วแต่จะเป็นไปจะ โทมันต์น้อยใจไม่ต้องการ

ลชยได้ฟังจึงพูดว่า เดมที่เราอยู่เขาเนยชวเปาะเป็รียบเหมือนราชศห
 มีได้เกรงกลัวผู้ใด ครั้นเข้ามาทวราชกรรทหมายว่าจะมีความศขกลบได้รบ
 ความคบแค้นเศวราหมอง พวกเราพนองชวกันนีไปอยู่เขาเนยชวเปาะตามเดม
 กจะสบาย ชองกงได้ฟังลชยพูดก็โกรธจึงตวาดว่า เจานเป็รียบเหมือนสัตว์
 พุดจาสังใดก็ไม่ถกธรรมเนียม บคนกเขาทวราชกรรเป็นชนนางแล้วจะกลับ

กลอกไปอย่างไรได้ ลชยตอบว่าถ้าไม่เชื่อดาบไปยิงจะเคร่าโคกทุกซวนนอก
บรรดาพนองทงปองโตพงกหวเราะ

ขณะนั้นเป็นวณชนบใหม่ ต่างคนก็ชวณกันจัดโต๊ะและดรามาคำนับ
ชองกงผู้เป็นใหญ่ช่วยพรให้เจริญสุขยัตยาวนาน เสร็จการแลวกชวณกันไป
ทอยของคว ครนรงชนเขาชองกงชวณพนองสบนายชนมาออกจกค้ายเขาใน
เมืองตงเกยไปทบาน ชกไทอวย เตยวคมต เตยเจยวทอเขยมเขยอนสนทนา
ควยชอราชการแลวกกถบมาคายมผู้ ไปแจงแกชวเกยวาชองกงพาพวกทหาร
เข้ามาในเมือง ชวเกยโตพงกเขยนหน่งสอไปบัดเวทประตู่ใจความว่า "มรบ
สงม ไทพวกทหารของชองกงเข้ามาเทยวในเมืองหลวง ให้รอดอย
พงขาวรบสงอยนคนออกเมืองก่อน ถ้าผู้ ไคขคชนไม่พงจะทำโทษ" มี
ผู้มาบอกความไทชองกงทวบ ชองกงโตพงกถกชยงนถ บรรดาพนองของ
ชองกงโตแจงกโกทรอแค่นอยู่ในใจ ลชย เตยสนกบพวกทชานาญทวงนำมา
เชยงโจงหยงชวนสแต่ไปทค้ายเรอตอนรบกันตามธรรมเนยมแลว ลชย เตยสน
กบพวกเหล่านนจงปรกษากบโจงหยงว่า พระเจาของสยจงฮองเตเดมทได้
ตรสใจเทนจะไมเหมือนตรสกระม่ง การทงนถเพราะชวนางกงฉนคอยชยงทล
คตวอนอยู่เสมอ พวกเรามคความชอบตอแผนคนมากเทดโตจงไมเลอนยคศกค
ไทกยกไว ยงกถบห้ามมิให้พวกเราเข้าเฝ้าและไมให้เข้าไปในเมืองหลวง การ
ทงนไมคจจะห้ามปรวมเลย นองจงเชยพมาปรกษา เราคคจะเข้าไปจับพวก
กงฉนชวเสย แลวยกกถงทพกถบไปอยู่เขาเนยชวเปาะตามเดมกจะปราศจาก
ทุกชทงปองมตชสไป

โจงหยงจงตอบรานองทงหลายพคกคจวแต่ชองกงนนไมยอม ควย
อตสาทพวกเพยรทวาคความชอบมากมากเทนจะหน้ไปไมได้ ใจของพนเทนคควย

มิได้ขัดขนธรรมนิยมมาแต่โบราณ เปรียบเหมือนสัตว์ลวดด้วยวาจะไป
 สารถีใดต้องเอาศีรษะไปก่อน เราพนองทงปวงเปรียบเหมือนท่อน
 หาง ถ้าศีรษะไปแล้วก็ตองตามไป

ลชยกกับพวกพองทงหลายได้ฟังก็แจ้งว่า โงวหยงไม่ยอมต่างหากกัน
 โกรธอยู่ในใจ โงวหยงก็พาพนองทงหลายกลับมาค้าขายคานบชองกงแลวดพดว่า
 เดิมที่จะมทรพยสนเงินทองไว้มากเพราะพนองทงปวงช่วยท่านบารง แต่บัดนี้
 เขาทหารราชการเป็นชนนางอยู่ในเมืองหลวงอดสาหพากเพียรบารงบ้านเมือง—
 ให้เป็นสุขยังไม่มีความชอบสักหนึ่งกลับมาตกตาอยู่ในบังคับ พนองทง
 ปวงต่างไม่สมัครใจพากัน ไทมนั่นสนอยใจนัก ชองกงได้ฟังก็ตกใจจึงถาม
 โงวหยงว่าผู้ใดมาพูดกับน้องอย่างไรหรือ โงวหยงตอบว่าธรรมดาคนทงปวง
 ก็อยากจะมียศและทรพยสนเงินทองด้วยกันทั้งสิ้น ความยากจนเชลยใจหนัก
 พากันเกลียดชัง วสยคนทงปวงถามทุกขสุขประการใดแต่หน้ากร ในนาใจ
 ชองกงว่า พนองทงปวงจิตใจแปรปรวนไปต่าง ๆ พวกเขาจะสู้ตายไม่เสียตายแก่
 ชวงตมาตรว่าตายไปแต่ใจยังคงดีชยชออยู่นั่นเองที่จะคิดแปรปรวนไปอย่างอื่น
 นั้นไม่ได้

พดอยางนั้นแลวก็ประชุมตามบรรดาพนองทงปวงมาพร้อมกันชองกง
 จึงพิศว่าตวพนเป็นชาวเมืองฮนเสยก็ยกเป็นแต่ชนนางเล็กน้อย ครนอยมา
 ต้องโทษ ภายหลังพนองทงปวงยอมยกชนเป็นใหญ่ บัดนี้โตมาเป็นชนนาง
 ทหารราชการอยู่ก็เป็นบุญของเรานักหนา ชงพระเจ้าชองฮยจึงฮ้องเต็มรับสั่งให้
 บัดหนึ่งสอห้ามพวกเราไม่ให้เข้าไปในเมืองการนนักควรตอก ด้วยพวกพอง
 เรามากถ้าเข้าไปเที่ยวเกิดความชนคงถกจับตัวไปทำโทษ พวกเราก็จะพากัน
 เสียเกียรติยศ บัดนี้ท่านห้ามปรามไม่ให้เข้าไปในเมืองก็ดแลวจะไม่ได้เกิด

กระเบื้องทองเงิน พวกชาวบ้านจะเซาทบท ดชยเห็นกโกธรจะเซาช่วยชาว
บ้านตทหารผุมนนโห่งได เอียนเซงกกอดดชยไฉไมโห่งบต

ทหารผุมนนงพุดจาชายหนวดาคนบงอาจนกหนา ทารจกคนไมเว
นคตทหารของเตยเจยวทอจะยกกกองทัพ ไปปราบแขวงเมืองกงหนาคัดไต ไมรู
หรือ เมอจะทบทเรากไมกลว ถาตเราเซากคงตายเบนแน ดชยตอบวาจะไป
ปราบปราบแขวงกงหนาคัดไตตองมาชมเทงชาวบ้านด้วยหรือ เอียนเซงกจง
มอดชยเตนพนทนมมาถงโรงชายนาธาเทงหนงกชวณดชยเซาไปชอนาธาคน
เห็นผเฒานงอยุคคนหนง เอียวเซงจงถามผเฒาวา ชาพเจาเตนมมาไดชนทหาร
ผุมนนวาจะไปปราบแขวงเมืองกงหนากับเตยเจยวทอนนจรงหรือ เหตุผลเบน
ประการไต ผเฒากแจงควาว่า บदनฮองละนายโจรแขวงเมืองกงหนาคัด
กบฏไตเมืองเล็กจวตตลอดมาจนถงเมืองยุนจวรวมยสบทบาทเมือง บदनฮองละ
ยกเซาตเมืองเอียงจวอย ผรักษาเมืองบอกเซามากราบทลพระเจ้าชองฮยจง—
ฮองเตจรงบดงไหเตยเจยวทอยกกองทัพหลวงไปกำจัดฮองละนายโจรทานไม
หรือ เอียนเซง ดชยไตพงกนงอยุเขาเบยฮอแปะไหคานาธาแเดวออกจากเมือง
มายงคายพรอมกนทงสนาย เอียนเซงกแจงควาไหชองกงพงทกประการ

ชองกงจงพุดวาพอกพนองเรากวางอย บदनฮองละนายโจรแขวง
เมืองกงหนาคัดกบฏ พระเจาชองฮยจงฮองเตจรงบดงไหเตยเจยวทอยกกองทัพ
ไปปราบปราบ เราจะต้องไปหาชกไทอวยไหกรวมทลวาจะขออาสาไปกำจัด
ฮองละเอง แตไมแจงวาทานทงปวงจะเห็นประการไต จึงไหหานายทหารทง
ปวงมาประชุมปรักษาดวยการศกกเห็นดพรอมกน

รุงชนเซาชองกงแตงตวเบนชาวเมือง ชวณเอียนเซงออกจากคายตวง
เขาในเมืองไปหาชกไทอวยทบาน ชกไทอวยกเชญชองกงเขาไปวางในจตท

ไทรงสมควรรคานับกันตามธรรมเนียม ชกไทยได้เห็นชองกงนั่งหม่มไม่เหมือน
 กอนักถามว่า เหตุใดท่านจึงนั่งหม่มเช่นนัมนัมระสังใดหรือ ชองกงบอกว่า
 เจ้าพนักงานปิดหนังสือความรบสงครามให้พวกข้าพเจ้าเข้ามาในเมือง บัดนี้มีการ
 อยุ่สงหนางข้าพเจ้าจึงแปลงตัวเป็นชาวเมืองลอบเข้ามาหาท่าน ด้วยแฉวงเมือง
 กงหนานน ฮองละนายโจรคิดกบฏโตบ้านเมืองเป็นอันมาก บัดนี้ฮองละยก
 กองทัพข้ามแม่น้ำมา พวกข้าพเจ้าก็ไมมีการตั้ง โคนงนอนอยู่ตายเปล่า ๆ -
 ครนแจงจากปรัษาพร้อมกัน จะขออาศัยกกองทัพไปปราบฮองละให้ราบ
 ความฉดองพระเดชพระคุณบำรุงบ้านเมืองให้เป็นสุขสืบไป ขอท่านจงช่วย
 กราบทุกให้ทรงทราบด้วย

ชกไทยได้เห็นพงกษนตจงพูดว่า ท่านสัตยขอตอแผนคินจรงมแต่จะ
 บำรุงบ้านเมืองให้อาณาประชาราษฎรเป็นสุขข้าพเจ้าจะกราบทุกให้ทรงทราบ
 เชิญท่านกลับไปก่อนเถิดการทงปวงตกพนักงานข้าพเจ้าเอง ชองกงกับ—
 เียนเซงกลาชกไทยวขออกจากเมืองกลบมาคาย

ครนรงชนเซา พระเจ้า ชองฮยจงฮองเต เลตจออกชนนาง ทงปวงมา
 เผาพร้อม ครลปรัษาการด้วยฮองละคตกบฏครนจะ ให้เตยเจยวทอกกับ—
 เลากองสยกกองทัพไปปราบกยงไม่เห็นผมด

ชกไทยจึงกรวบทลว่า ฮองละคตกำเรบใหญ่โตโตโตบ้านเมืองไว
 มาก ชงพระองคจะ ให้เตยเจยวทอกกับเลากองสยกทัพไปนตองให้ชองกง
 เป็นกอนทนาจจะปราบปรามราบคาบสำเรจโดยเรว พระเจ้าชองฮยจง—
 ฮองเตโตทรงพงกรบสงให้หาชองกงกับ โลวจุนทงเข้ามาเผาตรลว่า บัดนี้
 ฮองละนายโจรแฉวงเมืองหนามใจกำเรบตงตวชนเป็นใหญ่ มีโตกลวเกรงเรว
 ตเฮาบ่านเมืองไวเป็นอันมาก ท่านจงยกกองทัพไปปราบปรามฮองละอัสก

ความทลพระเจ้าของฮยจยองเตกคงลม ทไหนดจะไปรดปรานชบเดี่ยว ชงการ
กริงนกกเพราะชกไทอวยชวยอุปถัมภ์จะลิมคุณของท่านอย่างไร ได้โดยจุนทัง
ว่าจริงอยู่ ชกไทอวยมีคุณต่อเรามาก

พดตงนกกกลับไปยังค้ายแฉงความให้พวกพ้องเหล่านนพง ครัน
วังชนเขาเจ้าพนักงานคุมสั่งของพระราชทานมาแจกจ่ายให้ทหารทงปวงแล้ว
ชองกงกมอบกมได้เกยนกับฮองโพงจอนให้เจ้าพนักงานนำเข้าไปถวาย

ฝ่ายชวเกยไทชอกับเหงโตอวยชุนนางผู้ใหญ่แฉงความว่า พระเจ้า
ชองฮยจยองเตชอเขาชางแกะตราภทมอรักษามาชองชองกงไว้ ชวเกยก
ใช้ให้ชุนนางมาขอเชยวเหยยงชางเขียนหนังสือ เสงโตอวยให้มาชองกหัว
ชางชบรือช ชุนนางผู้หนักคานบลาดตรงมาค้ายแฉงกับชองกงว่า ชวเกยกกับ
เฮงโตอวยให้มาขอเชยวเหยยงกบงกหัวไว้ใช้สอยในเมืองตงเกย ถ้าท่าน
จะตอการใช้จงจะให้ไป ชองกงได้พงกเป็นทจุนใจจะชดชนกไม่ได้จงมอบ
เชยวเหยยงกบงกหัวให้ชุนนางผู้หนักคานบลาดตรงนายทหารให้เตรียมกองทัพ
และทัพเรือไว้พร้อม แม่นถงจอนฤกษตักจะไดยกไป

บัดนี้จะกล่าวความเดิมชองฮองละก่อน เดิมฮองละนเป็นบุตรชาว
บ้านชวตงแฉงเมืองมยจวทศโตบิดามารดาหากันด้วยการตดพนชายเดี่ยวชวต
อຍมาจวนหนงฮองละกับพวกพากันไปตดพนในน้ำกลับมาถึงแม่น้ำจงจางหาบ
พนลงไว้ริมฝั่งลงไปกอบน้ำตม

ชณะนคนทชนอยุรมฝังแลเห็นเงากายฮองละอยู่ในน้ำ มีเครื่อง
นึ่งหมคลายกษตรยจงรือชบอกฮองละว่า เหตุใดเงากายของเจ้ามตประหลาด
ฮองละได้พงกตกใจจงมองเงาของตัวท ในน้ำเห็นจรงกรบชนมาเสยโดยเร็ว

ยกหาบพูนขนปากกลับมาบ้าน คิดถึงนมตมความวิตกเป็นอันมากจึงเข้าไปหา
ผู้เฒ่าซึ่งเป็นใหญ่อยู่หมู่บ้านนั้น คำนับตามธรรมเนียมแล้วเจ้านมตมให้ฟังทุก
ประการ แล้วถามว่าจะตราขั้ประการใดท่านจงช่วยทำนายนายให้แจ้ง

ผู้เฒ่าได้ฟังฮองละเจ้านมตมเป็นการอดจรรยาความขยดจึงว่าเราเห็น
รูปร่างลักษณะเจ้าแต่ยงเขาวกนทนายอยู่ในใจว่าเป็นคนมัวสนา บัดนี้
เจ้ามธายเจรณูชนบุญจวนจะมาถึงจงนมตมอันเป็นมงคลบังเกิดให้ปรากฏแก่
คนทั้งปวง เจ้าจงละการทศยศหากนนั้นเสีย คิดอาณการทเป็นประโยชน์
อย่างยงจึงจะได้เป็นใหญ่ ฮองละได้ฟังผู้เฒ่าทนายมีความขยดคำนับลา
กลับมาบ้าน ตั้งแต่นั้นมาฮองละก็ไม่ไปเที่ยวตดพันชายเหมือนแต่ก่อนมีใจ
ฮักเหมตรงตรงแต่ทจะตงตวเป็นใหญ่จึงชักชวนญาติพี่น้องและชาวบ้าน—
ทั้งปวงตงเป็นก๊กชนประมาณสองพันคน — ทั้งปวงพากันนบถฮองละความ
กาดงและมมอเซมแซงถาคนเหล่านมมคตเกยวของเป็นถอยความวิวาทกัน
ก็มาฟ้องแก่ฮองละ ฮองละให้ไปหาตัวจาเลยมาใต้ตามตามคำหาของใจทัก
ถาใต้เท็จจริงประการใดกตตสันไปโดยสุจริตมิได้คดลาเอียงเขาแก่ผู้ใด ความ
กสวเรจแก่กนมิได้ไปฟ้องร้องต่อเจ้าเมืองอก

แต่ฮองละตงตวประพฤติกการสุจริตอยู่สองปีเศษคนในประเทศกั้งหน้า
ทิศใต้พากันมาเขาเกลยกลอมอยู่ด้วยประมาณสามสี่หมื่น ฮองละจึงปรึกษา
พวกพ้องว่า เราทานทั้งปวงมาวมตมกันอยู่เช่นนี้ไม่สมควรเปรียบเหมือน
คนอนาถาทาหวานเรือนมิได้คตจะสร้างเมืองชนในแขวงเมืองมกจวเป็นทมน
พวกเราจะได้อาศัยอยู่เป็นสุข ทานทั้งหลายจะเห็นประการใดคนทเป็นผูใหญ่
มสตบญญาจงตอบว่าทกวนนตวทานกมอานาจวสนาสมควรแล้วจะเป็นใหญ่
อยู่ในประเทศแผ่นดินฝ่ายใต้ ชงทานคตจะสร้างบ้านเมืองให้เป็นเกียรติยศ

ปรากฏไปนั้นแล้วพวกข้าพเจ้าขออาสาทำให้สำเร็จในปีเดียว ชองง
เห็นคนเหล่านั้นพร้อมใจกันจึงให้ปลุกศาลบวงสรวงเทพยดาอารักขด้วยเครื่อง
เช่น ให้แผ้วถางทบปราบดินให้ราบเสมอ เกณฑ์คนบนหน้าทชดคักอกกาแพง
วางระยะประตูและเชิงเทินบ่อมหอรับเสด็จให้ชองเมืองเชิงเกยกยแล้วให้สร้าง
เก๋งใหญ่น้อยและที่พักตักแถวหลายสิบหลัง ข้างในนั้นมสวนดอกไม้ต่าง ๆ
จัดหาเครื่องใช้สอยและสิ่งของประดับบ้านเมืองเหมือนกับเมืองหลวงดุจระการ
ตา ครั้นการเสร็จแล้วคนที่เป็นผู้ใหญ่ก็แต่งการตามประเพณี เชิญชองง
ขึ้นเป็นโตของครองเมืองรับนามตามธรรมเนียมกับทรงตั้งขนนางฝ่ายบุ๋น-
ฝ่ายบุ๋นครบทุกตำแหน่งเหมือนเจ้าประเทศราช ชองงโตของก็ตั้งอยู่ในสตัย
สจรมได้เรียกเอาเงินค่านาภาษีอากร ค้าและส่วยแก่ราษฎรให้ด้วยความ
เดอดรอน ราษฎรก็พากันมาอาศัยหากินตั้งบ้านเรือนเป็นบึกแผ่นอยู่ในเมือง
เป็นอันมาก ชองงให้เลือกสรรชายฉกรรจ์มาฝึกหัดเพลงอาวุธต่าง ๆ ให้
ชำนาญชาญ บรรดนายทหารและไพร่พลเหล่านั้นก็แจกเบยหวัดเงินเดือน
ตามสมควรแล้วจัดคนทมิถกลางเข้มแข็งเป็นทหารคู่ใจสามพัน

แต่ฝึกหัดทหารไพร่พลอยู่ประมาณเจ็ดเดือน ชองงเห็นทหารและ
ไพร่พลของตัวชำนาญในเชิงกระบวรบ้างปรีชาชนนางทงบวงวาอย่าง
ธรรมเนียมบ้านเมืองอันนั้น ผู้ครองเมืองก็คิดฮานตั้งแต่งข้าหลวงไปเรียกเงิน
ค่านาอากรสมพตศรัคาค ตั้งเจ้าภาษเรียกส่งของต่าง ๆ เอาเงินเหล่านั้นมา
จับจ่ายใช้สอยในราชการแผ่นดิน และแจกเบยหวัดเงินเดือนแก่พวกทหาร-
รับราชการตามสมควรทุก ๆ เมือง และ—ในเมืองเวทกอนัน ไหยกเด็กภาษ
อากรและส่วยเสียนนเงินก็ไม่มีจะแจกจ่ายให้ขนนางและนายทหารไพร่พล
เงินเกาทมสำหรับคลังบ้างก็เอาออกจ่ายเสียน ครั้นเราจะกลับไปเรียก

ภาษากรเหมือนอย่างเมืองอื่น ราษฎรที่ไม่เคยเสียก็จะชวนกันครหาตีเตียน
เราต่าง ๆ เราคิดจะยกไพร่พลไปตีบ้านเมืองซึ่งมีเขตแดนติดต่อกันเอาทรัพย์สิน
สมบัติมาแจกจ่ายให้แก่ข้าราชการทหารไพร่พล ท่านจะเห็นประการใด

ขุนนางทั้งปวงตอบว่า ไต๋อึ้งมีเมตตาแก่อาณาประชาราษฎร์ซึ่งเขา
มาอาศัยพึ่งบารมีอยู่ในเขตแดน ไม่คิดเบียดเบียนเอาทรัพย์สินของคนซึ่งอยู่ใน
บังคับมาเป็นประโยชน์สมควรแก่ผลที่จะตั้งตนเป็นใหญ่ใหญ่โตยง ๆ ขึ้นไป
ประการหนึ่งไต๋อึ้งคิดจะยกไพร่พลไปตีเมืองในแขวงกังหนานนั้น ถ้าสำเร็จ
ความปรารถนาจะได้แผ่อาณาเขตออกไปให้กว้างขวางพวกข้าพเจ้าขออาสา
ทำศึกมิได้เสียตายชีวิต

ฮ่องจะเห็นขุนนางนายทหารทั้งปวงเต็มใจอาสาภักดีความยินดีนึก จึง
ให้เตรียมไพร่พลเป็นกระบวนพร้อมด้วยเครื่องศาสตราวุธเสบียงอาหารถึง
วันฤกษ์ตักยกออกจากเมือง เมื่อฮ่องจะเดินกองทัพมาประมาณห้าร้อย
โยชน์แล้วอากาศครวณกระหม่อมยฆางหลงถึงแปดครั้ง เป็นนวมตบอกเหตุที่จะมีขยครน
ยกทัพเข้าตีเมืองไท่หนักได้ชัยชนะเมืองนั้น ถ้าทหารหรือผู้ว่าราชการเมือง ๆ
ใดมีฝีมือและกำลังแกล้วกล้าตอรับเข้มแข็ง ฮ่องจะยกคิดอ่านผ่อนผันเพทุบาย
ล่อลวงฆ่าผู้ว่าราชการไต่บ้านเมืองสมความปรารถนา

แต่ฮ่องจะยกกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองในแขวงกังหนำไต่เมือง
เอกแปดเมือง คือเมืองฮีบโจว เมืองมกโจว เมืองฮงโจว เมืองโซวโจว เมือง
เซียงโจว เมืองโฮวโจว เมืองย่นโจว เมืองชวงโจวกับเมืองไทยสบหาเมือง
รวมสามสิบสามหัวเมือง ให้เก็บรับเอาทรัพย์สินสมบัติเครื่องศาสตราวุธเสบียง
อาหารส่งมาก่อน แล้วตั้งนายทหารทัพหม่อมและวิชาความรู้ต่าง ๆ อยู่รักษา
เมืองตามทางทุกตำบล ฮ่องจะยกกองทัพกลับมาเมืองเซ่งเกยกก้วยปุ่นบาเหน็จ

รางวัลแก่นายทหารและไพร่พล โดยสมควรแก่ความชอบ สองตะกักรอบครอง
สมบัติเป็นสวัสดบายธำนาประชาราษฎรได้ทำมาหากินเป็นปกติลูกค้าพาณิชย์
ในประเทศอันนี้ไปมาค้าขายมิได้ขาด ทวีพยุสมบัติเสบียงอาหารในบ้านเมือง
แข็งเกยกยกมั่งคั่งบริบูรณ์ชน

ฝ่ายชองกง โฉวจุนหงเตรียมกองทัพคอยวันฤกษ์ดี พอพระเจ้า
ชองฮยจงฮองเต้ให้ชักไทยวย เตยเจียวทอนาสงของมาพระราชทาน ชองกง
จึงเอาของนั้นแจกจ่ายให้แก่ทหารทั่วทุกคนแล้วส่งให้กองทัพเรือยกไปทาง
ฉานาซอจุนคยรอบบรวจบกน ณ เมืองเชียงจิว นายกองทัพเรือก็ลาออกไป
ตามส่ง ชองกงจึงจัดกองทัพบุกเป็นหากองพร้อมด้วยเครื่องศาสตราวุธและ
เสบียงอาหารเสร็จ ยกกองทัพออกจากเมืองตงเกยรีบไปถึงเมืองคยอานกย
ชงชนแกเมืองเชียงจิว ผู้ว่าราชการเมืองออกมาต้อนรับคานบเชิญเข้าไป
ในเมืองแต่เงงชองกงและโฉวจุนหงเสร็จแล้ว ชองกงจึงถามผู้รักษา
เมืองว่าเราจะยกไปปราบปรามฮองละ ครวงนเดินทัพไปทางไหนจึงจะไม่
ลำบาก

ผู้รักษาเมืองแจ้งความว่า ฮองละมีฝีมือเข้มแข็งเป็นใหญ่อยู่ในแขวง
กิงหน่า นายทหารทัพผสมและวิชาความร่ำมากอยู่รักษาต่านและเมืองมั่นคง
ถ้าจะยกไปปราบฮองละแล้วต้องไปข้ามท่าหน่าเมืองเชียงจิว และฉานาซอจุน
นวกวางถึงตามพนตามรอยล ทกตางนานนมเกาะเยื้องกันอยู่สองเกาะ ๗
ข้างเหนือบนเรียกวาดมชวงจ ทเชิงเกาะนนมวดลอมรายไปโดยรอบเป็นแขวง
เมืองเชียงจิว เกาะข้างใต้บนเรียกว่าเจียวชวงจมวดอยู่ ในระหว่างเกาะเป็น
แขวงเมืองยูนจิว และเมืองยูนจิวบนฮองละไหลชอเคียงกับทหารเอกสิบสอง
นายอยู่รักษา ถ้ายกข้ามไปตเมืองยูนจิวได้ ใจเบนนมนแล้วจึงจะคตอาน

๕๘๒ ๕๐๘๒ ๕๘๕ ๕๐๘๒ ๕๘๕ ๕๐๘๒ ๕๘๕ ๕๐๘๒ ๕๘๕ ๕๐๘๒
ตเมืองเหล่านนสาเรจได้ ภาตเมืองยูนจิว ไม่แตกท่านจะคิดชวนอย่างไรก็
ไม่ตลอด

๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ของกงโตพงสุวรรณการแจ้งความตงนกกนทักใจ จึงปรึกษา
โงวหยงว่าเราไปตเมืองไตเหลียว เมืองฮ้อบัก เมืองฮ้อยไซทงสามทคนน
๕๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
กนทว่าเห็นทางกนดวอยู่แล้วและหนทางจะไปก่งหน้าควาวมแมนากวาง
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ชวางกนดวเรียงกว่าทางในทิศทงสามนนั้น เราจะคิดผ่อนผันอย่างไรจึงจะทำ
การให้สำเร็จโดยสะดวก โงวหยงเห็นของก่งมีความวิตกท้อใจนึกจึงว่าเกิด
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
มาเป็นชายชาติทหารทำการอาสาเจ้าแผ่นดินแล้วมิได้เป็นทวงฮาดยแก่ชีวิต
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ชงท่านจะมาวิตกกถลวความยากลำบากอยู่เช่นนี้ ไม่ตองด้วยชนม ธรรมนิยม
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ธรรมดวแม่ทพนนจะคิดชวนการส่งไตตองตรกตรองการชางหน้าไทเห็นตลอด
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
จึงคิดตงหน้าทำไปอย่าใดฮอยหลงและชงท่านอาสาพระเจ้าแผ่นดินยกกองทัพ
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ลวงมาตงแดนคอแดนแล้วตองพากเพียรไปกจากจะสำเร็จ ข้าพเจ้าจะให้
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
พวกเราไปเที่ยวตรวจดูทางและสืบข่าวศึกเมืองยูนจิวมาให้แน่นอน ถ้าได้
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ความประการใดจึงจะผ่อนไปตามควร

๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ของกงโตพงกเห็นชอบ จึงส่งชาจัน เตยสน เจยะสว ฮวนเซียวชิต
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ไปตรวจดูหนทางนาและบกสืบข่าวชาติกใหม่มาแจ้ง นายทหารทงสดคานบลา
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
พากนลงเรือเล็กขามแมนาไปตามส่ง เจยะสว ฮวนเซียวชิตนนั้นไปเมืองยูนจิว
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
ชาจัน เตยสนนนั้นไปเขาปากนาเมืองกวยจิว ครนชาจัน เตยสนไปตงปากนา
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
กวยจิว- แล้วเห็นโรงเรือนราษฎรทตาบลดปากนานนแนหน้า แต่ไม่ได้ยิน
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
เสียงผู้คนนกกสงสัย จึงพากันขนไปเบ็ดประตุดในโรงพบหญิงผู้เฒ่าคนหนึ่ง
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
เตยสนจึงถามว่าเจ้าชองบ้านเรือนเหล่านพากนไปข้างไหน หญิงผู้เฒ่าบอก
๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒ ๕๐๘๒
เจ้าแผ่นดินชอง ไหชองก่งยกกองทัพมาจบบฮองละ - บदनมาพกกกองทัพอยู่

เมืองเอียงจวจะยกเข้ามาในเร็ว ๆ พวกบ้านเราจึงพากันหนีไปซ่อน นพวกเจ้า
เป็นชาวบ้านไหนพากันมาทำไม้ที่บ้านน

ซาจัน เตยสุนบอกวา ชาวเจ้าเป็นชาวเมืองมกจิวพากันไปอระพอ
ได้ชาวศกจรงรบกลับมาจากทางหน้าเมืองเอียงจวก็ไม่เห็นกองทัพตงอยุทนน แต่
จะต้องรอกคอยฟังข่าวดูให้แน่ใจจะเข้าไปเมืองมกจิวขออาศัยอยู่ด้วยยวยสัก
สองสามเวลา จะคิดเงินค่าไสหยให้ตามสมควร

หญิงผู้เฒ่าจึงพูดวา เจ้าจะอยู่ด้วยเรานนไม่กลัวพวกกองทัพของกง
หรือ ซาจัน เตยสุนตอบวา ยายอย่าวิตกเลยถ้าพวกของกงมาชาวเจ้าจะหนี
ไปเสียไม่ให้ยายได้ความเดือดร้อนวาคาญหรือก หญิงแก่ก็ยอมให้นายทหาร
ทั้งสองอาศัยอยู่ทโรง ครนเวลาคาเตยสุนจึงพูดกับซาจันวา เราจะลงนำไป
ตชนนางกรมการในเมืองย่นจิวคงจะไปมาตรวจตราตระเวนตามลำนำจะได้
จับตัวได้ถามให้ไคชาว เจ้าจงคอยเราอยู่ทนอย่าไปข้างไหน

พูดแล้วจตแจงแต่งตวจถืออาวุธลงนำดาวายมาชนทเกาะกมชวจ
เข้าไปขออาศัยนอนค้างอยู่ด้วยหลวงจัน เวลารุ่งเช้าเตยสุนลงมายืนอยู่หน้า
วัดแลเห็นเรือเล็กลาหนงมธงแดงบักประจำจอดอยู่ฟากเขาร้างโนน ไมมผู้คน
อยู่รักษาทเขาใจวาเป็นเรือของตรวจการในเวลากลางคณ ความนเราจะคอย
ดูให้เห็นเหตุจงได้ จึงกลับมานอนอยู่บนวัด ครนเวลาคาเตยสุนลงไปกนง
คอยตอยุทรมนา แสงเดือนสว่างแลเห็นเรือลาหนงแจวมา เตยสุนจึงลงนำ
ดำไปบนชนบนเรือเอากระบี่ไคพันพลแจวตายทงสน คนชงอยู่ในเก๋งเรือ
สองคนตกใจเยยมหน้าออกมมาด เตยสุนเอากระบี่ตคตเศยคนหนงยงเหลดอยู่
แต่ผู้เดียว เตยสุนเอาเท้าเหยียบบมาชายผูนนถอกระบี่รอไว้ทคตทอานาจช

ถามว่าพวกเจ้าเป็นชาวเมืองไหนพากันมาด้วยเหตุผลประการใดจงบอกไปให้
แจ่ม ถ้าไม่บอกเราจะตดศีรษะเสียเดยวณ

ชายผู้นั้นกลัวตายจึงบอกว่า ข้าพเจ้าชื่อโจวเส็งเป็นคนไซตงเจียงคือ
ซ่งเป็นเศรษฐีอยู่ ณ เมืองเชียงจิว ให้ข้าพเจ้าไปแจ้งความแก่ลชอเส็งมเป็น
ทลลคมต ณ เมืองย่นจิวว่า ตนเจียงสอ นายข้าพเจ้าเตรียมไพร่พลไว้พร้อม
จะตเอาเมืองเชียงจิวไปชนแกฮองละแต่ยังไม่ได้อีกาสอำนาจของชนนางใน
เมืองมกจิวสงบคงไปจึงไม่ได้ยกเขาด ประการหนึ่งถากกองทัพของกงยกมา
ถึงแล้ว ตนเจียงสอจะเตรียมเสบียงไว้คอยรบ ลชอเส็งมทงสอมาแจ้ง
ความส่งตวข้าพเจ้าให้ฮองเหมาณเมืองฮองละ ซ่งเป็นทธาโตของเจ้าเมือง
ไซจิว ฮองเหมาได้แจ้งมความย่นตจมทงสอตราตงมาให้อยบกยททาน
ซาเสยณถอมา ถาตนเจียงสอตเมืองเจียงจิวได้แล้ว ก็ให้ตงตนเจียงสอเป็น
ผู้วราชการเมืองเชียงจิวให้องยหอสำหรับทพมาสามร้อยคน เเสบบกเป็น
ตวงตราสำหรับไพร่พลนพททง เพื่อจะให้อจกตวว่าเป็นชาอยู่ในฮองละ
ฮองเหมาได้ทราบความวากองทัพเมืองตงเกยจะยกมาทาคกกจงส่งให้
ตนเจียงสอเตรียมเสบียงไว้หาทมถง จดเรือไว้สามร้อยลำสำหรับจะได
จับจ่ายไซสอช เพื่อทาคกกบพวกเมืองตงเกยเป็นความสตัยจรงเชนนถาทาน
ไม่เชอจงตตราตงองเสอชงอยู่ในเรือนถต

เตยสนจิงถามว่า ตนเจียงสอ นายเจานนมมาและไพร่พลประมาณ
เท่าใดจิงจะคตอ่านเป็นเจ้าเมือง โจวเส็งบอกว่า นายข้าพเจามไพร่หลายพัน
มาประมาณร้อยเศษ เตยสนได้ฟังจะแจ้งสนส่งสตัยมความย่นต จิงตรกตรอง
ว่าถาเราไม่ฆ่า โจวเส็งเสยความกจะแพรงพรายรู้ ไปถงตนเจียงสอและ
ลชอเส็ง ถาเราฆ่าเสยความจิงจะลบคตแล้วเอากะบตคคอ โจวเส็งชาด

เอาศพและศัรษะโยนลงน้ำ เตยสนุกแจวเรือนนแวะเขารับชาจันทโรงายแก่
 ล่าความให้ฟังทุกประการ ชาจันได้แจ้งมความยินดีจึงช่วยกันแจวเรือข้าม
 กลับมายังแขวงเมืองเชียงจิว เตยสน ชาจันชนเอาจองและเสอชนกงไวยบฝัง
 เอาจองวางเรือจุมไวแล้วช่วยกันหาบเอารองและเสอเดินมาตามทางประมาณ
 หาด แลเห็นค้ายของกงจงบเดินมาพกหนงกถค้ายวางหาบลงไวแล้ว
 เขาไปคานบของกงเอาหนงสอตราตงสงให้แจ้งความตามโจวเสงให้การและ
 ได้เสอและธงมานนโททราบ

ช่องกงยังมีไดตอบประการใด โจวหยงจึงพตวานองเราไปสืบข่าว
 ได้ความมาแม่นยำและ ได้ของสำคัญมาตวยเซนนลดนมมอเดยวเมืองย่นจิว
 กจะแตก ช่องกงถามว่าทานชนแต่เห็นอบายอย่างไรหรือจึงได้พตเซนนเดา
 โจวหยงตอบว่าซาพจากตจะกาจตตนเจยงสอเสยงก่อนแล้วจึงจะยกข้ามไป-
 ตเมืองย่นจิว ช่องกงกเห็นชอบให้โจวหยงจัดแจงไปตามความคิด โจวหยง
 จึงให้เอียนเซ่งแต่งตัวแปลงเป็นพวกเมืองไซวจิว เกยเตียน เกยไปวแต่งตัว
 เป็นทหารคู่เคียงแล้วให้ทหารเอกสืบหนายตามไปข้างหลังเมนมเหตุภัยจึงได้
 ช่วยแก่ไซกัน โจวหยงจึงเอาหนงสอตรายหอของยองเหมาทเตยสน ได้มานน
 มอบให้เอียนเซ่ง การชงจะพตจาตอลวงตนเจยงสอให้ลุ่มหลงในกลอุบาย
 อย่งไร โจวหยงกส่งสอนไปทุกประการ เอียนเซ่ง เกยเตียน เกยไปวและ
 นายทหารสืบทกคนคานบลาออกมาเตรียมตัวพร้อมแล้วพากันเข้าไปในเมือง
 เชียงจิวตรงไปบ้านตนเจยงสอ

ฝ่ายตนเจยงสอตงแต่ไซ โจวเสงไปเมืองย่นจิวแล้วจึงจัดเสบยงห้า
 หมนดงบรรทกเรือไวตามรอยล่า ให้คนไซถอยไปจอตช่มอยู่ในคดองเล็กคดอย
 ทำโจวเสงกลับมา จึงคุมเสบยงข้ามไปตง ณ เมืองย่นจิว แต่คดอยโจวเสง

อยู่หลายเวลาที่ยังหากลับไม่ พอคนไข้เข้ามาแจ้งความจำขนนางมาหา -
 ตนเจียงต๋องจึงให้คนไข้กลับออกมาเชิญเข้าไปข้างใน เอียนเซ่ง เกยเตียน
 เกยโป๊กเข้าไปทั้งสองต่างคำนับกันตามธรรมเนียม— ตนเจียงต๋องจึงเชิญให้
 เอียนเซ่งนั่งที่สมควร เกยเตียน เกยโป๊ววังอยู่

ตนเจียงต๋องถามว่า ท่านเป็นชนนางอยู่เมืองไหน มาหาข้าพเจ้า
 ด้วยกิจอะไรสิ่งใด เอียนเซ่งบอกข้าพเจ้าขอเชิญยกยเป็นชนนางอยู่ใน -
 ฮองเหมามผู้เป็นน้องข้าใต้ครองเมืองไซ่จิว ข้าใต้ขอให้เชิญตราตั้งกับ
 เสด็จและธงสำหรับมาให้แก่ท่าน ข้าพเจ้ากับโจวเส่งพากันมาตั้งเมืองยูนจิว
 โจวเส่งบ้วยหนักลงมาหาได้ไม่ ชินแสร์รักษาตัวอยู่ ณ เมืองยูนจิว ครั้น
 ข้าพเจ้าจะรอท่า โจวเส่งหายบ้วยการจะเข้าไปจึงได้รบเชิญตรามาตั้งให้ท่าน
 เป็นผู้ว่าราชการเมืองเฮียงจิวก่อน อนึ่งขอเสด็จผู้ว่าราชการเมืองยูนจิวส่ง
 ความว่า เสด็จและเรณนถาเตรียมพร้อมแล้วให้รบคมข้ามไปตั้งโดยเร็ว
 พดแล้วเอาหนังสือตราตั้งส่งให้ ตนเจียงต๋องคำนับรับตราตั้งด้วยยินดี
 ความสงสัย จึงเรียกตนเอยะ ตนเกียงออกมาคำนับซาหุดวง แล้วกส่งให้
 คนไข้ยกโต๊ะและสรามาลงตงตนเจียงต๋อง เอียนเซ่ง เกยเตียน เกยโป๊ว -
 ตนเอยะ ตนเกียงกเขานั่งกันโต๊ะเป็นลำดับ ตนเอยะ ตนเกียงกรนสุราคำนับ
 ส่งให้บิดา

เอียนเซ่งจึงพูดว่าข้าพเจ้าจะขอรับสุราคำนับท่านทั้งปวงบ้างจึงหยิบ
 เอาขวดสรามาลงลอบเอายาพิษใส่ลงในขวดรินสุราลงในจอกแสร้งอมเข้า
 ไปหน้อยหนึ่งพอหายสงสัยแล้วคำนับส่งให้ตนเจียงต๋อง ตนเอยะ ตนเกียงและ
 คนไข้ข้างชาย—ชวาคมคนเหล่านักเมาลมลงต้นสติไม่รู้สึกผิด เกยเตียน
 เกยโป๊วเอาเพลิงจุดเผาบ้านชน คนในบ้านพากันตกใจเป็นอลหม่าน—

นายทหารสิบคนซึ่งอยู่ข้างนอกเขาไล่ฆ่าฟันคนไข้และไพร่พลของตนเจียงฮือ
 ตายสิ้น เกยเตียน เกยไปกตตเอาครุชะตะตนเจียงฮือ ตนเอยะ ตนเกยงหวมา
 เอียนเซ็งจิงให้จุด ชกเถียว เตยแซ ฮวนสุน ลิตง จิวทองไปเที่ยวค้นหาเรือ
 เสมียงว่าจอดข่มอยู่ที่ไหน นายทหารหกคนรีบมาเห็นคนไข้ของตนเจียงฮือ
 จึงหนีไปสองคนจึงไล่ตามจับตัวได้มาตาม ชายสองคนนกกแจ้งความไปตาม
 จรุงและนำนายทหารทั้งหกไปที่เรือเสมียงจอดอยู่นั้น นายทหารทั้งหกก็มา
 แจ้งความแก่โจวหยงให้ทราบ โจวหยงได้แจ้งมความมั่นคงจึงส่งทหารให้
 อดยเรือเสมียงมาทางสามร้อยล้าแล้วขนเครื่องศัสตราวุธบรรจุไว้ในห้องเรือ
 บนปากเรือนนเอากระสอบเสมียงบรรจุทุกรายไว้เอาทหารข่มไปสามหมื่น พล
 กรรเขยงพนทงนนให้สวมเสื้อตราของฮองเหมา เอาธงสัญญาหยอฮองเหมา
 ข่าไตฮองบักประจำล้าละคนแล้วแบ่งเรือสามร้อยล้าออกเป็น สองกอง ๆ ละ
 ร้อยห้าสิบล้า ไหมกทองแปลงตัวเป็นตนเอยะนายกอง หังของ ลิกน เปาหยก
 ลียง เอียหลิม โตวเซียน ซองบาน โจวเอียน โจวหยน เจียะยัง สิบคนเป็น
 ทหารคุมเรือเสมียงกองหนึ่ง ไหลจันแปลงตัวเป็นตนเกียนนายกอง ทองฮย
 ทองเมง ชงเมง ชงเหลียง ลลป ลหน เตเตียนชว เอียวจิงฮอง เปะสัน
 ซอนเป็นทหารคุมเรือเสมียงกองหนึ่ง การอธิบายซึ่งจะพูดจาตลอดจางเมือง
 ยูนจวนนี้ โจวหยงก็ส่งสอนให้ทุกประการและกองทัพหนูนอกสองกองนั้น
 ให้เตยสน เขาเจีย โตวเซง เก็งฮอง เตงตตชุน ตั้งชหลงทนายคุมทหารพัน
 หนึ่งเป็นทัพหน้า ทัพสองข้างซ้ายให้เตยหวย โฮวเกียน ทงหลง เจียวเทง
 เมงคัง เตยเก็ง ทกหยกนายคุมทหารพันหนึ่งเป็นทัพหน้าทัพสองข้างขวา ให้
 ซอจัน ลุยเทง เอียหยง เลวถิง ชวเค็ง เตยแซ ลิชย เกยเตียน เกยไปว
 ซาจันสิบนายคุมทหารสองพันเป็นทัพหน้า ครั้นได้เวลาฤกษ์ตของกงกไทยก

กองทัพขามแม่น้ำซอจยไปโดยลำดับ ครั้นกองทัพตามกองขกข้ามไปแล้ว
ของกงจางส่งอวนเชยวเหงา อวนเชยวชิตให้เข้ามาและเครื่องศัสตราวุธลง
บรรทุกเรือพร้อมจัดเป็นหมวดเป็นกองไว้คอยรอฟงอยู่ที่หน้าเมืองเอียงจิว

ฝ่ายทหารมาใช้ทตรวจตราตระเวนอยู่ริมฝั่งแลเห็นเรือประมาณ—
สามร้อยลำมอญหือซาไตของบักไวเป็นสำคัญก็เข้าใจว่าเรือบรรทุกเสบียงมา
ส่ง จึงเข้าไปแจ้งความแก่ลอคุมิตผู้ว่าราชการการเมืองย่นจิวให้ทราบ ลอคุมิตได้
ทราบก็มีความยินดีจึงคุมทหารเอกสิบสองนายกับไพร่พลพอสมควรไปคอย
ท่าอยู่รอมานา

ฝ่ายลจุน มกทองคุมเรือเสบียงมาถึงจึงให้จอดเรือเทียบท่า ลจุน
มกทองก็ออกไปคานบหนาวเรือแลจะพากันขนมวง ทหารของลอคุมิตรอง
ตวาดว่าพวกทศมเสบียงนน้อยาเพงขนมาแลดูถามว่าพวกนชอไรพากันมา
แต่เมืองไหนจะคุมเสบียงไปให้ม ไตจงบอกให้แจ้งก่อน มกทองตอบว่า -
ข้าพเจ้าแซตนชอเอยะ น้องคนนชอเกียง บิดาชอตนเจียงสอไซไทคุมเรือ
ตามรอยลากับบรรทุกเสบียงหาหนนถงมาคานบหนานผู้ว่าราชการเมืองย่นจิว
ทหารหนนงจึงถามว่านายเราไซไซให้เอียบกยไปด้วยเหตุไตจึงมาได้มาเล่า -
มกทองตอบว่า เอียบกยเซญูตราตงและนาตงของโอบตาแลงกบววยเป็นลม
วงเวียงนจะลกนงให้อาเจียนมามได้ บิดาข้าพเจ้าให้ชนแฉะพยาบาลคอยทบทวน
มกทอง ลจุนก็เอาหนนงสอตงเจ้าพนกงาน นายทหารมชอยศบคนกตามชนไป
ด้วย ทหารของลอคุมิตจึงรื่องถามว่า ไตตนเอยะ ตนเกียงเข้ามาแต่สองคน
นอคนนอยาเข้ามาในลอมวง จึงพักอยู่ข้างนอกก่อน มกทอง ลจุนจึงเข้าไป
คุกเขาคานบ เจ้าพนกงานกรบเอาหนนงสอมาส่งให้ ลอคุมิตรับมาอ่านแจ้ง
ความแลดูถามว่าเหตุไตบิดาเจ้าจึงมาได้มา

มกทอง ลจันตอบว่า ชองกิ่งยกกองทัพมาตั้งค่ายอยู่หน้าเมืองครน
 บิดาจะมาคานบทานกเป็นทวงตวยบ้านเรือนและครอบครัวกตวจะเป็นอันตราย
 ลอคมิตถามว่า เจ้าทงสองได้ผูกหัดเพลงอาวธไวชานชานาญหรือไม่ อนึ่ง
 บิดาและตวเจ้าทงสองนยงมีใจสตัยชอตอเจา นายชองเรา โดยสจจริตแนแน้ว
 หรือ มกทอง ลจันตอบว่า บิดาและข้าพเจาทงใจสามภกตทวาราชการ ลออง
 พระเดชพระคุณในไตอองทงสองโดยสจจริตมิได้คตประทุษร้ายให้ชุนเคองบิดา
 ได้ปรกษาข้าพเจาทงสองวู จะไปทำสตัย ณ เมืองโซวจิวหรือเมืองมกจิว
 ให้ไตอองทงสองเห็นความสจจริต พอกองทัพชองกิ่งยกมาถงจยงห้าได้ไปไม่
 อนึ่งเพลงอาวธและการกระบวนศกนน ข้าพเจาได้ผูกหัดราเรียนไวชานาญ
 ชออาสาทวาราชการอยุดวยทานกวาจะสนชวต ลอคมิตจิงวาทวเคราะห์ค
 ทหารในเรือชองเจาลวนแต่พวงพลาสนแขงแรงจะวางใจลงเป็นหนงแนยง
 ไม่ได้จะชอคนคตในเรือโหดนสงสตัยเสยกอน ถ้าไม่มีสงชองตองห้ามอยู่ในเรือ
 เราจิงจะเชอถอ

ขณะนนทหารมาไซเขามาแจงความวาชนนางเมืองมกจิวถอหนงสอ
 ไตอองชองละมาถึง บदनยงพักอยุชางนอกเมืองทคไต ลอคมิตได้แจงจิง
 สงทหารเหล่านนกวาอย่าให้คนในเรือเสยงชนมาบนนง ลอคมิตกพามกทอง
 ลจันชนมามารบชาทลวง บงฮมถอหนงสอกบลอคมิตนนต่างคนคานบกัน
 ตามอรรมนิยมแล้ว บงฮมกระชบบอกกวาไทรท่านายวาทเคราะห์ชาตวเมืองใน
 แผ่นดินเจา นายชองเรานนรายแทบถงชาตจจะมชาศกศตว ในตงบกกคอทคเห็นอ
 มาเบยคเบยนบ้านเมืองจะเกิดจลาจล ไตอองได้ทวาทกวตกจิงมหนงมอมา
 ถงท่านให้แต่งทหารออกตรวจตระเวนในลำน้ำจิงกวดชน อย่าให้เรือชาศก

ลวงเข้ามาในเขตแดนได้ ลอคุมตคานบรรบมาอ่านแจ้งความแลวเชิญบงฮไป
หน้าเมือง

ขณะนั้นข้าหลวงเมือง ไชวจิ๋วถือหนังสือของเหมาซาโตของมาถึง
ลอคุมตคานไปตอกรบเชิญไท่หงทสมคหว ข้าหลวงก็เอาหนังสือส่งให้ ลอคุมต
คานบรรบหนังสือมาอ่านใจความตองกนกนหนังสือเมืองมกจิ๋ว ลอคุมตคาน
เป็นอนมาก จึงส่งทหารมาไซไปบอกทหารทอชรักษาเมืองตาดนเห็นอรมนาว
คนในเรือเสบียงน้อยยาไหชนมาบนฝั่งเป็นอนขาดแลวแต่ง ไต่และสราเสยง
พวกข้าหลวงทั้งสองเมือง

ฝ่ายเตยหวย เตยตุนกกองทัพหนาทสองคมทหารมาถรมฝั่งเทน
ทหารในเรือเสบียงไม่พากันชนไปมีความ โกรธนัก จึงให้พลแจวเทียบเรือเข้า
รุมฝั่งตอทหารพลรบไหยกชนบก เตยหวย เตยตุนกชนมาถอฮาวตามชน
ไป ทหารเมืองย่นจิวตรงตงกองรักษาอัยชวยฝงห้ามปรามกมพง ทหารเอก
ยตบนายทมาในเรือเสบียงเห็นตงนนักเรียกทหารในเรือชนมาพร้อม แลว
พวกรนเขาซาพนทหารเมืองย่นจิวเป็นอดหมาน ชมกชบมาตรงเขารบกับ
ฮอจัน พวบนตกกชบมาเขารบกับเตยหวยเป็นสามารถ แต่ตอสกนอยตบทา
เพลง ทหารเมืองย่นจิวสองนายนนเสยท ทหารของกงซาทหารเมืองย่นจิว
ตายในทรบ แลวคุมทหวไร่ซาพนทหารเมืองย่นจิวไปจนหน้าเมือง เมอ
ลอคุมตคานข้าหลวงกน ไต่เสยสรามาเพลิงเพลิงนอย มกทอง ลจนภพากน
เสยงหนเขาในเมือง พอไต่ย่นเสยงมาลอและประทคกเขาใจว่าพวกทเรือยก
ตเข้ามาจึงเอาเพลิงจุดโรงเรือนราษฎรใหม่ชนหลายแห่ง ทหารของกงก
ไทรองคมกนเป็นหม่มหวดแยกเข้าไปในเมืองบ้าง ตรงเขารบทหารรักษา
ลอคุมตบาง ลอคุมตเห็นตงนนักคใจแลหาตนเอยะ ตนเกยงกไม่เห็นอยู่ใน

ที่ประชุมจะพากันเข้าในเมืองก็ไม่ได้ ประตูเมืองนั้นปิดมิดมิด ทหารชองกง
 ยงหนนแน่นรุกเข้ามาใกล้ ลอกมิดมิดความเสียใจสนิทไม่คิดอ่านจะต่อสู้
 จึงขึ้นมาพาทหารหนีไปทางเมืองตนเอียงกีย ทหารชองกงไล่ติดตามไป—
 ประมาณสิบ

ฝ่ายทหารชองกงที่เข้าเมืองได้แล้วประตูเมืองให้ทหารรักษาหน้า
 ไว้ทางสถานี พวกขุนนางนายทหารในเมืองย่นจิวก็ออกมาออกต้อนรับเป็น
 หมู่ ๆ ทหารเมืองย่นจิวและทหารชองกงต่างฆ่าฟันกันล้มตายทั้งสองข้าง
 พอกองทัพพวกชองกงที่ตามยกหนนมาช่วย ทหารในเมืองจึงได้แตกกระจาย
 ออกไป ทหารชองกงได้ฆ่าฟันทหารเมืองย่นจิวตายลงเป็นอันมากที่เหลือตาย
 ไม่อาจหนีไปได้พากันคุกเขาคานบถงสน นายทหารก็มาประชุมพร้อมผว
 ราชการเมืองกวยจิวซึ่งอยู่ในลานาแยกคนละฟากข้างตะวันออกเมืองย่นจิว
 นนครนทราว่าเมืองย่นจิวเกิดศึกจึงให้ขุนนางกรมการคุมทหารพันหนึ่งยก
 ข้ามมาช่วย พอกองทัพชองกงยกข้ามแม่น้ำชองจุนมาถึงปะทะกันที่เชิง—
 กำแพงเมืองย่นจิวด้านเหนือ ชองกงให้ทหารแยกเป็นปีกลาดประดาโอบ
 บรรจบวงล้อมทหารเมืองกวยจิวไว้ได้ทั้งกองทัพ แล้วกวชบทหารเข้าฆ่าฟัน
 ทหารเมืองกวยจิวตายประมาณแปดร้อยเก้าร้อยคนหนีไปได้สักร้อยเศษ—
 ชองกงก็โอบกอบสัญญาให้เดินทัพมาถึงประตูเมือง

ฝ่ายนายทหารที่ประชุมกันอยู่ในเมืองย่นจิวทราบข่าวชองกงมาถึง
 จึงพากันเปิดประตูเข้าไปในเมืองแจ้งความตามซึ่งได้ชัยชนะให้ทราบทุก—
 ประการ ชองกงได้แจ้งมความยินดีสรรเสริญสติปัญญา โงวหยงและนาย
 ทหารทั้งปวง แล้วให้ตรวจดูทหารเอกโทษจะครบจำนวนหรือไม่ เจ้าพนักงาน
 ก็มาตรวจตามส่งชาติไปส่งนาย คือ ขอบาน เจียวเทง เอียวจางฮอง บูเหมง

ของกงจงสงทหาให้ทหาเทยวธบถามได้ความว่านายทหาทงตตายในทรบ
 พบกพอยู่ในเมือง ของกงแจงวานายทหาทงตตายมีความโศกเศร้าร้องไห้
 ราพนถถึงความหลังเป็นอันมาก โงวหยงจึงพูดว่าอรรคมตาคนทเกิดมาแฉวม
 ความตายเป็นอรรคมตา ท่านจะร้องไห้รอกอนน ไชวาททหาทงตจะคนเป็นมา
 ก็ห้ามได้ ตามความเมตตาแก่ผู้ตายแล้วจงคิดอ่านทำการศพให้สมควรเถิด
 ของกงตอบว่าความททานวอนนถกตองแล้ว แต่เราเสียใจอาลัยถึง
 ความหลัง ครนอยู่เขาเนยชวเปาะพนองทงรอยแปดคนอยู่ด้วยกันพรกพร้อม
 จะมทกขสดชและไปมาข้างไทนก็ไต้ปรกษาหาโรคกันเปรียบเหมือนเงาอัน—
 บรวกฏอยู่กบกาย อนงกมไตเกยน หองโพวตวอนนพระเจ้าของสยจฮองเต
 ก็เอาตัวไว้ไชวราชการ ชวเกยชชเอาตัวเขยวเขยยง กอไทอวยชชเอาตัว
 งกหัวไว้ในเมืองตงเกย กงชุนสนกไปอยู่ปฏิบัติอาจารย์และมารดาพนองของ
 เราชาดหน้าไปหลายคนเรวมมีความเสียใจอาลัยมากนัถ

โงวหยงพูดว่าอาจารย์ลอหยนจินเขยนคำโคลงทำนายไว้ว่าถึงเวลา
 ฤตรอนพนองจะพลตพรากจากกันเหมือนฝูงนกและในครงนก็ไปทำการสม
 ดวยคานายชงนองของท่านจากกันและตายไปนั้นจะ โศกเศร้าทำไม ไม่ต้อง
 การ ของกงได้ฟัง โงวหยงว่าตงนนคอยคลาย โศกจงสงทหาให้เอาตัว—
 ไต้บวณล ฮวดว ทหาเมอรย่นจวทจบไวโคนนไปตตศษะแหวะตบและหัวใจ
 มาเชนศพนายทหาทงตเสจรให้เอาศพไปฝังไว้ในอกถ้ำแพงเมืองทตตะวันตก
 แล้ว ของกงกพกกองทพอยู่ในเมืองยูนจิว

ฝ่ายลอคุมตกับทหาเอกทกนายพากนหนเขาไปอยู่ในเมืองตนเกยงกย
 จงแตงทงสบอกขอความชงเสียเมืองและชอกองทพยกมาชวยตเขาเมือง—
 ยูนจิวนนเขาไปตงว่าไต้ตอง ณ เมืองไชวจิว ข่าไต้ของไต้แจงมความโกรธ

และวัดกเบ็ญนมาถ กงสงเหยเจงคมททวและไพร่พลมาบรรจบกองทัพของ
 ลอคุมตณ เมืองตนเอียงกย เหยเจงคานบดามาเตรียมไพร่พลเครื่องศัสตราวุธ
 และเสบียงอาหาร ครนไดฤกษ์ยกกองทัพออกจากเมือง ไชวจวรบมาถงเมือง
 ตนเอียงกย ลอคุมตไดแจงววเหยเจงยกกองทัพมากมความยงดงออกไป
 ตอรบควนบกนตามอรรมนิยม เหยเจงกบททวรกพากนเข้าพักอยู่ในเมือง
 เหยเจงจงพูดวว ชาไตอองใหเวรายกกองทัพมากางตของกงครงน -
 เราคิดววจะตเอาเมืองยงจวคนไทจงไตทวนรักษาเมืองตนเอียงกยไวใหม่คนง
 เวลาพรุ่งนเราจะยกทหารไปตทวนจะเห็นประกวไรไต ลอคุมตตอบววทวนคิด
 อานการคกอยางนชอบแลจ เราจะรักษาเมืองไวมิใหเบ็ญนตรราย ครนเวลา
 รุ่งเช้าเหยเจงจตทหารเบ็ญนระบวนพรอมแลจ ยกกองทัพออกจากเมืองมา-
 ตามทาง

ฝ่ายทหารกองสอดแนมไดทรวววลลอคุมตหนีไปอยเมืองตนเอียงกย
 จงรบมาแจงความแกชองกงไททรวบ ของกงจงสง กวนเสง ฉนเหมง-
 อเอยนเจยก ตงเผง ชวยหยง ขอเหลง จตง ลยเหง ขกเถยว เอยจคมไพร่พล
 ทาพนยกไปตเมืองตนเอียงกย นายทหารทงดับคานบดามาเตรียมไพร่พล
 พรอมแลจรบยก ไปตามสง,พบกองทัพเหยเจงทกกลางทาง พอทหารปะทะกัน-
 เหยเจงเห็นตงนบกพาททหารเอกหกนายชนมามาหน้าทหาร กวนเสงกขบมา
 เขารบกับเหยเจงเบ็ญนสามารถ ทหารของกงอกเกานายกขบมาได้ซาพนทหาร
 กงหนาลมตายเบ็ญนมาก แตกวนเสงรบกับเหยเจงได้ประมำณสามสิบเพลง
 เหยเจงเสยท กวนเสงเอางวพนถกกลางตัวชาวตสองทอน ทหารเหล่านนเห็น
 นายตายกพวกันแตกหนีไป ทหารของกงตตามได้ซาพนทหารกงหน้าไปถึง
 หนาเมืองตนเอียงกย

ฝ่ายลอคมิตซึ่งรักษาเมืองเหนตงนั้นจึงคิดว่าไพร่พลซึ่งอยู่รักษาเมือง
 นั้นเบาบางนัก จะเกณฑ์คนขึ้นรักษาหน้าท ก ไม่รอบกำแพงท ไทน์จะตั้งมั่นรบ
 ชาติก ไคจาจะตองทงเป็ดอกเมือง ไทคดแลวจึงบอกผวาราชการ ไทกวาดครอบ
 ครัวทงปวงมาประชุมพร้อมแลว - เป็ดประตูหลังเมืองพากันรีบหนีไปยงเมือง
 เขียงจว

ฝ่ายทหารของกงสบนายพากันไล่ฆ่า พันทหารก่งหน้าเมือง -
 ตนเขียงกยแลตตามเชิงเทินช่องเสมาไม่เห็นมีไพร่พลรักษาหน้าท ก สงสัยจึง
 ไททหารพงประตูเมืองทลายลง นายทหารทงสบกขบมานาหน้าทหารเข้าไป
 ในเมืองไม่เห็นผู้คนแลเห็นประตูหลังเมืองเปิดออกเข้าใจว่าลอคมิตพาราษฎร
 ชาวเมืองอพยพหนีไป จึงส่งไททหารมาไซ ไปแจ้งความแก่ชองกง ไททราบ -
 ชองกงได้แจ้งมความยนต์ จึงแบ่งทหารให้อยู่รักษาเมืองย่นจวพอสมควร
 ชองกงกับ ไควจนทงกยกกองทัพมายงเมืองตนเองกย นายทหารทงสบกออก
 มาต้อนรับนำกองทัพเข้าไปในเมือง

ชองกงจึงปรึกษากับ ไควจนทงว่า เรามาทำศึกในประเทศก่งหน้า
 ครงน จะขามอเหมือนทำศึกในประเทศอนนนไม่ได้ตองรบรบตเสีย โดยเร็วจะ
 แบ่งทหารเป็นสองกองให้ท่านยกแยกไปตีเมืองชวนจว เมืองฮจว เรากจะยก
 ทหารแยกไปกองหนงท่านจะเห็นประการใด ไควจนทงตอบว่าการส่งไคท
 ท่านจะจัดแจงใช้สอยน่น ชาวเขาไม่ขัดชน จะอาสาตนเองไปจนกว่าจะสิ้น
 ชีวิต ชองกงจึงแบ่งทหารเป็นสองกอง ๆ ทที่จะไปกับ ไควจนทงน่น จวบเป็นท
 ปรึกษา ทหารเอกทหารโทนนคอดมของ ชาจีน ตงเผง ฮเอียนเจยก ชกเกยว
 มกทอง เอียหยง ลยเหง เกยเตียน เกยไป้ว เตยเซง เตาดง มเกยง ชยเอียะ
 เอียมเซง ต้นเทงกย งยเตงกก ชอนัน ลอฮวง กวยเตง เตงฮย ฮาวเผง ลิตง
 จวทอง ต้นตต เอียชุน ฮียง ไควเซียน มกชุน โจวเอียน โจวยุ่น ลลิม

ลุหน จุกย เจยะยง เตยแซ ชงซน นางโก้วต้อชอ นางชงย้เหนย นางไฮ้ว -
 ซ่าเหนย นางเกงเองกนจ เตยเหนยว ทงหลง เขาเจีย แป๊ะสิน เกงออง
 เตงตตซน เฮงเตงลก ซเซยน ตนหลย ตวนจันหยนง งชอง ทงกงโพ ชงเจียว
 ชงกั รวมทหารเอกสิบเจ็ดนาย ทหารโทสสิบสี่คนและไพร่พลตามหมื่นคน
 เป็นทัพใหญ่กองทัพหลวง อีกทัพกองทัพหนุนชองกงเป็นแม่ทัพ โงวหยงเป็นทัพ
 ปกษา ทหารเอก ทหารโทมน ลอเอ กวนเตง ฮวยหยง ฉนเหมง ซอเหลง
 จตง ลตซม บุงเจียงชอ ลชย ไตจิง ทงเมียน บุนตงหยง องซน ชงลป
 เซยชอบน ฮนทอ เมงก ฮวยสย ซวเค็ง เอียนสน หงชอง ลกน เป้าหยก
 ไตวเฮง ชงเม็ง ชงเหลยง เลงจัน ซวฮก เมทสน ตวนเก็งจ ไฮ้วเกียน
 เจียวเก็ง อินเตาฉวน หยกเป่าส ชวนจัน พวยชวง หลตต พวเตง พวชอก
 ชอกเทียน ตงชหลง เลงวณกวน เตยเก็ง ยกเจีย ยกเงก รวมทหารเอกสิบ
 ห้า นาย ทหารโทสามสิบเก้าคนและไพร่พลตามหมื่นและทัพเรือนนลจัน ทองฮย
 ทองเม็ง เม็งคอง ฮวนเซียวชย ฮวนเซียวเทงาคุมเรอชยลาบรรจทหารห้าพัน
 ไทเจยะสว ฮวนเซียวชิตเป็นผู้นำทัพเรือไปตีบ้านและด่านรายทางในลำแม่น้ำ
 ครั้นจตกกองทัพเสร็จแล้วถึงเวลาดูกษัตริย์แม่ทัพนายกองยกแยกกันไป

ฝ่ายลอคุมต กบทหาร พาคนหน มาถึงเมืองเซียงจว จันเมงผู้ว่า -
 ราชการต้อนรับเชิญให้นั่งที่สมควรแล้ว ลอคุมตจึงเล่าความตามซึ่งเคยทศวย
 อบายชาศึกและเสียเมืองนนไทแจงทุกประการ จันเมงพูดว่าตอท่านคร้งน
 เดยบ้านเมืองถึงแกือบจัน จึงยบยงอยู่ด้วยข้าพเจ้า ๆ จะท่านบารุงให้เป็นสุข
 สบายเหมือนอยู่ในบ้านเมืองของท่าน อนึ่งการศึกนท่านฮยจตกเดย ถา
 ชองกงยกกองทัพมาถึงเมืองเมอไต ข้าพเจ้าจะคุมทหารไปจับตัวชองกงแก
 แค้นแทนท่านให้จงได้

ขณะเมื่อพดกนอยมณฑลทหารกองตระเวนเข้าไปแจ้งความว่า กองทัพ
 ของกงมาเกือบจะถึงเมืองแล้ว ลอคมืด จันแฉงจกมทหารเอกทกนายและ
 ไพโรพลทกพ่นออกไปตั้งกระบวนคอยท่าอยู่หน้าเมือง พอกองทัพของกงยกมา
 ถึงแฉเห็นกองทัพตั้งเตรียมคอยสู้รบมอกษรในธงออกขอ และแซนามเมืองไว้
 ให้รู้ ของกงจึงโยกกองทัพมาหยุดกองทัพตั้งห่างกันประมาณสามล

จันแฉงขบมาราวางตรงชนหน้าทพรองว่า ผู้ใดมีฝีมือจะมาต่อสู้กัน
 ของกงจึงให้กวนเสง ขบมาเขารบได้สามเพลง ยงมีได้เพียงพลาทางสองฝ่าย
 เตยหง ฮ้อมถวเห็นจันแฉงซาทหารของกงไม่ได้ก็มีความโกรธ จึงขบมาเงอ
 ฮาวอตรงเข้ามาจะรุมรบ ซึ่งลบ บนตงหยงขบมาถลนชนไปสกัดทหารก่งหน้า
 ไว้ ลอคมืดจึงให้โควเตง กิมจิดออกมาช่วย ฮันทอ แฉงกเห็นตงนนจขบมา
 ชนไป กิมจิดเขารบกับฮันทอ โควเตงเขารบกับแฉงก็ได้ประมาณสามเพลง
 โควเตง กิมจิดแฉงท่าอบายชกมาทน ฮันทอ แฉงกขบมาได้ตามใกล้จะทัน
 ฮันทอนนขบมาผ่านหน้าเกาคอลบทหารก่งหน้าไปมิได้ระวัง เกาคอลบเห็นได้
 ทจึงเอาเกาทณทยิงไปถกบาฮันทอตกจากมานอนอยู่กับท เตยกนหยนทหาร
 ก่งหน้าขบมาตรงมาถึงเอาทวนแทงชากัดขวางฮันทอขาดใจตาย แฉงกเหลียว
 มาดู เห็นพนองของตัวเองชกมากลบบมาทวงจะแก้ททนไม่

เตยกนหยน โควเตง กิมจิด เกาคอลบขบมาเขาลอมใจ แฉงกขบ
 มาวณเวชนรบเป็นสามารถจันฮอนกำลังพลงทว เตยกนหยนเอาทวนแทงถก
 คอแฉงกตกมาตาย ตนเหมง กวนเสงเห็นพนองเป็นอนตรายมมีความโกรธนัก
 จึงแยงขอต่อสู้ด้วยกำลังโกรธ พอจันแฉงเสยทกวนเสงเอางาวพ่นถกคอขาด
 ตกจากมาแล้วได้รบทหารก่งหน้าไปด้วยกำลังแรงเท่าถลาหลมลงกวนเสง
 ตกจากหลงมาวางทนไป กวนเสงเห็นมาของจันแฉงนนยงขบอยู่ใกล้ศพเจจ
 ของกวนเสงจึงวิ่งเข้าไปจะขบมาชยงหาทนไคมาไม่ พอเตยกนหยน เกาคอลบ

ขึ้นมาเขาสกัดหน้าหลังไว้ ฉนวนเหมง เซยซอมัน ชวนจันชบมารบแกเอาตัว
 กวนเสงออกมาได้ จึงพากันรบหนักกลับไปหากองทัพใหญ่ ลอคุมตกดมาลขอ
 เรียกทหารกลับเขามืองสงทหารใหญ่ประตและชนประจำรักษาหน้าทไวโดย
 รอบ นายทหารชองกงทกลบมานนพากนเขาไปแจ้งความแก่ชองกงตามชง
 เสยทและ ฉนทอ ผงกตายในทรบใหญ่รบทุกประการชองกงได้แจ้งเชนนก
 มีความเสียใจอาดยถึงฉนทอ ผงกเบนอนมากจึงพูดว่า เราขกกองทัพขามา
 มาเหยียบแผ่นดินกหน้าเสยททหารพองถงทกคน เวลาพรงนเราจะยกกกองทัพ
 ใหญ่ออกไปแก้แค้นใหญ่ได้แลวกสงทหารใหญ่ทงชาวและจตเครื่องเช่นไว้
 พรอมถายกกองทัพออกไปรบเมื่อใดให้เออถงและเครื่องเช่นออกไปบุกเตรียม
 ใจสำหรับจะได้เชนศพพนองทตาย

ครนเวลารุงเรา ชองกงจึงไหลชยคมทหารเดินเท้าอได้และกระบ
 ทหารอยคน หงชอง ลกน เปาหยกชนมาเบณผูกกับยกไปก่อน ชองกงยก
 กองทัพใหญ่หนุนไปเบนอนดับ ครนมาถงหน้าเมืองเซยงจวกองทัพลชยยก
 เขาตงกระบวณอยทไกลคเมือง กองทัพชองกงตงทางถ่าแพงไกลประมาณ
 สตามลชยจิงใหญ่ทหารไปทหารบทหน้าเซงเทน

ฝ่ายลอคุมตแจ้งว่า ลจันผงเสยทตายในทรบมีความวิตกเสียใจ จึง
 คิดตรกตรองว่า เราได้มหนังสือบอกแจ้งความไปแก่ชองงละได้อองถงตามฉบับ
 กไม่เหนยกกองทัพมาช่วยจะทำประการใดจึงจะได้กกองทัพมาตกระหนาบให้
 กองทัพชองกงแตกไปได้

ขณะนั้นทหารเขาไปแจ้งความว่า ลชยยกกองทัพมาทหารบถงหน้า
 เมือง ลอคุมตได้แจ้งจิงว่าลชยนเบณคนดรายใจทมพอยเขาเนยชัวเปาะ—
 เราจะตองจตทหารทมมอเซมแซงออกตอส์ จิงให้เกาคอลบ เตยกนหยนคม
 ทหารยกออกจากเมือง ลชยเห็นดงนกกถอชัวนเขารบกับเกาคอลบ เปาหยก

ชรบมาเขารบกับเตยกันหยนได้ประมาณห้าเพลง ทหารก่งหน้าเดยทลชยกเอา
 ขวานตัดศีรษะเกาคอลิบชาติ เป่าหยกเองาวพนเตยกันหยนตายเกบเอา
 ศีรษะไว้ ทหารก่งหน้าเห่นนายเบอนันตรายกตกใจพากันถอยหนกกลับเขามอง
 ลชยกบทหารกพากันไล่ติดตามไปถงเชิงสะพานข้ามคเมือง ทหารทรักษา
 หนวทยงเกาทณทพงแหลนหลาวมาตงทหาฝนลชยกบทหารไม่อาจข้ามสะพาน
 ไปได้ พากันถอยกลับมถงกองทัพใหญ่ ลชยกเป่าหยกก่นาศระษะชาติคเขาไป
 ไทชองก่ง ๆ เห่นได้ศระษะชาติคมากมความยन्दไทยกธงชาวชน เอาศระษะ
 ชาติคไปเร่นพนอทตายไปนนเสจรแล้ว จึงเคลอนกองทัพเขาตงคายประษิต
 ลอมเมืองไว้ให้เตรยมการทจะบ่นปลนเมืองเบ่นสามารถ

ฝ่ายลอคมิตได้แจ้งวาศยทพ นายทหารทงสองตายในทรบกมความ
 ทอใจพอททหารบหนาทมาแจ้งความวาชองก่งยกกองทัพมาตงคายลอมเมือง
 ไว้ทงสามคาน ลอคมิตจึงถามนายทหารว่าผู้ใดจะอาสาออกไปคายชองก่ง
 ให้แตกได้บ้างนายทหารทงปวงไม่อาจรบอาสาตวยนกรนครนความพมอดลชยก
 ลอคมิตเห่นทหารเห่นานน พากันนงเสย เบ่นความจนวนใจมรทจะทาประการใด
 จึงพาทหารคนสนทชนไปคบนทอรบแเลเห่นกองทัพชองก่งประกอบตวยก่าล่ง
 สามประการ อนงคายคประษิตทอรบกหลายชนมนคงแขงแรงเบ่นกมคนมสตี
 บัญญาตคแแต่ง ลอคมิตจึงประกษาทหารคนสนทเบ่นความลบว่า ครนจะสู้รบ
 กบกองทัพชองก่งกเหลอก่าล่ง เราพากันหนไปเจ้าจะเห่นประการใด ทหาร
 คนสนทตอบว่า การชงจะหนไปนนตองตรกตรองให้ตลลตเสยก่อน จะทาแต่
 โดยควนนนไม่ได้ ลอคมิตเห่นการยงไม่ตคถง จึงพากันล่งมาจากทอรบ

ฝ่ายกมจตชงเบ่นทหารเอกอยู่ในเมืองชวนจวนนตงแต่ชองละได้เบ่น
 ใหญ่ในประเทศก่งหนากมได้ทหารราชการอยู่ชองละ คัดแต่จะมาสามภกคทา
 ราชการอยู่ชองพระเจ้าแผนคณชองยงหาชองโอกาสมได้ ตอจจำใจอยู่ในเมือง

เซียงจว ครนของกงยกกองทัพมาล้อมเมืองกิมจตจิงไม่รบอาสารอกรบเพราะ
ใจไม่สมัคร แล้วถลกเตียงออกมาจากที่ประชุมตรงไปบ้านปรักษาภรรยาว่า
ของกงยกทัพมาล้อมเมืองโจครนแข็งแรง เราเห็นว่าเมืองเซียงจวจะแตก
เป็นแน่แล้วตัวเราและเจ้ากตงตายด้วยคมอาวุธจะคิดผอนผันประการใดดี

นางชนงกกลงใจตอบว่า แรกอนนทานกตงจะตามภักดีแก่แผ่นดิน
ของ บดินไคของสมความปรารถนาแล้วจึงคิดขานจบตัวลอคมิตเอาไปส่งให้
แม่ทัพเป็นความชอบเถิด ทว่าท่านก็จะเข้าทำราชการได้โดยสะดวก กิมจตตอบ
ว่าเจ้าตรกรตรงต่อด้วยความคิดของเรา แต่ซึ่งจะให้จบตัวลอคมิตมิตออกไป
ส่งนนเห็นยากนัก ด้วยทหารคู่ใจสคนคยระวางรักษาขยมิได้ขาด อนึ่งโควเตง
ทหารเอกก็เป็นคนอริจวาทบาดหมางกันอยู่การซึ่งเจ้าคตงนเห็นจะทำได้ยาก

นางชนงกกลงใจว่า ท่านจะจบตัวลอคมิตออกไปส่งไม่ได้แล้วข้าพเจ้า
เห็นอธิบายอย่างหนึ่งจะทำได้หรือไม่กิมจตถามว่า อธิบายของเจ้าประการใด
จงว่าไปเถิด ถ้าเห็นควรเราจะทำตาม นางชนงกกลงบอกว่า ท่านจงมี
หนังสือจากลาวฮอนนอมเป็นคำสภาพมกลูกเกาทัณฑ์ยิงออกไปก่อนถาแม่ทัพ
แผ่นดินของแจ้งความ ในหนังสือแล้วคงมีความขนัต ท่านจงรบอาสารอกรบ
อกรบแล้วอธิบายทำหน้ให้กองทัพของกงรุกไล่เข้ามาในเมือง การอย่างนี้
เป็นความชอบเหมือนกันท่านจะทำได้หรือไม่

กิมจตได้แจ้งมีความขนัตตอบว่าอธิบายอย่างนตนัก เราจะทำตามถ้อย
คำของเจ้า กิมจตจึงเขียนหนังสือใจความว่า “ข้าพเจ้ากิมจตขอค้ำันับมา
ยังท่านผู้เป็นแม่ทัพให้ทราบ ด้วยสองละครคการกบฏเทยวตปล้นเอา
หัวเมืองผายกิงหนาชงเป็นราชอาณาจักรได้ แล้วตั้งตัวขนเป็นอนงน
ข้าพเจ้ามีความเจ็บรอนแทนพระเจ้าแผ่นดินเป็นอนมากครนจะขคขน
ไม่ทำราชการอยู่ในทหารตามตำแหน่งกกลว ด้วยตัวอยู่ในอำนาจของ

ฮองละเบนความพอใจไม่รู่ที่จะคัดตองนงอยู่ถงราชฎรในเมืองเซียงจิว
 กซงซงฮองละเบนอนมาก ด้วยฮองละยกกองทัพมาตซงเอาทรัพย์สิน
 ของราชฎรไปแจกจ่ายให้แก่ไพร่พลของตัว เวลาพรุงนซาพเจ้าพา
 ทหารเบตประตเมืองออกไปรบ ท่านองคุมทหารรุกไล่ตามเข้ามาใน
 เมืองถาไคเมืองเซียงจิวซาพเจ้าและพรรคพวกขออาสาทำราชการอยู่
 ในท่าน" เขียนหนังสือเสร็จแล้ว พอเวลาคากมจตงถอเกาถนททาทวาไป
 ส้ารวจการรบบนเซงเทิน เอาหนังสือผลลกเกาถนททาทงออกไปตรงค้ายชองกง
 กองตระเวนเห็นลกเกาถนททาทงอยตามทางนกลดงดยหยาบมาคเห็นหนังสือผลน
 ผลกแนบกับลกเกาถนททาทง จึงนำเอาไปให้ลตชม บุงนนายทพ เมื่อเห็นดงนน
 เข้าใจวาหนังสือฉบับของพวกในเมือง ให้โตวเซงนำไปส่งชองกง ถน ค้ายใหญ่
 ชองกงรบมาชานแจ้งความแลวจึงถามโงหยงวา กิมจตมหนังสือนตหมาย
 มาเชนจะสจرتหรือเป็นการลอลอง โงหยงวาซาพเจ้าเพราะหตชอความ
 ในหนังสือทกลาวมานนเป็นการสจرتมโตมอบายควรรเซอพงได้ ครนเวลา
 รุงสว่างชองกงกชมนมทหารทงสามค้ายจตเป็นกระบวนพรอม

ฝ่ายกิมจตงไปแจ้งความแกลลอคมตวา ชองกงมาตงค้ายลอมเมือง
 หลายเวลาไมมผ โตออกตอลพวกซาคกจะหม่นประมาทได้ซาพเจ้าจะคุมทหาร
 ออกไปตตครษะซาคกมาโทเกทานจงได้ ลลอคมโตพงกมความยนต จึงจต
 ททวให้พอสมควร กิมจตคานบดงาพาททหารเบตประตเมืองออกมาตงหนาคาย
 แลวรองวา เราแซกม ซอจต เป็นทหารเสออยู่ในเมืองเซียงจิวมาแกแคน
 แทนนายของเราทตายไปนน ถาผู้โตมมอดจงออกมารบกันให้ปรากฎเป็น
 เกยรตยศลบตอไปกายหน้าเถด

ทหารหนาคาย เห็นดงนน จึงเข้าไป แจ้งความ แกชองกง ให้ทวบ-
 ชองกงได้แจ้งวากิมจตยกออกมาตามหนังสือนตกมความยนต จึงให้ชงลบคม

ทหารออกรบกับกมจตได้ถึงสามเพลง กมจตหาแพชบมาพาทหารขมสะพาน
 คเมืองหนตรงเข้าในประต ซึ่งลบกขบมาพาทหารไล่ตาม เบ็ดลน ลุดขม บุ่ง
 ขงเมง ขงเหลียง ซิน โตวเฮงกคมทหารยกหนนตามกันเข้าไปคงอยู่หน้า
 ประต ทหารทดลองเข้าไปโดนรบกับบุรุษษาประตเป็นสามารถ ราษฎรชาว
 เมืองเห็นดงหน กคมกนมา เป็นพวก ๆ เขาทบท ซาพัน ทหาร ใน เมืองแตก
 กระจายไป ทหารของกงจงเขาเมืองโตโดยง่ายและได้ซาพันทหารในเมืองที่
 ไม่สมครนนลมตายเป็นอนมาก ลือคคมกบโตวเตงหนพากนหนไปทางประต
 ทศโต อ้อมถว ขมเบียนหนมาทางประตตะวันออก เสงเฮง นางโฮ้วซาเหนย
 ขบมาออกสกัดจับตัวอ้อมถวโต ขวนจน เขยชอบน ขบมาไล่ขมเบียน ๆ หน
 หนาเขารบโตหาเพลง ขวนจน เขยชอบนเองาพนขมเบียนตวชาติตคมี
 ตาย แต่เตยหงนหนไปเที่ยวอาศัยอยู่ตามบ้านราษฎร ๆ ขวยกนจับตัวมาส่ง
 ไทกมจต ๆ จิงพาราษฎร และพวกพอง มาคานบชองกิง และนำเอาตวเตยหง
 มาส่ง ของกงมความยหนดเชญกมจต ไทนงทสมคควรแล้วเอาเงินทองเสอฉา
 แจกให้แกราษฎรเหล่านนทวทกคน ราษฎรคานบลาพากนกลบมาอยู่ทเดิม
 ของกงจงสงทหารให้เอาตัวอ้อมถว เตยหง จาใส่กรงเหล็กบรทกเกวยนให้
 กมจตคมีไปส่งเตยเจยวทอ ณ เมืองย่นจว กมจตคานบลาคคคน ไทษมาถึง
 เมืองย่นจว เขาไปคานบเตยเจยวทอ แล้วกแจงความ ตามทชองกงสงมาทก
 ประการ เตยเจยวทอโตแจงมความยหนดจิงพากมจต ไปคานบเลากของตชง
 เป็นขนนางท โตวตกลเลากความตามทกมจตสมครมาเป็นซาพระเจ้าแผ่นดิน และ
 โตเมืองเขยงจวนนโตแจง โตวตกมความยหนดเป็นอนมาก จิงพุดวากมจตม
 ความกตญญูมิโตคตทวยศตอแผ่นดินนเราจะมิหนงสอบอกเข้าไปกราบทล
 เสนอความชอบให้ จงอยู่ดวยกันในเมืองย่นจวกอนเถด แล้วสงทหารให้เอา
 ตัวอ้อมถว เตยหงไปตตคระเสียบประจางไว้หน้าเมือง

ฝ่ายของกง ครนได้เมืองเซียงจวักหยุดบารุงทแกลงทหารใหม่กำลัง
วันเร้งแล้วให้โตจงไปแจ้งความแก่โลวจุนหงและสืบข่าวในกองทัพโลวจุนหง
มาให้แจ้ง โตจงคำนับลารีบไปตามส่ง

ขณะนั้นทหารม้าไซมจแจ้งความว่า ลอคมัดหนีไปเมืองบือเซยะกัย
เจ้าเมืองโซวจิวให้ทหารมาสมทบกับกองทัพ ลอคมัดจะยกมารบคนเขาเมือง
เซียงจิวให้จงได้ ของกงได้แจ้งจงให้กวนเส่ง ฉนเหมง จตง ลุตซม บุตง
ลชย เป่าหยก หงชอง ลกนคมทหารไปตงสกัดกองทัพลอคมัดไว้ นายทหาร
ทั้งเก้าคำนับลาออกมาเตรียมทหารพร้อมด้วยเสบียงรบยกไปตามส่ง

ฝ่ายโลวจุนหงยกกองทัพเขาล้อมเมืองของจิวไว้ออเชิงผัวราชาการ
เมืองไห่ฉนเหมง โตวเก็งฉน ลูฉาน พัวหยวย ตวนจินหยิน เตยเท่งโจว
ลเสียวคุมไพร่พลออกรบหักค่ายโลวจุนหงจึงให้ อูเอียนเจยก ตงเผง ลมของ
เลาตง ชกเถียว เตยเซงคุมทหารออกรบ ฉนเหมงรบกับตงเผง ลมของรบกับ
โตวเก็งฉน ชกเถยรบกับลูฉาน เตยเซงรบกับพัวหยวย เลาตงรบกับ
ตวนจินหยินได้ประมาณห้าเพลง ทหารของกงฆ่าทหารเมืองของจิวตายห้าคน
เหลือแต่ลเสียว เตยเท่งโจวสองคนถอยหนี อูเอียนเจยกก็ขึ้นมาโอบล้อม ลเสียว
เตยเท่งโจวตามทานมิได้หนีกลับเขาเมือง ออเซงก็โอบตประตและรักษา
หนาทไว่เป็นสามารถโลวจุนหงจึงขบมาต่อนทหารเขาตประตตามเชิงกำแพง
ทหารรักษาหนาทก็เอาเกาทัณฑ์ยิงลงมาถก แต่เตยชว เขาเจีย เซงเตงล็ก
ตาย โลวจุนหงเห็นนายทหารทั้งสามเป็นอันตรายก็ตกใจจึง โอบธงให้ทหาร
ลาดอชกกลับเขาคายคิดตรกตรองการที่จะแก้แค้นให้จงได้พอเวลาค่ำ โลวจุนหง
จึงแต่งทหารเป็นกองล่อไปรบเขาทหารรักษาหนาทควานตะวันออก แล้วจึงจัด
ทหารเป็นกองซุ่มเข้าบนปล้นเมืองข้างด้านตะวันตก

ครนเตรียมการพร้อมแล้วนายทหารกองล่อยกไปตั้งทางกำแพงพัน
 ลุกเกาทัณฑ์ทางทิศตะวันตกมาล่อและกลองโหระวงเสียงสนน แลวงทำ
 เหมือนจะเข้าชนป้อมเมืองในด้านนั้น ทหารบนหนาทสาตญวาททหารของกง
 บนกำแพงเมืองในด้านตะวันออก นายหมวดกตชนทหารมาช่วยรักษาป้องกัน
 เป็นอันมากยังรักษาหนาทด้านตะวันตกน้อยตัวโลวจนหงจิงไท้ทหารจุดพล
 และยิงเกาทัณฑ์ ชนไปตามช่องเสมา ทหารหนาทไม่อาจเยยมออกมา
 ทหารของกงก็เอาบันไดพาตบนกำแพงเมืองขึ้นไป ได้ไล่ฆ่าพันทหารบนหนาท
 และผู้รักษาประตูเป็นอันหมดแล้วเปิดประตูเมืองรับพวกทหารพากันเข้าไป
 เอาเพลิงจุดบานเรือนราษฎรชนหลายแห่ง เพลิงติดลามไหม้ต่อไปเป็นอันมาก
 ทหารซึ่งรักษาหนาทด้านตะวันออกเห็นเพลิงไหม้ตกใจ วิตกกังวลครอบครว้พา
 กันละหนาทมาหาบุตรภรรยาทางสน ทหารกองล่อเห็นเกาทัณฑ์เบาบางก็พา
 กันเข้าทำลายประตูเมืองพังลงยกกองทัพเข้าในเมืองได้ แต่เดเสียวันนั้นขึ้นมา
 ออกด้านหน้าไม่ไห้ทหารกองล่อเข้าเมือง ทหารกองล่อพวกของกงก็เข้ารวมฆ่า
 พนดเสียวตายอียกบัท ออเชิงเห็นทหารของกงยกเข้าเมืองได้ก็เสียใจนึกไม่
 คิดอ่านจะต่อสู้พาทหารหนีออกทางประตูทิศใต้ตรงไปเมืองโอวจิว ครนเวลา
 รุ่งสว่างโลวจนหงยกยกทหารเข้าตงพักอยู่ในเมืองสงไห้ทหารไปค้นหาศพ—
 แต่เทียบสด เขาเจย เฮงเตงลกโตมาแล้วทำการฝังศพยกองชาวตามธรรม—
 เนียม จึงมหนังสือให้ชาจัน เบหลนถอมาแจ้งความแก่ของกงไห้ทราบ ชาจัน
 เบหลนคานรบหนังสือแล้วรบมาตามทางพอพบไตจงเขามความยินดีทั้งสอง
 ข้างต่างคำนับกัน ชาจัน เบหลนจึงเล่าความที่บังไห้ฟังทุกประการ

ไตจงได้แจ้งว่าพนองเป็นอันตรายถึงชีวิตมีความเศร้า โศกเสียใจ พา
 กันรีบกลับมาถึงเมืองเซียงจิวเข้าไปคานบของกงแล้วเอาหนังสือสงไห้ของกง
 รับมาอ่านแจ้งความว่านายทหารตายมีความเสียใจร้องไห้เป็นอันมาก ครน

คล้ายโคกจึงพูดแก่โงวหยงว่า เรายกกองทัพมารบเมืองก่งหน่าพนองตายเป็น
 หลายคนจะคิดอ่านประการใดดี โงวหยงตอบว่าท่านจะโคกเศร้าทำไมไม่ต้อง
 กว ขงพนองเราตายไปนรกเป็นถาวรสมบัติ ความตายย่อมมทวทุกคน เราคิด
 อ่านการขงเป็นประโยชน์ความชอบใจแก่แผ่นดินดีกว่า ชองกงได้ฟังโงวหยง
 ว่ากลอยคลายความโคกจึงพูดว่า ข้าพเจ้านั้นเราจะเอาไว้อาศัยอยู่ในกองทัพให้
 เบื้องหน้ากลับไปแต่ผู้เดียว จึงเขียนหนังสือตอบไปถึง โฉวจนหวังใจความว่า
 “ให้โฉวจนหวังยกกองทัพไปตีเมืองโอ่วจิวเสียให้แตกโดยเร็ว แล้วจง
 ยกไปบรรจบกัน ณ เมืองฮังจิว” เขียนแล้วข้าพเจ้านมอบให้เบื้องหน้า
 กลับไป

ฝ่ายลอคุมิตสมทบ ทฬเมืองไซวจิว พร้อมแล้ว จึงให้ช่วยตั้ง เป็นทัพ
 หน้าคุมไพร่พลหมื่นหนึ่งยกมารบกับชองกง ณ เมืองเซียงจิวครั้นเดินทางมาถึง
 กลางทาง พบกองทัพพลขย ตั้งสกัดอยู่ จึงหยุดคอยฟังกำลัง ทหารชองกงจะทำ
 ประการใด

ฝ่ายลชยเห็นพวกราชกษัตริย์มา จึงถือขวานตรงเข้าไล่รบเป็นสามารถ
 นายทหารทั้งเก้ากระดมตเขาไปพร้อมกันทหารของอวยตงด้านทานม ไคกแตก
 กระจัดกระจายไป อวยตงเห็นเสียทั้งขบมาพาทหารหนักกลับมา ทหารชองกง
 ก็รุกไล่ตามตเขาไปในเมืองบ่อเซยะกย ลอคุมิตเห็นทหารชองกงเขาเมืองได้
 ก็ไม่คิดอ่านจะสู้รบ พาอวยตง ไคกเตงและทหารรับหนีไปเมืองไซวจิว
 นายทหารทั้งเก้าจึงให้ทหารมาไซไปแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ ชองกงได้
 แจ้งความยินดีจึงให้ไปเชิญเตยเจียวทอ เลากองสี มาอยู่รักษาเมืองเซียงจิว
 ชองกงยกกองทัพมาตั้งอยู่เมืองบ่อเซยะกย

ฝ่ายลอคุมิต หนีมาถงเมืองไซวจิว ก็เข้าไปคำนับข่าวไคกแตก แล้วแจ้ง
 ความความที่ไคกต่อสู้ กับกองทัพชองกง เสียกล และเตยเมือง นน ให้ทราบทุก-

ประการ ข้าไต่ของไต่แจ่มความโกรธพดว่า ฮองละไต่ของและเราไต่วางใจ
 ให้ตัวไปอยู่รักษาเมืองยูนจิว ซึ่งเป็นหนาดานแดนต่อแดนควรหรือให้แพรวแก
 ชาติกจนเสยเมืองยูนจิว แลวมหนาชายงให้เสยเมืองเซียงจิวและเมือง-
 บอยเซยงกยอกเลา ถ้าจะปรับโทษตามอาญาศกแลวดตองตตศวรรษเสยทงโคตร
 ครองจะคาดโทษไว้ให้ทหารการแกตวกอนถาทหลงเป็นเชนนแลวจะทำโทษ
 ตามกฎหมาย ลอคุมตเห็นข้าไต่ของคอยคลายความโกรธกมความย่นตจ
 พดว่าไต่ของจะใช้สอยประการ ไต่ข้าพระเจ้าขอรับอาสาทำการสนองพระคุณไป
 จนกว่าจะสิ้นชีวิต ข้าไต่ของตอบว่าเราจะให้เป็นนายกองทัพหน้าคมทหาร
 หมนหนงยกไปรบกับชองกงจะไต่หรือไม ลอคุมตตอบว่าข้าพระเจ้าจะอาสาตทพ
 ชองกงให้แตกไปจงไต่ ฮองเหมาจงให้ลอคุมตเป็นทพหน้าคมทหารหมนหนง
 ยกล่วงหน้าไปก่อน กองทัพใหญ่หนุน เลาบุน เตยฮอย ซอฮวง กวยชกวงเป็น
 บกขวา ฮองเหมาข้าไต่ของเป็นแม่ทัพคมทหารหาหมนยกหนุนไป

ฝ่ายลอคุมตทพหน้ายกมาถึงวดสนชวย จงหยดรอทากกองทัพใหญ่อยู่
 ทนท ทหารกองตระเวนกมาแจ่มความแกชองกงให้ทราบ ชองกงจงจัดทหาร
 เป็นกระบวนยกออกจากเมืองไปถึงหน้าวดแลวให้ทหารรองว่า ลอคุมตคนน
 ตแต่เตยวทนชกชอนอาศัยมาทำลายเมืองแลว นายเราคอยจับตวดตศวรรษหา
 ไต่ไม บัดนไปไต่ทหารเมืองไซจิวมาตงตวเยอทงจะคิดสู้รบเหตุ ไต่จึงเข้าไป
 คุมอยู่ในหม่ทหารแล้ว ถ้าจะอยากเห็นฝีมือพวกเรแล้วจงมารบกันให้ปรากฏ
 ไว้แกทหารทงปวงเถิด

ลอคุมตไต่ย่นทหารว่าตงนนมความมานะและ โกรธเป็นอนมากจงขับ
 มาชนมาหนรรองว่าผ โคมผมอดจงมาสู้รบกับเรา ชองกงก็ให้ชอเหลงออก
 ไปรบกับลอคุมตไต่ยสบเพลิง ลอคุมตพลงทวาเสยทชอเหลงเอาทวนแทงถูก
 ทคอตกมาตวาย พอกกองทัพชองเหมายกมาถึงเห็นลอคุมตเป็นอนตรายมความ

นายทพหนวดงแค้นความตาย การกเป็นกลางอ้อมมรดกเราจึงเสยทหารเอกออกคน
หนง ซึ่งจะตงรบชาวศกอยนอกเมืองเหนจะเสยท คดจะถอยกลับไม่ตงมรบใน
เมืองตกวาลพลจจะไม่ได้รบความลำบาก

นายทหารเหล่านนว่าไตของตรกตรองเห็นการอยางนควรแล้ว ครน
เวลากลางคนสองยามเศษฮองเหมากถอยกองทัพกลับเขาเมืองไซจิวเกณท์
รพลชนรึกษาหนาทบองกนเมืองไฉ ครนรุ่งเช้าทหารกองสอดแนมเข้ามาแจ้ง
ความกับชองกงว่าฮองเหมาลาทัพกลับเขาเมืองแล้ว ชองกงได้แจ้งจงยก

กองทัพตามเข้าไป ในแดนเมืองไซจิว ให้ทหารตั้งค่ายห่างเมืองทางประมาณ
ยสิบลไมเห็นกองทัพในเมืองยกออกมาสู้รบ ชองกงจึงส่งพรหยง ฉนเหมง
ฮงชน ซึ่งลบลคมทหารตามพันไปตรวจจดทาทางและคเมืองไหววานาลกทรอดน
นายทหารทงศคานบลพาทหารไปตรวจแล้วกลับมาแจ้งความแก่ชองกงให้
ทราบทุกประการ

ขณะนมนนายทหารเข้ามาแจ้งความว่า ลจุนนายทหารทัพเรือกลับ
มาแต่เมืองกงฮม ชองกงมีความขนตจงหาตวลจุนมาถามว่าทาหนยกทัพเรือ
มาตามลาแมนาเห็นทาทางชอบกลตรงไหนบ้าง ลจุนบอกวาซาพเจามาใน
ลาแมนาเมืองกงฮมและเมืองไถชง ึ่งมยงผวาราชการคมทหารเรือออกรบ
ฮวนเซยวชิต เขาทวนแทง ึ่งมยง ตาย แต่ลเงก ทหารเอกนน ถกเกาทณทตาย
ครนได้เมืองกงฮม เมืองไถชงแล้ว ทงฮอย ทงเมงฮอยรึกษาเมือง บदन-
เจยะสว เตยสนไปตเมืองเจยวสว-เมืองเตงจว ฮวนเซยวชิต ฮวนเซยวฮยไป
ตเมืองเซงจว-เมืองเซกจวจะไดหรือมไดยงไม่ทราบ ซาพเจาจึงรบมาแจ้ง

ความแก่ทาณเสยกอน
ชองกงได้พงมความขนตจงพตวา กองทัพเรือของลจุนนนจงพักฮย
ทนเกลฮกชิตขวางลิ่งไฉจะได้ไซฮอย ลจุนตอบวาเมืองไซจิวนมลานาเบน

คูเมืองหงสามคานแต่คานาหนาเมืองนนตลอดไปถึงไทโฮวทะเลสาบ ข้าพเจ้า
 จะขอลงเรือเล็กไปตรวจคทาทางเดียวกอนถารแนแฉวงงยกกองทัพขามคูเมือง
 เขาตงคายลอมเมืองไซจิวไว ของกงไตพงเห็นชอบจึงตอบว่า ท่านจะไป
 แต่ผู้เคยวนน เราไม่สัวงใจ กลัวจะเป็นอันตราย จะต้องให้พ-นองทธานาญ
 ทางนาไปด้วย ของกงจึงสั่งให้ชาจัน ขงเม้ง ขงเหลียง ชิน โศวเฮงไปอยู่
 รักษาเมืองกงอม เมืองไถซง ให้ทองฮอย ทองเม้งคุมกองทัพเรือกลับมามาหาเรา
 นายทหารทงหาคานบดลารบไปตามส่ง ครนไปถึงเมืองกงอม-เมืองไถซงแล้ว
 จึงแจ้งความแก่ ทองฮอย ทองเม้ง ตามทของกงส่งมาทกประการ ทองฮอย-
 ทองเม้ง จึงให้ทหารยกกองทัพเรือมาถง จึงพากันเขาไปคานบของกง ณ คาย
 เมืองไซจิว

ของกงเห็นพนองมาความยินดีจึงบอกทองฮอย ทองเม้งว่าท่านจงไป
 ตรวจตราในลำนากบลดจนคทาทางให้แน่นอน ลจน ทองฮอย ทองเม้งคานบดล
 มาถงเรือเล็กเขาคดองลตไปทางหนาเมืองยฮวน ครนมาถงไทโฮวทะเลสาบ
 เห็นเรือเล็ก-เรือใหญ่เที่ยวหาปลาทอดฮอยเป็นหมื่น ลจน ทองฮอย ทองเม้งพวย
 เรือแฉะเขากถามว่าปลาดฮอยขายบางหรือไม ชายผนงขงเป็นพวกโจรมา
 เทยวตกเบตจึงบอกว้าปลาดฮอยปลาทนงทบาน ถาจะตองการแลวไปด้วย
 กน ชายผนงจึงพาลจน ทองฮอย ทองเม้งชนเดินบกไปในป่าหลว ครนถง
 ปากคตชายผนงรองชนว้าพวกเราไปข้างไหนจงช่วยกันจับชายตามคนนไว้

ขงมชายแปดคน รูปร่างลวสัน สูงใหญ่ มก่าดงวงฮอกมาจากชายป่า
 ตรงเขาจบลดจน ทองฮอย ทองเม้งมตถูกเวกบตนหลว ชายผนงขงเป็นนาย-
 โจรนนสวมหมวกตาเสือเชยวเดินออกมาถามาว่า เจ้าทงสามคนนฮอยเมืองไหน
 ท้าไม่จงกลาพากนมาถงทน ลจนตอบว้าเราเป็นชาวเมืองเฮยงจิวจะมามาหาขอ
 ปลาดฮอย นายโจรผนงจึงพูดว้าพวกเจ้าตามคนนเห็นจะเป็นซาคกมาลต

แนมมาสบ่ข่าวเรา ออย่าได้ไต่ถามให้บ่วยการเลยจงเฮากะบ่แหะหัวใจและ
 ตบมาตมรับประทานกับสราเถิด ลจนได้ฟังนาย โจรพุดกักใจมันหน้ามาก
 ทองออย ทองเมง กตองมดไม่มีผู้ใดจะช่วยแก้ไขได้ จึงคิดตรึกตรองหาอบายท
 จะแก้ตัว พอนักชนได้จึงพูดว่า แต่ก่อนเราก้เคยเป็นโจรอยู่ในลำแม่น้ำ—
 ขิมเฮียงก้ง ไม่มีผู้ใดมาขมเหงทำอนตรายมความสขสบายเป็นอันมาก ไม่รู้
 ตอเลยวว่า—ถึงแม่เราจะตายก็ไม่ได้ตายชวต เสียตายแต่ขอเสียงยังไม่ปรากฏ
 นายโจรทงสได้ขมนคนทงสามพุดจาเฉยบแหลมกนกสงสย ถลงตาแดงกนแล้ว
 ถามว่าเจ้าทงสามมขอและแขนนเราบอกไม่ได้ด้วยอายแก่คนม ผมอจรงเรงฆ่า
 เสียโดยเร็วเถิด นายโจรทงสเห็นชายสามคนพุดจาห่าวหาญไม่ยอต่อแก้
 ความตาย นึกสงเกิดในใจว่าชายสามคนนมผมมอเป็นแน่ ครนเราจะไต่ถาม
 ด้วยความตรายทไหนจะรู้เรื่องจาจะตองไต่ถามแต่ โดยตจงเฮากะบ่ตตเชอกท
 มัดอกเชิญไหนดึง นายโจรทงสพุดจาเรามาตงกกเป็น โจรอยู่ในตำบลยลิจจึง
 มาชานานแล้วยังไม่เคยพบปะผู้ใดใจห่าวหาญเหมือนพวกทวนเลยลจนบอก
 ว่าเราขอลจน คนทงขางชายนขอททองออย คนทงขางชวาขอททองเมง เป็น
 ทหารชองก้งไซมาสบ่ข่าวคก ชงทวนเป็นนายโจรอยู่ในแผ่นดินชองละจงมด
 เฮาเราตามคนไปส่งให้ชองละเฮาคความชอบและบ่าเห็นจรวงวลเถิด

นายโจรทงสตอบว่า เราเป็นแต่โจรอยู่ในเขตแดนไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
 ใฝ่ในราชการและไม่คิดอ่านหาผลประโยชน์ความชอบในชองละคอก ชงเรา
 ได้ผกมดทานเหลอเกนนนขออภยเสียเถิด อนงเราทราบความว่าทหารชอง
 ชองก้งคนทงขอเตยสนมผมมอเข้มแข็งได้มาตงกกับทวนหรือไม ลจนตอบว่า
 ชองก้งและทหารออยเจตคนนนได้สาบานเป็นพนองกับเราทงสน แต่เตยสน

นนหาได้มาด้วยกันไม่คมทหารไปรบเมืองเจียงจิว เมืองเตงจิวและท่านทงสน
 มขอแซ่ประการ ไตจงบอกให้แจ้งบ้าง นายโจวจึงบอกว่า เราคนทหนึ่งขอ
 บี้ไปว คนทสองขอเงยหน คนทสามขอเกาแซ คนทสี่ขอเตกเตงได้เป็นนายโจว
 อยู่ในตำบลดน ลจจนวาเราคตจะชวนท่านทงสไปคานบชองกงพเวา ณ คาย
 เมืองไซวจิว ถ้าท่านสมัครทำราชการอยดวยพเวาแล้วจะได้พาไปโดยเร็ว
 แม้นปราบปรามชองละดาเรจพเวาคงกราบทลเสนอความชอบชองท่าน - -
 พระเจาชองฮยจยชองเตกจะตงเตงให้พวกท่านเป็นขุนนางมบรรดาศกตบไปว
 ตอบว่า พวกเราเหล่านมมผู้ ไตอยกเป็นขุนนางปรารถนาแต่ความสุขได้ตัว
 ท่านไตออกปากแข็งแรงแล้วเรากจะไปช่วยตงเควระหัดตามกำลังและจะได้เป็น
 ไมตรคันเคยกันสืบไปวันหน้า

พดแลวชวนลจจน ทงออย ทงเมงมายงทสานกเตง ไตะเลียงกันตาม
 ธรรมเนียมเสร็จแล้ว บี้ไปวจึงพดว่าท่านมาตบช่าวราชการกยังไมไคความ
 สึงไคจะตวนพาเราไปน้นชองกงจะตเตียนได้ เชญท่านพักอยดวยกับเราสัก
 สองสามวันเถิดจะไคคคฮานสบบเฮาชอความให้จงไคลจจนกเห็นชอบ บี้ไปวจึง
 สึงโจวพวกเรอปลาให้คอยตรวจตราตเรอชุนนางในชองละจะไปมาตวยกจการ
 ณ เมืองไซวจิว ถ้าพบปะแลวจงรบมาบอกโดยเร็ว พวกเรอปลาถาคานบลา
 มาคอยอยตามสง ครนรุ่งชนเวลาเย็นพวกโจวเรอปลาแลเห็นเรอแจวมาใน
 ลวแมนาเมืองไซวจิวททายเรอบกชงเหลองมอกษรบอกวาเรอมาแต่เมืองฮงจว
 บรรทุกเสอเกวระไปส่งเมืองไซวจิว พวกเรอปลาเห็นตงนนักไปแจ้งความแก่
 บี้ไปวให้ทราบ

ขณะนั้นลจจนบอกบี้ไปวว่า ท่านจงช่วยตงเควระหัดกับเรอและคน
 เหล่านนไวออย่าไคหนีไปไคแต่สักคนหนึ่ง บี้ไปวว่าท่านอย่าวิตกเราจะรับเป็น

พวยไปตามลำนางทองทะเลสาบไม่ว่างจะไปหาลจันท์ไหน ก็พวยเรือชน—
 ล่องอยู่หลาย तरहบ เวลานั้นลจันอยู่ในเรือรวมฝูงแลเห็นเรือเล็กพวยชน
 ล่องหลาย तरहบนักสงสัยจึงให้ถอยเรือแจวออกไป ไตจง เลงจนเห็นเรือ
 แจวตรงออกมากตกใจจึงยกธงยหอยของกงชน ลจันเห็นธงสัญญาจำได้จึงยก
 ธงยหอยชนรบ ไตจง เลงจนเห็นตงหนักมความขมขื่นจึงรบพวยเรือเข้าไปหา
 ลจันจึงถามไตจง เลงจนว่าแจวมธระสังใดหรือจึงได้พากันมา ไตจง เลงจน
 บอกว่าแจวมประทศสัญญาไว้ไม่ได้เข้ามา ชองกงมความวิตกกังให้เราเอา
 ประทศรอยหนงตามมาให้ ลจันได้แจวมความขมขื่นจึงรบไตจง เลงจนชนเรือ
 ใหญ่เข้าฝูงแล้วไปแจ้งความแก่บิ ไปจนายโจรตามชองกงส่งมารทกประการ—
 บิไปรบลจันจึงเตรียมเรือบรรทุกเสอเกาะไว้บนปากเรือ ไตพนเรือนนบรวจุ
 ทหารและเครื่องศตตราวุธไว้พร้อมบิไป เตกเตงกปลอดมตัวเป็นเจ้าพนักงาน
 คมสูงของและถอหนงสอมาแต่เมืองฮงจว ครนเตรียมการเสวจแล้วพอลถึง
 เวลาฤกษศ ลจันก็ไทยกกองทัพถอยเรือออกจากท่า มาตามลำแม่น้ำไซจว—
 ครนถึงหน้าเมืองจจจอดเรือเทียบอยู่ทท่าหน้าเมืองเป็นระยะ ทหารมาไซเมือง
 ไซจวเห็นเรือมาจอดทท่า ในองพนมอกษรบอกวาคมเสอเกาะมาแต่เมือง—
 ฮงจวจึงไปแจ้งความแก่ถวยชกวง ๆ ลงมาไตถาม บิไปวกแจ้งความตาม
 อบายให้ทราบทกประการ แล้วเอาหนงสอของฮองเตยนเตงส่งให้ถวยชกวง ๆ
 ไตรบหนงสอ รบขบมาเข้าไปในเมือง คำนบฮองเหมา แลวกเอาหนงสอส่งให้
 ฮองเหมารบมดเบ็ดผนักออกฮานแจ้งความมได้คตสงสัย จึงส่งเจ้าพนักงานให้
 เบ็ดประทปากชองคเมืองรบเขาเรือบรรทุกเสอเกาะเข้าไปในเมือง เจ้าพนักงาน
 งานกมาบอกเรือเหล่านนให้ถอยเข้าไปทางประทนา ครนเรือเขาจอดถึงทท่าใน
 เมืองทหารชองกงและทหารโจรจับเอาวอกระโตคชนผง เลงจนกจุดประทศ

สัญญา แล้วคุมทหาร ขนบนเชิงเทิน ได้ฆ่าฟันไพร่พล บนหน้าทเป็นอลหม่าน
ทหารในเมืองไม่รุตวักแตกกระจัดกระจายไปสิ้น

ฝ่ายชองกงตั้งแต่ใช้ทหารไปชวนก่ดแล้วก่ดเตรียมทหารไว้สามกอง
คอยรอฟังอยู่ พอได้ยินเสียงประทัดสัญญาในเมืองชองจึงจุดประทัดสัญญา
ตีมาลอรบ นายทัพทั้งสามกองก็ขบทหารข้ามสะพานคูเมืองเข้าไป ให้ทหาร
เอาบันไดพาดบันกำแพง และทำลายประตูเมืองได้พร้อมกัน ได้ฆ่าฟันผู้คนล้ม
ตายเป็นอันมาก

ฝ่ายชองเหมาเห็นทหารชองกงเข้าเมืองได้ก็มีความเสียใจไม่คิดอ่าน
ที่จะสู้รบพาททหารเอกหนีไปทางประตูทิศใต้ พบดิชย ลจุน เป้าหยก หังชอง
ลจุนคุมทหารรบสกัดไว้ ชองเหมาเห็นว่าจะรบหักออกไปไม่ได้จึงชักม้า
กลับมากแต่ผู้เดียว เล่าบันเห็นนายขบมาทหนึ่งขบมาตามมาด้วยถึงเชิงสะพาน
โอวเขยยกเกย พอพบบุตงพาททหารเดินเท้าลงมาตามสะพานชองเหมาจะชักม้า
หนีไม่ทันด้วยจวนตัว บุตงตรงเข้ารบกับชองเหมาได้สามเพลงบุตงเอากระบ
โถมตตศรชองเหมาได้ เล่าบันเห็นนายตายกรบขบมาทหนีไปเมืองชองจว
เมือทหารชองกงเข้าเมือง ไชวจิวได้นนตางคนแยกย้ายกันไปเที่ยวรบ ชวนจัน
กับกวยชกวงรบกันที่เชิงสะพานเกียนเมเกย ทหารทั้งสองสู้รบกันเป็นสามารภ
ต่างคนต่างเอากระบี่ส่วนแพงพร้อมกันทหารทั้งสองขาดใจตายอยู่ที่เชิงสะพาน
ชงลบฆ่าเตยอวยตาย ลจุนฆ่าเซียงเสงตาย ชวนสุยฆ่าเลงฮักตาย จุตงจับตัว
ฉอฮวง เลงจันจับอึงเสงได้ นายทหารที่ใดศรชองและจับตัวทหารเมืองไชวจิว
ได้นำมาไห้ชองกงแลงจางความตามทชวนจันตายในทรบนนไห้ทราบทุก
ประการ ชองกงได้แจ้งมความเสียใจถึงได้เมืองไชวจิวก็ไม่สู้ย่นตจงสงไห้

ทหารเอาศพขวานนั้น ไปฝังไว้ ตามธรรมเนียมแล้ว จัดแจงบ้านเมืองเรียบร้อย
เป็นปกติแล้วพักทหารอยู่ในเมืองไซจิว

ฝ่ายหัวเมืองเล็กน้อยตามลาแม่น้ำชงชงกับเมืองไซจิวจนนักเขามา
เกลี้ยกล่อมยอมสวามภักตหลายเมือง ชองกงก็ให้บำเหน็จรางวัลแก่หัวเมือง
เหล่านั้นตามสมควรจึงมีหนังสือบอกส่งตวจชองหวง อินเตงและศรีพระสองเหมา
ไปให้เตยเจียวทอเลา ไตวตถณ เมืองเซียงจิว เตยเจียวทอจึงให้เอาตวจชองหวง
อินเตงตตศรีพระเสียบประจานไว้หน้าเมือง แต่ศรีพระสองเหมาได้ชะลอมส่งเข้า
ไปในเมืองตั้งเกีย

ฝ่ายกองทัพเรือทยกไปตีเมืองรายทางตามลาแม่น้ำนครนไต่บ้าน—
เมืองสาเวจแล้ว ก็พากันกลับมา แจงความแก่ชองกง ตามซึ่งไต่บ้านเมืองและ
ชอน ชงเหลียงตายในทรบนนให้ทราบทุกประการชองกงได้แจ้งข่าวว่านาย—
ทหารตายมีความเสียใจร้องไห้ราพันถึงความหลังต่างๆ ครั้นคลายโศกแล้ว
มีไปว เงยหน เกาแซ เตกเสงพากันเข้าไปลาชองกงจะกลับไปทอชองกง
ว่ากล่าวจูงจอนให้ทำราชการด้วย นายโจรไม่ยอมสมัครใจอยู่ ชองกงจึงปูน
บำเหน็จรางวัลให้ตามสมควรแล้วส่งให้ลจุนไปส่ง นายโจรทั้งสถานบลากลับ
ไปทอชองตน ชองกงก็เตรียมกองทัพยกไปตีเมืองชอจิว ครั้นเดินทัพ
ลวงเขตแดนเมืองชอจิวเข้าไปประมาณร้อยห้าสิบล จึงตั้งค่ายมั่นรอพงทวงท
ข้าศึกอยู่ทนนเอง

ฝ่ายทวนไคผวาราชการเมืองชอจิวทราบความว่าเมืองไซจิวแตก—
กองทัพชองกงยกลวงเขตแดนเข้ามาตั้งค่ายมั่นจะรบหูกเอาเมือง จึงปรึกษา
ขุนนางกรมการจากกองทัพแผ่นดินของมมมอและกำลังเข้มแข็งนักเราจะต้องม
รักษาเมืองไว้เหลือกำลัง อนึ่งฮองละเจานายเราควรวอนเทนท์จะเอาตัวไม่รอด

เราคิดจะออกไปอ่อนน้อมยอมตามภักตเสยโดยด ราชฎรจึงจะไม่ได้รบความ
 เตอดรอน ขุนนางกรมการตอบว่าท่านคตธานการทงนชอบแล้ว ตวนโคจงจัด
 สงของคานบตามธรรมเนียม แล้วพาขุนนางกรมการผู้ ใหญ่ออกมาคานบเชิญ
 ชองกงยกกองทัพเข้าไปในเมือง ชองกงเห็นตวนโคยอมตามภักตโดยสัจจิต
 จึงยกกองทัพเขาตงพกทหารอยู่ในเมืองชองจวไตถามถึงกัการบ้านเมืองต่อไป
 จะเป็นประการใดบ้าง ตวนโคก็เล่าให้ฟังจะแจ้งทุกประการ ชองกงให้รางวัล
 แก่ตวนโคและขุนนางกรมการโดยสมควรแล้ว จึงประชุมนายทหารปรึกษาว่า
 เราตบ้านเมือง ลวงเลยเข้ามา ไตหลายตำบล และจะยก ไปตเมืองชองจว ครงน
 ทานทงหลายจะเห็นอธิบายประการใด ชาจันจึงพูดว่าตงแต่ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วย
 ทานทเขาเนยชวเปาะ จนยกทัพมาปราบ ในทตทงสก็ได้อาสาทาการแต่แผน ๆ
 อย่างสะเพร่ายังไม่ได้รับอาสาทาการสำคัญเลย ครงนข้าพเจ้าคิดจะอาสาทา
 การสขุมให้สาเรจศกครวาทง ชองกงจึงถามว่าท่านคตเห็นอธิบายประการใด
 จึงบอกไปให้แจ้ง ชาจันบอกว่าข้าพเจ้าคตจะเข้าไปฝากตอยู่ด้วยชองละใน
 เมืองมกจวภาสชองละไว้ใจไซ้สอยสนทสนมแล้ว ข้าพเจ้าจะคตการเป็นได้คก
 อยู่ในเมืองและจะขอเขียนเชิงไปเป็นคคต ชองกงตอบว่าท่านคตนนชอบแล้ว
 แต่จะเอาเขียนเชิงไปตวยนนตองมทงสไปถึง ไลวจนทงขอเอาตวเขียนเชิง
 ขณะเมอพคตปรึกษากันอยู่พอดเขียนเชิงมาถึงเขาไปคานบ ชองกง
 เห็นกตใจจึงถามว่า ไลวจนทงไซ้มาตวยขระสังใดหรือ เขียนเชิงพตว่า-
 ไลวจนทงให้ข้าพเจ้ามาแจ้งความว่า ไตยกกองทัพตเมืองไลวจวแตกแล้วเลย
 เขาไปตเมืองตกชอกกยการคกขงตตพนกนอย ถาตเมืองนนไตสาเรจจจะยก
 กองทัพมาบรรจบกน ณ เมืองชองจว ชองกงไตแจ้งกมความขนตแล้วจึงส่ง
 เขียนเชิงให้ไปตวยกนกับชาจัน เขียนเชิง ชาจันคานบตมาตงตวปลอม

เป็นคนเที่ยวเลาเรียนหนังสือ แลรวบรวมเดินทางไปเมืองมกจิ๋ว คำนทางทั้งปวงมิ
 ได้สงสัย ครั้นชาจีน เอียนเซ่งไปแลวของกงจงเตรียมกองทัพเป็นขบวนคอย
 วันฤกษ์ดีจะยกไปตีเมืองฮังจิวพอขุนนางในเมืองตั้งเกียคุมสุรามาพระราชทาน
 แลแจ้งความว่า พระเจาของฮยจงฮ้องเต้ประชวรมาสองเดือนเศษ แพทย์
 และจีนแลประกอบโอสถถวายหลายขนานพระโรคคลายไม่อาการมีแต่ทรง
 และทรุด จึงรบสั่งให้ซาฟเจา มาขอเอาตัวอนเตาฉวนจีนแล เข้าไปประกอบ—
 โอสถถวาย

ของกงโตแจ้งมีความวิตกพดวการประชวรนั้นเป็นการใหญ่ท่านจึง
 รีบพาอนเตาฉวนเข้าไปโดยเร็วเถิด ถ้าพระโรคคลายแลวจึงส่งตัวอนเตาฉวน
 กลับออกมา ซาหลวง และอนเตาฉวน คำนับ ลาพากัน กลับมา เมืองหลวง
 ของกงยกกองทัพออกจากเมืองฮังจิวเดินทางไปโดยลัดบ ครั้นหลวงเซาแดน
 เมืองฮังจิวตงคายนกลงไว

ฝ่ายฮองเทียนเตงผู้ว่าราชการเมืองฮังจิวแจ้งว่า เมืองไซวจิ๋วเสียแก่
 ซาศึก ฮองเหมวซาโตองกถึงแก่ความตายในทรม ตวนโคผู้ว่าราชการเมือง
 ฮังจิวเขาสามภักดีเขาเมืองไปชนแก่แม่ทัพแผ่นดินฮองเสยแลว ศกภจรมาคด
 ถึงเมือง แต่คดตรองถึงการศึกไม่มีความสบาย พอทหารกองตระเวนมา
 แจ้งความว่า ของกงยกทัพหลวงแดนเขามาตั้งคายนอนอยู่ในคาน ฮองเทียนเตง
 ได้แจ้งตกใจจึงให้ประชนนายทหารปรึกษาวาหวเมืองหนาคานหลายชนของกง
 กัดหักหลวงเขามาได้ และครั้นเราจะคดอานบองกนเมืองสถานใดจึงจะรบทัพ
 ของกงให้หยุด อนึ่งเมืองของเรากับเมืองมกจิ๋วจนเปรียบเหมือนหน้าเรือและ
 ท้ายเรือ ถ้าหน้าเรือชนเป็นเหตุจมลงแลวท้ายเรือที่โหนจะตั้งอยู่ได้ ทานทั้ง
 หลายจะคิดผอนผันฉวนใดจึงบอกเราให้แจ้งเถิด

ตกใจไม่อาจอยู่สู้รบขมมาพาทหารหนักกลับไปเมืององจว ซองกงสมทบทหาร
 ยกกองทัพเข้าไปตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลตงชวณเกย จึงแบ่งกองทัพออกเป็นสามกอง
 ให้ชื่อจีน ลุตซิม จุตง บุตง เฮงเอ็ง นางชงยเหนย ถังเมียน บันตงหยง คม
 ทหารยกไปทางทิศตะวันออก ไทกวนเตง ฮวยหยง ซอเหลง ฉินเหมง-
 เชยชอบุน เลงจัน พวสน พวชกคุมทหารยกไปทางทิศเหนือ กองทัพของกง
 กยยกหนุนตามไปข้างหลังเป็นลำดับ

ฝ่ายกวนเตงยกกองทัพมาตั้งเชิงสะพานตงชวณเกยที่จะข้ามคเมืองไม่
 เห็นทหารกองตระเวน และผู้รักษาหนาท นกสงสยจึงพกทหารอยู่ที่เชิงสะพาน
 แล้วให้มาไซ รมไปแจ้งความ แก่ซองกง ๆ จึงให้ทหารมา ไซกลับมา บอกว่า
 อย่าให้ยกข้ามคเมืองเข้าไปเป็นอันตรายกวนเตงได้แจงกมโดยกองทัพข้ามไป
 แล้วให้ชื่อเหลง เชยชอบุนขมมาทางด่านเหนือเห็นประตูเมืองเปิดอยู่ จึง
 ชกมาจะกลับมาแจ้งความแก่กวนเตงพอได้ยินเสียงประทศสัญญาเห็นกองทัพ
 ยกออกมาข้างหลัง ซอเหลง เชยชอบุนตกใจรีบขมมาหนีไป

ขณะนั้นได้ยินประทศสัญญาตงชวณ มกกองทัพยกออกมาสกัดหน้าไว้
 ซอเหลงกรบหักออกมาด้วยกำลัง ทหารเมืององจวเอาเกาทัณฑ์ยิงถกที่ศีรษะ
 ซอเหลงก็ขมมาหนี แต่เชยชอบุนหนีไพร่พลเมืององจวจับได้ทหารก็แตก
 หนีกระจัดกระจายไปเสน ซอเหลงมาถึงค่ายให้ปวดราวตลอดทั้งกาย โงวหยง
 ผ่าเอาลูกเกาทัณฑ์ออกพอกยาถอนพิษหายไม่ ซองกงจึงให้ทหารพาตัว
 ซอเหลงไปตั้งให้ชนแลรักษา ณ เมืองไซจว ครั้นเวลารุ่งเช้าทหารกอง-
 ตระเวนเข้าไปแจ้งความว่าชาวเมืององจวเอาศีรษะเชยชอบุนชกรอกแขวนไว้
 หน้าเชิงเทิน ซองกงได้แจงมความเสียใจอาลัยถึงเชยชอบุนเป็นอันมาก ตง
 แตนนมาซองกงมิได้แต่งทหารออกสู้รบให้แต่รักษาค่ายไว้อย่างกวัดขัน

ฝ่ายลจนยกกองทัพเรือมาถึงสะพานชนเกยพอชองกงไท่ทหารมาเ
 บอกว่าพวกเมืองฮังจวจับเชยชอบนโตซาเสียแล้ว พนองเหล่านนโตแจ่ม
 ความโกรธคิดจะแก้แค้นชาวเมืองฮังจวให้จงได้ ลจนจึงปรึกษาเตยสนว่า
 ทหารเรานอยตจกจว่าพวกชาวเมืองจะรบในทหาเลกวางขวางนนเสียเปรียบ—
 เราคิดจะพากันชนบกยกไปทางเขาไซซัวเลยเข้าไปตั้งค่ายอยู่ชายแม่น้ำไซไฮว
 ถึงเสียทวงทกมทางหน—ทางไลถาเราตั้งค่ายได้แล้วจงไปแจ้งความแก่ชองกง
 ให้ยกกองทัพเขาล้อมเมืองตกระหนาบให้แตกในคราวเดียวกันท่านจะเห็นเป็น
 ประการใด

เตยสนตอบว่าท่านคิดฮานการทงนยคยวณก ोनงกองทัพฝ่ายเรา
 และผูอนนนทงรทวงทชยกวกางเตอน เปลองเสบยงอาหารบวยการเวลา
 เมอไรการคกจะสำเร็จ เวลาควนนเราจะเลดลอดเข้าไปในเมืองเฮาเพดิง
 เผาชนเป็นสำคัญ ท่านจงรีบไปบอกชองกงเตรียมกองทัพยกกระตมเขาตีให้
 พรอมกัน ลจนตอบว่าท่านคคการทงนกชอบอยู่แต่จะไปผู้เดียวนนเรากลจว่า
 การจะไม่ตลอดเตยสนตอบว่าชอนนทานอยาวตกรเราจะคคฮานทำให้สำเร็จเอง
 ท่านจงรีบไปบอกชองกงเถด ครนเวลาคาเตยสนกลงในแม่น้ำไซไฮวคานา
 เข้าไป พอเวลาสองยามถึงปากคลองเองกมทงชงเป็นลาคลอดเข้าไปในเมือง
 ฮังจว ครนจะคานาเลยเข้าไปในคลองกไม่ได้ควมตวาวางเหล็กและเผอกกน
 อยถึงสองชนเตยสนจับเผอกกระชากโยกสะเทอนกระทบสายโยงกระพรวน ๆ
 เหลกและเกวระตงสนน เตยสนเห็นวจะทกเข้าไปไม่ได้ จงผตชนมาพนน
 เห็นไพรพลทรกษาเชอนปากค ถอเครองค้ตรวาวชคอยอยู่มาก จงวายหนชน
 บกเขาชมอยุรมเชิงกาแพงคานรมแม่น้ำโดยนเสยงทหารรักษาหนาทนอกรน
 หลบสนท จงเอาคนคณขวางชนไปบนเชิงเทนถูกไพร่พลบนหนาทคกใจรีบ

ทุกคนแลวนาเครื่องเช่นไปตงทสะพานไซเลงเกย มาไซเมืองฮงจวเห็นตงน
 จงรบไปแจ้งความแก่ฮองเทียนเตงวา ชองกงกับทหารประมาณห้าร้อยพากัน
 มาเช่นศพอยทสะพานไซเลงเกย ฮองเทียนเตงได้แจ้งมความยินดีพูดว่าค้ว
 นคงจับชองกงได้เป็นแน่ จึงให้โงวเตก เตยหง งวนเพง ไชวแก ฮันเคียดก
 ขยยก เงยมเหมง เม้าเตก ทงทงไท่คุมทหารคนละสามพันยกไปถึงเชิง
 สะพานฟากข้างหนง

ขณะนั้น ฮวยตย เจยะสัวคุมทหารออกสกัดไว้ที่เชิงสะพาน ทหาร
 เมืองฮงจวไม่อาจยกข้ามฟากมาได้ จึงพาไพร่พลยกกลับไปทางเขาไปตงฐะ
 พบฮวนเซียวฮย ฮวนเซียวเหงา เมงคัง คุมทหารออกรบต้านทานเป็นสามารด
 ฮวนเซียวฮยฆ่าทงทงไท่ตาย ฮวนเซียวเหงาจับตัวเม้าเตกได้ ทหารเมือง
 ฮงจวแปดนายเสยท จึงพาทหารล่าถอยไปถึงเชิงสะพานไปวเซียงเกย ลชย
 หงชอง เป้าหยก ลกนซบมาออกรบงวนเฮง ไชวแก เตยหงเสยทตายในทรบ
 ทหารในเมืองซงรชานาหนาทเห็นตงนจึงพากันยกหนออกมามาช่วยแก่นาย -
 ทหารที่เหลือตายกลับเขามเอง ชองกงกับคุมทหารกลับมามาถึงวัดเลงฮนยจึงให้
 เจยะสัว เป้หลัน ฮวยตยอยู่ช่วยลจุนรักษาค่ายแม่น้ำไซไ้ว ชองกงกับได้จ
 พากันกลับมาค่ายใหญ่

ฝ่ายโลวจนหงยกกองทัพมาตงค่ายประชิดเมืองเตกชองกวน โงวเซ็ง
 เจียงเหมง ฮวยเฮงแต่งการป้องกันรักษาเมืองเป็นสามารดแล้วให้นายทหาร
 ทมมมคมไพร่พลออกรบห้ค่าย โลวจนหงจึงให้ลมของคุมทหารออกต่อสู้
 ชาวเมืองตันทานมได้จพากันกลับเขามเอง ครนรงเขา บงเทียนควะ -
 บงเทียนฮว เตยเบียน เตยเบียน เตยเทา เฮยวทง เล้าฮตต ฮวงหยง เจยบว
 คุมทหารออกรบได้ประมาณสิบเพลง มีเกยงเฮาทวนแทงถูกบงเทียนฮวตก

มาตาย ชัยเฉยยะเอากะระบตศรชะเลาอดโตไว เป้เหลงเอากอนศลาชาวางฉก
 เจียบัดตกมาตาย บังเตยนคคะเหินทหารของตวเป็นอนตรายมความเสียใจ ไม่
 คิดอ่านที่จะสู้รบพาไฟรพลหนักลบเขาเมืองสงไห้รกรษานาตไวกวัดชน มีได้
 ยกกองทัพออกรบหลายเวลา

ฝ่ายโลวจุนหงไม่เห็นชาวเมืองออกมารบจึงพุดกับนายทหารว่า เราย
 จะคุมทหารยกเขาตระตมทกเขาเมือง บัดนกลยงไม่แจงวาทางเข้า—ออกเป็น
 ประการใด จึงสงไห้อาวถง เตงฮย ลิตง จิวทองคุมทหารเดินลัดทางชนไป
 บนเขตรวดจตราดทำทางไห้แน่นอนกอน นายทหารทงศคานับลาพาทหารไป
 ตามสงทุกประการ

ฝ่ายบังเตยนคคะตงแต่เสียททพกลบเขาเมืองไม่มีความสุข เผาคดถง
 บังเตยนอวถงนงเป็นอนมาก ยงตรกตรองไปไห้มีความแค้นทหารแผ่นดินชอง
 ยงนถ จิงจตแจงทหารเป็นกระบวนยกออกทางประตตงหมงหมายจะลอบไป
 โจมตีค้ายโลวจุนหงมีไห้รวตวพอพบทหารส่นายยกมาตามทางลัดบังเตยวคคะ
 เองาวพนถกจิวทองชาดกกลางตวตกมาตวาทหารกแตกกระจตกระจายคุมกัน
 กันไม่ตต อาวถง เตงฮย ลิตงเหลอกลางทจะตานทวนพาทหารรบหนมาแจง
 ความแก่โลวจุนหงไห้ทราบ

โลวจุนหงยงไม่ทนพุดประการ ใดตงเผงจิงพุดว่าเวลาพรงุนชาพเจ้า
 จะขออาสา คุมทหารออกไปฆ่า บังเตยนคคะ แก่แค้น แทน จิวทอง ไ้จิงได้ —
 โลวจุนหงตอบว่าชาศกมกลางแขงแรงนถ ท่านจะยกออกไปรบแล้วเวงระวัง
 ตวจิงมาก ครนเวลาร่งสว่างตงเผงจิงชอนชนตง ตนหลยคุมทหารไปทำรบ
 รบเชิงเทิน ทหารหนาตกเอากอนศลาชาวางมาถุกแซนตงเผงชางชวยฟกชา
 แก้วงอาวถงไม่ถนตทหารในเมองกเบตประตูปากันตรูออกมารุกไล่ลอมตงเผงไว

ฮันตง ตันหลยชบมาเซารบแกเอาตงเผงออกโตแลงกวากนกกดบมาค้ายแจง—
ความแก่โลวจนทงทกประการ โลวจนทงทกประกอบยาทาและประกอบให้กับ
ตงเผง

ครนเวลารุงเซาตงเผงบอกโลวจนทงทว ชาพเจาจะลาทานคุมททว
ยกออกไปแกแค้นไหจงได้ โลวจนทงทตอบว่าท่านบ้วยแซนอยู่อย่าออกไปรบ
เลยจะเสียที ตงเผงหาฟังไมชวนเตยเซงคุมททวลอบหนออกจกค้ายมให้
โลวจนทงท ครนมาถึงหนาเซงเทนตงเผงจรงจวาททวผ โตทชาจวทองตาย
นนจรงเรงออกมารบกับเราไทเห็นสมอกน ททวชิงรักษาหนาทรบไปแจง

ความแก่บงเทยนควะไหทรบ บงเทยนควะกับเตยเทาโตแจงกมความยหนดคม
ไพโรพลเบตประตเมืองออกมา ตงเผงกชบมาตริงเซารบกับบงเทยนควะได้
ประมาณลบเพลิง ตงเผงทานกาลงมโตด้วยบ้วยแซนกับชบมาหนบงเทยนควะ
ชบมาไลตาม เตยเซงกชบมาเซารบสกัดไว บงเทยนควะรบกับเตยเซงได้
ประมาณสามเพลิงมานนออกกาลงถอยหลงไปถงตนไมโทญ เตยเซงเห็นโตท
เอาทวนแทง บงเทยนควะหลบตอบงตนไมททวนกตตตนไมแนน เตยเซง
กระชากทวนยังไม่หลุด บงเทยนควะเห็นตงนนักชบมาตริงเซามาเอางวพน
เตยเซงยกแซนชบมาถกแซนชาตตจกจากหลงมา บงเทยนควะเอางวพนชาค
ชาตตาย เมอขณะเตยเซงตกมาลงนตงเผงเหลยวหลงแลตเห็นเตยเซงเสียที
จรงชกมาหนหลงกดบมาจะเซาแก่ เตยเทาชบมาตามมาข้างหลง ตงเผงไมทน
ระจงตอเตยเทาเงางวพนถกคอตงเผงชาตตจกมาตาย บงเทยนควะ เตยเทาก
ได้ชาพนททวของกงลมตายเป็นอนมมาก ทเหลือตายกวากนหนกดบมาแจง
ความแก่โลวจนทงไหทรบ โลวจนทงโตแจงมความเสียใจรองไหอาดยรัก
นายททวทงสองจนดมจบบ ครนพ่นโตสโตแลงจงพดกับจบบว่าทาไฉนจะแก่

แค้นชาวเมืองได้ จวบตอบว่าคกสงครามกยอมแพ้และชนะเป็นธรรมดา จะทำ
การโดยค้วนลู่อำนาจแก่โทโสนั้นไม่ได้ ต้องตรึงตรองแก้ไขจึงจะเป็นคุณและ
ประโยชน์

โลวจุนหงได้ฟังจบเตอนสต์ กคิดได้ระงับความ โกรธสงบลง จึงส่ง—
ซิงซัน นางโกวตวซอ ลลอบ ทงหลง ซิเซียน แป๊ะสิน ต้นหลย ฮันตงให้
ปลอมตัวเป็นราษฎรลอบเข้าไปในเมืองเขาเพลิงจุดเผาเมืองให้จงได้ ทหาร
ทงแปดค่านับลารับไปตามส่ง โลวจุนหงกยกกองทัพออกจากค่ายไปตั้งอยู่ใน
ท้องสนามทหารรักษาหน้าทเหตงนนจไปแจ้งความแก่บงเตยมควะให้ทราบ
บงเตยมควะจะกคमतทหารเบ็ดประตูออกมารบกับ โลวจุนหงเป็นสามารถ ทงตอง
ซางยงมโตเพลิงงพลาเตยทวงทแกกน

ฝ่ายซิเซียน นางโกวตวซอ ลลอบ ทงหลง ซิงซัน แป๊ะสิน ต้นหลย
ฮันตงพากันเล็ดลอด เข้าไปในเมือง ได้เอาเพลิงเผาโรงเรือนราษฎรใหม่ซน—
หลายแห่ง ทหารซงรักษาหน้าทเหตงใหม่กตกใจพากันทงหน้าทเตยกลบ
มาหาครอบครัวเป็นอันมาก

ฝ่ายบงเตยมควะซงรบกนกับ โลวจุนหงอยทหน้าซงเทม โดยนเสียง
คนในเมืองฮอองจงแลไปซางในเมือง โลวจุนหงเห็นได้ทงเอาทวนแทงถูก
ระหวางรกรบงเตยมควะตคมาตาย โลวจุนหงกซบทหารเตยเข้าไปใน
ประตเมือง

ฝ่าย งิวเซ็ง เจียงเหม็ง ฮวยเฮ็ง ฮวงทง เจียบว เตยเตียม
เตยเทา เฮยวทงเหตงใหม่กตกใจ จึงคमतทหาร แยกย้ายไปเตยวดบเพลิง
ครนม่ากตงประตตงทมง พบทหารซงกทปลอมตัวไปจุดเพลิง ได้สรบกนเป็น
สามารถ ซิงซัน นางโกวตวซอนนจบตวงงิวเซ็งผู้รักษามองโต ลลอบ ทงหลง

ช่วยกันจับตัวเจียงเหมงมดไฉ่ ชเซียน แป๊ะสนนจับตัวอวยเฮงไต้ ต้นหลย
 ฆ่าอวยหยงตาย ฮันตงได้รบเจียดบัวขบมาหนชนไปบนเนินเขาครนมมาถึง
 ปากเหวมาฮันตงเทพลาดถลาลมตกเหวตายทางมาทางคน เจียวบัวเหินตงนน
 จงลงจากถ่อนศลาขว้างป้าทมทับลงไปหลายถ่อนแล้วขบมาเลยไป เตยเถยม
 เตยเทา เอียดทงนนขบมาทกออกเมืองไปตามทาง ไฉวจนทงกยกกองทัพ
 เขาตงพักอยู่ในเมืองเตกชองกวน

ฝ่ายนางเกงเองกนจตงแต่เตยเซงผู้สามตายมีความ โศกเศร้าเสียใจ
 เลยเป็นไข้ตาย ไฉวจนทงกให้แต่งการฝังศพตามธรรมเนียมแล้วมทงสอให้
 เบเหลงถือไปแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ เบเหลงคานบรบหนงสอแล้วมา
 ถงเมืองบอเซยกยเขาไปคานบเอาหนงสอส่งให้ ชองกงรบมาเบตผนกออก
 อานแจ้งความแล้วร้องไห้รกนายทหารตายจนสลบ ครนไต้สัพพนจนจ
 ถามเบเหลงว่าเมื่อไร ไฉวจนทงจะยกกองทัพมาบรบกับเรา เบเหลง
 บอกว่าอีกสองสามเวลาจึงจะยกมา โงวหยงจึงว่า ไฉวจนทงกตเมือง-
 เตกชองกวนไต้แล้วควรเราจะยกกองทัพใหญ่เขาคตเมืองฮงจวให้แตก ชองกง
 ตอบว่าจะต้องรวบรวมทหารให้พร้อมก่อนจึงให้ลชยคมทหารไปรับกองทัพ
 ไฉวจนทง ลชยคานบลาพาทหารรบไปตามสง ชองกงกตระเตรียมทหาร
 พร้อมยกออกไปตงกองอยู่ทงสนามในทชยภม ชาวเมืองชงรกรษานาท
 กไปแจ้งความแก่ชองเตยนเตงจวากองทัพชองกงยกมาตงอยู่ในทงสนามหน้า
 เซงเทินแล้ว ชองเตยนเตงจจตทหารพร้อมคอบเวลาฤกษ์จะยกออกรบ

ขณะนั้นหลวงจันเตงจวนกกเขาไปแจ้งความแก่ชองเตยนเตงว่าผู้คน
 สรรเสริญหลวงจันลุตชมชงมาควยกกองทัพชองกงนนมผมอดเซมแซงนกก เรา

จะขออาสาออกไปต่อสู้กำลังไพร่จากมอจะจริงเหมือนคำคนเล่าหรือไม่
 ของเทียนเตงมีความยินดีจึงจัดทหารทหารอยู่แล้วไปช่วยเองชยคุมกองทัพ—
 เป็นกองหนุน หลวงจันเตงจวนกกกขึ้นมาเปิดประตูเมืองออกไป หลวงจัน
 ตชมเห็นตงนกกขึ้นมาวาระบองตรงเขารบกับหลวงจันเตงจวนกกก็ได้—
 ประมาณห้าสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน

ขณะนั้นมาไซไปแจ้งความแก่ของเทียนเตงว่า ทหารของกงยกเข้า
 ตประตูเมืองทศได้ ของเทียนเตงจึงให้เจียปอหน้าคุมไพร่พลไปช่วย

ฝ่ายบุดงยนต์หลวงจันตชมกับหลวงจันเตงจวนกกรบกันชานาน
 หลายสิบเพลง เห็นว่าหลวงจันตชมจะฆ่าหลวงจันเตงจวนกกไม่ได้มีความ
 โกรธจึงวาระบองเขาไปช่วยเป็นสองกำลัง หลวงจันเตงจวนกกตามทัน
 มได้ขึ้นมาหนี บุดงกไล่ติดตามไป บวดยเองชยขึ้นมาตรงเขารบสกัดแล้ว
 เขาทวนแทง บุดงเข้ามอชยจับทวนกระชาก บวดยเองชยขงตัวไม่ทันคะม้า
 ตกจากหลังมา บุดงเอากระบพนคอขาด หลวงจันเตงจวนกกมได้กลับมาช่วย
 ขึ้นมาพาไพร่พลหนีเข้าเมือง

ฝ่ายลชยคุมทหารมาถึงกลางทางเห็นเตยเทียม เตยเทา เอียวหงชง
 หนีมาแต่เมืองเตกของกวนนชบมาผ่านหน้าหนีเข้าป่า ลชยจึงพาทหารได้
 ติดตามจับตัวเตยเทียม เตยเทาได้ แต่เอียวหงชนนลชยเอาชวานพนตาย ลชย
 กรีบพาทหารมาถึงเมืองเตกของกวนเข้าไปค้ำบ้ โลจุนหงแล้วแจ้งความ
 ตามของกงส่งมาทุกประการ โลจุนหงจึงเตรียมทหารพร้อมรบยกกองทัพ
 มาถึงค่ายใหญ่เมืองฮวงจว ของกงกอกอกตอรบต่างค้ำบ้กันตามธรรมเนียม
 เชิญเข้าพักอยู่ในค่ายได้ตามถงพนของทงหลายและถงการศึก โลจุนหงก็เล่า
 ความความเหตุชงมาแต่หลังนน ไหวงทุกประการ

ชองกงพูดว่า เราเสียพบนองครจนเพราะถึงการรวบตมคณาจารย์
 ไลจุนหยินท่านายไว้ แล้วบอกไลจุนหงว่าท่านคมกกองทัพไปรบฮูเยียนเจยก
 ณ เมืองโฮวโจวมาสมทบกันให้พร้อมเราจะได้อัดกระบวนเป็นหมวดเป็นกอง
 ยกระดมเขาดเมืองฮงโจวให้แตกจงได้ ไลจุนหงคำนับลาพาทหารรบไปเมือง
 โฮวโจว ฮูเยียนเจยกได้แจ้งถอกออกมาคำนับต้อนรับเชิญเข้าไปในค่าย แจ้ง
 ความทงปวงให้ทราบทุกประการ ไลจุนหงจึงส่งฮูเยียนเจยกให้เตรียมทหาร
 เข้าสมทบกับกองทัพของตนด้วยยกกลับมาคายนเมืองฮงโจว นายทหารรักษา
 เข้าไปคำนับชองกง ๆ จึงเรียกเอาบุญชนายทหารในกองทัพฮูเยียนเจยกมา
 ตรวจดูชาติไปต่นาย คอฉยเหง เก็งฮอง เซ่งหงวน เบียวเตวเส่งจงตาม
 ฮูเยียนเจยกว่า พนองเหล่านนพากันไปข้างไหนฮูเยียนเจยกบอกว้างแก—
 ความตายเสียแล้ว

ชองกงจากนวนหนังสือเราณเห็นว่า เตยสนกกับทหารตามตคนมกาย
 เปอนไลหิตพากันร้องให้เข้ามาหาเราเห็นจะเป็นคนเหล่าน เรากได้หลวงจน
 สวดกงเตกอกทศสวนกศไปให้ครึ่งหนึ่ง ถาตเมืองฮงโจวได้สำเร็จเราจะทำ
 กงเตกเซ่นใหญ่ให้อกครึ่งหนึ่ง พุดแล้วจึงให้แยกทหารจัดเป็นหมวดเป็น
 กองให้ ไลจุนหงคุมทหารเอกสิบต่นายและทหารพอดสมควรยกไปรบด้าน
 ประตเข้าเจยกหมง ให้อูเยียนเจยก เลาดง เกยเตียน เกยโปว ตังเทงกัย
 งยเตงกัก เอียนฉน ตันตต ไตวเซียน ฉลบบ ลहन ลมของ เจยะยง กงเมียน
 มนตงหยงเป็นนายกองคมนาายทหารตด้านประตเดี่ยวชวหมง ให้อวยหยง
 ฉนเหม็ง จูบ อิงฉน ชงฉลบบ ลิตง โจวเอียน โจวยุน ทังหลง มกชน
 เงยกงฉวน เลกเจียว จุกัย มกของสิบตคนเป็นนายกองคุมทหารยกไปตด้าน
 ประตูกเกยหมง ให้อลจุน อวนเซียวชย อวนเซียวเหงา เม็งคอง เจยะต้ว

ฮวนฮุย เบ่หลิน เอ๋ยหยง ฉียง เอ๋ยหลิน เตงตตซัน ตันหลย ตวนจ๋หยิน
 จตง ตจตขหมง ซอจัน ลุตซม บุตง ซิงซัน นางโก้วตวซอ นางซิงยเหนย
 มเกยง ยลบสองคนเป็นนายกองคมหาวไปสมทบกับกองทัพตนเอง แล้วให้
 ยกเข้ตทางประตตงหมง ไทซงเมง เอ๋ยจ โดวเฮง ทงออย ทงเมง เหงเฮง
 นางโฮ้วซาเหนยคมหาวเป็นกองกลาง ข้างไหนหน้กให้ยกเข้ชวยและ
 กองทัพใหญ่บนซองกงเป็นแม่ทัพ โจวหยงเป็นกนซอทปรกษาและบักช่าย
 บักชวานน กวนเตง ซกเถยว ไตจิง ลชย ซยเอ๋ยะ ลอฮวง กวยเตง ฮาวเผง
 เตงฮย เอ๋ยนสน พวสน พวซก เลงจัน เปาหยก หงซง ลกน ซองเซง
 พวยซวน เจยเกง ซิเซยง ซวซก ซวเค่ง หยกเปาส เบ่เหลง ซอจัน
 ซกเหยง ตงซหลง เลงงวนกวน เตยกัน โป้วเตง เตงหยก ซยงกรวมทหาร
 เอกและทปรกษาสามสืบสามคน ครนเตรยมกองทัพพร้อมแล้วถึงเวลาฤกษ์
 แม่ทัพนายกองกตมาลออกจตประทศ โบกธงสัญญายกเข้ตงลอมเมืองฮงจว
 มาใช้ชาวเมืองเหนตงนนจงเข้ไปแจ้งความแก่ซองเหยงเตงให้ทราบ
 ซองเหยงเตงให้เจยป้อหน้าคุมไพร่พลยกออกมา ซกเถยวกเข้รบกับ
 เจยป้อหน้าได้ประมาณสืบเพลง เจยป้อหน้าแสร้งอบายทาแพซบมาหน
 ซกเถยวไล่ตาม กวนเตงรองบอกว้อย้าตามไปจะเสยทด้วยเจยป้อหนาม
 กระบองเหล็กวเศ ซกเถยวไตยนตงนนตกใจจะหน้กกลับแต่พอเลยวตวกลับ
 เจยป้อหน้าเอากระบองวเศขว้างมาถ้กศรชะแตกตาย เตงฮยเหนตงนนม
 ความโกรธธอฮาวอวังเข้ไปหมายจะแกแค้น เจยป้อหน้าเอางาวพนถกคอ
 ขาดตาย เตงงวนกกเหนเจยป้อหนามซยซนระมความยนตงจซบมาพาไพร่พล
 เข้ชวยชวพนทหวารซองกงตายลงเป็นอนมมาก ฮวยหยง ฉุนเหมงจิงซบทหาร
 เข้รบตันทานใจ เตงงวนกกเหนตงนนตมาลออกเล็กไพร่พลกลับเข้เมือง

ช่องกงถอยกองทัพออกมาทางประมาณหนึ่ง จึงพูดกับโจวหยงว่า เรายก
กองทัพใหญ่เขาระดมตเมืองควานหวังจะได้ชัยชนะก็ไม่สมความปรารถนา
เสียนายทหารถึงสองคนเราคิดอ่านประการใดจึงจะได้เมืองฮงจิว โจวหยง
ตอบว่าเรายกกองทัพใหญ่เขาด้อมเมืองไวคจรง แต่มยกเขาระดมให้พร้อม
กันทางสถานี ขอท่านจงใช้ทหารไปประกาศแก่นายทัพนายกองให้ทราบทั่วกัน
ว่า เวลาพรุ่งนี้เขาไทยยกทหารระดมเขาดตามหน้าทงพร้อมกันตาม โดทำลาย
ประตูเมืองเขาไปไดกใหญ่ดเพลิงชน ช่องกงได้ฟังก็เห็นชอบจึงให้ไปประกาศ
แก่นายทหารให้รู้ทั่วทุกกอง ครั้นเวลารุ่งสว่างเมตพนายกองกชบทหารเข้า
ตเมืองทงสถานี เสดยประทดสัญญาและมาลอดตงสนนราวกับแผ่นดินจะทรุด
แต่เลาถง บนตงหยงนนคมทหารเขาดประตูเข้าเจยหมง และประตูเข้าเจยหมง
นเป็นประตูสำคัญด้วยชาวเมืองเอาเหล็กมคมผงประกบไว้กับไม้แดง แลวดต
โกเหมือนจนแลวเบ็ดประตูล่อ เลาถงมิได้รู้ ในอบายขบมาตรงเข้าในประตู
ทหารทเผออยขวางบนกเหยียบโกให้ตดกระดานไม้แดงเลอนตกลดงมาตามราว
เขาระเหล็กนทบทถูกเลาถงและมาชาตเป็นสองทอน ชาวเมืองชงรکشานาท
กชวณกัน ไทร้องเอาถูกษ ออองแลวกระดมยงเกาทัศนตลงมาเหมือนหมผง
ทหารช่องกงถูกเกาทัศนตตายเป็นอันมากไม่อาจรอเข้าไปใกล้เชิงกำแพงได้
พวกนถอยออกมา แต่บนตงหยงนนถกเกาทัศนตหลายลกตายอຍรวมเชิงกำแพง
ช่องกงเห็นว่าจะตทกเมืองมโตจงใหม่ไซไปบอกกับกองทัพด้อมนน ให้ถอย
ออกมาสน แต่ช่องกงยกทหารเขาดเมืองฮงจิวเสยทหารพนองถึงตคนมความ
แคนนกคตตรกตรองหาอบายจนรุ่งสว่าง

ขณะนั้นลชยเขาไปแจ้งความว่าเวลาวนนชาพเจ้าชอฮาสาไปรบกับ
เจยปอหน้าเขาชัยชนะให้จงได้ ช่องกงตอบว่าเจ้าจะยกไปรบนั้นชอบแล้ว

ซึ่งจะไปแต่คนเดียวเราไม่วางใจจึงส่งหังของ ลักขณ เป่าหยกให้ไปกับลขย
 แลวให้เอาแว่น ล้อฮวง กวดยเสงคมทหารเป็นทพทนน ลขยกบทหารพนอง
 พากนมมาลงหนาเซงเทนแลว ลขยจึงรองวาเราแซลลขย เป็นคนนมสมอ
 เลองลลลยทเขาเนยชวเปาะอยากจะลองผมอกบเจยปอหนา ทหารเอกเมือง
 ฮังจวสกกสบเพลิง พวกรักษานาทกไปแจ้งความแก่เจยปอหนา ๆ กับ
 เนยมเหมงกมไพรพลเบตประตเมืองออกมา ลขยราชวานเขารบ เจยปอหนา
 กรวางาเขาตอสูเป็นสวามารถ ลขยแกลงยนคอลลลวงดวยอนาย เจยปอหนา
 เป็นคนโตโตมากเอางาวจวงพนจนสุดก้าง ลขยหลบถลนเขาโตทองมา
 พนขามาทางสองข้างขาดลมลง เจยปอหนาไมทนยงลมคะมาตกลดมา ลขย
 เอชวานพนหาถูกไม้ พอเนยตเหมงชบมาเขาชวย เป่าหยกเห็นดงนกรว
 กระบตรงเขามา เห็นเนยมเหมงไมระวงตวกเขากระบพนถกครษะเนยมเหมง
 ตาย เจยปอหนาวงหนเขาปนอยุกบหม้ทหารแตกกระจายไปสู่น เจยปอหนา
 วงเขาเอชบานประตเมือง เป่าหยกไมทนพจารณาวงตามเจยปอหนาเข้าไป
 เจยปอหนาเงางาวพนเป่าหยกครษะขาดตออยู่ทประตเมือง

ขณะเมื่อเป่าหยกวงเข้าไปในประตนน ของกกกชบทหารหนนรก
 เข้าไปไกลประตุ ชาวเมืองชงรักษานาทเขาگونศลาชวางและยงเกาทณฑ
 ลงมาเป็นอน่มาก ของกกกไมกรงสัญญาเรียกทหารให้ถอยกลับมาเขาคาย
 ตงแตงนนของกกกมโตไททหารยกออกไปรบอก ดงเกยเตยงน เกยโปวให้
 ลงเรือไปเที่ยวลาดตระเวนตามลำแม่น้ำหนาเมืองฮังจว

เวลาวันหนึ่งเกยเตยงน เกยโปวเข้ามาแจ้งความแก่ของกกกวาพาเจ้า
 ไปเที่ยวลาดตระเวนในลำแม่น้ำพบเรือเสบยงหาสบลางบตงนายเรือมาตาม
 แจ้งความวา เจาเมืองตงเอยงไซอวนเพงชอคุมเรือเสบยงหาหมนถงมาตง

เมืองฮังจวเขาทราบความแฉะจะฆ่าอวนเพงชอเสีย อวนเพงชอฮอนวอน
 ชอชวตไวจงแจ้งความต่อไปว่าตัวเป็นแต่ผนอยครนจะตอดตงชดชนกกดวอาญา
 จำใจคมเรือเสียบยงมาส่งตามบังคับแต่ใจนั้นไม่ยากอยู่แก้อองละด้วยฮองละ
 เบียดเบียนเอาทรัพย์สมบัติไปทานบารุงไพรพลเสียจน อวนเพงชอคิดจะพา
 ครอบครวเข้ามาพงบารวมพระเจ้าแผ่นดินของกยงหาของ โอกาสมีได้จึงจำใจ
 อยู่ในเมืองตงเฮียง เขาพาเจงงดไวไม่ฆ่าพาตัวอวนเพงชอและเรือเสียบยง
 มาให้ทานชองกึ่ง ไงวหยงได้แจ้งมความขนตพดวากรนเรากงได้เมืองฮังจว
 เป็นแนจหาตัวอวนเพงชอเข้ามาถามได้ความจะแจ้งแล้ว จึงให้เกยเตย
 เกยไปว ไจวเฮียน ไจวหยน เลงจัน ไทวเสง ลุหน เจยะสว แปะสน
 มกชน ทงหลง เฮงเฮง นางไฮวชาเหนย ชิงชิน นางโกกตัวชอ เตยเช
 นางชงยเหนยปลอมตวเป็นชาวเมืองตงเฮียงคมเรือเสียบยงมาส่ง ถ้าเข้าไปใน
 เมืองได้แล้วให้เลงจันจุดประทัดสัญญาเอาเพลิงมาเผาบ้านเรือนราษฎรชน
 ให้หลายแห่งและการอธิบายที่จะลอลองชาวเมืองนั้น ไงวหยงก็ส่งสอนให้ทุก
 ประการ นายทหารค่านาลามาเตรียมตวพร้อม

ครนเวลาคากพากนตงเรือเสียบยงตกรรเขียงไปถึงท่าเมืองจอดเรือ
 ประทบเขาตามชายฝั่ง มกชนจงเดินชนไปร้องบอกชาวเมืองทรกษาประต
 ทศโตวา ฮองเตยนเตงมทองตราเกณทเสียบยงเมืองตงเฮียงไปหาหมนตงผว
 ราชการเมืองตงเฮียงให้เรามชอวา อวนเพงชอบรรทกมาส่งจงบอกทานผู้
 สวเรจราชการโดยเร็ว ถาเนนชากลวพวกชองกยงจะคมกองทพมาตชงเอา
 เสียบยงเสีย ทหารรักษาหน้าทกรบไปแจ้งความแก้อองเตยนเตงทุกประการ
 ฮองเตยนตงได้แจ้งมความขนตด้วยชดสนเสียบยง จึงพดวาวเรามเสียบยงเลยง
 ไพรพลอยู่แล้วจะกลัวอะไรกับกองทัพชองกยงแล้วกส่งทหารเอกหกนายให้

คมไพร่พลหมนหนงมากอยบองกันให้ชาวเมืองตงเอียงชนเศบียงชนไปส่ง
 ทหารของกงกชวยกันหาบชนเศบียงเขาไปตงฉางครบจำนวนแล้วแสดรงอบาย
 พดกับฝรکشาดางว่า ขาพเจาทงหลายเหนดเหนอชอดนอนมาสองคนแล้ว
 ครนจะพากันกลับลงไปนอนเรือเลาคนลมจตเหนจะนอนไม่ปกติ ขาพเจา
 ขออาศัยนอนทนสกกคนทงวังเขาจจะลาลงเรือกลับไป ฝรکشาดางก็ยอม
 อนุญาตทหารของกงเหลานนกกแสดรงนอนเรยบรอยเป็นปกติ ครนเวลากลาง
 คนตกลองยามคนทงปวงหลบสนท ทหารของกงกพากันแยกย้ายดอบเอา
 เพลิงจตชนหลายแห่งเพลิงกตตใหม่ลามไปเป็นอันมาก ชนนางกรมการพา
 กันแตกตนาชวยดบเพลิงจนวาย ทหารของกงกบองกันใจไม่ไหตบเพลิง
 ชาวเมืองชงรکشานาทเหนเพลิงใหม่บานเรอนกตใจเป็นทวงบตรภรรยา
 พากันทงหนาทมาหาครอบครัวทงอชกรษวหนาทนนนอยตว เองจนกกจต
 ประทตสัญญาตงสนน

ฝ่ายของกงตงแต่ไทททหารไปแล้วกเตรยมกกองทัพคอยทอยู่พอไดยน
 เสดียงประทตสัญญาแสดเห็นแสดเพลิงสว่างกยกกองทัพชบทหารระดมตเขาไป
 ทงสามคาน ทหารของกงเขาบันไดพาดบันกำแพงเมืองชนไปได้ไล้ชาพัน
 ไพร่พลบนหนาทตายลงไปเป็นอันมาก

ฝ่ายชองเทยนเตงเหนเพลิงใหมกตใจสาคัญเนว่าทหารของกงเขา
 เมืองไดกไมคคฮานทจะสู้รบพานายทหารทสนทสบหาคนชนมาทหนีไปทาง-
 ประทตไต ครนมาถงปากคลองเฮงกมหมงทเตยสนตายมาทชองเทยนเตง
 ชนนไม่เดินไปได้ ชองเทยนเตงลงแสดจนแสดชาตมากเดินไม่ไหว จึงชกกระบ
 ออกแทงหลายแสดมากไม่ย่างก้าวออกไปได้ พอแสดเห็นคนถอกกระบเดินชน
 มาจากนาตรงเขามา ชองเทยนเตงกลัวจะลงจากมาทหนกลงไม่ไล้ใหม่มนเมอย

ไปทงกาย บิศาจเตยสนเอนากระบตคศรหะฮองเทยนเตงหวมมา อเอยนเจยก
 เหนวองทกกวาเตยหวยนองเรวจะไปข้างไหน บิศาจเตยสนไม่พดรบเดินไปหา
 ของกง ครนถงจงเขาไปคกเขาคานบแลงเอนากระบตคศรหะฮองเทยนเตงสงไหของกง
 รบเอนาแลงถามวา เตยหวยเจาซาฮองเทยนเตงตายทตาบลดโต บิศาจเตยสน
 ตอบวา ซาพเจาไม่ไซเตยหวยคอกชอเตยสน ของกงถามวาเจาชอเตยสน
 ทำไม่รูปกายจงเป็นเตยหวยเลว บิศาจเตยสนตอบวาซาพเจาบนกกาแพงเมือง
 ขนไป ซาพเมืองฮงจวยงเกาทณทพงหลาดเหลนลงมาถกซาพเจาจมนาดาย
 ซาพเจามจตคคพยาบาทฮองเทยนเตงจงคอยอຍทนน บิศาจเหล่านนเชญให้
 ซาพเจาเป็นเทพารกษสงสถิตอยู่ในศาลปากคลองเองกมทมมง เมื่อเวลาสอง
 ยาม ฉนนซาพเจาเห็นฮองเทยนเตงขบมาไปทหน้าศาล จึงไซ้กตพรวยให้
 ยดไว้ พอเตยหวยทรากศพลอยมาซาพเจาจงเขาสงฮาศัยในร่างกายแลงเอนา
 กระบตคศรหะฮองเทยนเตงมาให้ทาน

พดเท่านนแลงร่างกายเตยหวยกถมกถงลงตอหนา ของกงเห็นถงนน
 กรองไหพดวา เตยสนนองเรวมความกตญญทวาม์เสมอมิได้แต่ตายไปแล้วยัง
 อตตำหมุกจตรก ใครเรวเหมือนยงเป็นมนุษย์แลงสงททาร ให้เอนาทรากศพ-
 เตยหวยไปผ่งไว่กอน แม่นบานเมืองรายนคานปกติเรวจะทำบุญการใหญ่ให้
 พนองทตายไป

ฝ่ายททารทเขาเมืองได่นนภพากนมาแจ้งความแก่ของกงวา เจย-
 ปอหนา เตงงวนกถนหนไปได้แต่ททารอนนพวกซาพเจาซาพนทวยเสยสน
 ของกงกยกกงทพไปตงพกอยในเมืองฮงจว ของกงจงเชญทลวงจนมมาสงวด
 กงเตกเจดวนแลงเซนไหวศพพนองทตายไปนนทกคน ครนเสวจการแลง
 ของกงจงปรึกษาโลจจุนทงและททารทงปวงวาหวมเมืองรายนทางเรวกตได่ถน

แดง ยงแต่เมืองฮีบจว เมืองมกจวสองเมืองเท่านั้นเราทันทงปวงจงช่วยกัน
 ให้แข่งมอฮยาคดแก่เหตเห็นอยดามากเลย ของกงจงเซยนดลากขอเมือง
 ได้กระดาษม้วนวางไว้สองม้วนชวนโลวจนหงจับ โลวจนหงจับ ได้เมือง
 ฮีบจว ของกงจงแบ่งทหารให้โลวจนหงยกไปตีเมืองฮีบจว ส่วนของกง
 กยกกองทัพไปตีเมืองมกจวเดนกกองทัพไปโดยระยะทาง

ฝ่ายชาจีนกับเซยนเซงชงรบอาสาของกงจะเข้าไปเป็นได้สกนนครน
 มาถึงเมืองมกจวแดงกเขาไปค่านับดูเหมยตงชุนนางผู้ใหญ่แจ้งความชงจะ
 เขามาสามภักดีทวารการนนให้ทราบ ดูเหมยตงมความยงดจงพาชาจีน
 เซยนเซงเข้าไปค่านับของละแดงแจ้งความตาม ชงคนทงสองสมัครมาอยู่ทำ
 ทวารการนนให้ทราบ สองละจงถามว่าเจ้าทงสองนมแซและขออย่างไร ชาจีน
 บอกว่าชาวพเจ้าแซคอชอฮมเป็นชุนนางอยู่ในกรมโหรเมืองตงเกย พิเคราะห์
 ดูฤกษ์บนเหนดาวดวงหงชางทคนมวคมสว่างปรากฏกว่าดวงทงหลาย
 ชาวพเจ้าจงชวนหนเบยผู้เป็นญาติฝ่ายชางมารตามาหาท่านหวังจะพงบารม
 บदनชาวพเจ้ามาเห็นรูปร่างลักษณะวาศของท่านบริบูรณ์พร้อมสมควรทจะเป็น
 พระมหากษัตริย์อนประเดริฐ ชาวพเจ้าขอเป็นชาทวารการไปก็ว่าจะสนชวด
 สองละตอบว่า เจ้ามีความรักใคร่ในเรานนชอบใจนัก แต่เจ้ามาในเขตบ้าน
 เมืองไม่มสุขด้วยของกงยกกองทัพมาตีหวเมืองดวงเขามาเกือบจะถึงเมืองเรา
 แแดงคฮมตอบว่า หวเมืองรายทางทชงกงตีได้นนทานอย่าวิตกเลยในไม่ช้า
 นานก็จะกตบคนได้สนชอว่าแต่เมืองเหล่านนเคยถึงเมืองตงเกยชงเป็นเมือง
 หลวงนนักจะตงชอนนฮมมาอยู่ในอำนาจของท่าน สองละได้พงมความยงด
 จงตงคฮมเป็นท โลวจนนางฝ่ายกรมวง คฮมกฮตส์ว่าทเข้าใจได้ในราชการ
 มได้เกยจกราน ครนชอมาหลายเตอนสองละเห็นคฮมหมนในราชการจึงยก

นางต๋องกงบุตรสาวให้เป็นภรรยา ชนนางทั้งหลายก็นบถอย่าเกรงค้อมว่า
เป็นบุตรเขยของละไต่ของ ค้อมจะวากลาจวการงานสั่งโตกสำเวจเด็ดขาด

ฝ่ายเจยป้อหนา เตั้งงวนก๊กหนมาถงเมืองตงเฮียงกยจงเขาไปพัก
อยู่ในเมืองแฉวแตงหนงสอบอกขอความขงเสยเมืองซงจวและขอกองทัพ
มาช่วยให้มาไซถอเขาไปเมืองมกจว ครั้นมาไซมาถึงจงเขาหนงสอบอกสั่ง
ให้โจวซอเฮยชนนางผู้ใหญ่นำเขาไปให้ของละ ๆ ทราบความตามหนงสอ
บอกแฉวมความเสยใจจงให้แปะเนยมเกงเตกคมททาทหมนหนงยกไปสมทบ
กบกองทัพเจยป้อหนาเตตั้งงวนก๊ก ณ เมืองตงเฮียงกยยกไปตีเอาเมืองซงจวคน
ให้จงได้นายทหารทงสองค่านับลามาตระเตรยมพร้อมด้วยเสบียงอาหารแล้ว
กยกกองทัพออกจากเมืองมกจวมาเมืองตงเฮียงกย

ฝ่ายชองกงเดินทัพมาถงเมืองตงเฮียงกยเห็นชาวเมืองรักษาหนาท
เชิงเทินเป็นสามารถจึงหยดทหารตงกระบวณอยู่หน้าเมืองแฉวให้ลอสวง -
กวยเสงคมททาทไปทาบถงเชิงเทิน เจยป้อหนาได้จงจคมททาทเบ็ดประตุ
เมืองมารบกลอสวงได้ประมาณห้าเพดง กวยเสงเห็นวามมอลอสวงอ่อนกว่า
เจยป้อหนาจงเขาช่วยรบรบ จตงเห็นนายทหารสองคนจะเขาชยชนะมได้จง
ตรงเขาช่วย เจยป้อหนาเหลอกล่าวถจะตาทานทวนด้วยตัวคินเดี่ยวจงชกมา
พาททหารทงปวงหนกกลับเขาเมือง ชองกงเห็นตงนจจชบทหารหนนรูกตามเขา
เมืองได้ ทหารชองกงได้ซาพนผู้คนชาวเมืองอดหมาน เจยป้อหนา
เตตั้งงวนก๊ก แปะเนยม เกงเตกเห็นจะตาทานมได้คคมททาทถอยหนมาถงรบ
อยู่ณเมืองทองลुकย ชองกงกยกกองทัพขามเขาไปตงคายประชัตอยู่หน้าเมือง
จงให้เกยเตยณ เกยไปว เฮยณสน เฮงเฮง นางไฮ้วซาหนยคมททาทเขาต
ประตุตงหมง ให้ลชย หงชอง ลกน ฮวนสุย เบเหลง คมททาทเขาตประตุ

ไซหมง ไหลจุน อวนเขียว อวนเขียวเหงา ทองอูย ทองเมง เมงคัง คุม
 ทหารยกกองทัพเรือ ไปทางลำนานาเมืองกำหนด ให้ยกระดมเข้าตเมืองใน
 เวลาสองยาม ทหารของกงนายทพนายกอนำบลมาเตรียมทหารพร้อม
 แล้วยกไปตามสงครามเวลาสองยามนายทหารของกงทงตามกยกเข้าระดมต
 พร้อมกัน เจยปอหนา เตงวงกกและทหารกำลังหลบตักใจตนไม่แจงว่า

กองทัพยกเข้าไปในเมืองมากน้อยเท่าใดก็พากันคุมทหารหนีออกจากเมือง—
 เียงเตง นางโหวงหาเหนยจับอนเด็กเหยียงทหารเมืองทองลुकัยได้มตมาส่งให้
 ของกง ๆ จึงส่งทหารให้เอาตัวอนเด็กเหยียงไปตตศระเสียบประจานไว้หน้า
 เมือง ครนเวลารุ่งสว่างของกงกยกกองทัพเข้าตงพักอยู่ในเมืองทองลुकัย

ฝ่ายเจยปอหนา เตงวงกกกับทหารสองนายพากันลวถอยหนีมาถง
 เขาโหวงเตงเหนย จึงขนไปตงค้ายสกตตนทางอยู่บนเขานน

ฝ่ายของกงยกกองทัพออกจากเมืองทองลुकัยมาถงเขาโหวงเตงเหนย
 จึงส่งลชข หงของ ลุกุนให้คุมทหารหารอยไปตรวจดูทางจะคัมขันเป็นประการ
 ไต ทหารทงตามค่านับลไปถงเชิงเขาทหารของฮองละชงตงค้าย อยู่บนเขา
 ก็เอากอนคิดลางวางลงมาเป็นอันมากจะพากันไปก็ไม่ได้ จึงกลับมามาแจงความ
 แก่ของกงให้ทราบ ของกงจึงส่งทองอูย ทองเมง อวนเขียว เมงคังคุม
 ทหารไปทางเรือ ครนมาถงชายเขาเชิงนำแลเห็นกองทัพเรือตงสกตอยู่กอง
 หนง ทหารของกงเห็นว่าเรือพวกฮองละชงมากกว่าไม่อาจเข้าใกล้ให้ทหาร
 ระดมยิงเกาทถนตไปประมาณสามร้อย เชงกย เตกทงจวน เขียวเกย เตยฮก
 นายกองเรือของฮองละเห็นวาทหารของกงไม่เข้าใกล้จึงแจงอูบายพาทหาร
 หนขนม่งทหารของกงก็ไม่สามารถติดตามรอดอยู่ทนน

ขณะนั้นโดยนเสียงประทัดสัญญาและโหระทึกของแฉ่งเอาเซอเพื่อง
 และพลจัตมาลงมาบนเรือเป็นอันมากถูกเมฆคองตาย ทองฮุย ทองเม้ง—
 อ้วนเซียวยเหลดอทนงพากันหนีชนบท นายทหารฮองละและทหารทงปวง
 ถอดทวนเขารบตะลุมบอน อ้วนเซียวยกหนักกลับลงมา ทหารของฮองละเอา
 เรือออกสกัดไว้ อ้วนเซียวยเห็นจะหนีไม่พ้นเอากระบี่เขียดคอตายอยู่ในน้ำ
 แต่ทองฮุย ทองเม้งหนีหนักกลับมาแจ้งความแก่ชองกงให้ทราบ ชองกงได้แจ้ง
 มีความโกรธยงนกดคิดจะแก้แค้นแทนพี่น้องให้ได้

ขณะนั้นเกยเตียน เกยไปเข้าไปแจ้งความว่าข้าพเจ้าทั้งสองคิดจะ
 ปลอมตัวเป็นพรานเนื้อขึ้นไปบนเขา เห็นได้ทีแล้วจะเอาเพลิงจุดค่ายเจีย—
 ปอหน้า ทหารทั้งหลายก็จะพากันแตกตื่นตกใจ ท่านจึงเตรียมทหารคอยสกัดไว้
 เกิด โงวหยงจึงบอกชองกงว่าอธิบายนตหนักท่านจงทำตามเห็นจะได้ด้วยบนเขา
 เป็นแน่ ชองกงจึงส่งเกยเตียน เกยไปไปคิดอ่านตามอธิบาย เกยเตียนเกยไป
 คำนับลามาแต่งตัวเป็นพรานเนื้อถ่อหน้าไม้เกาทัณฑ์เดินขึ้นไปบนภูเขาแต่
 ในเวลากลางคืน เกยเตียน เกยไปไม่ทันพิจารณาเหยียบถนัดถน้อและพงท
 แหงนดงสับสน พวกกองตระเวนทงยามได้ยินจึงพากันเอาไฟส่อง—
 เกยเตียน เกยไป ก็ขอบหมอบอยู่ในพงท พวกกองตระเวนก็เอาขอเหล็ก
 เกยวุดซอนนไปเกยวเอาหม เกยเตียนเอากระบี่ตมเสียมมนนตตขอมมาพวก
 กองตระเวนเข้าใจเป็นแน่ว่าพวกข้าศึกจึงพากันเข้าล้อมเอาทวนไล่สกัดในพงท
 เกยเตียนเห็นว่าจวนตัวจึงกระโดดออกมา เท้านนพลาดตกเขาตาย เกยไป
 เห็นพววยตกเขาลงก็เข้าใจว่าตายเป็นแน่จึงวิ่งออกมาหลบหนีอยู่ตามบ้ำอ
 พวกกองตระเวนก็เอาเกาทัณฑ์ระดมยิงถนัดถน้อเกยไปตาย ครั้นเวลารุ่งเช้าทหาร
 เข้าไปแจ้งความแก่ชองกงว่าพบศพเกยเตียนกลิ้งอยู่ทเชิงเขา ชองกงได้แจ้งม

ความเสียใจและโกรธเป็นอันมากสั่งให้ยกกองทัพใหญ่ไปแก้แค้นให้จงได้—
 โงวหยงห้ามปรามทัดทานหลายครั้ง ซองกิงหาฟังไม่จึงยกกองทัพไปที่เขา
 โอวเล้งเหนีย พอแฉเห็นอักษรเขียนไว้หน้ามาว่า “**อีกสองสามเวลาเรา
 จะไปตัดศีรษะของกิงมาเสียบประจานไว้**” ซองกิงเห็นดังนั้นจึงมีความ
 โกรธพอได้ยืนเสียดประทัดและมาดงสนนเห็นกองทัพยกเขาดอมไว้ทางทิศ
 ซองกิงให้ทหารรบหักออกไปหาได้ไม่ในทันใดนั้น โงวหยงยกกองทัพมาตี—
 กระหนาบแกะเอากองทัพของกิงออกจากหลอมไต่ ซองกิงกลาดอัยไปตงมัน
 อยู่ ณ เมืองทองลุกย

ฝ่ายเจี่ยป้อหน้าแจ้งว่า ซองกิงยกกองทัพไปตงอยู่เมืองทองลุกยจึง
 คิดว่าถ้า ซองกิงยกกองทัพเดินลัดทางเขาไปเมืองมกจิ๋วทไชนไฟว์พลเมือง
 มกจิ๋วจะต้านทานได้ จำจะให้ม้าไซ้ไปซอกกองทัพของละมารักษาทางอย่าให้
 ซองกิงล่วงเขาไปม้าไซ้ก็ไปแจ้งความแก่ขุนนางเมืองมกจิ๋ว ขุนนางก็เขาแจ้ง
 ความแก่ฮ่องละ ๗ พุดว่าทหารของเราน้อยตัวจะไปช่วยเจี่ยป้อหน้านั้นไม่ได้
 จะเอาไว้รักษาเมือง มัวไซ้ก็ไปแจ้งความแก่เจี่ยป้อหน้า ๗ ได้แจ้งมีความ
 เสียใจนัก จึงพุดว่าฮ่องละไม่รักษานเมืองก็แล้วไป เราจะรักษาค่ายของเรา
 มนไว้ดีกว่าอย่าให้กองทัพของกิงตาคายเรา ไต่จึงส่งไฟว์พลให้ตรวจตราตระ—
 เวณรักษาค่ายเขา โอวเล้งเหนียไว้เป็นสามารถ

ฝ่ายพระเจ้าของฮุยจงฮ่องเต้มีพระทัยคิดถึงซองกิงจึงรบสั่งให้—
 ท้องคุมิตขุนนางพนักงานคุมสั่งของมาพระราชทานซองกิงกับพวกทหาร
 ทงปวง ท้องคุมิตถวายบังคมลาคุมสั่งของมาตงเมืองทองลุกย ซองกิงแจ้ง
 ความก็ออกต้อนรับเชิญท้องคุมิตเข้าไปในเมืองจัดทไชนงค่านับกันตาม—

ธรรมเนียม ทองคุดตเซญุหนงศอรบสงออกฮานไหซองกงพงแลวเฮาตั้งชอง
ทพระราชทานออกจ่ายไหพวกทหารทงบ่วงตามหนงศอรบสง

ทองคุดตจิงถามชองกงวาทานยกกองทัพมาปราบปรามชาติคเป็น -
ประการใดบ้าง ชองกงรองไหพลงแรงความจางแต่ยกกองทัพข้ามแม่น้ำมา
ทาศกเสยทหารหลายนาย บदनกองทัพไกลจะถงคานเนน โอวเลงเหนยยกเข้า
คคานเสยทหารอกหลายนายทกคานกไม่ได้จิงมีความวิตกนถกตรองทจะทก
คานอยู่พอทานมาถึงชาวเจายนตทจะไคทานช่วยคคกรวคคสืบไป ทองคุดว่า
การศกทาลวงเขามาถงเพยงนตองยกกองทัพเขาคทกคานเนน โอวเลงเหนย
ไหแตกเสยโดยเร็ว โงวหยงจิงวาซงทานคคจะทกเนนโอวเลงเหนยแต่กเองเดี่ยว
นนไม่ได้จะตองหาทางลคข้ามเนน ไปช่วยกนตทงสองคานการจิงจะสำเร็ว
ทองคุดกเห็นชอบ ชองกงจิงไหเบ่หลน เอยนสนไปทาญเตมาชาวบานท
ชานาญทางมาพดว่า ท่านเป็นคคนชานาญทางบ้างช่วยนำพวกเรวลคข้าม
เนนโอวเลงเหนยไปได้จะไหบาเห็นจรางวัลเป็นอันมาก ญเตมาได้พงจิงวา
ชาวเจาเป็นชาวบานนรจกหวยทางอยู่ทกตำบลซงสองละนนทา ไคพวก -
ชาวเจาไคความเดือดรอนนถกบदनทานยกกองทัพมาปราบปรามพวกชาวเจา
มีความยินคมากจะไคอยู่เนนเป็นสุขอยู่ทกตัวตนจะขออาสานำทางลคข้ามเนน
โอวเลงเหนยไปทาญอย่าวิตกเลย

ชองกงกมความยินคเอาเงนทองรางวัลใหญ่เตมาเป็นอันมาก แลวจิต
เอาช่วยหยง ฉนเหมง ลคซม บสง ลขย ลกน หงชอง เลงจัน พวเลง
พวชอก ชกเหยง เบ่หลน กบทหารสมควรยกออกจากเมืองใหญ่เตมานำทาง
ลคข้ามเนนโอวเลงเหนยไปในเวลากลางคคพบโจรพวกหนงประมาณห้าร้อย
เศษมาลคคทางไค ลขยกบทหารกไคฆ่าพนพวกโจรตายสน แลวदनกองทัพ

ไปใกล้จะถึงตงมดตงกวนเวลาอีกจวนสว่าง โฉงเองแซมรักษาตางตงกวน
 แจงวาของกงยกกองทัพลัดทางขามเนนมาไดกตกใจรีบกลับไปเมืองมกจิว
 แจงความใหโจวซือเอียงทราบทุกประการ โจวซือเอียงรักษาเมืองเป็น
 ขุนนางผู้ใหญ่ทเชงเซย ไดพังกตกใจจึงประชมนายทหารพร้อมปรักษาการ
 ทจะสู้รบพอกกองทัพของกงไปถึง ซองกงก็ให้เลงจุนจุดประทัดแตกชนเสยง
 ดงสนน เจยะไปรักษาเนนโฉวเลงเหนยไดยนกตกใจจึงใช้ให้แปะคมตัว
 นายทหารไปสับค แปะคมเห็นทหารของกงเบอนอนมากรีบกลับมาแจงความ
 ใหเจยะไปทราบ เจยะไปจึงพูดว่าเจานายเรากยอมรักษางานทงสนเหตุได
 จึงไมยกกองทัพมาช่วยบองกัน เรากตองตงมรักษาเนนไวใหเซมเซงไมยก
 ออกสู้รบตงกองทัพของกงจะเซาทกเอาเนนไดกโดยยาก เตงงวนกกกว่าทาน
 พดไมถก บดนกองทัพของกงยกลัดทางขามเนนมาไดคงจะเลยไปทกเมือง
 มกจิวแมนเสยเมืองแลวเนนเรากคงแตกทไทนจะตงมนอยุไดซงจะไม่ยกไป
 ช่วยบองกันนไม่ควร ถาทานไมไปซาพเจาจะไปเอง เจยะไปจห้ามปราม
 เทาไรเตงงวนกกกไมพง จึงจตเอาแฮโฮวเตงนายทหารกับทหารห้าพันยก
 ออกจากเนนมา

ฝ่ายของกงเดินกองทัพไปถึงตาบตงกวนกพกกองทัพหยดอยคคจะ
 เซาทกเนนโฉวเลงเหนยกอน พอเตงงวนกกคมทหารตรงมาของกงสงให
 ฮวยหยงออกรบ ฮวยหยงกระชบบอกอบายกับของกงตามคตใจ ซองกง
 เห็นชอบกสงไหฉนเหมงยกออกรบแลวทาเสยทตามคตความคิด ฮวยหยง—
 ฉนเหมงรบคาแลวชบมวชนหนา พอเตงงวนอกตรงมากเซารบกันประมาณ
 สิบเพลาง ฉนเหมงแกลชบมาทน เตงงวนกกกไมรักไลชบมาตรงมาจะเอา
 ทวนแทงของกง ฉนเหมงชกมากลบเซาบองกันของกงไว ฮวยหยงน

เตรียมเกาทัณฑ์ขยทอยเห็นเตงวงนกกตงมา ชวยหยงกยงเกาทัณฑ์ไป
 ถกหนวเตงวงนกกตงมาตาย แสโฮวเสงกับไฟรพลเห็นตงนกกตงใจมโตคตส
 รมพากนแตกหนกระจตกระจาย ชองกงกยงกตงทัพไล่ตามไป แสโฮวเสงหน
 เขาเมืองมกจวแจงแกฮองละให้ทราบ ฮองละได้พงกตงใจจงสงให้เปาเตาอด
 กับเตบว แสโฮวเสง คมททรรทมหนหาพน ทชวนาญการคก ยกไป ชวยเมือง-
 มกจว โดยเร็ว

และเปาเตาอดคนนเป็นชาวเขากมฮวชว เมอยงเตกชวยไปเพยวเรียน
 วิชาตาง ๆ ได้ชานชานาญ ครนสบตอมาฮองละได้เป็นฮอง เปาเตาอดคกเขาทา
 ราชการตวชเบนนทเลงเองเทยนชอคคฮอจารย์ใหญ่ เตบวณนเป็นชาวเมือง
 เซงเคยกย เดมเป็นชนนางเลกนชย ครนภายหลงเรียนวิชาการตาง ๆ ได้จน-
 ชานชานาญ เมอจะเขาตรบกมเมชหมอกหมุ่ทอภาย คนทงหลายจงเรียกวา
 เตมฮอกน ฮองละตงให้เป็นชนนางทไทชวย แสโฮวเสงนชวเมืองฉิจว เดม
 เป็นพวกวพรานเนอถตตามงามเป็นฮาวธ ใจชอเอียงผรรักษาเมืองมกจวตงให้
 เป็นชนนางนายทหารรักษาเมืองมกจว นายทหารทงตามนหมมอเซมแซงมาก
 ครนรบคาสงฮองละแลวกคานบดามาเตรียมุกองทัพพรอมทจะยกไป

พอไฟรบเอง ชนนางตาแหงท คมเทยนกว คอเจ้าพนกงานตวจตุ
 ดาวบนอากาศมาแจงกบเปาเตาอดวา เวลาคนนชาพเจ้าพเคราะห์ทงทศได้
 เห็นดาวพดกรวมวหมองไม่มองใสชงดาวพดชองกงนนแจมแจงอยู่ครงหนง
 บคันทานจะยกกองทัพไปตรบเห็นจะเอาชยชนะไม่ได้ เวจะนำชอความชน
 เตนอให้เจานาย รแลวคคฮานกนสามภกตแกแผนคชชอง เสยคจจะตบรชนได้
 ไฟรบานพลเมืองกจะมคความศุขทานทงตามจะเห็นประการไต เปาเตาอดได้

พังก โกรธชกกระบอออก ตรงเข้าพนถกกลางตัว โปวบนเองขาดสองทอนตาย -
 แลวเขียนหนังสือให้ขุนนางนำข้อความขนเสนอ ชองละได้ทราบสงแต่บวให้
 ยกเป็นกองหน้า เปาเตาอด กับแฮโฮวเส็ง เป็นกองหนุน ยกออกจากเมือง -
 เชนงเคยกยตรงมาเมืองมกจิว

ฝ่ายชองกงกับทหารไล่พวกชาวคกไปถึงเมืองมกจิวกตงคายนใจแลว
 เทรยมการ จะหัก เขาเมือง พอมาไซมา แจงความว่า กองทัพเมือง เชนงเคยกย
 ยกมาใกล้จะถึงเมืองมกจิวแลว ชองกงได้พงตงนนักสงให้เฮงเฮยโฮ้ว นาง -
 โฮ้วซาเหนย พวเส็ง พวชอกคมหหารไปต้อสู้ เฮงเฮยโฮ้วยกยกอพยพออก
 จากค่ายไป พอแต่บวของหนาชบมาเขารบได้สองเพลง แต่บวอ่านคาถา
 บันดาลเป็นเมฆหมอก หม่หอกกาย มอหนงถอแผ่นทองชองวเศษ อกมอหนงถอ
 ทวนตรงเข้ารูกได้ เฮงเฮยโฮ้วเห็นกตกใจจะชบมาหนี แต่บวเขาทวนแทงถก
 เฮงเฮยโฮ้วตกมาตาย นางโฮ้วซาเหนยเห็นพวตายก โกรธชบมาเขารบกับ
 แต่บวได้สามเพลงแต่บวเขาแผ่นทองชองวเศษวางถกศระนางโฮ้วซาเหนย
 แตกตกมาตาย พวเส็ง พวชอกเห็นตงนนักชบมาเขารบกับแต่บว ทงสองนาย
 ได้สู้รบกันเป็นสามารถ ทหารของแต่บวระดมยิงเกาทัณทมาตงหาพนถก -
 พวเส็งตาย พวชอกตกใจชบมาหนี แต่บวไล่ตามทันเขาทวนแทงถกพวชอก
 ตอมาตาย ทหารทงหลายเห็นกตกใจชวนกันหนกกลับไปบอกแก่ชองกงให้
 ทราบทุกประการ

ชองกงแจงวานายทหารทงตตายก โกรชยงนกกงให้ลชยคมหหารยก
 ไปก่อน ชองกงยกกองทัพออกจากค่ายตามลชยไปถึงทรบพร้อมกัน ลชย
 เห็นแต่บวขนมวอยกตรงเขารบกับแต่บวได้หลายเพลงแต่บวอ่านคาถาบันดาล
 เป็นเมฆหมอกมตคคุดมาทงอากาศ ชองกงกับพวกทหารเห็นตงนนักตกใจ

ถอยกองทัพไปลงตำบลหนึ่ง เมฆหมอกยงมดคลุมมากจน ทหารชองกงมิได้
เห็นกันก็ตกใจระส่ำระสายทั้งกองทัพชองกงเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงร้องประกาศ
ว่าเทพยดาฟ้าและดินจะสังหารชีวิตข้าพเจ้าบัดนี้ในขณะนหรือ ถ้าเมฆยง
ไม่ลงทกำหนดอายุเทพยดาจงช่วยให้ปรากฏเถิด

พอสิ้นคำลงเมฆหมอกมดก็หายไปสว่างอยู่ตามเดิม ชองกงกับ
พวกทหารเห็นเทพยดาลอยอยู่บนอากาศก็ชวนกันยกเขาคานับ เทพยดานั้น
กลับกลายเป็นชายรูปงามตรงมาคานับชองกงแล้วพูดว่าท่านอยากยกเขาคานับ
เราเลย ชองกงถามว่าท่านแน่ได้ชื่อไรอยู่ตำบลไหน ชายนั้นตอบว่าข้าพเจ้า
แซ่เตียวชื่อจุนอยู่ตำบลนี้ จะแจ้งความให้ท่านทราบ ด้วยฮ่องฉะนั้นจะสิ้น
วาสนาอยู่แล้ว การศึกก็จะสำเร็จดอก ซึ่งพวกท่านถกมนต์คาถาของปีศาจ
ข้าพเจ้ามาช่วยแล้วอย่าได้วิตกเลย ชองกงนั้นก็ถามต่อไปชายผู้นั้นก็บอก
แล้วหายไป ชองกงแลดูที่ตำบลนั้นกลับกลายเป็นไม่เหมือนแต่ก่อน จึงคิดว่า
เห็นจะเป็นเทพยดาช่วยให้พ้นภัยคดงนนแล้วยกกองทัพออกมา

ฝ่ายหลวงจุนลิตซิม บัดนี้แจ้งความว่าชองกงเสียทัพก็ยกทหารยกมา
ช่วย ขณะนั้นพอกองทัพเป่าเตาออกมาถึงเขาสมทบกับกองทัพไตชองกงมา
หลวงจุนลิตซิม บัดนี้เห็นดังนั้นก็รีบมาเขารบกับเตาเป็นสามารภ เป่าเตาถือ
เห็นบุตงมมอเข้มแข็งก็ขบมาตรงเขาช่วยเตาจับได้เพลงหนึ่ง เป่าเตาถือชก
กระบวเศษออกขว้างถกแขนชายบุตงเจ็บปวดยงนกล้มลง หลวงจุนลิตซิม
ตรงเขาช่วยบุตงมาได้ บัดนี้เห็นแขนชายเจียนขาดก็เอากะบิเช็ดแขนออก
จากนั้นตรงมา ทหารชองกง ๆ เห็นก็เสียใจ ให้ทหารพยุงบุตง ไปรักษา ท้าย
หลวงจุนลิตซิมยกทหารออกมาทางไปและยกเขาทกข้างหลังกระบวทัพชก
แฮโฮวเตงเขารบกับหลวงจุนลิตซิมได้สองเพลง แฮโฮวเตงสู้ฝีมือหลวงจุน

ลุดขมไม่ได้ออกมาหาเขาป่า หลวงจันลุดขมก็มาไล่ตามไป แต่เดียวกับ
 เปาเต้ออกรุกไล่ของกงกระชนมา ลขย หังของ ลกนก็ขบมาคมทหารเขาตาม
 ทานกองทัพแต่บวไวเป็นสามารรถ กองทัพขาดกลองทัพแผ่นดินของไม่ได้อ
 พากันลาถอยข้ามแม่น้ำไป บางซุ่มอยู่ริมฝั่งบาง ลกน หังของ ทหารของกง
 ได้ตามไปถึงแม่น้ำก็จะยกข้ามไป ไพรพลของขาดก็ถูกรุกนอกกระดมยิง—
 เกาทัณฑ์ถูกหังของกับลกนตายริมฝั่ง ลขยนั้นคมทหารกองหนึ่งไล่ตามขาด
 ไปในป่า พวกขาดก็เห็นทหารลขยหนีจากเขาล้อมลขยไว้ พอช่วยหยง
 ฉนเหมงคมทหารไปถึงเห็นพวกขาดล้อมลขยไว้ก็ตรงเข้าไล่ฆ่าฟัน พวก
 ขาดก็ถานทานไม่ได้อหนีข้ามแม่น้ำไปยกเขามองทางต้น ฮวยหยง ฉนเหมง
 ลขยก็กลับมาหาของกงแจ้งความซึ่งหังของ ลกนตาย หลวงจันลุดขมนนหาย
 ไปให้ของกงฟัง ของกงแจ้งแลวก็ร้องไห้ยกกองทัพกลับไปค่ายพอ โงวหยง
 กับกอนเสงคมทหารหมนหนงลงเรือไปถึงของกงก็เลวความซึ่งพนองตายกับ
 เทพยตามมาแจ้งความให้ โงวหยงฟังทุกประการ

โงวหยงจึงว่าซึ่งเทพยตามมาช่วยนนเห็นจะมศาลเจ้าอยู่ในป่าเราชวน
 กันไปเที่ยวหากองรู้นั้น ของกงได้ฟังเห็นชอบด้วยจึงชวน โงวหยงออกจาก
 ค่ายเที่ยวดูในป่าพบศาลเจ้าแห่งหนง เห็นประตุนนหมหนงสอบอกวาศาลเจ้า—
 โอวเล่งเมี้ยว ของกงกับโงวหยงเข้าไปในศาลของกงเห็นรูปเจ้าอยู่บนแท่น
 เหมือนกับรูปเทพยดาที่มาช่วยกศกเขาคณบแลวว่า ท่านช่วยชาวเจ้าตรงน
 พระคุณทาทเป็รียบมได้กราบสองละเวร็บร้อยแล้ว กลับไปเมืองหลวงจะ—
 กราบทูลพระเจ้าแผ่นดินมาปลุกศาลถวายใหม่ให้ดังงาม

ว่าตงนนแลวก็เดินเที่ยวดูอักษรในแผ่นศิลาตามความว่า “ซึ่งเจ้า—
 โอวเล่งกุนในศาลนเดิมเป็นคนเรียนหนังสือครึ่งแผ่นดินถึง แซ่เตียว

ชอลอน กรนเตยวจนชั่วจ่ายไปแปลหนังสือไม่ได้เบนขุนนางจึงโศก
 นาทายทแม่เนาตาบลนน เงกเขียนฮ้องเตเห็นวาคัยวจนชั่วจ่ายเบน
 คนสตัยชอ จึงตงไหเบนท์โอวเลงกน ราชฎรชาวบ้านบนบานสังใดก
 ได้สมความปรารถนา จึงพากันปลูกสร้างศาลไว้เช่นไหว้ ชองกงได้พง
 ดงนนักไหทหารไปจัดหาสิ่งของมาเช่นแววกลบมาค้ายตรกตรองการที่จะสู้รบ
 อยู่จนเวลากลางคณคกประมาณสองยามเศษหลับไป ผันเห็นว่าเจ้าโอวเลงกน
 มาหาพูดวากการศกครนชาพเจ้ามาช่วยทาจงไม่เสยทแกเปาเตาอด ชงทาจ
 จัดหาสิ่งของไปค้ำับชอบใจนักทาจมาแจ้งความไหทราบเมืองมกัจจวนั้นจะ
 แตกในเร็ว ๆ น ทาจจยกกตงทพเขาตคจจับตัวได้

บอกดงนแล้วเจ้าโอวเลงกนก็กลับไป ชองกงตกใจต่นแจ้งวามมต
 ผันพอสว่างก็เล่าไหใจวหยงฟังทกประการ ใจวหยงจึงวภาตงนคจจะยก
 กตงทพเขาทกเมืองมกัจจ ชองกงได้พงกเห็นชอบจงไหเบเหลง ชกเขียน
 ตงชหลง คมทหารไปตงตักตอยุตนทาง หลงเนนโอวเลงเหนย ค้อยต่านทาจ—
 ชาตคกอยาไหยกมาช่วยเมืองมกัจจได้ แล้วจตไหกวนเล็ง ฮวยหยง ฉนเหลง
 จตงคมทหารยกเขาทกเมืองมกัจจ นายทหารเหล่านั้นลวไปทำการตามตง
 ชองกงจงไหเลงจจนจุดประทตแตกระตมเข้าไปในเมืองเสยงตนนทวนไหวไฟ
 พดในเมืองกตกใจพากันระสวาระสวายเป็นอนทจจะรักษาเมือง

ขณะนนั้นใจวชอเฮยงมรักษาเมืองกบเปาเตาอดและแตบวองนงปรกษา
 การทจจะสู้รบอยู่โดยนเสยงประทตของชนไฟรพดเขาไปแจ้งวากตงทพชองกง
 ยกเขาเมือง ใจวชอเฮยงได้พงกจตไหแตบวกบทวเกาและใจวเฮงเสงคม—
 ททหารหมนทนงยกออกต่านทาจไว แตบวยกออกจกเมืองชบมาตรงเขารบกบ
 กวนเลงเป็นสามารถ เปาเตาอดกบใจวชอเฮยงกฮวามนตบนั้นคาลเป็นทหาร

เทพยดาลอยอยู่บนศีรษะ แต่บวมอกอกกระบองตรงจะเข้าไลตกวนเสง ของกง
เหนงนน ก ไทฮวนสุข อานคาถา บันดาล ลมพายุ พัดกล้า จะหอบเอาทหาร—
เทพดาไป

ขณะนั้นมหาดหารเทพยดาออกของคหนง ชมกรตา ถอกระบองเหล็กตรง
มาตามทวนทหารเทพดาองคนน แต่บวเห็นกตกใจจะขบมาหนี กวนเสงเห็น
ไตทเอางาวพนถกคอแต่บวตาย เปาเตาอดเห็นกโกรธลงจากหอรบตรงมา
เสงจนจุดประทัดแตกขว้างไปถกศีรษะเปาเตาอดตาย โจวซือเอียงกับนาย-
ทหารและทหารทงปวงเห็นกตกใจพากันรวนเร ของกงเห็นไตทเกรงทหารเข้า
เมืองไตไล่ซาพันทหารในเมืองเป็นอลหม่าน ทำการรบกับจตงไม้ทันไตเพลง
จตงเอากกระบองตทาเกาตาย ลีเองตรงเข้าไลพ่นิงวเฮงเสงด้วยกระบถกกกลาง
ตัวขาดตายนายทหารของกงเหล่านนจับโจวซือเอียงกับชมไทเจง ฮวงเคยมจอ
ไต นายทหารและทหารในเมืองทเหลือตายกแตกหนกระจัดกระจายไป ของกง
จึงยกกองทัพใหญ่เข้าเมือง เก็บรวบรวมทรพยสังของเสบียงไวได้เป็นอนมาก
กเอาเงินทองออกแจกจ่ายทหารเอกทงปวงตามสมควร เกดยกลอมให้ราษฎร
ให้ทำมาหากนเป็นปกติเรียบร้อย แลวกพกกกองทัพอยู่ในเมืองมกจว

ฝ่ายเบหदनยกกองทัพไปตงสกัดอยตนทางหลังเนินโอวเลงเหนยแจง
วาเมืองมกจวแตกยกเข้าทกเนินโอวเลงเหนย เจยะไปคุมไพร่พลออกสู้รบ
เป็นสามารถ เจยะไปจนนมสมอแซมแขนงก เอยนสนกบชกเหยนสุ ผมอและ
ก่าลงเจยะไปงไม่ได้ เจยะไปวซ่าเอยนสนกบชกเหยนตาย เบहनรบกับ
แปะคน เบहनเสยทแปะคมเอาทวนแทงถกเบहनตกมา เจยะไปวตรงมา
เอากกระบพนถกคอเบहनขาดตาย ทหารกองทัพของกงเหนงนนกตกใจลา
ถอยมาแจงความชงยกเข้าทกเนินและเสยนายทหารหลายนายไทของกงพง

ชองกงจึงจัดให้กวนเต็ง ฮวยหยง ฉินเหม้ง จูตงคุมทหารยกออก
 จากเมืองตรงมาพบกองทัพลาดอยกเขาสมทบกันยกเข้าหักเนินโอวเล้งเหี้ย
 อีก เจี้ยะไปกับนายทหารและทหารทั้งปวงก็สู้รบต้านทานเป็นสามารภมาใช้
 กรบไปแจ้งความกับทองคำมิดว่า กวนเต็งยกกองทัพเข้าหักหลังเนิน บदनสู้รบ
 กันอยู่ ทองคำมิดได้ฟังก็จัดให้ทหารอยู่รักษาเมืองพอดสมควร แล้วยกกองทัพ
 เข้าหักด่านหน้าเนิน โอวเล้งเหี้ยทางทิศตะวันออกเป็นทัพขนาบ

ฝ่ายเจี้ยะไปสู้รบอยู่กับกวนเต็งที่หลังเนินโดยลับเพลง เจี้ยะไปสู้
 ฝมอกกวนเต็งไม่ได้กหนชนเนิน กวนเต็งขับทหารไล่ตามไป เจี้ยะไปกับนาย
 ทหารและทหารทั้งปวงเห็นกองทัพแผ่นดินชงทกชนมา ทั้งสองด้านก็พากัน
 ระส่ำระสาย เฮงบินทหารของทองคำมิดกรุกไล่กระชนไป เก่งเตกทหารบนเนิน
 ตรงเข้ารบเฮงบินไม่ทันได้เพลง เฮงบินเอาทวนแทงเก่งเตกตกมาตาย ล้อฮวง
 กวยเล้งทนนตามเฮงบินชนไป ทหารบนเนินกลงก่อนศีลาระดมลงมาถูก
 กวยเล้งทหารของกงตาย ล้อฮวง เฮงบินเห็นก็โกรชยกกองทัพเข้าตขนาบ
 แปะคิมตรงมาต้านทานล้อฮวงไว้เป็นสามารภ กวนเต็งเห็นไพร่พลบนเนินพา
 กันเรวฉกยกกองทัพรุกกระชนชนไป ล้อฮวงกับแปะคิมรบกันอยู่หลายเพลง
 แปะคิมเอาทวนแทงล้อฮวงจับทวนได้แย่งกันไป—มาทวนก็หลุดมือทั้งสองฝ่าย
 สองนายปลากันอยู่บนหลังมาพลาดทวนตกกลงไป โดนศีลิตายทั้งสองคน

ขณะนั้นกองทัพกรกขนาบชนไปทั้งสองด้าน ได้ฆ่าพันทหาร บนเนิน
 เป็นตะลุมบอน เจี้ยะไปผู้รักษาเนินตกอยู่ระหว่างศึกขนาบจะหนีไปก็ไม่พ้น
 จงชกกระบออกเชือดคอตายเสีย นายทหารและทหารทั้งปวงบนเนินที่เหลืออยู่
 ก็ชวนกันหนีไป กวนเต็งยกเข้าพักอยู่บนเนิน โอวเล้งเหี้ยจัดให้ทหารไปแจ้ง

ความซงหกไดเนนไหซองกงทราบ ทองคุมิตไ้ทหารอัยรักษาเนนโอดเลงเหนย
พอสมควรวแลวกยกกรองทพตรงมาเมืองมกจว

ฝ่ายเสงกย เจยฮอก ดิบหงวน เคยวเจงเนนขนนางนายทหาร-
ตาแหงทงกวน ผรรักษาเมืองไห ไปตงรักษา เรอรบ อยท แมนา เมืองมกจว
ตวยนายทหารทงต ผมอเขมแขงชานาญทางนา ครนแจงวาเมืองมกจวกับ
เนนโอดเลงเหนยแตกกตกใจชวนกันหนีชามแมนาไป ราษฎรชานบ้านกชวย
กันจับเสงกยกับเจยฮอกไดชวนกันคุมตัวมาส่งไหซองกยเมืองมกจว ซองกย
ก็ใหเอนายทหารทงตองจำขังไว้

ขณะนั้นพอทองคุมิตยกกองทัพไปตงเมืองมกจว ซองกยแจงความ
ฮอกตอรบเชญทองคุมิตกับเล้า ไตวตอกเข้าไปในเมือง จดทใหพกตามสมควร
แลวซองกยส่งไหเอาตัวเสงกยกับเจยฮอกนายทหารเรอเมืองมกจวทจับได้มา
ฝ่าเอาหัวใจเช่นไหวอวนเชยวย เมงคกงกับพวกพองทตายกอนแลวกบแจงวา
ดอชวงเสงตายฮอกกรองไหเสยตายพนองยงนกกจพกกองทัพอยู่ในเมืองวอคอย
ไตวจนทงมาถึงจะไดยกไปพรอวมกัน

ฝ่ายไตวจนทง ตงเตแบงทหารซองกยทเมืองซงจวแลว ยกกองทัพ
ชามตานนมฮานตนมมาไกลจะถงตานหยกนเนยกวนจรงเรงกองทัพรบไป

ฝ่ายพงบวณชนผรรักษาตานหยกนเนยกวนผมอเขมแขงกับแมนเกาทณฑ
ไมมีผู้ ไตเสมอ เนนทหารเอกของฮองละ พงบวณชนนมทหารอัยตองนายชอ
ดยอน เกยเจกกับทหารหวาพนตงรักษาตานอัยครนแจงวากองทัพแผ่นดินชอง
ยกมาเกอบจะถงตานกเตรยมการไวคอยสู้รบ

ฝ่ายไตวจนทงยกกองทัพมาถึงหนาดานหยกนเนยกวน กตงคายนนลง
ไวแลวจดไหซองจัน เจยะสว ตนตต เอยชุน ลตง ชยง เตยเกงคุมทหารตาม

พญกไปทักดาน พงบวณชนนเตรยมการไวพรอมเห็นชองจนคมทหารตรงมา
 กยงเกาทณฑไปถกบวชชองจนตลงมาลง พวกทหารเหล่านนเห็นกตรกนเขาชวย
 ลยอน เกยเจกกบทหารทงปวงในคานกระดมยงเกาทณฑมาตงหาฝนถกชองจน
 เจยะสว ตนตต เอยชน ลตง ชยง เตยเกงตวย ทหารทรอตมาได้ประมาณ
 รอยเศษรบกลบเขาคายแรงความให้โลวจนหงพิง โลวจนหงตกใจร้องไห้
 อาลยรทพ-นองแลวปรกษากบจบผลเบนกนชองวา คานหยกเนยกอนนเราเพง
 ยกกองทพมาตงจิงไทพนองไปตทวงทกอน แต่ยงไมทนเขาสรบกลเศยพนองทง
 เจตนายกบทหารเบนนมมาก จะคตอ่านสูรบปรกการใด จิงจะเขาทักดาน-
 หยกเนยกอนได้

จบบวพรกษาคานกบนายและพลทหารมมอแซมแซมก จะยกเขาทก
 เขาโดยกาดงและมมอเห็นจะไม่ได้ ตองให้ชเขียนไปสับตไทรทวงทกอนแลว
 จิงคตบายชวยกนตชนาบทงสองคานจิงจะเขาชยชนะได้ โลวจนหงเห็นชอบ
 ดวยจิงสงให้ชเขียนคมทหารพอสมควรไปเทยวสับตในป่าหลายเวลาพบวัด-
 แหงทง ชเขียนกเขาไปตเห็นหลวงจนมเฒานงอยจิงตรงเขาคานบแรงความ
 วาชาพเจาเบนทหารแผนตทงชองยกกองทพมาปราบปรามชองละ บตทพวก
 ชาพเจายกเขาทักดานชาศกระดมยงเกาทณฑมาถกพนองชาพเจาตายเจตนาย
 ไมมอบายทจะเขาชยชนะ จิงได้มาถามทานควา ทางลตชามไปหลงคานมบาง
 หรือไม จิงชแรงให้ทราบคิงจะทดแทนคณทาน

หลวงจนเฒาตอบวา ชงชองละนนทาให้ราชภูรชาวบ้านใดความคับ
 แคนมาก บตททนายกกองทพมาปราบปรามชาพเจายนตทกไฟรบานพดเมอง
 จะได้มความสขสขไป ทชายเนนทศตระวนตกมทางเดกตลตไปจันหลงเนน
 พดกชาศกเขาศลาบตชองทางเศยมให้เขาออกนอกรากนนไมมอก จิงกลับไป

แจ่มแก่แมทพคตการเสี่ย โดยเวรเกิด ชเซียนกล้าหลวงจันผู้เฒ่าออกจากวัด
 ตรงมาค้ายแรงความให้โลวจนหงพัง โลวจนหงมความยินดีจงปรึกษากับ
 จูบว่าจะคิดอ่านประการใด จูบว่าตานหยกเนยกวนนอยู่ในบ้านตนไม่เรียง
 รายรอบต้องใช้ไฟจึงจะเอาชยชนะได้ ท่านจงจัดให้ผู้ใดไปกับชเซียนเตรียม
 เชื้อเพลิงลัดทางไปช่มอยู่หลังเนิน ถาเห็นไฟติดชนกให้ลอบเข้าไปในตานั้นเอาเชื้อ
 ไฟจุดเผาบ้านเมืองชน แล้วยกกองทัพเขาตหกในทันใดนั้นก็จะได้โดยง่าย

โลวจนหงเห็นชอบด้วยจึงส่งชเซียนกับทหารให้จัดการตามคำจูบว่า
 ชเซียนกับเตรียมเชื้อเพลิง และตั้งของพร้อม แล้วยกทหาร ตรงไปถึงวัดเขาเงน
 สิบตาลงกับเสบียงให้หลวงจันผู้เฒ่าตอบแทนคุณแล้วก็ตรงไปข้างทิศตะวันตก
 ตามคำหลวงจันบอกเห็นมคดาบดปากทางอยู่ ชเซียนกับพวกพ้องและทหาร
 พงศลาทบดทางนั้นเสียชวนกันไปช่มอยู่หลังเนิน

ฝ่ายโลวจนหงครนชเซียนไปแล้วยกออกจากค่ายตรงไปถึงหน้าตวน
 จึงให้ทหารเอาเชื้อเพลิงจุดบ้านจนคนนักพดกระพือไฟติดตามไปริมด้าน

ฝ่ายพงบวชนกับนายทหารและทหารทงปวงได้ชยชนะแก่กองทัพ—
 แผ่นดินของตรงทงกมความยินดีตั้งรักษาตวนอยู่เข้มแข็งครนแจ่มวากองทัพ
 แผ่นดินของเขาไฟจุดบ้านตวนชน จึงคมทหารมาบองกันหน้าตวนไว้อย่าง
 กวดขัน ชเซียนกับพวกพ้องและทหารเห็นตงนนักชวนกันเอาเชื้อเพลิงเผา
 กองหญ้าและบ้านเรือนหลังเนินจนจุดประทัดแตกระดมเข้าไป นายทหารและ
 ไฟรัพลในด้านเห็นตงนนักแตกตงระสวระสวามได้คตสู้รบ พงบวชนเห็นตง
 นนักตกใจคมทหารรบไปจะดับเพลิงทตตชนหลังเนิน โลวจนหงเห็นไฟติด
 พร้อมทงสองตวนกให้อูเฮียนเจยกรบทหารชาตวนได้ไล่ฆ่าพนเป็นตะลุมบอน
 พงบวชนกับนายทหาร เห็นกองทัพแผ่นดินของทกเขาตวนได้กเสียใจไม่เป็น

อนสรบ ขงลบตรงเขาจบดยอน งบเตกกกตรงเขาจบเกยเจกไตพงบวชนน
 ทงคานเสยหนไปเมืองฮิมจว ทหารแผนตบชองกรกไลซาพนทหารในคานตาย
 ดงเบื่อนมมาก โลวจนทงจยกกของทพเขาตงมมอยในคานแลวเอาตว ดยอน
 เกยเจก ทหารชาศกทงสองทจบไดมาผากเอาหัวใจออกเซม ซอจัน เจยะสว
 กบทหารสนายทตวยเตงการมงศพพนองตามยคชนนางเสจรแลว จงบอกขอ
 ความไปถงเตยเจยทอใหทราบจตการรักษาดานเรยบรอยปกต โลวจนทงก
 ยกกของทพออกจากคานไปไกลจะถงเมืองฮิมจวคตงคายมมลงไว

ฝ่ายพงบวชนเสยทแกกของทพ โลวจนทงหนไปถงเมืองฮิมจวเขาแจง
 ความชงเสยคานใหูรรักษาเมืองพงทุกประการ

ฝ่ายฮองเกาูรรักษาเมืองฮิมจว เบอนาของฮองละเวลาวนนออกควา
 ราชการพรอมตวยชนนางนายทหารไตพงพงบวชนมาแจงความกตทใจจิงว
 คานหยกเนยกวนนเบนชอบชนธสาทรูปบองกนเมืองฮิมจว บตบกของทพ-
 แผนตบชองยกชามคานมาไดจะคคานสรบอยางไรต

เฮงอนชนนางตาแทงทเชยจคานบแลววา พงบวชนนมโทษอย
 เพราะตวยการเบเหความชยชนระกรทงกนอนใจไมระวงตรวจตราจิงไตเสย
 ทแกชาศก บตบกของทพแผนตบชองกรกลวงเขามาขอใหพงบวชนยกไปสรบ
 อกถากองทพแผนตบชองแตกหนไปความชอบนจะไตลปลางโทษฮองเกา-
 ไตพงกเห็นชอบจิงจตทหารหาพนมอบ ไตพงบวชนไปทาการแกตวพงบวชน
 คานบสาคมทหารออกจากเมืองแลวฮองเกากเตรยมกของทพใจพรอม ถาแมน
 กองทพแผนตบชองเสยทจะใจยกออกชามาเต็มเอาใหแตกไป

ฝ่ายโลวจนทงตงคายมมอยหนามาเมืองฮิมจวปรักษาการทจะยกเขาทก
 เมืองอย ครนแจงวา กองทพในเมือง ยกออกมว กคุมทหาร ออกจากคาย-

พงษวณชนกขบมาเขารบกับอ่าวเผงโตสบเพลิง พงษวณชนแกลงทาแพขบมา
 หนอ่าวเผงไมรู ในทไลตามไป พงษวณชนกชกมากลบขงเกาทณทัมาถู
 อ่าวเผงตกมาตาย กองทัพในเมืองฮิมจวเห็นไตทยกอกอกตขนาบทหารกองทัพ
 ไลจุนหงเหลอทจะตานทานจิงลาถอยไปประมาณทางไตสามสิบตงคายน
 งดไวตรวดจตุหารชาติเตยแซไปคนหนงกรูวาตายในการคก นางชงยเหนย
 ภรรยาแงงความกรองใหไซทหวรไปหาคพเตยแซสามมาได้ จักการฝังตามยศ
 ชุนนางนายทหาร ไลจุนหงนนมความอาลยถงพนองทตายขงนกกจุนงเป็น
 ทกขอย

จขบจพตกับไลจุนหงวา เวลาจุนนเราเดยทชาติคกจจะยกมวปลน
 ค่ายในเวลาคาเป็นแน ทานจจจดีใหอเยนเจยกคุมทหารไปช่มอยุดานซ้าย
 ใหลิมชองไปช่มอยุดานขวา ใหตงเทงกย ุงยเตงกักไปช่มอยุดลคาย ถาเห็น
 ไฟตคชนกใหตรกนออกประตงตทงสามดาน ไลจุนหงไตพงกเห็นชอบจงตง
 นายทหารทงปวงใหเตรยมการตามควจขบกับทหารนออกจกนนคคอยคทวงทอย
 ในคาย

ผัวยพงษวณชนกขบทหารในเมือง ไตชยชนะแกกกอทพแผนदनชองยก
 กองทัพกลบเขาเมืองแงงความใหชองเกาฟงทกประการ ชองเกากมความยนต
 เสงอนชุนนางจงแงงคบชองเกาวา เวลาจุนนกอทพแผนदनชองแตกหนีไป
 ตงคายพกอยุ่ทหารและมาลาเจ็บบ่วยมาก ถ้ายกไปปลนคายชาเต็มเอาใน
 เวลาคากคงแตกไปตงน ชองเกาไตพงกเห็นชอบจงตงใหพงษวณชนกขบเสงอน
 ยกไป กอเงกชุนนางตาแทนทชหนงจงแงงคบเสงอนวาทานจงอยุ่รักษา
 เมืองเกิดชาพเจากบพงษวณชนจจะยกไปเอาชยชนะเอง

พุดตงนนแลงกอกเงกกับฟงบวณชน กคมไฟรพลออกจากเมืองตรงไป
 ถึงค้ายดกประมาณสองยาม เห็นในค้ายเงยบสงตคสำคัญว่าหลบสนทจกม
 ไฟรพลทกเขาคายไมเห็นมผู้คน กตคใจรูว่าถูกอบาย จึงชวนกันชกมาหนหน้า
 กลับจะหนี โลวจนทงกับจูมชมอยกให้ทหารเอาเชอเพลิงจุดกองฟางในค้าย
 ชนกองชมทงสามด้านเห็นไฟในค้ายตเป็นสำคัญกตรกนออกมาพร้อมทงสาม
 ด้านรุกไล่ชนาบเข้าไ้ กอเงกรบกับอูเอียนเจยกได้หลายเพลิง อูเอียนเจยกต
 ดวยกกระบองถูกกอกเงกตมตาย ทหารแผนคณชองฆาตทหารเมืองฮิมจิวยู
 ลับสน ฟงบวณชนจะทกออกจากหลอม ทงหลงตรงไปเอาทวนขอเกยจจับตัว
 ฟงบวณชนได้ชาไฟรพลเมืองฮิมจิวดมตายลงเป็นอนมากและหนรอดไปได้บ้าง
 ครนรงชนเข้าโลวจนทงตรวจตทหารมิได้เป็นอนตราย แต่เตงตตชนถกงกต
 เมอเดินทงบวชมาหลายเวลาตายลง

ขณะนนโลวจนทงมความอาลยยงนทสงให้เอาตัวฟงบวณชนทจบมา
 ได้มาเอาหัวใจออกเช่นชอจว อาวเผงกบพวกพองเหล่านนเสรงจจากถารฝังศพ
 ให้เตงตตชน ตามยศศกต แล้วโลวจนทง กยถกกองทัพ ตรงมาจะเข้าทกเมือง-
 ฮิมจิ

ฝ่ายชองเกวครนแจงว่า ฟงบวณชนกบกอกเงกและทหารทงปวงถูก
 อบวยลมตายลงเป็นอนมากมความวตคจรงปรกษากบเฮงอนว่า ฟงบวณชน
 กบกอกเงกยกไปปลนค้ายพากนลมตายตงนน ถาชาศกรูวานายทหารและ-
 ไฟรพล เมืองเรา เบาบางลง กคจจะยกกองทัพ เขาทเราจะคตสู้รบ ปรกการได
 เฮงอนจวากกองทัพแผนคณชองคยยกเขาทกเมืองเป็นแนจะตองคตอบายไปชด
 หลมพรางเอาทญา และตนกลบเกลยใจชางบนและให้นายทหารและทหารไป

ชมอยู่คอบยวบพวกแผ่นดินของข้าเสียให้สน หมายนึ่งจะบองกนรักษาเมือง
ไว้ได้ ฮองเกากเห็นชอบจึงให้เฮงอินเป็นผู้กำกับไปจัดการตามอบาย

ฝ่ายโจวจนหงยกกกองทัพมาถึงหน้าเมือง ไม่เห็นผู้ โดยกออกสู้รบกม
ความสงสัย

ฝ่ายต้นเตงกย ึ่งยเตงกก นนอยากจะหาความชอบให้มากกขบมาชน
หน้าจะหักเอาเมืองไปใกล้จะถึงเชิงกำแพง ฮองนายกตกหลุมพรางลงไปทง
คนและม้า พวกทหาร ในเมือง ฮิมจว ทชมอยู่ กตรกน เขาพนแหง ตงเตงกย—
งยเตงกกตาย โจวจนหงยตกใจตั้งให้ทหารเอาไม้และดินกลบหลุมไว้ทงสน
แล้วยกเขาตเมืองเสยงดนนตงแผ่นดินถลม ฮองเกากแจ้งความกตกใจคุมทหาร
ออกจากประตูหน้าเขาชวตรอด กพบ โจวจนหง ทเชิงกำแพงเมือง โจวจนหง
เห็นฮองเกากตรงเข้ารุกไล่พัน ฮองเกาสู้ ฝมอและกำลัง โจวจนหงไม่ได้
โจวจนหงเอาทวนแทงถูกฮองเกากตกมาตาย ทหารในเมืองฮิมจวเห็นดงน
พากนระส่ำระสายไม่คิดจะสู้รบ เฮงอินคุมไพร่พล ตรงไปเปิดประตูไซหมิงข้าง
ทิศตะวันตกจะหนี ลหนกบทหารตงตกคอดยทศตะวันออกพบเฮงอินเปิดประตู
ออกมากขบมาเขารบกับเฮงอินได้ทาเพลง ลหนส ฝมอเฮงอินไม่ได้เฮงอินเอา
ทวนแทงถูกเจยระยงตกมาตายฮองนายหง ฮงชน ชงลบ ลมของสามนายเห็น
ดงนนักโกรธขบมาตรงไปเขารบล้อมเฮงอินไว้ ลมของเฮากระบองตถูกเฮงอิน
ตายตดเอาศีรษะเฮงอินได้ แล้วหักเขาเมือง ได้เข้าพนไพร่พลลมตายลงเป็นอัน
มาก โจวจนหงกยกกองทัพเข้าพักอยู่ในเมืองตดเอาศีรษะฮองเกากบศีรษะ
เฮงอินมาเซ่นพนองทตายและจัดการฝังศพตามยศศักดิ์แล้วเกลยกล้อมราชภู
ไว้ทามาหากนเป็นปกติ จึงมีหนังสือบอกขอราชการไปแจ้งความแก่ชองกิง ให้
ทราบแล้วตงมนรอฟงชาวอยู่

ฝ่ายข่องกงพกกองทัพอยู่ในเมืองมกจวครนไต้หนังสือของโลวจุนหง
แจ้งความว่าขออน เจยะสวกบพนองสืบตนายตายกเศว้าโคกนั๊ก ครนคตาย
ความ โศกแลวจงมหนังสือกำหนดวันจะยกกองทัพไปปราบปรามฮองละสั่งให้
โลวจุนหงเตรียมกองทัพไว้ให้พร้อมถึงวันกำหนดก็จะยกกองทัพไป

ฝ่ายทหารเมืองฮิมจวแตกหนีมาถงเมืองเซงเคยกย น้าขื่อความขน -
เสนอกแกฮองละตามขงเมืองฮิมจวแตกฝรึกษาเมืองตาย กองทัพแผ่นดินขง
ยกแยกมาสองทางไกลจะถงเมืองเซงเคยกยแลว ฮองละแจ้งความกตกใจจึง
ปรึกษาดเมยนต์งขุนนางผู้ใหญ่ตาแหน่งทเซงเซยผายชายฉว้า ถ้ากองทัพ -
แผ่นดินขงยกแยกกันมาจะคิดอ่านสู้รบประกวไรดี ดเมยนต์งวากองทัพ
แผ่นดินขงยกมาไกลจะถงเซญทากากบทัพยกออกรบศึกครงหนงเถด นาย
ทหารและไพรพลจะตั้งใจรบเข้มแข็ง ทหารข่องกงตามทานไม่ได้คงแตก
หนีไป ฮองละได้พังกเห็นชอบจึงตั้งโทกมอเป็นนายทหารเอก ให้ฮวงเตยตกับ
ฮวงเกยตสองนายเป็นทหารรองผายชาย ให้โตวมยตสองนายเป็นทหารรอง
ผายชว้า กับนายทหารมมมออกสามสืบนาย และไพรพลทเข้มแข็งหมนหนง -
พร้อมด้วยเครื่องคัสตราวุธเตรียมไว้ถาข่องกงยกทัพมาจึงจะออกสู้รบแลวให้
ฮองเหลงอาจารย์คุมไพรพลหมนหนง ไปตั้งสกัดกองทัพ โลวจุนหงทยกมา
จากเมืองฮิมจว

ฝ่ายข่องกงครนถึงวันกำหนดนัดกับโลวจุนหงยกกองทัพเดินตรงมา
เมืองเซงเคยกย โงวหยงจึงพดกับข่องกงว่าเต็มให้ชาจนกับเฮยนเซงปลดอม
ตัวไปสามภกตกับฮองละรักษานานยงไม่ได้ชวครว จะต้องจัดให้ลจุนกับพวก
กองทัพเรือรบรทุกเสบียงไปสามภกตกับฮองละ แลวจงยกกองทัพตเขาไปข้าง
ในจะได้หักออกมา ถ้าฮองละหนีไปการศึกจะเนนชาจงกระชบบอกอุนาย

ไท่ฟง ของกงแจงความกเห็นชอบส่งไท่จิงรีบไปบอกฉจุนให้ทำตามอบายจ
 ทุกประการ ฉจุนแจงตงนกกจดีให้อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิตเป็นนายท้าย
 ให้ทองฮย ทองเมงเป็นลูกจ้าง ฉจุนนนเป็นตวนนายเอาเสบียงบรรทุกเรือเต็ม
 ลำตรงไปถึงแม่น้ำเซงเคยกยี้ พวกกองตระเวนเมืองเซงเคยกยี้เห็นกริ่งถาม
 ว่าเรือนนบรรทุกสิ่งใดมาแต่ข้างไหนจงบอกให้รู้ก่อน อวนเซียวเหงาตอบว่า
 พวกข้าพเจาจะสามภกตแก่ไต้อองเอาเสบียงอาหารมาค่านบด้วย พวกกอง
 ตระเวนเห็นว่าในเรือไม่มีเครื่องศสตราวุธส่งไต่กรบไปแจงความแก่ตุมเยนตง
 ชุนนางผู้ใหญ่ตามคำชาวเรือบอกทุกประการ

ตุมเยนตงจึงให้หาฉจุนผู้เป็นนายเรือขึ้นมาบนฝั่งแล้วถามว่า เจาน
 เป็นพวกของชองกงไม่ใช่หรือ เทตไต่จิงเอาเสบียงมาค่านบยอมสามภกต
 เจานายเรว ตวนเจาขอไต่แซ่ไร ฉจุนกแจงความตามอบายว่า ข้าพเจาแซ่ฉ
 ซอจุนเป็นทหารของชองกง การเสบียงกองเรือมอบให้ข้าพเจาจากฉลาวเสวจ
 แต่ครงนชองกงทากบข้าพเจาถึงสาหัสเขยนตจุนยบเยน ข้าพเจาความแค้น
 ซบฮายเจ็บปวดมาก จึงไต่ชกชวนทหารรองและทหารสำหรับเรือทไต่จากฉลาว
 เอาเสบียง มาค่านบสามภกตทวนสืบไป ฉจุนกว่าจะสนชวต จึงชบเลียงข้าพเจา
 ไว่สกกครงหนงเกิด ตุมเยนตงไต่ฟังสาคญูว่าจริงไม่แจงในอบายของฉจุนก
 ยนต จึงนำฉจุนกบพวกเหล่านนมาเตนอแก่ฮองละตามชงฉจุนมาสามภกตให้
 ทราบทุกประการ ฮองละแจงความมีไต่สงสยตใจยงนกก จึงตงให้ฉจุนเป็น
 ชุนนางตำแหน่งไต่จวงกวน นายทหารว่ากฉลาวกองเรือให้ตรวจตราคการ
 ในเมืองและริมฝั่งนำ ตงให้อวนเซียวเหงากบพวกเหล่านนเป็นทหารรองชวย
 การงานทงปวงด้วย ฉจุนกบพวกพองกค่านบตามมาเตรียมการจะชุนเสบียง
 อาหารชุนจากเรือ

ฝ่ายของกง ครั้นไท่เตจงมาบอกอุบายกับลจุนแล้ว กระทบเดิน กองทัพ
ไปใกล้จะถึงเมืองกตงคายมนลง

ฝ่ายของละครเตรียมกองทัพไว้พร้อม แจงวาของกงยกมาใกล้จะถึง
กคุมทหารออกจากเมืองตรงมาตั้งกระบวนรบอยู่หน้าเมือง ของกงก็จัดให้
ฉวนเกียดชบมาตรงเข้าสู้กับฉวนเหิงได้สามสิบ
เพลงไม่แพ้ชนะกัน ไต่หัวมยุเห็นฉวนเกียดเอาชัยชนะแก่ทหารของกงไม่ได้
ก็ชักกระบ่ออกขวางมา ฉวนเหิงหลบมาถลางพลาดท่า ฉวนเกียดได้ทเอา
ทวนแทงอกชายโครงฉวนเหิงตกมาตาย ของกงแจ้งความกตงใจคุมทหาร
ออกจากค่ายหนีมาเห็นสองละครยกกองทัพอยู่รวงให้ทหารรุกกระชั้นไป
สองละครให้ฉวนเกียดเข้ารบจับตัวของกงให้จงได้ ฉวนเกียดชบมาตรงมา
ทหารของกงก็สู้รบเป็นสามารถ

ฝ่ายโลวจุนหึ่งเตรียมกองทัพพร้อมถึงวันกำหนดนัดก็ยกออกจาก
เมืองฮิมจิวมาเมืองเซ่งเคยกก็พบกองทัพของเหล่งตงสกัดอยู่ที่นทาง—
โลวจุนหึ่งก็คุมทหารเข้ารุกไล่ฆ่าฟันเป็นตระกูลมบอนจับตัวของเหล่งตงและก
ฆ่าไพร่พลของเหล่งตมตายลงเป็นอันมากทเหลือตายกหนีไปได้บ้าง—
โลวจุนหึ่งยกกองทัพตรงมาเมืองเซ่งเคยก

ขณะนั้นของละครก็ยกทัพยกออกจากเมือง ลจุนกับพวก
พองเหล่านเห็นได้ทก ชวนกันเอาไฟจุดบ้านเรือนในเมืองขึ้นมาไขกรบมา
แจ้งกับของเหล่งยกกองทัพไปตั้งสกัดอยู่ที่นทาง โลวจุนหึ่งคุมทหารมาจับ

ตัวของเหล่าได้บคนชาติเถาไฟจุดใหม่บ้านเรือนในเมืองชน สองละได้
 พังกตใจคุมทหารลาถอยกลับเขามอง ชวงเกียดนนสู้รบกับทหารของกง
 ได้ทกคุมทหารรุกไล่กระชั้นไปเห็นไฟติดในเมืองกแจงวาลจนกับพวกพองคด
 การสำเรัจงยกเขาหกเมืองคานหน้า ไฉวจนหึงคุมทหารรุกเขาทางหลงเมือง
 ชนมาทางสองด้าน นายทหารและไพร่พลในเมืองเซ็งเคยกยเหลือที่จะ
 ตานทานกระส่ำระสาย ทหารของกงฆ่าพนตายเป็นอันมาก สองละตกใจ
 กลวยงนัก ไห่ชวงเกียดบองกนหนีออกจากเมืองตรงไปตำบลบ่งงวนตั้ง-
 ของกงกับไฉวจนหึงคุมทหารเข้าเมืองได้จับขุนนางในเมืองได้เก่านาย แต่
 ลูเมียนตงกับโต้วหมยหนีออกจากเมืองไป ชองกง ไฉวจนหึงเก็บรวบรวม
 ทรัพย์สงของเสบียงอาหารไว้ได้เป็นอันมากเอาไฟเผาวังและเก๋งทของละ
 สวางชนใหม่เสยสนแลตรวจจุดพวกพองของตัวทราบว่า อวนเซียวเหงานน
 ลูเมียนตงแจงวาเป็นไส้ศึกจงจับอวนเซียวเหงานาเสย ลจนกับพวกพองรู
 ทวงทหนีเขาสมทบกองทัพโตแตชเชียน หยกเป่าตี นางชงยเหนย โจวเฮียน
 โตวเซียน ลลบ ทงหลง ชวฮกนนเมอขณะยกหกเขามองพวกทหารชาติ
 ระดมเกาทัณฑ์พุ่งแหลนหลาวและขว้างศิลาลงมาถนนายทหารทงแปด-
 เจบปวดยงนัก เมืองเซ็งเคยกยแตกนายทหารทงแปดกตาย ชองกงร้องไห้
 มความอาลัยถงพนองยงนัก จงไห้ทหารคุมตัวขุนนางเมืองเซ็งเคยกยเก่านาย
 ทจับได้นนไปส่งไห้เตยเจียวทอทวโทษแลวเกลยกลสมราชฎรให้ทำมาหากิน
 ตามภูมิลานาปกติเรียบรอยแลววกพกกองทัพอยู่ณเมือง ลูเมียนตงกับ-
 โต้วหมยหนีจากเมืองแยกไปคนละทางแต่ลูเมียนตงน้นไปผูกคอตายเสียใน

บัว ไตวหมุยหนีซ่อนอยู่ในตำบลไตวซิง ไตวเหลาผู้เฒ่าซึ่งเป็นผู้ใหญ่ใน
 ตำบลนั้นแจ้งความแก่ให้พวกชาวบ้านช่วยกันจับไตวหมุยมาส่งให้ชองกง ๆ มี
 ความยินดีเอาเงินทองรางวัลไตวเหลาเป็นอันมาก ไตวเหลาผู้เฒ่ารับเงินแล้ว
 ก็ค้ำบดไป ชองกงให้เอาตัวไตวหมุยมาถามว่าสองละหนีไปอยู่ตำบลใด
 ไตวหมุยแจ้งความว่าสองละพาบุตรภรรยาหนีไปถ้ำบังงวนตังเขานั่นอยู่ใน
 เขนแดนเมืองเซงเคยกกีช ชองกงแจ้งความแก่ตั้งให้เอาตัวไตวหมุยไปฆ่าผ่าอก
 เอาหัวใจออกเช่นชนเหม็ง ฮวนเซียวเหงากับพวกพี่น้องเหลานั้นแล้ว รุ่ง
 ชนเช้าชองกงก็จัดให้ทหารอยู่รักษาเมืองพอสสมควร ฮวนโลวจุนทั้งยกกองทัพ
 ออกจากเมืองตรงมาถ้ำบังงวนตังก็พกกกองทัพสกัดต้นทางไว้ปรึกษาการท
 จะจับสองละอยู่

ฝ่ายสองละขณะเมื่อเมืองแตกหนี ฮวงเกียดมิ่งกับพาหนีไปถึงถ้ำ
 บังงวนตังก็มีความเสียใจนัก ครั้นแจ้งว่าชองกงยกกองทัพไล่ตามมาก็คักใจ
 กัดจริงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่าเราจะคิดอ่านสู้รบอย่างไรดี

ฝ่ายชาวจินตงแต่ปลอมเป็นคนอินเขาสามภักดิ์ สองละยกนางกมก-
 กงบุตรหญิงให้เป็นภรรยา ภายหลังสองละให้คอินไปตั้งรักษาอยู่ ณ ถ้ำ
 บังงวนตัง คอินนั้นคอยหาของทุกเวลาถึงไม่ได้ก็ต้องรอมารชานาน ครั้น
 เวลาวันนั้นสองละหนีไปถึงถ้ำบังงวนตัง ปรึกษาการทจะสู้รบกับกองทัพ-
 ชองกงอยู่ คอินขึ้นมาเห็นได้ทักเขาคำนับสองละแล้วแจ้งว่า ทานอย่าวิตกเลย
 ข้าพเจ้าจะอาสาออกไปรบกับทหารแผ่นดินชองให้เต็มฝีมือสักครึ่งหนึ่ง
 ทหารแผ่นดินชองคงจะปราชัยพ่ายแพ้เพราะบุญบารมีท่านคราวนี้เป็นแน่

สองละได้ฟังกษัตริย์ไม่รู้ว่าอธิบายปลอมจึงส่งให้คอยฮู่มาทักฮู่กับฮวงเกียดคุม
ทหารหมื่นหนึ่งยกออกจากถา ของกงแจ้งความยกกองทัพออกจากค่าย
คอยฮู่กับมาชนหน้าของกงเห็นคอยฮู่มาจาได้ว่าซาจันกษัตริย์จึงให้ช่วยหยง
เขารบพ้อเป็นท่อยาให้ทหารของสองละสังสัย ช่วยหยงขับมาตรงไปแล้วร้อง
ตวาดว่าผู้ใดบังอาจมาบังกันพวกกบฏแผ่นดินไว้ ซาจันร้องตอบว่าเราขอ
คอยฮู่มาเมืองชวตงเป็นบุตรเขยสองละมมอเขมแยงขอเสวยปรากฏทง -
แผ่นดินร้องตอบดงนนักชกมาตรงเขารบกับช่วยหยงหลายเพลง ซาจันดอย
ห่างทหารออกไปแล้วบอกช่วยหยงว่าน้องจงทำแพไปแจ้งของกงให้ลาถอย
กองทัพเสียก่อนรุ่งขึ้นเขาจึงคิดการต่อไป ช่วยหยงได้ฟังกับมาหนีไปแจ้ง
แก่ของกงตามคำซาจันส่ง คอยฮู่กับแกล้งร้องว่าเราไม่รักใคร่ผู้ใดมมมม
เขมแยงก็มารบกันออก ของกงจึงให้กวตงออกรบกับซาจันประมาณได้ -
สิบเพลง กวตงก็แกล้งขับมาหนี กวตงตรงมารบกับคอยฮู่กับสิบเพลง กวตง
ทำแพขับมาหนีเขากระบวนรบ คอยฮู่มาคุมทหารรุกไล่กระชนมา ของกง
ลาถอยกองทัพไปประมาณทางใต้สิบลี้ตกค้างค่ายมณฑลไว้ คอยฮู่มาจึงคุม -
ทหารกลับมาถาแจ้งความขงได้ขยชนะให้สองละฟัง สองละมีความยินดีพูดว่า
บุตรเขยเรามมมมเขมแยงนักไม้มมมมเหมือน) ถ้ากองทัพของกงแตกบิดาได้
กลบคนเขาเมืองจะขับเสวยให้เขามชคศักดิ์ใหญ่ขงชน การบ้านเมืองทงหลาย
จะให้สาเราเด็ดขาดทงสน คอยฮู่มาว่าท่านอย่าวิตกกังจะตักเอาบ้านเมือง
กลบคนให้จึงได้เวลาพรั่งพร้อมท่านออกไปดูอยู่บนเนินเกิด ข้าพเจ้าจะยก
เขาซาททหารแผ่นดินของเสยให้สน

ชองละได้ฟังคดีใจ ครนรุ่งชนเขาจึงชวนชุนนางออกจากถาชนไปด
 ูมาสูรบอยู่บนเนิน คออินกคุมทหารตรงมา ชองกิ่งแจงว่าชาจีนล่อลวงให้
 ชองละออกจากถามาจึงส่งพวกพ้องทงปวงว่าเวลาจนช่วยกันรบให้เข้มแข็ง
 จับตัวชองละเสีย ให้ ได้ส่งตงนนักยกกองทัพออกจากค่ายไปถึงหน้าถา-
 ทพทงสองกเขาปะทะกัน กวนเตงขบมาเขารบกับชองเกียดได้รบเพลงยังไม่
 แพชนะ ชวยหยง ลีเอง จุตงกขบมาตรงมาจะเขาดอมชองเกียด ๆ เห็น
 ตงนนักตกใจขบมาหนี กวนเตง ชวยหยง ลีเอง จุตงกขบมาได้ คออินเห็น
 ได้ทกขบมาตรงมาทาทจะเขาช่วยชองเกียด ชองเกียดมได้ส่งตงนเห็นคออิน
 ตรงมาสำคัญว่าจะเขาช่วยจึงไม่ระวางตัว คออินตรงเข้าใกล้เขาทวนแทงถูก
 ชองเกียดตกมาตายแล้ว ได้ฆ่าทหารของชองละตายอยู่ดับสน ชองละดูอยู่
 บนเนินเห็นคออินเข้ามาฆ่าชองเกียดตายก็แจงว่าได้ศึกเสียใจยิ่งนัก ครนจะ
 กลับเขาถากไม้ทนจรงลงจากเนินรบหนีเข้าป่าไป คออินรักได้ฆ่าพันทหาร
 เมืองกงหน้าไปพลางร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ตวเรานชอว่าชาจีนทหาร
 แผ่นดินชอง— — ถ้าผู้ใดจับชองละมาได้จะปูนบำเหน็จรางวัลให้เป็นอันมาก
 ทหารเมืองกงหน้าเห็นตงนนักตกใจกลัวแตกหนีไปสน บางกยอมสามภกตกกับ
 ชาจีน ชองกิ่งกคุมทหารหนุนตามชาจีนมาพากันเข้าไปในถานางกมกกงจู
 แจงว่าเสียทแก่ชาศกกผูกคอตาย เอียนเซงนนปลอมตวมกับชาจีนด้วยกัน
 คอยทวงทอยู่เฝ้า ครนแจงว่าชองละหนีนางกมกกงผูกคอตายก็ตรงเข้าไป
 ข้างในเก็บรวบรวมทรัพย์สงของเงินทองได้ไวเป็นอันมาก พวกทหารชองกิ่ง
 ตรุกันเข้าจับภรรยาของชองละได้หลายสิบคน ชวนเซียวชิตตรงไปเอาเครื่อง

แต่งตัวของสองละสวมีใส่พร้อมขึ้นมาออกจากถ้ำมา พวกทหารของกงเทิน
 กษัตริย์ของละสวก็มาจับตัวครั้นเข้าใกล้เป็นอันเชียวชัด เทยวถำ—
 เฮงบนักดาวาหนาทาเช่นนี้จะเห็นสองละสวหรือ อวนเชียวชัดได้ฟังจึงตอบ
 จวเราเห็นเป็นพวกพ้องถ้ำผู้นักจะฆ่าเสีย เทยวถำ เฮงบนักโกรธจะเข้าสู้รบ
 กับอวนเชียวชัดให้ได้ อูเอียนเจยกเห็นดังนั้นก็ห้ามปรามไว้ทั้งสองฝ่าย—
 ของกงแจ้งความตรงมาต่ออวนเชียวชัดแล้วให้ถอดเครื่องแต่งตัวของสองละ
 ออกเสียพกกองทัพอยู่หน้าถ้ำบังงอนตงเกลยกด้อมให้ราษฎรทำมาหากินเป็น
 ปกติเรียบร้อย บัดหนึ่งสอให้ผู้คนทั้งปวงทราบว่ “ถ้าผู้ใดจับตัวสองละ
 มาส่งได้จะปูนบำเหน็จรางวัลเป็นอันมาก” แล้วจัดให้ทหารไปเที่ยว
 ติดตามจับตัวสองละในป่า

ฝ่ายหลวงจันลุตซิมสู้รบกับแฮโฮวเสงเมอครั้งนั้นโอวเล่งเหนย—
 แฮโฮวเสงสู้มอหลวงจันลุตซิมไม่ได้ขบมาหนเข้าป่า หลวงจันลุตซิมก็ไล่
 ตามแฮโฮวเสงไปไม่รู้จักทางหลงอยู่ในป่าพอพบหลวงจันลุตซิมผู้เฒ่ารูปหนึ่งพา
 หลวงจันลุตซิมไปทวดร้าง บอกว่าเสบียงอาหารมพร้อมจึงพักอยู่คืนก่อน
 ถ้ำมผู้ใดหนมาทางนงจับตัวไว้แล้วก็กลับไปพบพวกพ้องหรือยกบอกตงน
 แลหลวงจันลุตซิมผู้เฒ่าก็หายไป หลวงจันลุตซิมพักอยู่ทวดร้างสบบมา

ฝ่ายสองละหนเข้าป่าไปผู้เดียวออกนอกเขตเหมมวดร้างอยู่ข้างหน้า
 กรบเขาไปจะขออาหารรับประทาน หลวงจันลุตซิมนนงอยู่ในวัดเมื่อเวลา
 เห็นไฟตดชนข้างหน้าก็สงสัยไม่แจ้งว่าไฟไหม้ที่ตำบลใดนั่งค้อยู่ พอสองละ
 หนีตรงไปในวัดจะขออาหารรับประทาน หลวงจันลุตซิมได้ถามแจ้งว่าสองละ

ก็เอากระบองตมลงตรงเข้าจับสองจะได้คุมตัวออกจากวัดข้ามเนินไปข้างทิศ
ใต้คนพบทหารช่องกงเที่ยวตามจับสองจะอยู่ในป่า หลวงจันลุตขมมีความ
ยินดีชวนกันมาค้าขายเอาตัวสองจะไปส่งให้ช่องกง ๆ จึงถามหลวงจันลุตขมว่า
ไปอยู่ที่ไหนจึงจับตัวสองมาได้ หลวงจันลุตขมก็แจ้งความครบถ้วน
โอวเด่งเห็นรักได้แฮ โฮวเส้งไปในป่าตั้งแต่ต้นจนปลายให้ฟังทุกประการ

ช่องกงจึงว่าหลวงจันลุตขมผู้เฒ่าเห็นจะเป็นผู้พิเศษ แต่ท่านจับสองจะได้
ทรงนมความชอบมาก ถากลบไปถึงเมืองตงเกียตองกราบทูลให้ทรงทราบ
คงเลอนยศศักดิ์ให้เป็นแน่

หลวงจันลุตขมตอบว่าข้าพเจ้าไม่อยากเป็นขุนนางขอแต่โปรดให้
ไปอยู่วัดดีกว่าจะหาชีวิตไม่ตกกว่า ช่องกงกับพวกพ้องทงปวงได้ฟังหลวงจัน
ลุตขมพูดก็ไม่มีความสบายจึงสั่งให้เอาตัวสองละมดชนบรทุกแถวในจตุการ
พร้อมเสวกยกกองทัพใหญ่ออกจากตำบลบางงวนตงกลับมาเมืองมกจว-
กพักกองทัพหยุดอยู่ ช่องกงเขาไปคานบเตยเจียวทอกกับเลากองสทเบนท์
โตวตักและทองคุมตแลงกแจ้งความตามซึ่งปราบข้าศึกเรียบร้อยจับตัวสองได้
ได้ให้ทราบ

เตยเจียวทอกมีความยินดีจึงพูดว่าท่านปราบปรามแขวงเมืองก่งหน้า
เรียบร้อยทรงนมความชอบมากขอเสยงก็จะปรากฏสืบไปเพราะบุญวาสนา-
ของท่าน ช่องกงได้ฟังกรองไห้ตอบว่าข้าพเจ้ายกกองทัพมาทาศึกทรงนพนอง
ร้อยแปดคนล้มตายลงกว่าครึ่งจะกลับไปตหน้าบิดามารดาและญาติทงปวง
อย่างไร เตยเจียวทอกพูดว่าการตายนั้นสุดแต่วาสนาฟ้าและดินบุญญัตไว้-

พวกท่านกลับไปตรงนกกงมีความสุขทวักกันทักนายจะเสว้าโคกทำไมไม่ต้อง
การจงเตรียมกองทัพยกกลับไปเมืองตงเกียเถิด

พูดตงนกกงให้เอาตัวพวกข้าศึกทักขมาไปฆ่าเสียทงสน แต่ฮองละ
นนเอาตัวเข้าไปเมืองหลวง ซองกงกจตคองทัพพร้อมจะยกออกจากเมืองไป
พอมกทงกบพวกพองอกสนายบ่วยตายลงในขณะนั้น ซองกงมีความอาลัย
ถึงพวกพองทตายขงนกกงจตการฝังศพตามยศศักดิ์แล้ว สวดกงเตกทำบุญให้
ทานเป็นกาใหญ่ปรารภนาจะให้พองทตายไปเกิดทชอบจตการเสว้าของกง
กบเตยเจียวทอและขุนนางนายทงปวงกขกคองทัพออกจากเมืองมกจวตรงมา
ถึงเมืองฮงจวกขกคองทัพคอยฟังรับสั่ง ซองกงนนไม่มีความสบายด้วยพอง
รอยแปศนายตายเสียเป็นอนมากกนงเป็นทกขอยู่

ฝ่ายหลวงจันลุตขมกบมั่งครนมาถงเมืองฮงจวแฉวกชวณกันไปพัก
อยู่ ณ วัดลคช่วย เวลาคนวนนนหลวงจันลุตขมนอนอยู่โดยนเสยงนาในทนน
รอกกตกใจสาคญวาทาคกขกมารบอก ฉวยได้กระบองเหล็กจะออกจากวัด
หลวงจันในวัดจงตามหลวงจันลุตขมว่า ทานถอกกระบองเหล็กรบออกมาจะ
ไปข้างไหน หลวงจันลุตขมตอบว่าเสยงอของนนชะรอยซาคกขกมาทกคาย
ซองกงทเมืองมกจว เราจงถอกกระบองเหล็กจะไปรบกับซาคก หลวงจัน
เหล่านนได้พงกหวเราะบอกว่าไม่ไชซาคกขกมาถอก แมนาเตยชนรอกทาน
อย่าไปเลย หลวงจันลุตขมถามว่าเหตุผลประการใดจงได้เรียกว่าแมนา
เตยชน หลวงจันเหล่านนกนแจงว่าซงแมนานมกาทนต ถาถง ณ วันเดือนแปด
ซนสิบหาคานานนรอกสองครวทกขจเรียกว่าแมนาเตยชน หลวงจันลุตขม

แรงความกราดกชนได้วา เตมทจนเจียงเดาจารย์ให้คำโคลงไว้ใจความว่า
“ถ้าพบแขกบละให้จับ ถ้าได้ยินเสียงเคยและเห็นขิ่นจะออกบขอก”

ครงนเวาจับแฮโฮวเส้ง ฮองละได้เหมือนกับคำ โคลงตอนต้นแต่ตอนปลาย
นนวนาตาโดยนเคยเห็นขิ่นจะออกบขอก บदनกโดยนได้เห็นเคยขิ่นคือนารอง
ขงอและชอกนจะวาอย่างไรรคตงนนักถามหลวงจนเหลานนว่า ออกบขอกน
คือสิ่งใด

หลวงจนทงปวงตอบว่า ออกบขอกนว่าถงกาลแล้วแต่จะได่เป็นเชย
หลวงจนลุตขมได้พงกหวเพราะว่า ออกบขอกนถงไม่ไซถงทตายคอกหรือ ถ้า
กระนนักได้กับตัวเราเองจึงให้หลวงจนเหลานน ไปตมंनाเขาเครื่องหอมได้มา
หลวงจนลุตขมกขาระกายเขาเศอ กางเกงใหม่สวมใส่ขิ่นนงบนเกาธ สง-
หลวงจนเหลานนว่า ถาเราดับสูญไปแล้วจงบอกให้ชองกงทราบด้วยสงตงน
กัจอุปเทยนบขาเขาเทาชายกายเทาชวากคิมสูญอยู่บนเกาธ -- หลวงจน
เหลานนกรบไปแรงความให้ชองกงทราบ ชองกงกับขิ่นนางทงปวงชวนกัน
มาเห็นหลวงจนลุตขมนงคดับสูญอยู่บนเกาธอกพากนจอุปเทยนคานบ ชองกง
นนมความฮาดขิ่นกัจจตเขาเงนทองส่วนชองหลวงจนลุตขมกับชอง ๆ ตัว
รวมกันเข้าให้หลวงจน ในวัดจตการท่าบุญให้ทานสามวันสามคืน คอหบนง
พอใส่ศพได้ตงรกับตทองเสวจยกศพหลวงจนลุตขมลงนงในหีบ เชญไตฮุย-
เชยงชอกบอาจารย์ใหญ่ทงปวงมาพาศพ ไปเผาที่หลังพระปรางคคกหวตะ-
เก็บกระดูกในบวรจุในพระปรางค์เสวจแล้ว บุตงจแรงกับชองกงงานองน
ไม่ฮอยากเป็นขิ่นนางจะบวชอยู่วคนแต่เงนทองททา ได้ขอเพิ่มเติมไว้ในวัดจะ

ไต่ทำบุญดับไป ชองกงไตฟงกไม่อาจขัดต้องยอมให้บุตงอยู่เอาเงินทองของ
 บุตงมอบไว้ บุตงกเลาเวยนอยทวดตบมา เบยนบุนจน ตนทลย เดกเจยว
 ทหารเมืองฮ้อบกกปรักษากันไม่ทाराชการจแรงกับชองกงวาซาพเจาทงตาม
 ขอลาทำนบวชอยู่ตามสบายไม่ขอไปเป็นขนนางแล้ว ชองกงก็ยอมให้
 นายทหารเมืองฮ้อบกกทงตามบวชตามวสยแล้วกเอาเงินทองของททาได้มอบ
 ให้แล้วกชวนขนนางนายทหารเหล่านนกลบมาคาย ณ เมืองฮังจวพกทหารอยู่
 ได้ประมาณครึ่งเดือน พระเจ้าชองฮุยจงฮ้องเตทงทราบว่าชองกงปรานปราม
 แฉวงเมืองก้งหนาวเรียบรอยราบคาบยกกองทัพกลับมากพักอยู่ ณ เมืองฮังจวจง
 รบสงไหหาชองกงกกลับเขามาเมืองตงเกย ชองกงกับขนนางเหล่านนแรงความ
 กเตรียมการจะยกกองทัพกลับ ดิมชอง เอียหยง ซิเซียนบ่วยหนักตายลง
 ชองกงกับพวกพองทงป่วงพากันเสราไครกจัดการฝังศพดิมชอง เอียหยง
 ซิเซียนตามยศขนนางนายทหารแล้ว ชองกงยกกองทัพออกจากเมืองฮังจว
 เอียนเซงกตรงเขาคานบโลวจนทงแจงวา ซาพเจาชอบคุณททาน
 ชุบเสยงมาหากเปรียบไม่ได้ ทานมีความชอบมากคงได้เป็นขนนางผู้ใหญ่ แต่
 ซาพเจาเห็นว่าบานเมืองทุกวนนแปรปรวนไปต่าง ๆ เพราะขนนางกงฉนม
 อำนางมากกว่ากลาวสงใดกเป็นไปตามปาก ทานจึงหลกเลียงไปหาความสุข
 สบายดกกว่า ถ้าจะทाराชการสับต่อไปยังไมแจงวาทรายประการใด โลวจนทง
 ตอบว่า เรวสุพากเพยรมาชานานบคนสมความปรารณนาบุตรภรรยาภกมความ
 สบาย ขอเสยงจะได้ปรากฏไปเหตุใดเจาจึงพูดงน เอียนเซงไตฟงกทวเราะ

แล้ววาทจะ ไปเป็นขุนนางนน ไม่มสุขตอกท่าน ไม่ทราบหรือ ในแผ่นดินชน
 ชนสันมีความชอบมากไม่มผู้เสมอขงตองถกตตศษะเสยถาท่านไมเชอนานไป
 กคงเห็นแต่ซาพเจาจะขอลาท่านไปก่อน โลจจนหงมิได้เชอพงยอมใหเขียนเซง
 ไป เขียนเซงค่านับลามาคิดวาทจะไปลาชองกงทงจะไดพุดจาเกลยกลอมมิให้
 เขาทหารการกคคเหววาชองกงเบคนคนสตัยชอบมาก ครนจะไปลาภพุดจา
 ทนวงเหนยวไวจเซยหนังสือใหคนถือไปใหชองกง แล้วเขียนเซงกเก็บ—
 รวบรวมเงินทองสิ่งของชนได้หาบอดอกจากกองทัพไปหาความสขสบาย
 ชองกงรบไตหนังสือคคออกถ่านใจความว่า “ซาพเจาเขียนเซงค่านับมา
 ถงท่านชองกงผู้เบนพดวยคุณของท่านนนหาทเปรียบมิได้— ชง
 ซาพเจานเบนแต่คนเลกนอยไมขอทำราชการหลกเลยงเขาบำหา-
 ความสขครนจะมลาท่านเองกเหนวาท่านเบคนรภพนองโดยสขจรต
 จะพุดจาเกลยกลอมหน่วงเหนยวไวนองก็จะไปมิได้จิงเขียนหนังสือ
 มาค่านับให้ทราบ” ชองกงแงจความในหนังสือแล้วกเสยใจรบเดินกองทัพ
 ไปถึงเมืองไซจิวพกกกองทัพหยุดอยู่พอดจจนกองทัพเรือบ่วยหนักให้คนมาแง
 กบชองกง ๆ วานองนบ่วยมากขอใหทองฮย ทองเมงฮยรักษาพยาบาลก่อน
 ถาทหายคแล้วจะตตตามไป ชตงกงกยอมใหทองฮย ทองเมงฮยพยาบาลจจน
 ณ เมืองไซจิวแล้วชองกงกยกกองทัพตามเตยเจยวทอไปเมืองตงเกย จจน
 บ่วยหายคแล้วจงปรักษาภบทองฮย ทองเมงจะไม่ทำราชการ นายทหาร
 ทงตองเห็นพรอมกนจงมาพบเขียนเซงเขาสนนายภทจนกนลงทะเลไปอยู่ทเมือง
 อนหากความสขสับไป

ฝ่ายของกงยกกองทัพมาถล่มเมืองตงเกยกกพกกองทัพหยุดอยู่นอกเมือง
 ตามบรรดาพี่น้องรอยแปดนายบ้างล้มตายแตกกระจัดกระจายไปเป็นอันมาก
 ยิงเหลืออยู่ตามสืบเอาคนของกง ไฉนหนั่ง ไฉนหยง กวนเสง
 อูเอียนเจยก ฮวยหยง ชาจัน ลีเอ็ง จุตง ไตจง ลิชย ฮวนเซียวชิต จูบ
 ฮงชุน ชงลิม ฮวนสย ปวยชวน เจยะเก็ง ไตวเฮง ฮองเซ็ง โจวฮุน ชวเค็ง
 เอียหลิม มกชุน นางโก้วต้อชอ ถังเบียน ชยกิม เบเหลง ชงก เลงจัน
 แตทตายกลางถนนคือ ฉินเหมง ฮอเหลง ตงเผง เตยเซง เลาดง ฮอจัน
 ชกเถว เตยฮุน ฮวนเซียวฮวย ฮวนเซียวเหงา ลุยเหง เจยะต้ว เกยเตียน
 เกยไปง ฮองบาน เจียวเหง เอียวจางฮอง ฮันทอ เผงก เฮงเตงลัก ชวนจัน
 ชงเหลียง ฮอน จวทอง ตวนเก็งจู เอียนฮุน เบหลิน ลือฮวง กวยเสง
 ไตวเซียน เจยะยง จตง หยกเปาด เตยแซ ลิม ชวฮัก นางชงยเหนย
 ตามสืบเจดกบทหารเมืองฮ้อบัก คอบนตง มเกยง พวเสง พวชอก นาง—
 เกงเอ็งกนจู เมยวเตงเซง รวมกันเป็นทหารสืบสามนาย แตทบวยตายตาม
 ทาง คอสมของ เอียจ เตยหววย มกทอง เอียหยง เปะฮัน จูบ ชเซียน
 แปดนายตวยกนทอชวตลกลอวย ณเมืองฮังจวคอกหลวงจันตุตชวมทตายกบบุตง
 แตกชุนสนกบเคียวเตาเซงนนลาไปจวคอกเพคเป็นเซียน แตควงกอน—
 เอียนเซง ลจัน ทองฮอย ทองเมงสนายนนนลาไปหาความสุข ทรบวราชการ
 อยู่ในเมืองตงเกยนนคอ ฮันเตาฉวน ฮองโพ้วตวน กิมไตเกยน เซียวเหยียง
 งกหว หวนาย ฮองกงไหจตบญูชไวพรอมจิงนำพวกพ้องทงป่วงคูกเขา—
 แลวเอาบุญถวายขอทหารชุนถววย

พระเจ้าชองฮยจงฮ่องเต้ทรงทราบว่าพวกพ้องของชองกิ่งล้มตายลง
 กลางศึกเป็นอันมากก็ทรงพระอาลัยขงนักงตรสดวานายทหารเอกที่ตายกลาง
 ศกนั้นจะต้องเลือนยศศักดิ์ให้เป็นที่ใหญ่กว่าแต่ก่อนขอเสียดังจะได้ปรากฏสืบไป
 ตรัสตงนกรับสั่งตงให้พวกนายทหารที่ตายในสงครามถ้าทหารเอกตงให้
 เป็นทตงบุหลตงถ้าทหารรองตงให้เป็นที่เจกตงหลตงขนนางนายทหารใหญ่กับ
 นายทหารรองแม่มบุตรและหลานให้เข้ามาเป็นขนนางทวารวการแทนที่รบ-
 เปยหวตงเงินเดือนตามจำนวน ถ้าบุตรหลานไม่มากให้บุตรเขียนชื่อเชิญเข้า
 ในศาลชอตรงสำหรับจะเช่นไหว้สืบไป แต่เตยสนนตงให้เป็นที่กมทว-
 หลตงจนลตงขมทตงาเรจนตงให้เป็นที่เตยตงเจยขงเซยงชอคตออาจารย์ใหญ่
 ผตงาเรจ บตงนขงอยทวตงกทตงตงให้เป็นที่เจตงเตยขงชอกกับพระราชทานเงิน
 ไหว้สำหรับใช้สอยออกพนเหรยญททหารหญิงที่ตายนั้น นางไฮ้วชาเหนยตง
 ให้เป็นที่ชฮยน คต เจาหญิงไปสว้างศาลอยุ่ ณ เมืองฮวมเซยงกนให้ชอเสยง
 ปรากฏตอไป นางชงยเหนยตงให้เป็นที่เจาหญิงใหญ่กว่าชฮยนขนหนงอย
 ณ เมืองเจตงเตยกย นางเกงเอ็งกนจนตงให้เป็นที่เซยตเตกชฮยน คตเจาหญิง
 สตยชอ

ครนจตการตงให้นายทหารที่ตายเสรจจตงให้ชองกิ่งแม่ทัพเป็นที่
 บเตกไตชมรทษาเมืองฉจกกับไตวากล่าว ในกองทัพตงตงให้ไตจจนทง
 แม่ทัพรองเป็นที่บกกไตชมรทษาเมืองไตจจวให้ชวยวากล่าวทหารในกองทัพ-
 ตวยแต่ทหารเอกนั้นตงให้เป็นที่บจตเจยงกนไตวากล่าวทหารหัวเมืองทงปวง
 ตวยตงให้ทหารรองเป็นที่บเอกตงไตวากล่าวนายบูนนายอำเภอหัวเมือง
 ทงปวงตวย ไงทงเป็นที่บเตงกนเซยงขนไซขนนางนายทหารใหญ่ใน
 กองทัพให้ทวารวการอยุ่ ณ เมืองตงเกย กอนเตงเป็นที่จกอนไปจวากล่าว

ทหาร ณ เมืองไต่เมงฮู่ อเขียนเจยกเป็นทจฮยไซฮยู่ว่ากล่าวทหารทคาย
 ณ เมืองตงเกย ฮวยหยงเป็นท ไตทงจ ไปว่ากล่าวทหาร ณ เมืองเฮงเทียนฮู่
 ชาจันเป็นท ไตทงจว่ากล่าวทหาร ณ เมืองฮวยไฮกนกับเมืองชงจวดวย ลเฮง
 เป็นท ไตทงจว่ากล่าวทหารเมืองตงชวฮุกกับเมืองฮุนจวดวย จตงเป็นท ไตทงจว่า
 กล่าวทหารเมืองโปเตงกน ไตจงเป็นท ไตทงจ ไปว่ากล่าวทหารเมืองเทกจิว
 ลฮยเป็นท ไตทงจ ไปว่ากล่าวทหารเมืองตงกนกับเมืองยุนจิว ฮวนเซียวชิต
 เป็นท ไตทงจ ไปว่ากล่าวทหารเมืองโกเทียนกุก หงเปียนเป็นท ไตทงจ ไปว่า
 ทหารเมงจิว ฮยกิมท ไตทงจ ไปว่ากล่าวทหารเมืองไซจิว ชงกเป็นท
 ไตทงจ ไปว่ากล่าวทหารเมืองแซจิว

ครั้นพระเจ้าฮยจงฮองเตตรงตงชองกงกับทหารทงปวงเป็น—
 ขุนนางตามตาแหน่งททกนายแลดู ชองกงจกรบาทพระเจ้าฮยจง—
 ฮองเตวาเจ้าโอวเลงกนทเมืองมกจวนนศกคตทอนน ครงนกับนตาตมาช่วย
 ในการคึกมความชอบมากแลดูทลชอความต่าง ๆ ให้ทรงทราบทกประการ
 พระเจ้าฮยจงฮองเตได้พวงจงตงไทเจ้าโอวเลงกนเป็นทฮยเลงฮอง รมส่ง
 ให้แปลงนามเมืองใหม่ เมืองมกจิวให้เรียกว่าเมืองเจยมจิว เมืองฮิมจิว
 เป็นเมืองฮยจิว เมืองเซงเคยกุกเป็นเมืองชุนฮานกุก ตาบดถาบงจวนตงน
 ให้ทำลายเป็นทางตลอดไปแขวงเมืองกงหน่า ราษฎรชาวเมืองทฮองละทา
 ให้ได้ความเดือดร้อนกให้ยกส่วยและภาษีอากรเสียสามปี ทหารชองชองกง
 ทเหลือฮยุนนถาญ ไตสมครทวราชการสับไปกพระราชทานเงิน ไทรอยตาลงกับ
 แพรสับพบ ถาญ ไตไม่สมครจะกดับไปหากนตามภมฉานากพระราชทานเงิน
 ให้สองรอยตาลงกับแพรสับพบ ทหารทงหลายรบเงินกับแพรสต่าง ๆ ของ
 พระราชทานแลดูทไมทวราชการกแยกย้ายกันไป

ชองกงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าจะกราบถวายบังคมลากลับไปบ้าน ณ เมืองฮันเสยก็ยกเยี่ยมเยือนบิดาและญาติทงปวงแล้วจึงจะกลับมารับราชการ ณ เมืองฉงจิวตลอดของพระเดชพระคุณสืบไป พระเจ้าของฮยจงฮ้องเต้ได้ทรง พงกมพระทัยยินดีจึง โปรดให้ชองกงกลับไปบ้านแล้วรับสั่งให้จิด โตะและสวามาเสวยขนนางนายทหารทงปวงเสด็จกับเลอเนยศให้เตยเจียวทอ เลากองล- ท้องคุมตเป็นใหญ่ชนอกรับสั่งให้เจ้าพนักงานเอาตัวสองละไปตระเวนสามวัน แล้วให้ฆ่าเสีย เจ้าพนักงานก็เอาตัวสองละไปทำตามสั่งขนนางนายทหาร ทงปวงก็ถวายบังคมลาออกจากพระราชวังแยกย้ายกันไป

ฝ่ายชองกงกลับมาถึงค่ายตามบรรดาพวกพ้องเหล่านั้นได้เป็นขนนาง เตรียมการพร้อม คอยให้ถึงกำหนดก็จะไปว่าราชการตามตำแหน่ง ชองกง กับชองเซ็งก็ลาพวกพ้องออกจากค่ายตรงไปเมืองฮันเสยก็ถึงตำบลบ้าน- ชองเกชง บรรดาพวกพ้องของชองกงที่ตำบลบ้านนั้นแจ้งความกันจนกันมา ตอนรบเป็นอนัดและชองไท่กิงบิดาของชองกงนั้นตายมาชานานศพยังอียท- บ้าน ชองกงกับชองเซ็งก็จัดกรฝังศพทากงเต็ก เอาศพบิดาไปฝังตามยศศักดิ์ แล้ว ชองกงเห็นว่าศาลเจ้าเซี่ยนงงเหนยซารดทรุดพังก็จัดแจงซ่อมแซมชน ใหม่สำเร็จการแล้ว ชองกงก็มอบเงินทองสิ่งของทงปวงให้ชองเซ็งผู้มอง รักษาว่ากล่าวสืบไป- ชองกงก็ลาพ้องทงหลายออกจากบ้าน ชองเกชง แขวงเมืองฮันเสยก็ยกตรงมาถึงค่าย ณ เมืองตงเกย พวกพ้องเหล่านั้นยังไม่ได้ ไปว่าราชการ แจ้งว่าชองกงกลับมาออกต้อนรับเชิญเข้าไปในค่ายปรึกษา การที่จะยกแยกกันไป

ขณะนั้นไต่จางตรงเข้าไปคานับชองกงแล้วแจ้งความว่า เวลาคนน เจ้าชยฮุกุนมาหาฝนให้ข้าพเจ้าคนตามหาว่าราชการเสียกลับไปหาความ

สุท ขาพเจ้าไม่ขอทำราชการท่านจงจัดใหญ่ ไต่ไปว่ากลัวแทนเถิด ขาพเจ้า
 จะลาท่านไปบวช ของกงไต่พึงกรองไห้ครั้นจะห้ามปรามไว้ก็ไม่ควรต้อง
 ยอมให้ไต่จงไป ไต่จงคำนับลามาก็บรวบรวมเงินทองของตัวเองใส่ห่อผ้าออก
 จากค่ายตรงไปถึงศาลเจ้ากบเขี้ยว ณ เมืองชงชานจิว แล้วบวชเป็นหลวงจีน
 ยึดศาลชานานุกตายนไต่เป็นเจ้าอยู่ถนน ราษฎรชาวเมืองนับถือวาศกตสัทธ
 กชวณกันมาเช่นไหวเป็นนตยสืบมา เยเหลงนุกไม่ยากเป็นชนนางคน
 ตาแห่งทให้ของกงแลวก็คำนับลาออกจากค่ายไป

ขณะนั้นถึงกำหนดเขารบราชการหัวเมืองต่างๆ ของกงกับพวกพ้อง
 กชวณกันออกจากค่ายแยกย้ายไปว่าราชการหัวเมืองตามตำแหน่งของตัวเอง
 สืบมา

ฝ่ายฮวนเซียวชิตครั้นว่าราชการฝ่ายทหาร ณ เมืองโกเทียนกน-
 ประมาณไต่ครึ่งเดือนเศษ เสงบัน เตยถาผูกพยาบาลฮวนเซียวชิตแต่ครึ่ง
 เขาเครื่องแต่งตัวของฮองละมาสวมใส่ เสงบัน เตยถาโกรหนักจึงไปประจบ
 ประแงขแยงต่อพวกชนนางกงฉน ชวเกยกรวบทูลให้ถอดฮวนเซียวชิตเสีย
 พระเจ้าฮองฮยจงฮองเตกทรงเชอถอดฮวนเซียวชิตออกจากตำแหน่งทชนนาง
 ฮวนเซียวชิตก็กลับไปบ้านเจียวกตททะเลหาเลี้ยงมารดาตามเดิม

ฝ่ายชาฉินเป็นชนนางนายทหารว่าราชการอยู่ ณ เมืองตงเกยแจงว่า
 พระเจ้าฮองฮยจงฮองเตเชอพงชนนางกงฉนถอดฮวนเซียวชิตออกจากตำแหน่ง
 ทจึงคิดว่าเดิมเราอาสาปลอมตัวเขาเป็นบุตรเขยฮองละมีความชอบมาก
 ชนนางกงฉนคงคิดพยาบาลเป็นแน่จะทำราชการไปที่ไหนไต่จะต้องแกลงท
 บ้วยลาออกนอกราชการหาความสุขดีกว่าคิดตั้งนกับฮองบ้วยลากลับไปบ้าน
 ฮวยไต่กุนแขวงเมืองชงจิวเป็นใหญ่อยู่ในตำบลบ้านนตยสืบมา

ฝ่ายกวนเส่งไปว่าราชการตำแหน่งจกวน อยู่ ณ เมืองไต้เม้งฮี้
 แขวงเมืองบกเกยผกหตชกชอมทหาวอยทสดนามมีไต้ชาติ เวลาจนนกวนเส่ง
 เสพตราเมาเขาทตดองผมต ตกมาลงบวดยมาประมาณครึ่งเดือนกตาย บตร
 ภรรยา ญาตทงปวงจตการผงศพออย่างยตชุนนางตามสมควร อุเฮยนเจยกนน
 ยกกองทัพไปปราบปรามไต้กิมมตตต พวกฮวนกับพระราชบตรทงสี่พระองค์
 พากันล้มตายลงในกลางศึกภายหลังเลากองตั้งเป็นทโตวตกกับจตง ถึงเปียน
 ชุกกิมยกกองทัพไปกำจัด ไต้กิมมตตตเรยบร้อยราบคาบสามนายได้เป็น
 ชุนนางนายทหารใหญ่สืบมา ชงกนยกกองทัพไปปราบปรามโจรตายลง
 ในกลางศึก ฮวยหยงนนพาบตรภรรยาไปว่าราชการเมืองเทียนฮี้ โงวหยง
 นนว่าราชการอยู่เมืองบูเส่ง ลชย ننอยเมืองยนจิว ชงลบบ ชงชุน นาง
 โกวต้วชออยู่เมืองเตงจิว โจวยุ่น ชวเคง เฮยหลม จูบ มกชุนหานายนนลา
 ออกนอกราชการ โจวยุ่นกลับไปบ้านตำบลเขาเตงฮุนชว ชวเคงกลับไปบ้าน
 ณ เมืองบกเกย จูบไปบวชอยู่กับกชชุนสิน มกชุนกลับไปอยู่เนนกดเฮยงเนย
 เจยะเกงกลับไปบ้านชองตอตามเดิม เลงจันเบนชุนนายนายทหารว่ากล่าว
 เครื่องเชอเพลิงและประทศอยู่ ณ ค่าย อันเตาจวน ฮองโพ้ว ตวนกิม ไต้เกย
 เชยวเหยยง กทหว หานายนนเป็นชุนนางว่าราชการอยู่ ณ เมืองตงเกย
 ชองกกับโลวจนทงตงแต่จากันไปว่าราชการตามตำแหน่งชองตอความ
 อาลยตงพวกพองทงปวงนัก ครนจะไปเยี่ยมเยอนกนกรมราชการตตตอตอง
 อยู่รกรษาวว่ากล่าวบ้านเมือง

ฝ่ายชวเกย ทองกวน กอกิว เฮยงเจยก พวกชุนนางกชชุน ครน
 เห็นว่าชองกกับพวกเหล่านนไต้เป็นชุนนางมความสุชมาก จึงปรกษากันว่า

ของกงกบ โฉวจุหนงเป็นคู่อริกับพวกเราบัดนี้พระเจ้าแผ่นดินตั้งแต่งตั้งให้เป็น
ขุนนางผู้ใหญ่ได้วากลาจทหารและราษฎรทั้งหลายขุนนางพวกเราก็ตกข้อไป
ผู้คนชาวเมืองจะชวนกันหัวเราะได้จะคิดอ่านตบรวนคนทั้งสองอย่างไรดี

เอเยเจียนตอบว่า ข้าพเจ้ามาอธิบายอยู่สูงหนึ่งแก่งแต่งถ้อยคำ
โฉวจุหนงผู้รักษาเมืองตั้งของสมุททหารและไพร่พลจะคิดกบฏพวกเรารุ่งนำ
ข้อความชกกราบทูลให้ทรงทราบกับให้หาตัวเข้ามาเฝ้า ถ้าวพระราชทานสุรา
ให้โฉวจุหนง เราจึงเอายาพิษกับปรอทใส่ในสุราให้แล้วจึงเอาสุรายาพิษนั้น
พระราชทานไปให้ของกงด้วย ครึ่งเดือนคนทั้งสองก็ตายการงานทั้งหลาย
คงสำเร็จอยู่กับพวกเราทั้งสิ้น

สนาษาปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันก็จัดให้คนสนิทปลอมเป็นทหารชาว
เมืองโฉวจุหนงมาเรื่องราวจนพ้องต่อคุมิตไซขุนนางเจ้าพนักงานว่าผู้รักษาเมือง
โฉวจุหนงตั้งของสมุทเกลียดกล่อมทหารและราษฎรจะคิดกบฏ คุมิตไซเจ้าพนักงาน
กรบเรื่องราวมานเสนอกับชวเกีย กอกิวให้ทราบ ชวเกีย กอกิวพวกขุนนาง
จึงฉวยใจนำข้อความชกกราบทูลพระเจ้าของฮยจยงฮองเต

พระเจ้าของฮยจยงฮองเตได้ทรงฟังจึงตรัสว่า ของกงกบโฉวจุหนง
ยกกองทัพไปปราบปรามพวกกบฏราบคาบทุกทิศก็มิได้คิดประทุษร้าย บัดนี้
เราตั้งแต่งตั้งให้เป็น ขุนนางสำเร็จราชการเมืองเหตุใดจึงจะคิดกบฏเราไม่เห็น
ด้วย กอกิว เอเยเจียนจึงทูลยกย่าวางพระองค์ตรัสหนักควรร แต่ข้าพเจ้า
เห็นว่าโฉวจุหนงจะตบเตียนว่าเลอนยศศักดิ์ ไม่สมกับความชอบจึงคิดการไป
ต่างๆขอพระองค์จงรับสั่งให้โฉวจุหนงเข้ามาเฝ้าทรงได้ตามตามธรรมเนียม
ขุนนางมีความชอบต่อแผ่นดินก็จงจะทรงทราบว่าจริงเท็จประการใด

พระเจ้าของฮยจยสองเตไต้ทรงพงกไม่ทราบในอุบายของชนนาง—
 พวกกิงฉนจึงรบส่งให้เจ้าพนักงานถือหนังสือรับส่งไปหาโลวจุนหงเข้ามา
 เมืองหลวง เจ้าพนักงานไปถึงเมืองโลวจวเอาหนังสือรับส่งให้โลวจุนหง ๆ
 อานทราบความแฉงออกจากเมืองตรงมาถงเมืองหลวงพร้อมกับเจ้าพนักงาน
 รุ่งเข้าโลวจุนหงก็เข้าเฝ้าคุกเข่าถวายบังคมสามครั้ง พระเจ้าของฮยจยสองเต
 ทอดพระเนตรเห็นโลวจุนหงก็ทศพระทัยตรัสว่า เราคิดถึงท่านจึงให้หาเข้ามา
 แต่ท่านไปว่าราชการอยู่เมืองโลวจวอนนทุกข์สุขเป็นประการใดบ้าง

โลวจุนหงถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า ทกวนนกกพงบารมของพระ—
 องค์อาณาวประชาราษฎรทงปวงมีความสุขทกน ขอที่จะแปรปรวนไปนั้น
 ห้ามได้ขอทำราชการฉลองพระเดชพระคุณ โดยสัตย์ซอกว่าจะสิ้นชีวิต—
 พระเจ้าของฮยจยไต้ทรงพงกมพระทัยนตจงพระราชทานสุราให้ โลวจุนหง

ขณะนกกอกว เอยเจียนเอายาปรอทใส่ไว้แล้ว โลวจุนหงรับถวย
 สุรามาดมตอหนาทนงแฉงกกราบถวายบังคมลาออกจากพระราชวังมาจะ
 กลับไปเมืองโลวจวก็บวดยลงเดินไม่ได้— จึงไปทางเรือไปถงแมนาชวยหอ
 ณ เมืองสจจ เวลาคณวันนโลวจุนหงเสพสุรามานงอยู่ครษะเรือพษยา—
 ปรอททกาเรบมากชน โลวจุนหงพลตตกนตาย ชนนางและทหารทไปถวย
 กิจตการฝังศพ โลวจุนหงอยู่ทรมแมนาชวยหอ ณ เมืองสจจ ตามยศกตพอ
 สมควรรแฉง ผู้รักษาเมืองกบอกรวราชการชง โลวจุนหงตายเข้าไปเมืองหลวง
 ชวเกย กอกว ทองกวน เอยเจียนแฉงความกตใจ จึงคิดหาบายจะแกถง
 ของกิงฉก ครนรุ่งชนเช้าชวณกนเขาเฝ้ากราบทูลขอความชง โลวจุนหงตก
 นตายทแมนาชวยหอ ณ เมืองสจจให้ทรงทราบแฉงว่าชงพระองค์รับส่งให้
 โลวจุนหงเข้ามาเฝ้า ครน โลวจุนหงกลับไปกตกนตาย ชาวเฝ้าคตเห็น

ว่าของกงมุรุษามือองฉอจวแฉงความคงจะเคลือบแคลงสงสัยไปต่าง ๆ ขอ
 พระองคจงจตุให้เจ้าพนักงานคุมตราสตัยขอไปพระราชทานให้ของกงจงจะ
 เป็นทเชอถอไค

พระเจ้าของสูงจงฮองเตไคทรงฟังว่า ไคจุนหงตกน้าตายก็เสีย—
 พระทัยไม่แฉงวาอบายพวกกงฉน จงพระราชทานตราสองบนให้เจ้าพนักงาน
 คุมไปเมืองฉอจวให้ของกงตามค้ำขนนางหงสกราบทล เจ้าพนักงานนนเป็น
 พวกพองขนนางกงฉนรเห่นด้วยกนเฮายาพิษใส่ ในบนตราแลวก็ออกจาก—
 เมืองตงเกยตรงไปเมืองฉอจว

ฝ่ายของกงตงแตมาจวราชการอยู่ ณ เมืองฉอจว ราษฎรทงปวงมี
 ความสขมากรักใคร่นบถอของกงเหมือนบดามารดา ครนอยู่มาเวลาดนหนง
 ของกงออกจากเมืองไปเที่ยวเดินเห่นตาบดทแห่งหนง รมประตเมืองหนาทม
 ขางทศ ไคมแมนาดอมรอบตรงกลางมกเขาส่งกับตน ไม ไหญ่เรียงรายเป็น
 ขยภมตคฉายกบเขาเนยชวเปาะ ของกงจงคตวภาเวตาขลงคจจะให้เขาคพ
 ผงทตาบดลกยกยขน คตแลวก็กลับเขาเมืองพอขนนางเจ้าพนักงานคุมตรา
 ยาพิษขงเป็นของพระราชทานมาเมืองฉอจว ของกงแฉงความกอกอกตอกรบ
 เชิญเข้าไปในเมือง เจ้าพนักงานกเฮาหงสอรบส่งออกฮานแลวส่งตรา—
 พระราชทานสองบน ให้ของกง ๆ รมตรามารินออกเชิญให้เจ้าพนักงาน—
 คุมตวย

เจ้าพนักงานตอบว่า ขงสรวนพระราชทานมาไหญ่มีความชอบตอ—
 แฉนคณเชิญคตมให้ตบายใจเถิด ของกงไคฟังไม่แฉงวาอบายจงเตพสรวายาพิษ
 เข้าไปเจ้าพนักงานกฉาของกงออกจากเมืองมา ของกงเตพสรวายาพิษเข้าไป
 กบวยกมคความสงสัยว่าจะเป็นยาพิษ จึงใช้คนสนิทตามเจ้าพนักงานไปสืบค

ได้ความว่าสหายาพิษของพวกขุนนางกงฉนกรบกลับมาแจ้งความให้ห้องกง
ทราบ ห้องกงจึงถามออบายพวกกงฉนกรบใจใหญ่คิดว่าพองว่า เรามันได้คิด
ประทุษร้ายประการใดเจ้าแผ่นดินเซอพงพวกกงฉนพระราชทานสหายาพิษมา
ให้เรากันจะตาย แต่ดุษณ้องเป็นคนร้ายถ้าแจ้งความทไหนดจะยอม คงจะ
แก้แค้นแทนขอเสียงเรากันจะเสียว่าไม่สยขอตอเจ้านายจาจะให้หาดยุขมา
กินสหายาพิษตายเสียด้วยกัน ให้ขอเสียงปรากฏสืบไป

คิดดงนนแลวกส่งคนไชรบไปเมืองยนจวเซญลชขมาถงเมืองฉฉจว
แล้ว - ห้องกงจึงเรียกเขาไปข้างในจต โตะเลียงเฮาสหายาพิษให้ลชขตม
แลวกแจ้งความขงพระราชทานสหายาพิษมาให้อาจจะคิดอย่างไร ลชขได้พง
กโกรชตอบวถากระนนตองคตกบฏ ทหารของนอองมอยุ่ตามพันเคชรรวบรวม
กบทหารของพยกเขาไปซาพนเสยให้ดงนแลวกกลับไปอยู่เขาเนยชัวเปาะตามเดิม
ไม่ต้องอยู่ในบังคับผู้ใด ห้องกงพดววพวกพนอองเรากันลมตายกระจัดกระจาย
ไปหมดสิ้น ประการหนงจะคตกบฏนนไม่ได้เทพยดาฟ้าและดินตกแต่งไว้
แน่นอน เรามาตายเสียด้วยกันคควาขอเสียงจะได้ปรากฏสืบไปชงยาพิษนน
กตมเขาไปแล้ว นอองจงกลับไปเมืองสงคนสนทวถาตายสงจงเฮาคพมาผง
ทตวบลลยกกยรมประตกาแพงเมืองฉฉจวขางทศโตกบศพพดวยกน ลชขได้
พงกรองไทคานบลาของกงมาลงเรอรีบไปเมืองยนจว

ฝ่ายของกงฉนลชขกลับไปแล้วสหายาพิษกกาเรบจงสงพวกพองว
ถาเรากันตายจงเฮาคพไปผงทตวบลลยกกยใหญ่จงได้ สงดงนนแลวกของกงฉนกรบ
เมืองฉฉจวก็ขาดใจตาย พวกขุนนางทงหลายจตหบมาได้คพตามยคเขาไป
ผงทตวบลลยกกยดงคตงทกประการ ลชขนนกลับไปถงเมืองยนจวสง -
พวกพองของตวแลวกพิษขากกาเรบมากขนขาดใจตายในขณะนน พวกพอง

พวกพ่อขุนเจ้าทหารราชกรวยกกองทัพไปปราบปรามข้าศึกราบคาบทั้งทิศ
 หนองลมตายเกือบสิ้น พระองค์โปรดให้ข้าพเจ้าไปรักษาเมืองฉางจวาทา
 ราชการฉลองพระเดชพระคุณโดยสัตย์ซอมีได้แปรปรวนพระองค์พระราชทาน
 สวรายาพิษไปให้ข้าพเจ้าก็จะยอมตายแต่ดวงดวงจะคิดประทุษร้ายจริงให้
 หาลขยมาตามสวรายาพิษตายเสียด้วยกัน โงวหยงกับฮวยหยงก็ผูกคอตายด้วย
 บदनมงฮอยทาบลดกยกย ณ เมืองฉางจวาทงศัพเพกเขียนสองเตตราบว่า—
 ข้าพเจ้าสัตย์ซอจึงตั้งให้เป็นเจ้าอัยรักษาเขาเนยซงเปาะ พวกข้าพเจ้าตาย
 ไปแล้ว มีใจเจ็บแค้นนักขอพระองค์ทรงชำระให้ด้วย

พระเจ้าชองฮยจงฮองเต้ ได้ทรงฟังกตกพระทัยจึงตรัสว่าเราพระ-
 ราชทานสวรายาไปให้ท่านนั้นสวรายาจะเป็นผู้ใดเอายาพิษได้เป็นแน่ ชองกงทูลว่า
 พระองค์จึงได้ถามเจ้าพนักงานทศมไปกคงทรงทราบหรือ พระเจ้าชองฮยจง
 ฮองเต้ได้ทรงฟังกตกพระทัยจึงทราบว่าทรงนมตณจงเล่าไทนางหลซอชอพง
 นางหลซอชอทูลว่าถ้ากระนั้นชองกงตายเป็นแน่ พระเจ้าชองฮยจงฮองเต้
 ทรงพระวตกนุกเสด็จกลับพระราชวัง ครนรุ่งชนเช้าเสด็จออกพระที่นั่งกม-
 ล้วนแต่ขบวนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเฝ้าอยู่พร้อมกัน ชวเกย ท้องกวน กอกิว
 เขยเจียนนนักลวจะตรัสถามถึงเรื่องความชองกงจงชวณกันถวายเป็นคมลว
 ออกมาเสียโดยเร็ว

พระเจ้าชองฮยจงฮองเต้จึงตรัสถามชกไท่ฮวยว่าท่านทราบข่าว—
 ชองกงเป็นประการใดบ้าง ชกไท่ฮวยกราบทูลว่าเวลาคนนข้าพเจ้านมตว่า
 ชองกงตายแล้วกทลความนัยให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าชองฮยจง-
 ฮองเต้จึงตรัสว่าเรานมตเหมอนกับท่านจงจัดใหม่ ไตรบไปเมืองฉางจวาทงศัพเพก
 ให้แน่นอน ชกไท่ฮวยจึงจัดให้ขุนนางไปเมืองฉางจวาทงศัพเพกชองกงตายแน่

กษัตริย์ขอความขณกราบทูลพระเจ้าของฮยจง ฮองเต้ทรงทราบแล้ว จึงแต่งตั้ง
 ตามขุนนางพวกกกฉินว่าท่านทงตั้งเงาของกกเป็นประการใดบ้าง พวก
 ขุนนางกกฉินกราบทูลว่าไม่ทราบ พระเจ้าของฮยจงฮองเต้ทรงชำระเอา
 ตัวผู้ ได้ยาพิษให้โตจงให้หาตัวเจ้าพนักงานทคมตราไปพระราชทานก็ไม่ได้
 มาช่วยตายเสียตามทางไม่มตอโตตามกตองตงอยู่ แต่ทรงพระอาลัยถึง
 ของกกฉินจงรบตั้งให้หาตัวของเซงมาจะตั้ง ให้เป็นขุนนางแทนทของกก
 สืบไป ของเซงแกลงบอกบ่วยว่ารับราชการไม่ได้จึงพระราชทานเงินทอง
 ไรนาให้ของเซงเป็นอันมากรบตั้งเวลาของเซงมบุตรหลานก็ให้มาทำราชการ
 รบเบยหวดเงินเดอนสิบวงศตระกูลต่อไปแล้วตั้งของกกมตวยเบนทตงหงเดยด
 ให้ไปปลุกสร้างศาลบนรูปของกกไวเช่นไหวทเขาเนยชวเปาะตามธรรมเนียม
 ชงมความชอบตตแผนดิน

ตั้งแต่นั้นมาบ้านเมืองก็สงบทุกอาณาเขต ราษฎรหากิน
 เบนปกติเรยบรอยพระเจ้าของฮยจงฮองเต้ครองราชสมบัติมาช้านาน
 ทรงพระชราลงแล้วมอบเวนราชสมบัติให้แก่ไทจอหวนราชบุตร
 ครอบครองต่อไปพระองค์อยู่ในที่ไซ่เซียงสองพระราชบิดากษัตริย์
 เรองราวทโคบบรรยายมาในเรองชองกกกขรบรรณแล

๑. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒.

คัมภีร์ชุดโหราศาสตร์ของศาสตราจารย์		โดย ... เทพย์	สาริกบุตร
๑.	โหราศาสตร์ในวรรณคดี (คัมภีร์โหราศาสตร์ ฉบับพิศการ)		๕๐ บาท
๒.	พระคัมภีร์ฤกษ์ตำนานดาววิธีให้ฤกษ์ตลอดจนเกล็ดลับต่าง ๆ		๒๕ บาท
๓.	พยากรณ์เลข ๘ ตัว เติมไทยเราแต่ครั้งกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก		๒๕ บาท
๔.	พระคัมภีร์จักรที่ป็นโหราศาสตร์ ไทยฉบับมาตรฐานพระอุตรเมธผู้ รจนา		๒๕ บาท
๕.	พทธาภิเษกพิธี พิธีกรรมปลุกเสกพระเครื่องรางของขลัง		๓๐ บาท
๖.	คู่มือชาวชาตรี สำหรับที่รวมพระคาถาอันศักดิ์สิทธิ์		๒๐ บาท
๗.	ไป๋เขียนศาสตร์หมอดูแม่น ๆ แม่นดังตาเห็นโดยอาจารย์ ทอง		๒๐ บาท
๘.	อิทธิปาฏิหาริย์ ๕๐ เกจิอาจารย์		๕๕ บาท
๙.	เทคนิคการถ่ายรูปลงฉบับมาตรฐาน โดยเทพย์ ทับทอง		๓๐ บาท
๑๐.	คู่มือวิทยุประจำบ้านมีวิธีปรับเครื่องรับใช้ วัลท์ไอทม์แอมป์		๕๐ บาท
๑๑.	คัมภีร์สรรพคุณยาไทยจากฉบับโบราณ		๓๐ บาท
๑๒.	วิธีตรวจโรคและแพทย์พิทยาสงเคราะห์ ร.อ. ชุนโยธาพิทักษ์		๒๕ บาท
๑๓.	ตำราแพทย์แผนโบราณว่าด้วยวิชาหมอนวด ร.อ. ชุนโยธาพิทักษ์		๑๕ บาท
๑๔.	ตำราทำขวัญแบบครูใหญ่ ลัทธิทำเนียมพิธีมงคลของไทย ๑ ชุด		๒๐ บาท
๑๕.	นิราศของสุนทรภู่ ๑๔ เรื่อง และสุภาษิต ๑๐ เรื่อง ๑ ชุด ๓ เล่ม		๒๘ บาท
๑๖.	มาลัยเทพนิทาน บรรยายเรื่องเมืองสวรรค์และเมืองนรก		๓๐ บาท
๑๗.	พระปรมัตถ์คัมภีร์		๑๐ บาท
๑๘.	ตำราหมอดูไฟ ปีกแบบยิปซีฉบับที่ท่านไว้ใจได้แม่นยำศักดิ์สิทธิ์		๑๐ บาท
๑๙.	ตำราพรหมลิขิตชีวิตและบชาพระวันเกิด		๑๐ บาท
๒๐.	ตำราแบบเรียนหัดพูดสามภาษา ไทย, อังกฤษ, จีนกลาง		๑๐ บาท
๒๑.	พจนานุกรมภาษาไทย แต่จิว เหมาะในการหัด, เรียง, พดภาษา โดยลำพัง		๒๐ บาท
๒๒.	ตำหรับคัมภีร์เพชรรัตนมหานันต์มีรปยันต์ตัวอย่าง ๑๐๒ แบบ		๒๕ บาท
๒๓.	ปฏิทิน ๑๐๐ ปี นับเป็นของไทยเราเรียกว่าเป็นหนังสือชั้นเอกเหมาะสำหรับ ท่านอ่านหนังสือออกก็ได้อีกหลายหมื่นท่านชมเชยว่าถูกต้องและไม่กลาดเคลื่อน ๒๐ บ.		
๒๔.	ของดีจากวัด โดย เทพย์ ทับทอง		๓๐ บาท
๒๕.	คู่มือปลุกผักฉบับหลวงมีภาพประกอบ ๑๒๐ อย่าง		๒๕ บาท
๒๖.	ชีวิต-ตอการต่อสู้ และเคล็ดลับแห่งความสำ เร็จ โดย วิเทศกรณีย์		๕๐ บาท
๒๗.	สี่เกลอรูปด ฉบับสังคายนากรมโพิฬารใหญ่ถึง วิเทศกรณีย์ราคา		๕๕ บาท
๒๘.	ไทยกับสภาวะการณสงครามโลกครั้งที่ ๒ วิเทศกรณีย์		๕๕ บาท
๒๙.	พทชนสารณ พระเครื่องและพระบูชา เทพย์ ทับทอง		๓๐ บาท
๓๐.	วิชาประดิษฐ์สินค้าอาชีพทุกประเภทเป็นคู่มือทำสิ่งของต่างๆ		๑๐ บาท
๓๑.	คำภีร์คึกคักบรรพพ์แพทย์ประจำบ้าน กล่าวถึงลักษณะอาการของโรคต่าง ๆ		๑๐ บาท
๓๒.	ความรู้่าง ๆ เรื่องวิทยุและวิธีแก้ไข		๑๐ บาท
๓๓.	๑๐๗ ๕๐ ประการของมหาบุรุษและบุคคลสำคัญของโลก		๕๕ บาท

คัมภีร์ชุดโหราศาสตร์ของศาสตราจารย์ โดย ... เทพย์ สาริกบุตร	
๑.	โหราศาสตร์ในวรรณคดี (คัมภีร์โหราศาสตร์ ฉบับพิศดาร) ๕๐ บาท
๒.	พระคัมภีร์ฤกษ์ตำนานดาววิธีให้ฤกษ์ตลอคนเคล็ดลับต่าง ๆ ๒๕ บาท
๓.	พยากรณ์เลข ๗ ตัว เติมไทยเราแต่ครั้งกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ๒๕ บาท
๔.	พระคัมภีร์จักรที่ป็นโหราศาสตร์ไทยฉบับมาตรฐานพระอุคมวรมเดระผู้ รจนว ๒๕ บาท
๕.	พทธาภิเษกพิธี พิธีกรรมปลุกเสกพระเครื่องรางของขลัง ๓๐ บาท
๖.	คู่มือชายชาตรี คำหรับที่ร่วมพระคาถาอันศักดิ์สิทธิ์ ๒๐ บาท
๗.	ไปยเขียนศาสตร์หมอดูแม่นยำ แม่นั่งตงเห็นโดยอาจารย์ ทอง ๒๐ บาท
๘.	อิทธิปาฏิหาริย์ ๕๐ เกจอาจารย์ ๕๕ บาท
๙.	เทคนิคการถ่ายรปฉบับมาตรฐาน โดยเทพช ทับทอง ๓๐ บาท
๑๐.	คู่มือวิทยประจำร้านมีวิธีปรับเครื่องรับใช้ วัลท์ไอทมแอมป์ ๕๐ บาท
๑๑.	คัมภีร์สรรพคุณยาไทยจากละบับใบลาน ๓๐ บาท
๑๒.	วิธีตรวจโรคและแพทย์พิทยาสงเคราะห์ ร.อ. ชนโยธาพิทักษ์ ๒๕ บาท
๑๓.	ตำราแพทย์แผนโบราณว่าด้วยวิชาหมอนวดร.อ.ชนโยธาพิทักษ์ ๑๕ บาท
๑๔.	ตำราทำขวัญแบบครุใหญ่.ลัทธิทำเนือมพิธีมงคลของไทย ๑ ชุด ๒๐ บาท
๑๕.	นิราศของสุนทรภู่ ๑๔ เรื่อง และสภษิต ๑๐ เรื่อง๑ชุด ๓ เล่ม ๒๘ บาท
๑๖.	มวลย์เทพนิทาน บรรยายเรื่องเมืองสวรรค์และเมืองนรก ๓๐ บาท
๑๗.	พระปรมัตถ์สำนวนเก่า ๑๐ บาท
๑๘.	ตำราหมอดูไฟ้ปอกแบบยิปซีฉบับที่ท่านไว้ใจได้แม่นยำศักดิ์สิทธิ์ ๑๐ บาท
๑๙.	ตำราพรหมลัทธิชีวิตและบรชาพระวันเกิด ๑๐ บาท
๒๐.	ตำราแบบเรียนหัดพูดสามภาษา ไทย, อังกฤษ, จีนกลาง ๑๐ บาท
๒๑.	พจนานุกรมภาษาไทย แก่จิ๋ว เหมาะในการหัด, เรือน, พุดภาษา โดยลำพัง ๒๐ บาท
๒๒.	คำหรับคัมภีร์เพชรรัตนมหายันต์มีรปยันต์ตัวอย่าง ๑๐๒ แบบ ๒๕ บาท
๒๓.	ปฏิทิน ๑๐๐ ปีนับเป็นของไทยเราเรียกว่าเป็นหนังสือชั้นเอกเหมาะสำหรับ ท่านอ่านหนังสืออีกก็ดได้มีหลายหมื่นท่านชมเชยว่าถูกต้องและไม่คลาดเคลื่อน ๒๐ บ.
๒๔.	ของค้จากวัด โดย เทพช ทับทอง ๓๐ บาท
๒๕.	คู่มือปลุกผักฉบับหลวงมีภาพประกอบ ๑๒๐ อย่าง ๒๕ บาท
๒๖.	ชีวิต-คอการคอด และเคล็ดลับแห่งความสำเรจ โดย วิเทศกรณย์ ๕๐ บาท
๒๗.	สิดเลอรบก ฉบับส่งฉายนาครังมโหฬารใหญ่ของ วิเทศกรณย์ราคา ๕๕ บาท
๒๘.	ไทยกับสภาวะการณส่งความโลกรงท ๒ วิเทศกรณย์ ๕๕ บาท
๒๙.	มหธรณสรณ พระเครื่องและพระบรชา เทพช ทับทอง ๓๐ บาท
๓๐.	วิชาประดิษฐ์สินค้าอาชีพทุกประเทศเป็นคู่มือทำสิ่งของต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๑.	คำภีร์ค้ค้คำบรรพแพทย์ประจำบ้าน กล่าวถึงลักษณะอาการของโรคต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๒.	ความรู้ง่าย ๆ เรื่องวิทยและวิธีแก้อใจ ๑๐ บาท
๓๓.	สูตร ๕๐ ประการของมหาบุรุษและบุคคลสำคัญของโลก ๕๕ บาท